

Doğan Egmont

*"Bu sefer kaçış yok. Karanlık yaklaşıyor.
Bu, bizim için Son..."*

Eski dostlar şimdi düşman... Mutlu Son arayışına devam eden Sophie ile Agatha, yolları ayrıldıktan sonra masallarını baştan yazmaya çalışır. Fakat yazılacak tek masal onlarınki değildir artık. Hâkimiyeti ele geçiren Kötülük, intikam hırsıyla geri döner ve eskinin mağlup kötöleri, hem masallarına ikinci bir şans kazandırma hem de Sophie'yi kraliçeleri yapıp yepyeni bir karanlık âlem yaratma arzusundadır. Kötülüğün saltanatına ve Sonsuz Mutluluğun sonunun gelmesine yalnızca Agatha ile Tedros engel olabilir.

Dünyanın dört bir yanında farklı dillere çevrilen ve *New York Times* çok satanlar listesine giren *İylilik ve Kötülük Okulu*'nun üçüncü kitabı, sizi yine heyecan, macera, kahkaha, romantizm ve sürprizlerle dolu bir masal dünyasına davet ediyor.

Doğan Egmont

ISBN 978-605-08-4571-3

Tamamı
Edilen
Sattığı
Fiyatı

₺ 30

İhsan ve Kötülük Okulu - Sonsuz Mutluluğun Sonu

Öngün adı The School For Good And Evil - The Last Ever After

Yazarı Soman Chainani

Çizimleri Jacopo Bruno

© 2015 Bu kitap HarperCollins Publishers markası olan HarperCollins Children's Books ve Akcalı Telif Hakları Ajansı işbirliği ile yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları

Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir bası olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4571-3

Sertifika no: 11940

Çeviri: Serkan Göktaş, Simge Ekici

Yayına hazırlayan: İlke Afacan

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulaması: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Günepli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

SOMAN CHAINANI

Çizimler:
IACOPO BRUNO

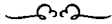
Doğan Egmont

Okumak gelecektir

www.de.com.tr

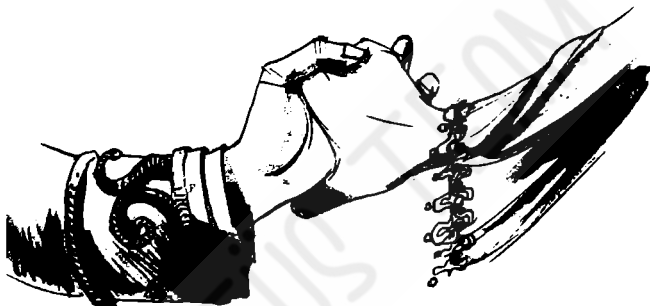
Artık daha güçlü olan aşkları hep birden filizlenen nefret, korku ve şaşkınlık tohumları taşıyordu: zira aşk nefretle birlikte var olabilirdi, ikisi de birbiriyle didişirdi ve o en büyük öfkenin özünde yatan da buydu.

T. H. White, The Once and Future King

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU GİZLENİR
YAŞLI ORMANIN İÇİNDE
İKİ KULESİ YAN YANA YÜKSELİR
BİRİ TEMİZ KALPLİLERE
DİĞERİYSE KÖTÜ YÜREKLİLERE
BAŞARAMAZSIN KAÇMAYA ÇALIŞSAN DA
TEK ÇIKIŞ YOLU
SADECE MASALLARDA

— I. KISIM —

Efendi ile Kraliçe

Taze ve körpecik mi, yoksa eski ve kocamış mı olduğunu bilmediğinizde gerçek aşkınızdan şüphe duymanız doğaldır.

Kesinlikle genç görünüyor, diye düşündü Sophie, solan günışığının vurduğu kulenin penceresinden dışarı bakan zayıf, belden yukarısı çıplak genci süzerken. Sophie onun tüysüz beyaz tenini, dar kalçalarını, pamuk gibi beyaz diken diken gür saçlarını, gergin damarlı kollarını, buz mavisi gözlerini inceliyordu... Taş çatlasa on altı yaşında gösteriyordu. Fakat bu alımlı yabancıнын içinde bir yerlerde on altıdan daha yaşlı bir ruh yatıyordu... çok, çok daha yaşlı bir ruh.

Sophie üç haftadır kendisine teklif edilen evlilik yüzüğünü reddediyordu.

İçinde Okul Müdürü yatan bir oğlana kendini nasıl adayabilirdi?

Fakat Sophie ona ne kadar bakarsa baksın Okul Müdürü'nü göremiyordu. Tek görebildiği, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla onun sevgisini talep eden, bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen körpecik bir gençlikti. Bir prensten çok daha yakışıklıydı, bir prensten çok daha güçlüydü ve Prens İsmi-Lazım-Değil'in aksine, bu oğlan *ona aitti*.

Sophie bu dünyada yapayalnız kaldığını hatırlayarak kıpırmızı kesildi. Herkes onu terk etmişti. İyi olmak için çaresizce gösterdiği her çaba ihanetle cezalandırılmıştı. Ne ailesi ne arkadaşları ne de bir geleceği vardı. Şimdiyse, karşısında duran bu büyüleyici delikanlı, aşkı bulmak için son umuduydu. Hissettiği panik duygusu tüm kaslarını germiş, boğazını kurutmuştu. Artık seçme şansı yoktu. Sophie yutkunduydu ve ona doğru yavaşça bir adım attı.

Ona baksana. Senden daha büyük değil yaşı, diye kendini teskin etti. *Rüyalarının erkeği*. Titreyen parmaklarını onun çıplak omzuna doğru uzattı... Fakat aniden eli havada kaldı. *Bu çocuğu hayata döndüren yalnızca büyüydü*, diye düşündü ve elini geri çekti. *Peki ama büyü ne kadar sürer ki?*

"Kendine yanlış soruları soruyorsun," dedi yumuşak bir ses. "Büyü zamandan bağımsızdır."

Sophie bakışlarını yukarıya çevirdi. Oğlan ona bakmıyordu; bakışları, sabah sisinin arasından güçlükle seçilen solgun güneşe kilitlenmişti.

"Ne zamandan beri düşüncelerimi okuyorsun?" diye sordu Sophie, rahatsız olmuş bir tavrıyla.

"Bir Okur'un zihninden geçenleri bilmek için düşüncelerini okumama gerek yok," diye cevapladı.

Sophie siyah pelerininin içinde onun yanındaki yerini aldı ve mermer rengi teninin soğukluğunu hissetti. Tedros'un her daim terli olan yanık tenini düşündü; bir ayının kürkü gibi sıcak olurdu. İçinde ani bir alev parladı o anda... Öfke mi, pişmanlık mı, başka bir şey mi belli değildi. Kendini zorlayarak oğlana daha da yaklaştı; kolu oğlanın soluk tenli göğsüne sürtündü.

Hâlâ dönüp Sophie'ye bakmıyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Sophie.

"Güneş," dedi pusların arasındaki pırlıtıyı izlerken. "Her gün bir öncekinden daha zayıf doğuyor."

"O güneşi de parlatmaya yetecek kadar gücün olsaydı keşke," diye homurdandı Sophie. "Her gün bayram olurdu o zaman."

Oğlan ona dönüp acı acı baktı. Sophie gerildi, bir zamanlar en yakın arkadaşı olan İyi arkadaşının aksine, yeni talibinin ne İyi ne de arkadaş canlısı olduğunu hatırladı. Çarçabuk pence-reten dışarı bir bakış daha attı ve içeri dolan buz gibi esintiyle ürperdi. "Yani, sonuçta kışın güneş zayıflar. Bunu bilmek için büyücü olmaya gerek yok."

"Belki de bunu açıklamak için Okur olmak gerekiyordu," diye karşılık verdi Okul Müdürü. Ardından, açık bir masal kitabının üstünde uzun bir örgü şişini andıran, iğne gibi sivri uçlu bir kalemin havada asılı durduğu beyaz mermer masaya doğru ilerledi. Sophie dönüp kitaba baktı ve rengârenk çizimleriyle son sayfayı gördü: kendisi, gençleşmiş Okul Müdürü'nü öperken, en yakın arkadaşı da prensiyle birlikte yok olup eve dönmüştü.

Son

"Hikâyeci 'Hiç Mutlu Sonumuzu' yazalı üç *hafta* oldu," dedi oğlan. "Birkaç güne kalmadan Kötülüğün lehine bir masala başlaması gerekiyor artık. İyiye ezip geçecek aşkı anlatmalı. Kalemî Kötülerin lanetine değil, silahına dönüştürecek aşkı." Gözlerini iyice kustı. "Ama bunu yapmak yerine daha yeni bitirdiği masal kitabını yeniden açıyor ve perdeleri *kapamayan* bir oyun misali Son yazısının üzerinde öylece asılı duruyor."

Sophie, sayfada birbirlerine aşkla sarılmış halde gözden kaybolan Agatha ile Tedros'tan gözlerini alamıyordu. Sophie'nin yüreği burkuldu, yüzüne ateş basmıştı. "Al madem," diye cıvıkladı ve kitabın kapağını sertçe kapatıp, vişneçürüğü renkli cildi *Kurbağa Prens, Sindirella, Rapunzel* ile Hikâyeci'nin tamamladığı diğer masalların yanına yerleştirdi. Kalp atışları durulmuştu. "Perde kapandı."

Kitap anında raftan geri fırladı ve Sophie'nin yüzüne çarpıp onu duvara yapıştırdı. Ardından mermer masanın üzerine doğru süzülüp, bir kez daha son sayfasını açarak havada asılı kaldı. Hikâyeci, kitabın tepesinde muzafferane bir biçimde ışıldıyordu.

Sophie sızlayan yanağını ovarken oğlan ona yaklaştı. "Bunlar rastlantı değil," dedi. "Hikâyeci yeni masallar yazarak dünyamızın devamını sağlıyor ve şu an için *senin* masalından kopmaya hiç niyeti yok. Kalem yeni bir masala geçmediği sürece ise güneş günbegün ölecek, sonunda Orman'a karanlık çökecek ve *hepimiz* için Son gelecek."

Sophie zayıf ışığın vurduğu oğlana baktı. "Peki... o neyi bekliyor?"

Okul Müdürü eğilip Sophie'nin boynuna dokundu ve cansız parmaklarını Sophie'nin pembe cildinde gezdirdi. İrki len Sophie kitaplığa çarptı. Oğlan gülümsedi ve kıza daha da

yaklaşarak güneş ışıklarını kesti. "Korkarım senin gerçek aşkın olup olmadığından şüphe ediyor," diye mırıldandı. "Kendini Kötülüğe adayıp adayamayacağını bilmiyor. Arkadaşınla prensi acaba sonsuza dek gitmeli mi, emin olamıyor."

Sophie başını kaldırıp kara gölgeye baktı.

Okul Müdürü elini tutup, "Ve bu hislerin sahibi... *sensin*," dedi.

Sophie başını tekrar indirdiğinde, Okul Müdürü'nün genç, soğuk avucundaki altın yüzüğü, yüzüğün üstünde ise korku dolu gözlerle bakan yansımasını gördü.

Üç hafta önce Sophie, Okul Müdürü'nü öpüp gençliğine döndürmüş, en iyi arkadaşını da evine sürgün etmişti. Agatha'nın Tedros'la birlikte sessizce ortadan kayboluşuyla Sophie, bir an için rahatlamış ve kendini zafer kazanmış gibi hissetmişti. En yakın arkadaşı onun yerine bir prensi tercih etmiş olabilirdi ama Gavaldon'da prenslik diye bir şey yoktu. Sophie, uzak bir diyarda Sonsuza Dek Mutlu yaşarken Agatha, sıradan bir oğlanla birlikte sıradan bir kız olarak ölebilirdi. Gerçek aşkının kollarında onun gümüşten kulesine doğru çıkarken Sophie kendini mutlu hissetmeyi beklemişti. Masalı o kazanmıştı, artık mutlu olması gerekiyordu.

Ama renksiz, taştan odaya girdikleri anda Sophie titremeye başlamıştı. Agatha gitmişti. En yakın arkadaşı. Ruh eşi. Üstelik Sophie'nin birçok şekilde -kızken, erkekken, o Sophie'nin gerçek aşkıyken, oğlan yalnızca onun dostu olmuşken- yakınlaştığı oğlanı da yanında götürmüştü. Sophie'nin gerçekten tanıyabildiği tek oğlanı, Tedros'u Agatha kazanmıştı; Sophie'nin, yokluğunda yaşayamayacağını düşündüğü tek insanı, Agatha'yı da Tedros kazanmıştı. Sophie ise kötülüğünün ne denli derin olduğundan

başka hakkında hiçbir şey bilmediği güzel bir oğlan kazanmıştı. Bir prens kadar genç olan Okul Müdürü yüzünde kibirli bir gülümsemeyle yaklaşırken Sophie hata yaptığını anlamıştı.

Ama artık geri dönmek için çok geçti. Sophie pencereden Agatha'nın yitip gidişini, şatoların yırtıcı bir siyaha bürünüşünü, oğlanlarla kızların şiddetli bir savaşa girişmesini, öğretmenlerin öğrencilere ve birbirlerine büyüler fırlatışını izlemişti... Afallayan Sophie, Okul Müdürü'ne doğru dönünce, beyaz saçlı oğlanın diz çökmüş halde kendisine altın bir yüzük uzatışını görmüştü. "Yüzüğü kabul et," demişti oğlan. "Ve iki yüzyıllık savaş bitsin. İyiliğe karşı Kötülük kalsın. Oğlanlara karşı Kızlar kalsın. Yalnızca salt Kötülük olsun: Okul Müdürü ve kraliçesi. Yüzüğü kabul et," demişti güzel oğlan; "ve nihayet Mutlu Sonumuzu bulalım."

Sophie yüzüğü kabul etmemişti.

Okul Müdürü, kaçmasın diye pencereyi mühürledikten sonra Sophie'yi kulede yalnız bırakmıştı. Her sabah saat onu vurduğunda gelip aynı soruyu tekrar soruyor ve her seferinde tuhaf bir şekilde farklı bir kılıkta oluyordu; bir gün göğsü örgülü bir gömlek, ertesi gün bacaklarına kadar inen bir tunik ya da dar bir ceket ya da fırfırlı yakalı bir boyunluk giyiyordu; bembeyaz saçları da bir gün düz, bir gün karışık, bir gün kıvrık oluyordu. Hediyeler de getiriyordu: mücevherlerle süslü elbiseler, çiçekler, lavanta kokulu parfümler, şişeler dolusu otar, kremler, sabunlar... Hep Sophie'nin bir sonraki isteğini tahmin ediyordu. Yine de Sophie her gün başını iki yana sallıyor, Okul Müdürü de yeni yetme suratını asarak tek kelime etmeden çıkıp gidiyordu. Böylece Sophie, masal kitaplarıyla ve Müdür'ün duvarlara asılan terk edilmiş yadigarlar misali bir kenara bırakılmış eski mavi kaftanı ve gümüş maskesiyle baş başa kalıyordu.

Acıktığında, yemek günde üç kere sihirli bir şekilde masada belirliyordu. Canı ne çekiyorsa tam istediği kadar, kemikten yapılmış tabaklarda geliyordu: haşlanmış sebzeler, haşlanmış meyve, haşlanmış balık, bazen de bir kâse domuz pastırması ve fasulye. (Erkek olduğu zamandan kalma damak zevkinden kurtulamıyordu.) Gece olunca odanın ortasında üzerinde kan rengi çarşafı ve beyaz dantelli örtüleriyle dev bir yatak belirliyordu. İlk günler Sophie, Müdür'ün karanlıkta geleceğinden korktuğu için uyuyamıyordu. Ama Okul Müdürü, sabah olup da yüzüğü reddetme töreninin vaktinden önce asla odaya girmiyordu.

İki hafta sonrasında Sophie, okullara ne olduğunu merak eder olmuştu. Müdür'ü her gün geri çevirmesi oğlanlar ile kızlar arasındaki savaşı uzatıyor muydu? Kimsenin canına mal olmuş muydu? Arkadaşlarına, Hester, Dot, Anadil ve Hort'a ne olduğunu sormak istiyordu ama Müdür, ilerlemenin bedelinin yüzüğü kabul etmek olduğunu ima edercesine, hiçbir sorusunu cevaplamıyordu.

Sophie'yi kuleye getirdiğinden beri ilk kez o gün konuşmuştu. Artık ölmekte olan güneşle arasında duruyordu. Sophie yüzüğü kabul etmeyi daha fazla ertelemenin bedelinin çok ağır olacağını anladı. Artık ya sonunu Müdür'le birlikte kuracak ya da yavaşça o da ölüme karışacaktı. Altın yüzük, Okul Müdürü'nün elinde yeni bir hayat vaat edercesine parladı. Sophie, onu almak için bir neden ararcasına, göğsü çıplak oğlana baktı... Ama karşısında bir yabancından başkası yoktu. "Alamam," diyerek tuttuğu nefesini bıraktı ve kitap raflarına doğru çekildi. "Seni doğru düzgün tanımıyorum bile."

Okul Müdürü, Sophie'ye baktı. Köşeli çenesi gevşedi ve yüzüğü tekrar cebine koydu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle adını," dedi Sophie. "Burada kalacaksam sana

nasıl hitap edeceğimi de bilmem gerek.”

“Öğretmenler bana Efendim der.”

“Sana Efendim demeyeceğim,” diye parladı Sophie.

Okul Müdürü karşılık vermek üzere dişlerini gıcırdatıyordu ama Sophie'nin sözü bitmemişti. Sesini yükselterek, “Ben olmadan Hiç Mutlu Sonun da olmaz,” diye üsteledi. “Sen sadece bir oğlansın -yapılı, erkekse, gayet yakışıklı bir oğlansın- ama neticede bir *oğlansın*. Bana efendilik taslayamazsın. Beni korkutarak kendine âşık edemezsin. İstedığın kadar güçlü, zengin, çekici ol; umurumda değil. Bunların hepsi Tedros'ta da vardı, *o işin* sonunu hepimiz gördük! Beni mutlu edecek birini, *en az* Agatha kadar mutlu olmamı sağlayacak birini hak ediyorum ben. Agatha ömrü boyunca Tedros'a ‘Prensım’ demek zorunda kalmayacak, değil mi? Hayır, çünkü dünyadaki herkes gibi Tedros'un da bir adı var. Senin de var ve sana en ufak bir şans vermemi istiyorsan ben sana o adla sesleneceğim.”

Okul Müdürü kıpkırmızı kesilmişti ama artık Sophie'nin sözleri ateş gibiydi. “Aynen öyle, artık yetki *bende*. Bu cehennem okulunun efendisi olabilirsin ama kesinlikle benim efendim değilsin ve asla da olmayacaksın. Kendin söyledin işte: Hikâyeci yazmayı bıraktı çünkü *benim* seçimimi bekliyor, seninkini değil. Yüzüğünü alıp almamaya ben karar veririm. Bunun Son olup olmadığına ben karar veririm. Dünya yaşayacak mı, ölecek mi *ben* karar veririm. Ve bir kraliçe değil de bir köle istiyorsan, dünyanın yanıp kül olmasını seve seve izlerim.”

Gözlerini Sophie'ye diken Okul Müdürü'nün hayalet gibi bembeyaz boynunun altından damarları belli oluyordu. Dudaklarını ısırdı. O kadar sert ısırdı ki Sophie onu yiyeceğini düşünüp korkuyla geri çekildi. Delikanlı ise sadece öfkeli bir soluk verip bakışlarını çevirdi. Sonra çok uzun bir süre yumruklarını

sıkıp bekledi.

“Rafal,” dedi. “Adım Rafal.”

Rafal, diye düşündü Sophie, hayretle. O anda onu bambaşka bir gözle görmeye başladı: pamuk beyazı cildi, gözlerindeki yeni yetme parıltı, kabarık göğsü... Tümü de fırtına ve gençlik dolu bir isme yakışıyordu. *Rafal*. İsimler neden bizi bir şeylere inandı. ki?

Bir anda içinden ona dokunma isteği yükseldi, kızardı... Sonra onu seçmenin doğuracağı sonuçları hatırladı. Bu çocuk, Kötülük adına kendi kanından birini öldürmüştü, Sophie'den de aynısını bekliyordu. Sophie kendini tuttu.

“Kardeşinin adı neydi peki?” diye sordu.

Okul Müdürü, alev alev gözleriyle Sophie'ye döndü. “Bu beni tanımana nasıl katkıda bulunacak, anlamadım.”

Sophie ısrar etmedi. Sonra Rafal'ın arkasında sabah pusunun dağıldığını, ardından da iki siyah şato arasında yeşilimsi bir sis belirdiğini gördü. Okul Müdürü üç haftadır ilk kez pencereyi Sophie'nin dışarıyı görebileceği kadar açmıştı. İki okul da ölü gibiydi, çatılarda ya da balkonlarda bir hareket yoktu. “Her-herkes nerede?” diye kekeleydi, şatoların arasındaki iyileşmiş köprüye bakarken. “Kızlara ne oldu? Oğlanlar hepsini öldürecekti...”

“Bir kraliçe yönettiği okul hakkında soru sorabilir,” dedi. “Sen henüz bir kraliçe değilsin.”

Sophie boğazını temizledi, oğlanın dar pantolonunun cebindeki yüzüğü seçebiliyordu. “Şey, neden sürekli kıyafetlerini değiştiriyorsun? Çok... tuhaf oluyor.”

Oğlan ilk defa rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Sen beni reddedince prens gibi giyinirsem fikrin değişebilir diye düşünmüştüm.” Kaslı karnını kaşıdı. “Sonra Arthur'un oğlunun

gömlek giymeyi pek sevmediğini hatırladım.”

Sophie oğlanın kusursuz gövdesini görmezden gelmeye çalışarak kıkırdadı. “Gücü her şeye yetenlerin kendilerinden şüphe duyabildiklerini bilmiyordum.”

“Gücüm her şeye yetseydi seni kendime âşık edebilirdim,” diye homurdandı Okul Müdürü.

Sophie, sesindeki huysuzluğu fark etti ve bir an için karşısında sıradan bir oğlan gördü. Âşık olmuştu ve elde edemediği kız için kıvranıyordu. Sonra onun hiç de sıradan bir oğlan olmadığını hatırladı. “Kimse kimseyi kendine âşık edemez,” diye cevap verdi. “Bunu en zor şekilde ben öğrendim. Ayrıca beni kendine âşık *etsen* bile sen asla bana âşık olamazsın. Hiçbir şeyi seveyesin ki. Kötülüğü seçersen olmaz. Kardeşin de bu yüzden öldü.”

“Ama gerçek aşkın öpücüğü beni hayata döndürdü, işte bu radayım,” dedi.

“Beni kandırdın orada.”

“Sen de bırakmadın ama.”

Sophie bembeyaz kesildi. “Seni *asla* isteyerek öpmem ben!”

“Öyle mi? Ama hayata dönmem, gençliğimi kazanmam için... öpücük *karşılıklı* olmalıydı, değil mi?” Sophie’nin afallamış yüzüne bakıp sırtıttı. “Eminim en iyi arkadaşın bunu sana öğretmiştir.”

Sophie cevap vermedi; Rafal’ın haklı olduğu gerçeği onu dizginlemişti. Agatha’nın bir zamanlar Sophie yerine Tedros’u seçebileceği gibi, Sophie de Okul Müdürü’nü mezara yollayabilirdi. Ancak, Sophie’nin inkâr etmeye çalıştığı o öpücüğün kurbanı genç ve güzel ikili olarak oradaydılar işte. O gece onu neden bırakmadığını sordu kendine Sophie; öptüğünün o olduğunu anladıktan sonra bile... Oğlanın pürüzsüz beyaz tenine bakan Sophie, onun kendisini kazanmak için yaptığı onca şeyi

düşündü; zamanı ve ölümü hiçe saymıştı... Oğlanın onu herhangi bir aileden, arkadaştan ya da prensten daha mutlu edebileceğine inancı öyle sağlamdı ki! Onu kimse istemezken, Rafal ona gelmişti. Kimse ona inanmazken, Rafal inanmıştı. Sophie'nin boğazı düğümlendi. "Beni neden bu kadar istiyorsun?" diye sordu.

Rafal, Sophie'ye baktı, kasılı haldeki çenesi hafifçe gevşedi, dudakları aralandı. Bir an için Sophie, onun gardını indirdiğinde Tedros gibi görüldüğünü düşündü; yetişkin rolü yapan kayıp bir çocuğa benziyordu. "Çünkü bir zamanlar ben de tıpkı senin gibiydim," dedi Rafal, yumuşak sesiyle. Anıları gözünün önünde canlanınca gözlerini kırptırdı. "Kardeşimi sevmeyi denedim. Kaderimden kaçmayı denedim. Hatta gerçek aş..." Kendini tuttu. "Ama sonunda hep daha fazla acı... daha fazla Kötülük vardı. Sen sevginin peşinden her koştuğunda sana da aynı şey olmadı mı? Annen, baban, en yakın arkadaşın, prensin... Işığın ne kadar kovaladıysan eline o kadar karanlık geçti. Hâlâ Kötülüğün içindeki yerinden şüphen var."

Sophie'nin çenesini nazikçe yukarı kaldırdı; Sophie gerilmişti. "Binlerce yıldır aşkın ne olduğunu İylilik anlatıyor. İkimiz de onların usulüyle sevmeyi denedik, acıdan başka bir şey bulamadık," dedi. "Ya başka bir aşk daha varsa? Acıyı güce dönüştüren, daha karanlık bir aşk. Sadece onu paylaşanların anlayabildiği bir aşk. Bu yüzden öpüşürken kendini çekmedin, Sophie. Çünkü senin aslında kim olduğunu kimse göremezken ben görüyorum. Çünkü bizim birbirimiz için feda ettiğimiz şeyleri İylilik hayal bile edemez. Varsın onlar buna aşk demesin, öyle olduğunu biz biliyoruz. Dikenlerin de yapraklar kadar gülün parçası olduğunu bildiğimiz gibi." Yüzünü yaklaştırdı, kulağını okşamaya başladı. "Ben senin ruhunun aynasıyım, Sophie. Beni sev-

men kendini sevmek demek,” diye fısıldadı. Sonra Sophie’nin elini kendi yanağına götürüp onu bir prens gibi öptü ve nazıkçe geri çekildi.

Sophie’nin kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Rafal kalbini söküp aldı sandı. Hayatında hiç bu kadar çıplak hissetmemişti, siyah pelerinine iyice sarındı. Ardından Rafal’ın yüzünün inanılmaz simetrisini incelerken nefesi yavaş yavaş geri geldi ve içinden tuhaf bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Bu karanlık ruhlu oğlan onu anlıyordu. Safir mavisi gözlerinin ne kadar derinlere gittiğini fark etti. Başını salladı. “Gerçekten erkek misin, onu bile bilmiyorum.”

Rafal gülümsedi. “Masalımdan tek bir şey öğrendiysen Sophie, o da dünyanın sadece senin gördüklerin kadar olduğudur.”

Sophie kaşlarını çattı. “Anlamıyorum...” dese de ruhunun derinliklerinde aslında anlamıştı.

Oğlan tekrar güneşe döndü; güneş, okulunun üstünde narin ve solgun duruyordu. Sophie soru sorma faslının sona erdiğini anlamıştı. Rafal elini tekrar cebine götürürken Sophie bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyordu, sanki kurtulamadığı bir akıntı onu bir şelaleye sürüklüyordu.

“Tedros ve Agatha kadar mutlu olacak mıyız?” diye sordu, sesi titreyerek.

“Masalına güvenmelisin, Sophie. Sonuna geldiyse bir sebebi vardır.” Arkasını döndü. “Ama şimdi masalına inanma zamanı.”

Sophie, Rafal’ın elindeki altın çembere baktı, nefesi giderek daha da hızlanıyordu... Sonra bir ürpertiyle onu geri itti. Eline uzanmaya çalışınca, avucunu onun soğuk göğsüne dayayarak Rafal’ı duvara yapıştırdı. Elini oğlanın göğsüne doğru kaydırırken Rafal karşı koymadı. Sophie’nin gözleri kocaman açılmıştı.

Ne aradığını bilmiyordu, sonra aradığı şeyi parmaklarının arasında buldu ve donup kaldı. Eli, Rafal'ın göğsünde inip kalkıyor, tekrar inip kalkıyordu; Rafal'ın yüreği, Sophie'nin avucunun altında çarpıyordu. Başını kaldırıp oğlana baktı ve kalbinin güçlü, umut vaat eden atışını dinledi; tıpkı kendi kalbi gibiydi.

"Rafal," diye fısıldadı, oğlana hayat vererek.

Rafal'ın parmak uçları yüzüne değdi ve ilk kez Sophie soğuktan ürpermedi. Ona yaklaştıkça Sophie'nin şüpheleri eriyip gidiyordu, korkunun yerini inanç alıyordu. Birbirlerini dengeleyen kuğular gibi, siyah pelerin beyaz tenle buluştu. Sophie yavaşça ama kararlılıkla sol elini güneş ışığına doğru uzattı. Rafal yüzüğü Sophie'nin parmağına geçirdi. Sıcak altın, cildinden yavaşça geçip yerini buldu. Sophie nefesini bıraktı ve kar beyazı ciltli oğlan gülümsedi.

Sarmaş dolaş duran Efendi ile Kraliçe, masallarının üzerinde asılı duran büyülü kaleme dönüp, kalemin aşklarını kutsamasını beklediler... Kitabın sonunda kapanmasını beklediler...

Kalem hareket etmedi.

Kitap kapanmadı.

Sophie'nin kalbi tekledi. "Ne oldu?"

Rafal'ın bakışlarını takip ederek kehribar rengi güneşe baktı. Güneş biraz daha kararmıştı. Rafal'ın yüzü katlaşıp ölümcül bir maskeye dönüştü. "Anlaşılan, kalemin şüphe ettiği tek Mutlu Son bizimki değil."

Mutlu Sondan Sonra

“Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun!” diye parladı Tedros, prensesinin suratına küf tutmuş bir yastık çarparak.

Bunun üzerine öksüren Agatha da ona bir yastık darbesi indirince Tedros etrafa tüyler saçarak karyolanın siyah başlığına yapıştı. Orakçı, tüyleri yemek istercesine

Tedros’un yüzüne atladı. Kızgınlıkla “Asıl sorun, hakkında çok şey bilmem!” diyerek prensinin mavi yakasının altındaki, beceriksizce yapılmış bandajı tuttu. Tedros onu itti... Agatha iyice yapışmıştı ki Tedros, Orakçı’yı kapıp Agatha’nın kafasına attı. Agatha başını eğerken Orakçı, yer yer tüyleri dökülmüş uzuvları ve kıvrık patileriyle tuvalete doğru süzüldü. Tedros, gömleğinin bağcıklarını sıkarak, “Eğer

beni tanısaydın, işlerimi *kendi başıma* hallettiğimi bilirdin,” diyerek somurttu.

“Kafama *kedimi* mi attın sen?” diye bağırdı Agatha, ayağa kalkarken. “Hem de sırf seni kangrenden kurtarıyorum diye?”

“Bu kedi şeytan,” diye tısladı Tedros, Orakçı’nın klozetten çıkarken tekrar klozetin içine kaymasını izliyordu. “Ve eğer beni tanısaydın, kedilerden *nefret* ettiğimi bilirdin,” dedi.

“Köpekleri sevdiğin kesin zaten: Salyalı, basit ve düşünüyorum da, tam da senin gibiler.”

Tedros ona dik dik baktı. “Bir bandajdan nerelere geldik, farkında mısın?”

“Üç hafta oldu Tedros ve yara iyileşmiyor,” diye üsteledi Agatha, Orakçı’yı klozetten çıkarıp koluyla kurularken. “Eğer bakmazsam iyice iltihap kapacak.”

“*Mezarlıklarda* öyle olabilir ama benim geldiğim yerde bandaj iş görür.”

“İki yaşındaki bir bebek tarafından sarılmış gibi duran o bandaj mı iş görecekt?” diye dalga geçti Agatha.

“Zayıf düşsem de kendi kılıcımınla ölmeyi yeğlerim,” dedi Tedros. “Hayatta kalabildiğim için şanslısın... Bir saniye daha geçseydi gövdemde bir delik açacaktı...”

“Bir saniye daha geçseydi nasıl bir embesil olduğunu anlayıp seni geride bırakırdım.”

“Sanki bu sıçan deliği kasabada benden iyisini bulabilirmişsin gibi.”

“Şu noktada, seni azıcık sessizlik ve huzurla değiştirirdim...”

“Asıl ben seni güzel bir yemek ve sıcak bir banyoyla *değiştirdim!*”

Orakçı kollarında titrerken Agatha, Tedros’a dik dik baktı. Sonunda Tedros soluğunu bıraktı, utanmış görünüyordu.

Gömleğini çıkardı, kollarını yana açarak yatağa oturdu. “Hepsi senindir, prenses.”

Sonraki on dakika boyunca, Agatha prensinin göğsündeki on santimlik yarığı gül suyu, cadı fındığı ve annesinin bitkisel iksirler sandığından aldığı bir tutam şakayıkla yıkarken ikisi de tek kelime etmedi. Tedros’un bu yarayı nasıl aldığını, yaranın kalbinin hemen yakınında açıldığını düşündükçe Agatha’nın midesine kramplar giriyordu; kendini önündeki işine vermeye zorladı. Düşünmesine gerek bile yoktu... Çığlık dolu kâbuslar ona yeteri kadar hatırlatıyordu zaten. Okul Müdürü’nün gençleşmesi... Tedros’un ağaca bağlanması... Okul Müdürü’nün sırtıtışı... Kılıcı saplarken gözlerinin kıpkırmızı çakması... Tedros nasıl olup da okuldaki son anlarıyla ilgili rüya görmüyordu, Agatha bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Ama belki de bir Okur ile bir Prens arasındaki fark da buydu. Orman’dan gelen bir çocuğa göre ölmediği her gün iyi bir gün sayılırdı.

Agatha onun yarasına kaynamış zerdeçal suyu serpti ve Tedros dişlerini sıkarak hafifçe inledi. “Sana iyileşmediğini söylemiştim,” diye mırıldandı Agatha.

Tedros ona homurdanarak karşılık verdi ve sırtını döndü. “Annen benden nefret ediyor. Bu yüzden evde hiç durmuyor.”

“Hasta aramakla meşgul,” dedi Agatha, yeşil tozu sürerken. “Karnımızın doyması gerek, değil mi?”

“O zaman neden ilaç çantası burada?”

Agatha’nın eli Tedros’un göğsünde duraksadı. O da kendisine annesinin uzun gidişleri hakkında aynı soruyu sorup duruyordu. Agatha bu sefer daha güçlü ovmaya başladı ve prensi acıyla yüzünü buruşturdu. “Bak son kez söylüyorum, senden nefret falan etmiyor.”

“Üç haftadır bu tıkalı kalmış durumdayız, Agatha. Bütün

yemeği yiyorum, temizlik işinde çok kötüyüm, ha bire tuvaleti tıkiyorum ve sürekli bizi kavgâ ederken görüyor. Şimdi benden nefret etmiyorsa bile yakunda edecektir.”

“Zaten karmaşık olan durumu iyice karmaşıktırdığını düşünüyor sadece, o kadar.”

“Agatha, dışarıda bizi gördükleri yerde öldürecek bir kasaba dolusu insan var. Ortada karmaşık bir şey yok,” diye karşılık verdi Tedros; dizlerinin üstüne oturmuştu. “Dinle, bir ay içinde on altı yaşına basacağım. Yani, kral olarak Camelot’u babamın konseyinden alabileceğim. Tabii, krallık beş parasız, halkın yarısı ortada yok ve etraf darmaduman ama bunların hepsini değiştiririz! Orası ait olduğumuz yer, Agatha. Neden geri dönemiy...”

“Nedenini biliyorsun Tedros.”

“Evet. Çünkü anneni sonsuza kadar bırakmak istemiyorsun. Çünkü ne de olsa artık benim bir ailem yok ama senin var,” dedi yüzünü diğer tarafa çevirerek.

Agatha’nın boynu kıpkırmızı oluverdi. “Tedros...”

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedi prensi kısık sesle. “Eğer babam hâlâ hayatta olsaydı, onu asla bırakmazdım.”

Agatha ona daha da yaklaştı. Tedros hâlâ ona bakmıyordu. “Tedros, eğer krallığının sana ihtiyacı varsa... o zaman geri dönmelisin,” dedi kendini zorlayarak.

Prensi iç geçirdi. “Seni asla bırakmam Agatha.” Kirli çorabından çıkan ipliği çekti. “İstesem de yapamam. Orman’a geri dönmenin tek yolu beraber bir dilek tutmak.”

Agatha birden dikleşti. Onu geride bırakmayı düşünmüş müydü yani? Kendine hâkim olmaya çalışarak Tedros’un kolunu kavradı. “Geri dönemem Tedros. Orman’da bize korkunç şeyler olur,” dedi gergin, tiz bir sesle. “Kaçacak kadar şanslıydık...”

Tedros, "Sen buna 'şans' mı diyorsun?" diyerek sonunda ona döndü. "Daha ne kadar bu evde tıkulı kalabiliriz Agatha? Daha ne kadar tutsak kalabiliriz?"

Agatha gerildi. Tedros'un bu sorulara cevap almayı hak ettiğini biliyordu ama hâlâ verebilecek bir cevabı yoktu. "Sonsuz Mutluluğunun, Mutlu Sonunun nerede olduğunun bir önemi yok, değil mi? Önemli olan kiminle olduğun," dedi umutlu görünmeye çalışarak. "Eminim bir zamanlar bir öğretmen bunu demiştir."

Tedros gülümsemedi. Agatha yalpalayarak ayağa kalkup karyola direğindeki temiz havludan bir şerit yırttı. Agatha yarasını sıkıca sararken Tedros, kolları kaktüs gibi iki yana açık halde boylu boyunca uzandı yatağa; sessizliğe gömülmüştü.

"Bazen Filip'i özlüyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Agatha şaşkınlıkla ona döndü. Yüzü kızaran Tedros gözünü tırnaklarına dikti. "Çocuğun... yani kızın... ya da her neyse, bize yaptıklarını düşününce, bu çok aptalca. Heriften, aman kızıdan, nefret etmeliyim aslında. Ama erkekler birbirlerini kızların anlayamayacağı bir şekilde anlarlar. Gerçekten bir erkek olmasa bile." Tedros, Agatha'nın suratının halini fark etti. "Unut gitsin."

"Gerçekten seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Agatha; incinmişti.

Tedros bir an için dürtüst mü olsa yoksa yalan mı söylese bilemeyerek nefesini tuttu. "Sadece... ilk iki yıl, beraber olma fikrinin peşinden koşturuyorduk, *gerçekten* beraber olmanın değil. Filip'i seni tanıdığımdan daha fazla tanıma fırsatı buldum: Sokağa çıkma yasağı sırasında beraber ayakta kalırdık, Yemek Salonu'ndan kuzu şiş çalardık ya da sadece çatıda oturup konuşurduk... Anla işte, ailelerimizden ya da nelerden korktuğumuz

ya da sadece turtayı nasıl sevdiğimizden falan. Nasıl sonuçlandırıldığının bir önemi yok aslında, cidden... O benim ilk gerçek arkadaşım,” dedi; Agatha’ya bakamıyordu. “Sen ve ben hiç *arkadaş* olmadık. Birbirimiz için takma adlarımız bile yok. Hep çalıntı anlardan ve aşkın bir şekilde yeterli olacağına dair inançtan ibaretti bizimkisi. Ve şimdi burada, üç haftadır bir eve tıkuluyuz ve ne yalnız kalacak bir odamız ne de yürüyüş yapacak, ava çıkacak ya da yüzecek bir yerimiz var. Anca uyuyoruz, yemek yiyoruz, birbirimizin etrafında bakıcı misali dört dönüyoruz, *dip dibe*. Hâlâ birer yabancı gibi hissediyoruz. Hiç bu kadar *yaslı* hissetmemiştim.” Agatha’nın yüzüne bir bakış attı. “Ah, hadi ama! Eminim sen de böyle hissediyorsun. Kokuşmuş evli ahmaklar gibiyiz. Benimle ilgili sinirini bozan en ufak şeyler bile şimdi bin kat daha çekilmez geliyordur sana.”

Agatha anlayışlı görünmeye çalıştı. “Peki, benimle ilgili seni ne rahatsız ediyor?”

“Bu konuyu hiç açmasak ya,” diye ofladı Tedros, karnının üstüne yatarak.

“Bilmek istiyorum. Benimle ilgili seni ne rahatsız ediyor?”

Prensi cevap vermedi. Agatha onun sırtına sıcak zerdeçal sıçrattı.

Tedros sinirlenerek döndü. “Öncelikle, salakmışım gibi davranıyorsun.”

“Bu doğru değil...”

Tedros kaşlarını çatı. “Bilmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Agatha kollarını kavuşturdu.

“Salakmışım gibi davranıyorsun,” diye tekrar etti Tedros. “Ne zaman sohbet başlatmaya kalksam meşgulumuşsun gibi davranıyorsun. Bir prensesin prensini takip etmesi gerekirken, sen

evimi bırakmam çok kolay bir şeymiş gibi davranıyorsun. Evin içinde fil misali o korkunç pabuçlarla pat pat dolanıyorsun, banyodan sonra yerleri ıslak bırakıyorsun, asla gülümsemek için *uğraşmıyorsun* bile ve eğer ki söylediğin ya da yaptığın bir şeyi sorgulayacak olursam da sana laf edemezmişim gibi bana tavır takınıyorsun. Sen çok... çok..."

"Ben ne?" diyerek dik dik baktı Agatha.

"İyisin," dedi Tedros.

"Sıra bende," dedi Agatha. "Öncelikle, seni aslında hiç *var olmayan* dostundan kaçırmışım da esir tutuyormuşum gibi davranıyorsun..."

"Bak şimdi sataşıyorsun..."

"Seni buraya getirdiğim için kendimi suçlu hissettiriyorsun, hayatını *kurtarmasam* daha iyi olurmuş gibi. Hassas davranıp şövalyelik taşıyorsun, sonra da gidip bir prensesin prensini takip etmesi gerekir diye fikrini beyan ediyorsun. Fevrisin, aşın terliyorsun, hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yüzeysel genellemeler yapıyorsun ve ne zaman evde bir şeyleri devirsen -ki sık sık oluyor bu- kendin yerine suçu *evime atıyorsun*..."

"Yürüyecek yer yok ki..."

"Sen şatoya alışkınsın çünkü! Batı kanatları, taht odaları ve minik tatlı hizmetçilere alışkınsın," diye patladı Agatha. "Ama bir şatoda değiliz, biricik prens! Bu *gerçek* hayat. Hiç düşündün mü acaba, belki de bütün vaktimi bizi hayatta tutmak için endişelenmekle geçiriyordum belki de? Hiç düşündün mü, belki de Mutlu Sonumuzu *mutlu* yapmaya çalışıyordum ve bu yüzden de bütün vaktimi palyaço gibi gülüp kahve üzerine derin sohbetlere harcamıyordum! Tabii ki hayır, düşünmedin. Çünkü sen Camelotlu Tedros'sun, Orman'daki en yakışıklı çocuk; aman sakın kendini *yaşlı* hissetmesin!"

Tedros pis pis sırıttı. "Ben o kadar yakışıklı mıyım?"

"Sophie'den bile daha çekilmezsin!" Agatha yüzünü yastığa gömüp bağırdı. "Üstelik o beni öldürmeye kalktı! İki kez!"

"Orman'a gidip Sophie'ni geri getir o zaman!" diye cevabı yapıştırdı Tedros.

"Sen de git Filip'ini geri getir o zaman!" diye bağırdı Agatha.

Sonra ikisinin de aynı kişiden bahsettiğini fark edip yavaşça, sessiz bir utanç içinde kızardılar.

Tedros, prensesinin yanına kaydı ve kollarını, beline doladı. Agatha, ağlamamaya çalışarak onun sıkı ve sıcak sarılışına kendini bıraktı.

"Ne oldu bize?" diye fısıldadı.

Agatha, Tedros'u Okul Müdürü'nün elinden kurtardığında, peri masalından çıkmanın bir yolunu bulduğunu sanmıştı. Ölümünden kaçmış, prensini kurtarmış ve yalancı hain en iyi arkadaşları hâlâ içindeyken Orman'ı geride bırakmıştı. Gerçek aşkına tutunmuş, iki dünya arasındaki beyaz ışığa bürünmüş vaziyette Agatha, Mutlu Sonuna kavuşmanın rahatlığıyla derin bir nefes almıştı. Sonunda Tedros yanındaydı... En az Agatha'nın onu sevdiği kadar Agatha'yı seven Tedros... Hâlâ öpücüğünün tadını hatırladığı Tedros... Onu sonsuza dek mutlu edecek olan Tedros...

Derken, Agatha yüzünü bir çamur duvarına geçirivermişti.

Sersemlemiş bir halde, gözlerini zifiri karanlığa açtığı anda vücudu, Gavalton'un karlı mezarlığında prensinin üstündeydi. Bir anda bu minik köyde ardında neler bıraktığını hatırlamıştı: Stefan'a verdiği ama tutamadığı 'kızını geri getirme' sözü, İhtiyar Heyeti'nin onu öldürmekle tehdit etmesi, bir zamanlar meydana yakılan cadıların hikâyeleri... *Rahatla. Bu bizim*

Mutlu Sonumuz, diye kendini sakinleştirmişti Agatha, nefesi düzene girerken. *Artık kötü bir şey olamaz.*

Agatha gözlerini kısarak baktığında karla kaplı tepedeki cadı şapkasına benzer çatıyı görmüştü. Kalbi bir anda ilk ve son olarak evde olma düşüncesiyle doluvermişti, annesinin sevinçli yüzünü görecekti... Bakışlarını haylaz bir gülümsemeyle prensine çevirmişti. *Tabii önce anneme inme inmezse.*

"Tedros, uyan," diye fısıldamıştı. Kızın kollarında siyah cübbesiyle gevşek bir şekilde duruyordu. Etraftaki tek ses kargaların mezar solucanlarını gagalaması ve kapıdaki meşale alevinin zayıf çatırdamasından ibaretti. Prensini gömleğinin bağlarından tutup sarsmak üzere tutmuştu ama ellerine ılık ve yapış yapış bir şey bulaşmıştı. Agatha yavaşça elini meşalenin ışığına tuttu.

Kan.

İleride evini görene kadar, üstü çizik çizik olmuş mezarlar ve keskin yapraklı otlar arasında pudramsı karda bata çıka, çılgına dönmüş bir şekilde koşmuştu. Evi gördüğünde verandada her zamanki mum ışığı yoktu. Agatha yavaşça kapı kolunu indirdiğinde menteşeler gıcırdamış ve biri sakar bir hayalet misali çarşafılara dolanmış vaziyette yataktan fırlamıştı. Nihayet Callis'in başı görünmüştü; kocaman pörtlek gözlerini kırıpşıtıyordu. Bir an için yüzü, uzun zamandır görmediği kızına kavuştuğu için mutlulukla aydınlanmıştı. Sonra Agatha'nın yüzündeki paniği gördü ve bembeyaz kesilmişti. "Bi-biri seni gördü mü?" diye kekelemişti. Agatha başını iki yana sallamıştı. Annesi rahatlayarak gülümsemiş ve sarılmak üzere ona doğru seğirtmişti. Sonra kızının yüzünün değişmediğini fark etmişti. Callis olduğu yerde donup kalmış, gülümsemesi ise kaybolmuştu. "Ne yaptın sen?" diye sormuştu nefesi kesilerek.

Agatha, sünmüş siyah geceliğinin içindeki Callis'le beraber

Mezarlık Tepesi'nden aşağı, Tedros'un yanına gitmişti. Anne kız, önce karları küremiş, sonra da oğlanın iki koluna girip onu eve taşımışlardı. Agatha, simsiyah saçları ve solgun yüzüyle, kendisinin sadece biraz daha yaşlı versiyonu olan annesine gözlerini dikmiş, tam önünde kanlı canlı duran prensin görüntüsü karşısında direnmesini beklemişti ama Callis'in gözleri aşağıda karanlığa bürünmüş kasabaya kilitlenmişti. Agatha nedenini so-ramamıştı. O sırada prensini kurtarmak her şeyden önemliydi.

Onu kapıdan içeri sokar sokmaz annesi Tedros'u kilimin üstüne yatırıp ıslak gömleğini açmıştı. Agatha şömineyi yakarken prens de her yeri dulavrat otuna bulanmış halde baygın yatıyordu. Agatha ona doğru döndüğünde bayılacak gibi olmuştu. Tedros'un göğsündeki kılıç yarası o kadar derindi ki Agatha neredeyse kalbinin atışını görecekti.

Agatha'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "İ-iy-iyileşecek, değil mi? İyileşmek zorunda..."

"Bayıltmak için çok geç artık," demişti Callis, çekmecerde iplik ararken.

"Onu getirmek zorundaydım anne... Onu kaybedemedim..."

Callis öyle kesin bir şekilde "Sonra konuşuruz," demişti ki Agatha duvara sinmişti. Annesi prensin yanına çömelmiş vaziyette daha beş dikiş atmıştı ki Tedros acıyla çığlık atarak doğrulmuş, bir yabancıнын elindeki iğneyi gördükten sonra da en yakındaki süpürgeyi kapıp, bir santim daha yaklaşacak olursa kafasını parlatmakla tehdit etmişti.

O ve Callis sonrasında pek fazla yüz yüze gelmediler.

Agatha tatlı dille Tedros'u uyumaya ikna etmişti. Ertesi sabah ise dikişleri yarım vaziyette burnundan kesik kesik nefes alırken, Callis yatak odasını kapatmak için siyah bir perde çekip kızını

mutfağa götürmüştü. Agatha gerginliğin hemen farkına varmıştı.

“Bak, ilk tanıştığımızda beni de öldürmek istemişti,” diye patlamıştı Agatha, raftan iki demir tabak alırken. “Zamanla sana alışacaktır, söz veriyorum.”

Callis kazanda dumanı tüten yahniyi kepeçle kâseye koymuştu. “Gitmeden önce ona bir gömlek dikerim.”

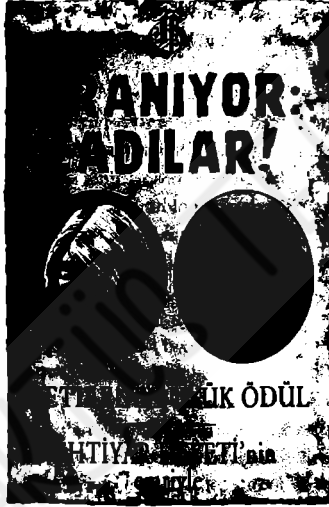
“Ay anne, evimizde sihirli periler ülkesinden gelmiş kanlı canlı bir prens yatıyor, sen gidip onun gömleğini mi kafana takıyorsun?” dedi Agatha, gıcırdayan tezgâha yaslanarak “Benim bir çocuğun otuz metre yakınında durabilmemin zaten kasabada şenlik sebebi olmasını ya da senin doğduğundan beri anlattığın peri masallarının gerçek olmasını bir yana bırak. Kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun...” Agatha'nın gözleri ansızın büyümüştü. “Bekle. *Gitmeden* önce mi? Tedros, Gaval-don'da kalacak... sonsuza dek.”

Callis kâseyi Agatha'nın önüne koymuştu. “Kimse toşbağa çorbasını soğuk sevmez.”

Agatha'nın keyfi yerine gelmişti. “Bak, onunla burasının kalabalıklaştığını biliyorum. Ama Tedros ve ben köyde iş bulabiliriz. Düşünsene, eğer yeterince para biriktirirsek hepimiz daha büyük bir eve taşınabiliriz, hatta belki yol kenarındaki kulübelerden birine.” Agatha sırtı. “Bir hayal et anne, gerçekten *yaşayan* komşularımız olabilir...”

Callis soğuk bakışlarını üzerine sabitlemiş, Agatha da konuşmayı kesmişti. Annesinin gözlerini takip ederek lavabonun üstündeki balçıkla sıvanmış pencereye bakmıştı. Agatha sandalyesini geriye itip kalkmış, kâsesine dokunmadan bırakmıştı. Raftan ıslak bir bez kapmıştı. Bir parça gün ışığı girene kadar cama basturarak gri toz, yağ ve pas tabakasını kazırmıştı. Agatha şaşkınlıkla geri çekilmişti.

Karla kaplı tepenin aşağısında parlak kırmızı flamalar meydana her sokak lambası direğinden dalga dalga yükseliyordu:

“Cadı mı?” Yüzünün milyonlarca yansımasına bakarken Agatha’nın sesi öyle cılız çıkmıştı ki. Meydanın ilerisinde, Orman’dan gelen saldırılardan harabeye dönmüş o renkli kitapçı- lar şimdi tekdüze ambarlar olarak yeniden inşa edilmişti. Uzun siyah pelerinlere sarılı demir mızraklı bir muhafız güruhu yol kenarındaki kulübeler boyunca ve ormanın çevresinde devriye geziyordu. Korku yükselirken, Agatha’nın gözleri bir zaman- lar kendisinin ve Sophie’nin heykellerinin parladığı yamuk

saat kulesinin yanındaki noktaya kaymıştı. Artık sadece odun yığınlarından yapılmış bir platformun üstünde, iki yanda yanan meşalelerin arasında bir darağacı ile üstünde kendisinin ve Sophie'nin yüzünün olduğu bir ilan asılıydı.

Agatha'nın midesi altüst olmuştu. Okuldaki idamdan kaçıp evdekine yakalanmıştı.

"Seni uyarmıştım Agatha," diye seslenmişti annesi arkasından. "İhtiyar Heyeti, Sophie'nin Orman'dan gelen saldırıları getirdiğini düşünüyordu. Onu saldırganlara teslim ettikleri gece onun peşinden gitmemeni söylediler sana. Onlara itaatsizlik ettiğin an sen de bir cadı oldun."

Agatha bacakları tutmaz halde ona doğru dönmüştü. "Yani beni yakmak mı istiyorlar?"

"Eğer yalnız dönseydin İhtiyar Heyeti seni bağışlayabilirdi." Callis masaya oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. "Ceza alabilirdin, tıpkı kaçmana izin verdiğim için benim aldığım gibi."

Agatha'nın omuriliğinden bir ürperti geçmişti. Annesine baktıysa da ne kanca burunlu yüzünde ne de çırpı gibi kol ve bacaklarında herhangi bir yara ya da iz görebilmişti. Bütün parmakları yerli yerindeydi. "Sana ne yaptılar?" diye sormuştu Agatha dehşetle.

"Tedros'u bulduklarında sana yapacaklarının yanında hiçbir şey yapmadılar aslında." Callis çevresi kıpkırmızı kesilmiş gözlerini Agatha'ya doğru kaldırmıştı. "İhtiyar Heyeti bizden hep nefret etti, Agatha. Orman'dan birini getirecek kadar aptal nasıl olabildin?"

"Ma-masal kitabı 'Son' demişti," diye kekelemişti Agatha. "Sen kendin söyledin... Eğer kitap 'son' derse, bunun bizim Mutlu Sonumuz olması *gerek*..."

“Mutlu Son mu? *Onunla* mı?” diye parlamıştı Callis, ayağa fırlayarak. “Ormanların ayrı olmasının bir *sebebi* var Agatha. Dünyaların ayrılmasının *zorunlu* olmasının bir nedeni var. Burada asla mutlu olmayacak! Sen bir Okur’sun ve o...”

Callis durmuştu. Agatha ona bakıyordu. Callis çabucak lava-boya dönüp ısıtmak için su pompalamaya girişmişti.

“Anne...” demişti Agatha, ansızın buz kesen bir sesle. “Okur’u nereden biliyorsun sen?”

“Hı? Seni duyamıyorum tatlım.”

“*Okur*, diyorum,” diye tiz sesiyle vurgulamıştı Agatha. “O kelimeyi nereden biliyorsun...”

Callis daha da gürültülü pompalamaya başlamıştı. “Herhâlde bir kitapta görmüşümdür. Bilmem...”

“Kitap mı? Ne kitabı...”

“Masal kitabı, tatlım.”

Tabii ya, Agatha rahatlamaya çalışarak iç geçirmişti. Annesi her zaman peri masalı dünyasıyla ilgili bir şeyler bilirdi zaten... Tıpkı Bay Deauville’in Masal Kitabı Dükkanı’ndan masal kitaplarını alelacele alıp Okul Müdürü tarafından kaçırılan çocuklarla ilgili ipucu avına çıkan Gavalton’daki bütün ebeveynler gibi. *Kitapların birinde geçiyor olmalı*, demişti Agatha kendi kendine. *O yüzden bana Okur demişti. O yüzden prensi görünce şaşırmamıştı.*

Fakat Agatha, su pompalayan Callis’e dönüp baktığında, çaydanlığın çoktan dolup lavaboya taştığını fark etmişti. Annesinin dalgın ve elleri kenetlenmiş bir halde, adeta suyu pompalarken anılar da suyla beraber akıp gidecekmiş gibi, her seferinde daha da hızlı pompalamasını izlemişti. Agatha’nın yüreği yavaş yavaş sıkışmaya başlamıştı, ta ki o buz gibi his derinleşene dek... Öyle bir histi ki ona annesinin Tedros’un ortaya çıkması-

na şaşırmamasının masal kitabı okumasından değil, aslında bir masalda yaşamının nasıl bir şey olduğunu bilmesinden kaynaklandığını fısıldıyordu.

“Uyanır uyanmaz Orman’a geri dönecek,” demişti Callis, pompayı bırakırken.

Agatha düşüncelerinden sıyrılıp “Orman mı?” diye karşılık vermişti. “Tedros ve ben canımızı kul payı kurtardık ve sen bizim geri dönmemizi mi istiyorsun?”

“Sen değil,” demişti Callis, yüzünü ona dönerek. “Sadece o.”

Agatha şaşkınlıkla ateşlenmişti. “Sadece gerçek aşkı tatmamış biri böyle bir şey söyleyebilir.”

Callis donup kalmıştı. İskelet saatin tik takları gergin sessizliği dolduruyordu.

“Mutlu Sonunun gerçekten bu olduğuna inanıyor musun Agatha?” demişti Callis, Agatha’ya bakmadan.

“Olmak zorunda, anne. Çünkü onu bir kez daha terk etmeyeceğim. Seni de terk etmeyeceğim.” Agatha yalvarıyordu. “Orman’da gerçek hayattan kaçabileceğimi, mutlu olabileceğimi sanmıştım... Ama yapamam. Asla bir peri masalı istemedim ben. İstedğim tek şey her sabah annemin ve dostumun yanımda olduğunu bilerek burada uyanmaktı. O dostun bir prens olabileceğini nereden bilebilirdim ki?” Agatha gözlerini eliyle kapatmıştı. “Birbirimizi bulmak için neler çektiğimizi bilmiyorsun. Ardımızda bıraktığımız kötülüğü bilmiyorsun. Tedros’la bu evde yüzyıl boyunca kalsak bile umurumda değil. En azından beraberiz. En azından mutlu olacağız. Sadece bize bir şans vermen gerek.”

Kirli mutfağa sessizlik çökmüştü.

Callis kızına dönüp “Peki ya Sophie?” diye sormuştu.

Agatha’nın sesi buz kesmişti. “Gitti.”

Annesinin bakışları üzerinde geziniyordu. Kasaba saatinin sesi rüzgâr onu boğmadan önce meydana duyulmuştu. Callis çaydanlığı alıp ocağa doğru giderken Agatha nefesini tutmuş, annesinin çaydanlığın altında bir ateş yakıp birkaç kurtçuk kökü yaprağını kepeçle daireler çizerek demlemesini izlemişti; yapraklar çoktan demlenmişti oysa.

“Yumurtaya ihtiyacımız olacak sanırım,” demişti annesi sonunda. “Prensler tosağa yemez.”

Agatha öyle rahatlamıştı ki olduğu yere çöküverecekti neredeyse. “Ah, teşekkürler! Teşekkürler...”

“Her sabah kasabaya inerken sizi eve kilitleyeceğim. Dikkatli olduğumuz sürece muhafızlar buraya gelmez.”

“Onu oğlunmuş gibi seveceksin, anne; gör bak...” Agatha yüzünü buruşturmuştu. “Kasaba mı? Hiç hastan yok sanıyordum.”

“Şömine yakmayın ya da pencereleri açmayın,” diye buyurmuştu Callis, iki fincana çay döerken.

“Neden muhafızlar buraya gelmeyecekmiş?” diye diretmışti Agatha. “Bakacakları ilk yer burası olmaz mıydı?”

“Ve kapıyı kimseye açmayın.”

“Bekle... Peki ya Stefan?” diye sormuştu Agatha, yüzü aydınlanarak. “Eminim, İhtiyar Heyeti’yle bizim için konuşabilir...”

Callis hışımla dönmüştü. “*Hele Stefan’a hiç!*”

Anne kız, mutfağın bir ucundan diğerine birbirlerine dik dik bakmışlardı.

“Prens asla buraya ait olmayacak, Agatha,” demişti Callis yumuşak bir ses tonuyla. “Kimse bir prensten kaderini sakınamaz.”

Annesinin kocaman baykuş gözlerinde Agatha’nın daha önce hiç görmediği bir korku vardı; sanki aruk prensten bahsetmiyor gibiydi.

Agatha mutfağı geçerek annesini sımsıkı kucaklamıştı. “Sana söz veriyorum. Tedros burada benim kadar mutlu olacak,” diye fısıldamıştı. “Ve sen de ‘iki insanın aşkından nasıl şüphe ettim’ diye merak edip duracaksın.”

Banyoda tangır tungur sesler yankılanmıştı bir anda. Perde neredeyse düşecek şekilde arkalarından açılmış ve Tedros yan çıplak vaziyette karşılarında belirivermişti; kan çanağı gözleri uyku sersemi bakıyor, üstündeki kanlı çarşaf ise yarasını beceriksizce örtüyordu. Tezgâha oturmuş, çorbayı kokladıktan sonra ağzını kapatarak çorbayı kenara itmişti. “Sağlıklı bir ata, çelik bir kılıca ve üç günlük yola yetecek kadar ekmek ve ete ihtiyacımız var.” Agatha’ya mahmur mahmur gülümsemişti. “Umanım veda etmişindir, prenses. Şatoma gitme vaktimiz geldi.”

O ilk hafta, Agatha bunun da sadece masallarındaki bir sınav olduğuna inanmıştı. Darağacının kaldırılması, idam cezasının kaldırılması ve Tedros’un sıradan hayata alışması an meselesiydi. Dünyalar kadar sevdiği o yakışıklı, minnoş prensine bakarken, o evde ne kadar süre kalırlarsa kalsınlar mutlu olmanın bir yolunu bulacaklarını biliyordu.

Ancak ikinci haftaya geçtiklerinde, ev bir anda ufak gelmeye başlamıştı. Asla yeterince yemek, bardak ya da havlu yoktu; Orakçı ile Tedros kanlı bıçaklı gibi kavga ediyorlardı. Agatha, prensinin rahatsız edici huylarını fark etmeye başlamıştı. (Bütün sabunu kullanmak, sütü sürahidten içmek, günün her saniyesi egzersiz yapmak, ağzından solumak...) Callis ise aslında bakılmaktan hiç de hoşlanmayan iki ergene bakma yükünü omuzlamıştı. (Okul bile bundan daha iyiydi, diye mızımlanmıştı Tedros; sıkıntıdan patlamak üzereydi. Hadi geri dönelim ve değilme işine kaldığımız yerden devam edelim, diye cevap vermişti Agatha.)

Üçüncü haftaya geldiklerinde ise Tedros kendi başına ragbi oynamaya sarmıştı; görünmez rakiplerden kaçınıyor, ayrıntıların fısıldıyor ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi ortalığa saldıyordu. Bu sırada Agatha, yüzünün üstüne yasığı kapamış vaziyette yatağa uzanmış, mutluluğun yıldızlardan iyilik perisi misali kafasına düşmesini umuyordu. Onun yerine kafasına düşen Tedros olmuştu; topu yakalamaya çalışırken dikişlerini de patlatmıştı. Agatha yasığıyla ona bir tane geçirmiş, Tedros da kendisinininkiyle onun suranna aynısını yapmış, akabinde kedi de tuvaleti boylamıştı. Yatakta tüylerle kaplı bir şekilde uzanırken ve Orakçı da köşede sular damlatırken, Agatha'nın sorusu havada cevaplanmamış bir şekilde asılı kalmıştı.

"Bize ne oldu böyle?"

Dördüncü hafta Tedros ve Agatha birlikte vakit geçirmeyi bırakırlar. Tedros çılgın egzersizlerini yapmayı kesmiş, mutfak penceresinde kamburunu çıkararak oturuyordu. Tıraşsız ve pis bir şekilde sessizce Sonsuz Orman'a doğru bakıyordu. *Evini öz-lüyor*, diye düşündü Agatha; tıpkı bir zamanlar kendisinin de Tedros'un dünyasındayken kendi evini özlediği gibi. Ama her geçen gün, Tedros'un yüzüne daha karanlık bir acı oturuyordu ve Agatha bunun sıla özleminden daha derin bir şey olduğunu biliyordu... Bu, dışarıda bir yerlerde, çok uzak bir diyarda, yakında yaşlı kraldan tacı alacak yeni kralın olmayacağı gerçeğiydi. Agatha'nın onu iyi hissettirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; ona kulağa bencilce ya da bayağı gelmeyecek hiçbir şey söyleyemezdi. Yatak örtülerinin altında saklanıp, eski masal kitaplarını tekrar tekrar okumakla yetindi.

Göz alıcı prensleri öpen güzeller güzeli prenseslere bakarken Agatha kendi Mutlu Sonu'nun nerede acı bir tat aldığını merak etti. Bütün bu peri masalları çok incelikli ve memnun edici

bir şekilde bitiyordu. Kendi masalını ne kadar düşünse, o kadar yarım görünüyordu. Arkadaşlarına ne olmuştu acaba? İmtihan sırasında kendi canlarını tehlikeye atan Dot, Hester ve Anadil'e... Aric ve Erkeklerle karşı saldırıya geçen Kızlara ne olmuştu? Peki ya Okul Müdürü'nün dönüşüyle karşı karşıya olan Leydi Lesso ve Profesör Dovey? Agatha'nın kalbi sıkıştı. Ya Okul Müdürü yine Gavaldon'dan çocuk kaçırmaya başlamışsa? Daha fazla evlat kaybedecek anne babaları düşündü... Tristan'ı ve ailesinin onun ölümünü öğrenişini düşündü... Orman'daki dengenin ölüm ve Kötülüğe doğru kayışını düşündü... *Bir zamanlar Kötü olan dostunu düşündü, kendi başının çaresine bakmak üzere terk edilmişti... Sophie.*

Bu kez içinde bu isme karşı bir öfke alevlenmemiştir. Yüreğinin mağaralarını açan bir parolanın yankısı gibiydi sadece. *Sophie.*

İyilik ve Kötülüğün ötesinde sevdiği Sophie. Kızlar ve Erkeklerin ötesinde sevdiği Sophie. Sonsuza dek, gençlikte ve yaşlılıkta, ölüm onları ayıracaya kadar korumaya söz verdiği Sophie.

Bir insan, dostuna sırtını nasıl dönebilirdi? Nasıl onu arkada bırakırdı?

Hem de bir erkek için.

Utanç yanaklarına hücum etti.

Hem de artık yüzümü görmeye bile tahammül edemeyen bir erkek için.

Agatha'nın kalbi bir çakıl gibi taş kesip ufalıverdi. Bunca zaman, mutlu bir son bulmak için Sophie ile Tedros arasında seçim yapmak zorunda olduğunu sanmıştı. Ama yine de, ne zaman birisini seçse masal altüst oluyordu ve dünya öncekinden de dengesiz hale geliyordu. Sophie'nin ölümcül bir Kötüyle bir

kulede yalnız olduğu düşüncesi daha fazla suçluluk, daha fazla korku doğuruyordu. Agatha, adeta kendi elleriyle yarattığı bir arafta sıkışıp kalmıştı. Onu arafa iten şey, dostuna karşılık bir prensi seçmek değil de... başlı başına böyle bir seçim yapmasıydı belki de.

“Ben de onu düşünüyorum.”

Döndü ve Tedros'u pencerede onu izlerken gördü; dudakların titriyordu. “Onu nasıl öylece terk ettiğimizi,” dedi kısık sesle, gözleri dolu doluydu. “Kötü bir arkadaş olduğunu biliyorum, Kötü olduğunu biliyorum, Filip'in yalan olduğunu biliyorum... Ama onu öylece terk ettik. O *canavarla* hem de. Herkesi terk ettik. Bütün okulu... Sırf kendimizi kurtarmak için. Bu nasıl prenslik, Agatha? Babam hakkımda ne düşünürdü?” Yaşlar kirli sakalından süzülüyordu. “Annemi bırakmanı istemiyorum. Gerçekten. Ama mutlu değiliz, Agatha. Çünkü kötü adam hâlâ hayatta. Çünkü biz hiç de kahraman falan değiliz. Biz... korkağız.”

Agatha, prensinin dağınık, ağırbaşlı yüzüne baktı ve onu neden sevdiğini hatırladı. “Bizim Mutlu Sonumuz bu değil, öyle değil mi?” diye soludu.

Tedros gülümsedi; eski ısıltısı geri geliyordu.

Ve eve geldiklerinden beri ilk defa Agatha da gülümsedi.

Eski ya da Yeni

“Belki de gözlerimizi kapatmamız gerek,” dedi Tedros.

“Yok, bence pijamalarımızla Arap kızını söyleyip yağmur dansı yapalım,” diye söylendi Agatha; Orakçı kucagında uyuyakalmıştı. “Akşam oldu ve açlıktan ölüyorum ben. Daha ne kadar deneyeceğiz?”

“Ah, kusura bakma. Bir yere mi yetişecektin?”

Agatha bir hamam böceğinin dolaşıp dolaşıp kapının altına sıkıştıktan sonra gözden kayboluşunu izledi. “Hakkın var,” dedi ve gözlerini yumdu.

“Pekâlâ,” dedi Tedros ve odaklanarak gözlerini yumdu.

“Bir... iki... üç!”

Önce Agatha, sonra da Tedros yüzünü buruşturdu ve ikisi de işaret parmağıyla diğerini dürttü. Aynı anda nefes verip gözlerini açtılar.

İkisinin de parmak uçları parlamıyordu.

Tedros, Agatha'nın parmağıyla kendisinininkini yan yana tuttu. "Tırnaklarını çok yiyorsun."

Elini hemen cebine sokan Agatha, "İnanmıyorum ya! Sihrimizi geri almadan Orman'a geri dönemeyiz," diye carladı. "Sihir duyguyu izler. Okulda böyle öğrenmiştik. Kendi ağzınla söylemiştin! Eğer aynı anda dilek tutarsak, kapıların açılması gerek..."

"Tabii, birimizin şüphesi yoksa," diye karşılık verdi Tedros.

"O zaman sana o şüpheleri yok etmeni öneririm," diye parladı Agatha, ayağa kalkarak. "Sabah tekrar deneriz. Annem hiç bu kadar gecikmezdi. Her an burada olabilir..."

"Agatha."

Tedros'un o çarpık gülüşünü gördü... Ondan saklamak için ne yaparsa yapsın, Tedros'un aslında tam olarak Agatha'nın ne düşündüğünü bildiğini söyleyen gülüşü.

"Göründüğünden daha akıllısın," diye homurdandı Agatha, tekrar oturarak.

Tedros, Agatha'nın yanına sokulup, "Güya sen de insanları görünüşlerine göre yargılamazsın," dedi. "Bak, eğer önce anne-ne veda etmek istiyorsan..."

"Bu şüpheleri daha da beter yapar," diye mırıldandı Agatha. "Annene onu sonsuza dek terk edeceğini nasıl söylersin ki?"

"Bilmem. Benim annem beni veda etmeden terk etti," dedi Tedros.

Agatha ona baktı, bir anda çok aptal hissetmişti. Tedros daha da yaklaştı. "Neyin var, aşkım?" diye sordu. "Seni esas korkutan şey nedir?"

Agatha, hâkim olmayı bir türlü başaramadığı bir panigin içinde yükseldiğini hissetti.

"Ya sorun bensem?" diye patladı. "Ne zaman mutlu olmak istesem, olmuyor. Önce Sophie, sonra da sen! Artık düşünebil-

diğim tek şey şu ki aslında sorun belki de bizde değil... *bendedir*. Herkesin masalını mahveden kız. Kaderinde yalnızlık olan kız. Bu yüzden annemi terk etmeye korkuyorum. Çünkü ya seninle olmamam gerekiyorsa, Tedros? Ya burada masalı bitirmem gerekiyorsa, aşkı hiç bulamayan annem gibi?"

Tedros dondu, şok olmuştu.

Agatha yavaşça havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti; yüreğini ezen ağırlık adeta kalkmıştı artık.

Prensi parmağını yerdeki tuğlalarda gezdiriyordu. "Biz sadece bitmiş masal kitaplarını görüyoruz, Agatha. Her Mutlu Sonun birkaç kez denenip denenmediğini nasıl bilebiliriz ki? Bir düşünsene. Orman'ı her terk ettiğinde, eski hayatına dönmeye çalıştın. Ama bu sefer farklı, değil mi? Gerçek sonumuza ulaştığımızda, benimle yeni bir hayata kavuşacaksın. Birlikte koruyacağımız bir krallığımız olacak; ta ki yaşlanana ve tıpkı büyükbabamdan babama ya da onlardan öncekilerin veliahtlarına bıraktığı gibi biz de krallığımızı devredene dek."

Ona bakarken Agatha, prensini burada tutarak nasıl bencil ve kalpsiz davrandığını fark etti.

"Sana söz veriyorum," dedi Tedros, kızın elini sıkarak. "Bu sefer mutlu *olacağız*."

"Pekâlâ, diyelim ki İyilik ve Kötülük Okulu'na geri döndük," diye katıldı Agatha. "Planın nedir?"

"İşleri yoluna koymak elbette," diye kabardı Tedros. "Sophie'yi kurtar, Okul Müdürü'nü öldür, Excalibur'u geri al, diğer öğrencileri serbest bırak... Sonra da seninle on altıncı doğum günüm için Camelot'a gitmek, kral olarak taç giyme töreni ve Son." Duraksadı. "Gerçek Son."

Agatha öksürükle hıçkırık arası bir ses çıkardı.

"Peki. Sophie de gelebilir... illa gelsin dersen," diyerek iç ge-

çirdi Tedros.

"Tedros, aşkım," dedi Agatha, iğneleyici bir tonda. "Cidden bakkaldan şeker alır gibi okula sekerek gidip Okul Müdürü'nü öldürebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bence şu anda bakkaldan şeker almak daha zor olurdu," dedi Tedros, üç kilitli kapıya bakarak.

Agatha onu bırakıp kavgaya etmeye hazırlandı. "Birincisi, Okul Müdürü en son bıraktığımızda ölümünden dönen, tekrar gençleşip sana da kendi kılıcını saplayan aşırı derece güçlü bir büyücüydü. İkincisi, hepimizin de bildiği gibi, Sonsuzları öldürdü ve herkesi kendi tarafına çekti. Ve üçüncüsü, çevresinde muhafızı tuzağı falan olmayacak mı sanıyorsunuz?"

"Merlin'in bir lafı vardır: 'Endişelenmek sorunları çözmez, sadece gaz yapar.' Tedros esnedi.

"Göründüğünden daha akıllısın, lafımı geri alıyorum," diye inledi Agatha. Kedisi kendini Agatha'nın kollarından kurtardı, hemen öncesinde de Tedros'un kucağına tükürdü. Prens, elinin tersiyle kediye bir tane çarptı ve Orakçı uçtu, sonra da Agatha'ya eş seçimine yönelik korkunç bir bakış attı.

"Önceden beni severdi," dedi Agatha, kedisinin ölü bir karnayanın kafasını mideye indirmesini izlerken.

"Agatha, bak bana."

"Tedros, planı geçtim kendi kılıcın bile yok. Öleceğiz."

"Agatha, lütfen bak bana."

Agatha kollarını kavuşturarak baktı.

"Kime âşık olacağını planlayamayacağın gibi masalını da planlayamazsın. Masalın olayı budur zaten," dedi Tedros. "Planlayabilsen bile, ne olacağını bilerek yaşamanın ne anlamı var? Bildiğimiz tek şey, İyiler her zaman kazanır, değil mi? Yani İyiler daha Kötülüğü yenmemişse, peri masalımız da bitmiş ola-

maz. Dileğimizi tutar tutmaz air olduğumuz yere döneceğiz ve Mutlu Sonumuzun peşinden koşacağız. Masalına güven, Agatha. Zamanı gelince ne yapmamız gerektiğini biliriz.”

“Peki ya Sophie?” diye sordu Agatha. “Ya bizi hâlâ affetmemişse?”

Tedros bir an düşündü. “Sophie ne yaptıysa sana ya da bana yakınlaşmak için yaptı. Hepimiz hata yaptık, orası kesin. Ancak İyi ya da Kötü, Kız ya da Erkek, üçümüz bu masalda beraberiz.” Agatha’yla göz göze geldi. “O yüzden, biz mutlu olana kadar Sophie nasıl mutlu olabilir ki?”

Agatha sessiz kaldı, prensiyle ikisinin etrafını ören fakat yine de onları ayrı tutan odanın karanlığının bilincindeydi.

En iyi arkadaşıyla tanışmadan önce bile gizlice masal kitapları okurdu. Bay Deauville’in dükkânı açılır açılmaz, sabah daha içerde kimsecikler yokken gider ve annesinin ona şeker alması için verdiği bozuk paralarla kitap alırdı. Herhangi bir sıcak krema ya da şekerlemeden alacağı tadın kat be kat fazlasını, masal kitaplarında anlatılan derslerden almıştı. O anlatıla anlatıla bitirilemeyen ders şuydu: Mutlu Sonu bulmak için yüz gerçek aşka gerek yoktur, sadece *bir tane* gerekir. İsterse bütün kasaba ona ucube, cadı ya da vampir desin, önemi yoktu. Sadece onu seven o bir kişiyi -sadece bir tanecik zavallı ruh- bulabilirse, o zaman bir prensin sahip olduğu -elbette, korkunç pembe bir elbise, tüksün saçları ve süzgülü bakışlı bir yüz haricinde- her şeye sahip olurdu.

Onu tanıdığı andan itibaren Sophie, o *ruhnu* işte: onu normal hissettiren arkadaşı, kendisini elzem hissettiren, gizlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu apaçık bir şekilde önemseyen kişiyi. O zamanlar, dostunun bir oğlan tarafından çalınması yerine sonsuza dek beraber olmalarını sağlamak için her şeyi yapmıştı... Ta ki Agatha’nın kendisi aynı oğlana âşık olana dek. Böylece masal

alcüst olmuş ve bu kez dostuyla ve oğlanı ayrı tutabilmek için her şeyi yapan Sophie olmuştu. Çılgın bir aşk üçgeni oluşmuş, bir noktada Sophie'nin aradan çıkması gerekmiş, sonunda Agatha ve Tedros kendilerini çıkarıp üçgeni düz bir çizgiye dönüştürmüşlerdi. Prens ile prenses nihayet kavuşmuşlardı. Tıpkı arak yatığının altında gömülü duran masal kitaplarında olduğu gibi... Ama şimdi karanlıkta oturmuş, kendini giderek daha fazla o eski mezarıcı kuz gibi hissederken düşünmeden duramıyordu: Acaba en iyi arkadaşını özlemesinin aslında son derece basit bir nedeni mi vardı? Ya Sophie, onu Tedros'tan ayrı tutan güç değilse? Ya aslında onları bir araya getiren güççe?

Sophie olmasaydı, kalbini asla açamazdı.

Sophie olmasaydı, sevmeyi asla öğrenemezdi.

Sophie olmasaydı, Tedros ile Agatha diye bir şey asla olmazdı.

"Prenses? Ne oldu?"

Agatha, prensine doğru baktı; gözlerinde yeni bir canlılık vardı. "Hadi gidip en iyi arkadaşımızı bulalım."

Tedros gözlerini kırıştıtarak ona baktı, donup kalmıştı. Yanakları pembeleşti, âdemelması bir aşağı bir yukarı gitti; duyguları tüm kelimelerini yutmuştu adeta. Elini ensesine koydu. "O zaman masalımızı yeniden açmayı mı diliyoruz?"

Agatha gülümsedi ve elini sakladı. "Masalımızı yeniden açmayı diliyoruz."

Tedros gözlerini kapadı. "Bir..."

"İki..." dedi Agatha, gözlerini kapatarak.

Beraber bir nefes alıp parmaklarını çıkarttılar. "Üç..."

Kapı güçlü bir tekmeyle ardına kadar açıldı. Agatha ayağa fırladı.

Kapıda bir İhtiyar Muhafızı dikiliyordu; siyah pelerini ve demirden maskesi geceye karışıyordu.

Tedros hemen Agatha'yı kapıp mutfak duvarına çekti. Lava-

bodan et bıçağını kapıp muhafıza fırlattı, kendi bedenini prensesinin önünde siper etmişti. "Kıpırdarsan boğazını keserim!" diye bağırdı.

Muhafız, kapıyı hızla kapatıp onlara doğru tısladı. "*Saklanın! İkiniz de!*"

Agatha gözlerini kısarak muhafızın maskesinin ardından parlayan kahverengi gözlere baktı. "*Anne*"

"Saklanın *derhal!*" diye feryat etti Callis, kapıya yaslanarak.

Agatha kıpırdayamadı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Annesinin üstünde, kızını öldürme emri alan muhafızların üniforması vardı. "A-an-anlamıyorum..."

Sonra Agatha sesleri duydu... ayak sesleri... konuşmalar...

Tedros'u yere yapıştırdı. Şaşkın haldeki prens, Agatha onu yerdeki kemer tokasının yanına çekerken bıçağı düşürdü. Tedros, Agatha'yla boğuşup bıçağı kapacaktı ki...

Kapı, fırlatılmışçasına açıldı ve Agatha, Callis'in arkadan eleri bağlı bir şekilde duvara yapıştırılmasını izledi.

Agatha tam "Hayır!" diye feryat edip kendini belli edecektti ki Tedros onu yatağın altına çekti. Aynı anda bıçağı el yordamıyla bulmaya çalışıyordu ama bu sırada elini kesti ve aynı anda Agatha'nın kalçası bıçağa çarpıp onu uzaklaştırdı. Bıçağın zeminde kayıp kirli deri bir çizmenin yanında durmasını dehşet içinde izlediler. İkisinin de gözleri ağır ağır bıçağı takip etti.

Uzun boylu bir muhafız, evi kolaçan etti; maskesinden dişleri görünüyordu. Cebinden bir avuç yumurta çıkarıp kocaman elinde misket gibi döndürmeye başladı.

"İlk çalışını gördüğümde, belki de parası yoktur dedim. İkincisinde, acıkmıştır belki dedim. Ama üçüncüsünde..." Yumurtaları bırakıp Callis'in ayağının dibinde kırdı. "Acaba bunları *kimin için* alıyor dedim."

Döndü ve yatağı ayağıyla kenara itti; Tedros silahsız ama yumrukları havada ortaya çıkmıştı. Muhafızın zalim mavi gözleri prene dikilmişti.

“Sen ve ben erkek gibi düello edebiliriz,” diye tehdit savurdu Tedros. “Ama prensesimi *rahat bırak.*”

Muhafız ona garip garip baktı, sonra bakışlarını çevirdi. Tedros’un ardında yere serilmiş olan Agatha’nın görüntüsü göz bebeklerinden yansiyordu; muhafız olduğu yerde donakaldı.

Tedros’u anında kenara itip taşlara yaptırdı. Gözleri Agatha’da takılı kalmıştı.

Agatha titriyordu. Kırk yumurtalara basıp geçen muhafız botları adım adım yaklaştı ve nihayet Agatha’nın boynuna dayandı.

Muhafız maskesini çıkardı.

“Verilen sözler buraya kadar mı demek,” diye hırladı Stefan.

Kafes üç değil, yalnızca tek mahkûm için yapılmıştı. Bu yüzden Agatha, annesi ve kucagında kıvrılmış yatan Orakçı’yla ayakta durmak zorundaydı. Bu sırada Tedros, mor gözünü tutarak sersemlemiş halde yere çömelmişti. Evdeyken Agatha ona direnmemesini söylemişti ama Tedros, Camelot’un müstakbel kralının altı tane silahlı muhafızı çıplak elleriyle yere serebileceğine onu temin etmişti.

Ama yanılmıştı.

Agatha dengeye durmak için sendeleyerek kafesin yukarısındaki paslı parmaklıklara tutundu. At, kafesi karanlık mezarlık boyunca sürüklüyordu; dizginler Stefan’ın elindeydi. Muhafızlar tepeden aşağıya doğru önlerinde mahkûmlarla inerken, meşalelerle aydınlanmış odun yığınının önündeki kalabalığı seçebiliyordu.

“Kaçmama izin verdiğin için aldığın ceza buydu, değil mi? İhtiyar Heyeti seni muhafız yaptı,” dedi Agatha, annesine dönerek. “Bu yüzden evi hiç aramadılar. Çünkü onlarla birlikte

kasabayı kendi kızından koruyordun.”

Ötedeki odun yığınına görünen Callis’in yüzü bembeyaz keşildi. İki kızgın meşale, iskelelerinden sarkıyordu. “İnsanlar seni ve Sophie’yi saldırılar için suçladığında, olur da dönmeye kalkarsınız diye, İhtiyar Heyeti sizi yakalamak üzere yeni devriyenin başına beni ve Stefan’ı getirdi. Sadakatimizi sınıyorlardı tabii. Ya kendi çocuklarımızı hain bilip onları yakmaya yemin edecektik ya da hainler olarak biz yakılacaktık.” Agatha’ya baktı. “Stefan ile benim aramdaki fark ise onun yeminini ciddiye almasıydı.”

“Stefan nasıl olur da kendi kızına ihanet eder? Saldırganları Sophie’yi veren İhtiyar Heyeti’ydi. Asıl *onlar* kötü! Neden onlara itaat etsin?”

Ancak, kafes ay ışığıyla aydınlanmış meydanda gıcırdadığında Agatha cevabını aldı. Stefan mahkûmları yönlendirirken, dul Honora ile iki küçük oğlu Jacob ve Adam da kalabalığın gerisinden onu izliyorlardı. Agatha oğlanların Sophie’nin babası için ne kadar önemli olduklarını biliyordu, öyle ki kendi kızından çok onları seviyor gibiydi. Ama Agatha’nın dikkatini çeken, oğlanlar değildi; Honora’nın sol elinin yüzük parmağında ışıldayan altundan bir şeritti.

“Onlara itaat etmek zorundaydı,” dedi Callis sessizce “Çünkü İhtiyar Heyeti, Stefan’ı eski ve yeni ailesi arasında bir seçim yapmaya zorladı.”

Agatha, annesine baktı; donup kalmıştı.

“Bana bırakın,” diye homurdandı aşağılardan bir ses.

Tedros ayaklarını Agatha ve annesinin arasına atıp ikisini de parmaklıklara yapıştırdı. “Uyuyan aslanı uyandırdılar,” diye köpürdü, şişmiş gözünü kurpmaya çalışarak “Kimse bize *elini* bile süremez.”

Kafesin kapısı arkasında ardına kadar açıldı. Muhafızlar Tedros’un ağzına pis bir kumaş tıkayıp onu koltuk altlarından yukarı kaldırarak dışarı çıkardılar. Callis’i de sert bir şekilde tut-

tular. Agatha tepki bile veremeden, Stefan kafesin içine atlayıp onu kendisi aldı.

“Stefan beni dinle... Sophie'nin yardımımıza ihtiyacı var...” Bu sırada “Cadı!” ve “Hain!” haykırıları eşliğinde taciz edilip bayat ekmek yağmuruna tutulurken Agatha duraksadı. “Yeni bir ailen olduğunu biliyorum ama ondan vazgeçemezsin.”

“Vazgeçmek mi? *Vazgeçtiğimi* mi sanıyorsun? Kendi evladımın hem de?” diye köpürdü Stefan. Bir yandan da Agatha'yı sürüklüyor, ağzı tıkalı olduğu için sessiz çığlıklar atarak muhafızını tekmeleyen Tedros'un arkasındaki odun yığınının doğru çekiyordu. “Bana söz vermiştin Agatha. Onu kurtaracağına dair bana *söz verdin*. Ama onu orada ölüme terk ettin. Şimdi nasıl hissettirdiğini kendin göreceksin.”

“Stefan, onu hâlâ kurtarabiliriz!” diye bağırdı Agatha. “Tedros ve ben!”

“Her zaman kızımın seni bir oğlan yüzünden terk edeceğini düşünmüşümdür,” dedi Stefan. “Anlaşılan masalı hepten *yanlış* anlamışım.”

Kızın belinden bir ip geçirerek onu odun yığınının bağladı. Diğer iki muhafız da Tedros'u onun yanına itti. Agatha üstündeki meşalelerin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Stefan, bana inanmak zorundasın! Biz Sophie'nin tek umuduyuz...”

Stefan siyah bir kumaşla onun ağzını tıkarken Agatha son kez bir solukta konuşmayı becerdi.

“Okul Müdürü'nün elinde!”

Stefan'ın eli olduğu yerde donuverdi. Kocaman açılan mavi gözleri Agatha'nın gözleriyle buluştu. Kalabalık birden susunca Agatha vaktinin dolduğunu anladı.

İhtiyar Heyeti gelmişti.

4 İdamda Ölüm

“Üzgünüm ama odun yığnında sadece iki kişilik yer var,” dedi uzun sakallı ihtiyar. Gri pelerini ve elinde tuttuğu silindir şapkasıyla Tedros ve Agatha’ya doğru sırtarak sahnede geziniyordu. Devasa kalabalığın önünde Callis’e doğru pis pis bakarak sırttı; kadın, her ikisi de gri cübbeli ve uzun siyah şapkalı iki İhtiyar’ın arasında elleri bağlı halde duruyordu. “Annesi kendi sırası gelmeden önce kızının yanmasını seyredecek,” diye bir fikir attı ortaya. İki İhtiyar bu sırada Callis’i kalabalığa doğru sürükledi.

Agatha, Orakçı’nın gölgesini annesinden uzaklaşırken gördü; ağzında parşömen kâğıdı parçasına benzer bir şeyle Mezarlık Tepesi’ne doğru koşuyordu.

Tepesinde yanan meşalelerin sıcaklığında kan ter içinde odun yığnında kapana kısılmış halde çaresizce bağlarına karşı mücadele veriyordu. Eğer annesi eve bir saniye daha geç gelseydi, Tedros'la sihirlerine kavuşmuş ve çoktan Orman'a varmış olurlardı. Annesi de tehlikede olmazdı. Gözyaşlarına boğulmuş halde karanlıkta tekrar annesini arıyordu ama karanlık, kalabalığı bir gölgeler dehlizine çevirmişti. Doğduğu günden itibaren ona cadı diyorlardı zaten; bir kazığa bağlanıp yakılmaya mahkûmdu ve şimdi de masal gerçek oluyordu. Ön sıralardaki pembe suratlı birkaç çocuk, göğüslerine masal kitaplarını basturarak Tedros'a aval aval bakıyordu, adeta delikanlıya karşı kendilerini korumak için masallardaki tılsım güveniyorlardı.

"Biz de barbar değiliz herhalde," dedi İhtiyar, mahkûmlara dönerek. "Adaleti sağlamak ancak ortada bir suç olduğunda gerekir."

Kalabalık sabırsızca kıpırdandı; gösteriyi izleyip hemen yataklarına dönmek istiyorlardı.

"Orman'dan gelen misafirimizi tanıyalım önce," diye duyurdu İhtiyar. Parlak gözleri Tedros'un üzerinde gezindi. "Adın nedir evlat?"

Muhafız, Tedros'un ağzını açtı. "Ona dokunursan seni getirtirim," diye atıldı prens.

İhtiyar, kaşlarını kaldırdı. "Ha anladım," dedi; gözleri Agatha ile Tedros arasında gidip geliyordu. "İki yüzyıldır, Orman'dan gelenler evlatlarımızı kaçırdılar, ailelerimizi parçaladılar, evlerimize saldırdılar. İki yüzyıldır, Orman'dan gelenler evlatlarımıza dehşet, acı ve ızdıraptan başka bir şey getirmediiler. Sen de çıkmış şimdi burada evlatlarımızdan *birini* koruyacağını mı iddia ediyorsun? Hayret bir şey..." Tedros'un Agatha'ya bakişını inceledi; ses tonu yumuşamıştı. "Ama eğer bu doğruysa,

belki de kaderinizde merhamet yazılıdır. Sadece en sert kalpler gençlerin aşkına direnebilir.”

Kalabalık hareketlendi; Orman’ın getirdiği tüm lanetlerin intikamına şahit olacakları için adeta solukları kesilmişti. Ama Agatha, İhtiyar’ın suratına baktığında, yüzünde neredeyse dostane bir tebessüm fark etti.

“Bizi bırakacak mısın?” diye üsteledi Tedros.

Agatha’nın kalbi prensinin onları kurtardığı umuduyla gülm gülm atıyordu.

İhtiyar kırış kırış eliyle Tedros’un göğsüne dokundu. Tedros geri çekildi; yarısı hâlâ hassastı. “Genç ve yakışıklısın, önünde uzun bir hayat var,” diye mırıldandı. “Bize saldıranlarla ilgili bildiklerini anlat. Sana söz veriyorum, size zarar vermeyeceğiz.”

Agatha’nın midesi altüst oldu. O ses tonu. Daha önceden de duymuştu. Sophie’yi saldırganlardan koruyacağını söylediğinde de aynı ses tonunu kullanmıştı...

Tabii sonra da onu ölüme terk etmişti.

Agatha yumruğunu Tedros’un kaburgalarına bastırdı. Ne yaparsa yapsın, bununla aşık atamazdı.

Prens, “Tedros,” diye duyurdu İhtiyar’a. “Adım Tedros.”

Agatha’nın tüyleri diken diken olmuştu; daha da set dürttü.

İhtiyar, “Peki, bizim sevgili Agatha’mızı nereden tanıyorsun Tedros?” diye sordu tatlı dille; daha da yaklaşmıştı.

“O benim prensesim,” diye ilan etti Tedros, Agatha’nın yumruğunu nazikçe tutarak. “Kendisi Camelot’un müstakbel *kraliçesi* ve Kral Arthur’un ailesine mensup olacak. O yüzden bizi hemen çözmenizi öneririm.”

Duyduklarına inanamayan kalabalık sessizliğe gömüldü. Çocuklar masal kitaplarını daha sıkı tutmaya başladı. (Kızıl kafa Radley, Agatha’ya bön bön bakıyordu. “Orman’da çırpı

gibi tipleri seviyorlar herhalde,” diye mırıldandı.)

“Kanlı canlı bir prens!” dedi İhtiyar, bir adım geri atarak. Tedros’a ilk kez rahatsız bir şekilde baktı; kendisinininkinden daha büyük bir dünyayı idrak etmeye mecbur bırakılmış gibiydi. “Peki, bu şerefi neye borçluyuz acaba?”

Agatha bağları arasında kıpırdandı, Tedros’un ona bakmasını sağlamaya çalışıyordu.

“Agatha’yı Orman’daki şatoma götürüyorum,” diye belirtti Tedros; gözleri İhtiyar’a sabitlenmişti. “Size hiçbir şekilde tehlike arz etmiyoruz.”

“Ama sadece birkaç ay önce Orman’dan gelen saldırılara maruz kaldık,” dedi İhtiyar, arkasında patırtı çıkaran kalabalığa. “Erkisinden hâlâ kurtulmaya çalıştığımız saldırılara hem de.”

“İşte, saldırılar bitti artık,” diye cevabı yapıştırdı Tedros. “Kasabanız güvende.”

Agatha topuğunu Tedros’un ayağına gömdü. Tedros aldırmadı.

“Ah öyle mi? Prenslik güçlerinin arasında öngörü de mi var?” diye dalga geçti İhtiyar; seyirciler de onun kahkahasını kopyalıyordu. “Saldırıları geçtim, kasabamızın kaderi hakkında ne biliyorsun ki?”

Agatha ağzılığının ardından onu durdurmak için bağırды...

“Çünkü saldırıları ben emretmiştim,” diye patlatı Tedros.

Kalabalık kalakaldı. Agatha halata doğru kendini bıraktı.

İhtiyar, Tedros’a baktı. Sonra ağır ağır sırtıttı; yanakları al al parlıyordu. “Pekâlâ. Değerli misafirimiz hakkında öğrenmemiz gerekenleri öğrendik, öyle değil mi?” Prense doğru yırtıcı bir şekilde gülümseyip sahnedan inerken Stefan’a bir bakış attı. “Önce cadıyı hallet.”

Kalabalıkta bağırışlar yükseldi; odun yığınının doğru akın akın yaklaşıyorlardı.

Tedros döndü ve Agatha'nın yüzünü gördü. "Ama bize söz vermişti!" diye feryadı bastı.

İhtiyar, basamaklardan inerken arkasına doğru bir bakış attı. "Her masaldan çıkarılması gereken bir ders vardır, öyle değil mi genç prens? Belki de seninkisi, masal kitaplarına inanacak yaşı geçmiş olmaktır."

Agatha, muhafızlar ağzını tekrar tıkarken Tedros'a ter bastığını hissetti. Zıvanadan çıkmış bir halde halatlara asılıp prensesini kurtarmaya çabaladı ama çırpınması yalnızca halatların daha sıkı sarmasına neden olmuştu. Nefes almak için debele-nirken, Agatha'nın gözleri telaşla annesini aradı ama onu hâlâ bulamamıştı. Ölmek üzere olduğunu bilerek hışımla Stefan'a döndü.

Ama Stefan sahnenin yanında kıpırdamamıştı bile; bakışları onun üzerine sabitlenmişti.

Kalabalığın önünde dikilen İhtiyar, "Bir sorun mu var Stefan?" diye sordu.

Stefan, Agatha'ya bakmayı sürdürdü.

"Ya da mahkûmları yeni ailenle değiştirmemizi mi dilersin?" dedi İhtiyar.

Stefan sertçe döndü. Muhafızlar kalabalığın arasında Honora, Jacob ve Adam'ı tutuyorlardı.

Stefan dişleriyle yanağının kenarını ısıırıyordu. Sonra ifade-si karanlığa büründü. Agatha'ya doğru yürüdü, artık yüzüne bakamıyordu. Bedeni onunkine yakın halde yukarı uzanıp is-keleden bir meşale aldı. Meşale aşağı doğru inerken Agatha, alevlerin kör edici dumanından sakındı. Tedros'un bastırılmış çığlıklarını, kalabalığın bağırışlarını duyabiliyordu ama hepsi,

alev alev yanan meşalenin yılan gibi tıslamaları arasında boğulmuştu. Yaşlarla dolan gözleri, Stefan'ın inip kalkan göğsünü, titrek eliyle meşaleyi tutuşunu, yanaklarındaki çilleri seçebiliyordu.

"Lütfen..." diye fısıldadı Agatha, ağızlığının içine.

Stefan hâlâ ona bakamıyordu. Meşale elinde o kadar titriyordu ki közler Agatha'nın elbisesinde küçük delikler açıyordu.

"Stefan..." diye uyardı İhtiyar, tehditkâr bir tonda.

Stefan başını salladı; teri gözyaşlarına karışmıştı. Kalabalık ölüm sessizliğine büründü; Stefan'ın kazığa doğru eğilmesini izliyorlardı. Stefan meşaleyi Agatha'nın başının üstüne kaldırdı; alevler oduna değmek üzereydi...

"*Beni al!*" Callis'in acı dolu sesi sessizliği yarıdı. "Lütfen, Stefan! Onunla beraber ölmeme izin ver!"

Stefan donup kaldı. Alevler o kadar yakındı ki Agatha'nın ağızlığını tutuşturuyordu; kalbi durmuştu adeta. Stefan'ın yüz ifadesi bir anda değişti; önce düşünceli bir hâl almış, sonra donuklaşmıştı.

Ardından geri çekilip İhtiyar'a döndü.

"Ne de olsa bir annenin son dileği," diyen Stefan, burnundan homurtular çıkarak bir kahkaha koyverdi. "Onu da hain kızının yanına kat, sonra da alevlerin derilerini eritmesini izlersin. Beraber acıyla kıvrınmayı hak ediyorlar, öyle değil mi?"

En kana susamış izleyiciler bile afallamış halde İhtiyar'a baktılar.

İhtiyar'ın dudakları düz bir çizgi halini almadan önce gözleri Stefan'ın üzerinden gezindi.

"Çabuk ol o zaman."

"Hayır!" diye çığlık attı Agatha; ağızlığı kayıyordu.

Muhafızlar Callis'i kalabalıktan çekip sahnede Agatha'nın

yanına sıkıştırdılar, belini halatlarla odun yığınınına bağlıyorlardı. Tedros halatların arasında çaresizce çırpındı; pazılarındaki damarlar patlamak üzereydi.

"Benim suçum..." diye hiçkürdü Agatha. "Hepsi benim suçum..."

"Gözlerini kapat, canım," dedi Callis, ağlamamak için kendini zor tutarak. "Bunların hepsi hemen bitecek."

Agatha yukarı baktı ve Stefan'ın meşaleyi saran elinin artık titremediğini gördü. Ürkütücü bir sakinlikle anne kuza doğru ilerliyordu. Dans eden alevler, anne kızın arasındaki çıtalara değmek üzereydi. Stefan'ın bakışları nihayet Agatha'nın bakışlarıyla buluştu; yüzünde garip bir üzüntü vardı.

"Eğer bu dünyanın ötesinde kızımı göreceksin olursan... ona onu sevdiğimi söyle."

"Şimdi, Stefan," diye emretti İhtiyar.

Agatha taş kesmiş bir halde Tedros'un elini tuttu; başı da annesinin omzundaydı. Stefan'ın Callis'e baktığını gördü; dudakları titriyordu.

"Ö-ö-özür dilerim," diye fısıldadı.

"Bir zamanlar beni kurtarmıştın, Stefan." Callis kederle gülümsedi ona. "Sana borçluyum."

"Ya-yapamam," diye duraksadı Stefan.

"Yapmak zorundasın," dedi Callis; sesi çelik gibi sertti.

"ŞİMDİ!" diye gürledi İhtiyar.

Stefan acı bir çılgınlıkla meşaleyi Callis'e attı. Agatha feryadı bastı...

Callis, parmağını bağların arasından çıkarıp meşaleye doğru yeşil bir ışık patlattı. Ateş yeşile döndü ve odun yığınının kuyruklu yıldız misali sekip Stefan'ı platformdan püskürttü. Sonra da sahnenin çevresinde, mahkûmları içine alan yeşil alevden ve

daire şekilli bir duvar oluştu.

Agatha daha bir soluk dahi alamadan, annesi onun ve Tedros'un bağlarını parlayan parmağıyla çözdü. Agatha'yı yakaladı ve alevden duvarın ardındaki bağışları bastırarak konuştu: "Büyü uzun süre tutmaz, o yüzden dikkatlice dinle. Stefan ne olduğumu biliyordu, Agatha. Sophie'nin peşinden gittiğin gecedan beri eğer geri dönecek olursanız sizi İhtiyar Heyeti'nden kurtarmanın planlarını yapıyorduk. Stefan kızını güvende tutmak için her şeyi yapar. Ama sen Sophie olmadan geri dönmüce, Stefan'ın plana uyup yeni ailesini tehlikeye atmasının bir anlamı kalmadı. Tabii kızının hâlâ sana ihtiyacı olduğuna inanırsa o başka. Ona olan eski borcumu ödemelisin, Agatha. Sophie'yi tıpkı Stefan'ın seni kurtardığı gibi kurtarmalısın. Duydun mu beni? Sakın başarısız olma. Şimdi Mezarlık Tepesi'ne doğru mümkün olduğunca hızlı koşun."

"Sen bir ca-ca-cadısın..." diye kekeleydi Agatha, nefes almaya çalışarak. "Bunca zamandır bir cadıydın..."

"İki kuğu arasındaki mezar. Yardım orada sizi bekliyor olacak," diye lafını kesti annesi. "Çok geç olmadan mezarı bulmak zorundasınız."

Sersemleyen Tedros, annesinin neden bahsettiğini bilmesini bekleyerek Agatha'ya döndü. Fakar Agatha donup kalmış, karşıya bakıyordu. Tedros, Callis'e döndü. "Kim? Kim bizi bekliyor?"

Ancak şimdi Tedros, prensesinin nereye baktığını görmüştü. Etraflarındaki alevden duvar yok olmak üzereydi; Callis'in büyü etkisini yitiriyordu. Yeşil alevler arasında, Agatha bir an Stefan'ı gördü, yerde buz kesmiş yatıyordu ama zarar görmemişti. Derken, gölgelerden oluşan bir güruh üstüne atlayıp onu sahneye doğru taşıdı. Tedros ve Agatha aynı anda gözlerini kal-

dırıp, muhafızların kalabalık arasından mızraklarla kendilerine doğru atıldıklarını gördüler.

Callis, Agatha'nın yüzünü elleri arasına aldı. "Sakın ardına bakma Agatha." Kızını alnından kuvvetlice öptü. "Ne yaparsan yap ama söz ver bana ardına bakmayacaksın."

Korku dolu bir nidayla Agatha annesinin elini kavradı ama prensi çoktan onu muhafızlardan uzağa, sahnenin diğer ucuna doğru sürüklemeye koyulmuştu. Tedros, Agatha'nın beline sarılıp, uçarcasına bir atlayışla ikisini de platformdan uzaklaştırdı. Agatha arkasına dönüp annesini çekti, kalan gücünün her zerreleriyle ona tutunuyordu...

Callis solan alevlerin ışığında Agatha'ya gülümseyip kızının elini bıraktı.

Agatha toprağa düştü, bileğini burkmuştu. Tedros onu karanlıkta ayağa kaldırıp kasaba kapılarına doğru çekeştirmeye başladı. Direnen Agatha, çatallı bir ses tonuyla, "Hayır... Onu bırakamam..." dedi.

"Sakın ardına bakma. Öyle demişti," diye karşılık verdi Tedros, kızı ileri doğru iteleyerek. "Annene güven, Agatha. O bir cadı. Güçlü bir cadı. Kurtarılmaya ihtiyacı olan bizleriz asıl."

Muhafızların bağırışlarını duyunca Agatha, Tedros'un onu ilerletmesine izin verdi. Gözlerini ilerideki Mezarlık Tepesi'ne dikti, çocuğun yanı başında topallayarak ilerliyordu. *Ardına bakma*, diye yalvardı kendi kendine; Tedros onu mengene gibi kapmıştı. *Ardına bakma...*

Agatha ardına baktığında muhafızların alevden duvarı aşarak Callis'e doğru ilerlediğini gördü; mızraklar delip geçmek üzereydi. Annesi geri adım atmadı.

"Ne yapıyor?" diyerek tıkanıp Agatha, korkuyla donakalmıştı.

"Agatha, *sakın!*" diye bağırdı Tedros.

Agatha ondan kurtulup geriye doğru koşmaya başladı. "NE YAPIYORSUN?"

"*Gebert şu kadını!*" diye uzaktan yankılandı İhtiyar'ın sesi.

Callis kollarını uzatarak muhafızlarını karşıladı.

Muhafızlar saldırdı ve Agatha'nın annesi yere yığıldı.

"HAYIR!" diye çılgılığı bastı Agatha; sesi boğazını yırtıp geçmişti. Mezarlık Tepesi'nin eteğinde dizlerinin üstüne çöktü. Gözleri karardı. Kalbi sessizleşti. Görebildiği tek şey annesinin tepesine üşüşen bulanık gölgelerdi. Sığ alevler söndürülürken karanlık bir ordu kalan son ışık hüzmelerini boğuyordu.

"Resmen izin verdi," diye fısıldadı Agatha. "Kendisini öldürmelerine izin verdi."

Toprağın ıslaklığını dizlerinde hissetti azar azar. Sersemlik yerini şiddetli bir acı seline bırakıyordu. Artık bir ailesinin olmadığına dair bıçak gibi keskin düşünceler... Tek ebeveyninin onu terk etmesi... Kızının yuvasına geri dönebilmesi uğruna annesinin her şeyi feda etmesi... Kıvrılıp hiddetle hıçkırarak ağlamaya başladı. İnsanlar cadılarla boy ölçüşemezdi. Başka bir büyü yapabilirdi! O muhafızların hepsini parçalara ayırabilirdi! Agatha ağladı da ağladı; ta ki titrek solukları arasında garip bir yankı duyana dek... Biri adını fısıldıyordu.

Agatha bakışlarını tepesinde dikilen şiş gözlü çocuğa çevirdi; güzel ama korkmuştu ve bir an için Agatha onun yüzünde bir yabancıdan başka bir şey göremedi. Sonra çocuğun bacaklarının titrediğini fark etti, işte o zaman prensinin ona bir şey söylemeye çalıştığını anladı. Tedros titreyen parmağıyla başının üstündeki bir noktayı işaret ediyordu.

Altı muhafız, ellerinde meşaleler ve mızraklarla meydandan onlara doğru koşuyordu.

“Kaçmamız gerek Agatha,” dedi Tedros. “Hemen şimdi kaçmamız gerek.”

Agatha kıpırdamadı; hâlâ midesi bulanıyordu. “Nasıl onları izin verebildi?”

“Seni kurtarmak için, Agatha,” dedi Tedros, yalvaran bir sesle; muhafızların yaklaşmalarını izliyordu. “Ve yaptığı her şey, annenin ve Sophie’nin babasının bizi hayatta tutmak için yaptığı her şey, eğer *derhal* kaçmazsak boşa gidecek.”

Agatha gözlerindeki ıslak çukurlara baktı ve bir anda anladı. Annesi kızının onunla kalmasını istememişti. Annesi onun Gavalton’a dönmesini istememişti. Agatha’nın dostunu kurtarmasını istemişti... Prensiyle mutluluğu bulmasını istemişti... Bu dünyayı çok çok uzaklarda daha iyisi için terk etmesini istemişti...

Çünkü onun Mutlu Sonu burada değildi. Hiç burada olmamıştı.

Onu özgür kılmak için annesinin ölmesi gerekmişti.

Başarısız olma.

Gerçek sonunu bulması gerekiyordu.

Kaçması gerekiyordu.

Agatha onlara doğru gelen muhafızlara baktı; mızrakları meşalenin ışığında parlıyordu. Öfke damarlarında patladı ve kaslarına doğru hücum etti; çekindiği hiçbir şey kalmamıştı artık. Ayakları üzerinde zıplayarak Mezarlık Tepesi’ne doğru koşmaya başladı.

“Hadi! Mezarların orada izimizi kaybettiririz!”

Beraberce paslı mezarlık kapılarından geçip engin karanlık mezarların arasına daldılar. Zifiri karanlıkta bile Agatha, adımını attığı her yeri tanıyor, haylaz bir sincap gibi mezar taşlarından yönünü buluyordu. Tedros ise o kadar barbarca küfür

ediyordu ki mezar solucanları bile kaçışıyordu.

Prensese onu sık mezarların içine doğru götürüyordu soluk soluğa. İhriyar Heyeti, ailesini elinden almıştı. Prensini de alamazlardı.

“Kuğuların arasındaki mezar,” dedi Tedros arkasından. “Yardımanın orada olacağını söylemişti...”

“Kuğu mu?” diye karşı çıktı Agatha. “Gavaldon’da kuğu falan yok!”

Tedros aşağı doğru baktığında muhafızların ellerinde meşalelerle akın akın geldiklerini gördü. “Otuz saniye, Agatha! Otuz saniyemiz var!”

Agatha kuğu arayışıyla taşları, plakaları, obeliskleri taradı. “Ne aradığımı bile bilmiyorum ki!”

“Yirmi saniye!” dedi Tedros.

Artık prensini göremiyordu. Agatha zihnini sakinleştirmeye çalışarak umutsuzca etrafında dönüp duruyordu. Gavaldon’da görüp görebileceği tek kuş ya duman rengi ördekler ya da şişko güvercinlerdi. Hiç gerçek bir kuğu görmemişti, özellikle de Mezarlık Tepesi’nde...

Ama daha önce kuğu görmüştü, değil mi? Kuğu, İyilik ve Kötülük Okulu’nun sembolüydü; bir beyaz, bir de siyah kuğu... İki kuğu iki Okul Müdürü’nün dengesini temsil ediyordu... Biri İyi diğeri Kötü kardeşi...

Eğer Callis bir cadiysa, İyilik ve Kötülük kuğularını bilmesi gerekiyordu. İşte bu yüzden okul hakkında bu kadar çok şey biliyordu, diye düşündü Agatha. Annesi de onları görmüş olmalıydı.

“On saniye!” diye bağırdı Tedros.

Agatha gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı; şakakları atıyordu.

Kuğular... Okul... Stefan...

"Beni kurtardın," diye fısıldamıştı Callis, Stefan'a.

Ne demek istemişti? Eğer Callis ve Stefan'ın bir geçmişi varsa, belki de kuğular annesini ve Sophie'nin babasını bir şekilde bağlıyordu. İkisinde de ortak olan bir şeyle... ya da *birisikle*...

Agatha'nın kalbi durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çoktan koşturmuştu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Tedros. Agatha'nın gölgesinin mezarlığın daha da derinliklerine Mezarlık Tepesi'ndeki eve doğru gittiğini gördü.

"Burada! Hemen burada işte!"

Tedros peşinden koştu, karanlıkta solan silüetine gözlerini kısarak bakıyordu. Ardına baktığında gölgeler ordusunun mezarlığın kapılarını parlak mızraklarıyla delip geçtiğini gördü. Tedros kubbemsi bir taşın arkasına daldı. Gizlice bakarak, muhafızların meşalelerinin mezar sıralarında gezindiğini gördü. Tedros eğildi. "Burası Orman'dan da beter," diye hırladı. Bir yandan da taşların arasında emekleyerek Agatha'yı takip ediyordu. "Hem de çokookkk daha beter..."

Sonra, evinden çok az bir mesafe uzaktaki mezar taşlarının son sırasında çömelmiş bir halde onu gördü. Tedros onun hemen yanındaki çamura daldı. "Geliyorlar, Agatha!"

"Sophie'nin annesi. Onları birbirine bağlayan şey buydu," dedi Agatha ve yere gömülmüş bir mezar taşını aldı; üzerinde 'Sevgi Dolu Eş ve Anne' yazılıydı. Birinin rengi açık, diğerinin koyu olan kirel kaplı iki küçük mezar... Mezarın iki yanında açık kanatlar gibi duruyordu. "Sophie'den önce çocuk sahibi olamıyordu. İki oğlan... İkisi de ölü doğmuştu."

Feneri iki oğlanın mezarlarına doğru tutup kir tabakasını temizledi. Agatha mezar taşlarını temizledikçe Tedros'un göz-

leri fal taşı gibi açıldı. İsimsiz mezar taşının üstüne küçük siyah bir kuğu figürü kazınmıştı. Tedros koyu renkli mezar taşının üstündeki yosunu temizlediğinde beyaz kuğu gözler önüne serildi. Agatha'yla birlikte, iki mezarın ortasında yükselen büyük mezara doğru döndüler.

"Çocuk sahibi olamadığında Sophie'nin annesi annemi hasta olarak ziyaret etmiş. Sophie bana böyle demişti," diye bastırıldı Agatha. "Her şey bir şekilde bağlantılı. Sophie'nin annesi... Annemin cadı olması... Stefan'a olan borcu... Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bağlantılı işte."

Alevlerin ışığı ikisini yalayıp geçti.

Yüzüstü yere uzanan Agatha ile Tedros, beş sıra arkadaki muhafızlara bakmak için kafalarını kaldırdılar.

"Kuğuları bulduk... Mezarları bulduk..." dedi Tedros, panik içinde büyük mezar taşına tutunarak. "Yardım nerede?"

Agatha kafasını iki yana salladı. "Muhafızlarla sihir olmadan savaşılamayız, Tedros! Dileğimizi tutmamız gerekiyor!"

Prens yutkundu. "Üç deyinince masalımızı yeniden açmayı diliyoruz, tamam mı? Eller arkada..." Duraksadı.

Sağ parmak ucu altın gibi parıltıya başlamıştı bile.

Agatha kendi parmağına baktı; neredeyse aynı tonda parlıyordu.

"Dilek tutrun mu?" diye sordu Tedros.

Agatha başını iki yana salladı.

"Ben de tutmadım," dedi Tedros; aklı karışmıştı. "O zaman parmaklarımız neden parlıyor?"

Meşalelerin ışığı yüzlerine çarptı.

"Buradalar!" diye bağırdı muhafız. "Buradalar!"

Agatha son sıradaki mezarlar üzerinde beliren gölgelere bakmak için eğildi. "Tabii eğer annem evde dilek tutarken bizi böl-

mediyse. Ya da ilk seferde dileğimiz gerçek olmadıysa. Ya da en başından beri peri masalımız açık değilse.”

Agatha bembeyaz kesmiş prensine baktı. “Masalımıza çoktan geri döndük, Tedros. Muhafızlar bizi bulduğu andan itibaren masalımızın içindeydik...”

Tedros kalplerine doğru delercesine gelen mızraklara baktı. “O zaman masalın sonunda ölüyoruz, Agatha!”

Dehşete düşmüş bir halde ellerini birbirine kenedediler; ikisi de birer kuğuya doğru meyledip mızraklardan sakındı.

Derken, soluk bir el ortadaki mezardan çıkıp ikisini de aşağı çekti.

5 Geri Döner Prenses

Mezarlar bir şeyleri görmek, nefes almak veya tuvaleti kullanmak için hiçbir nedenleri olmayan ölüer içindir. Agatha'nın şansına, üçünü de yapması gerekiyordu. Yer altına hapsolan Agatha ile Tedros, karanlığın içinde kol ve bacakları birbirine dolanmış halde, ağız dolusu toprak yutmuşlardı. Agatha prensinin yüzünü seçemiyordu ama panik içinde hızlı hızlı nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

"Bütün havayı tüketiyorsun!" diye tısladı Agatha.

"Mezarda insanlar olur... ö-ö-ölü insanlar..."

Gerçeğin kafasına dank etmesiyle Agatha'nın kanı çekildi. Tedros'un bulabildiği herhangi bir tarafını tuttu. "Sophie'nin annesi... O mu ç-çe-çektü bizi?"

"Bi-bi-bir şey göremiyorum ki. Ama yanı başımızda olduğu kesin!"

"Sihir," dedi Agatha, dişlerini sıkarak. "Sihir kullansana!"

Tedros yutkundu ve içini sarmış olan dehşet duygusuyla, parmağını ısıltatmaya odaklandı; nihayet parmağı, mum misali altın ısıltısıyla, geniş bir yatak boyutundaki mezarı aydınlattı.

Üst üste sıkış tepiş bir halde, titreyerek yavaşça sağa döndüler.

Toprak.

Ölü beden yoktu. Kemik yoktu.

Sadece toprak.

"Nerede?" dedi Agatha, boğulurcasına; inleyerek göğsünü ovan Tedros'u bir kenara itti. Prensinin bileğini kapdı ve ışığı mezarın sağ tarafına doğrulttu. Köşede bir pislik topu için kavga eden iki bok böceğinden başka bir şey yoktu. Afallamış halde başını iki yana sallayarak, Tedros'un parmağını sola doğru savurdu.

İkisi de oldukları yerde donakaldı.

Bir çift parlak kahverengi göz, siyah bir ninja maskesinin ardından onlara bakuyordu.

Çılgılık atmak için ağızlarını açmışlardı ki bir çift hızlı el onlara engel oldu.

"Şşşşt! Sizi duyacaklar!" dedi yabancı, hırıltılı alçak bir sesle.

Tedros simsiyah bir kübbeye bürünmüş yabancıya aval aval baktı. "Siz... Sophie'nin annesi misiniz?"

Ninja kıkırdadı. "Saçmalama. Şimdi şşşt!"

Agatha gerildi. O kıkırdama. Daha önce nerede duymuştu? Belki o da duymuştur diye Tedros'la göz göze gelmeye çalıştı ama prensi o sırada yabancıyı kucaklamakla meşguldü.

"Ah tanrıya şükür! Bir aydır hayal edebileceğiniz en küçük, en aşağılık evde tıkalı kaldık! Neredeyse kazığa bağlanıp yaku-

lıyorduk! Az kalsın bir ordu tarafından şişleniyorduk! Sonra bizi aşağı çektiniz! Her kimseniz artık, demek ki bizi sizin *kurtarmanız* gerekiyormuş! İyilik ve Kötülük Okulu'na gidip en iyi arkadaşımızı kurtarmamız gerek. Eminim haberiniz vardır. Uğultulu Dağlar ile şeyin arasında..."

Ninja, Tedros'un ağzını bir yumrukla tıkadı. "Senden daha iyi dinleyen kediler gördüm."

"Bu daha ne ki," diye mırıldandı Agatha; havasızlıktan sersemlemişti.

Tepeden, kılıcın toprağı yarması gibi keskin bir çatırtı koptu, mezar sarsılıp yüzlerine topak topak toprak yağdırdı.

Biri sertçe "Şunlara bak," diye homurdandı ve ardından daha güçlü sarsıntılar geldi. "On Üçler Birliği'nin bir mesajını yakaladım; bir mezarın içinden geleceklermiş."

Agatha'nın yüreği ağzına geldi. Ses, İhtiyar'ın sesine benzeriyordu.

"Az daha ayrıntı vereydi bari. Binlerce mezar var ve açıklıktan ölüyorum," dedi kaba saba kalınca bir ses. Ve ekledi: "Ayrıca, mezarları kazıp durmak yerine diğerleri gibi masallarımızı düzeltiyor olmamız gerekirdi. Bu ikisinin olayı ne ki?"

"Okul Müdürü bu ikisini istiyor. Sana yeter bu neden," dedi aksi sesli olan. Ardından, şiddetli bir çatırtıyla noktayı koydu. "Yakında bize masallarımızda bir dönüm noktası verecektir."

Agatha ve Tedros birbirlerine baktılar. Okul Müdürü'nün adamları *Gavaldon*'da mıydı? Muhafızları nasıl geçmişlerdi peki? Tavan daha çok toprak yağdırarak sertçe sallandı.

"Sence ödül olarak bir Sonsuz oğlanını yememize izin verir mi?" diye sordu kaba saba olan.

"Hatta iki tane yememize bile izin verir," diye kıkırdadı aksi olan.

Beş keskin tırnaklı ve siyah kürkle kaplı bir pençe, mezarın tavanını delip geçti ve mezarın içini eşeleyerek araştırdı. Nina onları duvara yapıştırırken Agatha ve Tedros çığlıklarını yutular. Kanca gibi pençe, boşluğu araştırırken Tedros'un dizliklerini kul payı kaçırdı. Birkaç kez daha nafilere yere boşluğu yarıktan sonra pençe yumruğa dönüştü.

"Bir şey yok burada" diye hırladı aksi ses. "Hadi yemek yiyelim. Şansımıza Oakwood'da sulu bir oğlan buluruz."

Pençe eli boş halde geri çekilip ortadan kayboldu. Peşinden paldır küldür adım sesleri geldi.

Dehşet dolu bir sessizlik geçti... Sonra Tedros ve Agatha ağızlarını tavadaki deliğe dayayıp havayı içlerine çektiler. Agatha iyi olduğundan emin olmak için Tedros'a göz attı, aynı şeyi onun da yapmasını bekliyordu. Ama prensi onun yerine dizliklerini çekştirip pantolonuna bakıyordu. Tedros rahatlayarak gülümsedi, sonra Agatha'nın kaşlarını çatıldığını gördü.

"Ne?" dedi Tedros.

Agatha onun önceliklerini sorgulamak üzereydi ki ayak seslerinin durduğunu fark etti. Konuşma sesleri de kesilmişti. Agatha'nın gözleri ardına kadar açıldı ve prensine doğru atıldı. "Tedros, dikkat et!"

Siyah pençe, tavanı parçalayıp Agatha'yı prensinin üstünden aldı ve onu mezardan dışarı sürükledi. Tedros, kızın bacağına yakalamak için zıpladıysa da artık çok geçti. Dehşet içinde doğrulup, prensesinin pençenin arasında bir fare gibi sallanarak geceye karışmasını izledi.

Agatha'nın karşısında kan çanağına dönmüş sapsarı gözleriyle iki ayağı üzerinde dikilen bir kurt duruyordu; bir deri bir kemik haldeki kurdun kafatasında yer yer boşluklar vardı ve kürkleriyle etleri bedeninden pul pul dökülüyordu.

“Bak hele. Bir prenses geri dönmüş,” diye hırladı kurt, aksi sesiyle; elmacık kemikleri, konuşurken yüzündeki deliklerden dışarı fırlıyordu.

Agatha’nın beti benzi attı. Okul Müdürü hakkında konuşan o muydu? Kötü bir kurt nasıl Gavalton’a gelebilirdi? Peki ya muhafızlar neredeydi? Gözleri etrafı taradı ama karanlıkta tek görebildiği etrafa saçılmış çarpık mezar taşlarıydı. Parmağını ısıltatmaya çalıştı ama kurt elini fazla sıkıyordu.

“Hikâyecî yazmıyor, dünya ölüyor, ordular yükseliyor... Ve hepsi *senin* yüzünden mi yani?” diye hınldayan kurt, kuzın donuk suratını ve kömür karası saçlarını inceliyordu. “Presesten ziyade şey gibisin... Kokarca. Nerede benim zamanımdaki İyiler. O çelimsiz Kırmızı Başlıklı Kız bile daha cazip bir yemektir.”

Agatha’nın kurdun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama o akşam başına gelenlerden sonra ihtiyacı olan son şey cilt problemleri olan sümsük bir kurt tarafından görüntüsü hakkında hakarete uğramaktı.

“Ama yine de Kırmızı Başlıklı Kız’ın kurdu dersini aldı, değil mi?” diye uyardı Agatha, prensinin yakınlarda olduğunu bilerek. “Bir İyiye bulaştı ve avcı karnını yadı.”

“*Karnımı* mı yadı?” dedi kurt şaşkınlıkla.

“Hem de çıplak elleriyle,” diye yalan söyledi Agatha, yüksek sesle; Tedros’a işaret veriyordu.

“Ve o kurt... öldü mü yani?”

“Hem de nasıl! O yüzden AVCIM gelmeden toz ol,” diye bağırdı Agatha, Tedros’a tekrar işaret vererek.

“Öldü derken, basbayağı öldü mü?” dedi kurt hüzünle.

“Öldü, öldü, öldü,” diye üsteledi Agatha; gözlerini kıpmış, öfkeyle prensini arıyordu.

“Öldü, öldü, öldü, öldü, öldü,” diye geveledi kurt, bu rüy-

ler ürpertici yazgıyı pekiştirircesine. "Peki, eğer öyleyse..." Kurt kocaman parlak gözlerini kaldırdı. "Ben nasıl buradayım o zaman?"

Agatha'nın gözleri, kurdun karnını zikzak şekilli yara izinin üstüne pat pat vuran pençeye doğru indi. Yüzünden bütün kanı çekildi. "İ-i-İmkânsız..."

"Bunu yiyebilir miyim?" dedi kaba ses arkasından. Agatha arkasını döndüğünde üç metrelik, kel ve kambur bir devin Tedros'u bağcıklarından baş aşağı sallandığını gördü. Devin kafa derisi soyulmuş, zikzak dikişlerle kaplıydı. Bu sırada Tedros'un kaslarını mıncıklıyordu. "Genç Jack fasulye sırıgıma geldiğinden beri böyle sıkı et görmedim ben."

Agatha'nın yüreği ağzına gelmişti. Kırmızı Başlıklı Kız'ın ölü kurdu... Jack'in ölü devi... *hayattalar* mıydı? Tedros'la göz göze geldiler; suratı kül rengiydi ve baş aşağı sallanıyordu, açık bir şekilde aynı soru yüzünden kanı donmuştu.

"Söyledim ya. Okul Müdürü akılları başında istiyor," diye homurdandı kurt.

Dev sefil bir şekilde iç geçirdi. Sonra da kurdun pis pis sıttığını gördü.

"Ama bu bir-iki parça koparamayacağımız anlamına gelmez," dedi kurt, Agatha'yı daha da sert sıkarak.

Kurt ve dev onları yukarı kaldırıp domuz kaburgası misali ağzlarına doğru indirirken Tedros'la Agatha aynı anda feryadı bastılar.

"Bu çok talihsiz bir karar olurdu," dedi neşeli bir ses.

Dev ile kurt, çeneleri avlarının üstünde donup kalmış, gözleri ipe ağzındaki ninjaya takılmıştı. Kurt, Agatha'yı ağzından uzaklaştırarak maskeli yabancıya gülümsedi; kendini mükellef bir yemeğin beklediğini umarak atıştırmağını bir kenara bı-

rakmıştı sanki. “Nedenmiş o, ey Meçhul Kişi?”

“Çünkü eğer onları bırakırsan, kendi yolunuza gitmenize izin veririm,” dedi ninja.

“Peki ya bırakmazsak?” diye soran dev, küçümseyen bir kahkaha patlatıverdi; ağzı, devin dişleri arasında titreyen Tedros’la doluydu.

“O halde sayıca acı bir hezime uğrayacaksınız,” dedi ninja.

“Tuhaf,” diye cevap verdi kurt. Agatha’yı elinden bırakmadan, gözleriyle yabancıyı tanyordu. “Prens ve prensesinizin az biraz *meşgul* olduğunu göz önünde bulunduracak olursak, sizden bir, bizden ise iki tane var.” Ay ışığının altında ninjaya doğru eğildi. “Bu da demekti ki asıl siz sayıca hezime uğrayacaksınız.”

Ninja başını ağır ağır kaldırdı. Siyah maskeyi çıkarınca badem gözleri, yanık teni ve rüzgârda uçuşan siyah saçları ortaya serildi.

Prenses Uma gülümsedi. “Demek ki yakından bakmıyorsun.”

Dişlerinin arasından kulakları çınlatan bir çılgılık arttı. Karanlığın dört bir yanından bir kükreme, ayaklarının altından gelen bir gök gürüldemesi gibi yankılandı. Bir an için kurt ile dev aptal aptal etraflarında döndüler. Kükreme kuzey ve güneyden, doğu ve batından ortalığı yıkarak onlara doğru geliyordu... ta ki ikisi de mahkûmlarını telaşa yere bırakana dek. Agatha tam ışıldayan parmağını kaldırmıştı ki çılgın bir boğa sürüsü üzerinden atlayıp kurtla devin topkısı lobutlara çarpan bir top gibi deviriverdi. Atlar ve ayılar Tedros’un üzerinden fırladı, toynakları ve pençeleriyle canavarları parçalamaya başladı. Agatha ile Tedros etrafları aydınlatan parmaklarıyla ayağa dikilene kadar kurtla dev, onları karanlığa tıkan hayvani güçten için için merhamet dilenmeye çoktan başlamıştı bile. Prenses Uma minnettarlığını

gösteren neşeli bir ıslık çaldı ve cevap olarak hayvan ordusunun tekdüze hırıltıları yankılandı. Akabinde gölgeleri solup gitti. Kurtla dev ortadan kaybolmuştu.

Agatha bir zamanlar aciz, pasif ve zayıf olduğu için dalga geçtiği ama az önce hayatlarını kurtaran İyilik ve Kötülük Okulu öğretmenini Prenses Uma'ya doğru seçirtti. "Prensler sizi öldürdü sanıyordum!" diye haykırdı Agatha. "Hester, Dekan Sader'ın sizi Orman'da terk ettiğini söylemişti. Hepimiz öldüğünüzü sandık..."

"Bir Hayvanlarla İletişim profesörü Orman'da hayatta kalamayacak, öyle mi?" Prenses Uma parmağını savurdu ve siyah cübbesini kalbinin üzerinde gümüş kuğu işli pembe bir cübbeye dönüştürdü. "Annen bile bana daha fazla inanıyordu; üstelik tanışmadığımız halde."

"Siz... annemi tanıyor musunuz?" diye sordu Agatha. Hemmen peşinden içinden bir ses, 'tanıyor *muydunuz*' diye düzeltti cümlesini. Agatha taze bir mide bulantısı dalgasına karşı mücadele etti. Gerçeği bir türlü söyleyemedi.

"Sadece Birlik'e gönderdiği mesajlarından," diye cevap verdi Uma.

"Birlik mi? Ne birliği?" diye araya girdi Tedros.

"On Üçler Birliği tabii ki," dedi Uma, pek de oralı olmadan. "Bize gönderdiği son mesaj üç şeyi oldukça açık bir şekilde belirtiyordu: Sizi koruyacaktık. Sizi Sophie'ye ulaştıracaktık. Ve sizi tam olarak *burada* bulacaktık."

Tedros ve Agatha öğretmenlerinin bakışlarını bir zamanlar Sophie'nin annesini tutan mezara doğru izledi. Tek fark, mezar taşının artık farklı olmasıydı. Uzun bir dikdörtgen yerine üstünde uzun bir çatlak olan, siyah kalın harfler kazılı, koyu renk oval bir taş vardı.

“Vanessa, Sophie’nin annesiydi. Adının anlamı ‘kelebek’ti sanırım,” diye anımsadı Tedros, taşı inceleyerek. “Sophie, Filip’ken bir gece bana söylemişti.”

“Sophie bana annesinin adını hiç söylememiştii,” dedi Agatha; incinmişti.

“Belki de hiç sormadığın içindir,” dedi Tedros. Yüzü değişti. “Dur bir dakika. Adı daha önce taşın üzerinde yoktu. Baksana, ‘Sevgi Dolu Bir Eş ve Anne’ de demiyor artık.” Etraflarındaki çarpık taşların gölgelerine gözlerini kusak baktı. “Aynı mezarlıkta, tam olarak aynı noktadayız. Bu hiç mantıklı değil. Mezar taşları böylece değişmez ki...”

“Tabii aynı mezarlıkta değilseniz, o başka,” dedi Prenses Uma arkalarından.

Agatha ve Tedros arkalarını döndüklerinde, öğretmenleri gökyüzüne doğru beyaz bir parıltı gönderdi. Dört bir taraftan binlerce ateş böceği parıltıya üşüştü. Sonsuzların başlarının üzerine akın ederek neon yeşili bir bulut halini aldı, giderek genişleyen bir alanı aydınlattı. Prens ve prenses çorak ve sarp tepelerde yayılan binlerce mezar taşına baktılar. Bir an için Agatha, Mezarlık Tepesi’nin sihirli bir şekilde büyüdüğünü düşündü. Fakat mezarlığın ötesindeki şey Agatha’nın bayılacak gibi olma-

sına neden oldu: Karanlık, sonsuz siyah ağaç topluluğu kadim bir canavar misali geceye doğru şahlanıyordu.

Mezarlık Tepesi'nde değillerdi.

Gavaldon'da bile değillerdi.

"Orman'dayız," dedi Agatha, tiz bir sesle.

Bir anda ayaklarının altındaki ölü denizinin farkına vardı. Bastırdığı tüm görüntüler, intikam ateşiyle bir saniye içinde beynine hücum etti: muhafızlar, mızraklar, annesinin yıkılışı... Agatha iki büklüm oldu, öğürmek üzereydi.

Tedros'un eli koluna dokundu. "Ben buradayım."

Sesi Agatha'yı o ana döndürdü. Agatha ağzındaki asit tadını yuttu ve ayağa kalkmak için doğruldu. Prensini gömleğinin bağcıklarından tutuyordu. Bacaklarını dikleştirerek önünde sadece bir mezarlık görmek için çabaladı; daha fazlasını değil...

"Bekle. Buraya daha önce de gelmiştim," dedi Tedros, etrafına bakarak.

"Her Orman Grubu ilk senelerinde kurtçukları beslemek için buraya gelirler. Eminim size Yuba eşlik etmiştir," diye karışıklık verdi Prenses Uma.

"İyi ile Kötünün Bahçesi," dedi Tedros. "Öyle demişti. Bir masal kitabında adı geçen her Sonsuz ve Hiç burada gömülmüştür."

Ateş böceği bulutunun altında, tepenin bir yamacından aşağı binlerce tabutu gözleriyle taradı. Etraf yaşarken de artık ölüyken de beraber olan Sonsuzların parlak taşlarla süslü anıtlarıyla doluydu. "Burası, Sonsuz Seddi. En büyük kahramanlar buradadır," dedi. "Babam haricinde tabii ki."

Agatha devam etmesini bekleyerek prensine baktı ama o arkasını dönmüştü. "Vanessa'nın mezarının diğer tarafından çıkmış olmalıyız. Bir tarafı Gavaldon, diğer tarafı da Orman. Tek

açıklaması bu. Ama annen mezarın bir geçit olduğunu nereden biliyordu?”

Agatha, Sophie'nin annesinin mezarının iki yanındaki mezarların üzerindeki beyaz ve siyah kuguları düşündü. “Bir şekilde biliyorduyorsa bile, neden Sophie'nin annesinin mezarı iki dünyayı bağlıyor ki?”

“Yanlış soruları soruyorsunuz öğrenciler.”

Agatha ile Tedros onları dikkade inceleyen Prenses Uma'ya baktı.

“Asıl soru, mezarın neden boş olduğu.”

Uma parmağıyla gökyüzünde bir daire çizdi ve ateş böceği bulutu başlarının üzerinden geçip Agatha ile Tedros'un üzerinde durduğu tepeyi aydınlattı. Bir sıra çatlak ve küflü mezar taşı gaipten gelen yeşil ışığın altında parladı; mezar taşları, paramparça olmuş rümseklerden pördüyordu.

“Mevta Sırtı,” dedi Tedros. “En fena Kötülerin gömüldüğü yer.”

“Sophie'nin annesi bir *Hiç* miydi?” diye sordu Agatha afallayarak.

“Bulgularımıza göre hayır. On Üçler Birliği'nin Uzak Orman'dan gelen Vanessa'nın İyilik ve Kötülük Okulu'na katıldığına, bir masalda adının geçtiğine dair ya da burada gömüldüğüne dair hiçbir kanıtı yok,” dedi Uma, cebine mezardan safkurtçuklar doldurarak. “Ama buna rağmen en ünlü Hiçlerimiz arasında bir mezarı var.”

“Bir Birliktir bahsedip duruyorsunuz,” diye söze girdi Tedros. “Daha önce hiç duymamışım...”

“Duyman da gerekmiyor zaten,” dedi Uma, öncekinden bile umursamaz bir tavırla. “Beni dinle Agatha. Şu anda yaşadığın acıyı hafifletecek söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ama annen

Birlik'e ihtiyacımız olan cevapları veremeden öldü. Geçmiş düşün. Vanessa'nın adının Mevta Sırtı'ndaki bir mezar taşının üzerinde neden yazdığı hakkında bir fikri var mı? Ya da bedeninin nerede olduğuna dair?"

"Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir Birlik'e yardım etmek için bir neden göremiyorum," diye söylendi Tedros.

Ama Agatha'nın başı hâlâ dönüyordu. Öz annesi, Callis, kendi kızı dâhil Gavalton'daki kimsenin haberi olmadan bir cadı olarak iki dünya arasında hareket etmişti. Bununla beraber annesi bir Hiç'in bütün özelliklerini taşıyordu: evlenmemiş, gizemli, münzevi... Ne olursa olsun, Agatha ipuçlarını yakalamalıydı. Ama ya *Sophie'nin* annesi? Sophie annesinden, özellikle öldüğü güne kadar sapkın ve sadakatsiz kocasına dikkat çekerek ama coşkuyla bahsetmişti. Annesi hayırlı, sevgi dolu bir ev hanımı ve eş dışında başka bir şey olamazdı. O zaman adı neden bir Kötü mezarındaydı? Agatha bir çıkmaza girerek başını iki yana salladı... Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Mezarlık Bekçisi bilir!"

Agatha okulda mezarları kazmak ve doldurmakla görevli olduğunu öğrendiği mavi derili, rastalı dev için etrafa göz gezdirdi. "Hort herkesi onun gömdüğünü söylemişti. Kimsenin karışmasına izin vermemiş. Bu yüzden Hort'un babası yıllardır bir tabut bekliyormuş. Sophie'nin annesinin neden burada bir mezar taşı olduğunu Mezarlık Bekçisi'nin biliyor olması." Ama tepeler, etrafta uçuşan birkaç akbaba dışında bomboştu. Uma'ya döndü. "Nered..."

Agatha cümlesini bitiremeden Uma'nın ifadesini görüp olduğu yerde donakaldı.

Yavaşça akbabalara döndü.

Aşağıda kirle kaplanmış devasa mavi bir beden yatıyordu.

Kemikleri kırılmış ve boğazı kesilmişti, boynundan akan kan çoktan kurumuştu. Agatha, adamın fal taşı gibi açılmış gözlerinin akını görebiliyordu. Ölmenin verdiği şoktan ziyade onu öldürenlerin verdiği şoktan gözleri açılmıştı sanki.

Agatha, Tedros'un terli avucunun elini sıkıttığını hissetti; ona daha en kötüsünü görmediğini söylüyordu. Yaşadığı dehşet büyürken, Tedros'un bakışlarını Mezarlık Bekçisi'nin cesedi ve ünlü masal kitabı Kötülerinin dinlenme yerini mimleyen Mevta Sırtı'ndaki 200 mezar boyunca takip etti. Ancak şimdi Agatha neden çimenlerin üstünü kaplayacak kadar fazla toprak olduğunu görebiliyordu. Her bir ünlü Kötünün mezarı kazılıp açılmış ve mezarların hepsi şimdi...

"Boş," dedi Agatha. "Kötülerin mezarları boş."

Tedros, bedensiz mezarlara bacakları titreyerek baktı. "Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu... Jack'in devi... Ve çok daha kötüler..."

Agatha'nın beti benzi attı, kurdun kimin için çalıştığını hatırladı. "Ve hepsi Okul Müdürü'nün kontrolü altında."

Prensess Uma arkalarından geldi. "Yüzlerce yıldır, Kötülük her masalı kaybetti çünkü İyiliğin yanında sevgi vardı. Sevgi, İyiliğe Kötülüğün boy ölçüşemeyeceği bir güç ve gaye verdi. Ama bütün o Mutlu Sonlar yalnızca Kötüler sevmeyi için mümkün oldu. Şimdi işler değişti, öğrencilerim. Okul Müdürü sevdiği ve onu seven birini buldu, Kötülüğün peri masallarını baştan yazmayı hak ettiğini kanıtladı. Şimdi de her Kötü, masallarında yeni bir şans yakalıyor. Her bir ölmüş Kötü yeniden doğdu."

Gerçek aşk mı? Okul Müdürü mü? Agatha anlamaya çalışarak başını iki yana salladı. *Onu kim sevebilirdi ki?*

Birden Agatha, Vanessa'nın boş mezarını tekrar fark etti ve kalbi tekledi. "Bekle! Sophie'nin annesi... Bedeni kayıp... Yoksa o... o..."

"Burada gömülü değil, unuttun mu?" dedi Uma, lafını kesecek. "Bedeninin gerçekten gömülüp gömülmediğini bile bilmiyoruz. Buna rağmen Mezarlık Bekçisi, Sophie'nin annesi için en ünlü Kötüler arasında bir mezar ayırdı ki Mezarlık Bekçisi, Hikâyecî'den başka kimseye hesap vermez. Tam da Okul Müdürü'nün nasıl olup da kendisine yeni bir kraliçe seçmeye karar verdiğini çözmeye çalışırken, *neden* bu konudaki en büyük ipucumuz olacak biri için bir mezar ayırdı?"

Agatha soğuk bir karanlığın karnını delip geçtiğini hissetti. Binlerce sorusu vardı: kendi annesi ve en iyi arkadaşının annesi hakkında, mektuplar ve Birlik hakkında, boş mezarlar ve ölme-yen Kötüler hakkında... Ama sadece birisi önemliydi.

Yavaşça bakışlarını kaldırarak, "Kraliçe mi?" diye fısıldadı. "Kim?"

Uma bakışlarına karşılık verdi. "Sophie, Okul Müdürü'nün yüzüğünü kabul etti. Sophie onun gerçek aşkı."

Agatha tek kelime edemedi.

"Ama... ama biz Sophie'yi ondan kurtarmaya geldik," dedi Tedros, dili tutulmuş halde.

"Ve kurtarmak da *zorundasınız*. Fakat bu kolay bir iş olmayacak," dedi Uma. "Sophie'nin öpücüğü onu hayata döndürmüş olabilir ama asıl parmağındaki o yüzük öpücüğün etkisini uzatıyor. Sophie o yüzüğü taktığı sürece Okul Müdürü ölümsüz kalacak. Ama yine de öpücüğü geri almanın bir yolu var, evlatlarım. Okul Müdürü'nü kesin olarak yok etmenin bir yolu var. Ve bu bizim yegâne umudumuz." Sesi ateşli ve telaşlıydı. "Sophie'yi Okul Müdürü'nün yüzüğünü *yok etmesi* için ikna etmeniz gerek. Sophie'yi yüzüğü yok etmesi için ikna edin ve Okul Müdürü, yüzükle beraber sonsuza dek yok olsun."

Agatha'nın zihni hâlâ net değildi.

"Fakat sizi uyarıyorum," diye ekledi Uma. "Siz *Agatha ve Sophie'nin Masalı*'nın gerçek sonunu ararken, Okul Müdürü de kendi sonunu arıyor."

Tedros, Agatha'nın boşluğa baktığını görebiliyordu; artık dinlemiyordu. "Ve ne sonuymuş bu?" diye sordu.

Uma eğildi; yumuşak yüzü sertleşmişti. "Kurt ve dev tesadüf değildi. İyilik yaklaşıyor, Arthur'un oğlu. Okul Müdürü'nün yüzüğünü Sophie taktığı sürece, bütün İyilik korkunç bir tehlike altında; geçmişiyse ve bugünüyle, eskisiyle ve yenisiyle... Ya sen ve prensesin Sophie'yi İyiliğe geri getirirsiniz... ya da kendisi bildiğimiz İyiliği sonsuza dek ortadan kaldırır. Aradığı son bu işte."

Agatha'nın kalbi kulaklarında atıyordu.

Bir zamanlar o ve Sophie onları ayıracak ölümcül güçteki bir Kötüyü yenmişlerdi.

Şimdi ise en iyi arkadaşı o Kötüye kalbini vermişti.

"Ama o Kötü. Sophie onun Kötü olduğunu *biliyor*... Ve Sophie artık Kötü değil," dedi Agatha; soluklanıp gözlerini yarıya çevirdi. "Neden onunla beraber olmak istesin ki?"

"Sen ve prensin neden birlikte olmak istiyorsanız ondan." Uma hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "*Mutlu* olmak için."

Agatha ile Tedros prensesin parmağıyla daire çizmesini izlediler. Prens, ateş böceklerini söndürüp tepenin ötesindeki karanlık Orman'a doğru hızını artırarak, "Çabuk olun Son-suzlar," dedi ve mezardan birkaç kurtçuk daha aldı. "Okul iki günlük mesafede ve onlar sizi bulmadan önce sizi Sophie'ye ulaştırmamız gerek."

Tedros kaşlarını çatarak geriye sordu: "Kim bizi bulmadan önce?"

"Kim mi?" Uma inanamayarak geriye doğru baktı. "*Mezarların* sahibi kimse onlar işte."

Orman Artık Mavi Değil

Rafal asla odasında uyumazdı, bu yüzden kalem sonunda yazmaya başladığında onu gören Sophie oldu.

Altı gecedir, Rafal'ın yüzüğünü aldığından beri hastaydı. Ateşinden öyle yanıyor, üşümekten kemikleri öyle sızlıyordu ki yataktan bile kalkamamıştı. Yorganlarına sarılmış, Tedros ile Agatha'nın kasabada dolaştıklarını, Battersby'nin keklerinden aldıklarını (*Bir umut, Tedros şişmanlar belki, diye düşündü*) ve gölde gün batımını izlediklerini (*Bir umut, Tedros boğulur belki!*) hayal ediyordu. O ise burada aksıra tıksıra, sümüklü bir Rapunzel gibi yatıyordu çünkü sıkıcıydı.

"Hani... okula... gidecektim?" diye terler içinde kekelemişti Rafal'a o sabah. "Hester'i... özledim... Anadil'i..."

Rafal, üstüne temiz bir battaniye örterken, "Gidip,

hastalığın her neyse onlara da mı bulaştıracaksın?” diye alay etmişti.

Rafal ona bu kadar iyi bakıyor olmasa daha ısrar ederdi; gün boyu neredeyse yanından ayrılmıyordu, alnına ıslak bez koyuyordu, kemik iliği çorbası içiriyordu, giyinip kestirebileceği siyah gecelikler getiriyordu ve o sırada kuskançlık vadisinin neresinde olduğuna bağlı olarak, Tedros ile Agatha'nın ne kadar eğleniyor oldukları hakkında gevelemesini dinliyordu. Onu sadece geceleri terk ediyordu. Çok geçmeden Sophie gecelerden korkar olmuştu, tıpkı bir zamanlar Rafal'ın geleceği sabahları korkuyla beklediği gibi. Hastalık aklını bulutlandırmıştı, Rafal'ın sağlam kollarının sarılmasını özlemeye başlamıştı... toy, genç kokusunu... yanan cildindeki soğuk dokunuşunu... kâbuslarını kovan ipek gibi sesini...

“Kesin sana... ihtiyacım olsun diye... sen hasta ettin beni...” dedi Sophie, Rafal'ın arkasından.

Genç Okul Müdürü arkasına dönüp gülümsedi.

Ateşi çıktıkça kâbusları da daha belirginleşti. O gece, ucunda bir ışık halesinin parıldadığı karanlık bir tünel görüyordu rüyasında. Tünelin ortasında havada asılı bir yüzük, yüzüğün de jilet gibi keskin dişleri vardı. Havada dönüyor, Sophie'nin geçmesine engel oluyordu. Yaklaştıkça yüzük daha da hızlı döndü, sonunda Sophie dişlerde kendi yansımaları görebilir oldu. Ama yüzüğe yakından bakınca yansımanın kendisinin olmadığını gördü. Bu yüzü hiç görmemişti; dağınık kahverengi saçlı, koyu, kösele gibi tenli ve kanca burunlu yabancı bir adamın yüzüydü. Kafası karışan Sophie daha yakından bakmaya çalıştı... daha yakından... daha yakından... derken adamın kanlı siyah gözleri ona baktı ve yüzünde tehlikeli bir gülümseme belirdi.

Sonra da elini uzatıp Sophie'yi dişlerden giyotinine içine çekti.

Sophie korkudan titreyerek nefes nefese uyandı.

Olduğu yerde dondu kaldı. Odada biri vardı. Tırnaklarını bileyen kara bir kedi gibi tırmalıyor, hışırıyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu, gözlerini kısıp günün ilk ışıklarından bir şey görmeye çalıştı. Kimse yoktu. Yavaşça başını çevirdi ve sesleri yapanın bir insan değil, vızıldayan bir çelik parçası olduğunu görünce rahatladı. Hâlâ uyku sersemi, önce onu iplik makarası sandı, sonra iplik makaralarının prenseslerin en aptalı Uyuyan Güzel için olduğunu hatırladı. Uyuyan Güzel şimdiye mutlaka ölmüştü çünkü yaşlıydı ve yaşlı insanlar ölürdü. Sophie yaşlı ya da ölü değildi ve Sophie... sonunda yataktan çıkmıştı.

Gördüğünden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı; tırmalama ve hışırdama seslerini Hikâyeci çıkartıyordu. Yazmayı reddederek Sonsuz Orman'ı karanlığa boğan kalem, şimdi... yazıyordu.

Ama nasıl olur? diye düşündü Sophie. Hikâyeci haftalardır onun ve Agatha'nın kitabının son sayfasında duruyordu. Okul Müdürü'nün yüzüğünü aldığından beri yerinden bir gıdım oynamamıştı. Demek ki kalemin şüphe ettiği, kendi sonu değildi...

Sophie'nin kalbi tekledi. *Mümkün değil...*

Battaniyesine sarılıp siyah geceliğiyle parmak uçlarında ilerledi, en ufak ses çıkarsa Hikâyeci'nin duracağından korkuyordu. Yaklaştıkça kalemin bir şey yazmadığını, *SON* yazısı tamamen görünmez olana dek kitabının son satırını karaladığını fark etti. Hikâyeci kırmızı, sıcak bir parlamayla havaya yükseldi, sonra kozasından çıkan bir kelebek gibi masasına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Çelik uçtan yepyeni sayfalara mürekkep akıyor, Sophie'nin takip bile edemediği resimler yaratıyordu; zümrütten ateşler... siyah maskeli korumalar... kuğular işlenmiş mezarlar... korkunç bir kurt ve bir dev... Sonra bir anda boş

sayfaya orman yeşili yayılıverdi.

Ormanın yüksek, kıvrımlı ağaçları arasında iki cılız beden göründü. Sophie kalemin bedenlerin yüzlerini doldurmasını izledi... Bir oğlanın soluk mavi gözleri ve dolgun dudakları... Bir kızın düz kaşları ve çökük yanakları... *Olamaz*, diye düşündü. Hikâyeci'nin hatalı bir çizgi çekmesini bekledi ama kalemin her darbesi sahneyi sanki zihninden alınmışçasına daha da gerçekçi yapıyordu. Öyle ki Sophie sonunda hâlâ rüya gördüğünden emin oldu. Çünkü kalem, Orman'da iki kişi çiziyordu; Orman'da *olamayacak*, mutluluğu başka bir yerde bulmuş iki kişi. Yatağında uyanmayı bekleyerek kolunu sertçe çimdikledi ama çizimler daha da belirginleşmişti: Agatha ile Tedros sayfada kanlı canlı gözlerini açmış, onu da içeri davet ediyorlardı.

Yoksa... geri mi döndüler? Sophie nefes nefeseydi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Kısırçılık, ihanet ve acı hafif bir kabuk gibi üzerinden kalktı ve sıcak bir umut dalgası o engel olamadan içine doldu. Kitabının içinden ona bakan, en iyi arkadaşlarının resmini okşadı ve bunca zamandır utandığı şeyi kendine itiraf etti.

Seni özliyorum, Aggie.

Seni özliyorum, Teddy.

Gözleri dolarken sayfada aralarındaki boşlukta kendisinin olduğunu hayal etti.

O anda Hikâyeci, Agatha ile Tedros'u el ele tutuşturup o boşluğu kapattı; iki Sonsuz, bir gölgenin peşinden Orman'ın karanlığına doğru gittiler.

Sophie kendisine yer bırakmayan, birbirine kenetli parmakları inceledi.

"Senin için geliyorlar," dedi arkasından bir ses.

Sophie arkasını döndüğünde karşısında Rafal'ı buldu. Gömleğini bağlamış, deri pantolonunu giymiş, pencerenin önünde

genç bir asi gibi dikiliyordu. Buz mavisi bakışları deftere takıldı; fakat sanki prens ve prensesin dönmesini önceden beri beklirmiş gibi hiç şaşırmamıştı.

"Hikâyeci'nin sorguladığı son bizimki değil demiştin sana," dedi. "Görünüşe göre arkadaşların sensiz hiç de mutlu olamamış. Seni benden kurtarmaya geliyorlar, sonunun onlarla olduğunu düşünüyorlar."

Sophie'nin bakışları tekrar Hikâyeci'ye kaydı. Agatha ile Tedros'un resminin altında ıslak mürekkeple bir yazı belirmişti:

"Aşk artık onlara yetmez olmuştu. En iyi arkadaşlarına ihtiyacı vardı."

Sophie kitaba boş boş bakıyordu. Orada oturmuş, gece gündüz Agatha ile Tedros'u düşünüyordu... Bunca zamandır onlar da onu mu düşünüyorlardı yani? Bu düşünceyle gülümsedi, duygulanmıştı. Sonra gülümsemesi buhar olup uçtu.

"Üç kişi nasıl Mutlu Sona ulaşabilir ki?" diye sordu Sophie.

Rafal, Sophie'yi dikkatlice süzdü. "Biri yalnız mutlu olabilirse elbette."

"Diğer ikisi birlikte mi olacak?" diye sordu Sophie, yüzü düşerek.

"Korkma, alışsın. Onlar şöminenin başında sanlıp öpüşür... Yemekte birlikte oturup birbirlerine sokulurlar, sen de masanın diğer ucunda tek başına yersin... Parkta gezmeye çıktıklarında köpekleri gibi peşlerinden yürürsün... Zamanla onların üçüncüsü olarak yerini öğrenirsin." Sophie'ye doğru süzülür, yüzünün yarısı yine gölgede kaldı. "Öte yandan Camelot'ta da kendine bir oğlan bulabilirsin. Pek krallığa benzer hali kalmadı ama seçebileceğin yüzlerce köylü oğlan var. Yanakları

güneşten yanmış, sarı dişli, koca göbekli, ceplerinde metelik olmayan oğlanlar. Ama iyi, normal oğlanlar işte. Zaten önemli olan bu değil mi?" Sophie'yi kolları arasına aldı. "Yıkık dökük evinde yaşlı, kırışık suratlı annesiyle yaşarsınız; domuz, keçi yetiştirirsiniz. Sana sıradan bir hayat verir, sen de ona yemeğini hazırlar, yaşlı annesine banyo yaptırır, güneşten yanmış şişko çocuklarını yetiştirirsin..."

Sophie o kadar gerildi ki nefesi kesildi. "Asla," diye fısıldadı, Rafal'ın dokunuşuyla biraz gevşerken.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Rafal. Sophie'nin omzuna dokundu; uzun, beyaz parmaklarını boynunda gezdirdi. Sophie ürperdi. Daha önce ona böyle dokunan bütün oğlanları kendisi manipüle etmişti. Kalbindeki öfkeyi ve fırtınaları dert etmeyen biri olmamıştı hiç. Onu her şeyiyle, kusurlarıyla seven kimse çıkmamıştı.

Sophie başını çevirdi ve ışıktaki onu gördü... İnci gibi, melek gibi cildini, soluk mavi gözlerini, çekici, pembe ağzını... Genç bir Jack Frost gibiydi. Öyle beyaz, öyle güzeldi ki Sophie bir anda aralarında çirkin olanın kendisi olduğunu hissetti. "Benden şimdi hoşlanıyorsun ama ya yaşlandığımda? O zaman da isteyecek misin beni?"

Rafal gülümsedi. "Kardeşimle birbirimizi sevdiğimiz sürece genç kalacaktık. Aramızdaki bağı kopardığımda, kimseyi sevmeyen bütün Kötüler gibi ben de yaşlanıp ölmeye mahkûm kaldım. Ama senin öpücüğün gençliğimi geri getirdi, Sophie. Senin aşkınla sonsuza kadar yaşayacağım, tıpkı bir zamanlar kardeşimin sevgisiyle yaşadığım gibi. Benim sevgimin de onu hayatta tuttuğu gibi. Yani yüzüğümü taktığın sürece sen de yaşlanmayacaksın."

Sophie ona döndü. "Ölümsüz mü olacağım?"

Rafal bir kere daha Sophie'ye yaklaştı. "Ölümsüz *olacanız* Birlikte."

Sonsuza kadar mı? diye düşündü Sophie. Yaşlı ama genç... Genç ama yaşlı... Onu kollarına alan güzel oğlan gibi. Biri sonsuza kadar nasıl sevildi? Sevgi o kadar uzun sürebilir miydi ki? Göl kenarında Agatha'nın sonsuza kadar arkadaşı olmaya yemin edişini düşündü. Köprüde, mehtabın altında Tedros'un sonsuza kadar prensi olmaya yemin etmesini düşündü. Tedros ile Agatha'nın birbirlerinin olmaya yemin etmelerini düşündü. "*Sonsuza kadar...*"

Ama sonsuzun sonu her seferinde geliyordu.

Sophie, Rafal'ın geniş göğsüne yaslandı, onun parmağında ki yüzüğü inceledi ve kendisinininkiyle yan yana koydu. Bunca zamandır onu bırakıp giden en iyi arkadaşlarının onu nasıl incittiklerini düşünmüştü; mutlaka hayatlarına devam edip mutluluğu bulmuş olmalıydılar. Oysa Mutlu Sonlarını bırakıp ona dönüyorlardı, *onu* istiyorlardı, mutlu olmak için *ona* ihtiyaçları vardı. Sophie yine o duyguyu hissetmeyi bekledi: sonunda yalnız kalacak olsa bile arkadaşlarını seçmeyi...

Ama Sophie'nin tek hissedebildiği, başından beri ona sadık kalan oğlanın kollarıydı, nihayet hakiki gibi duran bir '*sonsuza kadar*' sözüydü...

Dönüp Rafal'ı öptü, soğuk dudaklarını kendine bastırdı, bir şey onu durdursun diye öpüşmesini yavaş ve uzun tuttu. Hiçbir şey durdurmadi. Dudakları ayrıldığında Hikâyecî'nin yeni bir sayfa açtığını gördü, öpüşmelerini resmetti ve altına bir satır ekledi:

"*Arkadaşlık artık Sophie'ye yetmez olmuştur. Aşka ihtiyacı vardır.*"

Sophie, Rafal'a baktı; alını boncuk boncuk terlemişti. Rafal elini alnına koydu.

"Bak sen, ateşin düşmüş."

Birlikte, güneşin bulutların ardından çıkmasını izlediler. Sophie güneşin muhteşem hayata dönüşünü bekledi. Ama güneş soğuk mavi sabahın üstünde cansız bir sarıydı, eskisinden de zayıftı. Sadece zayıf da değildi, gökyüzüne küçük sarı ışık damlaları damlatıyordu: şıp, şıp, şıp... Yaz güneşi altında bir buz sarkıtı gibi. Sophie pencereye yaklaşıp dikkatlice baktı. Hiç şüphe yoktu.

Güneş eriyordu.

Okul Müdürü'ne döndü. "Ama hani Hikâyeci daha yazacaktı..."

"Yeni bir masal yazacak. Bizimkinin hâlâ bir sona ihtiyacı var," dedi Rafal sakince. "Arkadaşların geri gelirlerse bizim kitabımız bitemez. Kitabımızın bitmesini istiyorsak İyinin kazandığı, Kötünün kaybettiği sonları gerçek olmamalı..."

Bir an duraksadı, Sophie'nin zümrüt gözlerine kilitlendi.

"Beni öldürmeye geliyorlar, Sophie."

Sophie, bir an bakışını kaçırıp Agatha ile Tedros'a baktı. Ormanı geçip onu kurtarmaya geliyorlardı. Masalın onların verişyonunda Sophie'yi Okul Müdürü'nden kurtaracaklardı. Öte yandan Sophie'ye göre, İyi arkadaşları onu seven tek çocuğu öldürmeye geliyordu, böylece sonsuza kadar başkasının Mutlu Sonunda bir yan rol olacaktı.

Yan rol. Ona layık gördükleri son buydu.

Sophie sinirlendi, altın yüzüğüne baktı. O bir *kraliçeydi*.

"Seni incitmelerine izin vermem," dedi.

"Benim için bunu yapar mısın?" Okul Müdürü'nün çocuk-

su yüzü duygularla kırıltı. "Kendi arkadaşlarıyla savaşır mısın?"

Sophie gerildi. "A-A-Agatha ve Ted'le mi? Ama ben..."

"Gitmelerini söylersen bizi rahat bırakırlar mı sanmıştın?" diye sordu Rafal, yumuşak sesiyle.

"Ama Agatha'yla savaşmam ki. Mudaka başka bir yol vardır..." diye ısrar etti Sophie.

Rafal'ın gözleri taş kesildi. "Tek yol *savaş*."

Sophie, Rafal'ın tavrının değişmesiyle afalladı. Ama haklı olduğunu biliyordu. Genç Okul Müdürü, Tedros'u neredeyse kendi kılıcıyla öldürdüğünde, prens kan yemini etmişti, Agatha da mutlaka onun yanında duracaktı. Ufukta savaş vardı ve Sophie tarafını seçmeliydi.

Agatha'nın Tedros ile kendine karşı cephe aldığı zamanları düşündü: Yetenek Sirkisi'nde ve Kötülük Balosu'nda, Tedros'u öpme planı sırasında ve Erkekler-Kızlar savaşında... Sophie'nin kanı kaynamaya başladı. Mavi Orman'dayken Agatha cadiya dönuştüğünü bile sanmıştı, ona değil *Tedros'a* inanmıştı. Oysa her şey Dekan Sader'in büyüünün altından çıkmıştı. "*Ben bu değilim!*" diye bağırması, arkadaşına gerçeği görmesi için yalvarmıştı. Agatha ise prensinin yanından ayrılmamıştı.

Şimdi de Sophie tarafını seçecekti; en iyi arkadaşıyla karşı karşıya kalacak olsa bile. Nasıl ki Agatha prensini koruyordu, o da gerçek aşkını koruyacaktı.

Eriyen güneşi izlerken "İşte bu, değil mi?" dedi. "Ya biz öleceğiz... ya onlar ölecek. İyiler, Kötülere karşı. Masallar hep böyle biter..."

Rafal'ın göğsünün kabardığını gördü; sanki sonunda anlaşmışlardı. "Arkadaşların kitabımızın kapanmasını engelleyebileceklerini sanıyorlar, aşkım," dedi Rafal; sesi yine yumuşacıktı. "Geleceğe engel olabileceklerini sanıyorlar ama çok geç kaldılar."

Bir kum saatini izler gibi, solan güneşi izledi. "İyiliğe karşı savaş çoktan başladı bile."

Sophie, Rafal'ın ona yılan gibi bir sırtarak baktığını gördü ve geri dönüşünün arkasında öpücüklerden ve yüzüklerden fazlasının olduğunu hissetti. "Ama İyiler sonunda hep kazanır," diye başlamıştı ki Okul Müdürü'nün gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı.

"Unutuyorsun, bende onlarda artık olmayan bir şey var." Rafal yavaşça, sakince Sophie'ye doğru yürüdü...

"Sen."

Bakışları buluştu; Sophie'nin nefesi kesildi.

"Gel kraliçem," dedi parmaklarını Sophie'ninkilere kenetlerken. "Krallığın seni bekliyor."

Sophie'nin kalbi daha güçlü atmaya başladı. *Krallığı...* Bir varmış bir yokmuş, bir gün çok uzaklarda bir diyara hükmetmek isteyen, pembe prenses elbiseli güzeller güzeli bir kız varmış. Kız bütün gün penceresinin kenarında oturup kaçınılmayı beklemiş...

Gözünde bir parlaklıkla Rafal'a baktı.

"Camelot hayalleri buraya kadarmış."

Sophie gülümsedi. Yüzükleri birbirlerine sürtünüyordu, aşkının peşinden Mutlu Sonlarına doğru ilerledi; arkasında bıraktığı sayfadaki prens ile prenses gibi.

"Üstümü değiştirmeyeyim mi? Bu kılıkta dışarı çıkamam." Sophie rüzgârın uçuşturduğu geceliğinin eteklerini tutmaya çalıştı.

Cam ayakkabıları pencerenin ucunda duruyor, yeşil sisin içine gümüşten parıltılar saçıyordu. Kendini kulenin duvarlarına yasladı, Rafal'ın koluna yapıştı. O kadar yükseklerdeki ki yeri göremiyordu bile. "Merdiven vardır, değil mi? Yangından

kaçmak için merdiven ya da halat koymadan kule yapmak aptallık!"

"Bana güveniyor musun?"

Sophie, Rafal'ın gözlerine baktı. Rafal adrenalinle dolmuştu, gözlerinde korkudan eser yoktu.

"Evet," diye fısıldadı Sophie.

"O zaman beni bırakma." Sophie'nin beline sarıldı ve kendini kuleden aşağı bıraktı.

Dondurucu soğukta yeşil sisin içinden mermi gibi geçüler. Rafal'ın kucaklaması, onu göğsüne bastıran kasları Sophie'nin çığlık atma içgüdüsünü yok etmişti. Kendini Rafal'ın kollarına bırakmıştı. Rafal tehlikeli bir hızda bir kartal gibi dönerken nefesini tuttu. Kollarını birbirlerine dolamış, hızla yere yaklaşıyorlardı. Bir anda tam bir takda atıp yukarı çıkmaya başladılar. Sophie gözlerini kapatıp kollarını kanat gibi açtı ve bir çığlık attı. Gölgelere girip çıkıyorlardı. Kehribar rengi güneş ışığı Sophie'nin gözlerinde titriyor, ağzında bulutların tadı kalıyordu. Ah, Agatha onu şimdi görebilseydi... Mutlu, âşık, inadına canlı, ejderhasından kaçmak yerine ona binen bir prenses gibiydi. Rafal bir ateş topu gibi koya yöneldi. Sophie yanagını onun göğsüne dayadı, ciltleri dokundukça irkiliyordu. Rafal'ın soluğu gittikçe hızlandı, elleri Sophie'yi sıkıtkça sıkı, sonra ayakları yere bastı. Sophie kendini Hikâyecî gibi havada asılı kalmış hissetti.

Kızarmış, ateş gibi olmuştu. Rafal'a sokulup, "Bir daha," diye fısıldadı.

Rafal kıkırdayıp Sophie'nin yüzüne dokundu, Sophie yavaş yavaş etrafını görebilmeye başladı.

İlk fark ettiği şey Mavi Orman'ın artık mavi olmadığını.

Rafal'ı bıraktı. Uçmaktan hâlâ başı dönüyordu. Orman'ın ortasında yükselen kuleden uzaklaştı.

Mavi Söğütler çürüyüp siyah kabuklara dönüşmüştü. Bir zamanlar aralarından rüzgârın dahi esemediği mavi çimenler idrar gibi sapsarı olmuş, ayacağının altında çitirdiyordu. Kış soğüğünden korunmaya çalışan Sophie, Turkuaz Çalılık'ın devrilmiş ağaçları arasından kıvrılarak geçti, geceliği hastalıklı mantarlara ve balçıklara battı. En dayanılmaz olanı kokuydu; Orman'ın derinlerine doğru ilerledikçe asidimsi koku gözlerini daha da yaşırtıyordu. Lale Bahçesi'ne ulaştığında sarı-kahverengi bir kül çukuruna vardı. Yüzünü iki eliyle birden örttü; ayakta zor duruyordu. Gözleri Rafal'ı aradı ama göremedi.

Zorlukla bir nefes alıp ilerlemeye başladı, oradan çıkmalıydı.

Kuzey Kapıları'nı bulmaya çalışırken Eğreltiotu Tarlası'na dalıp şaşkınlıkla durdu. Bir zamanlar bilek boyu olan eğrelti otlarının yerinde şimdi ölü hayvanlar vardı, üstlerinde hamam böcekleri ve sinekler cirit atıyordu. Hastalıklı güneşin altında tavşanlar, leylekler, sincaplar ve geyikler kapının önünde yığılmış duruyordu; sanki kaçmaya çalışmışlar da kaçamamışlar gibi.

Sonra tanıdık bir tıslama duydu.

Onlarca siyah engerek, kırmızı dillerini çıkartarak kapıların arkasından çıktı. Pullarından dikenler fıskıran ölümcül yılanlar bir zamanlar Erkekler Okulu'na kimsenin girmemesini sağlıyordu, şimdi de hayvanları dışarı çıkarmıyorlardı demek ki. Sophie, Okul Müdürü'nün delirmiş gibi duran Mavi Orman'ın ortasında yükselen kulesine baktı.

Kalbi çarpmaya başladı. Mavi Orman eskiden okulun ucuz arka bahçesinden ibaretti, ölümcül Orman'ın güvenli bir kopyasıydı. Gülümsedi, en güzel anılarını burada yaşamıştı: Agatha onu azarlarken kuduz stymphalian kuşunun peşinden Maviyemiş Tarlası'na gelmişti, Çalılık'ta Tedros'u sık Kırtı ünifor-

masıyla baştan çıkarmıştı, Mavi Dere'nin üstünde prensi onu öpmek için eğilirken kalbi deli gibi çarpmıştı... Orman'daki diğer anılarını da hatırladıkça gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Sınavda onu kurtarmadığı zaman Tedros'un onu reddetmesi, Mavi Söğütler'de Filip bedeninden çıkarken Tedros'un ona ihanete uğramış gibi bakması, onu eve göndermeyi denemedi önce Tedros ile Agatha'nın Çamlı Vadi'den gitmesi... Çok geçmeden kötü anılar iyi anılara ağır bastı ve Orman, Sophie'nin gözleri önünde daha koyu ve bulanık bir renge büründü.

"Seni sevdi," dedi Rafal, arkasından gelip.

Sophie arkasını döndü. "Ne... Bunu *ben* mi yaptım?"

"Hepsini sen yaptın," dedi Orman'ı göstererek. "Birlikte yaptık."

"A-anlamıyorum. Ben Orman'ın böyle olmasını istemi..."

"Ne istediğini *düşündüğün* önemli değil. Önemli olan aslında içinden geçenler," dedi Rafal. "Okullar müdürlerinin ruhunu yansıtır, tıpkı korudukları Hikâyeci gibi. Okulu kardeşimle birlikte yönettiğimiz zamanlar şatolar, aramızdaki dengeyi yansıttı; İyilik şatosu parlak, Kötlük şatosu karanlık. Geçen sene Evelyn Sader ile Tedros savaşa girdiğinde şatolar oğlanların ve kızların ruhlarını yansıtıyordu." Sophie'nin yüzüğünü okşadı. "Ama şimdi yanımda sen olduğun için yeni bir denge var... İyilik ve Kötlükten fazlası... Erkekler ve Kızlardan fazlası..."

Sophie ormanın ortasında yükselen iki siyah şatoya baktı; ikisi de uzaylı yeşili sisle kaplıydılar. İlk bakışta iki şato birbirinin kopyası gibiydi... Sophie daha dikkatli baktı. Eski Kötlük şatosunun üstü, bir canavarın dişlerini andıran sivri taşlarla dolmuştu. Üç kulesindeki, eskiden kan kırmızısı olan canavar heykelleri ise sisle aynı yeşile dönmüştü. İyilik şatosu da siyahu,

aynı yeşil sisle çevriliydi ama dört kulesinin uçları sivrilmiş, parlamıştı. Parlak duvarlar bütün okulu cilalı obsidiyenden yapılmış gibi gösteriyordu. Aralarındaki köprüyle iki şato 'öncesi ve sonrası' resimlerine benziyordu: bir şato zalim, jilet gibi keskin dişli; diğeri soğuk, pürüzsüz bir hisar.

Kafası karışan Sophie, Orman kapılarına yaklaşıp, okulları daha iyi görebilmeye çalıştı... Ansızın bütün engereklerin gözleri ona dikildi. Sophie geri adım attı, zehirlerini püskürteceklerinden korktu. Yılanlar ise köle gibi başlarını eğdiler ve altın kapılar açıldı.

Sophie, Orman'dan çıktı, korkmuştu. Neyse ki çayırda başka sürpriz yoktu. Eskiden olduğu gibi iki okula giden iki tane ağaçlı tünel vardı. Erkekler ile Kızlar arasındaki savaşta tünellerin sonları dev kayalarla kapatılmıştı, şimdi ise upku ilk seneki gibi açıktı. Sophie yaklaştıkça iki tünelin de girişine tahtadan tabelalar çivilendiğini fark etti. Üstlerinde çarpık, siyah yazılar vardı.

Sivri, girdili çıkıtlı şatoya giden tünelde şöyle yazıyordu:

ESKİ

Pürüzsüz, parlak şatoya giden tünelde ise şöyle:

YENİ

Biri Sophie'nin elini tutunca Sophie irkildi. Sivri dişlerini sürterek sırttan Rafal'ı gördü.

"Zamanla kendini kanıtlamış bir Müdür. Yeni, genç bir kraliçe," dedi. "Ve *yeniden doğan* Kötülük Okulu."

Sophie belli belirsiz gülümseyerek kusma isteğini bastırdı.

Rafal YENİ yazan tünele girdi, Sophie de peşinden koştu. Kendine sonunda aşkı, *gerçek aşkı* bulduğunu hatırlattı. Onu elinde tutması için yapacağı her şeye değerdi.

Artık En İyisi Kötülük

Ağaç Tüneli'nin sonu doğruca İyilik şatosunun kapılarına çıkıktı. Kapıyı aydınlatan mumların ışığı dalların arasından seçilir olmuştı. Ama Sophie daha derine indikçe tünel daha da karardı; ileriden sinirli bir saat gibi sert bir ses geliyordu. Rahatsız olan Sophie, Rafal'ın elini tuttu.

"Dekan Sader'in ortalığı bu kadar batırmasını beklemiyordum," diye iç çekti Rafal. "Evelyn'in içine ruhumdan bir parça koyarak ölümümü biraz kontrol edebili-
rim sanmıştım..."

Sophie sesin güçlendiğini duyabiliyordu.
Tik tak. Tik tak. Tik tak.

"Evelyn'in bedeninden seni okula... sonra da bana geri getirmesini sağlayabildim," diye devam etti Rafal. "Ama yine de Evelyn'in tamamını kontrol edemiyordum. Köle

oglanların o derme çatma evi, prensiz dünya, kızlar iyi, oğlanlar kötü... Kardeşinin yeteneklerini kısıkanıyordu ve ne yazık ki bunun bedelini öğrencilerin ödedi.”

Sophie ses yüzünden Rafal’ı güçlkle duyabiliyordu. Eski den beyaz, şimdi siyah olan buz tutmuş kapılara bakınca mavi alevlerin de yeşile dönmüş olduğunu gördü.

“Arkasında büyük bir savaş bıraktı. Kızlarla oğlanlar gibi birbirlerini yok etmeye kararlıldılar,” dedi. “Ama sonunda silahlarını bırakırmak da zor olmadı. Sonuçta, birbirlerinden istedikleri kadar nefret etsinler, onları bir arada tutan daha güçlü bir şey var...”

Kapının önünde durup gülümsedi. “Ben.”

Sophie, Rafal’a baktı. Kafası karışmış bir halde kapıları açtı. Az kalsın bir ceset yığınının altında kalıyordu ki can havliyle duvara yaslandı.

“Yeni Kötülük Okulu’na hoş geldin,” dedi Rafal.

Siyah mermerden giriş salonunda kapkara üniformalı, siyah bereli kızlar ve erkekler düzgün sıralar halinde yürüyordu. Gözler ileride, göğüsler dışarıda; sert basamakları adımlıyorlardı: *sag-sol, sag-sol, sag-sol...* Yeşile dönmüş merdivenleri çıktılar. Erkekler deri pantolon, kolları kolalanmış kısa kollu siyah gömlek, sivri uçlu ayakkabılar giymiş, yeşil kravat takmışlardı. Kızlar ise yeşil bluzlarının üstüne dar, siyah önlük, dizlerine kadar gelen çoraplar ve siyah ayakkabılar giymişlerdi. Sophie’nin önünden iki kız geçti: yeşil derili Mona ve tek gözlü Arachne. İkisinin de ağızları sımsıkı kapalı, gözleri ilerideydi. Hemen arkalarından Ravan geliyordu; yağlı yüzü temizlenmiş, uzun ve dağınık saç kesilip taranmıştı. Yanında da haylaz Vex vardı; kafasını tıraş etmişti, dimdik yürüyor, pantolonunu çektiiriyordu.

Sophie şok olmuştu. Hiçler şıktı... temizdi... sıra olmuşlardı! Bu

Kötülerden bir zamanlar çirkinlikleri için nefret etmişti, şimdi ise yüzünü yıkamadan, bol geceliğiyle geldiği için o kendinden utanıyordu. Daha fazla Hiç'in yüzünü seçmeye çalıştı ama giriş salonu karanlıktı; yüzlerine berelerinin gölgesi düşüyordu. Ortamdaki tek ışık havadaki yeşil parlıyordu; ordu uygun adım yürüdükçe görünmez bir ateş böceği sürüsü gibi onları takip ediyordu.

Sonra Sophie, dört merdivenin ortasında ve öğrenci resimleriyle dolu olan Efsaneler Dikilitaşı'nın üstünde bir başka parıltı fark etti. Işığın kaynağını görmeye çalıştı. Uzun pencereye baktı. (Eskiden beyaz kuğu olan yerde şimdi bir siyah kuğu vardı.) Kubbeli çatıdan ölümcül sarkıtlar iniyor, yılan yeşili bir avizeye dönüşüyordu. Sophie'nin gözleri merdivenlerde, akik kemelerinde, acımasızca yürüyen öğrencilerde gezdi; gördü ki İyiliğin yuvasına ve temsil ettiği her şeye -zarafete, disipline, tarza- Kötülük el koymuştu.

Yine de bu geçit törenini izlerken Sophie rahatladığını hissetti, Kötülüğün 'Yeni' olmak istemesinde, kendine biraz renk katmasında ya da etek boylarını biraz kısıltmasında bir artı niyet yoktu ki. İlk senesinde bunların olması için bütün okula nuruk atan kendisiydi.

Birden, sarkıtların altında, Hiçler ordusunda bir yüz daha gördü: korkmuş görünen, göğsü geniş ve kolları kullu bir oğlan. Chaddick'in gri gözleri Sophie'ninkilerle buluştu; o da en az Sophie kadar şaşırmıştı. Dudaklarının kenarından "Yardım et," diyordu ki yüzünün hemen yanında yeşil bir ışık patladı. Chaddick acı içinde önüne dönmek zorunda kaldı.

Afallayan Sophie sırtını duvardan ayırmadı, onu gözden kaybetmeden önce biraz daha baktı. Chaddick mi? İyilerin arasındaki en sadık hizmetkâr mı? Chaddick'in *Hiçler* arasında ne işi vardı?

Sophie durduğu yerden siyah üniformalar içinde başka Sonsuzlar fark etmeye başladı, hepsi asker gibi yürüyordu: çekici, esmer tenli Reena... Uzun, zarif Giselle... Bakımlı, siyah tenli Nicholas... Kızıl saçlı, çilli Millicent... Bebek yüzlü Hiro... Hepsı korkudan titreyerek yürüyordu ve etraflarında uyarı ateşleri gibi ateş böcekleri patlıyordu.

Endişeli Sophie, Efsaneler Dikilitaşı'na döndü. Sonsuzların resimleri eskiden gülümseyen, güzel resimlerdi; şimdi ise nefret dolu ve kibirli bakışları vardı. Aynı sütuna asılmış Hiç resimlerine benziyorlardı.

"Sonsuzlar... *Kötülük* mü öğreniyor?"

"Sonsuzlar da Hiçler de," diye düzeltti Okul Müdürü. "İki yıl savaştan sonra okul bir amaç için bir araya geldi: Kötülüğün geleceğini korumak." Askerlerini gözledi. "Öğrencilerin tek şatoda yaşamaya alışması biraz zaman aldı tabii. Odalar daha kalabalık oldu, sınıflarda rekabet arttı... Ama şikâyeti olan varsa bile *ben* hiç şikâyet duymadım."

Sophie pencereden dışarı baktı, eski ağaç tünelini hatırladı. "Ama 'eski' okula ne oldu?"

Rafal, Yarı Yol Köprüsü'ne baktı. "Yeniler Okulu, Kötülüğün geleceğini yazacaksa, Eskiler Okulu da geçmişini yazar..." Gözleri kertenkele gibi hızlıca Sophie'ye kaydı. "Ama sen Eskiler Okulu'na adım atmayacaksın. Oraya gitmek bütün öğrencilere de sana da yasak. Anladın mı?" Sophie'yi baştan aşağı süzdü. Genç görüntüsüne rağmen tam bir müdür gibi duruyordu.

Sophie başıyla onayladı.

"Senin sorumlulukların burada, sadece ve sadece burada," diye emretti. "Genç arkadaşlarının yeni okullarına alışmalarına yardımcı olacaksın. Geçen iki yılın hovarda düzenine nazaran burada öğrenciler, nasıl desem... *daha* yüksek bir standartta olacak."

"Ama hani bütün ruhlar ya İyi ya Kötü doğardı?" diye itiraz etti Sophie. "Ruhları değiştirmek imkânsı..."

"Ama bülge bir kız bana öğretti ki önemli olan olduğumuz değil, *yaptığımızdır*. Bundan sonra da hepsi *Kötülük* yapacak." Bakışları Sophie'den geçti. "Tıpkı yeni kraliçeleri gibi."

Sophie, Rafal'ın bakışlarını takip edip duvardaki kabartmalara baktı. Hepsinde de gece gökleri altında Okul Müdürü ile öpüşen kendisini gördü. İkisi de deri kıyafetler giymişti, sivri metal taşlar takıyorlardı; kuzgın yıldızlar üstlerinde haleler oluşturuyordu. Her bir kabartmada sarılan vücutları başka bir harf oluşturuyordu. Eskiden İ-Y-İ yazan duvarda şimdi K-Ö-T-Ü yazıyordu.

Yanından öğrenciler geçerken Sophie etrafında dönüp her duvarda kendi resmi olduğunu gördü: Dikenli kraliçe tacının altında sapsarı saçları dalgalanıyordu, hayatının aşkıyla öpüşüyordu... Rafal öyle kuvvetli, öyle çarpıcı, öyle *büyüleyiciydi* ki Pamuk Prenses de, Sindirella da, Uyuyan Güzel de onu görseler prenslerini anında terk ederlerdi. Hayatı boyunca masal kitapları karıştırmıştı, o tapılası dünyada bir gün kendi yüzünün de görünmesini hayal etmişti... Mutlu Sonunu bütün kızlar kuskansın istemişti... Sophie şimdi kazandığını fark etti. Okulun yüzü oydu. Bir neslin yüzü oydu. *Geleceğin* yüzü. Sophie kendini gülümsemekten alamıyordu, kendini gıgide eskisi gibi hissediyordu.

"Yüzlerce yıldır Okurlar, tıpkı senin gibi, İyi olmak istiyor çünkü sonunda hep İyiler kazanıyor. Ama bizim masalımız bu kuralı bozacak," dedi Rafal, Sophie'yi kendine çekerken. "Artık en iyi şey Kötülük olacak."

Sophie, Rafal'ın kolları arasında öyle güvende hissediyordu ki sözleri üzerinde dolanıyordu sanki. "Artık en iyisi, Kötülük," diye mırıldandı ona sarılırken... Sonra sırada bekleyen tatlı, melek yüzlü Kiko'yu gördü; gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ve yü-

zünde cenazeye gidiyormuş gibi siyah bir peçe vardı. “Ama ya Körü olamazlarsa?” dedi Sophie, suçlu hissederek geri çekilirken.

“Her öğrenciye seçme hakkı veriyoruz: Kötülere katılmak ya da ölmek.” diye hırladı Rafal; gençlik ateşiyle yanıyordu. “Kötülere katılmak da yetmiyor, Kötülükte ilerleyecekler.”

Odanın köşelerindeki cam merdivenlere bakıyordu. Tırabzanlarda artık İyilik öğretilerinin oymaları yoktu. Her basamakta yeni yazılar vardı:

LİDERLER
HİZMETKÂRLAR
HAYVANLAR
BİTKİLER

“Üçüncü yıl yerleşme yılı,” dedi Rafal. “Öğrencileri puanlarına göre ayırıyoruz, mezun olduktan sonraki hayatlarına hazırlıyoruz. Çalışmak için bu kadar teşvik yetmezse... benim elimden *kelebeklerden* daha fazlası geliyor diyeyim, sen anla.”

Parmagının bir hareketiyle avizenin parlaklığını artırdı ve Sophie, ateş böceklerinin aslında ateş böceği olmadığını gördü. Öğrencilerin üstünde siyah kanatlı, yeşil iğneli ve jilet gibi dişleri olan periler uçuşuyordu. Hiçler ya da Sonsuzlar sıradan çıkacak veya Sophie'ye bakacak olurlarsa periler öfkeyle iğnelerini batırıp ılık çakıyor, ısıtıyor, tırmalıyorlardı; öğrenci sırasına geçmeden de durmuyorlardı. Önünden vızır vızır geçerlerken Sophie perilerin yüzlerine baktı; sarkık ciltleri korkunçtu, diş diş diğışleri vardı, gözleri de zombi gibi bembeyazdı. Sophie perilerden birinin durmuş, kendisine baktığını fark edince sarıldı. Çökük yanaklı, kısa kanatlı erkek bir periydi.

Bane. Okula geldiği sene öldürdüğü İyi perisi.

Bane şimdi önündeydi, zombilemiş ve Kötü olmuştu; katiline bakıyordu.

Sophie duvara yapıştı, saklanacak bir yer aradı ama çok geçti. Bane vahşi bir tıslamayla ona doğru atıldı, Sophie keskin dişlerinin parlamasını gördü.

Okul Müdürü, Bane’i beyaz kıvılcımlarla vurdu ve Bane, giriş salonunda, patlayan bir balon gibi kayboldu.

Rahatlayan Sophie, Rafal’a baktı. “Ölü p-pe-periler... ölüm-den *mi döndü?*”

“Bir zamanlar, Kötü olmayı beceremeyen Hiçler, İyiler için kölelere dönüştürülürdü. Şimdi Kötülüğe olan sevgilerini ve bana olan sadakatlerini kanıtlamak için bir şansları daha var.” Gözleri adeta Sophie’nin gözlerini yakıyordu. “Tıpkı senin gibi.” Uzaklaşırken yumuşak bir sesle mırıldandı. “Gel, aşkım. Görecek daha çok şey var.”

Sophie peşinden gitmedi, nefesi kesilmişti.

İçinden yumuşak bir ses, *Gitme*, diye fısıldıyordu.

Agatha’nın sesi.

Bu sen değilsin, Sophie.

Bu gerçek aşk değil.

Sophie sırtının terlediğini hissetti, parmağındaki yüzük bir anda kor gibi yakmaya başladı.

Seni kullanıyor.

Işık etrafını sardı; Sophie nefes alamıyordu, gözlerini kapadı. Yüzük onu yiyormuşçasına cildini yakıyordu. Adeta onu *tam o anda* yok etmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Sophie.”

Göz kapakları açıldı.

“Seni benden başka kimse sevmiyor,” dedi Rafal, hançer gibi sesiyle. “Seni benden başka kimse *sevmeyecek.*”

Sophie, Rafal'ın gözlerinde kendi yansımasını gördü. Parmagındaki yüzük sogudu. Agatha'nın sesi sustu.

Rafal elini Sophie'nin beline koydu; Sophie bu sefer karşı koymadı. Rafal onu Liderler merdiveninden çıkarırken içinde onun sesi yankılanıyordu... *Benden başka kimse...* Kuyuya düşen bir taş gibi, yankı gittikçe derinleşti; sonra kuyunun dibinde inkâr edilemez gerçeğe çarptı. Rafal'a bakınca ona iyice sokuldu, bırakmaya korkuyordu.

Bir anda buz kesti ve durdu.

Giriş salonunun ucunda kuzguni saçlı bir çocuk vardı. Geniş göğsü ve karın kasları siyah üniformasının altından belli oluyordu, pantolonu da biçimli baldırlarını ortaya çıkarıyordu. Siyah kakülleri alnına dökülüyordu. Zayıf, kalp biçimli suratındaki tek ayırt edici özellik uzun burnuydu. Sophie derin bir nefes aldı; çocuğun bu sağlam, dik duruşu onu afallatmıştı. Bir an için onu rüyasında gördüğü adam zannetti. Ama çok gençti, öğrenci olduğu açıktı. Sophie, çocuğu iki okuldan da tanımıyordu.

Sonra gözlerini gördü.

Nefret dolu gözlerini.

Boncuk gibi, sahtekâr gözlerini.

"Senin başka bir yerde olman gerekmiyor mu, Hort?" diye sordu Okul Müdürü, çocuğa bakarak.

Hort'un bakışları Sophie'yi delip geçiyordu; Rafal'ın tuttuğu eline baktı, sonra da bakışlarını kaldırıp "Spor salonunda çekiç atma çalışıyordum, Efendim," dedi düz ve sert bir sesle. "Boş zaman kazandım."

"Evet, hep birinci oluyormuşsun diye duydum," dedi Okul Müdürü. Bir yandan da Hort'un gördüğünden emin olacak şekilde Sophie'yi iyice kendine çekti. "Çalışmaya devam, Başkan."

Hort, Sophie'ye ölümcül bir bakış atop gözden kayboldu.

Sophie hareket edemedi; kalbi fırtına gibi çarpıyordu. Birinci olmak mı?... Spor salonu mu?... Başkan mı? *Hort mu?*

"Gidelim mi?"

Rafal'a baktı. Az önce Hort'un durduğu yere kara kara bakıyordu.

"İlk dersini kaçırmamı istemem," dedi ve eline ufak bir kâğıt rulosu sıkıştırdı. Sonra merdivenleri kayar gibi çıkmaya başladı.

Sophie geriden geliyordu. Hort'u görmesinin ve Rafal'la Hort arasındaki tuhaf bakışmaların şokunu üstünden atamamıştı.

Sonra gözleri kocaman açıldı.

"İlk *neyimi?*"

"Dersimi mi?" Sophie, Okul Müdürü'nün arkasından yürürken aceleyle parşömene göz gezdiriyordu. "İleri Düzey Çirkinleşme... İleri Düzey Hizmetkârlık Eğitimi... *Ders programı* bu! Hani ben kraliçe olacaktım?! Kraliçeler *ders* almaz..."

"Kraliçelerin sorumlulukları vardır," dedi Rafal, birinci kata doğru sakın adımlar atarken.

"Öyle mi? Sindirella'nın Mutlu Sonu da derse girmek miydi? Pamuk Prenses'in gerçek aşkı ödev yapmak mı çıktı?" diye çıkırdı Sophie. "Kraliçelerin hayatı hizmetkârlarına görev dağıtarak, korse giyerek, mahkemelere katılarak, havyar tadımlarına giderek, atâşelerle davetlere katılarak, balolar düzenleyerek ve deniz tuzu masajı yaptırarak geçer. Aptal öğrencilerle sıkıcı derslere döne..."

Sophie etrafındakileri fark edince bir anda durdu. Deniz temalı Onur Kulesi'nin giriş koridorundalardı. Duvarlarda ve tavanda eskiden asil bir mavi dalga varken, şimdi coşkun sular iki çatoyu saran sisle aynı yeşil renkteydi. Değişiklik yüzünden bir an duraksadı. Sonra mazgalı pencereden bakınca, eriyen güneş

ışığı altındaki Yarı Yol Koyu'nu gördü. İki yıldır ilk defa suları birbirinden ayıran çizgi yoktu, körfezin iki yarısı yoktu. Suyun tamamı, etrafındaki duvarlar gibi yemyeşildi.

"Bir damlası etini kemiginden ayırır," dedi Rafal, geniş bir sütuna yaslanarak. "Okula yüzerek girmeye ya da... *okuldan kaçmaya* çalışmaya kalkan olursa diye bir önlem."

Sophie sesindeki uyarıcı tonu anlamıştı; Sophie oradaki iki yılında da yüzerek kaçmayı denediği için söylüyordu bunu. Belli ki Rafal onun sadakatini ölçüyordu. *Timsahlar nerede?* diye düşünüp dikkatini dağıttı; gözleri stymphalianları yiyen, hendeği koruyan beyaz timsahları aradı. Sonra yeşil suda sürüklenen, eti yenmiş, biçimsiz burunları gördü. Timsahlar da stymphalianlar kadar dayanabilmişti anlaşılan.

Sophie deniz kabuğu kaplı zeminde Rafal'ı takip etti. Zeminde sıçramış kan izleri vardı artık. Elinde yabasıyla oturan yarı çıplak deniz adamı da şimdi yabasını savaşmaya hazır gibi doğrultmuş, yumruklarını sıkmış, kötücül bir gülümsemeyle bakuyordu. Sophie köşeyi dönünce duvarlardaki İyilerin en büyük kahramanlarının kabartmalarının değişmiş olduğunu gördü. Hepsinin farklı bir sonu vardı: bir kurt, Kırmızı Başlıklı Kız'ın boynunu sıırıyordu... Fasulye sığındaki dev, Jack'i ortadan ikiye bölüyordu... Pamuk Prenses ve cüceler kan revan içinde yatıyordu... Kapitan Kanca, kancasını Peter Pan'in göğsüne geçiriyordu...

Sophie gördüklerinin midasını kaldırması gerektiğini biliyordu ama Kötülüğün bu kadar kesin zafer kazandığını görünce içinde isyankâr bir heyecan hissetti; sanki iyilik başından beri kazanmamalıymış gibi. Bu düşünceden gizli bir zevk nasıl almayabilirdi ki? Hayatı boyunca iyi olmaya çalışmıştı. Ait olacağını düşündüğü İyilik Okulu'na girmeyi denemişti. Ama İyilik onu her seferinde reddetmişti... Ve şimdi Kötülük Kraliçesi'ydi; yanlışlıkta geldiğini

sandığı okulun kraliçesi olmuştu. Kara cüppeli bir cadının Uyuyan Güzel'i bir çarka bağlayıp ateşe verdiği son kabartmayı da görünce kafası iyice karıştı. Sanki *gerçek* sonlar artık hatırlamıyordu.

Ya çocukken bu masalları dinleseydim? Yine iyi olmak ister miydim?

Fark etmez, diye düşünerek kendine geldi. "Dekorasyonun çok ilham verici, Rafal. Ama bunların gerçek olduğu anlamına gelmez."

"Kim demiş?" diye cevap verdi.

Sophie kabartmalara bakıp kaşlarını çatı. "Masal kitapları, ya kim olacak? Ben de tropik bir adaya yerleştiğim, kaslı hizmetkârlarımın olduğu bir son çizebilirim. Ama fantezi olur. Bunların hepsi fantezi. Hiçbir anlamları yok. Gerçek sonlar çoktan yaşandı ve bitti."

Rafal döndü. "Ya Agatha'yla öpüşmeniz? Agatha'nın Tedros'la öpüşmesi? Onlar da *gerçek sonlar* değil miydi? Ama işte buradayız, senin masalının içindeyiz, o sonlar hiç yaşanmamış gibi. Sonlar değişebilir, Kraliçem."

Pencereden Esküler Okulu'na baktı. "Ve değişmek *zorundalar*."

Sophie eski şatodan bir kükreme duyduğuna yemin edebilirdi; kafesinden çıkmaya çalışan bir canavar haykırmıştı sanki.

Merdivenlere yönelirken, "Dekanlar seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi. "Seni dersine götürecekler."

Sophie olduğu yerde kaldı, ellerini beline koydu. "Kendin söyledin, Agatha ve Tedros seni öldürmeye geliyorlar dedin. *Derste* olamam! Seni korumam lazım! Seninle birlikte savaşmam la..."

"Agatha ve Tedros'a karşı ordun sınıfın olmayacak da kim olacak peki?" diye sordu Rafal, arkasını dönmeden.

"Ne? Bu okulda kimse beni sevmez ki! Kimse benim dediğimi yapmaz!"

İYİLİK VE KÖTÜLÜK OKULU

"Tam aksine, seni dinlemek zorundalar," dedi Rafal, merdivinlerin ucunda gözden kaybolurken.

Koridorda yalnız kalan Sophie, Rafal'ın tırabzanlara tutunarak spiral merdiveni çıkmasını izledi. Homurdanarak, ders programına hızlıca bir daha baktı.

1. İLERİ DÜZEY ÇIRKINLEŞME	Prof. H. H. H. H.
2. İLERİ DÜZEY HİZMETKARLIK	Canlı
3. EĞİTİM	
4. İLERİ DÜZEY LANETLER &	K. H. H. H.
5. ÖLÜM TUZAKLARI	
6. İLERİ DÜZEY KÖTÜLÜK	Ö. H. H. H.
7. TARİHİ	
8. ÖĞLE YEMEĞİ ARASI	
9. İLERİ DÜZEY ÖZEL	Prof. H. H. H.
10. YETENEKLER	
11. ÇERMAN EĞİTİMİ	

Sophie güldü; kafası karışmıştı. "Burada hata var... Benim lımı da yazmı..."

"*Senin dersin.*"

Senin dersin.

Olamaz.

Mümkün değil.

Sophie elindeki programı yere düşürtüverdi.

"Ben öğretmen miyim?"

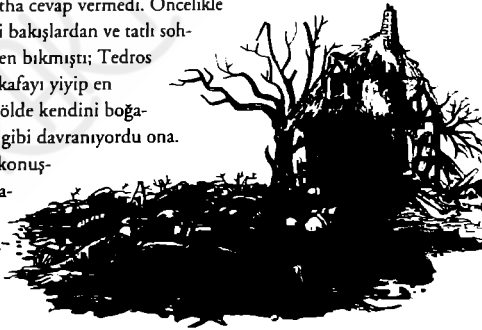
İyi Kurtarışlar Kötü Sonuçlanınca

Ağaçların arasından geçen patika öyle dardı ki üç Sonsuz, Annelerini takip eden ördekler gibi yürümek zorunda kalıyordu. Tedros parmaklarındaki parıltıyla Prenses Uma'yı takip ediyordu ama bir gözü Agatha'daydı; Agatha da parmaklarını Tedros'a uzatmıştı.

"Beni kontrol edip durma," diye patladı sonunda Agatha.

"Yok, bakmıyordum ben... Parıltılarımızın bu kadar benzediğini unutmuşum, o kadar," diye geveleyip önüne döndü Tedros.

Agatha cevap vermedi. Öncelikle endişeli bakışlardan ve tatlı sohbetlerden bıkmıştı; Tedros her an kafayı yiyip en yakın gölde kendini boğacakmış gibi davranıyordu ona. Ayrıca konuşma havasında da değ-

gildi

(özellikle saçma renk benzerlikleri hakkında), konunun annesine dönebileceğinden endişeleniyordu. Ama en önemlisi, Sophie'yi Okul Müdürü'nden nasıl ayıracağını düşünüyordu, okula vardıklarında Sophie'ye söyleyeceği her şeyi aklında prova ediyordu.

Onu özlediğimi mi söylerim? Yoksa önce özür mü dilerim? Birinin hayatını mahvettiğim için nasıl özür dilerim ki?

"Seni sonsuza kadar sürgün etmeye çalıştığım için özür dilerim..."

"Seni cadı sandığım için özür dilerim..."

"Annenin adını sorduğum ve iğrenç bir arkadaş olduğum için özür dilerim..."

Agatha yutkundü. *Neden geçmişe takılı kalıyoruz ki? Yüzüğünü yok ettiririm, sonra da geleceğe bakarız. Üçümüz Camelot'a gider, temiz bir sayfa açarız.*

Agatha gülümsedi, kendinden emin görünmeye çalıştı... Sonra pes etti.

Önce özür dile.

Sonra yine gerildi. Okul Müdürü'nün ne kadar yakışıklı olduğu aklına gelince, *Ya Sophie yüzüğü yok etmek istemezse?* diye düşündü. *Onu gerçek aşkı zannediyor, demişti Uma. Agatha, Sophie'nin aşkı bulmuşken kolay kolay bırakmayacağını kendi tecrübelerinden biliyordu. Ya bensiz mutluysa? Ya beni istemezse?*

"Sophie'yi bulduğumuz zaman onu kurtarırm, diye araya girdi Tedros, sessizlikten bir anlam çıkarmış gibi. "Açıkçası seni görmek ister mi, bilemiyorum. İzin ver, ben tek başıma konuşayım."

Agatha dehşetle Tedros'a baktı.

"Öncelikle sen zaten çok fazla şey yaşadın, aşkım," diye ekledi prensi, bir kütüğün üstünden atlayarak. "İkinci olarak, önemli anlarda bayılmak gibi bir huyun var. Üçüncü olarak, Sophie ile benim aramda özel bir bağ var."

Agatha, Tedros'un peşinden kütüğün üstünden atladı. "Bir kere ben gayet *iyiyim*. İkinci olarak da sadece *bir kere* bayıldım."

"İki kere: Bir vals dersinde bir de gölün ora..."

"Üçüncü olarak da o *benim* en iyi arkadaşım! Ben kurtaracağım!"

"Bak, en iyisi benim yapmam," dedi Tedros, adımlarını hızlandırarak. "Sizin ciddi iletişim sorunlarınız var."

"Sizin *yok* mu sanki?" dedi Agatha, ona yetişerek.

"Sophie'yle kavga edip duruyorsunuz!"

"Hep *senden* bahsediyoruz da ondan!"

"Sen olmadan biz gayet güzel geçiniyoruz ama," diye homurdandı Tedros.

"Ne zaman oturup doğru düzgün konuştunuz ki?"

"Geçen sene oda arkadaşıldık."

"O zaman *erkekti*!"

"Ne alakası var şimdi?"

"Erkekti ama sen onu öpmeye kalktın!"

Tedros, Agatha'ya döndü, kıpkırmızı kesilmişti. "Eee? Sen onu öpebilirsin ama ben öpemem, öyle mi?"

Agatha, "Erkekken hakkın yok!" diye bağardı.

"Sen onu kızken öptün" diye gürlledi Tedros.

"Sizi sessizken daha çok sevmiştim," diye tısladı Prenses Uma, yolun ilerisinden onlara bakarak.

Tedros içinde 'kadınlar' ve 'ikiyüzlüler' geçen bir şeyler mırıldanıp yoluna devam etti ve bir daha dönüp prensesini kontrol etmedi.

Sonraki üç saat boyunca Uma, Tedros ve Agatha, Sonsuz Orman'dan tek sıra halinde geçti; sadece Agatha (sık sık!) ağaçlara çarptığında ya da Tedros'un (ondan da sık!) işemesi gerektiğinde durdular. ("Neyin var senin?!" diye bağardı Agatha. "Hava soğuk,

ben ne yapayım?!" diye cevap verdi Tedros.) Agatha öğretmenine annesini sormayı denedi. Callis bir masal kitabında mıydı? Gavalton'a nasıl gelmişti? Ama Uma, Birlik Karargâhı'na vardıklarında bütün sorularını cevaplayacağını söyledi.

"Birlik Karargâhı mı?" deyip kaşlarını çattı Tedros. "Okula gitmi..."

"Sizi okula kim *götürecek* sanıyorsunuz?" dedi Uma. "Okul Müdürü şatoları bir Kötülük hisarına dönüştürdü. Tek başına girmeye çalışırsan daha kapılara varamadan ölürsün. Annen, On Üçler Birliği'nin Sophie'yi canlı kurtarmak için tek şansımız olduğunu biliyordu." Uma endişeyle güneşe baktı. "Ayrıca bu gece Karargâh'ta güvende olacaksınız. Orman'da karanlık çökünce bir dakika bile dayanamazsınız."

"Ölümden dönen başka Kötü gördün mü? Dev ve kurttan başka?" diye sordu Agatha, öğretmenini konuşturmaya çalışıyordu.

"Henüz görmedim," deyip arkasına baktı Uma. "Sessiz olmak için bir sebep daha."

Şafak söktü; soğuk, rüzgârlı bir sabahtı. Öğrencilerin önlerini görmek için parmaklarını ısıldatmaya ihtiyaçları kalmamıştı. Örtülerine sarılı bir halde Tedros'la birlikte Orman'da ilerledikleri sırada Agatha, havada gittikçe koyulaşan yeşil bir ton fark etti. Ekşiydi, kokuyordu ve soğuktu. Verandasındaki jölemsi kütü hatırladı; Orakçı kafasız kuşlarını orada biriktirirdi. Küçük kel kedisini evde yalnız bıraktığını düşününce midesi kalktı. Dikkatini tepesinden geçen ağaç dallarına verdi; uzun ve boğum boğum dallara... İskeletlerin elleri gibi... Annesinin saatine çarpan...

...

Agatha'nın midesi daha da bulandı.

"Ha-hava ne zaman 1-1-ısınacak?" diye sordu Tedros, çarpan dillerinin arasından. "Güneş, yarısı hâlâ uyuyormuş gibi ısıyor."

Agatha da güneşin parlamasını bekliyordu. Saatler geçti-
çe güneş gökyüzünde yükseliyor olsa da hastalıklı solgun rengi
değişmiyordu. Agatha'nın dikkatini korkunç ağaç gövdeleri,
kurulgan eğrelti otları, üstü başı ot olmuş bir deri bir kemik bir
sincap ve açlıktan ölmüş birkaç karga cesedi çekti. Çıplak bir
ağacın üstünde bitmiş tek bir erik gördü, elini uzattı; erik par-
makları arasında çürüyüp kapkara oldu.

"Agatha, bak," dedi Tedros.

Tedros'un baktığı yere bakınca patikanın yirmi beş metre ka-
dar ötesinde devasa bir sarmaşık, ağaç ve cam yığını gördü. Tedros
yakundan bakmak için patikadan ayrıldı, Agatha da peşinden git-
ti. En az dört metre yüksekliğindeki yığınlara yaklaşırken gözü
kütüklerden dökülen yapraklara takıldı; ışık yapraklara çarpıkça
baharın ilk çiçeklerine benziyorlardı. Ama yaklaşıncı Agatha yap-
rakların ölü olduğunu fark etti. Çürüyen mavi kurbağaların arasına
toz gibi düşüyorlardı. Agatha elini devrilmiş ağaçlardan birinde
gezdirdi, tahtaya işlenmiş yazıyı okudu: GÜLHATMİ SIRASI.

"Çiçek bahçelerindeyiz," dedi Tedros, ölü sarmaşıkları ince-
leyerek. "Bütün Orman ölüyor gibi görünüyor. Güneş, bitkileri
canlı tutacak kadar parlak değil mi acaba?"

Agatha cevap vermedi, önceki atışmaları yüzünden hâlâ kız-
gındı.

"Ama güneş neden zayıflasın ki?" diye devam etti Tedros.

Tuhaf bir sessizlik oldu.

İkisi de yola devam etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıp yola
döndü. Prenses Uma'ya doğru döndüklerini sandılar ama prens-
ses çok ilerilerindeydi, yolun ucunda belli belirsiz bir gölge ol-
muştu. Durmaya niyetinin olmadığını fark ettiklerinde koşma-
ya başladılar.

Prenses'in peşinden Willow Walk, Söğüt Yolu, Çalı Bayırı ve

Bal Kabağı, Mevkisi'nden geçtiler. Bunlar, okuldaki Mavi Orman bölgelerinin birer kopyasıydı; daha büyük ve daha korkunç kopyalar. Uma arada bir durup cebinden çıkardığı halkalı solucanlardan ikram ediyordu. (Kendisi yemedi çünkü 'arkadaşlarını' yemenin kabalık olacağını söyledi.) Bazen de bir sincap ya da serçeyi durdurup en yakın gölü soruyordu, sonra da gidip gölden tuzlu su içiyorlardı. Yine de Orman'ın bütün tehlikelerini düşününce bırakın zombi Kötüleri, insana benzeyen bir şey bile görmediler. Agatha, Mevta Sırtı'nda olanları merak etmeye başladı.

Agatha'nın gevşeyen zihnini yansıttıracasına, ilerledikçe karmaşık orman da açıldı, ağaçlar seyrekleşti ve dikenli yerler çimden bir halıya dönüştü ama Agatha aralarına karışan sarı çimleri görebiliyordu. FOXWOOD yazarın yaldızlı bir tabelanın önünden geçerlerken Uma rahat bir nefes aldı. Az sonra da toprak patika genişlemeye başladı; yan yana yürüyebilir oldular. Soludukları hava daha temizdi ve korunaklı bir yerdelermiş gibi, kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

"Sonsuz krallıklarının en eskisi," dedi Uma; sonunda rahatlamıştı.

Batıdaki ağaçların arasından, Agatha org boruları gibi yükselelelen şato siperlerini gördü ama öğretmenleri onları doğuya doğru, daha yoğun bir patikaya çekti.

"İşlek caddelere çıkmıyoruz, vadiden gideceğiz. Şimdilik diğer Sonsuzlarla karşılaşmanız daha iyi."

"Niye ki?" diye sordu Agatha ama Uma yoldan geçen bir arıyla lafa dalmıştı.

Akşamüzeri olduğunda taştan bir kuyuya geldiler; tahta kapağı kararmış gül yapraklarıyla örtülüydü. Bir güvercin boş kovayı gagalıyordu. Agatha yaprakları yere stüpdü ve tahtadaki beyaz yazıyı okudu:

"Birlik Karargâhı'na bir saatlik yolumuz var, akşama kadar rahat rahat gideriz," dedi Prenses Uma, güvercine bir halkalı solucan verirken. Güvercin, Uma'yı görünce doğruldu ve şakımaya başladı. "Okul Müdürü döndüğünden beri Sonsuzların Orman'a girmediğini söylüyor. Ama gelip arkadaşlarımı kontrol edeceğimi biliyormuş," dedi Uma.

Güvercin, Agatha ile Tedros'a baktı, sonra soru sorar gibi öttü.

"Evet, hayatım; bunlar onlar," dedi Uma. Kuş, genç çiftle endişeli endişeli baktı, Uma'ya bir şeyler daha fısıldadı. "Sizin Okul Müdürü'nü yok edecek Sonsuzlar olduğunuzu duymuş." Uma sırtıtmamaya çalıştı. "Ve sizi çok... ilginç bulmuş."

Tedros güldü. Agatha gülmedi.

"Geçerken Pamuk'un evini de gösterebilirim size," dedi Uma, yola dönerek. "Oğlanlar okuldan kovulduğunda oraya yerleşmişti. Sonra Okul Müdürü döndü ve kızlar, dönüp krallıklarını korusunlar diye oğlanlara yalvardılar. Düşmanları bir araya getirmek için daha büyük bir düşman gerekiyormuş meğer. O halde eve haftalardır kimse uğramamıştır. Eskiden Pamuk Kulübe'de çoook arkadaşım vardı; kuzular, domuzlar, hatta atlar! Öğrencilerimi hep buraya getirip hayvanlarla konuş-

turmak istemiştim ama Clarissa, Mavi Orman'daki hayvanlarla işimi görmemi söylemişti. Okul gezilerini hiç sevmezdi. 'Bütün gezi boyunca öğrenciler ağaçların arkasına saklanıp öpüşür durur,' derdi." Uma kıkırdadı. "Haksız da sayılmazdı."

Agatha öğretmenini izlerken Tedros yanına geldi. "Bir dink lütfen. Sophie'yle benim kadar iyi arkadaş değilsin demek istemiyorum tabii ki."

"Sophie'yi neredeyse *tanımıyorsun* sen," diye köptüğü Agatha.

Tedros dayanamayıp, "İki saniye beni yermeye çalışmadan dinleyemez misin?" diye cevap verdi.

Agatha öfkeyle başını çevirdi.

"Bak, ikimiz de biliyoruz ki en iyi arkadaş sensin," dedi Tedros. "Ama daha Sophie'nin o yüzüğü neden taktığını anlamıyorsun. Sophie'nin tek istediği *sevilmek*, tamam mı? Yalnız kalacağına gider en karanlık kötülükle bir olur. İçindeki acıları biliyorum, çünkü bana anlattı. O acıları sana hiç itiraf edemedi çünkü o halini görmeni istemedi."

"Sophie'nin sana bana anlattığından fazlasını anlattığını mı söylüyorsun yani?"

"O kadar basit değil. Sophie bir zamanlar *onu* sevdiğimi düşünmüştü, Agatha. Prensi olacağımı sanmıştı. Kendin söyledin ya: Sophie sadece bizimkisi gibi bir Mutlu Son istiyor. Onunla sen konuşursan yüzüğü asla yok etmez. Kendini seninle kıyaslar ve bütün o duygular yine açığa çıkar. Bizim yanımızda üçüncümüz gibi hisseder. *Yalnız* hisseder."

"Ama onu yüzüğü yok etmeye *sen* ikna edebilirsin, öyle mi?" diye sardı Agatha.

"Evet," dedi Tedros hararetle. "Çünkü ben ona bizimle gelse bir gün gerçek aşkını, o Rafal olmasa bile, bulabileceğini anlatabilirim. Ona ne kadar güzel ve coşkunu ve canlı olduğunu

gösterebilirim... Ne kadar akıllı ve eğlenceli ve..." Aklına Sophie gelince gülümsedi. "Ona sevildiğini senin hissettiremeyeceğin bir şekilde hissettirebilirim."

Agatha boşluğa bakan prensinin gülümsemesine baktı. Bir zamanlar ona da öyle bakardı. Şimdi başka bir kızın hayali onu böyle gülümsetiyordu.

Tedros gözerini kırptırıp kendine geldi ve Agatha'nın kup-kırmızı kesildiğini gördü.

"Onu *ben* kurtarıyorum. Tek başıma. Anlaşıldı mı?" diyen Agatha, Tedros'un önüne geçip yola devam etti ama hemen sonra durup arkasına döndü. "Ve benim yanımda bayılacak olursan seni *ben* tutmayacağım!"

Tedros güldü. "Prensler bayılmaz!"

Agatha dişlerini sıkıp adımlarını huzlandırdı, öğretmenine yetişti.

Prenses Uma önce Agatha'ya, sonra kendi kendine söylenen Tedros'a baktı. "Mutlu Sonlar kitaplarda çok kolay görünüyordu, değil mi?"

"Bazen belki *gerçek* bir prensese ihtiyacı vardır diyorum," diye mırıldandı Agatha.

"Sen hayaletsin de benim mi haberim yok?"

"Ne kastettiğimi biliyorsun. Bazen ona prens gibi davranan güzel, şen şakrak birine ihtiyacı varmış gibi geliyor." Agatha öğretmenine baktı. "Çocukları çok ilginç görünmeyecek birine."

"Benim prensimin saçları parlak, burnu benimki gibi küçüktü; benim için her şeyden önce o gelirdi," diye cevap verdi Uma. "Bizim Mutlu Sonumuz da daha rahat değildi."

"Sizin de mi prensiniz vardı?"

"Kaveen, Shazabah Prensi. Alaaddin'in torununun oğlu. Okuldaki ilk yılmda, Masal İmtihanımda beni kan emici arı-

lardan kurtarmıştı. Anılar onu neredeyse öldürüyordu ve Kaveen başkan olma şansını kaybetti... Ama beni kazandı. Clarissa yatma saatinden sonra kütüphanede bulduğumuzda bizi yalamaya çalışırdı. O tosbaga hep uyurdu ve aşk iksirleri rafının arkasında rahat bir köşe vardı. Orman'daki bir ağaçta hâlâ baş harflerimiz kazılıdır." Bunları hatırlayınca gülümsedi. "Evlendikten sonra Netherwood'dan bir kara büyücü beni kaçırdı, fidiye istedi. Bir parçam Kaveen'in beni kurtarmasını beklemem gerektiğini biliyordu. Ama prensimin hayatını tehlikeye atamadım! Ya Kaveen'e bir şey olsaydı? Ya kara büyücü onu öldürseydi?" Uma'nın karamel rengi gözleri kocaman açıldı. "Orman'dan beyaz bir geyik çağırımı duydu. Boynuzlarıyla kara büyücünün kalbini deldi ve ben kaçana kadar onun yardımcılarını oyaladı. Kaveen geldiğinde çoktan kurtulmuştum."

"Bir resim görmüştüm," dedi Agatha; Uma okulun ilk günü kendi masal kitabını göstermişti. "Sizin Mutlu Sonunuz vardı."

"O sayfada mutlu görünüyor, değil mi?" dedi öğretmeni, yumuşak sesiyle. "Hikâyecî, Prenses Uma'nın masalını herkes okusun diye yazdı ama prensim o masalda yoktu. Ben hayvanlarla olan iletişimim sayesinde ün kazandım. Kaveen ise prensesini kurtarmaya geciktiği için herkesin alay konusu oldu. Meşhur bir prenses ve başarısız prensi. Masallarda böyle bir şey görmezsin, değil mi?" Durakladı. "Beni suçladığını hiç söylemedi tabii. Ama gerilim yavaş yavaş büyür... ve sonra bir gün bir bakarsın ki sürekli kavgâ eder, birbirinizi görmezden gelir olmuştunuz... Eski halinize dönemeyeceğinizi anlarsın. Mutlu Sonunuz artık hiç de mutlu hissettirmez."

Agatha'nın boynu kızardı. "Sonra ne olur?"

"Sonra anlarsınız ki ikiniz de başkalarıyla olsanız daha iyi olacaktır. Belki de yalnız olsanız..." Uma'nın sesi çatallandı.

“Benim gibi.” Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. “Mutluluk iki insanın arasından gitti mi bir daha gelmez.”

“Ama... ama gelmek zorunda!” diye itiraz etti Agatha. “Tedros’la bu yüzden geri geldik biz; birlikte mutlu olmak için.”

Uma hüznüyle gülümsedi. “O zaman beni haksız çıkarmanız gerekecek, değil mi?”

Agatha başını salladı. “Ama siz *gerçek* bir prensessiniz! Siz bile prensinizi tutamadıysanız ben nasıl...”

Tedros, “Pamuk Prenses hâlâ kulübede mi yaşıyor?” diyerek araya girdi.

Agatha boğazını temizledi. Uma gözlerini pembe elbisesine sil-di. “Bir kraliçe kulübede mi yaşayacak? Aptal olma,” diye burun kıvrıp, daha hızlı yürümeye başladı. “Pamuk, kralın kalesinde yaşıyor; önceden gördüğünüz kalede. Arık tek başına. Kral beş yıl önce yılan ısırığından öldü. Cüce arkadaşları da başka krallıklara dağıldı; zengin oldular, durumları yerinde. Okul Müdürü geri döndüğünde Birlik, Pamuk’a sığınak sundu ama yeni hayatından memnun olduğunu, eskiye dönmeye niyeti olmadığını söyledi.”

“Birlik’in Pamuk Prenses’in eski hayatıyla ne ilgisi var ki?” diye sordu Agatha.

“Ve Birlik neden masalı *birmiş* birini korumaya çalışıyor?” dedi Tedros.

Ormandan korkunç, tiz bir çığlık yükseldi.

Üç Sonsuz, oldukları yerde kalakaldı; yolun sonuna doğru giden iki buçuk metrelik leyak kaplı duvara baktılar.

Çığlık, duvarın arkasından gelmişti.

Uma panikleyip, “Yolumuzu değiştiriyoruz!” dedi. “Şu taraftan... *Tedros!* Ne yapıyorsun sen?!”

Tedros duvara doğru gidiyordu. “Yardım isteyen bir kız sesi gibiydi.”

Ne diyeceğini bilemeyen Uma, Agatha'ya seslendi. "Hadi, peşimden *Agatha!*"

"Tedros gidip kızın birini kurtaracaksa gözümü üstünden ayırmamalıyım, değil mi?" dedi Agatha.

Uma bir sersemletme büyüü yapıp ikisini de yere yıkmayı düşündü ama çok geçti; leylakların arasından geçmişlerdi bile. "Çocukları mezardan kurtar 'Benim emirlerim böyleydi,' diye hayıflanıp peşlerinden duvara daldı. "Kompleksli prensleri kovala' ya da 'kıskanç kız arkadaşını değil..."

Kapıdan girince dondu kaldı. Agatha ve Tedros da yanında taş kesilmiş duruyorlardı.

Bir çayırılığın arka tarafında Pamuk Kulübe duruyordu; yanı sıra gölgede, iki katlı tahta binanın çatısı prenses şapkasına benziyordu. Rengârenk çiçekler ve çalılar çatıyı ve ilk katın birazını sarmıştı; yağmur çiçeklerin rengini tahtaya geçirmişti, bu yüzden evin her yanını bir gökkuşağı sarmış gibiydi. Ön bahçede, bakımsız otlar ile turlar için buluşma noktasının arasında yan yana dizilmiş, mat ve delikli yedi çift pirinçten ayakkabı vardı. Hayatlarına devam eden yedi cücelerin anısına konmuşlardı. Üç Sonsuz boş olması gereken ayakkabıların hiç de boş olmadığını görünce bakakalmışlardı.

Her pirinç ayakkabı çiftinin önünde bir cücenin cesedi yatıyordu, yüzleri kendi kanlarından bir göle batmıştı. Hepsisi baştan aşağı düz renkli, kadife yatak şapkalarına uyan tunikler giymişti. Ayakkabı heykelleri küçük ayaklarına tam olmuştu.

Ellerinin solgunluğundan ve bacaklarının katılığından öldükleri belliydi.

Uma'nın nefesi kesildi, bir adım geri gitti. "Hayır... olmaz... Bu imkânsız!"

"Bu-bu-buradan gi-gittiklerini söylemiştin!" diye kekeledi Agatha, duvara yaslanıp.

"Yıllardır yoklardı! Onlarca yıldır!" Uma boğulur gibi oldu. "Biri onları geri... geri getirmiş olmalı!"

"Nasıl bir canavar, cüceleri sırf öldürmek için geri getirir ki?" diye sordu Agatha.

Uma, Agatha'ya baktı; yüzü ifadesizdi.

"Kim yaptıysa gitmiş," dedi Tedros, etraflarındaki Orman'a göz gezdirerek. Prens rolünü bozmamalıydı, keyifli görünmeye çalıştı. "Ben şey yapayım, yaşayan var mı diye bir bakayım."

Uma peşinden atıldı. "Varsa onları Birlik'e götürmeliyiz!"

Agatha geride durdu, kırmızı birikintilerin içindeki cesetlere baktı. Her yerde ölüm vardı: cüceler... annesi... Kanı dondu ve cesetlere arkasını döndü. Kısa nefesler alıp ayaklarının altındaki çimlere, çatlamış tırnaklarına odaklanmaya çalıştı; biraz sonra zihni sakinleşince düşünebilmeye başladı. Yedi cüceleri dört bir yandan toplayıp evlerine getirme zahmetine kim girerdi? Kim onları soğukkanlılıkla öldürüp cesetlerini böyle düzene sokabilirdi? Agatha başını sallayıp, duydukları çığlığı düşündü. Kim bu kadar çarpık... bu kadar *Kötü*...

Agatha'nın kalbi durdu.

Çığlık.

Tiz çığlık. Kadın çığlığı.

Çığlık atan cüceler değildi.

Agatha ateşe yönelen bir güve gibi gözlerini yavaşça kaldırıp Pamuk Prenses'in kulübesine baktı.

Ne prensi ne öğretmeni Agatha'nın çalılıktan uzaklaştığını fark etti. Kapının gıcırdamasını da rüzgâra yormuş, sırayla bütün cücelerin küçük kalplerini dinlemeye dalmışlardı.

Tedros son kalbin sessizliğini de dinlediğinde Agatha içeri girmişti bile.

En Berbat Sonsuzlar

Agatha, Pamuk Prenses'in evine girer girmez içerisinde Sophie gibi koktuğunu fark etti. Gölge girişte durup gözlerini kapadı, kokuyu içine çekti... *lavantalı pamuk şeker... vanilya kokulu sis...*

Pembe kapı arkasından gıcırdayıp sallandı. Kapıyı açık bırakmıştı, Tedros ve Uma'nın bahçeden gelen seslerini duyabiliyordu; cesetlerle ne yapacaklarını tartışıyorlardı. Tedros'u neden eve çağırmadığını bilmiyordu, belki de Orman'daki tartışmalarından sonra bir işi onsuz halletmek istemişti... belki de gittiğini fark edip etmeyeceğini görmek istiyordu... ya da yolculuk boyunca o kadar kırılğan ve zayıf davranmıştı ki durumu

relafi etmeye çalışıyordu... Sebebi ne olursa olsun evde yalnızdı, çığlığın sahibini bulmaya çalışıyordu.

Agatha gözlerini açtı. Derin bir nefes alıp evin içine daldı.

Oturma odasının konforlu bir havası vardı; isli bir şömine, karşısında kocaman kolçaklı patiska koltuklar, şahin tüylerinden kabarık kırmızı-kahverengi bir halı, bir raf dolusu değerli taş, deniz kabukları ve hayvan yumurtaları, arkalarında da suntadan, kapalı bir pencere. Arka köşede de kadife halatla kapatılmış dik, tahtadan merdiven. Agatha penceredeki piriñçten tabelayı okudu:

Bu kulübede yaşadığı sürede, Pamuk Prenses dekorasyonu cücelerin gezilerinden getirdiği eşyalarla yapmıştır. Kulübe, Pamuk Prenses Foxwood Krallığı'na evlenmeye gittikten sonra bıraktığı gibi korunmuştur. Tek eklenti, kötü kraliçenin düğün hediyesi olan el yapımı, kuzu derisi ve kedi tüyünden sandalyedir. Kraliçe seyyar satıcı kılığına girip bu sandalyeyi Pamuk Prenses'e vermiştir. Ama Pamuk Prenses'i prensiyle yan yana görünce sinirinden çığlık atmaya başlamış ve kendini belli etmiştir. Ceza olarak Pamuk Prenses kraliçeye sıcak kırmızı ayakkabılar giydirip yorgunluktan ölene kadar dans etmesini emretmiştir. Kraliçenin hediyesi, İyiliğin Körülüğ'e her zaman galip geldiğinin nişanesi olarak Pamuk Kulübe'de tutulmuştur.

Pamuk Kulübe Müzesi, Sonsuz Orman Kültür Koruma Cemiyeti desteği altındadır. Bebekler, hayvanlar ve devler giremez.

Çalışma odasının arkasında mutfak kapısına da merdivenler gibi halat çekilmişti. Agatha içeri bakınca sadece tozlu, kimsesiz bir köşe gördü. Ayak izi ya da başka bir hayar belirtisi yoktu. Akıtan musluğun etrafında uçuşan birkaç sinek vardı sadece.

Tedros dışarıdan "Agatha?" diye seslendi. "Neredesin?"

Agatha tuttuğu nefesini verdi, rahatlamıştı. Çığlık, cücelerin birinden gelmiş olmalıydı. Bu karanlık düşünceyle bir an titredi ve kapıya yöneldi. Birlik Karargâhı'na gitmeye kararlıydı. Birlik neyin nesiye annesi onlara güvenmişti. Kulagında Callis'in "*Sırfan* in seni kurtardığı gibi sen de Sophie'yi *kurtarmalısın*," diyen sesi yankılandı.

Agatha evin girişinde dondu kaldı.

Üst kattan bir gıcırta gelmişti...

Sonra sessizlik çöktü.

Yavaşça gözlerini kaldırıp tavana baktı.

Makul bir prensesin böyle durumlarda prensini çağırması gerektiğini biliyordu ama tekrar çalışma odasına yöneldi, ayakkabılarını teker teker çıkarıp kuzu derisinden sandalyeye bıraktı. Çıplak ayaklarını halıya yavaş yavaş basarak, gözlerini tavandan ayırmadan merdivene doğru ilerledi, kadife halatın altından geçti. Merdivenleri, tıpkı bir kedi gibi, ellerinin ve dizlerinin üstünde çıktı. Basamakların gıcırması kapının gıcırmasına karşın diye çok yavaş hareket etti.

Basamakların sonunda iki odaya çıkan dar bir koridor vardı. Agatha dikkatle ayağa kalıp ilk odadan içeri baktı. Yedi küçük yatak yetimhane yatakları gibi dip dibe sıralanmıştı. Her yatak farklı bir renge boyanmıştı; tıpkı dışarıda ölü yatan cücelerin tunikleri gibi.

Agatha üstüne bir üzüntünün çöktüğünü hissetti. Önceki geceye kadar ölüm karşısına nadiren çıkan bir şeydi, şimdi ise nereye gitse peşindeydi. Acaba annesi gibi, Mezarlık Bekçisi gibi, iyiliğin yedi yardımcısı gibi, bir an yaşayıp bir an sonra gitmiş olmak nasıl bir histi? Hayallerine, düşüncelerine, korkularına ne oluyordu? İçinde kalan onca sevgi nereye gidiyordu?

Vücudu titredi. Çok derine gitmiş gibi, bir anda etrafındaki durgunluğun farkına vardı. *Neden hâlâ buradayım?* diye sordu kendi kendine, arkasına dönerken. *Tedros şimdiye kadar meraktan perişan olmuştur.* Hızla cücelerin odasından çıkıp diğer odaya girdi.

Agatha şaşkınlıktan düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldı.

Kar beyazı yatak odasında bir kadının kırılğan bedeni yatıyordu, başı yatağın saçakları altında kalmıştı. Kadının kristal taci, düştüğünde başından yuvarlanmış gibi, hemen yanında duruyordu. Ama Agatha'yı korkudan sıçratan şey ölü kadın değildi.

Siyahlar giymiş yaşlı bir kadın, cesedin üstüne çökmüştü. Kırmızı gözleri, domuz gibi burnu, üstünden dökülen kahverengi bir derisi vardı; cübbesinin her yeri yamalarla kaplıydı. Orman'da gördükleri Jack'in devi ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu gibi. Pençeyi andıran ellerinde küflü bir kitap tutuyordu. Kitabın sonunu açtı: Sayfada prensin Pamuk Prenses'i öpüp canlandırdığı, yedi cücelerin keyifle onları izlediği, arkada da cadının ölüsünün yattığı resim vardı.

Cadı ıpkı kitabı tutan yaşlı kadına benziyordu.

Cadı, "Bu eskisiydi," diye hırladı, kitabın son sayfasında bakarken.

Resim, Agatha'nın gözleri önünde değişmeye, yeniden çizilmeye başladı; cadı, Pamuk Prenses'in cesedinin başına eğilmişti, arkada da cücelerin ölüleri vardı.

"Bu da *yenisi*," deyip gülümsedi.

Agatha'nun gözü, yarı yatağın altındaki cesede kaydı: *rek-rar... ve yamulmuş kraliyet tacına... Jack'in devinin söylediği bir şeyi haurlayınca sırudan bir ürperti geçti.*

"Biz de diğerleri gibi masallarımızı düzeltmeye başlamalıyız."

"Yakında masallarımızda bizim de sıramız gelecek," diye cevap vermişti Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu.

Cadı muzaffer bir edayla kitabı kapattı; ses Agatha'yı kendine getirdi. Kocakarının ayağa kalkıp kapıya yöneldiğini gördü.

"Agatha!" diye bağırdı Tedros dışarıdan.

Cadı, kitabını yere düşürdü. Agatha hareket bile edemeden arkasında döndü ve Agatha'ya ölümcül gözlerle baktı.

Agatha köşeye sinip iyice duvara yapıştı.

Cadı cüppesinin içinden kurumuş kanla kaplı, mücevher saplı bir hançer çıkardı.

Agatha merdivene doğru döndü. Kaçamayacağı kadar uzaktaydı. Cadıya bakınca köşeye sıkışmış olduğunu fark etti. Korkudan parmak uçları altın rengi parlamaya başladı, cadıyla aralarında üç metre kalmıştı ama büyü dersinden hiçbir şey hatırlayamıyordu. Prensini çağırmak için ağzını açtı ama cadı çok hızlıydı. Hançeri Agatha'nın boğazına kurşun gibi savurdu.

Agatha bir çığlık attı ve bütün oda altın rengi ışıkla doldu. Hançer bir sarı papatyaya dönüşüp yere düştü.

Nefes nefese kalan Agatha çiçeğe baktı. Sophie'nin bu büyüü ona karşı kullandığına şükretti, asla unutamayacağı tek büyü buydu.

Tedros bir kez daha *"Agatha!"* diye bağırdı.

Agatha telaşa yukarı baktı ama çok geçti, cadı onu omuzlarından tutup duvara yapıştırmıştı bile. Çok güçlü görünüyordu, çürük et gibi kokuyordu; lekeli elini Agatha'nın boğazına dayadı. Nefes alamayan Agatha cadının ayak bileklerindeki ve bacaklarındaki yaralara baktı. Penceredeki tabelada yazanlar aklına geldi: *"Ölene kadar... dans etmesi emredildi..."* Cadı boğazını gittikçe daha çok sıkarken bayılmamaya

çalışıyordu. Sophie'yle o da bir keresinde kızgın sıcak ayakka-bılarla dans etmişlerdi... İlk senelerinde Yuba ceza vermişti... *Yoksa ikinci seneleri miydi?...* Cadı soluk borusuna bastırıldıkça Agatha zihninin bulanıklaştığını hissediyordu. Sophie'nin dans ederkenki yüzünü düşünmeye çalıştı... çaresiz yüzü, acı çeken bakışları... Karanlık etrafını sarmaya, onu aşağı çek-meye başladı. *Hayır... lütfen... şimdi olmaz... Sophie... seni... kurtaracağım...*

İçinden yıldırım gibi bir güç geçti, dişlerini cadının kemikli koluna geçirip ısırabilirdiği kadar sert ısırdı. Kocakarı çılgık atıp boğazını bıraktı. Agatha iki büklüm oldu, öksürüp hırıldamaya başladı. Cadı hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu; ısırmak İyilerin kita-bında olan bir şey değildi, yoksa bu yağlı saçlı, böcek gözlü ser-seri Kötü müydü?

Agatha cadının karnına diz atıp merdivene yöneldi. Tam ilk basamağa ulaşıyordu ki cadının ayakkabısının bacağıının arkası-nı ezdiğini hissetti. Yere kapaklanıp burnunu döşemeye çarpu. Yüzünden boşalan kanı elinin tersiyle silip kendini savunmak için cadıya döndü.

Ama koridor bomboştı; cadı gitmişti.

Agatha merdivenden aşağı indi. Çalışma odası bıraktığı gibi sessizdi, kitaplığın üstündeki suntadan pencere ağzına kadar açılmış, esintiyi içeri alıyordu.

Tedros, yüzü kıpkırmızı bir halde kapıdan içeri daldı. "*Agatha, nerede?*" Onu merdivenin başında görünce iki ton daha kuzardı. "*SEN BENİ ÖLDÜRECEK MİSİN? BURADA ÖLDÜN MÜ KALDIN MI BİLMEYEN DELİ GİBİ BAĞIRIYORUM, SENSE ÇOCUK GİBİ SAKLAMBAÇ OYNUYORSUN! ÜSTÜN BAŞIN PİSLİK İÇİNDE VE...*"

Tedros'un yüzü değişiverdi.

"Agatha," diye fısıldadı. Yüzünden korku akıyordu. "Neden kaniyorsun?"

Agatha başını salladı, gözlerine yaşlar doldu, konuşamayacak kadar hızlı nefes alıyordu.

Dışarıdan bir çılgılık geldi.

Agatha ile Tedros'un aynı anda nefesleri kesildi. "Uma."

Prens anında yerinden fırladı, Agatha da peşinden koştu.

Prenses Uma sırtını bir ağaca vermiş oturuyordu. Gözleri korkudan kocaman açılmış, bacakları çücelerin yanında porse-len bebek gibi dümdüz uzanıyordu.

Tedros dizlerinin üstüne çöküp prensesi omuzlarından sar-tı. Uma hareket etmedi. "Nesi var?!" diye haykırdı Tedros.

Agatha, Tedros'un yanına gelip prensesin yüzüne dokundu. Parmakları öğretmeninin solgun yüzüne değince boş bir ses çıktı. Öğretmenlere karşı kullanılan laneti hatırlayıp "Taşlaşma," dedi.

"Karşıt büyüü ne?" dedi prens.

Agatha bembeyaz kesildi. "Büyüyü sadece yapan kişi tersine çevirebilir." Tedros'a baktı. "Cadı... cadı yaptı!"

"Ne cadısı?" diye üsteledi Tedros, Agatha gözleriyle etraf-larındaki vadiyi tararken. Sonra yere yığıldı. O kocakarıyı asla bulamayacaklardı. Prenses Uma ölmüş sayılırdı artık.

O da olmaz. Tek umudumuz olmaz. Agatha kuşların şiddetli ötüşünü görmezden geldi, yüzünü ellerine gömdü. Şimdi Sophie'yi nasıl kurtaracağız?

"Agatha..."

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı; korkudan, yastan ve kuş cıvı-ılarından başı titriyordu.

"Agatha, bak..."

Agatha, Tedros'a döndü. "Şimdi olmaz dedim."

Kaşlarını çattı.

Kuyunun oradaki güvercin prensesin dizlerine konmuş ikisine de sinirli sinirli ötüyordu.

“Ne diyor?” diye sordu Tedros.

“Ben nereden bileyim?”

“Hayvanlarla iletişim dersi alan sensin!”

“O sırada okulu yakan da benim!”

Güvercin kanadıyla toprağa bir şeyler çizmeye başlayınca Agatha durdu. “Neden fil çiziyor?”

Güvercin bir şeyler şakıyıp sinirle çizdiği şeye bir şeyler eklemeye başladı.

“Gelincik çiziyor,” diye tahmin etti Tedros. “Kulaklarına bak.”

“Gelincik değil, geyik.”

“Ya da rakun.”

Güvercin sınırdan deliye dönmüştü, birkaç çizgi daha ekledi.

“Anladım, tavşan,” dedi Agatha.

“Evet, evet; kesin tavşan,” diyerek katıldı Tedros.

Sonra Agatha'ya baktı. “Neden tavşan çizdi peki?”

Güvercin gözlerini devirip kanadıyla ileriye işaret etti.

Tedros ve Agatha bir ağacın arkasından onlara bakan, beyaz tüyleri dökülen, şişman bir tavşan gördüler. Kirli mavi bir yeleği, göğsünde gümüş kuğu broşu, çirkin beyaz bir kravav ve burunun ucunda eğri gözlükleri vardı. Tavşan cebinden bir köstekli saat çıkardı, huysuzca saati gösterdi ve toprak yolda koşmaya başladı.

“Galiba onu takip etmemizi istiyor,” dedi Agatha.

“Hadi o zaman,” dedi Tedros ve Uma'yı omzuna alıp yürümeye başladı. “Biraz daha burada kalırsak sonumuz cücelerle aynı olacak.”

“Bizi nereye götürdüğünü bilmemiz gerekmez mi ama?”

dedi Agatha. "Boynuna atkı dolayan her hayvanın peşinden gidemeyiz ya."

"Peşine ne kadar hızlı düşersek, büyüğü bozacak birini de o kadar hızlı buluruz," diye cevap verdi prens.

Orman'ın üstüne hastalık gibi çöken karanlıkta ve geceye karşı koymaya çalışan güneşin altında, tavşanı kapkara ağaçların arasından takip ettiler. Çok geçmeden iki adım ötelerini göremez oldular. Tavşan şişmanlığı yüzünden yavaş olmasa izini kaybederlerdi. İleriden uğursuz ulumalar ve tiz çılgınlıklar yükseliyordu. Agatha bastığı bitkilerin arasındaki sürünen ve su sıçratan şeyleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Üstlerinde kötücül yıldızlar gibi kırmızı-sarı gözler belirdi, onlara tehlikenin yakında olduğunu ve yaklaştığını işaret ediyorlardı. Agatha umutsuzca *Birlik Karargâh'ın yerini bir bileydik*, diye düşündü. Birlik'e ulaşmaları için annesi kendini feda etmişti... *Ama ben Uma'ya nereye gittiğimizi sormayı akıl edemedim mi? Neden bir yedek plan yapmadım ki? Neden düzgün düşünemiyorum?* Şimdi o geceyi geçirebilecekleri tek güvenli yer yerine öğretmenlerini omuzların almış, kafayı saate takmış şişko bir tavşanla kovalamaca oynuyorlardı, nereye gittikleri de meçhuldü. Tedros, Uma'nın ağırlığı yüzünden koşamıyordu; onun yerine Agatha bir saat kadar tavşanın peşinden koştu. Düşükleri bu vaziyet yüzünden sessizce kendini cezalandırıyordu. Sonunda ilerideki çam ağaçlarının arkasından bir duman yükseldiğini gördü.

Agatha oraya yaklaştıkça, sandal ağacı kokusuyla, tanıdık ama çıkaramadığı bir koku daha almaya başladı. Çayırılığa çıktıklarında dumanın topraktaki, ölü eğrelti otu yapraklarıyla kaplı bir delikten geldiğini gördü. Tavşan önce durup delikten aşağı sabırsızca baktı, sonra da bir tekmeyle eğrelti otlarını kenara itip deliğe atladı.

Agatha bir yabancıнын peşinden bir deliğe atlamadan önce biraz durdu.

Tedros yalpalayarak yanına geldi. "Ne kaybederiz ki?" diye mırıldandı.

Agatha cevap veremeden Tedros, Uma'yı delikten aşağı bıraktı, peşinden de kendi atladı. Sinirlenen Agatha, Tedros'un arkasından kendini aşağı bırakıp tuhaf bir karanlığa daldı. Biraz sonra Tedros'un terden sırlıklam göğsüne indi. *Güzel kokuyor*, diye düşündü Agatha, oğlanın nane gibi taze kokusunu içine çekti. Yaşadıkları onca şeyden sonra nasıl hâlâ bu kadar güzel kokabilirdi ki? Aklına Mezarlık Tepesi'ni en sıcak günlerde çıktıktan sonra bile ballı krem kokan Sophie geldi. *Tedros, Sophie'yi belki de bu yüzden özlüyordur*, diye düşündü acı acı... Onlar bütün gün birbirlerini koldayıp altın rengi saçlarını okşayabilirdi. Agatha'nın ise 'üstü başı pislik içindeydi'. Stres, çamur ve ölümden dönen cadı yüzünden kokuyordu.

"Kimse var mı?" diye seslendi Tedros.

Agatha düşündüklerinden utanıp kendine geldi. İçerisi zifiri karanlık ve tavşan görünürde yoktu.

"Merhaba?"

Tedros'un sesi yankı yaptı.

Cevap veren olmadı.

Prens el yordamıyla düz taştan bir duvar buldu. "Neden hep *toz toprak* içine düşüyorsunuz?"

Agatha'nın karnı guruldadı. "Güvercin belki de tavşanı yememizi söylüyordu."

"Ya da belki de Uma'yı burada bırakıp Birlik Karargâhı'nı aramamızı söylüyordu."

"Taşlaşmış öğretmenimizi bir çukurun içinde bırakıp *gidelim* mi diyorsun?" dedi Agatha, şaşkın sesiyle.

"Bir yere gideceği yok ki."

"Ağrılık yaparsam beni de çukurun birine bırakıp gideceksin demek," diye mırıldandı Agatha; karanlıkta konuşmak tuhaf şekilde daha kolaydı.

"Efendim?"

"Sonra gider mis kokulu, güzel Sophie'ni kurtarırısın," diye devam etti Agatha, kendini durduramıyordu.

"Yolda hiç tuhaf mantar falan yemedin, değil mi?"

"Sen daha gül. Çocuklarınızın adını da Sarışın ve Sapsarısın koyarsınız."

"Kıskanç olduğunu hiç düşünmezdim," dedi Tedros şaşkınlıkla.

"Niye kıskanç olacaktım ki? Hem bir oğlanı *hem de* bir kızı öpmene ramak kaldığı için mi? Ona sevidiğini benim hissettiremeyeceğim bir şekilde hissettirdiğin için mi? Ben mi? *Kıskanç mı?*" Agatha artık kendinden iyice utanıyordu.

"Sizin deli olanınız Sophie değil miydi?"

"*Onu* karanlık bir çukurda bırakıp gitmezdin ama..."

"Bir de Tweedledee ile Tweedledum'a umutsuz demiştik," dedi yaşlı bir ses.

Agatha da Tedros da sesi aynı anda tanımışlardı; aniden solumları kesiliverdi. Arkalarına döndüler ve beyaz sakallı, yeşil paltolu, gümüş kuğu broşlu, sivri şapkalı bir cücenin tuttuğu meşale alevini gördüler. Agatha, cüceyi yangında öldü sanıyordu ama işte, kanlı canlı önündeydi. Yaşadığı rahatlamayla yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Yuba ise gülümsemedi. "Önce ölüm tehlikesi karşısında birbirinizi koruyamadığınız için öğretmeninizi kaybediyorsunuz. O kadar sık ve o kadar gürültülü kavga ediyorsunuz ki bütün orman ayaga kalkıyor. Şimdi de birbirinize hakaret etmekle o

kadar meşgulsünüz ki basit bir ıstık büyüü yapıp etrafınızı aydınlatmayı bile akıl edemiyorsunuz. Şimdiye kadar bir mağara trolü ikinizin de kafasını dümdüz edebilirdi. Tavşan sizi birbirinizden kurtarmasa, siz iki avanak, şafak sökmeden ölmüş olurdunuz,” diye parladı, ikisini de dövecekmiş gibi, parmaklarını beyaz asasında gezdirdi. “Kötü bir grup ayrı bir şeydir ama siz iki Sonsuz... gördüğüm *En Berbat Sonsuzlarsınız.*”

Agatha ile Tedros utanç içinde önlerine baktılar.

Yuba içini çekti. “Dua edin de sizin Birlik’e ihtiyacınız olduğu kadar Birlik’in de size ihtiyacı olsun”.

Meşaleler alev aldı. Yuba’nın arkasında küçük bir ev boyutlarında bir mağara karargâhı aydınlandı.

“Karşınızda yüce On Üçler Birliği, İyiliğin ve Aydınlığın ef-sanevi lejyonu,” diye coşkuyla seslendi Yuba, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. Belliydi ki Sonsuzların şaşkımlarını, etkilenmelerini ya da en azından bulmak için bu kadar yol teptikleri topluluğu gördükleri için biraz minnettar olmalarını bekliyordu.

Agatha ve Tedros ise korkudan bembeyaz kesildi.

Çünkü Sophie’yi kurtarmak için tek umutları olan, hayatta kalmak için tek umutları olan On Üçler Birliği... çok, çok yaşlıydı.

Kayıp On Üçüncü

Agatha ve Tedros pörsümüş, kadim tarihten kalma gibi duran gruba bakakalmışlardı. "Şaka yapıyor olmalısın!" diye çıkıştı birden Tedros.

Agatha, beneklerle dolu vücutları, hindilerinki gibi sarık boyunları, kullu kulakları, donuk gözleri, sırtırken görünen sararmış dişleri, kemik torbasına benzeyen kol ve bacakları, seyreken ve renksiz ya da yarım yamalak boyanmış saçları ile tam dört erkek ve dört kadın saymıştı. Bu sekiz kişiden ikisi külüstür bir tekerlekli sandalyede oturuyor, üçü de değnekleriyle yürümeye çalışıyordu. Geriye kalan ikisi hem kambur hem çarpık bacaklıydı; sekizincileri ise dizlerinin altına kadar inen çiçekli bir elbise giymiş fazlasıyla şişman bir

kadındı ve elindeki aynaya bakarak durmaksızın makyaj yapıyordu.

Tıpkı Uma, Yuma ve Beyaz Tavşan gibi, her birinin kalbinin üzerinde gümüşten kuğu şeklinde bir arma vardı. Bu arma, Agatha'nın annesinin kızının canı pahasına güvendiği Birlik'in birer üyesi olduklarının göstergesiydi.

Agatha ümitsizce, *Bizi buraya göndermesinin bir nedeni vardır*, diye geçirdi aklından. Birlik üyeleri maskelerini çıkaracak ve böylece, yenilmez savaşçılar oldukları anlaşılacaktı belki de. Ya da tıpkı Okul Müdürü gibi bir büyü yaparak gençleşecekler miydi? Agatha nefesini tutmuş bir mucizenin olmasını beklerken içinden yakarıyordu...

Birlik de tıpkı akvaryumdaki balıklar gibi oldukları yerde dönenip duruyor ve onlar da bir mucizenin olmasını bekliyorlardı.

"Ben bizi tanımazlar dediydim," diye söylendi şişman kadın, aynaya bakarak.

"Sizi tanımak mı?" Agatha, kadının aynadaki yansımasında uçuk pembe, sarımsı benzine, yeşil şaşı gözlerine, sarsık ve geniş gerdanına, üst üste allık sürdüğü yanaklarına, kahverengiye boyanmaya çalışılmış ama maviye dönmüş ve düz mü, kıvrık mı belli olmayan saçlarına baktı. Bir yüzme havuzunun dibinden çıkarılmış oyuncak bir bebeğe benziyordu. "Hayatta seninle ya da içinizden herhangi birisiyle karşılaşmadığıma eminim, hem de hiçbir zaman," dedi Agatha, gruba göz atarken. Tedros'un onlarda kendisinin göremediği bir ışıltı görmüş olmasını umarak Tedros'a döndü. Fakat prens her an patlamaya hazır bir ateş karıncası gibi kıpkırmızıydı.

"*Bunlar mı bizi Sophie'ye götürecektir?*" diye hırladı Tedros, mavi gözlerini kusmuk rengine dönmüş halıdan, çiçek desenli

koltuklardan, birazını güvelerin yediği perdelerden, iki sıra halinde dizilmiş sert, rahatsız görünen on üç yataktan alamıyordu. “Öbür tarafı boylamasına ramak kalanlar için bir huzurevi mi burası?”

Yuba, prensi kolundan tuttuğu gibi bir köşeye çekti, diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle “Birlik’le bu şekilde konuşmaya sen nasıl cüret edersin?” diye tısladı. “Onları bulmak için ne kadar çabaladığımı biliyorsun. Sırf onları buraya getirebilmek için. Ve şimdi sen de gelmiş, sanki onlar sıradan kişilermiş gibi, hayatta hiçbir şeyi başaramamış olan sana kendilerini takdim etmelerini mi bekliyorsun?

“Birkaç hafta sonra gel ve bu sözleri bir de ben *kral*ken söyle istersen,” diye kükredi Tedros.

“Seni kibir çuvalı! Her şeyi böyle eline yüzüne buluşturmaya devam edersen, birkaç güne kalmaz, taç giyme törenini tek başına yaparsın,” diye çıkıştı Tedros’a Yuba.

“Yapacağım ilk şey de zaten yaşlı cüceleri sürgüne göndermek olacak!”

“Dinleyin, annem Birlik’in bize yardım edeceğini biliyordu,” diye araya girdi Agatha. Bu sırada Tedros’a bir ‘sakin ol’ bakışı atmayı da ihmal etmemiştir. “İşte bu yüzden onlara yazmıştı. Kesinlikle bir şeyi kaçırıyor olmalıyız.”

“Evet, şu karşımızdaki insanların bin yaşında olduğunu mesela!” diye laf çarptı Tedros, karşılığında da prensesinden bir başka sinirli bakış kazandı. Öfkesini Agatha’nın üzerine yönelterek, “Ne var?” dedi. “Biz kendi idamımızdan zor bela kaçıp kurtulabiliyoruz, sonra da en yakın arkadaşımızın bir Kötülük büyücüsüne âşık olduğunu öğreniyoruz. Gece gündüz demeden zombilerle, cadılarla ve mezarlarla dolu bir yolculuğu geride bırakıyoruz. Ve bunların hepsi senin annen, Birlik’in bizi

Sophie'ye götüreceğini söylediği için, öyle mi? Zırlığı bak! Ne duruyoruz, hadi gidelim. Okula kendi kendimize sızmamız bile daha muhtemel..."

"O benim annemdi, Tedros," dedi Agatha. "Benim için neyin iyi neyin kötü olacağını o daha iyi bilir ve ben ona bu hayatta herkesten daha çok güveniyorum. Senden bile çok."

Tedros hiçbir şey diyemedi.

Agatha o yaşlı, kuğu armalı yabancılara dönüp tekrar baktı. Sanki onlar orada değillermiş gibi örgü örüyor, kitap okuyor, şekerleme yapıyor, kart oyunları oynuyor ve yemeklerini takıma dişleriyle yiyorlardı. Gördükleri karşısında Agatha'nın annesine duyduğu güven bir an için sarsıldı.

"Dinleyin beni, ikiniz de," dedi Yuba. "On üçüncü üyemiz döndüğü zaman, tüm sorularınız yanıtlarını bulacak. Ancak o zamana kadar, ikinizin de güçlü bir turp çayına ve bir kâse yulaf lapasına ihtiyacınız var. 115 yıl o okulda kaldıktan sonra bir de üstüne Orman'dan sağ çıktığımdan, yolculuğunuzun ne kadar yoğun geçmiş olabileceğini çok iyi tahmin edebiliyorum..."

"On üçüncü üye derken?" Agatha bir çırpıda odaya göz attı. "Ben sadece sekiz kişi saydım." Birden, köşede, tabağına bir havucu beş parça halinde kesen Beyaz Tavşan'ı fark etti; gümüş kuğu arması kalbinin üzerinde parlıyordu. "Hmm, dokuz oldu."

"Aslına bakarsan, on," dedi Tedros. Onun gözlerini takip eden Agatha, Yuba'nın yeşil hırkası üzerindeki gümüş kuğu armasını gördü.

"Birlik'in kurucu üyesiyim," dedi cüce gurur içinde övünerek. "Ve Uma da on birincimiz oluyor, tabii ki ve..." Yuba'nın eli ayağına dolandı. "Uma! Aman tanrım!" Taş kesmiş prensese doğru hızla döndü. "Sanki bir ev kedisiymiş gibi onu oracıkta

bırakmak ha! Tink! Tink, nereye kayboldun!"

Agatha'nın arkasından gürültülü bir horlama duyuldu. Dönüp baktığında görünüşü armudu andıran, yumruk büyüklüğündeki bir perinin uyanırken kirlı bir divandan düştüğünü gördü. Kabarık gri saçları, kendisine birkaç beden küçük gelen yeşil elbisesi, kırpık kırpık olmuş kanatları ve parlak kırmızı rujuyla peri sendeleyerek ayağa kalktı. Sanki uyanması gerektiğini biliyormuş ama sebebini çözemiormuş gibi, bir sağa bir sola bakındı. Bir köşede yatan Uma'yı fark etti. Tıpkı ölmekte olan bir arı gibi ona doğru vızıldayarak kanat çırparken acı acı ciyakladı. Elini Uma'nın giysisinin içine soktu ve küflü ve ıslı görünen bir avuç dolusu şeyi kavradığı gibi Uma'nın kafasına buladı.

Hiçbir şey değişmemiştir.

"Bir doğum günümde, babam beni Ali Baba'nın haremine götürmüştü; o gün bile bu kadar şaşırmamıştım yani," diye mırıldandı Tedros, kapıya doğru ağır ağır ilerlerken.

Arkasında Uma'nın öksürüğü duyuldu. Tedros geriye döndüğünde, prensesin yerden birkaç metre yükseldiğini, ten renginin ise soluk beyazdan doğal canlı rengine yeniden kavuşmaya başladığını gördü. Uma gerinerek kollarını havaya doğru açarken esnedi. Periye dalgın bir şekilde gülümsemiştir ki hızla yere düşüp bir kez daha uykuya daldı.

"Bir de peri tozunun çok eski olduğunu söyleyip endişeleniyordun, 'Tink.' Yuba, perinin başını işaret ederek kıkırdadı.

Peri ise hâlâ endişeli gözüküyordu ve ağzında anlamsız bir takım şeyler geveliyordu.

"Saçmalama, Tink. On altı yaşındayken sahip olduğun güce hâlâ sahip olmayı bekleyemezsin. Kaldı ki bizim de Uma'nın buradan Shazabah'a uymasını beklediğimiz yok. Sadece senin peri tozunun onu yeniden canlandırmasına ihtiyacımız vardı.

Birkaç saatlik uykudan sonra yeniden doğmuş gibi olacaktı,” diye mırıldandı cüce, Sonsuzlara dönerken. “Ah evet, tavşan dokuzuncumuz oluyor, Uma ise onuncumuz. Ben on birinciyim, Tinkerbelle ise on iki. Böylelikle, geriye kalan...”

“Tinkerbelle derken?” sorusu Agatha’nın ağzından dökülüverdi.

“Yani hani *bildiğimiz* Tinkerbelle mi?” diye sordu Tedros, perinin benekli yüzüne, kocaman göbeğine ve kül rengi saçlarına bakarken. “Ama o, biraz fazla şey... şey...”

Agatha, Tedros’a ölümcül bakışlarını fırlatmıştı ama artık çok geçti. Tinkerbelle çoktan hıçkırıklara boğulmuş ve divanın altına kaçıp saklanmıştı.

“Öyle demek istemedi, Tink.” Yuba öyle öfkelenmişti ki elindeki asayla Tedros’un sırtına vurdu.

“Ben anlamadım,” dedi Agatha, hayretler içerisinde. “Tinkerbelle’in burada ne işi var?”

Yeşil bir yelek giyen kel, elf kulaklı, zayıf yüzlü, sıksa adam, “Kendinizi gerçekten de çok zeki sanıyordunuz, öyle değil mi Yuba?” dedi. Limon yeşili bir çorap örmekle meşguldü. “Bizim kim olduğumuzu hâlâ anlayamadınız.”

“Belki de ağaçların yaşını öğrenmek için halkaları saydığımız gibi sizin de yüzüklerinizi saymamız gerekiyordu,” dedi Tedros, sırtını ovuştururken.

“Durma, bildiğin tüm yaşlı şakalarını yap, seni küçük velet,” diye patladı kel adam. “Sanki bir gün sen de bizim yaşımıza gelmeyecekmişsin gibi.”

Onları sallanan sandalyelere oturmaları için itip kakmadan önce Yuba, “Görünüşe göre, bu iki meraklıya kendimizi biraz tanıtmalıyız,” deyip kaşlarını çatarak Agatha ve Tedros’u azarladı. Birlik’e dönerek, “İlk kim başlamak ister?” diye sordu.

"Bizim neden kendimizi tanıtmamız gerekiyormuş ki?" diye çıkıştı örgü ören kel adam. "Hem biz neden bu ikisinin burada kalmasına müsaade ediyoruz?"

Yuba sabırsızlıkla iç geçirdi. "Çünkü bu iki Sonsuz bizim son umudumuz eğer..."

"Ne anlamı var? Çocuğu duyduk; her halükârda ölümün nefesi ensemizde," diyerek somurttu kel adam.

"Hadi ama," dedi Yuba, biraz yumuşayarak. "Seni almaya Varolmayan Ülke'ye geldiğimde bana ne söylemiştin? Ağaçtan evinde bir başına oturmuş, hayatının gerçekten tehlikede olduğunu söylemem dahi seni Birlik'e katılmaya ikna edememişti de sonra sana bu iki genç Sonsuz'dan bahsettiğimde, küçük bir çocuk gibi heyecanlanıp ayağa fırlamıştın. Yeniden çevrende genç insanların olması için her şeyi yapabileceğini söylemiştin... Çünkü seni gerçekten ama gerçekten anlayabilen yalnızca onlardı, Peter..."

Peter bakışlarını Yuba'ya çevirdi, mavi gözlerinin içi parlıyordu. Sonra tekrar başını eğdi. "Tink yüzünden geldim ben," diye mırıldandı. Peri karşı çıkarak cıyıkladı ve bir topak yulaf lapası fırlattı üzerine.

Agatha ve Tedros birbirlerine bakakaldılar. Peter mi? Pan olan Peter miydi bu?

"Ben Peter'a katılıyorum," diye çıkıştı mavi saçlı devasa kadın, aynasını eğerek. "Daha mezun bile olmamışlar. Bu küçük ukalaların, şimdi bizim ayaklarımıza kapanıp imzalı fotoğraflar için yalvarıyor olmaları gerekirdi. Ama onun yerine bir şekilde kendi peri masallarını yaratmışlar. Talebeler ve bir peri masalı! Pöh! Ve şimdi de o peri masalı kâbusa döndü. Uyandırırken eski düşmanlarımızı ölüm uykularından, uzaklaştırdı bizi Murlu Sondan..."

"Mutlu Sonmuş! Peh!" diye söze karıştı yüksek sesli, uzun, ince bacaklı adam. Uzunca bir burnu, parıldayan kocaman gözleri vardı. Saçları bembeyazdı ve golf pantolonunu askılarıyla tutturmuştu. Uzun, yanık gibi duran kol ve bacaklarındaki tüm eklem yerleri ufak yuvarlak yara izleriyle doluydu. Sanki bir zamanlar vidalarla birleştirilmiş gibi duruyordu. "Birincisi, Peter büyüdüğü için depresyonda, dolayısıyla evden dışarı adımını kolay kolay atmayabilir. İkincisi, eğer Mavi Peri bana gerçek çocukların bir gün kireçlenmeden, bozulan gözlerden ve kalıcı kabızlıktan muzdarip olacağını söylemiş olsaydı, asla gerçek bir çocuk olmayı dilemezdim. Üçüncüsü ise, bana kraliçe olmaksansa külleri süpürmeye devam etmeyi yeğlediğini söyleyen El-la'nın kendisiydi."

"Ben ne zaman demişim *onu*?" diye ciyakladı şişman kadın.

Kadının sorusuyla afallayan uzun burunlu adam, "Dün gece dedin ya," diye yanıt verdi. "Bir fıçı şarap içmiştin ve bana üvey kız kardeşlerinin arkasını toplamayı ne kadar özlediğini, çünkü bu sayede bir işe yaradığını hissettiğini ve formda kaldığını, şimdi ise hem yaşlandığını hem de bir ev kadar kocaman olduğunu..."

"SANA SORAN OLDU MU?" diye gürledi kadın. "ÖMRÜNÜN YARISINI BİR KUKLA OLARAK GEÇİREN SEN DEĞİL MİSİN?"

"Başlarda yalan söylediğim için öfkeden kuduranlar şimdi de doğruyu söylüyorum diye öfkeden kuduruyorlar," diye hayıflandı uzun burunlu adam, kanepeye kıvrılırken.

Agatha ve Tedros'un gözleri yuvalarından uğradı. "*Pinokyo*?" dedi Tedros.

"*Sindirella*?" dedi Agatha.

"Bana öyle bakma," dedi Sindirella, Agatha'ya dudak bükerek.

"Gelecekte Camelot kraliçesi olman bekleniyor ama senin de kendine pek bakmadığın aşikâr." Şahininkileri andıran yeşil gözleri Agatha'yı baştan aşağı süzdü ve ayaklarına takıldı. "Her iddiasına varım, kimse bu ayakları cam pabuçların içinde görmek istemez."

"Hop, hop! O benim prensesim!" diye araya girdi Tedros.

"Ben seni suçlamıyorum yakışıklı," diye sırtıttı Sindirella, sesi bir yılan balığı gibi iğneleyiciydi. "Baban da kızlardan pek anlamazdı zaten."

Tedros ne diyeceğini bilemeden kalakalmıştı.

Yuba iç çekti. "Profesör Dovey sana ne kadar inandıysa Agatha'ya da o kadar inanıyor Ella. Bu yüzden misafirlerimize saygı gös..."

"Bu iki öğrenci her ne zaman bu karışıklığı çözerler, o zaman onlara saygı gösteririz!" diye cavladı sert ve yabancı aksanlı kambur adam. Bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Saçları sanki hiç taranmamış gibi birbirine karışmıştı ve gözleri baykuşlarınkini andıracak grilikteydi. "Sırf Hikâyeci onların masalını yazdığı için mi özel oldukları çıkarımına varıyoruz? Peki, en azından bizim masallarımızın bir *sonu* vardı, değil mi? Fakat şu ikisi sürekli bu sonu değiştirip durdu. 'Şimdi mutlu muyuz?' 'Peki ya şimdi mutlu olduk mu?' Peh. Aptallar! Şu hale bak! Okul Müdürü yeniden gençleşti, Kötülük masalları yeniden şekillendirmeye başladı ve beni avlayan cadıya gelirse, onu tekrar öldürmek zorunda..."

"Onu *ben* öldürdüm, Hansel," dedi tekerlekli sandalyedeki kadın. O da Hansel gibi yabancı bir aksanla konuşuyordu. Saçlarıysa kambur adamınki kadar karışıktı. "Ve o kokuşmuş cadıyı tekrar öldürmeyeceğim," diye ekledi, Agatha ve Tedros'a sert bakışlar atarak. "*Sizin* masalınız yüzünden tüm Kötüler mezarlarından kalkıp hayata dönüyorlarsa onları geri göndermek de

sizin göreviniz.” Sahte bir gülücükle sözlerini tamamladı: “Ve küçük buyurgan cüce kendimizi tanıtmamızı diye söylüyorum; ben de Gretel.”

“En sonunda ben ve Yaban Gülü (eğitimsiz Okur için Uyanan Güzel diyeyim) kendi peri masalı evliliğimizi tasarlıyorduk, ta ki *siz* ortaya çıkana kadar,” dedi kurçullu saçlı, çilli adam. Üzerinde kahverengi bir tunik ve beyaz deri bir kıyafeti vardı ve mor, uzun bir elbise giyen, asil görünümlü, beyaz saçlı bir kadının ellerini tutuyordu. “Şimdi ise, insan yiyen devden saklanıyor ve Yaban Gülü’nün laneti olan takıntılı perisinden...”

“Jack ve ben şimdi *düğün pastamızı* seçiyor olmalıydık,” diye parladı Yaban Gülü.

“İşte bu yüzden, bu iki ahmağın Orman’da kalmış olmalarını yedimiz de diliyoruz,” dedi Sindirella.

Tink cırladı.

“Sekizimiz,” diye düzeltti Sindirella.

Tedros ile Agatha, kendilerini mağaralarından dışarı atmaya gönüllü olan ihtiyar ünlü masal kahramanları çetesine bakakaldılar.

“İşte bu yüzden yolda, sizin Sonsuzlarla karşılaşmanızı engellemeye çalışmıştım.” Uma köşede esnedi. “Herkes işlerin bu hale gelmesinden *sizi* sorumlu tutuyor,” dedi ve yeniden uyu-yakaldı.

“Peki, geri kalanınız ne düşünüyor bilmiyorum ama bence, onlar muhteşemler,” diye neşeyle cıvıldadı kısa boylu, kalın belli yaşlı kadın. Kısa, kahverengi boyalı saçlarını kırmızı bir şapka örtüyordu. “Biz bu yüzden yaşlanmadık mı? Kendi masallarının üstesinden gelebilmeleri için gençleri eğitmek için yani?”

“O halde ninene geri dönsene sen, lanet olası,” diye hırladı Sindirella.

Kırmızı Başlıklı Kız bir şey demedi.

"Hepiniz sanki bizim bu genç misafirlere *ihriyacımız* yokmuş gibi davranıyorsunuz," diyen Yuba'nın sesi mağaranın içinde yankılandı.

Herkes, mağara duvarlarındaki güve yeniğiyle dolu perdelerin önünde dikilen yaşlı cüceyi görmek için döndü. Beyaz Tavşan bir sihirbazın yardımcısı edasıyla cücenin yanında duruyordu. "Bir hafta önce, Okul Müdürü kraliçeden gerçek sevginin yeminini alarak parmağına yüzüğünü takmıştı, hatırlarsanız. Aynı gece, Mevta Sırtı'nda Kötüler mezarlarından kalkmışlar, Mezar Bekçisi ise öldürülmüştü."

Yuba'nın işareti üzerine, tavşan perdeyi çekti ve sivriltilmiş çubuklarla duvara tutturulan düzinelerce masal kitabının son sayfaları açıldı.

Cüce, asasıyla masal kitaplarından birisini aydınlatarak, Rapunzel'in masalının yeni ama tüyler ürperten sonunu okudu: "İki gün geçmişti ki Gothel Ana, Rapunzel ve prensini kaçırıp, kulesinden aşağı atarak onların ölümüne sebep oldu." Yuba, sonu değiştirilen iki masal kitabı daha seçti. "Ve bugün, Pamuk Prenses ve yedi cüce, sonsuza dek mutlu yaşadıkları Pamuk Kulübe'de katledildiler." Asasını sanki bir kırbaçmış gibi şaklattı, son masal kitabını gürültüyle aydınlattı. "Ve tüm bu kurbanlar da yakında kendileriyle aynı kaderi paylaşacak olanlar gibi evlerini bırakıp da gizli birliğimize katılmayı reddetmişti."

Mağarayı gergin bir sessizlik doldurmuştu. Agatha ölü prensesin ve yedi cücenin resmini süzdü; cadının kılık değiştirdiği sahneyle aynıydı. Agatha kolundaki ve bileğindeki derin yaraların üzerini bilinçsizce ovuyordu.

"P-P-Pamuk öldü mü?" diye fısıldadı Pinokyo.

"Güzel, tatlı Pamuk mu?" diye tekrar etti Peter Pan.

("O kadar da güzel sayılmazdı," diye mırıldandı Sindirella.)

Tüm Birlik üyeleri, gözlerinde yaşlar ve korkuyla Pamuk Prenses'in yeni korkunç sonuna bakakaldılar. Sanki onun ölümlü onlarinkini de gerçek kalmış gibiydi.

"Onu kimin öldürdüğünü gördüm."

Agatha'nın sesi, henüz kendisi de farkında değilken yükselivermişti.

Tüm Birlik yavaşça ona döndü.

Agatha bakışlarını yere döndürdü; avuç içleri sanki nehirdeki sahneyi tekrar yaşıyormuşçasına soğumuş ve terlemişti. "Yaşlı bir kadın kılığına giren kötü cadı yaptı. Ayak bilekleri ve bacakları alev alev yanıyordu, tıpkı peri masalında anlatıldığı gibi. Teni sanki bir ceset gibi dökülüyordu ve çürüyen bir et gibi kokuyordu. Ve gözleri... gözleri kan içinde yüzüyor gibiydi ve sanki bedeninin içinde bir ruhu yokmuş gibi ölüydü." Agatha başını salladı, anlamaya çalışıyordu. "Beni, Uma'yı ya da Tedros'u öldürebilirdi ama yapmadı. Sanki yapmayı amaçladığı şeyi çoktan yapmış gibiydi." Birlik'e baktı. "Kurt ve Jack'in devî bunun hakkında Mevta Sırtı'nda konuşuyorlardı... kendi masallarını değiştirmek konusunda yani... Biz ne demek istediklerini anlamamıştık."

"Mevta Sırtı'ndaki kurt mu?" diye araya girdi Kırmızı Başlıklı Kız. "Benim kurdum mu?"

"Ve benim devim mi?" diye tekrar etti Jack, Yaban Gülü'nü kavrayarak.

"O halde, hepsi dışarıdalar," dedi endişeli bir halde Agatha. "Ölmüş olan Kötüler. Kendi peri masallarını tekrar yazmak için sıralarını bekliyorlar. Olan şey bu, değil mi?"

"Bana hiç mantıklı gelmedi," dedi Tedros, Yuba'ya dönerek. "Neden Okul Müdürü'nün ordusu bir avuç eski masalı yeniden

yazmakla vakit kaybedsin ki? Artık kimseye bir tehdit unsuru olmayan eski kahramanları öldürmeyi niye istesinler? Bunun yerine neden Sonsuzlar krallıklarına saldırmıyorlar?"

Yuba'nın ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Ellerini asasının üzerinde gezdirirken sanki soruyu enine boyuna düşünüyor fakat bir türlü bir cevap bulamıyor gibiydi.

Eski kahramanlar cüceye bakıyordu, yüzleri korkudan buz kesmişti.

"Kahraman olan biziz, değil mi?" diye meydan okudu Hansel. "Öyleyse biz de yeniden savaşırız!"

"İki yüz kadar ölü cadı, canavar ve Orman'da cirit atan edüğü belirsiz yaratığa karşı mı? Aptallık etme," diye çıkıştı Gretel. "Bu kokuşmuş mağarada niçin saklandığınızı sanıyorsunuz?"

"Çok uzun süre saklanamayız. Karargâhlara ne kadar sık gittiğimiz fark etmez, önünde sonunda bizi bulacaklar," diye ekşidi Sindirella. "Okul Müdürü sevgiyi kendi tarafına çekmiş durumda. Artık yenilmez durumda. Peki ya yaşlılığın getirdiği benler ve tutulmuş boyunlar dışında bizim elimizde ne var?"

"Ella haklı," diye iç geçirdi Jack. "Okul Müdürü ona âşık bir kraliçesi olduğu sürece, sonumuz Pamuk'un sonundan farklı olmayacak."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye ağlak bir sesle sordu Kırmızı Başlıklı Kız.

"Elimizden gelen tek şey," dedi Yuba, gözlerini Agatha ve Tedros'a çevirerek; "Okul Müdürü'nün kraliçesini, o sevgiyi yok etmesi için ikna edeceğiz."

Birlik sessizliğe büründü.

"Bir çılgın plan daha," diye mırıldandı Sindirella.

"Bunu gerçekten yapabileceğinizi düşünüyor musunuz? Sizde arkadaşınız Okul Müdürü'nün yüzüğünü yok edebilir mi?"

diye sordu Peter Pan, iki genç Sonsuz'a bakarak.

"Neden sizin için gerçek sevgisinden vazgeçsin ki?" diye kışkırttı Pinokyo.

Agatha boğazına doğru yükselmekte olan duyguyu hissetti. "Keşke Sophie ile beni size açıklayabileceğim bir yol olsaydı. Biz birbirimizden farklıyız; *gerçekten. Ama farklı olduğumuz kadar da aynıyız.* Evet, birbirimizle savaştık, birbirimizin damarına bastık, birbirimizi hiç dinlemedik ama yine de aynı kalbi paylaştık. Yaşamı birbirimizin gözlerinden gördük. Sonsuz yaşayabileceğimi hiçbir zaman düşünemedim." Bir an duraksadı, anılarına dalmıştı. "Bir şekilde her şey değişti. Belki de büyümek dedikleri budur, bilmiyorum. Ne zaman birbirimize tutunmak istesek, birbirimize zarar verdik. İkimizin de kabahati vardı. Ama en çok da benim. Ondan gerçeği gizledim. Bana birisine güvenmeyi öğreten tek kişiye güvenmekten vazgeçtim. Sanırım onu sonsuza dek kaybettim. Her şeyi eski haline döndürmek için artık çok geç... Yine de kalbimin derinliklerinde sanki bir yolu varmış gibi hissediyorum. Bir yolu olmak *zorunda*." Agatha buruk da olsa yüzüne bir gülümseme kondurabildi. "Çünkü Sophie'ye gerçek aşkın ne olduğunu gösterecek olan... onun en yakın arkadaşıdır, değil midir?"

Birlik'in yaşlı yüzlerindeki sert ifade yerini çocuksu bir bakışa bıraktı, sanki genç kıza artık küçümseyerek değil de umut dolu bakıyorlarmış gibi.

Tedros, göğsü gururla kabarmış olarak prensesinin yanına geçti. "Kesinlikle. Sophie'yi siz bana bırakın."

Agatha'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

Birlik bir Agatha'ya bir Tedros'a baktı; Sophie'nin en iyi arkadaşının hangisi olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Yapmamız gereken şey Sophie'ye ulaşıp..." diye söze başladı Tedros.

"Evet," diye söze girdi Agatha. "İyilik ve Kötülük Okulu'nda bir yerlerde olduğunu biliyoruz."

"Ki bu da demek oluyor ki fark edilmeden okula sızmalı ve onu bulmalıyız," diye devam ettirdi sözü Tedros.

"Durun, durun, durun," diyerek karşı çıktı Gretel. "Okul Müdürü genç ve güçlü durumda, Okul müdürü her iki kuleyi de elinde tutuyor ve Okul Müdürü'nün ölülerden oluşan koca bir ordusu var... ve siz yine de onun *okuluna* sızabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Agatha'nın kaşları çatıldı. "İyi, işte biz de bu yüzden size geldik. Çünkü okula girebilmemiz için sizin yardımınıza..."

"Yardım mı? Annen mesajında sizi 'saklamamızı' söylüyordu!" Tekerlekli sandalyesinden konuşan Hansel'in sesinde biraz alay vardı. "Sence size *yardım* edebilirmişiz gibi mi görünüyorsunuz?"

"Son günlerde tuvalete dahi zor zahmet gidebiliyoruz, bir de kuleye baskın yapmamızı mı bekliyorsunuz?" diye patlarken gürültülü bir gaz çıkardı Sindirella.

Beyaz Tavşan da dâhil tüm Birlik üyeleri kahkahalara boğuldular.

"Bir takım gizli saldırı mı? Benim eklem yerlerim yüzünden bizi on kilometre öteden duyarlar!" diye nükteli bir şekilde söyledi Pinokyo.

"Endişelenme, P! Bastonlarımız ne güne duruyor? Bir güzel haklarız onları!" dedi Peter.

"Bende de yiyecek sepeti var! Şimdiye kadar içindekiler kaya gibi olmuştur zaten!" diye kıkırdadı Kırmızı Başlıklı Kız.

Gretel sinirden kahkaha atıyor, diğerlerinin kıkırdamaları ve homurtuları birbirine karışıyor, gürültülü bir uğultu ortaya çıkarıyordu. Kendilerini tutamıyor, gülmekten gözlerinden yaş geliyordu. Gürültü Uma'nın bile şaşkınlıkla uykudan uyanma-

sına sebep oldu.

Agatha, onu bu işe yaramaz ve eski kafalı yaşlılara inandır-maya çalıştığı için kaşlarını çatmış, kendisine kin dolu bakışlar-la bakan Tedros'a döndü. Sonra gözlerini kahramanlara çevirdi. "Ama b-b-biz bunca yolu bu yüzden geldik! Biz size bu yüzden güvendik! Annem, Birlik'in bizi koruyacağını yazmıştı... An-nem sizin bize yardım edeceğinizi söylemişti."

"Çünkü annen On Üçler Birliği'nin bir de on üçüncü üyesi olduğunun farkındaydı," dedi derinlerden bir ses.

Agatha ve Tedros mağaranın girişinde dikilen uzun gölgeyi görebilmek için döndüler.

"O, bu on iki kişinin sizi güvende tutacağını biliyordu. Yar-dım konusuna gelecek olursak..." Gölge, ışığa doğru ilerledi. "Korkarım ki size yardım edecek tek kişi *benim*."

"Ah, tam zamanında..." diye gülümsedi Yuba.

Agatha kalın beyaz sakallı, beyaz kıvrık bıyıklı, uzun ve ince, ten rengi fındığı andıran adama uzun uzun baktı. Kenarları kürkle kaplı, üzerine burçların sembolleri dikilmiş, geniş efla-tun bir pelerin giyiyordu. Üzerindeki yıldız işlemeleri olan koni şeklindeki şapkası çökük ve sarkık duruyordu. Gözünde geniş, gösterişli kemik gözlükler vardı. Ayağına ise bir çift lüks eflatun terlik geçirmişti.

Onu bir yerlerde görmüştüm, diye geçirdi zihninden Agatha. Öyle yorgundu ki düzgün düşünemiyordu. *Orman'da mıydı?* Hayır... Bir masal kitabındaydı, değil mi?... Dekan Sader'ın tüm sınıfı içine soktuğu masal kitabında. Bu yaşlı adam oradaydı; fokurdayan laboratuvar kaplarıyla ve kirli kavanozlarla küçük şişelerin olduğu raflarla dolu tozlu bir mağaranın içindeydi... Bir büyü hakkında kralla tartışıyordu... Kralın görünüşü tıpkı...

Agatha'nın kalbi hızla çarpıyordu, gözleri yerlerinden fırla-

yacakmış gibi açılmıştı; arkasında dikilen Tedros'a hızla döndü.

Fakat prensi çoktan hayalete dönmüş, kireç kesilmişti.

"*Merlin*," dedi soluk soluğa.

Bacakları titriyordu ve sanki bir zamanlar ormandaki bir ağaçmış gibi devriliverdi, neyse ki prensesi onu tutmak için oradaydı.

Dekanlarla Buluşma

Gece yerini gündüze bırakmıştı. Sophie dinginlikle Okul Müdürü'nün penceresine oturmuştu. Saçları nemliydi, çıplak ayaklarını karşı duvara dayadığı için siyah elbisesi dizlerinde toplanmıştı. Hem karanlık hem de sessizlik içindeki iki kulenin gölgelerini yansıtan yeşil koyun ışıklarına bakıyordu.

Daha o sabah şüpheleri başını döndürüyordu: Sonsuzları Hiçlere dönüştüren bir okul... Agatha'nın Rafal'ın yüzüğünü yok etmesi için onu zorlayan sesi... İçinde kötülüğü tümüyle hissetmezken Kötülük öğretmeni olarak görevlendirildiği program...

Masal kitabının üzerindeki Hikâyeci'ye döndü; Agatha ve Tedros'un Orman'da beyaz bir tavşanın ardından gidişlerinin resmi- ni çiziyordu. Geçen her dakikayla arkadaşı okula biraz daha yaklaşıyordu; onu yeni-

den görmeye Kötülüğü sonsuza dek ardında bırakması için onu ikna etmeye yaklaşıyordu.

Sophie gülümsedi; altın yüzüğün parmağında sıkıştığını hissediyordu.

Ya da onlar öyle sanıyorlar.

Bir peri masalında işler ne kadar da çabuk değişiyordu.

On iki saat önce Okul Müdürü yeşil örtülü geçitli bir tünelden eski Kahramanlık kulesine geçerken Sophie de onu takip ediyordu.

"Kötülük dersi mi? Lanetler ve Ölüm Tuzakları dersi mi?" diye ciyakladı Sophie, programını elinde sıkıca tutarak. Siyah geceliği ve cam pabuclarının içinde Okul Müdürü'nün ardından koşturuyordu. "Aklını mı kaçırdın sen!"

"Dekan bunu önerdi. Keşke kendim düzenleyebilseydim; sıfır onu iyi bir fikrin verdiği tatminden alıkoyabilmek için yapardım," diye homurdandı Rafal, üzerine HİZMETKÂRLAR yazısı hak edilmiş merdivenleri çıkarken. "Gencim diye bana kendi okulumu yönetmekten acizmişim gibi davranıyor. Koy üzerindeki uçuşlarımdan rahatsız olduğunu söyleme küstahlığında dahi bulundu. Neymiş, öğrenciler düellolar esnasında gizlice pencereden uçuşları gözlüyorlarmış. Okul Müdürü olan benim, teşekürler. Eğer ben gezintiye çıkmak istiyorsam, pekâlâ gider..."

"Rafal."

Sophie'nin sesi öyle güçlü çıkmıştı ki Rafal durdu ve kara merdivenlerin arasındaki boşluklardan Sophie'ye baktı.

"Keşke bu ergen atıp tutmaları için vaktimiz olsaydı. Dekan her kimse, benim bu okulda öğretmen olmamı istiyor. Yalnız bazı pürüzler var. Birincisi, tüm öğrenciler benim yaşında. İkincisi, benden haz ettikleri pek söylenemez. Üçüncüsü ise öğretmenliğin ö'sünden anlamam!"

"Gerçekten mi?" Rafal merdivenleri çıkmaya devam etti. "Tüm okula Öğle Tatili Dersleri verdiğin zamanları çok net hatırlıyorum ben oysa."

"Çocuklara kepeklerle nasıl baş edeceklerini öğretmek onlara nasıl kötü olacaklarını öğretmekle bir değil!" dedi Sophie, üst kara kadar arkasından çıkarak. "Açık olacağım; Agatha ve Tedros seni öldürmek için yola çıktılar ve benden burada üzerimde geceliklerle ödevler ve notlar vermem bekleniyor..."

Fakat Rafal çoktan merdivenlerin sonundaki tek siyah mermer kapıya varmıştı bile.

"Profesör Dovey'nin ofisi mi?" diye sordu Sophie yaklaşarak. "Benim öğretmen olmamı isteyen aydu değil mi? Kötülük Dekanı olan o değil mi?"

Fakat birden Sophie fark etti ki bir zamanlar kapının üzerine işlenmiş olan yeşil böceğin yerini şimdi birbirine dolaşmış iki eflatun yılan almıştı. Yılanların altında ise ametist taşıyla işlenmiş harfler tek bir kelime oluşturunuyordu:

DEKANLAR

"*Dekanlar mı?*" Sophie burnunu buruşturdu. "Yani birden fazla mı var? Ama kimler?"

Sallanan kapı büyüğü bir şekilde açılınca ortaya zayıf, uzun siyah saçları örülü, sivri çeneli, keskin omuzları üzerinde mor bir cüppe taşıyan bir kadın çıktı. Profesör Dovey'nin eski masasında bir parşömen parçasının üzerinde bir şeyler çalışıyordu.

"Leydi Lesso?" diye şaşkınlıkla sordu Sophie. "Peki ya Profesör Dovey nerede?"

Ardından Sophie pencerenin kenarında, daha önce orada olmayan ikinci masayı gördü. İlkine çok benziyordu fakat boştu.

"Dur tahmin edeyim, Rafal. Onu buraya koy üzerinde gezinti yaparak getirdin, değil mi?" dedi Leydi Lesso, önündeki parşömen parçasından başını kaldırmadan. "Yirmi dakika önce burada olması gerekiyordu. Yeni öğretmenimiz benim eski sınıfıma ders vermeye başlamadan evvel onu hazırlasak fena olmaz, değil mi? Her neyse. Bundan sonrasını ben hallederim."

Rafal'ın kışları çatıldı. "Bu okulda emirleri benim verdiğimi sanıyordum, Leydi Lesso. Ve sanıyorum, saygınızı sunmak üzere 'Efendim'i eklemeyi unuttunuz sözünüze."

Leydi Lesso'nun kısık mor gözleri, karşısında dikilen kara prens gibi giyinmiş genç çocuğu yavaşça süzdü. "Özür dilerim Efendim," dedi yapmacık ve soğuk bir ses tonuyla. "Bundan sonrasını ben halledeyim mi?"

Rafal kadına pis bir bakış attıktan sonra Sophie'yi kendine doğru çekti. "Öğle yemeğinde görüşürüz, aşkım," diye fisildarken Sophie'nin yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu. Leydi Lesso'ya son bir bakış attıktan sonra ardından kapıyı, içerideki masaları titretecek sertlikte çarparak çıktı.

"Leydi Lesso, ben sizin eski sınıfınıza nasıl ders verebilirim!" diye sitem etti Sophie. "Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

"Otur," dedi Dekan, Sophie'nin parmağındaki altın yüzüğe bakarak.

Sophie, Leydi Lesso'nun karşısındaki sandalyeye oturdu. Profesör Dovey'nin masasının üzerinde her zamanki erik sepeti bal kabağı şekilli kristal kâğıt ağırlıkları duruyordu. Leydi Lesso, Sophie'yi süzdü. *Leydi Lesso neden kendi masasında değil de burada oturuyor?* diye aklından geçirdi Sophie, odanın karşısındaki masaya bakarak.

"İlk yılımda kötü bir başlangıç yapmıştık. Fakat zamanla seni sevmeye başladım Sophie." Leydi Lesso sandalyesinde arkasına yas-

landı. "Aslına bakarsan, bizim ortak pek çok yönümüz var."

"Yüksek topuğa olan aşkımız ve düzgün kemik yapısına olan düşkünlüğümüz dışında size katılmıyorum," diye yanıtladı Sophie.

"Açıklayayım öyleyse. İkimiz de doğuştan Körtüyüz, ikimiz de Hiçlere özgü olmayan bir kibre sahibiz ve ikimiz de kışkırtıldığımızda duygusal bir cadiya dönüşüyoruz," diye yanıtladı Dekan. "Ve her ikimiz de yalnız kalmaktan korkuyoruz. İkimiz de hayatlarımızın bir noktasında bir şekilde sevgiye tutunmaya çalıştık... Yine de gördük ki o aşk gün gelip bize tekrar düşman kesildi. Sen ve senin en yakın arkadaşın, ben ve benim tek çocuğum."

"Senin bir çocuğun mu var?" diye sordu Sophie hayretler içinde.

"Hiçler de tıpkı Sonsuzlar gibi çocuk sahibi olabilirler. Fakat derste de söylediğim gibi tek fark bizim ailelerimizin devamlılığı yoktur çünkü özllerinde gerçek sevgi barındırmazlar. Kötülerin aileleri karahindiba otu gibidir; geçici ve zehirli. Bu ailelere tutunmaya çalışmak akıntıya karşı yüzmeye çalışmak gibidir." Leydi Lesso bal kabağı şekilli kâğıt tutucusuna elini götürdü. "İyilik ve Kötülük Okulu'na geldiğimde çocuğumu sonsuza dek terk etmiş olmalıydım, tıpkı Dekan'ın on beş sene önce yaptığı gibi. Tıpkı arkadaşın İyilik Okulu'na seçildiğinde senin yapmış olman gerektiği gibi. Neyse ki ikimiz de daha fazla hata yapmadan önce tüm bunlardan ders çıkardık."

Perçinli çenesi biraz gevşedi. "Fakat hatalarımızın en fevkalade yanı ise ikimiz de hâlâ hayattayız. Hatta yalnızca hayatta da değiliz, nihayet kazanan takımdayız! Bir zamanlar, Kötülüğün de görkemli zaferleri olmadı değil: Peri Yiyen Finola, Çocuk Çorbası, Öfkeli Ayı Rex ve çoktan unutulmuş olan diğerleri. Şimdi herkesin hatırladığı tek şey iki yüzyıldır İyiliğin dünya-

mızdaki dengeyi altüst ederek tekrar tekrar galip gelmesi. Ta ki Kötülük acınan ve kötülüğüne kötülük katılan bir ölüm cezası olana dek, ta ki İyilik; balolardan, öpücüklerden ve kibirden ibaret kalana dek. Fakat sen her şeyi değiştirdin Sophie. Kötülük, aşkı ilk kez kendi tarafına çekti çünkü sen ve Rafal birbiriniz için bir savaş verdiniz. Anlıyorsun değil mi? Sizin peri masalınız benim ömrüm boyunca savaştığım bu kartlamı tersine döndürebilir. Tek yapman gereken Agatha'nın Tedros'u sevdiği kadar senin de Rafal'ı sevdiğini kanıtlaman... Agatha kendi prensi için ne kadar fedakârlık yapıyorsa, sen de kendi aşkın için o kadar fedakârlık yaparak..."

Leydi Lesso, Sophie'ye dik dik bakuttan sonra, "Yani, senin için geldiklerinde Agatha ve Tedros'u *kendi ellerinde* öldürmelisin."

"Ö-ö-öldürmek mi? *Ben* mi?" diye bir sincap gibi cırladı Sophie; titremeye başlamıştı. "E-e-en yakın arkadaşlarımı? Hayır, hayır, hayır, hayır. Rafal'la birlikte mücadele edeceğimi söyledim. Yani eğer gelirlerse, onu savunurum."

"Savunmak mı? Ah hayır, hayır tatlım. Savunan taraf İyiliktir, Kötülük ise saldıdır. Ve Kötülük saldırdığı zaman *öldürür*. İlk ders günümüzde sizi uyarıştım, Sophie. Eğer Kötüyseniz, düşmanınızdan kaçamazsınız. İlk yılında Agatha'nın yüzünü Can Düşmanın olarak rüyalarında görmeye başladığın an, ikincinin kaderi düşman olarak sonsuza dek mühürlendi... her ne kadar ikincinin bir istisna olduğuna kendimi inandırmaya çalışsam da."

Sophie hâlâ başını sallıyor, ağzından düzgün kelimelerden ziyade bir takım homurdanmalar çıkarıyordu.

"Dinle Sophie." Leydi Lesso'nun ses tonu keskinleşmişti. "Sana kendi çocuğumun masalını anlatmamın bir sebebi vardı. Agatha hayatta olduğu müddet, sen hiçbir zaman Mutlu Sona ulaşamayacaksın. Ya sen Agatha'yı ve gerçek aşkını öldürür-

sün... ya da onlar seninkini öldürür. Bunlar senin peri masalının iki muhtemel sonu.”

“Ben y-y-yapamam. Ben sadece mutlu olmak istiyorum! Bunun için neden birisini öldürmem gereksin?”

“Çünkü bu *senin* masal kitabın. Senin ve Agatha’nın,” dedi Leydi Lesso. “İşte bu yüzden Hikâyecî hâlâ sizin kitabınızı kapatmadı. Son’da kimin yaşayacağına dair senin bir seçim yapmanı bekliyor: en iyi arkadaşın ya da aşkın. İyilik ya da Kötülük.”

Sophie titreyen parmaklarıyla yüzüğünü kavradı. “Peki ya Agatha artık beni düşmanı olarak görmüyorsa? Ya benim de içimde artık Kötülük kalmadıysa!”

Leydi Lesso masanın üzerinden Sophie’nin elini sıkıca tuttu. “Sophie. Kötülüğün en karanlık ruhunun yüzüğünü taşıyorsun. Kötülüğü ölümünden sen geri çağırdın, İyiliğin üzerine sen cehennemî saldın ve bunu yalnızca sevebileceğin birisi olsun diye yaptın. Bundan *daha* Kötü bir şey düşünebiliyor musun?”

Sophie’nin yüreği acı içinde kavrandı. “Bu hiç adil değil! Bunların olacağını bilmiyordum bile!”

“Kendine sor madem. Eğer İyiliği kurtarabilecek olsaydın, Rafal’ı feda eder miydin? Seni kendin olduğun için seven birisini nihayet bulduktan sonra yalnız kalmayı seçer miydin? Sırf Agatha ve Tedros mutlu olabilsinler diye?”

Sophie pencereden, Mavi Orman’ın üzerinde gökyüzündeki kulesine doğru yükselen Rafal’a baktı. Bu dünyadaki her bir kişi, en çok ihtiyaç duyduğu anda ona sırtını dönmüştü... Ailesi, arkadaşları, prensleri. Rafal dışında. Rafal’ın kollarındayken hâlâ uçtuğunu, güvende olduğunu ve korunduğunu hissedebiliyordu. Onun tutkulu uyarısını iliklerine kadar hissedebiliyordu hâlâ... “*Seni kimse benim kadar sevmeyecek*”...

"Ondan vazgeçebilecek misin Sophie?" diye sıkıştırdı Leydi Lesso.

Sophie'nin yanağını korkmuş, küçük bir damla yaş ıslattı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Öyleyse sen yalnızca Kötü değilsin," dedi Leydi Lesso, Sophie'yi sıkıştırmayı bırakarak. "Sen Kötülüğün kazanılmış kraliçesisin."

Sophie başını salladı. "Yine de sen benim gerçekte kim olduğumu biliyorsun! Geçen sene sen ve ben Agatha ve Profesör Dovey'yle birlikte İyilik için savaştık. Aynı takımdaydık!"

"Bu yüzden ikimiz de bu sadakatsizliğimizin *bedelini* ödüyoruz. Senin ödeyeceğin bedel uzun zaman önce reddetmiş olman gereken arkadaşların şimdi sonunu hazırlamak. Benim ödeyeceğim bedel ise..." Leydi Lesso'nun dudakları titredi, bakışları odanın ucundaki boş masanın üzerinde durdu. Yavaşça yutkundü ve sandalyesinde doğruldu. "Bak, ben sana yardım etmek için buradayım Sophie. Tıpkı senin gibi, bu benim Kötülüğe olan sadakatimi kanıtlamam için ikinci şansım. Ve bu kez başarısız olamayız. Liderimiz şu an ergen bir çocuğun olgunluk düzeyinde olsa dahi." Yüzünü ekşitti ve devam etti. "Kulağını dört aç ve beni iyi dinle."

Leydi Lesso masanın üzerine her iki elini de düzgünce yerleştirdi ve bir panter gibi eğildi. "Yakın bir zamanda, Agatha ve Tedros seni görebilmek için okula girmeye çalışacaklar. İyiliğin kaderi, güneş tamamen yok olmadan önce senin sadakatini yeniden kazanabilmelerine ve Rafal'ı öldürmelerine bağlı. Ne kadar azimli olduklarından ya da hilelere başvuracaklarından şüphe dahi etme. Onlar için mühim olan senin Mutlu Sonun değil, sadece kendi Mutlu Sonları. Rafal'ı senden aldıklarında geriye neyin kalacak?"

Sophie başını yana çevirdi, kalbinin derinliklerinde eski bir

karanlık yükseliyordu. "Tıpkı annem gibi."

Leydi Lesso kaşlarını kaldırdı, Sophie'nin ne demek istediğini merak etmişti.

"Annem, en yakın arkadaşının ve babamın birbirine âşık olmasına tanık olarak ilişkilerindeki istenmeyen kadın durumuna düştü," dedi Sophie, gözlerini yere dikerek. "Bu babamın ve Honora'nın umurunda bile olmadı."

"Çünkü annenin onlarla savaşacak kadar cesur olmadığını biliyorlardı."

Sophie başını sallayarak onayladı. "Bu yüzden genç yaşında öldü. Ömrünün geri kalanını yalnız başına göğüsleyemedi. Ve... pes etti."

"Görünüşe göre en yakın arkadaşların eski bir masalı *yeni* bir sonla tekrerrüt ettiriyorlar," dedi Dekan.

Sophie kızarmış gözlerini yavaşça kaldırdı.

"Anasının kızı... Sonun annene mi benzesin istiyorsun?" dedi Leydi Lesso. "Gerçekten istediğin şey bu mu?"

Sophie'nin vücudu kaskatı kesilmişti.

"Dekan olarak benim görevim sonunda *senin* yapayalnız kal-maman, Sophie," diye yumuşatı sözlerini Leydi Lesso. "Benim görevim Rafal'la ve seni Hiç Mutlu Sonunuza ulaştırmak. Seni burada öğretmen olarak görevlendirdim çünkü Agatha ve Tedros'un buraya nasıl sızmayı planladıklarını çözmene ihtiyacım var."

Sophie kaşlarını çatı. "İyi de ben onların ne planladığını nasıl bile..."

"Çünkü okulun *içinde* arkadaşlarının lehine çalışmalar yürüten bir casus var," dedi sertçe Leydi Lesso. Üzerinde çalıştığı kâğıt parçasını ileri doğru itti. "Periler bu kâğıdı henüz kaçmadan önce okulun kapılarının oralarda dolaşan beyaz bir fareden kapmışlar."

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca senin sınıfında Pollux ilgileniyordu, alışman için sana biraz yardım edecek, özellikle de sayılarını ikiye katlayan öğrencilerle baş edebilmen için. Ayrıca, onlar için verimli olmasan bile o budala yerine seni tercih edeceklerinden eminim. Casusu bulmaya odaklan Sophie. Fazla zamanımız kalmadı. Agatha ve prensi birkaç gün içinde burada olacaktır. Eğer peri masalını burada sona erdirmiyorsan, güneş *hepimiz* için onu sona erdirecek."

Sophie başını sallayarak onayladı; içindeki adrenalin yükseliyordu...

Birden köşedeki boş dekan masası gözüne ilişti. Suçluluk duygusu içindeki fırtınayı söndürdü. "Ama Profesör Dovey'nin kimseye zarar vermeden masalımızı sona erdirmenin bir yolunu bildiği aşikâr."

"Dekan artık Profesör Dovey değil," dedi Leydi Lesso ve "Peki, o nerede?" diye sordu Sophie hayretle.

"O ve diğer İyilik öğretmenleri, Okul Müdürü'nün ikinci bir emrine kadar kalacakları güvenli bir yere hapsedildiler."

Sophie, Dekan'a bakakaldı. "Ama o senin arkadaşındı! Siz ikiniz her zaman birbirinize yardım etmiştiniz!"

"Tıpkı senin Agatha'ya yardım ettiğin gibi." Leydi Lesso erik sepetini okşarken mor gözlerini devirdi. "Bir cadı, ne kadar denerse denesin bir prensesle arkadaş olamaz Sophie. Bunu acı bir şekilde öğrenmedik mi?"

Sophie'nin ağzı kurudu, sesi boğazında sıkışıp kalmış gibiydi. "Ama o zaman... o zaman diğer Dekan kim?"

Arkasındaki sallanan kapı açıldı. Ölü gibi solgun yanakları ve ölümü andıran mor gözleriyle uzun boylu, tehlikeli bir yakışıklılığı olan bir çocuk kasıla kasıla içeriye yürüdü. Üzerinde kolsuz siyah deri bir tişört vardı ve saçları da dikilmişti.

"Günaydın, anne. Sana taze kahve getirdim," dedi derin ve güçlü bir sesle.

Leydi Lesso'nun masasının üzerine içinde siyahımsı bir sıvı olan kupayı bırakuktan sonra Sophie'ye imalı bir bakış attı. "Güzel, güzel... Görüyorum ki yeni öğretmenimizi alıştırmaya çalışıyorsun." Güneş ışınlarını içeriye alan pencerenin önüne yaslandı. Kemerinde sarılı olan kurbacı parlıyordu. "Tuhaf, henüz tanışmamıştık, değil mi Uzak Ormanlı Sophie? Erkekler Okulu'na sızarken görünmezlik pelerinin içinden ve elf çocuğun bedeninden beni görmüşsündür tabii ki. Honora Dağlı Filip'ü, değil mi? Şu kıymetli Tedros'una işkence etmemi engellemek için bir gece beni duvara savuran Filip. Ah, evet. O Filip... İşte yine o güzel gözler ve o dolgun dudaklar. Ama tabii ki artık Filip değilsin, değil mi? Belki de bu şımarıklığını affetmeliyim..." Mor gözleri Sophie'ye bıçak gibi saplandı. "O küçük sevimli suratı dağıtmayı ben de istemezdim." Dudaklarını yaladı ve ellerini dar ceplerine soktu; pazılarındaki mavi damarlar gerilmişti. "Keşke kalabilseydim hanımlar fakat Lanet Odası'ndaki birkaç Sonsuz'a vermem gereken cezalar var. Kendilerini kurtarmaları için ailelerine mektup yazarken yakaladım onları. Okul Müdürü döndükten sonra sanki birileri buraya kendi isteğiyle girebilir ya da çıkabilirmiş gibi." Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki dönüp Sophie'ye baktı. "İsmimi hatırlıyorsundur umarım."

Sophie, geceliği içinde korkudan sinmiş ve tek söz edemiyordu.

"Aric. Umarım bir daha unutmazsın; sonuçta senin De-kan'ın artık benim," diye hırıldadı kapıdan çıkarken. "Öğle yemeğinde görüşürüz, küçük şımarık Sophie. Öğretmenlerin balkonda özel bir yerleri var. Artık arkadaş olduğumuza göre

seni çok daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum.”

Sophie'ye şeytani bir ifadeyle göz kırptıktan sonra odadan çıktı.

Sophie gözleri fal taşına dönmüş halde Leydi Lesso'ya döndü.

Leydi Lesso kahvesini kokladıktan sonra kupayı erik sepetine boşalttı. Erikler, pis kokan zehirli dumanla eridiler.

Kupayı pencereden aşağı fırlatırken, “Okul Müdürü beni öldürmesini yasaklamasına rağmen hâlâ uğraşıyor,” dedi gaddarca. “Daha dün tualete engerek yılanı bırakmıştı.”

“Aric senin... senin oğlun, değil mi?” Sophie hayretler içinde kalmıştı. “O bir canavar... Bir katil! O, Tristan'ı öldürdü!”

“Okul müdürü kontrolü eline almadan önce, İmtihandan hemen sonra meydana gelen kısa çaplı kaosta Aric beni öldürmeyi neredeyse başarıyordu,” dedi Dekan, sesini biraz daha yumuşatarak. “Onu suçlamıyorum tabii ki. On beş yıl önce Kötlülük Dekanı olmayı kabul ettiğinde, çocuğum da dâhil tüm bağlarımı koparmalıydım. Ama bunun yerine ben Aric'i okulun yakınlarında bir mağarada sakladım, yıllar boyunca geceleri gizlice oraya gittim; sırf onu seven ve koruyan bir annesi olduğunu sanması için.” Sesi titriyor ve erik sepetiyle oynuyordu. “Okul Müdürü bunu öğrendi ve beni kapılara mühürledi. Oğluma veda etmek için hiç şansım olmadı. Aric beni bunun için asla affetmedi... Onu orada bırakışım için, Ormanda altı yaşında küçücük bir çocuk olduğu için ve yapayalnız kaldığı için. Affetmemeli de.” Sophie'ye baktı. “Dediğim gibi, ilimiz de hatalarımızın bedelini ödemeliyiz. Benim ödemem gereken bedel ise oğlumun içindeki tüm kinle benim ölümümü planlıyor olması ve bunu benim Dekan güçlerimi paylaşırken yapması.”

Yüzünde istek dolu bir sırtmayla pencereden dışarıya göz

gezdirdi. “Tam da Okul Müdürü’nün istediği gibi sanıyorum. Dekan anne ve Dekan oğlu... Benim sınıfıma ders verecek olan eski bir öğrenci... Ebedi Efendim ve onun genç kraliçesi... Kötülük lehine birlikte çalışan Eski ve Yeni.”

Sophie, Dekan’ın gözlerini takip etti. Eskiden koyun karışısında Kötülük Okulu’nun olması gerektiği yerde yükselen, parçalanmış ve yüzeyi çukurlarla kaplanmış haldeki Eskiler Okulu’na baktı. Çatısında gölgeyi andıran figürler vardı. Sıralarına saplanmış yay ve oklarla iri, biçimsiz ve insan olmaktan uzak, canavarı andıran kule bekçileri gibiydiler. Sophie, hemen altlarında kulenin penceresi boyunca başka bir gölgenin varlığını fark etti; bir insan gölgesiydi bu. Bir adım yaklaşıncı gemi şeklinde bir şapka takan adam silüeti görür gibi oldu; korsana benziyordu ve elinin olması gereken yerde keskin bir metal parçası vardı.

Silüetin önünde biraz sis oluştu ve kaybolduğunda adam orada yoktu.

Sophie dudaklarını ısırды. Rafal ona Eski kule hakkında herhangi bir şey anlatmayı reddetmişti. Fakat kraliçe olan *oydu* değil miydi? Diğer okulda onun ne sakladığını bilmeye hakkı vardı.

“Leydi Lesso, Eskiler Okulu’nda ne olduğunu lütfen bana söyleyin,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

“Eski peri masalı öğrencileri. Burada ise yeni peri masalı öğrencileri var. Ancak Eskiler Okulu, Okul Müdürü’nün çalışma alanı, senin değil,” diye kestirip attı Dekan ve hemen sonra adeta çılgın bir çekirge ordusunun çıkacağı türden ahenksiz bir gürültü kulede yankılanmaya başladı. “Periler toplanının bittiğini haber veriyorlar.” Ayağa kalktı ve çelik topuklarının çıkardığı sese aldırış etmeden kapıya doğru yürüdü. “Ne dersin?

Öğrenciler geç kalan Lanet dersi öğretmenlerine saygı duymazlar. Özellikle de bu öğretmenin benim *yerimi* alması bekleniyorsa.”

Sophie, kollarını geceliğinin üzerinden birleştirdi ve oturduğu sandalyeye iyice yerleşti. “Birincisi, eğer bir sınıf dolusu ergen çocuğun önüne çıkacaksam, en azından bir şeyler giymeliyim. Ayrıca, beni o sınıfa göndermekte çok kararlı olsanız bile, yeni peri masallarının hiçbirini ben bilmiyorum!”

“Yeni bir peri masalı dedim. Masaları değil.”

“Peki. Bu ne tür bir peri masalıysa artık, onu öğretmem imkânsız!”

“Tabii ki öğretebilirsin, çünkü Yeniler Okulu’nda öğreteceğimiz tek bir peri masalı var.”

Leydi Lesso kapıyı açık tutarken Sophie’ye ters ters baktı.

“*Seninkisi.*”

Casusu Bul

Hansel'in Cenneti'ndeki eski lolipop oda hâlâ lolipoplardan yapılmıştı ama artık o lolipoplar gökkuşağı renklerinde binlerce kırık parçaya bölünmüş ve duvar boyunca yeni duvar resimleri oluşturmak için parçalanmışlardı.

Kalabalık koridordan öğrenciler telaşla içeri girerken Sophie, Profesör Sheeks'in çizilmiş, kesilmiş, parça parça edilmiş ve delik deşik olmuş eski lolipop masasında yerini aldı. Siyah süeten topuklu çizmeler ve vücudunu saran siyah dantelli bir elbise giyyordu. Duvar resimlerinde *Sophie ve Agatha'nın Masalı*'nda Kötülüğünün zirvesindeki haline gözü iliştii. İyilik-Kötülük savaşında Agatha'yı öldürmek için bir sıçanın üzerinde ilerleyişi...

Erkekler-Kızlar savaşında Tedros'a gizlice saldırışı... Agatha'yı balçığa atışı... Tedros'u uçurumdan aşağı itişi...

Onlarla bir zamanlar savaşmıştın, diye yükseldi içindeki ses. Tekrar yapabilirsin.

Elleri titremeye başladı.

Yapamam, panikledi, yüzünü yana çevirdi. Ben değiştim.

İçindeki sesin ona onay vermesi için bekledi. Ona, arkadaşlarını koruması için bir sebep göstermesi için...

Beklediğinin aksine farklı bir ses yükseldi içinden bu kez. Daha karanlık. Daha öfkeli. Kin kusan bir ses.

Sonun annene mi benzesin?

Sonun annene mi benzesin?

Sonun annene mi benzesin?

Sonun annene mi benzesin?

Sophie gözlerini yavaşça Agatha ve Tedros'un duvardaki resmine çevirdi... Bir an için onların yerinde Honora ve Stefan'ı gördü.

Sophie'nin ellerinin titremesi durdu.

Casusu bul, içindeki cadı fısıldadı.

Casusu bul. İtaat etti ve göreve kenetlendi.

Gürültülü bir boğaz temizleme sesi duyuldu.

Sophie yeşilli siyahlı üniformaların içinde, sandalyelerine tıkulmuş kırka yakın Sonsuz ve Hiç'e baktı: Beatrix, Reena, Chad-dick, Nicholas, Mona, Arachne, Ravan, Vex, Millicent, Brone ve diğerleri... Hepsinin suratında da aynı kokuşmuş somurtma vardı.

"Ah, herkese... m-m-merhaba." Sophie heyecandan titriyordu, hem artan öğrenci sayısından hem de yüzlerindeki ifadenin irkilişi. "Uzun z-z-zaman oldu, değil mi?"

Öğrencilerin yüzündeki somurtma bir kat daha arttı.

“Artık biz bir aileyiz, değil mi?” diye yaranmaya çalıştı Sophie; yeni bir taktik deniyordu. “Kendinize bir bakın, siyahlar içinde nasıl da hoş görünüyorsunuz! Siyahı hiç sevmezdim. (Ne Hiççi bir renktir o öyle!) Fakat Leydi Lesso bu elbisenin, Rumpelstiltskin’in bir zamanlar aynı sınıfa ders veren yeğenine ait olduğunu söyledi. Öyle minyon bir kadın ki -gerçi amcasının da bir cüce olduğunu düşünürsek pek de şaşırtıcı değil ama neyse- benim dışımda kimse elbisenin içine girmeyi başaramadı.”

Öğrencilerin yüzleri yumuşamış, artık somurtmak yerine ona nefret dolu bakıyorlardı.

“Leydi Lesso, yokluğumda sınıfa Pollux’un baktığını söylemişti,” dedi amaçsızca; “belki de onu beklesek iyi ederiz.”

Vex sinirden gürlültülü bir gaz çıkardı.

Sophie dehşete düşerek nefesini tuttu.

Casusu bul. Amacına yeniden odaklandı. Bu odadaki birisi sevdiği çocuğu öldürmeye çalışan İyiliğin tarafındaydı...

Fakat hepsinin yüzündeki aynı ifadeye bakıldığında tüm öğrenciler Hiçlere olduğu kadar Kötülüğe ve Sonsuzlara da ihanet etmeye eşit uzaklıkta gibi gözüktüyorlardı. Yani siyah çember ve peçe içinde sınıfın en arkasında burnunu çekip duran Kiko dışındaki herkes. Sophie bir an için kızın üniformasına iliştilmiş küçük pembe bir kurdele götür gibi oldu.

Kiko, Sophie'nin kendisine bakışını fark edince, herkesin suratındaki korkunç ifadeyle Sophie'ye bakmaya başladı.

"Birisine size bu sabah somurtkanlık aşısı mı yaptı?" Soğukkanlılığını korumaya çalışarak yapmacık bir gülümseme kondu suratına.

Bir tükürük topu gözüne denk geldi.

Sophie baştan aşağı kızardı, bunu kimin yaptığına bakmıyordu bile. "Tamam, neden hepinizin mutsuz olduğu aşikâr. Buraya ilk gelişimde bana aşağılıkım gibi davrandınız, üstelik her birinize iyi davranmaktan, koridorda sizi görünce selam vermekten, mide bulandıran pasaklılığınıza katlanmaktan ya da beyaz katın Kötüleri hakkında sizi eğitmekten başka bir şey yapmamışken. Ve şimdi de dünyadaki en yakışıklı çocuk bana yüzüğünü verdiği diye deliye dönmüş durumdasınız. Çünkü siz tüm ezikliğinizle yerinizde otururken, ben tüm gücümle burada oturuyorum. Çünkü bu okulun kraliçesi benim. Ama ne var, biliyor musunuz? Bütün hayatımın boyunca yalnızdım ve beni bırakıp gitmeyecek, beni sevecek birisini bulmaya çalıştım, beni ben olduğum için sevecek birisini... her halimle. Ve şimdi de onu buldum! Büyücüymüş falan umurumda değil. Dünyadaki en kötü çocuk bile olması umurumda değil. O bana ait ve beni seviyor. Duygusal, kafası karışık ve zalimce yanlış anlaşılabilir birisi bile olsam. Oturup somurtun ya da çileden çıkın şu an olduğu gibi ama hayatım boyunca o kadar acıya göğüs gerdim ki siz isteseniz de istemeseniz de gerçek sevgiyi hak ediyorum. En azından benim için biraz mutlu olabilirsiniz!"

Çıt çıkmadı.

"Biz bu yüzden sinirli değiliz ki," diye çıkıştı Beatrix.

"Senin erkek arkadaşının olup olmaması kimsenin umurunda değil," diye söylendi Mona.

Sophie dudaklarını büzdü. “Öyleyse sorun ne?”

Tüm çocuklar pencereye doğru döndü. Sophie öğrencilerin gözlerini takip edince Mavi Orman’ın üzerindeki kocaman puan tablosunu fark etti. Parlak kırmızı şeritler tabloyu üç kategoriye ayırıyordu: en yüksek grup, vasat grup ve en düşük grup. Sophie sisli yeşil hava yüzünden kimsenin ismini okuyamadı, sıralamanın en üstündeki Hort’un ismi dışında.

“Üçüncü yıl bölümlere ayrılma yılıdır,” diye çaresizce homurdandı Ravan, kırpılmış siyah saçlarını ayıklarken. “Önümüzdeki hafta sıralamamıza göre Liderler, Hizmetkârlar ya da Dönüşenler olarak bölümlere ayrılacağız.”

“Bu da demek oluyor ki biz Sonsuzlar da Kötülükte başarılı olmak zorundayız yoksa sonumuz zehirli karakurbağası olarak hayatımıza devam etmek olacak!” diye mızırdandı Millicent. “Bunların hepsi senin suçun!”

“Bu durumun Hiçlere de bir yararı yok,” diye ekledi Mona. “Okul tümenden Kötülük Okulu olduğu için biz de artık iki kau insanla rekabet etmek zorundayız!”

“Üstelik Lider bile olsan, herkesten iki kat daha fazla ödev yapmak zorundasın,” dedi Vex.

“Hizmetkârlar ise Liderlerine itaat etmek ve ne derlerse yapmak zorundalar,” diye söylendi Reena.

“Ve Dönüşenler de derse hayvan olarak katılmak zorundalar!” dedi Beatrix. “Ayrıca bir kavgada üç kez başarısız oldun diyelim, artık hayatına bir bitki olarak devam edebilirsin!”

“Sizi bu kadar rahatsız eden ne? Siz Lider olacaksınız kategorisinde olanlarsınız!” dedi Kiko, kıza dönerek. “Tüm okul sıralamasında sondan üçüncü olan benim. Muhtemelen bir lale-ye dönüşeceğim. Artık hiçbir şeye odaklanamıyorum; şeyden beri... işte şeyden...” Kiko, gözyaşlarına boğuldu. “Tristan lale-

lere baylırdı! Saçına iştirirdi onları." Burnunu peşesinin içine soktu. "O çocuk beni çok sevmiştir."

"Hadi oradan, dünya üzerindeki son kız olsan o çocuk sana yine bakmazdı," dedi alay ederek Beatrix. "Ayrıca, seni budala, Kötülük Lideri olmak istediğimi mi sanıyorsun! Bir zamanlar İyilik Okulu'nda Sınıf Başkanı'ydım, şimdi ise burada insanları çirkinleştirmek, onları lanetlemek ve peşime *hizmetkârları* almak zorundayım!"

"Aslına bakarsan senin için sıradan bir günmüş gibi geliyor," diye mırıldandı Sophie.

Beatrix iç çekti.

"Erkekler Okulu bile bundan iyiydi," diye iddia etti Chad-dick. "Kabul ediyorum kulemiz biraz dağınıktı ama en azından bir saniye geç kalınca arılar gibi tepemize üşüşüp bizi sokan periler yoktu. Şimdi Aric bizi, tümünü kafasından uydurduğu kurallara dayanarak işkence etmek için Lanet Odası'na yolluyor. Şimdiye kadar okuldaki her çocuğu çoktan on kez cezalandırmıştır."

"Daha dün beni tişörtüm dışarı çıktığı için cezalandırdı," dedi Nicholas. "O çocuk Kötülüğün ta kendisi."

"Ve iyi anlamda da değil," diye sessizce mırıldandı Vex.

Sophie detaya inmeleri için onları bekledi, fakat işkence edilen kardeşlikteki tüm çocuklar ona geri dönmenden önce birbirlerine göz attılar.

"Son iki yüzyılda her şey yolundaydı, ta ki sen çıkıp gelene ve İyilikle Kötülüğü mahvedene dek," diye hırladı Ravan.

"Erkeklerle Kızları da!" diye gürledi Brone.

"Umarım Agatha ve Tedros okula sızır ve Okul Müdürü'nü öldürürler!" diye köpürdü Arachne. "Öldürsünler de İyilik geri gelsin!"

"İyilik *geri gelsin!*" diye bağırdı Beatrix ve tüm öğrenciler ayaklarını birlik içinde yere vurmaya, hep beraber haykurmaya başladılar: "İyilik geri gelsin! İyilik geri gelsin!"

Olanlar karşısında Sophie'nin ağzı açık kalmıştı, tek kelime edemiyordu. Herkes İyiliğin tarafındayken, İyiliğin casusunu nasıl bulabilirdi?

"Bu senin işin, seni budala!" Dışarıda tiz, nahoş bir ses duyuldu.

Kapı hızla açıldı ve gürültüyle gülüşen üç öğrenci hızla içeri girdi.

"Çevremde olmak ve ben ne dersem yapmak," diye söylen-di kirli saçları kırmızı siyah çizgilerle ayrılmış, soluk kız. Boy-nunun çevresinde geyik boynuzlu korkunç bir şeytan dövmesi vardı.

"Hizmetkârlarım olarak siz, Lideriniz olarak beni takip et-melisiniz," diye sertçe yanıtladı hırıltılı, kulak tırmalayıcı sesiyle albino kız. Ceplerinden üç kara sıçan sarkıyordu. "Hayatınızın bana yaltaklık ederek geçtiğinden..."

"Eğer Lider ben olursam babacık bana yeni bir at alacağını söyledi," diye cırladı arkadaki kız. Balon gibi yusuvarlaaktı ve elindeki çikolata paketinden atıştırıyordu. "Sonuncusunu kaza-ra öldürmüştüm de."

"Üzerine mi oturdun?" diye alay etti albino.

"Fazla şekerleme vermişim," dedi balon kız.

Ansızın üçü birden durdu ve başlarını Sophie'ye doğru uzat-ılar. Otuz iki dişlerini göstererek gülümsediler ve uyum içinde yerlerine oturdular, ellerini de çantalarının üzerine yerleştirdiler.

"Özür dileriz, geç kaldık," dedi dövmeli Hester.

"Hizmetkârlarda ejderi kullandıktan sonra Castor bize orta-lığı temizletti de," dedi albino Anadil.

"Ejderler biraz fazla kaka yapıyorlar," dedi koca göbekli Dor, ağzındakileri yutmadan.

Sophie eski oda arkadaşlarına sarılmak için neredeyse masanın üzerinden sıçrayacaktı. "Şükürler olsun! İşte, *gerçek* arkadaşlarım!" Yüzü sevinçle aydınlanmıştı, o somurtkanlardan sonra bu üç güler yüzlü cadıyı görmek onu çok rahatlatmıştı. "En azından birisi beni gördüğüne sevinmiş!"

"Ben olsam bundan pek emin olmazdım," diye mırıldandı Hester. Kitabı açmaya koyulmuştu ki çevresindeki öfkeli yüzleri fark etti.

"İşte yine başlıyoruz," diye inledi. "Son defa Kötülük Okulundasınız demek... Bu da demek oluyor ki Kötülüğün *tarafında* savaşıyorsunuz. Bana bir bakın: İmtihanda Aric karnımı bıçakladı ve şimdi her dediğine itaat ediyorum. Hayatta kalmak mı istiyorsunuz? Güneşin erimesini durdurmak mı istiyorsunuz? Öyleyse öğretmenler ne derse yapın ve Agatha ile Tedros'u öldürmesi için Sophie'ye yardım edin."

"Agatha'nın arkadaşın olduğunu sanıyordum," diye laf attı Ravan.

"Pardon? *Bunlar* benim arkadaşlarım," dedi Hester, kırmızı parmak ucuyla Anadil ve Dor'u işaret ederek. "Herkesin korktuğu ama yine de bir parçası olmak istediği cadılar meclisi. Sizin ne düşündüğünüz umurunda olmayan bir komite. Günahkâr, solak ve baştan aşağı orijinal. Oda 66'nın Üç Cadısı."

"Dor hâlâ şişman," diye espri yaptı Anadil.

Dor'un kaşları çatıldı.

"Agatha'da bir çeşit şeytan tüyü var, sempatik kız," diyerek devam ertti sözüne Hester. "Ama onu savunacağım derken Aric neredeyse beni öldürecekti ve ben dersimi aldım. Kötülük adına istediğim tek şey, Kötülük öğrendiğimiz ve yeteneksiz annem-

den daha iyi bir Kötü olmayı nasıl başaracağımın öğretileceği okulumun normale dönmesiydi. Ve şimdi Sophie sayesinde sadece bir değil, iki Kötülük okulumuz var.”

“Artı, Kötüler bir kez olsun Hiç Mutlu Sonralarına ulaşabilir!” diye mest oldu Dot. “Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz, değil mi?” Ravan’a göz kırptı. “Kötü Sevgililer Günü!”

Ravan ağzını açmadı.

“Üstelik sevgi istemiyorsak da sorun yok,” dedi Anadil itici bir tavırla. “Sophie’nin masal kitabı kapandıktan sonra Kötülüğün de kazanabileceği kanıtlanmış ve Kötüler artık ölümle lanetlenmekten kurtulmuş olacak.”

“Yaşasın özgür Kötülük!” diye haykırdı Hester.

“Yaşasın özgür irade!” diye bağırды Dot.

“Yaşasın Kraliçe Sophie!” diye ilan etti Anadil, yumruklannı gürültüyle sıraya vurarak. Bu esnada Hester ve Dot tezahürat yapıyor, üç kara sıçan ise cırlıyorlardı: “Yaşasın Kraliçe Sophie! Yaşasın Kraliçe Sophie!”

Sınıftan onlara katılan olmadı.

“İyiliği geri getirmek sizi hemen neşelendirdi, değil mi?” diye iç çekti Dot.

Sophie üç şampiyon cadısına gülümsedi. En azından kimin casus *olmadığını* biliyordu.

Arkasındaki kapı açıldı ve pembe şişko bir flamingo tökezleyerek içeri girdi. Belki de büyük bölümü pembe şişko bir flamingoydu çünkü vücuduna bir köpek kafası oturtulmuştu ve onu kontrol etmeye çalıştıkça başarısız oluyordu. Beceriksizce duvara doğru dayanırken, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi. “Castor kendini iyi hissetmiyordu, dolayısıyla onun Hizmetkârlar sınıfına ben göz kulak oldum ve şanlı Dekanımız Lord Aric için bestelediğim heyecan verici marşı öğretiliyordum.

Duymak ister misiniz? 52 parçalı senfoniyle ve bir soprano eşliğinde söylenince daha güzel oluyor ama eminim etkiyi tekrarlayabilirim.”

Öğretmen masasında oturan Sophie'yi fark etti. “Ah, merhaba... eski öğrenci,” deyip havayı kokladı.

Sophie, kendi vücutlarını kullanma savaşını sürekli olarak kuduz kardeşi Castor'a kaybeden iki başlı Kerberos'un diğer yarısı olan Pollux'a ters ters baktı. Geçen yıl Erkeklerle birlikte tahliye edilmekten yırtmak için Evelyn Sader'a yağ çektiği gibi, şimdi de İyilik öğretmenleri gibi bir hücreye tıkmamak için Aric'e yağ çektiği bariz olan bu yağlı, omurgasız, kahverengi burunlu olmadan hayatının geri kalanını geçirebilirdi. Daha da kötüsü, Pollux geç kalması konusunda yalan söylüyordu. Çünkü üç cadı arkadaşı Castor'a ejder kakası temizlemekte yardım ettiklerini söylemişlerdi.

“Arkadaşlarının yanında oturmak ister misin?” diye iğneledi Pollux, sanki Sophie'nin düşüncelerini okur gibi. “Birkaç haftadır *benim* sorumluluğumda olduğu için, sınıfı bana bırakacağını düşünmüştüm.”

“Olduğum yerden oldukça memnunum,” diye çıktı Sophie, öğretmenlik yapması bu aptalı sinirlendirmek anlamına geldiği için bir an mutlu olmuştu. Sınıfa doğru döndü. “Derste ne işlediğinizi bana anlatırsınız sanırım, öğrenciler. Hmm?”

“*Sophie ve Agatha'nın Masalı*, tüm detaylarıyla,” dedi Hort. Ellerini kitaplarını ya da çantasını taşımak için kullanmak yerine, tişörtüyle oynuyordu, kıvrımlı karnını herkesin görmesini istercesine. “Bilirsin işte, Agatha ve Tedros'un hassas noktalarını saptamaya çalışıyoruz ki onları öldürebilelim ve kaybeden değil, kazanan olalım aruk.” Bir sıraya oturdu, parlayan siyah gözlerinden duyduğu haz anlaşılabilirdi. Esneyerek gerindi.

Sophie, Hort'un geniş omuzlarına, kirli sakalına ve dik duruşuna göz ucuyla baktı. Bir ay içinde, o sıska, zayıf ve güçsüz çocuk gitmiş, yerine nefes kesen bir delikanlı gelmişti. Sophie hem Sonsuz hem de Hiç kızlarının hepsinin gizlice çocuğu süzdüğünü fark etti. *Makyaj büyüsü yapmış olmalı*, diye düşündü, çocuğun saçlarını savurmasını izlerken. *Belki bir ikizi vardır ya da şeytanla anlaşma yapmıştır ya da bir şey işte...* Hort, Sophie'nin bakışlarını yakaladı ve onu öldürecekmiş gibi bir bakışla karşılık verdi. Sophie başını çevirdi ve Pollux'u dinliyormuş gibi görünmeye çalıştı.

"Hort'un da belirttiği gibi, ilk hafta Tedros'un bir prens olarak noksan olduğu konular üzerine bir ünite işledik," dedi köpek, Sophie'yi iteleyip de öğretmen masasına yerleşirken. Bir kanadını salladı ve duvardaki lolipop renkleri birbirlerine yenden karışıp Tedros'un, *Sophie ve Agatha'nın Masalı* ndan en kötü sahnelerine dönüştü. "Peki, ne öğrendik çocuklar? Evet, Hester!"

Merlin'in Teşhirevi'nde sergilenen Tedros'un resmine bakan Hester, prensin bir yarattığı öldürüşünün çizimine pis pis sırtırken, "Ciddi anlamda babasıyla sorunları var," dedi Hester.

"Mükemmel! Evet Anadil?"

"Annesi onu kaybettiğinden beri kızlara güvenmiyor," dedi albino, Kötülük Salonu'na Tedros'u Agatha'ya ok atarken resmedilmiş çizimi işaret ederek.

"Tam üstüne bastın! Evet, Dot?"

"Kılıçlara bir takıntısı var," diye cınladı Dot, Filip'i ormandan öpmek üzereyken çizilen resmi başıyla işaret ederek.

Pollux kıza göz kırptı. "Düellomuza geçecek olursak..."

Sophie, Tedros'la birlikte çizdiği ve Filip olduğu haliyle aldığı resimlerine baktıkça Hort'un düşünceleri soldu. Bir erkek

ken, Tedros ona karşı öyle savunmasız, öyle korumacı ve nazikti ki maço maskesinin ardındaki gerçek Tedros'u görmüştü. Kısacık zamanda o kadar yakındılar ki bir zamanlar Agatha ile oldukları gibi, Tedros'la da kan ve ruh eşi olmuşlardı. Mavi Orman'da nihayet ona dokunduğu anı hatırlayınca Sophie'nin yanakları al al oldu. Eğer karşısındakinin o olduğunu bilseydi, Tedros ona asla ya... şmazdı. Tedros'u sonsuza dek kaybetmişti... En yakın arkadaşını öpmeye çalışan o güzel, mükemmel çocuğu...

Sophie kıpkırmızı kesildi. Tedros, Rafal'ı öldürmek istemişti ve o da şimdi Tedros yüzünden *kızartıyor* muydu?

Yeni bir aşkın var, dedi dişlerinin arasından, bacağına cimciklerken. *Eskileri düşünmeyi kes artık.*

"Tüm bunları öğrendikten sonra," diye lafa girdi Pollux, kanadıyla Sophie'yi sıranın ucuna itelerken; "bugünkü dersimiz, Tedros'un zihnini derinlemesine araştırmak olacak. Hepiniz bir süre için sihirli Tedros maskeleri takacaksınız. Öğretmen i oynayan da Sophie olduğuna göre, hanginizin daha çok Tedros'a benzediğini de o bulacak. Sophie kimin daha çok Tedros'a benzediğini söylerse o kişi bir üst kademeye geçmeye hak kazanacak." Sophie'yi sıradan kaldırıp sahneye iteledi.

"Başlayalım mı?" diye sıkıştırdı kızı.

Birkaç dakika sonra Sophie, gözleri siyah bir bez parçasıyla bağlanmış halde, ayakta öğrencilerin sıralarını değiştirmesini bekliyordu.

Casus, Tedros'un arkadaşı olmalı, okula sızmalarına yardım edeceğine göre, diye geçirdi aklından. *Ve o casus, ortalıktan kaybolduğundan beri Tedros'la iletişim kuran tek kişi.* Yani bu da, Tedros'u taklit edecek kadar iyi tanıyan kişinin düelloyu kazanması ve dolayısıyla, bir numaralı şüpheli olması demek anlamına geliyordu.

"Herkes kendine bir yer buldu mu? Sophie'nin nerede olduğunuzu hatırlamasını istemeyiz," dedi Pollux, Sophie arka taraftan gelen son oturma sesini duymadan önce. "Pekâlâ. Gizleme büyüü yüzünüzü bir silüet maskesiyle kaplayacak. Maskeye sakın dokunmayın, aksi halde yüzünüze sonsuza dek yapışabilir. Duydunuz mu beni? *Sakın dokunmayın!*"

"Bu okul gereğinden fazla tehlikeli," dedi sert bir şekilde Reena.

"Hazır mısınız?" dedi Pollux. "Bir... iki... üç..."

Sophie gürültülü, uğultulu bir çatırtı duydu. Sonrası ölüm sessizliği.

"Bu maskeler fazla yakışıklı," diye söylendi Ravan.

"Ve *sarışın*," diye sızlandı Hester.

"Şşşt!" diye tısladı Pollux. "Sophie, sıra sende. Hazırlan ve başla!"

Sophie gözündeki bezi çıkardı.

Tedros'un duvardaki resimlerini görmeden önce yanakları allaşan Sophie, şimdi baştan aşağı Pollux'un tüyleri gibi kızarmıştı.

Kristal mavisi gözleriyle ona bakan, yumuşak altın sarısı saçları ve kusursuz bronz teniyle önünde oturan kırıktane Tedros vardı. Yine de o yüzlerde tuhaf bir belirsizlik vardı. Saçtıkları plastiği andıran kalın ışıltılı yüzünden, Sophie boyunlarından aşağısını ve kıyafetlerini algılayamıyordu. Kimi Tedroslar gülümsüyor, kimi alayla bakıyor, kimisi donuk ve boş gözleriyle etrafı süzüyordu. Sophie bu görkemli prenslerin hepsini iyice inceleyip, yanaklarının eskisinden de çok yandığını hissetti.

Kes kızarmayı, seni aptal! Tedros artık senin arkadaşın değil!
Hayır. O, en yakın arkadaşı için onu reddeden çocuktur. O, onun gerçek aşkını öldürmek isteyen çocuktur. Tam da bu odada, onun

aleyhine casusu olan İyiliğin poster yüzü olan çocuktu...

"Eee?" dedi Pollux somurtarak.

Sophie kendisini topladı ve prensler denizine kendisini bıraktı. Onları tek tek inceledi, hileleri sezmesi yalnızca birkaç saniyesini alıyordu her seferinde. Ya gülüşleri çok rahatsız edici ya da çok uyusku, duruşları ise ya çok katıydı ya da çok kam-burdu. Ya da üzerlerinde gerçek Tedros'un asla sahip olamayacağı bir öz güven eksikliği vardı.

İkinci sıradaki Tedroslardan birisi neredeyse onu kandırma-yı başaracaktı ki Sophie'yle göz göze gelir gelmez gözlerini ka-çırdı. Gerçek Tedros olsa o güçlü ve kararlı bakışlarını, kalbinizi eritene dek üzerinizden çekmezdi. Diğer Tedrosların hiçbirisi onun yakınından dahi geçemezlerdi. Sophie nihayet son sıraya gelmişti ve hâlâ İyiliğin casusunu bulmaya yaklaşmamıştı... Ta ki sonuncu Tedros onu afallatana dek.

Sophie, haylazlıkla parıldayan o sabit mavi bakışlarına kilit-lendi. Tek kaşını kaldırırken ıslak alt dudaklarını ısırarak bu Tedros, Tedros'un kendisinden bile daha Tedros'tu. Sophie o an tüm vücuduna yayılan ani ateşi hissetti.

İşte bu, diye geçirdi zihninden, elini beline koyarken. *Onu en iyi tanıyan bu. Casus bu.*

Casus kendi oyununda kafa tutuyor, alayla yaklaşıyordu. Yaklaşıkça da prensin o canlı teninin sıcaklığını ve o heyecan verici nane-odun karışımı kokusunu duyumsuyordu. Sophie'nin kalbi hızla atmaya başlamıştı, karşısındakinin casus ol-madığını, o olduğunu, *gerçek* o olduğunu ve onunla birlikte ol-mak için Agatha'yı bıraktığını hissetmişti! Şaşırmış, panikle-miş ve keyiflenmişti. Soluk soluğa sarıldı: "Teddy, bu *sensin!*"

"Sakin dokunma."

Sophie şaşkınlıkla irkildi.

Maskeler eriyip herkesin kendi yüzü ortaya çıkarken başan sıralamaları da başlarının üzerinde belirirdi. '1' derecesi, yeşil dumandan bir tacın içinde Hort'un başında yanıp söndü.

"Aferin sana Hort!" dedi Pollux. "Kuşkusuz ki *gerçek* Tedros'u öldürmesi için kraliçemize sen yardım edeceksin."

"Kuşkusuz," dedi Hort, hançer gibi bakışlarını Sophie'ye saplamaya devam ederken.

"Benim sonum da bu gidişle börtü böceğe dönüşmek olacak," diye ağladı Kiko, cılız sesiyle. Hort'un ardından, başının üzerinde '20' puanı kara bir bulut halinde üzerine yağıyordu.

Sophie'nin kafası o kadar allak bullak olmuştu ki! Ama daha zihnini toparlayamadan, periler büyük bir gürültüyle cırlamaya başlayıp dersin bittiğini haber vermiş ve tüm öğrenciler kendilerini sınıftan dışarıya, kalabalık koridora atmışlardı. Sophie, öğrencilerin arkasından sarhoş gibi sallanarak sınıftan çıktığında hâlâ Hort'un nasıl olup da Tedros olduğunu, Tedros'un sonrasında nasıl tekrar Hort'a dönuştüğünü ve neden Tedros'a sarılmaya çalıştığını kavramaya çalışıyordu.

Üç cadı aniden kapı aralığından sıvıştılar.

"Ejder kakası yüzünden neredeyse yakalanacaktık!" diye fışıldadı Dot.

"Size başka bir bahane bulalım demiştim," diye hırladı Hester.

"Kimsenin bir şeyi çıktığı yok," diye susturdu diğerlerini Anadil.

Sophie üzerindeki sersemliği attı ve eski oda arkadaşlarının arkasından koşturdu. Eskisi gibi ayaküstü laflayabileceklerini düşünmüştü. "Hey! Bekleyin!" diye seslendi heyecanla.

Üç cadı durup beklemek yerine, sesi duymazdan geldiler ve öncekinden daha da hızla yürümeye koyuldular.

Kapıda bir başına kalakalan Sophie kızların diğer siyah giysili kalabalığın arasında kaybolmalarını izledi. Yüzündeki gülümseme yavaşça silikleşirken, okuldaki tek arkadaşlarının da neden artık onu tanımazdan geldiklerini açıklayamıyordu.

Ne Çok Erkek

İyilik ve Kötülük Okulunda normalde öğretmenler birden fazla derse girerlerdi, fakat Leydi Lesso, Sophie'ye yalnızca bir ders vermişti. O derse de Agatha ve Tedros'u en iyi tanıyan öğrencileri almıştı. Fakat ikinci ders günü gelmişti ve Sophie hâlâ casusun kim olduğuna ya da Sonsuzların okula nasıl sızmayı planladıklarına dair ufacık bir bilgiye dahi ulaşamamış halde Hansel'in Cenneti'nde dolaşıyordu.

Hort olamaz. Düelloyu kazanmış bile olsa oldum olası Tedros'tan nefret etmişti ve şimdi ona yardım etmek için bir sebebi de yoktu.

Peki, o zaman kim? Rafal'ı öldürmelerinde iyiliğe yardım et-

mek için kim hayatını riske atardı? *Onu* yeniden kazanmalarında İyiliğe yardım etmek için kim hayatını riske atardı?

Sınıfların kapılarından öğretmenlerin Agatha ve Tedros'u pusuya düşürmeleri için öğrencileri hazırlamalarını izledi. Çirkinleştirme dersinde Profesör Manley, öğrencilere düşmanlarını şaşırtmaları için nasıl okul eşyalarına karışacaklarını Kamufaj büyüyle gösteriyordu; Tarih dersinde Rafal öğrencilere bir zamanlar İyilik ve Kötülük Okulu'na gizlice giren düşmanların hangi yolları izlediklerini öğretiyordu. Özel Yeteneklerde Profesör Sheeks öğrencilerin birbirlerine karşı özel yeteneklerini sergileyecekleri bir tartışma turnuvası düzenlemiş; Aric ise dışarıda Mavi Orman'da, öğrencilere askerî eğitime zorluyor, geride kalan öğrencileri ise periler sokarak cezalandırıyordu.

Sophie üçüncü balkonda dikilirken, kolsuz tişörtü ter içinde kalmış, öğrencilere emirler savuran devasa Aric'i izledi. Alık ve ölüm saçan birisine göre fazla iyi görünüşlüydü.

Yüzü kızardı. *Gerçekten de az önce böyle mi düşündüm?*

Aric, sanki zihninin içinde bir yerdeymiş gibi birden başını kaldırdı ve bıçak gibi keskin bir gülümsemeyle Sophie'ye baktı.

Sophie omzundaki eli hissetti ve bir çılgılık attı.

"Hâlâ korkutucu olduğumu öğrenmek güzel," diye sırtı Rafal.

Sophie karşısında duran yakışıklı ve genç sevgilisine baktı, tişörtünün bağları çözülmüştü. "Özür dilerim... ben sadece..."

Rafal başını aşağı eğer eğmez Aric'i gördü. Genç Okul Müdürü'nün yüzündeki gülümseme soldu. "Ders nasıl geçti?"

Sophie, Rafal'ın omuzlarının üzerinden Hort'u gördü; bir köşede Beatrix'le flört ediyordu.

"Sophie?"

"Hi?"

Rafal, Sophie'nin Hort'a bakışlarını yakaladı. Sophie bakışlarını Rafal'a çevirdi. "Ah, Tatlım! Ders gerçekten çok güzeldi," diye yanıtladı.

Okul Müdürü kaşlarını çattı. "Bak, şimdi gitmem gerek ama öğle yemeğinde görüşürüz. Balkonda özel bir yerimiz var."

Fakat şimdi de Sophie dışarıda yürüten Reena ve Ravan'a gözlerini dikti. Üzerlerinde Tedros'un yakışıklı suratının çizili olduğu İyiliği Geri Getirin! yazan beyaz kuğu broşları, vardı. Prens öyle kahramanca ve havalı resmedilmişti ki Sophie'nin kalbi alevlendi.

Rafal arkasını döner dönmez çocukların broşları üzerlerinde Rafal'ın genç yüzünün olduğu "Kötülük Hükmeder!" yazan siyah kuğuların olduğu broşlara dönuştüler. Rafal gözlerini kısı ve Sophie'ye döndü.

"Dikkatin dağınık gibi," dedi tüm soğukluğuyla.

"Benim mi? Yoo, hayır." Sophie zorla öksürdü. "Sadece biraz yorgunum. Biliyorsun, hâlâ tam olarak iyileşemedim..."

Rafal'ın taş gibi mavi gözleri Sophie'ninkileri delip geçti, sanki ruhuna yerleşmiş gibi. Sophie'nin karnı sıkıştı, kolunu sıkarak Rafal'ın yanağından öptü. "Öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

Rafal kızın yüzüne uzun uzun baktıktan sonra yumuşadı. "Geç kalma. Seni bekleyeceğim." Soğuk parmaklarıyla Sophie'nin dudaklarına dokundu.

Sophie, Rafal'ı sınıfa gitene kadar izledi, dudaklarına neşeli bir gülümseme yerleştirdi ve ardından el salladı...

Kapı kapanır kapanmaz, bir tavşan gibi sıçradı ve Hansel'in Cenneti'nden kaçır gibi uzaklaştı. Düşünmek için bir yere ihtiyacı vardı.

Rafal haklıydı. Dikkati dağılmıştı, aniden tek gerçek aşkına

dikkatini veremez hale gelmişti. Yüzüğüntü taşıdığı tek gerçek aşkına, tüm masalı boyunca bulmak için çırpındığı tek gerçek aşkına. Ve şimdi dikkatini dağıtan şey, doğduğu günden bu yana dikkatini dağıtan şeyle aynıydı.

Erkekler.

Ne çok erkek.

Sophie ardından buz kapıyı kapattı ve eski Onur Kulesi'nin çatısında soğuk gri gün ışığında dikildi. Siyah camdan sarkarak, çamurlu sabahların alacakaranlık gibi gözükmesine sebep olan zayıf aydınlatılmış gökyüzünün altında gizlenen yeşil koyun ardındaki Sonsuz Orman'a baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra kendisini yukarı doğru çekti ve Merlin'in Teşhirevi'ne doğru yol aldı. Merlin'in Teşhirevi, Kral Arthur'a övgü için yapılmış, içindeki ağaçların her birine farklı şekiller verilmiş bir sergiydi ve Agatha ile Sophie en çok buraya gelip düşünmeyi severlerdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sergideki ağaçlar Kral Arthur'un hikâyesini değil, oğlununkini yansıtıyordu. Sophie şekilleri inceleyerek bahçenin içinden geçti. Üstüştü Tedros ilk kez Agatha ile karşılaşılıyor. Tedros, Agatha'yı Sonsuzların Kış Balosu'na davet ediyor. Tedros, Sonsuz Orman'da dikenlerden yaralanan Agatha'yı kurtarıyor...

İyi de Kötülük Okulu neden İyiliğin aşkını övsün? diye geçirdi aklından, Tedros'un kollarındaki Agatha'yı incelerken. İçinde eski kusançlık krizi hisleri uyandı ve Tedros'un artık onun değil, Agatha'nın gerçek aşkı olduğu fikriyle kendini sakinleştirmeye çalıştı. *Tıpkı Rafal'in benim gerçek aşkım olması gibi.*

Düşüncesinin üzerinden on dakika geçmişti ama o hâlâ ağaçların arasında amaçsızca geziniyor, Tedros ve Agatha'nın romantik anılarının her bir ayrıntısını derinlemesine düşün-

yor, kendisini bir türlü durduramıyordu. Üstelik henüz prens ve prensesin bir söğüdün altında öpüştükleri sonuncu heykellerini görmemişti.

Tuhaf, değil mi? diye geçirdi aklından, bir adım daha yaklaşıırken. O, Agatha'yı öpmüştü... Agatha da Tedros'u... Ama o Tedros'u hiç öpmemişti. Hiç de öpmeyecekti. Artık o, onun düşmanıydı, haindi... Dahası, onu öpecek birisi zaten vardı... Önünde Agatha'nın öpmekte olduğu çocuktan çok daha dü-rüst, çok daha zeki ve çok daha iyi olan birisi... Öyleyse neden parmak uçlarında dikilmiş, pis öpücüklerinin kokusunu içine çekiyordu. Altın yüzüğünün olduğu parmağıyla arkadaşlarının birleşmiş dudaklarına değiyordu ki...

Parmak ucunda birden yoğun ve şiddetli bir kızarıklık meydana geldi.

Sophie şaşkınlıktan donup kaldı.

Kan kırmızısı kızarıklık etçil bir hayvan gibi hışırdayarak parmağından eline, oradan koluna, oradan da omuzuna doğru ilerledi. Öyle sıcaktı ki Sophie nefes alamadı...

Birkaç saniye geçmişti ki Sophie eski Kahramanlık Kulesi'nin örtülü geçidine adeta bir gergedan gibi daldı ve dördüncü dersten çıkan öğrenciler onu görünce iki yana açıldılar. Merdivenleri hızla çıkıktan sonra Dekan'ın ofisinin kapısını açtı. Tüm bedeni kabarcıklarla doluydu ve kızarıklıklar boynunu geçmiş yüzüne doğru ilerliyordu.

Profesör Manley ve Leydi Lesso sakinliklerini bozmadan Sophie'ye baktılar; her ikisinin de silüetleri penceredeydi.

"Birisinin yaralanabileceğini sana söylemiştim, Bilious," diye iç geçirdi Leydi Lesso.

"Yalnızca Sonsuzların aşk hikâyesine dokunacak kadar aptal olan birisi," diye hınıldadı Manley, Sophie'ye bakarak. "Derhal

Hazırlık Odası'na git ve baştan ayağı buhar banyosu yap."

"Fakat Dekan Sader Hazırlık Odası'nı yakmıştı!" diye soluklandı Sophie acı içinde.

"Sadece Kızlarınkini," dedi Leydi Lesso. "Erkeklerinkini kullan."

Sophie merdivenlerden aceleyle çıkarken Rafal'ın yüzüğü'nün şişen parmağını sıkıtiğini hissetti.

"Sophie?" diye seslendi Manley.

Dönüp sesin geldiğı yöne baktı.

"Rafal'a olan aşkın tüm Kötülüğ'e ilham verdi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Öğretmenler de dâhil hepsine."

Sophie aceleyle gülümsedikten sonra koşarak uzaklaştı.

Sophie, Erkeklerin Hazırlık Odası'na varana kadar beşinci kata gelmişti ve kızarıklık tüm yüzüne yayılmış, cildi ve göz kapakları öyle yanmaya başlamıştı ki etrafı çok zor görebiliyordu. Neyse ki erkeklerin kaplıcasında kimseler yok gibiydi. Sophie yırtmaçların arasından Midas Altını saunaya, İskandinav spor aletleriyle dolu spor salonuna, tuzlu suyla dolu tur havuzuna, sülfür ve ter kokan buharlı hamamlara göz gezdirdi. Sol gözü aniden balon gibi şişip kapanınca, içerideki en çok buhara sahip banyoya doğru bir tepegöz gibi tökezledi. Ardından da banyonun köşesine çarpıp kaynar suyun içine düşüverdi. Su yüzünden elbisesi paraşüt gibi açıldı.

Sophie suya düşer düşmez vücudundaki kırmızı kabarcıklar boynundan aşağı geri gitmeye başladı.

Su baloncukları şişmiş yüzünün üzerinden bedenine doğru akarken, Sophie suyun yanaklarını temizlediğini ve Rafal'ın yüzüğünün artık parmağını sıkmadığını hissedene kadar yavaş yavaş cildini iyileştirdi. Rahatladığı için derin bir nefes alan Sop-

hie, denizden çıkan deniz kızı gibi yüzünde bir gülümsemeyle, saçlarını savurarak yüzeye çıktı ve gözlerini açtı.

Hort, buharın içinden ters ters Sophie'ye baktı.

"Kimleri görüyorum? Küçük Yalancı Hanımefendi de buradaymış."

Sophie'nin beti benzi attı, kaçmaya çalışan bir yengeçmiş gibi geriye doğru süründü.

"Korktun mu? Sen mi?" diyerek alay etti Hort.

"Hayır, sadece önüme gelen her çocukla buhar banyosu yapmak gibi bir âdetim yoktur," diye parladı Sophie, küvetten çıkarken.

"Önüme gelen çocuklar mı?" diye sırıttı Hort sinirle. "Geçen yıl senin *en yakın arkadaşım*, hatırladın mı? Erkekler sınıfından sağ çıkabilmen için sana yardım eden en yakın arkadaşın, Tedros'u yenmen için yardım eden, İmtihana sokmak için söz verdiğin ama sadece Tedros'u soktuğun en yakın arkadaşın..."

"Güzel sohbetti," diye mırıldandı Sophie, hızla sıvışırken.

Birden hâlâ iyileşmekte olan omuzlarındaki kızarıklıklardan fark etti.

"Birkaç dakika daha durursan tamamen geçerler," dedi Hort arkasından. "Eğer şimdi gidersen *sonsuz* dek izleri kalacak."

Sophie buğunun içinden Hort'a sert sert baktı. Üzerinde sadece siyah şortu vardı, solgun ve kaslı göğsü sıcak yüzünden pembeleşmişti.

"Birkaç dakika daha," diye mırıldandı Sophie, küvetin içinde Hort'tan en uzak köşeye giderken.

"En yüksek puanda olmanın ödülü işte bu. Ne zaman istersem o zaman egzersiz yaparım ve öğretmenler buna pek itiraz etmezler," dedi Hort, omzuna su savururken. "Tedros'un buraya neden düşkün olduğunu şimdi anlıyorum. Narsistler

burayı seviyor olmalılar. Neyse ki şu ağaçkakan zaman tutuyordu, aksi takdirde Prens Sevimli Surat buradan asla ayrılmazdı. Tabii muhtemelen kuş da İyiliğin diğer öğretmenleriyle birlikte hapsedilmiştir. Dev periler de, tabii. Çamaşırhanede çalışmak zorunda kalanın kim olduğunu bir görmelisin.”

“Anlamıyorum, Kötülük şatosunda neden hâlâ bir Hazırlık Odası var?”

“Yeni erkek arkadaşına sorsana,” diye dalaştı Hort. “Herkes ten fazla geliyor buraya. Sana daha hoş gözükmeye çalıştığı açık.”

“Hazırlık Odası’nı *Rafal* mı kullanıyor?”

“Ah, şimdi de kendisine *Rafal* diyor, öyle mi? Yeni yüzüne gidecek yeni bir isim seçmesi gerekti anlaşılan. E tabii sana eskiyi hatırlatmaması gerek. Güzel deneme. Ben yine de Okul Müdürü’nü tercih ederim.”

“O bizimle yaşıt,” diye savunmaya geçti Sophie.

“Kendine bunu söylemeye devam et. Tabii adam hakkında çok da kötü konuşamam. Ona bunun için yalvardığımda babama düzgün bir mezar vermişti. Tabii, en iyi Kötülerin gömüldüğü bir Mevta Sırtı değildi ama Akbaba Vadisi de yeterince iyiydi. Özellikle de Okul Müdürü’nün benden pek hoşlanmadığını düşünürsek. Biliyorsun, sana âşık olduğum için. Ama en azından babamın huzura ermesine müsaade edecek kadar inceydi.”

“Gördün mü, o kadar da kötü birisi değilmiş, değil mi?” diye yatıştırdı Sophie. “Hem baban da hak ettiği mezara kavuştu. Nihayetinde hem asil, hem istikrarlı hem de bundan emin olan bir oğula sahipti.”

Hort burnunu çektiğini gizleyerek başıyla onayladı.

“Ayrıca bakıyorum da sen de Hazırlık Odası’nda fazlasıyla zaman geçiriyorsun,” diye alay etti Sophie. “Neredeyse ikinci bir Tedros gibisin.”

“Onu herkesten iyi tanıyor olmam doğal değil mi?” diye gıktı Hort.

“Ne? Neden Tedros hakkında bir şeyler bilecekmişsin ki?”

Hort öfkeyle homurdandı. “Ya yine yalan söylüyorsun ya da cidden görüldüğün kadar aptalsın. İlk sene kızken, onun için beni bırakan sendin. İkinci sene ise erkekken yine onun için beni bırakan sendin. Onun için yalan söylerken, ihanet ederken ve hırsızlık yaparken, sana süprüntüymüşün gibi davranansa oydu. Sana yardım ederken, değer verirken ve sana kraliçeymişsin gibi taparken, *bana* süprüntüymüşüm gibi davranan da sendin! Benim sahip olmadığım neye sahip? Onu bu kadar sevilir yaparken beni bu kadar değersiz yapan şey ne? Bu soruyu kendime kaç kez sordum biliyor musun Sophie? Neden benden daha insan olduğunu anlamak için kaç kez bir kitapmış gibi ona çalıştım ya da kaç kez karanlıkta oturup onun her bir ayrıntısını düşledim? Ya da onun gittiği an, sırf görünmesini istediğin şekilde görünüyor ya da duymak istediğin şeyleri söylüyor diye Okul Müdürü’nün -Raphael, Michelangelo, Donatello ya da kendini daha iyi hissetmek için ona nasıl sesleniyorsan onun işte- yüzüğünü kabul ettin? Dürüst, nazik ve gerçek birisine sahip olabileceksen, neden?” Siyah, parlak gözleri bir muzrak gibi Sophie’yi deldi geçti.

Sophie omzunu kontrol etti, küvetten çıkacağından ümitsizdi; yaraları hâlâ geçmemişti. “Birincisi, bana aptal deme Hort. İkincisi, inan bana geçen sene için üzgünüm. Ağzımdan neden senin değil de Tedros’un ismi çıku hâlâ bilmiyorum. Ama benim için o bitti... Gerçekten bitti. Başka ne diyebilirim bilmiyorum...”

“Sanki söylediğin şeylere inanacakmışım gibi,” diye küçümsedi Hort. “Senin hak ettiğinden çok daha fazla kez seni aklımda öptüm ve de öldürdüm.”

Sophie bakakaldı.

Hort, suya hafifce vurarak iç cekti. “Ama ben dersimi aldım. Eski Hort’u isteyen yok. Yeni Hort’la tanışma zamanı. Senin havalı, erkeksi prensini örnek aldı. Fıstıkların hoşuna giden Hort.”

“Ama bu Hort gerçek Hort değil,” dedi Sophie kaşlarını çatarak. “Bu Hort sen değilsin.”

“Peki, bu kişi her kimse...” Hort bakışlarını Sophie’ye dikti. “Nihayet senin dikkatini cekti, değil mi?”

Sophie tek kelime etmedi.

“Hah, buruşmaya başladım.” Hort, buruşan parmağını işaret ederek konuyu değiştirdi. Küvetten çıkarken, “Ayrıca, yeni erkek arkadaşın muhtemelen seni bekliyordur,” dedi.

Sophie, çocuk küvetten çıkarken sırtının kıvrımlarından damlayan su damlalarını inceledi.

“Hort?”

Durdu, hâlâ ona arkası dönüktü. Odadaki tek ses şortundan haliya damlayan damlaların sesiydi.

“Beni hala seviyor musun?” diye fısıldadı.

Hort yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle Sophie’ye dondü. Bir zamanlar tanıdığı o toy, acık yürekli cocuğa benziyordu.

“Hayır.”

Sophie gözlerini başka tarafa çevirdi. “Oh, güzel. Evet. Bunu duyduğuma sevindim,” diye cınladı sesi. Bakışlarını Hort’a çevirmeden, elbisesiyle oyalanıyordu. “Biliyorsun, yeni erkek arkadaşısıyla...”

Fakat Hort çoktan gitmişti.

Uzunca bir süre omuzları iyileştikten, hatta tüm cildi kuruyup kırı kırı olduktan sonra bile, Sophie buhar havuzundan çıkmadı. Bir yandan terliyor, diğer yandan da az önce onun

olduğu noktaya bakıyordu. Ancak kule boyunca perilerin cırlamalarını duyduğu zaman öğle yemeğinin sadece başını kaçırmadığını fark etti.

Yemeği tamamen kaçırmıştı.

Gece yerini gündüze bırakmıştı. Sophie dinginlikle Okul Müdürü'nün penceresinde oturuyordu. Saçları nemli, siyah elbisesi ise çıplak ayaklarını karşı duvara dayadığı için dizlerinde toplanmıştı. Hem karanlık hem de sessizlik içindeki iki kulenin gölgelerini yansıtan yeşil koyun yapay ışıklandırmasına bakıyordu.

Bir peri masasında her şey ne kadar da çabuk değişiyordu.

Neyse ki Rafal o kadar da mutsuz değildi; öğle yemeğine girerken yoldaki kalabalığın içinde kaybolduğunu ("Görsen tıpkı tıka basa dolu bir hayvanat bahçesini andırıyordu, Rafal!") ve kendisini Hazırlık Odası'na kapattığını ("Ne karanlık bir yerdi öyle! Öğrencilerden odaları ayırt etmek imkânsız!") söylemişti. Rafal sözünü kesmişti, gergin görünüyordu; zaten kendisi de öğle yemeğine güçbela yetişmişti, öyle demişti; Eskiler Okulunda önemli işleri olduğunu, dolayısıyla sabaha kadar orada kalacağını söyledi. Sophie'ye bir öpücük verdikten sonra onu bir başına ve (tabii Leydi Lesso'nun, casusu bulmaya bir adım dahi yaklaşmadığı için onu azarlayan sert ziyareti dışında) ferahlanmış halde bırakıp gitti.

Sophie dizlerini göğsüne doğru kıvrıdı ve boş bir sayfanın üzerinde hareketsiz duran Hikâyeci'ye göz ucuyla baktı. Akşam en son Agatha ve Tedros'un bir tavşan deliğine girip kayboldukları ve Tedros'un sakallı yaşlı bir adamı görünce bayıldığı sahneyi çizdikten sonra hiçbir şey çizmemişti. Bu yaşlı adamın kim olduğunu ve Agatha ile prensinin Orman'da nerede olduğunu öğrenmek için masal kitabında geriye gitmeyi denediği an Hikâyeci, Sophie'nin eline saplandı, neredeyse elini delip

geçecekti. Eger bir masal henüz bitmemişse, anlaşılan masalda geriye de gidemiyordunuz.

Sophie isteksizce bir iki yoga hareketi yaptı. İki Sonsuz'u aklından çıkarmaya çalışıyordu. Nihayetinde pes etti ve yatağının ucuna oturup yeniden pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu.

Dışarıda bir yerlerde en iyi arkadaşı masallarının kendi kısmını yazıyordu. Dışarıda bir yerlerde bir zamanlar kurtulmak için her şeyini vereceği okuldan onu kurtarmak için gelenler vardı... Kötülüğü ve Efendisini sonsuza dek ardında bırakması için onu ikna etmeye gelenler...

Ya da onlar öyle sanıyorlar.

Çünkü artık o, Kötülüğün yanındayken evindeymiş gibi hissediyordu. Tabii ilk gün bazı güçlükler yaşamıştı ama tüm öğrencilerden daha üstündü, hâlâ bir öğretmendi ve kralıçeydi. Daha da önemlisi, iki yüzyıldan beri ilk kez Kötülük bir peri masalında galip gelmek üzereydi. Pamuk Prenses'ten, Sindirella'dan ve diğer yaşlı, boş gözlerle çevresine bakan ve hiçbir zaman kendi fikirlerini üretmemiş pembe prenseslerden çok daha ünlü olmak, hatta tüm zamanların tek efsanesi olmak üzereydi...

İnanamıyorum, ben bu aptalları eskiden severdim bir de.

Ama şimdi, Kötülük için savaşmaya hazırdı.

Hatta öldürmeye de.

Çünkü kendisinden önce var olmuş tüm Kötülerin aksine, uğruna savaşılabileceği birisine sahipti.

Rafal, diye geçirdi aklından, hayranlıkla yüzüğüne bakarken yansımasında onun göz kamaştıran, kar söğüğü yüzünü hayal ediyordu...

Şimdi tek gördüğüyse mavi buhar buğusunun içindeki pembe ve sıcak Hort'tu...

Şimdi de gözlerinden şiddet fışkıran, Orman'da ter içinde kalmış Aric...

Sophie duvara doğru büzüldü, midesi bulanıyordu.

Gerçek aşkını bulduktan sonra şimdi ne diye Hort'un halini kuruyordu? Peki ya Aric'e ne demeli? Aşkı bulmak için yaptığı onca şeyden sonra neden?

O kişi Rafal olmak *zorundaydı*.

Onu, Rafal'dan daha çok seven kimse olmamıştı.

Hort bile.

Bir kanıtla ihtiyacım var, diye düşündü Sophie. *Sadece bir kanıt.*

Rafal'in doğru kişi olduğuna dair bir kanıtla ihtiyacım var.

Şüphelerini bir kenara bırakacağı sonra.

Diğer erkekleri düşünmeyi bir kenara bırakacağım.

Karanlık, boş odayı gözleriyle süzdü.

Kanıtla, diye yalvardı kalbine.

Onun gerçek aşkım olduğunu kanıtla.

Okul Müdürü'nün odasına ölüm sessizliği hâkimdi.

Derken, Sophie'nin parmağındaki yüzük ansızın hareketlendi.

Kendi kendine hareket eden yüzük yavaşça kaydı ve Sophie'nin parmak boğumunun altına yerleşti.

Yüzük bir an için olduğu gibi kaldı. Sophie sol elinde onun soğukluğunu hissedebiliyordu. Sonra yüzük, gözlerinin önünde sihirli bir şekilde eridi ve altın rengi incelidikçe siyahlaşıp daha da karardı... Ta ki parıltıdan siyah bir sıvıya dönüşüp parmağında bir halka haline gelene dek.

Sophie nefesini tutmuş, mürekkepten yüzüğüne bakıyordu. Parmağında ılık ve ıslak bir his oluşturmuştu; tıpkı cilde yapışan bir sülük gibiydi.

O an yüzüğün aslında ne yaptığını fark etti.

Parmağına ilk harfi yazıyordu.

Gerçek aşkının adını yazıyordu.

Tam da Sophie'nin istediği gibi.

Sophie gülümsedi ve gözlerini kapattı, içindeki peri annenin işini yapmasına müsaade ederek.

İçindeki derinliklerde bir şey tarafından kontrol ediliyormuş gibi, yüzük cildine kapkara ve ıslak bir işaret bırakıyordu. Her bir yeni harfle, sanki üzerindeki yük kalkıyormuş gibi, sanki yüzüğü hareket ettiren güç gerçek benliği, salt benliğiymiş gibi, Sophie'nin ruhu biraz daha özgürleşiyor, biraz daha hafifliyordu... Nihayet yüzük, 'Rafal' ismini yazarak Sophie'nin tüm şüphelerini silip, yeniden eski katı altın haline dötüşene dek... Rafal, sonsuza dek birlikte olacağı kişiydi...

Sophie yavaşça gözlerini açtı ve siyah mürekkeple yazılmış isme baktı.

Bu Rafal'ın ismi değildi.

Sophie şok içinde yatağına çöktü.

Donakalmıştı, elbisesinin eteğinin ucunu kaplığı gibi, silmek için ismin üzerini ovmaya başladı.

Hâlâ oradaydı.

İsmi tırnaklarıyla kazıdı, yere ve duvara sürttü; hiçbir değişiklik yoktu; ismin eskisinden daha da koyulaşmış olması dışında. Hayrete düşmüş halde yatağının içine girdi, elini elbisesinde saklıyor ve yüreğindeki çılgınlıkları susturmaya çalışıyordu.

Orada hangi ismin yazdığının hiçbir önemi yoktu.

O ismin onun gerçek aşkı olmasının imkânı yoktu.

O ismin onun Mutlu Sonu olmasının imkânı yoktu.

Çünkü yüzüğün cildine kazıdığı isim, onun gerçek aşkı olduğunu iddia ettiği isim, Sophie'nin öldürmesi beklenen prensin ismiydi.

Büyücülerin Düşünmeye Gittikleri Yer

“Girişim biraz dramatik oldu galiba,” dedi Merlin bariton sesiyle, Tedros’u kanepeye iterken. Mor pelerini prensin yüzüne sürtündü. “Ama büyücü dediğiniz de içeri teslimatçı çocuk gibi girmez, haksız mıyım?”

“Konuşma benimle!” dedi dişlerinin arasından Tedros, Merlin’in pelerininin kurtulmaya çalışırken sesi çatlıyordu. “Öylece içeri girip şakalar yaparak her şey yolundaymış

gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?” Sinirden dolan gözlerini silip Agatha’ya döndü.

“Senin de aklında bulunsun, bayılmadım; bayıldığımı düşünme bile!”

“Bacaklarını uzat şuraya,” dedi Agatha sakince; prensin çorapla-

nını çıkarıp ayaklarını sedirin üstüne kaldırdı.

“O bunaklara da söyle bayılmadığımı. *Söyle.*”

“Akşam yemekleriyle meşguller, seni göz ucuyla bile izlemiyorlar,” diye cevap verdi Agatha. Başını kaldırıncı Yuba ve diğer Birlik üyelerinin bakışlarını hızlıca tabaklarındaki havuç ezmelerine ve bulamaçlarına çevirip sohbet ediyormuş gibi yaptıklarını gördü.

“Hem bayılmış olsam bile, sen *iki kere* bayıldın,” diye konuştu Tedros, akan burnunu koluna sildi.

“Camelot’un geleceğinin emin ellerde olduğunu görmek çok güzel,” dedi Agatha, Tedros’un başının altına bir yastık daha sıkıştırırken.

“Çocukken daha da duygusaldı. Düşünsene, daha da!” dedi Merlin piposunu tüttürerek. Elbisesindeki tozu silkeleyip kendini bir sallanan sandalyeye bıraktı, şapkasını eline alıp sirk sihirbazları gibi içinden bir vişneli lolipop çıkardı. “Babası gelecekteki prensesinden bahsederken hep ‘Gerçekten İyi olan kızı ara,’ derdi,” deyip lolipopundan sıyrıltı bir ses çıkardı. “Bense sadece ‘Kızına güzel bir tekme vuracak kızı ara,’ derdim.”

Tedros kızarmış gözlerini Merlin’e çevirdi. “Kendini komik mi sanıyorsun?”

Merlin geçirip bıyığını çekti. “Tedros, açıklamam gereken çok şey olduğunu biliy...”

“Hayır. Açıklama falan *yok*. Açıklayacak bir şey de yok!” diyerek onu başından savdı Tedros. “Ben dokuz yaşındayken anem babamın en yakın arkadaşıyla kaçıyor. Lancelot’la kaçıyor. O kadar insan içinden Lancelot’la, taparcasına sevdiğim şövalyeyle... Beni sırtında taşıyan, bana ilk kılıcımı veren, arkadaşım gibi davranan adamla. Veda bile etmedi, Merlin! Babam ve ben birer yabancıymış gibi, bir *hiçmişiz* gibi! Onun arkasından ne

kadar ağladıysam, ne kadar sövdüysem de, babamın odasına kapanmasını kaç kere izlediysem de, 'En azından Merlin var,' derdik. Ailemiz dağılma noktasına geldiğinde onu sen bir arada tuttun." Tedros'un yine gözleri doldu. "Bir hafta sonra gecenin bir yarısı sen de sırta kadem bastın, tıpkı annem gibi. Babama hayatı boyunca rehberlik ettin, bir gecenin körü onu da bir başına bırakıp gittin. Bana da bir kelime etmedin, beni de kendi oğlunmuşum gibi Orman'a keşfe çıkarmıştın oysa. Babam hayatın tehlikede olduğu için kaçtığını söyledi; oğlanları kızı, kızları oğlana çeviren bir büyü bulmuşsun, o büyüyle koca krallıkları dize getirebilirmişsin, büyüünün şanı yayılmış ve ordular seni kaçırmaya geliyormuş... Oysa benim tanıdığım Merlin ordulardan daha güçlü, tehlikeden daha kudretliydi. Benim tanıdığım Merlin, babamın önüne göğsünü siper ederdi."

Tedros nefes nefese kalmıştı. "On yaşımda babamın öldüğünü görmek zorunda kaldım. Bir zamanlar ne kadar güçlüye o denli zayıf düşmüştü. Kendime hep geri geleceğini söyledim. Merlin beni böyle bırakmaz; annesiz, babasız, kimsesiz bir çocuğu tek başına bırakmaz, dedim. Sonra yıllar geçtikçe öldüğünü düşünmeye başladım. Ölmüş olmalıydın. Ben de babam için tuttuğum gibi senin için de yas tuttum. Cennetin neresinde olursan ol, hayatım boyunca seni gururlandıracağıma yemin ettim." Tedros hıçkırıp yüzünün bir elindeki yastığa gömdü. "Şimdi de bir bakıyorum... *yaşıyor musun?*

Tedros'a bakarken Agatha'nın da gözleri buğulandı. Ona dokunmak istedi ama çok gergindi. Yavaşça tekrar Merlin'e baktığında bu sefer bir kahraman değil, yaşlı ve bencil bir düşman gördü.

Merlin'in yüzündeki ışık sönmüştü. Sandalyesinden doğrulurken parmağını şaklattı ve elindeki lolipop havaya karıştı. "Kaleyi

o gecedən çok daha evvel terk etmeliydim. Tedros. Baban beni arkadaşları olarak görmeyi çoktan bırakmıştı, bana yaşlı bir budala muamelesi yapıyordu. Sırf şikâyet edip ona engel olmak istiyordum gibi davranıyordu. Daha birkaç gün önce mağarama gelip Guinevere'e bir izleme büyüsü yapmamı istemişti, ben de ona gönül meselelerinin büyü için fazla hassas olduğunu söylemiştim. Genç Arthur olsa benim tavsiyeme uyup annenin karşısına çıkardı, gururu incinse ya da hazır olmadığı bir gerçeği öğreneceğini bilse bile. Oysa yaşlı Arthur'un yeşil gözlerini kibir bürümüşü, hırslı bir çocuk gibi büyüünün tarifini mağaramdan çaldı ve *karısını* tuzağa düşürmek için kendisini bir kıza dönüştürdü. Camelot'u terk etmek zorunda kaldım. Sadece kendimi değil, babanı da koruyabilmek için. Büyüyü oradan alamayırdı belki de Arthur ve benim sonumuz çok farklı olacaktı. Tabii belki de öyle olacağını sanıyorum; belki de hiçbir şey değişmeyecekti. Bana o günden önce de sinirlendiğinde defalarca 'Artuk sana ihtiyacım yok,' demişti."

Tedros gözlerini sildi, yanakları da kızarmıştı. "Ya ben? Ya benim sana ihtiyacım olsaydı?"

"Babanla yaptığım hataları seninle bir daha yapamazdım," dedi Merlin. "Onu kendi zayıflıklarından korudum. Bu yüzden de sonunda zayıflıkları kazandı. Hikâyeni kendin yazmalıydın. Tedros... büyümeliydin. Hayatta kalmak için gerçekten bana ihtiyacın olduğu gün elbet yanında olacaktım. Veda etmeye gelsem peşimden Orman'a gelirdin. Seni bırakmak ne kadar zordu asla bilemezsin. Senin bana ihtiyacın olsa da benim sana çok daha fazla ihtiyacım vardı." Büyücünün sesi dalgalanmaya başladı. "Seni hiç tamamen terk etmediğim gerçeğine sığındım. Seni gökrekli bir kartal gibi izledim hep, masalının her dönüm noktasını ben de gördüm. Aptalca hataların için bazen ben utandım. Yine de bütün bu hataların senin olmasının güzelli-

gi ve onların üstesinden gelmen... Arkamda bıraktığım çocuk muhteşem bir adama ve muhteşem bir krala dönüşüyordu." Merlin gülümsedi. "Sırf seçtiğin prenses bile gururlanmak için yeterliydi."

Tedros ile Agatha birbirlerine baktılar, yanakları kızardı. Hâlâ kavga edip etmediklerinden emin değil gibiydiler.

"Gerçi çok ilginç çocuklarınız olacağı kesin," diye mınıldandı Merlin, ikisini de gözleriyle süzerek.

Agatha kalçasını kastı.

Tedros esneyip dizlerini göğsüne çekti. "Bana yaşatığın onca şeyden sonra bana borçlu olduğun bir şey var Merlin," diye homurdandı. "Her zamankinden, iki kat şekerlemeli ve şeker kremalı olsun, lütfen."

Merlin'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben ne demiştin? Beni görür görmez küçük çocuklara dönüşüyorlar," diyerek iç çekti. Yıldızlı şapkasından dumanı tüten, üstünde iki tane şekerleme eriyen, kremasına bir şeker dağı serpilmiş, bir taştan kupa sıcak çikolata çıkarıp prene verdi.

Tedros tam ilk yudumunu alıyordu ki... Agatha'ya baktı. "Denemek ister misin?"

Agatha göz kırptı. Prensi tam olarak şövalyeliğin sözlükteki karşılığıydı, konu yemeye gelmediği sürece. Gavalton'dayken her gün deli gibi yerd, Agatha'nın son lokmalarını çalardı, kendi yemeğinden de bir parça bile koklatmazdı. Bu yüzden ağırbaşlı ve yakışıklı yüzüyle kupasını Agatha'ya uzatırken, Agatha'nın aptal gibi gözleri doldu; yol boyunca kavga etmelerine ve aralarının gerilmesine rağmen Tedros'un onu hâlâ sevdiğini anladı.

Sıcak kupayı Tedros'un elinden alıp önce köpükleri içine çekti; çikolata, şeker ve kremayla dolu bir tatlı patlaması dilini buldu. Sanki Hansel'in kulübesini bir yudumda içmiş gibiydi. "Vay," dedi

ürpererek. Bir yudum daha almaya yeltendi ama Tedros kupayn öyle bir şiddetle çekti ki Agatha bu sefer de gülmeye başladı.

"Bunca yıldır neredeydin Merlin?" diye sordu Tedros sonunda, kremadan bıyığı şaşırtıcı derecede akül hocasınıninkine benziyordu.

"Orman'ı keşfe çıkmıştım, güzel çocuğum!" dedi Merlin, şapkasının iyice derinliklerine uzanıp sarı bir balon çıkardı. Balon büyüyle elinden uçup fare viyaklaması gibi bir ses çıkardı ve kafasının üstünde patladı. "Orman gerçekten de sonsuz. İnsan yiyen Mahadeva tepeleri, baş aşağı krallık Borna Goric, lanetli Akgul sisi, sekiz kollu kraliçenin yönettiği siyah Oorty denizleri..." Balon heyecanla anlattığı şeylerin şekline giriyor, Merlin'e yetişmeye çalışıyordu. "Bir keresinde yeni yılı Altazarra'da geçirdim, her şeyin süt ve baldan yapıldığı bir krallık; derelerde krema akıyor, İsviçre peynirinden ve bal peteğinden kaleleri var, yollar da kalın yoğurtla kaplı. Herkes bayağı obez tabii ama çok mutlular. Nupur Lala halkı kadar değil elbette, onların hepsi dilleri olmadan doğuyor. Konuşamayan insanlar nasıl mutlu oluyor görseniz şaşarsınız. Yine de nereye gittiysem beni Kral Arthur'un kitabından tanıdılar ve onur konuğu gibi ağırlandılar. Akşam yemeğimi ve yatacak yerimi kazanmak için biraz sihir yapmam gerektiği olmadı değil tabii. (Kyrgios Krallığında yatacak yer diye kocaman bir bezelye kabuğu vermişlerdi.) Hikâyelerin böyle yayılması akül alır gibi değil, ne kadar uzak krallıklara gitsen de herkes Arthur efsanesini gayet iyi biliyordu. Bu tuhaflıklardan, şöhretten, en çok da bitmez tükenmez güzellikten sarhoş oldum, hep daha da uzağa gitmek istedim..."

Balon bir silah sesiyle patladı, tekrar şapkanın içine kaçtı. Merlin iç çekip şapkasını başına geçirdi. "Ama her şey gibi güzellik de bir süre sonra çekiciliğini kaybediyor. Hayranlarım

arttıkça içimde bir çürüme hissetmeye başladım. Sanki sonunda içim de dışım kadar yaşlanıyordu, bu maceraları paylaşacak kimse yoksa macera yaşamamanın bir anlamı da yoktu... Sonra kendime belki de ölme zamanının gelmiş olabileceğini söyledim. Yuba beni Pirana Gölü'nün ortasında bir buzdağının ortasında buldu. On Üçler Birliğinin tekrar toplandığını ve Tedros adında bir delikanlının prensesini Birlik'e getirdiğini söyledi."

Agatha ile Tedros, akılları bal ve peynirde kalmış gibi, ağızları açık Merlin'e bakakaldılar.

Aldı başına gelen Agatha, "Tekrar mı toplandı?" diye sordu. "On Üçler Birliği eskiden de mi vardı?"

"İlk seferinde neden toplanmıştı?" diye sordu Tedros.

"Sorular geliyor işte," deyip esnedi Merlin, şapkasının ucunu gözlerinin üstüne çekerek. "Keşke kâhin olsaydım. O zaman cevap vermemek için sebebim olurdu. Yemekten sonrasına kadar soru yok. İkinciz de açlıktan ölüyor olmalısınız."

"Yaşlı yemeği için değil ama," diye yüzünü buruşturan Tedros havuçlarını, bulamaçlarını ve erik yahnilerini yiyen diğerlerine baktı.

"Bunlardan alamayacaksın o zaman," dedi Merlin ve şapkasından tam bir ziyafet sofrası çıkarmaya başladı; domuz kaburgaları, tatlı patates püresi, pastırma dilimleri, kremalı mısır, turşu ve Hindistan cevizli pilav çıkardı, hepsi de gümüş tepsilerde. Şapkasından çıkardıklarını yerde beliren ipek piknik örtüsüne dizmeye başladı. "Sonuçta bunları ben yaptığıma, ben de teknik olarak yaşlı olduğuma göre, bunlar da yaşlı yemeği sınıfına giriyor. Gel, Agatha." Şapkasından bir tabak çıkarıp pastırma, turşu ve mısırla doldurmaya başladı.

Agatha kurt gibi açtı; tam kendi tabağına yemek almaya başlayacakken, Tedros'un tekme yemiş köpek yavrusu gibi suratını

gördü. Gülümseyip bir kaburga uzattı. "Denemek ister misin?"

Tedros'un da yüzüne bir gülümseme yayıldı ve birlikte, sessizce sofraya yumuldular. Merlin sandalyesinde sallanıp yeni lolipopunu ağzında döndürürken onları izledi.

"Gençliğimi nasıl da özleyorum," dedi onları izleyen Sindirella, sıvılaşmış erikleri ağzına götürürken.

"Eglencesini mi?" diye sordu Peter Pan özelemlerle.

"Yemesini," diye homurdandı Sindirella.

"Senin gençken yediklerin bir ömür yeter de artar," diye güldü Pinokyo. Masadaki herkesin kendisine baktığını fark etti. "İçimden söylemedim mi yoksa?"

Genç prens ile prenses karınları çatlayana kadar yediler ve şölenlerini bir dilim kahveli kekle taçlandırıdılar. Sonra da kendilerini duvara bıraktılar, sızlanarak birbirlerine bakıp karınlarının yatışmasını beklediler. Kendilerine geldikten sonra Yuba bir leğen sıcak suyla bir bez getirdi; Agatha ve Tedros perdenin arkasında sırayla yıkandılar. Merlin ikisine de beyaz pijamalar yarattı. Diğer Birlik üyeleri erkenden yataklarına çekildikten sonra Agatha endişeyle Merlin'e baktı.

"Sophie'yi Mutlu Sonunun Tedros ve benim yanımda olduğuna ikna etmeliyiz. Bizi okula sokabilir misin?"

"Ya yüzüğü yok etmeye yanaşmazsa? Ya Okul Müdürü bizi yakalarsa?" diye üsteledi Tedros. "Merlin, kılıcım Okul Müdürü'nde. *Babamın* kılıcı! Excalibur olmadan kral tacını takamam."

Merlin pijamalı Sonsuzlara sokuldu. "Gelin, düşünebileceğimiz bir yere gidelim."

Agatha kaşlarını çatı. "Karanlık bastıktan sonra Orman'a gidemeyiz. Eski Hiçlerden biri karşımıza çıkarsa..."

"Orman'a gideceğiz diyen oldu mu ki?" dedi Merlin. Pelerininin önünü açtı ve beş köşeli, koyu mor yıldızlarla kaplı ipek

astarını ortaya çıkardı. Astarın içi, çocukların gece göğünü hayal ettiklerinde gördükleri manzaraya benziyordu. “*Burası, bir tanem, büyücülerin düşünmeye gittikleri yerdir.*”

Agatha, Merlin’in tek kelimesini anlamıyordu ama Tedros’un gülümsemesi gözüne çarptı. “Gelsene şaşkın,” dedi ve elini tutup Merlin’in pelerininin içine çekti. Agatha önce ipeğin cildine sürtünmesini hissetti, sonra karanlığa düşer gibi oldu; ışık hüzmeleri yanından hızla geçip gözlerini kamaştırıyordu. Sonunda gözlerini kapattı ve öyle yumuşak bir şeyin üzerine düştü ki artık Orman’da olmadığını anladı.

“On Üçler Birliği’nin kurulma sebebi annen,” dedi Merlin, Agatha’ya; kemikli bacakları mor elbisesinin altından çıkıyor, beyaz bir bulutun ucunda sallanıyordu.

Agatha hâlâ dikkatini toparlayamamıştı. Tedros’la aynı bulutta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu; ikisi de meleksi beyazlar içindeydi. Kafasını kaldırdığında binlerce beş köşeli, gümüşü yıldızın doldurduğu mor geceyi gördü. Merlin’in pelerininin çocuksu tasarımı muhteşem bir boyutta hayat bulmuş gibiydi. “Gökselis,” dedi Tedros, Agatha gözlerini açınca. Merlin’in en sevdiği düşünme yeri. Sırasıyla Arthur’un babasını, Arthur’u ve şimdi de Arthur’un oğlunu getirdiği sığınağı. Afallayan Agatha gözlerini karanlığa dikti, yıldız ışığının aydınlattığı sonsuzluğa baktı, kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Orman’ın buz gibi soğğunun aksine burasının havası sıcak ve nemliydi, Agatha’nın kaslarını gevşemeye davet ediyordu. Altındaki bulut bir pamuk tarlası gibi uzanıyordu. Her şey içinde en etkileyici olan ise sessizlikti; etraflarını saran gök kadar sonsuz, muazzam, derin bir boşluk. Bir anda vücudundan çıkan her hışırtıdan, aklından geçen her düşünceden rahatsız olmaya başladı. Çok

geçmeden Merlin ve Tedros gibi Agatha da tam dinginliğini buldu. Adeta onlar sessizlik, sessizlik de onlar olmuştu.

İşte o zaman Merlin konuşmaya başladı.

“Doğru, Callis olmasaydı Birlik asla bir araya gelmeyebilirdi,” diye devam etti. “Büyük Savaş sırasında Okul Müdürü kardeşler üstünlük için savaştıktan, İyilik ile Kötülük çarpıştıktan sonra sadece biri zafer kazanabildi. Kimse kazananın kim olduğunu bilmiyordu; yüzünü maskesiyle gizliyordu. Yine de ömrü yettiğince İyilik ve Kötülüğün ilerisini göreceğini, aralarındaki dengeyi koruyacağını söyleyince iki tarafın da güvenini kazandı.”

Agatha esnedi, Tedros'un da göz kapaklarının kapandığını gördü. İkisinin de yorgunluktan bitap düşmeleri bir yana, bunları Profesör Sader'ın tarih dersinden biliyorlardı.

“Bunları daha önce de denlemiştinizdir,” dedi Merlin sertçe. “Ama anlatacağım hikâyenin devamı için buralar da önemli. Büyük Ateşkesten sonra İyiler iki yüzyıl boyunca hiç yenilmediler, her masalda Kötülerin kökünü kazıdılar. Haliyle Orman'ın her yanındaki Hiçler tartışmaya başladılar, okulda İyi kardeşin kazandığını ve Hikâyeci'yi kendi ruhunun bir yansımasına dönüştürdüğünü söylediler. O zamanlar ben de genç bir Sonsuz'dum; dağınık saçlarım, büyüye yatkınlığım ve kendi araştırmalarımın ödevlere zaman ayıramamamla tanınırdım. Diğer Sonsuzlar İyiliğin yenilmez hale geldiğine ikna olduklarında, sonuç olarak da tembelliştiklerinde ben üst üste kazanmamızdan şüphe duymaya başlamıştım. Hikâyeci dünyamızın dengesini koruyor olmalıydı. Okula geldiğimizde öğrendiğimiz ilk şeydi bu. Kalem bu dengeyi korudukça Orman'ın üstüne güneş doğardı, her masalda denge sağlanırdı. Bu da demekti ki Hikâyeci yıllardır İyiliğin kazanmasını sağlayarak ileride gelecek büyük bir Kötülüğü telafi ediyor olmalıydı.”

Nefesini verip mor geceye baktı. "İyilik okulundaki öğretmenler uyarılarımı dikkate alsa bütün bunların önüne geçebilirdik belki. Ne yazık ki zafer sarhoşu olmuşlardı ve o zamanki dekan, Clarissa Dovey'nin yarısı kadar bile zeki değildi. Üçüncü yılının sonunda, bir hizmetkâr olarak Arthur'un babasının yanına verildim ve mezun olduktan sonra Camelot'a taşındım. Orada kralın veziri ve sonunda oğlunun alul hocası oldum. Yine de şüphelerimin doğru çıkma ihtimaline karşı okuldan gözümü ayırmadım. Yıllarca Kahramanlığın Tarihçesi dersine konuk konuşmacı olarak girdim, eski öğretmenlerimle bir fincan çay içmeye gittim, Arthur okula gidecek yaşı gelince de haberleri onun mektuplarından almaya başladım. İyiler sürekli kazanmaya devam ediyordu ve ne Hiçlerden ne Okul Müdürü'nden buna bir itiraz çıkıyordu. Zaman geçtikçe endişelerim solup gitti, ben de kendimi hayatımın en büyük çalışmasına adadım: kusa süreliğine erkekleri kız, kızları erkek yapan iksirime. Amacım deneyim, duyarlılık ve huzur sağlamaktı. İksiri ikiniz de iyi bilirsiniz."

Agatha ile Tedros yorgun yorgun mırıldandı. İksirin Kızlar ve Erkekler Okulu'nda yol açtığı karmaşayı düşündüler.

"İksir cüce biyolojisine göre hazırlandığı için Yuba geliştirdiğim her versiyonu bizzat denemeyi kabul etti," dedi Merlin, gözlerini Agatha'ya dikerek. "Onu bu sebeple ziyaretlerimden birinde Okul Müdürü'nün Callis diye yeni bir öğretmenle ilgilendiğinden bahsetti."

"Ne?! Annem okulda öğretmen miymiş?" diyerek kendine geldi Agatha; şaşkınlıktan serseme dönmüştü.

"Netherwoodlu Profesör Callis," diye onayladı Merlin.

"N-N-Netherwood mu?" Agatha kekelemeye başladı. "Annem Gavaltonlu değil mi yani? Annem... *Orman'dan* mı?"

“Çirkinleşme dersinin en ünlü öğretmenlerinden biri,” diye yanıtladı Merlin.

Agatha ağız açık, Merlin’e bakakaldı. Annesi Hiçlere kendilerini çirkinleştirip saklanmayı mı öğretiyordu? Okulu anlatması için kızına yalvaran, okulu gözünde canlandırmaya çalışan annesi mi? Agatha, annesini öğretmen cüppesinin içinde Kötülük şatosunun koridorlarında yürürken düşündü. Manley’nin iğrenç sınıfında ders veriyor, itici öğrencilerine çirkinleşme ve şekil değiştirmeyi anlatıyor... Midesi bulandı. Ya bütün bunlar bir yanlış anlaşılma mıydı ya da hayatı boyunca evini bir yabancıyla paylaşmıştı.

“Okulda öğretmen kontenjanı açılınca dekanların Orman’da masalları bitmiş, becerikli öğretmenler aramaya çıkması gerekir,” dedi Merlin. “Veya okulda yaşamaya gönüllü olarak Hikâyesi’nin asla kendi masallarını yazmayacağını kabul edebilirler. Okul Müdürü’nün yeni öğretmen Netherwoodlu Callis’in masalını okuyunca nasıl şaşırıldığını hayal edin: bütün kalbi ve ruhuyla Kötülüğe bağlı ama hâlâ gerçek aşkını bulmaya çalışan biri.”

“Hah, kesin yanıtlıyorsun,” dedi Agatha rahatlayarak. “Annem olamaz o. Annemin aşkla falan hiç işi olmazdı.”

Agatha’nın sesi kesildi. Annesine hiç gerçek aşkını bulamadığını söylediğinde annesinin elindeki çaydanlığı düşürmesi aklına geldi. Annesinin lavaboya su doldurmasını izlerken kapıldığı o hisse yakalandı yine... Annesi masalları kitap okuyarak öğrenmemişti...

Yaşayarak öğrenmişti.

Agatha yavaşça tekrar Merlin’e döndü. “Devam et,” diye fısıldadı.

“O zaman Yuba’nın da dediği gibi, Okul Müdürü’nün Callis’i okuldan derhal kovması gerekirdi,” diye kaldığı yerden devam etti büyüücü. “Öğretmenlerin görevi öğrencilere göz kulak olmaktır,

onları tehlikeye sokmak değil. Masallar genelde kan revan içinde bittiği için Hikâyeci'nin okulda geçen bir masal yazması, öğrencilerin hayatına yakında kaos ve ölüm girecek demektir. Okul Müdürü buna rağmen Callis'i kovmadı. Üstelik Callis sadece okulda kalmadı; Yuba birkaç gece Okul Müdürü'nün penceresinde Callis'in gölgesini gördüğüne yemin ediyordu, öğretmenlerin yatma saatinden çok sonra. Yuba o saatte orada ne yaptığını öğrenmek için Callis'i sıkıttırdı ama Callis inkâr etti. Öğretmenler ise Okul Müdürü'nün Callis'i neden okulda tuttuğunu tartışıyordu. Callis bir de oldukça güzel olduğu için..."

"Güzel mi? Öğretmenler güzel kadın görmemiş herhalde," deyip esnedi Tedros.

Agatha keskin bir bakış atınca Tedros sesini kesti.

"Nihayetinde herkes aynı karara vardı. Kötülük her masalda mağlup olduğu için Okul Müdürü Callis gibi birinin kendinden başkasına tehlike teşkil edemeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Öğrenciler de öğretmenlerle aynı fikirdeydi: Okul Müdürü İyiymi ve Kötü bir öğretmenin okul duvarları arasında yenilmesini kaçırmak istemiyordu," dedi Merlin. "Bu sırada benim eski şüphelerim tekrar uyandı. Kötü öğretmenlerden birinin gerçek aşkını araması Okul Müdürü'nün neden umurunda olurdu ki? Okul Müdürü İyi değil de Kötüyse, acaba Kötülüğün gerçek aşkı İyiliğe karşı bir silah olabilir miydi? Kötülüğe sonunda zafer getirecek şey sevgi miydi? Eğer öyleyse, Okul Müdürü kendi aşkının Callis olduğunu mu düşünüyordu?"

Merlin durakladı. "Bir ziyaretim sırasında annene Mavi Orman'da rastladım ama Okul Müdürü'yle ilgili sorularıma cevap vermeyi reddetti. Ben yine de gerildiğini hissedebiliyordum. Dönüp biraz daha zorlamayı denedim ama Okul Müdürü okul kapılarını bana karşı büyüyle mühürlemişti, ne büyü denediysem fayda

emedi. Açıkça Callis'le konuşmamı istemiyordu ve okula girmemi yasakladı. Artık Okul Müdürü'nün Kötü, Callis'in de planının bir parçası olduğundan emindim. Planı İyiliğin sevgisine karşı Kötülüğün sevgisini kullanmaktı. Yuba ile Orman'daki en ünlü kahramanlardan birkaçını topladık: Peter Pan, Sindirella... Emekli olup inzivaya çekilen bir sürü kahraman. Onlarla On İlkiler Birliğini kurduk, zamanı geldiğinde Okul Müdürü'nün saldırısına karşı koyacaktık... ama saldırı *asla* başlamadı. Netherwoodlu Callis bir gece İyilik ve Kötülük Okulu'ndan kayboldu, Hikâyeci bile Callis'in izini kaybetmiş gibi masalını yarım bıraktı. Kısa süre sonra Parmak Kız'ın masalına başladı. İyilerin yenilmezliği devam ediyordu. On İlkiler Birliği de dağılıp tarih oldu, Okul Müdürü'nün iyiliğini benden başka sorgulayan yoktu..." Merlin bakışlarını Agatha'ya çevirdi. "Neredeyse kırk yıl sonra Okul Müdürü sonunda Kötü Kraliçesini buldu. Ama bu sefer yüzüğünü takan Callis değildi... Callis'in kızının en yakın arkadaşıydı."

Agatha'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı artık, kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Tedros'u da aynı halde bulmayı bekleyerek yanına döndü ama prens bacaklarını göğsüne dayamış uyuyor, yanagından salyası akıyordu.

Merlin Tedros'un üzerine buluttan bir battaniye örtüp Agatha'ya döndü. "Annen neden Okurların dünyasına kaçtı bilmiyoruz. Tek bildiğimiz ölmeden hemen önce kedisiyle bir not gönderip On İlkiler Birliği'nden seni korumamızı ve arkadaşını Okul Müdürü'nden kurtarmamızı istediği. Callis'in birlikten nasıl haberi olduğunu da bilmiyorum. Gönderdiği notu sana gösterirdim ama benim elime hiç geçmedi, az kalsın canınızı alan kurt ve dev notu ele geçirdi." Merlin Agatha'ya gülümsedi. "Ama sen de gayet iyi biliyorsundur ki Orakçı notu buraya getirmeden önce okuyacak kadar akıllı."

"Orakçı mı?" Agatha nefesini tuttu. "Orakçı... burada mıydı?"

"Yuba'yı Orman'da buldu ama ne yazık ki Yuba tek kelime Kedice bilmez. Şansımıza Yuba, Prenses Uma'yla birlikte saklanıyordu. Uma da Evelyn Sader tarafından canlı canlı yakılmaktan kıl payı kurtulmuştu. Uma, Orakçı'nın mesajını çevirdikten sonra Yuba derhal Birlik'i topladı, aralarına Uma da katıldı. Bazıları genç olduğu için ve son sayımızın on üç olmasının uğursuzluk getireceği için itiraz etti ama..."

"Orakçı şimdi nerede?" diye ısrar etti Agatha. "Onu görebilir miyim?"

"Ne yazık ki Birlik işleri için başka bir yerde; yakında sen de öğrenirsin," dedi Merlin. "Ama hikâye şimdilik bu kadar, Agatha; artık uyumalısın."

Agatha kasıldı. "Ama..."

"Soruların yarın sabahı bekleyecek, tatlım... sadece iki soruyu yanında rüyalarına götürmeni istiyorum."

Merlin Agatha'ya yaklaştı, siyah gözlerinde yıldızların yansımaları vardı.

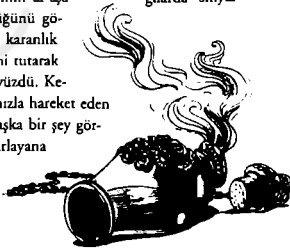
"Hikâyeci'nin bahsettiği Hiç, annense... Bir masal kitabına giren Hiç, annense... o zaman neden *Sophie'nin annesi* bir Kötü mezarında yatıyor?" Merlin biraz daha yaklaştı, gülümseme-sindeki dostane eda yok olmuştu. "Ve madem Okul Müdürü anneni istiyordu, o halde bunca yıl sonra Sophie neden Okul Müdürü'nün kraliçesi oldu da... sen olmadın?"

Agatha bakışlarını Merlin'e kilitlemişti ki altındaki bulut açılmaya başladı ve Agatha bir melek gibi yeryüzüne düştü. Nefes nefese, Tedros ve Merlin'i aradı ama gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. Az sonra yine karanlığın içinde düşüyor, düşüyor, bir türlü yere çarpmıyordu.

Sihirbazın Planı

Ağatha rüyasında Orakçı'yı tuvalette, klozete sıkışmış bir şekilde gördü; dışarı çıkamıyordu. Tek seçeneği sifonu üstüne çekmek ve peşinden tuvalete dalmak gibi görünüyordu ki o sırada oldukça mantıklı bir seçenek gibi gelmişti. Böylece, dönüp duran tazyikli su ve ardından da loş, yılan gibi kıvrılan bir geçit boyunca, sonra da açık denize kadar kediyi takip etti.

Su buz gibi soğuktu ve sümküsü yeşil renkteki pislikler kedisine ait herhangi bir izi görmesini engelliyordu, ta ki Orakçı'nın sapsarı gözlerinin ta aşağılarda sinyal alevleri gibi yanıp söndüğünü görene kadar. Aşağıda zifiri karanlık derinliklere doğru nefesini tutarak ayağı kuma değene dek yüzdü. Kedinin açılıp kapanan ve hızla hareket eden bedensiz iki gözünden başka bir şey görmeksizin, altın gibi parlayana dek parmağına odaklandı ve denizin tabanını

aydınlattı. Orakçı hummalı bir şekilde kırış kırış kel patileriyle bir mezarı kazıyordu, mezar taşı başının üzerinde belli beliniz seçiliyordu.

Vanessa'nın mezarının boş olduğunu bildiğinden, Orakçı'yı çekmeye çalıştı; nefesi tükeniyordu ama o elinden kaçıp kasmaya devam etti. Agatha, kediyi tekrar yakaladı. Bu sefer de Orakçı bileğini öyle bir ısırdı ki Agatha çığlığı bastı; nefesinin geri kalanını da kaybederken suda kan damlaları belirdi. Kızgın bir şekilde kediyi boynundan yakalayıp yüzeye doğru çekti ve aşağı kedinin Sophie'nin annesinin mezarında kazdığı deliğe baktığında ise... üzerine dikilmiş iki yeşil göz gördü.

Agatha terden sırlıklam bir halde uyandı; etrafında boş yataklardan bir dehliz vardı. Bütün bedeni bir önceki günkü yolculuk yüzünden ağrıyordu ve alnı o kadar zonkluyordu ki gözlerinin kısılmasına neden oluyordu, alnı adeta rüyasından geriye kalanlarla ve Merlin'in önceki gece ona söyledikleriyle nabız gibi atıyordu. İniyerek ayaklarını kumlu mağaranın zeminine değdirdi ve yatağın kenarında oturdu.

Mağara tamamen aydınlıktı, Birlik üyeleri yemek masasında yulaf lapası ve haşlanmış şeftali yiyordu. Tedros üstsüz şınav çekerken onu izliyorlardı, bu sırada göbekli Tinkerbelle sahilde

güneşlerin gibi Tedros'un sırtına yaslanıp aşağı yukarı şınavla-
nın tadını çıkarıyordu.

"Onun yaşındayken asıl *benim* kaslarımı görecektin," diye
söylendi Peter Pan.

Tink öyle küçük bir şingirtı çıkardı ki kulağa horultu gibi
geldi.

"Asla yakışıklı bir erkeğe kanma. Kendilerini dünyanın sahi-
bi falan zannederler, göbekli ve kel olduklarında bile," diye söy-
lendi Sindirella, bu sırada kendi şefalilerini gömdükten sonra
Peter'inkilere geçmişti. Agatha'nın bakağını fark edip arsızca
sırttı. "Ayrıca, eğer Tatlı Çocuk gerçek aşkı olarak bunu seç-
cek olursa, sırf diğer kızlar hayır dediği içindir. Asla aynı olmaz
ama; anlarsın ya."

Tedros bunu duyunca şınavın ortasında yere çöktü, sırtında-
ki Tinkerbelle ise duvara doğru uçtu.

"Kaba olma Ella," diye ofladı Kırmızı Başlıklı Kız. "Genç ve
mutlu oldukları için kuskaniyorsun işte."

"Mutlu mu? Uma öyle dememişti," diye kıkırdadı Pinokyo.
Agatha dâhil herkes Uma'ya döndü. Uma elinde demlikle
donup kaldı ve doğruca Pinokyo'ya çevirdi başını.

"Ne var? Tek yaptıklarının kavga etmek olduğunu ve kızın
da çocuğun tatlı ve ha bire çocuğun kucunun dibinden ayrılmay-
yan bir prenses bulması gerektiğini düşündüğünü söyledin,"
dedi uzun burunlu ihtiyar.

Tedros Agatha'ya gözleri soğuk bir edayla kısılmadan önce
şaşkınlıkla bakakaldı. "Şu sıra oldukça iyi bir fikir gibi geliyor,"
dedi ve Agatha'nın yanından geçip yıkanmak için perdenin ar-
kasına geçti.

Agatha yatağının kenarına tünemişti; mağaraya ölüm sessiz-
liği hâkimdi.

"Bir daha da nah konuşurum," diye surat astı Pinokyo.

"Yok canım. bütün Orman'ın ve hepimizin kaderi bu ikisinin beraber çalışmasına bağlı değil nasıl olsa!" diye patladı Jack, Yaban Gülü'ne sıkıca sarılarak.

"Şansa bak ki yok edilmesi gereken yüzük onların değil," diye iç geçirdi müstakbel eşi. "Bu geceye hallolurdu."

"Ha!" diye onayladı Hansel.

Agatha, Uma'ya son derece rahatsız edici bir bakış attı, sonra suçluluk hissetti; öğretmeni ona yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı ki. Yorgun, huysuz, migrenli ve de uğraşılmasın gereken alingan bir prensle Agatha, üzerlerinde pijamalarıyla yataktan çıktılar...

İç i kraker, temiz bir tunik ve bir teneke limon çayı dolu çuval bezinden yapılmış bir sırt çantası göğsüne doğru fırlatıldı.

"Ben de burada durmuş prensinin seni uyandırabileceğini falan düşünüyorum. Saatlerdir uyanık," dedi Merlin, mağaranın girişine doğru seğirterek, sırtında aynı çantadan vardı. "Gel, gel, gidiyoruz."

"Ne?" Agatha tıkanmıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"En iyi arkadaşını kurtarmaya elbette. Kahvaltı için jambonlu kruvasan mı yoksa baharatlı krep mi istersin? Şapkam soruyor ve eğer menüyü önceden bilmezse oldukça nahoş bir hal alabilir."

"Ama henüz Orman'a dönemeyiz! Daha planı bile tartışmadık!" dedi Agatha, bir yandan da Merlin'i takip ediyordu. "Sophie'yi görmeye okula nasıl gireceğiz ki? Peki, ona yüzüğü nasıl yok ettireceğiz..."

"Hepsini yolda hallederiz. Öğle yemeğine kadar İyilik ve Kötülük Okulu'na girmeliyiz, planlarla vakit harcayamayız. Saklanalım." Merlin ikinci bir çuval bezini dolayıp Agatha'nın başından

geçirdi. Agatha başını eğdi ve Tedros dirseğiyle kuzun yanından geçerken prensi, omzunun üstünden onu izliyordu. Temiz tuniğinin içinde tertemiz kokuyordu, saçları banyodan sonra hâlâ ıslaktı.

“Seni kasten uyandırmadım,” dedi Tedros kaba bir şekilde, arkasına bile bakmadan. “Burada kalırsan Sophie’yi kurtarmam daha kolay olur.”

Çıplak ayakları ve pis pijamaları içinde Agatha kaşlarını çatı. Tedros’un Merlin’in arkasından mağara deliğine urmanmasını izliyordu. “En azından veda etmemiz gerekmez mi?” diye seslendi. Ardındaki Birlik üyelerine bakıyordu; yemek masasında iskambil oynuyorlardı.

Merlin delikten aşağı kafasını uzattı. “Ah, bu kesinlikle onların son görüşün olmayacak, canım. Ayrıca, veda etmek için sabah saat daha çok erken.”

Mağaranın dışında sabahın erken saatleri karanlık ve amansızdı ama hava bulutsuzdu. Güneş bir şey yapamayacak kadar zayıftı ama etrafa inci parıltısı yayarak gökyüzünü küllü mavi, havayı da keskin bir soğuk yapıyordu. Agatha biri genç diğeri yaşlı iki adamın arkasında kalırken, Orman’ın önceki günden de ölü görüldüğünü fark etti; etrafı ölü kuşlar, kuru otlarla kaplı yolda ağır ağır hareket eden solucanlar ve böcekler vardı. Merlin can çekişen hayvanlar gelip yerler diye ayçiçeklerinden bir iz bıraktı ardında ama hiçbirini ortaya çıkmayınca büyüü Körtüler takip etmesin diye çekirdekleri sihirle ortadan kaldırdı.

“Şimdi de buz saçağı gibi damlatıyor,” dedi Merlin gökyüzünü gözlemleyerek. “Peri masalınızı bir an önce mühürlememiz gerek. Güneş bir kaç haftadan daha fazla dayanamaz.”

“Güneş *bizim* yüzümüzden mi ölüyor?” dedi Agatha şaşkınlıkla.

"Masalınızın, hem de gün be gün daha hızlı bir şekilde, dünyamızı giderek daha da dengeden uzaklaştırdığına dair bir emare bu," dedi büyücü. "Masalınız çok uzun süre açık kaldı, evlatlarım. Kalem, Orman'ı hayatta tutmak için yeni bir hikâyeye geçmek zorunda... hepimizle beraber." Merlin sakalını parmağıyla burdu. "Sanırım Hikâyeci talimli öğrenciler yerine iki amatörün hikâyesini anlatırsa böyle oluyormuş."

"Suçu bana yıkma. *Sophie ve Agatha'nın Masalı* olmasının bir nedeni var," diye hırladı Tedros. "Babam asla Okurların okula gelmesine müsaade etmedi. Bana da onlardan vebadan kaçır gibi uzak durmamı söylemişti."

"Belki de babanın nasihatini dinlemeliydin," dedi Agatha. "Ayrıca, peri masalımızın yazılmasını biz istemedik."

Tedros, Agatha'yı duymazdan gelip güneşe döndü. "Taç gitme törenimden önce bu dünyanın ölmesine imkân yok. *Sophie*'yi hemen kurtarmalı, *Excalibur*'u geri almalı ve Camelot'a gitmeliyim. Babamın krallığının daha fazla sürmesine izin veremem. Hele de annemin uğratığı onca hayal kırıklığından sonra. Halkın bir krala ihtiyacı var."

"Ve bir kraliçeye," dedi Merlin.

"Kıçımın dibinden ayrılmayan aptal bir kraliçeye hem de," dedi Tedros.

"Bak, öyle demek istemedim," dedi Agatha.

"Aptal' ve 'kır'ın bilmediğim başka anlamları mı var yoksa?"

Agatha cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Aklıma geldi de, dün gece ikiniz sıcak çikolatayı paylaşıyor-dunuz," diye mırıldandı büyücü.

İki genç Sonsuz Merlin onları rutubetli çalılıkların arasından götürürken tek kelime etmedi, burası üzeri her çeşit mantarlarla kaplı kahverengi tümseklerden oluşan bir labirentti. Agatha,

Uma'ya dediği şeyleri söylememiş olmayı diledi. Ama doğruydum işte, değil mi... Masallarda kraliçeler hep çok şaşalı, şık ve ilham verici olurlar, Agatha'nın öyle bir kraliçe olmasına imkân yoktu...

Ama eğer Tedros'la kalırsa, öyle bir kraliçe olurdu, değil mi? Annesinin yerini alacak bir kraliçe.

Tedros tepeyi aşarken Agatha'da onu izledi, gökyüzüne karşı o kadar muhteşem ve yapıtlı görünüyordu ki nefes alamadı. Sophie'yi kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki sonrasında ne olacağını düşünmemişti. *Taş giyme töreni... Bir krallık... Bir kraliçe? O mu?*

Birden yüzüne sıcak basınca bu düşünceleri aklında uzak tutmaya çalıştı. O sırada öncelikleri Sophie'ydi. Ayrıca, Tedros'la olan duruma bakılırsa, Sophie'ye varmadan Agatha'yı terk edecekti zaten. Mantardan tepeleri aşarken, Agatha köşeli çenesinin nasıl kasıldığını görebiliyordu, kaslı kolları esnekti, prensi hâlâ onun için uğraşıyordu, hiddetinin de şüphesiz mantarlara olan mutlak nefretinden geldiği de belliydi. (Bir kere Agatha'nın annesi akşam yemeğine mantar yapmıştı ve Tedros yeşile dönmüştü: "Mantar deyince aklıma ayak mantarı geliyor ve ben ayak yemem.")

Ama Tedros'a yönelik gerginliği artarken, bir an için tepelerin ötesindeki küçük bir Sonsuz krallığı dikkatini dağıttı; krallığın tamamı kızıl kumtaşından oluşuyordu. Çalışan insanların karınca gibi duran görüntülerini uzaktan seçebiliyordu; krallığın etrafına tuğladan devasa bir duvar örüyorlardı.

"Korunmaya çalıştıkları şey ne ki?" diye sordu Agatha; kafası karışmıştı. "In cin top oynuyor burada."

"Okul Müdürü geri dönünce bütün Sonsuz krallıkları ikinci bir Büyük Savaş için kaleler inşa etmeye başladılar," diye açık-

ladı Merlin, sisli bir vadiye doğru onları yönlendirirken. “Okul Müdürü’nün bugün yarın Karanlık Ordu’yu toplayıp İyilik diyarlarına saldıracağını düşünüyorlar.”

“O zaman neden Sonsuz krallıkları güçlerini birleştirip Okul Müdürü’ne saldırmıyorlar?” diye sordu Tedros.

“Son kez söylüyorum evlat: Kötüler saldırır, İyiler *savunur*. Lanet Orman’ın ilk kuralı budur. Doğduğundan beri sorunun olan bir kural,” dedi Merlin, Tedros’a bir bakış atarak.

Tedros homurdanarak büyücünün arkasından yürüdü.

“O halde Okul Müdürü neyi bekliyor?” diye bastırdı Agatha, prensinin yerine Merlin’in yanına geçti. “Kendin söyledin: yazılmış en büyük Kötülerden oluşan bir ordusu var. Bütün Sonsuz krallıklarını ortadan kaldırabilir. O zaman ne diye eski kahramanları öldürmekle ya da masal kitaplarını yeniden yazmakla vakit harcıyor...”

Merlin ona bakarak tek kaşını kaldırdı. “...tabii eğer Eskiler, *Yeniler* üzerinden ona güç vermiyorsa...”

Agatha daha fazla bastıramadan büyücü birden duruverdi. Agatha ve Tedros onun bakışlarını sislerin dağıldığı yerden yazılan ortasından da gösterişli bir ahşap köprüünün geçtiği yan donmuş göle doğru takip ettiler. Köprü parçalara ayrılmış, gölün buzları ve kıyısı da kıymıklar ve çömlek kırıklarıyla örtülmüştü. Enkazın ortasında üç ceset vardı, edleri neredeyse geride sadece iskeletleri kalacak çekilde yemmişti. Merlin’e yaklaşan Agatha ile Tedros, cesetlerden kalan azıcık derinin gri ve beyaz tüylerle kaplı, eski ve yabani olduğunu gördü.

“Bunlar insan değil,” dedi Tedros, iğrenip geri çekilerek “Bunlar...”

“*Keçi mi?*” Agatha daha yakından bakmak için diz çöktü. “Bütün bunları kim keçi için yapıyor ki?”

"Oldukça özel keçiler, canım," dedi Merlin, ahşap parçalarını tekmeleyerek kan lekeli bir masal kitabını ortaya çıkardı. Son sayfası açıktı: kocaman boynuzlu bir trol, üç keçi kardeşle ziyafet çekiyordu. "Son" kelimesi sayfanın altına kalın siyah harflerle yazılmıştı. Merlin eğilip kelimelere dokundu. Taze mürekkep parmak uçlarına bulaştı.

Kitabın kapağını pat diye kapattı. "Accele etmeliyiz, evlatlarım," dedi; şimdi daha hızlı yürüyordu. "Geç kaldığımız her saniye, eski dostlarımızın daha da fazlası tehlike altında kalıyor."

Agatha onu takip ederken, ardına dönüp kıyıya vurmuş masal kitabına ve çamurlu kapağına baktı...

Üç İnalcı Keçi

Merlin iki genç Sonsuz'un önünden giderek onları geçmesi neredeyse iki saat süren kayalık iki dağın arasındaki karla kaplı bir vadiye doğru götürdü. Ağır gri bulutlar güneşin önünü kapatınca sıcaklık da düştü ve yağmur yağmaya başladı. Yüzlerine kırbaç gibi vuran soğuk rüzgârla ve buz damlalarıyla donmuş kaygan çimenle birlikte Agatha ve Tedros cübbelerine sarınıp ilerlemek için mücadele ettiler, yaşıların yarısı bir adam misali ilerleyen büyücünün giderek daha da gerisinde kalıyorlardı. Agatha, Tedros'un suratının çatlamış ve pespembe olduğunu gördü; burnu kupkürmızıydı ve akıyordu. Agatha ona doğru birkaç bakiş attı, mağarada söyledikleri için onu affeder diye umuyordu ama Tedros her seferinde bakışlarını kaçırırdı.

Agatha'nın kalbi sıkıştı. Merlin Tedros'un bir kraliçeye ihtiyacı olduğunu söylediğinden beri kendini prensinin etrafında mahcup hissediyordu... Acaba Tedros da aynı şüpheleri taşıyor muydu?

“İşte geldik, tam zamanında,” diye duyurdu büyücü sonunda, arkadaşiler yetişirken enerjik ve canlı görünüyordu.

Agatha kamburu çıkmış ve huysuz bir şekilde baktığında sadece on beş metrelik duvarın çıkmazını gördü. “İ-i-h. Bu-bu o-okul değil,” diye dişleri birbirine vurarak titredi.

Fakat Merlin kayadan duvarı tırmanmaya çoktan başlamıştı bile; yukarıdan Tedros’a sırtıyordu. “Beni hiç yenemedin, değil mi evlat?”

“Başla demedin ki!” diye bağırды prens, büyücünün ardından tırmanmaya koyulurken.

Merlin yükselmeye devam ederken, “Hep geride kaldın ve kalıyorsun da,” diye sızlandı; çakıl taşları Tedros’un başına yağıyordu.

“Çünkü hep hile yapıyorsun da ondan... Hey! Sihir yok! Kayaya dokunmuyorsun bile!”

“Gözlerinde bir sorun var sanırım, evlat. Yaşlanıyorsun galiba...”

Tedros, Merlin’in arkasından tırmanırken Agatha da onu izledi; prens *öfkeli olmasına rağmen bir yandan da* kahkahalar patlatıyordu. Agatha bir kez daha kendini Gavalton’da oğlanlarla babaların top oynayışlarını, birbirlerini kartopu yağmuruna tutuşlarını, birbirlerini nedensiz yere dürtüp itişmelerini izleyen küçük bir kız gibi hissetti. Onun babası nasıl olurdu acaba? Merlin gibi muzip ve kaçık olur muydu? August Sader gibi sessiz ve kibar mı olurdu? Yıllar boyu annesine babasını sormayı denemişti ama sadece yıllar önce bir değirmen kazasında öldüğü cevabıyla ve neredeyse onu hatırlayamadığıyla yetinmişti... Annesinin ona söylediği bütün yalanları düşününce midesi düğüm düğüm oldu.

Ya bu hikâye baştan doğru değilse?

Ya babası hâlâ hayattaysa?

Bir çakıl taşı onu göğsünden vurdu. Agatha, Tedros'un ayağını taşa yapışmasını sağlayan ve onu yavaşlatan bir büyü gönderen Merlin neredeyse yettiğini görmek için boynunu uzattı. "Yaşlılar önden!" diye cırladı Merlin.

"Bal peynir diyara geri dön sen!" diye patladı Tedros.

Agatha, prensinin tepeye ulaşırken dönüp ona bakmasını, prensesini kontrol etmesini bekledi. Ama prensi dönmedi.

"Beni merak etme," diye iç geçirdi Agatha ve duvarı tırmanmaya devam etti; donmuş parmaklarıyla zahmede kavradığı çatlakları parmağının ısıltısıyla yakıyordu, böylece rüzgâr çarpmış ve bitkin bir halde tepeye vardığında siniri on katına çıkmıştı. "Sırada ne var? Çuval yarışı ve su balonu savaşı mı? Siz ikiniz haylaz maymunlar gibi birbirinizi kovalarken, ben burada bir adet Kötü Okul Müdürü'nü nasıl geçeceğimizi ve kraliçesine yüzüğünü nasıl yok ettireceğimizi falan düşünüyorum, üstelik içeri girmek için bir planımız bile yokken..."

Agatha durdu.

Yavaşça ayaklarının üzerinde durdu ve Tedros'un yanına adımını attı. Birlikte, uzaklarda ufka karşı dikilmiş iki kara şatoya baktılar... Bir şato eskiydi ve dökülüyordu; diğeri ise parlak ve yeniydi, ikisi de ürkütücü yeşil bir körfezin kenarındaydı, etraflarında balçık yeşili bir sis çemberi vardı.

Merlin, Agatha'ya uğursuz uğursuz gülümsedi. "İşte tatlım, buna okul denir."

Kaya ve çalılarla dolu uçurumun tepesinde, Merlin şapkasından bir piknik için gereken bütün malzemeleri çıkardı: pamuklu mor bir battaniye, ateş yaktığı bir kargal odun ve İsviçre peynirli kruvasanlar, mantarlı yumurta salatası, avokado ve domatesli ekmek ile cevizli şekerlemelerden oluşan bir sabah ziyafeti.

"Dikkatle dinleyin," dedi Merlin, iki Sonsuz ağızlarına yemek tıkarken. "Okul Müdürü okulları Eski ve Yeni olmak üzere ikiye ayırıyor ama iki okul da Kötülüğe adanmış durumda. Profesör Dovey ve İyilik öğretmenleri gizli bir yerde hapisler. Onların yokluğunda İyilik Okulu, Yeni Kötülük Okulu'na çevrildi. Burada sizin döneminizdeki gençlik Kötülük sanatı üzerine eğitilecekler... İyiler ve Kötülerle birlikte. Bu demek oluyor ki genç meslektaşlarınızın hepsi şimdi Okul Müdürü'ne itaat ediyorlar, ya Kötülüğe olan bağlılıklarını kanıtlayacaklar ya da öğretmenlerinin elinde ağır sonuçlara katlanacaklar." Merlin duraksadı. "Sophie bunlardan biri."

Tedros ve Agatha ağızları dolu, tıkanıp kaldılar. "Sophie öğretmen mi?" diye parladı prens.

"İlk ders günü dündü. Duyduğuma göre öğrenciler ona oldukça soğuk bir karşılama yapmışlar," dedi Merlin.

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Agatha. "Okul Müdürü'nün senin kapılardan geçmeni yasakladığını söylemiştin..."

"Bekle. Bu sadece Yeniler Okulu'ydu." Tedros araya girdi, diğer çürümüş şatoyu inceliyordu. "Gerçek Kötülük şatosunda ne var... Eskiler Okulu mu?"

Merlin sakallıyla oynuyordu. "Onu kesin olarak söyleyemem işte. Ama kapıdaki 'Eski' kelimesi kazara orada değil. Okul Müdürü'nün neden eski peri masallarını neden yeniden yazdığının cevabı gayet de o şatoda olabilir ve bu bulmamız gereken bir cevap. Sorun şu ki ancak, *içeriye* girmenin bir yolu yok. Okul Müdürü öğretmenlerin Eskiler Okulu'na girmesini yasakladı ve Yarı Yol Köprüsü de hâlâ geçilmez bir engel oluşturuyor. Bir mucize eseri köprüyü geçse bile, Eskiler kuleleri iyi korunuyor. Bu da beni yalnızca tek bir sonuca ulaştırıyor..." Merlin körfez

doğru gözlerini kısıarak baktı. “Şu açık ki Okul Müdürü, Eskiler Okulu’nda, bulunmasını istemediği bir şey saklıyor.”

“Peki, önemi yok. Sophie’nin Yeniler Okulu’nda ders verdiğini söyledin,” dedi Tedros, parmaklarından peyniri yalarken. “Yapmamız gereken içeri girmek ve onu yüzüğü yok etmeye ikna etmek.”

Merlin eğlenmiş görünüyordu. “Ah şu gençliğin mütevazılığı. O planda üç pürüz var, sevgili oğlum. Bir: eğer Okul Müdürü sonsuza dek öldürülecekse, sadece Sophie’nin Okul Müdürü’nün yüzüğünü yok edebileceğini unuma. Ama gel gör ki Sophie onun gerçek aşkı olduğuna inandığı için yüzüğü aldı. Onu yüzüğü yok etmeye ikna etmek kolay olmayacak.”

Agatha dudaklarını ısırdı, Merlin’in haklı olduğunu biliyordu. Sophie sadece Okul Müdürü’nün yüzüğünü almamıştı, artık bir öğretmendi, bir *Kötülük* öğretmeni idi. İyiliğe kendi isteğiyle karşı geliyordu adeta. Onu geri getirmek için çok mu geçti acaba?

“İkinci problem şu ki,” dedi Merlin; “Okul Müdürü’nün yüzüğü kesin kara büyüyle yapılmıştır; Kötülüğün bir ürünü. Bu yüzden, İyiliğin ürünü olan ve eşit derece güçlü bir silah tarafından yok edilebilir; karşısında hiçbir kötülüğün duramayacağı bir silahla. Dünyada bu tanıma uygun sadece bir silah biliyorum...”

“Neymiş?” diye sordu Agatha beklentiyle.

Ama Merlin, Tedros’a bakıyordu.

Prensın gözleri fal taşı gibi açıldı. “*Excalibur!* Kılıcım! Gölün Hanımı babam için yapmış ve ölmeden önce ona vermişti. Gölün Hanımı, İyiliğin en kudretli cadısıdır. Bu da demektir ki *Excalibur* her şeyi yok edebilir.”

“Yüzük de dâhil!” Agatha çabucak atladı. “Sophie’nin sadece Tedros’un kılıcını kullanması gerek!”

"Elbette," diye başını aşağı yukarı salladı Merlin. "Eğer bu kılıcı üretebilersen..."

Agatha'nın ve Tedros'un gülümsemeleri aynı anda soldu.

"Ah hayır," diye soludu Agatha.

"O... Onda..." diye kekeledi Tedros. "Okul Müdürü..."

"Ve onda olması da tesadüf eseri değil," dedi Merlin. "Hayata döndüğü gece kılıcı senden alması gerektiğini gayet iyi biliyordu. *Excalibur*'a sahip olduğu sürece, Sophie yüzüğü istese bile yok edemez." Büyücünün bakışları sertleşti. "Şüphesiz kılıcını geçilmez bir kaleye saklamıştır... Sophie ya da öğrencilerini girmeye izninin olmadığı bir yere..."

Agatha ve Tedros daha da derine çöktüler. "Eskiler Okulu," diye inlediler.

Şapkasından bir çırpıcı çıkarıp yumurtaları çırpmaya başlayan Merlin, "Ve bu sorunlarınızdan yalnızca ikincisi," dedi.

"Nasıl bir sorun daha olacak ki?" diye iç geçirdi Tedros. "Bundan kötüsü olamaz."

"Korkarım olabilir," dedi Merlin, bir nefeste çiğneyip yutar-ken. "Okul Müdürü geleceğinizi biliyor."

"Ne?" dedi Agatha.

"Hikâyeci sizin masalınızı yazıyor sonuçta," diye cevapladı büyücü, bir çalığa yaslanırken. "Sen Agatha, sen de Tedros olduğunuz sürece, Hikâyeci de Okul Müdürü'ne okuluna tam olarak ne zaman ve nereden geleceğinizi söyleyecektir."

"Bissik biz," dedi Agatha ve ağzına bir dolu cevizli şekerleme attı, Tedros'un her zamanki moral konuşmasıyla cıvımasını bekliyordu. Onun yerine, prensi daha da büyük bir şekerleme parçasını ağzına atıp çorabıyla oynamaya başladı. Agatha şimdi gerçekten bittiklerini anlıyordu: Tedros asla pes etmezdi, durum ne kadar umutsuz olursa olsun, ayrıca vücuduna o kadar

dikkat ederdi ki iki gün üst üste tatlı yemezdi.

"İlahi, ikiniz de içler acısısınız," diye kular kular güldü Merlin. "Sanki bir numaram olmasa size bu kadar yolu getirtirimsim gibi. Ben Ormanca ünlü bir büyücüyüm sonuçta."

Tedros anında elindeki şekerlemeyi düşürdü ve Agatha'yla birlikte yeni bir umuda Merlin'e baktılar.

"Görüyorsunuz ya, Okul Müdürü'nün tam olarak beklediği iki gizli silahımız var. Öyle iki silah ki onun ruhu bile duymadan ikinizin de okula girmenizi sağlayacak," dedi Merlin, dikkatle bakarak. "İlkü o şato duvarlarının içinde neler döndüğünü nereden bildiğimi açıklıyor..." Büyücü sinsi bir gülümsemeyle eğildi. "*Casuslar*."

"Okulun içinde casusların mı var?" diye sordu Agatha, şoke olmuştu. "Ama kim..."

Tedros onu geçiştirdi. "Kim olduğu önemli değil. Bizi içeri sokacak casusların olsa bile, Okul Müdürü'nün geldiğimizi bildiği gerçeğini değiştirmiyor..."

"Dikkat et, evlat. Hikâyeci'nin *sen Agatha ve sen de Tedros olarak kaldığınız sürece* ona geldiğini haber vereceğini söyledim," dedi büyücü. "Bu da beni iki numaralı gizli silaha getiriyor."

Son numarasını sergileyen bir sihirbaz misali Merlin, şapkasından dikkatlice, doğan güneşin ışıyla parlayan damla şeklinde bir şişe çıkardı. Başta, kör edici mor bir parlut gözlerini alınca Agatha ve Tedros ellerini gözlerine siper ettiler. Ama sonra dikkatlice yakuna eğildikçe tıpaça çarpıp duran mor bir iksir gördüler. İksirin bir parça dumanı şişeden kurtulup çıkınca, Agatha ona tanıdık gelen bir ahşap ve gül kokusu aldı.

Ayağa fırlayıverdi. "Ah, hayır! Yok artık!"

Merlin muzip muzip sırıttı. "Benim tarifim, ne de olsa. İkinize yetecek kadar yapım."

Agatha düpedüz çıldırmış gibi görünen Tedros'a döndü.

"Ne? Anlamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Yani, öyle değil... Olamaz... Hayır, tabii ki olamaz. Değil mi?" Merlin'in yüzünü gördü ve ayağa fırladı. "*Değil mi?*" Prensesine döndü; vahşi bir kırmızı rengine dönmüştü. "Seni bir şeye dönüştürmüş olamaz... Beni bir... bir..."

Ama şimdi Agatha'nın da yüzünü görmüştü.

Tedros ceset gibi kaskatı kesildi. "Aman Tanrım!" Bıçaklanmış gibi kalbini tuttu ve prensesinin kollarına ikinci kez yığıldı.

Merlin uzun bir süre baygın kalan prense baktı, sonra da dudaklarını büzüp Agatha'ya baktı. "Evet, canım. En azından artık ödeştiniz."

16

Edgar ve Essa

"Tedros?" diye sordu tatlı bir ses.
"Tedros," diye tekrar etti Sophie uykulu bir sesle, siyah
ipeksi battanîyeler onu bir koza gibi sarıyordu.

"Ne olmuş Tedros'a?"

"Kim?" diye fısıldadı Sophie hâlâ derin bir uykuda.

"Tedros. Adını söyleyip duruyorsun."

Sophie bir anda uyandı. Rafal pencerede
oturuyor, soluk gündüzi izliyordu. Siyah kol-
suz bir üst ve soluk, şekilli bacaklarını göste-
ren kısa deri pantolonuyla her zamankin-
den de genç duruyordu.

"Öldürmen gereken çocuğun is-
mini fısıldaman garip gibi," dedi.

Bir anda hatırlayarak Sophie pa-
nik içerisinde aşağıya baktı ve yüzü-
ğünün altında derisine kazılı TED-
ROS yazısını gördü. Elini bacağı-
nın altına sıkıştırdı ve dirseklerine

yaslanarak doğruldu. "Şey, ıı, sadece düşünüyorum... nereden gitsem bir kaşını gibi peşimden geliyor..."

Rafal ayağa kalktı "O zaman onu tek seferde sonsuza kadar silmelisin, öyle değil mi? Güzel prensesiyle birlikte."

Sophie zorla gülümsedi, dikkatli gözleri Rafal'ın altarda duran kendi kitabına doğru ilerlemesini takip etti. Hikâyeciyi, Ağrı ve Tedros'un Kötülük Okulu'nu bir uçurumun kenarından izledikleri resmin üzerinde aniden durmuştu. Sophie iki Sonsuz'un artık el ele tutuşmadıklarını ve Tedros'un Agatha'dan uzak durduğunu fark etti. *Aralarında bir şey mi oldu?* Kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti.

Kendini durdurdu. *Delirdin mi sen?* a) Tedros için hâlâ hırsızda bir kız var: Sophie'nin en iyi arkadaşı b) Sophie için bir erkek var: Tedros'un *baş düşmanı* c) Tedros bu çocuğu öldürmeye geliyor!

"Hikâyeciyi, sen uyanmadan önce Tedros ve prensesini buradan birkaç kilometre ötede çizdi ve o zamandan beri hareket etmiyor," dedi Rafal, düşünceli bir şekilde; siyah botları masanın etrafında dönerken yerde takırdıyordu. "Sanki masalda bir hata var ve kalemin bize nereye gittiklerini söylemesine engel oluyor."

"Belki de pes edip Gavalton'a dönmüşlerdir," diye söz atıldı Sophie umutla. "Belki de bu hikâyeyi biz kazanmıştık? Belki onları bir daha asla görmem gerekmeyecektir? Eğer onları bir daha görmem gerekmeyecekse onları öldürmem de gerekmeyecek."

"O zaman kitap neden hâlâ açık? Güneş neden yenilenmedi?" Rafal kitaba gözlerini kısarak baktı, ağzı gergin bir çizgi halindeydi. "Hayır, Tedros ve aşkı yakınlarda bir yerlerde... Sadece Hikâyeciyi onları henüz bulamadı..." Geriye baktı, telaşsızdı. "Ama bu önemli değil, aşkım. Senin kalbinde yazan be-

nim adım olduğu sürece günleri sayılı.”

Sophie bir anda öksürmeye başladı. “Tabii... Doğru... Özür dilerim, alerjiler,” dedi nefessiz bir şekilde. Elini bacağının daha da altına götürdü.

Yüzüğünün altında Tedros'un ismini görmesine izin vermezdi! Ne anlama geldiğini bilirdi! Ve eğer Rafal aslında gerçek aşkı olmayabileceğini bilirse, o... o...

Beni öldürür.

Sophie avucunun terden bacağına yapıştığını hissedebiliyordu. *Bu nasıl oluyor?* Tek istediği aşkı ve bunu sonunda önündeki kar yüzlü çocukta bulmuştu. Ama karşılık vermek yerine, sadık olmak yerine şimdi de kalbi gerçek aşkının *Tedros* olduğunda mı ısrar ediyordu? Onu iki kere en iyi arkadaşı için reddeden Tedros?

Rafal benim gerçek aşkımdı! diye yakardı kendi kendine.

Lütfen. Rafal'la değiştir.

Rafal.

Rafal.

Rafal.

Eline baktı.

TEDROS.

Sophie yutkundu. Bundan sonra ne olursa olsun bir daha aynı odada olmak bir kenara, prensin yakınında olamazdı.

Arla.

Demir kazıklı okul kapısından dışarıya baktı... canavarımsı gölgeler okulu koruyordu... öldürücü yeşil koy... hepsi Agatha ve Tedros'un onu bulmasını engellemek için bir bariyer. Ama yine de, öğrenciler arasında onları bir şekilde içeriye sokmayı planlayan bir casus vardı. Köstebeği arkadaşları şatoya girmeden önce yakalamalıydı.

Peki ama kim? Sophie Sonsuzlar ve Hiçlerle dolu kalabalık sınıfını hayal etti. bir ipucu olup olmadığını hatırlamaya çalışıyordu...

"Sophie?"

Sophie kafasını kaldırıp ona bakan Rafal'a döndü. "Elini saklamanın bir nedeni var mı?"

Sophie şokla bakakaldı. "Hi?"

"Elinin kapalı kalması için pozisyon değiştirip duruyorsun."

Sophie boğazını temizledi ve dikleşti. "Gerçekten tadım. Mavisakal aşk okulundan geldiğini biliyorum ama neden babsettığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Bu arada dikliğini çekmişken, belki de şimdi kampüs meselelerini konuşmak için iyi bir zamandır? Doğrusunu söylemek gerekirse geçen sene okul oyunu seçimini fazlasıyla yetersiz bulmuştum. Des sorumluluklarımın hafif olduğunu düşünürsek bu sorumluluğu almaya hazırım; şöyle, tek kadınlık devasa bir şov, her gün 7:30'da Yemek Salonunda bir gösterim ve pazar günleri eksanmatine, devamında kahve ve kanepler. *La Reine Sophie* diyeceğiz, uygun bir isim olmaz mı? Muhteşem, üç saatlik bir..."

"Bana elini göster," dedi Rafal, öfkeli bir şekilde.

"N-n-ne?" diye diye kekeleydi Sophie.

Genç Okul Müdürü yatağa doğru yaklaştı. "Beni duyduñ."

"Özür dilerim. Okulun Müdürü sen olabilirsin ancak hiçbir uzvumun müdürü değilsin," diye kızdı Sophie, cılız bir ses tonuyla; sol eli kalçasının altında duruyordu.

Ancak Rafal altı adım ilerideydi, gözlerinden şüphe okunuyordu.

Sophie'nin kalbi göğüs kafesine çarpmaya başladı. "Gerçekten hayatım, şu anda saçmalıyorsun."

İki adım ilerideydi.

Kolunu tuttu ve altından çekti. Bir anda Sophie başparmağının tırnağını sert bir şekilde yüzük parmağına batırdı ve deriyi çizdi.

Rafal, Sophie'nin elini yukarıya kaldırdı ve kan yaradan akararak Tedros'un adını sakladı. Rafal'ın gözlerinde şimşekler çaktı. "Yaralanmışsın!"

"İşte bu yüzden sakladım. Her zamanki gibi gereksiz bir tepki vereceğini biliyordum," dedi Sophie küçümseyici bir tavırla. Kanlı elini cebine sokuşturdu ve Rafal'ın yanından hızlıca geçti. "Sürekli açılıp duran eski bir yara... Sergideki aptal, küçük bir kazadan. Şimdi tatlım, şu gösteri hakkında... 'Tundrada Yıldırım Düştü' isimli dokunaklı bir parçayla başlayacak. Bu yüzden buzullara, çekici *erkek dansçılara* ve bir erkek aslana ihtiyacım olacak, mümkünse ehlileştirilmiş olmalı."

"Bekle. Agatha ve Tedros'un öpüşmesine mi dokundun?" Rafal ona doğru geldi. "Manley o sahneyi halen daha İyilere sadık olanları yakalamak için özellikle zehirledi. Hiçlerden teki bile bir Sonsuz'un öpüşmesinin on metre yakınına gelmez. Ona neden dokunursun ki?"

"Kutsal Betsy, saate bak! Beni sınıfa uçurur musun tatlım?" Sophie öğretmen kıyafetini askıdan aldı ve arkasını dönerek pencereye koştu. "Leydi Lesso'nun geç kalma konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Seni şimdikinden daha da sorumsuz olarak düşünmesini istemezsin."

Bu sefer Rafal'ın kollarında koyun ötesine uçarken Sophie daha farklı hissetti.

Güvende hissetmek yerine korkmuş, sevildiğini hissetmek yerine hapsedilmiş hissetti. Sağ eli cebinin içinde, sol eliyle Rafal'a canı pahasına tutunurken sanki vahşi bir yarağı ehlileştir-

meye çalışıyormuş da kontrolü kaybetmiş gibi dislerini siku ve vücudundaki her kası kilededi. Ama yine de, midесinin atığı taklalara rağmen, Rafal'ın fazlasıyla yavaş uçtuğunu ve rotadan sapıp durduğunu fark etti. Geriye oaktı ve temkinli mavi gözlerin gökyüzü yerine kendisine baktığını gördü. Muhtemelen kuledeki davranışları hakkında düşünüyorlardı.

"Gözler yolda olsun tatlım," diye azarladı Sophie sahte bir gülümsemeyle.

Hava bulutsuz bir mart gününe göre normalden daha soğuktı, lekeli güneş boş maviyi bronz ve altın renkleriyle boyuyordu. Bir deri bir kemik kalmış bir kuzgunun arkasında zorlukla kanat çırtığını fark etti, Orman çürüdüğünden ve bedeni zayıf düştüğünden umutsuzca yeni bir ev arıyor olmalıydı. Aşağıdan bağırışlar yükseldi ve Sophie çürümekte olan Mavi Orman'da Orman Eğitimi sınıfını gördü; Sonsuzlar ve Hicler, kızlar ve erkekler, hep birlikte Aric bir seri kılıç talimatı bağırırken Agatha'nın doldurulmuş bir kuklasına saldırıyorlardı.

Sophie Agathalarla dolu ölmekte olan bu ormana baktı, gelecek dışı bir rüyaya düşmüş gibi hissediyordu.

Bütün bu zaman boyunca Tedros'a takmıştı: Tedros, Tedros, Tedros... Ve ona Tedros'tan çok daha fazla şey ifade edebilecek bir kişiyi göz ardı etmişti. Agatha'nın adını anmak bile içinde bir karşılıklı fırtınası uyandırdı: *sevgi nefret dost düşman kayıp bulunmuş gerçek yalanlar yaşı ö...* Ta ki kelimeler ve etiketler yok olana ve Sophie benliğinin ortasında bir boşluk hissedene kadar. Sanki Agatha olmaıan o eksikmiş ve o olmaıan da Agatha eksikmiş gibi.

Birdenbire böcek gözlü, düz kaslı, krema beyazı arkadaşının kırk adet doldurulmuş figürüne bakarken kıkırdamaya basıladı çünkü Agatha'nın da onlara kıkırdayacağını biliyordu. Sophie,

Agatha'nın kelime dağarcığına 'cumbız' ve 'güneşlenme' kelimelerini ekleme çabalarının sonucunda Agatha'nın bir kaşını yok etmesi ve kendisine ikinci dereceden yanık vermesi konusunda Agatha'ya takılır, Agatha da Sophie'ye onu Mezarlık Tepesi'nden aşağıya tek kaşı, açılırken turuncu olmuş saçları, yüzünden damlayan kaplumbağa yumurtası sarısı maskesiyle kovalayıp süpürgesiyle saldırdığını hatırlatır... Ve bir anda, neler olduğunu anlamadan kendilerini yerde, ne kadar korkunç ve harika olduklarına kükurdayarak yuvarlanırken bulurlardı...

Sophie'nin gülümsemesi soldu. Daha önceki gün Leydi Lesso'nun odasında genç Okul Müdürü'nü gerçek aşkı olarak tutmaya ve yalnız kalmamak için her şeyi yapmaya, Agatha ile prensini katletmeye hazır bir cadı gibi hissetmişti. Bugün de Tedros'un ismi derisine yazılıydı, Agatha ile yaptıkları baştan yaratmaları yâd ediyordu ve Rafal'ın soğuk kollarından uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Bana neler oluyor?

Ayakları taşa kaydı ve Sophie eski Onur Kulesi'nin siyah balkonuna ve sonraki derslerine yetişmek için koşturan öğrencilere bakmadan önce kendini hazırladı. Sophie hızlıca elini cebinin daha da derinlerine itti ve arkasına bakmadan Rafal'dan uzaklaştı.

"Öğlen yemekte beni bul tadım!"

"Sophie."

Sophie yavaşça parlak güneş ışınlarının parmaklıklardan yansımalarıyla gölgede kalmış olan Rafal'a döndü.

"Onları öldüreceksin. Tedros'u da, Agatha'yı da." Sesi öfkeli bir genç hırslıydı. "Ya da gerçekten kimin tarafında olduğunu öğrenirim."

Gözleri sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca onun üze-

rinde kaldı. Ardından büyük bir hızla gökyüzüne fırladı ve Sophie onu güneşin külleri arasında kaybetti.

Koridorda tek başına, Sophie elinin cebinde terlediğini hissetti. Rafal onun peşindeydi.

Eğer Tedros'un adını derisine kazılı görürse... Sophie ölü demekti.

Eğer Agatha ve Tedros'u öldürmezse... ölüden de beterti.

Bu tek bir anlama geliyor, diye düşündü Sophie.

Ya arkadaşlarının hayatı ya kendi hayatı.

Sophie öğrenci kalabalığının arasından geçerek lolipop odasına doğru ilerledi. İyilerin casusunu yakalamaya kararlıydı. Eğer casusu yakalarsa casus Agatha ve Tedros'u okula sokamazdı. Agatha ve Tedros okula giremezse de onları bir daha asla görmesine gerek kalmazdı. Onları bir daha asla görmesi gerekmezse onları öldürmek zorunda da kalmazdı.

Sophie donup kaldı.

Beyaz bir fare ayakkabısının ucundan geçiyordu, ağzunda tahta bir çubuk vardı.

Bu Leydi Lesso'nun bahsettiği hain fare olamazdı çünkü bir not, anahtar ya da bir casusun işine yarayacak herhangi bir şey taşımıyordu. Yine de kemirgende garip olan bir şey vardı; sanki zamana karşı yarışıyormuşcasına panikle ayakkabıların arasından sıyrılarak ilerlemesi ve ağzındaki çubukla ilgili bir gariplik vardı; yumrulu, eski, tepesine doğru incelen bir çubuk, sanki çubuk değil de bir çeşit asaymış gibi... Sophie'nin okulda gördüğüne emin olduğu bir asa... *Ama nerede?* Asalar derslerde ve meydan okumalarda asla kullanılmazdı çünkü öğretmenlerin çoğu onları antik destek tekerlekleri ya da yaşlı iyilik perilerinin kalıntıları olarak görürlerdi. Peki, Kötülük Okulunda kimin bir asayla işi...

Sophie çılglık attı.

İpini koparmış bir boğa gibi farenin peşinden insanların arasına daldı. Bu kemirgen, Profesör Clarissa Dovey'nin asasıyla, her nereye gidiyorsa Sophie'yi doğrudan casusa götürecekti. Dovey'nin asasının özel güçleri mi vardı? Casus Agatha ve Tedros'a içeri girmelerinde bu şekilde mi yardım etmeyi düşünüyordu? Profesör Dovey'nin kendisi mi casustu? Ama Dovey'nin diğer İyi Öğretmenlerle bir yerde kilitli olduğu düşünülürse, *na-nı!* Sophie'nin düşünmeye zamanı yoktu.

Çocukları kenara iterek ve savurarak fareyi karanlık spiral merdivenlerden aşağıya takip etti. Neredeyse izini kaybediyordu, ta ki topuklarının tıkrısı kenarda uyuyan perileri uyandıncaya ve uyanan periler kızgınca yeşil parlayıp fareyi aydınlatıncaya dek. Sophie elbisesini kaldırarak farenin peşinden, büyütlü tencerelerin sardalye ve soğuk lahana pişirdiği Yemek Salonu mutfaklarından koştu. Kırmızı derili cüce Beezle'in tek başına 240 üniforma yıkamaya çalıştığı Çamaşırhane'yi geçti. ("Anneciğim!" diye çılgılık attı cüce, köpüklerin içinde boğulurken.) Sonra yeşil-siyah dekore edilmiş devasa İyilik Galerisi'ne girdi; bir zamanlar İyilerin büyük zaferlerini gösteren bu oda şimdi başka bir şeyi gösteriyordu...

Sophie yavaşladı ve etrafındaki müze kutularına baktı. Cam kutular bir zamanlar kahramanların zafere ulaştıkları silahları ve ölü Kötülerin kanıtlarını gösterirken şimdi yeni bir sergiye ev sahipliği yapıyordu; Rapunzel'in kesilmiş saçları, Parmak Çocuk'un kıyafetleri, Pamuk Prenses'in tacı, yedi cüce boy ayakkabı... hepsine kan bulaşmıştı.

Bunlar yüzyıllar öncesinden pek bilinmeyen Kötü zaferlerinin hatıraları değildi.

Bunlar Peri Yiyen Finola, Şehriyeli Çocuk Çorbası ve Kuduz Ayı Rex değillerdi.

Bunlar her Okur'un bildiği hikâyelerdi, sadece İyiler yerine Kötüler kazanıyordu.

Sophie bariz bir şekilde sahte eşyalara gözlerini devirdi. İlk önce duvardakiler şimdi de Galeri mi? Rafal gerçekten de *gerçek* sonları kabul edemiyordu.

Sophie, Rafal'ın söylediği bir şeyi hatırladı.

"Sonlar değişebilir, kralişem. Ve değişmişler."

Sophie titredi, Eskiler Okulu'nda nasıl sırtıttığını düşündü... içerden gelen garip kükreme... çatıdaki karanlık gölgeler...

Rafal eski peri masalı sonlarını değiştirmenin bir yolunu mu bulmuştu?

Ve bu yol diğer okulda mı saklıydı?

Sophie dehşetle kalakaldı.

Fareyi kaybetmişti.

Panikle Galeri'nin her köşesini aradı. Hiçbir iz yoktu. Kendisine kızgın bir şekilde inledi. Casusu yakalamak için tek şansındı ve bir aptal gibi eline yüzüne bulaştırmıştı. Sol eline bir bakış attı, hâlâ Tedros'un adı yazılıydı. Omuzları düştü, kendi kendine söylenerek müzeden çıktı. Kendi dersine geç kalmıştı, casus hâlâ bulunamamıştı ve gerçek aşkının kendisini öldüreceğinden emindi.

Koridorun ilerisinde bir şey dikkatini çekti.

Şatonun kapısına doğru hızla ilerleyen bir beyazlık.

Buldum seni.

Geminin arkasından fırlayan bir kazazede gibi kemirgenin peşinden koştu, Galeri'den hızla çıktı, siyah mermer fuayeyi geçti, aynalı girişe geldi. (Bütün aynalar kırıldı.) Kuğularla süslü kapılardan Büyük Çimenliğe çıktı. Bir fareden kaçacağına ona doğru koşan tarihin ilk güzel kızı olduğuna emindi.

Yeşil dumandan bir duvar onu kör etti.

Sophie gözlerini korudu ama rüzgâr dumanı tüten, aşındırıcı koyun yüzeyinden kaldırdığı yeşil sisi ona doğru üflemeğe devam ediyordu. Fareyi bir daha kaybetmemeye kararlı bir şekilde tepeden aşağıya indirdi, süet ince topuklu botları ölü, çamurlu çimenlere takılıyordu ve Sophie belki fare de bir yerlere takılmıştır umuduyla yeri tarıyordu. Ancak ne zaman bulduğunu düşünse gördüğü sinirle tekmelediği bir timsah kemigi parçası oluyordu. Ölümcül hendeğin kenarlarına kadar gelmişti, bir sola bir sağa bakıyordu, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sisin içinden bir insan gölgesi ona doğru gelmeye başladı.

Sophie geriye doğru sendeledi.

Aggie?

Sadece bir gölge yoktu.

İki taneydi.

Aggie ve... Teddy?

"O-o-olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı.

Gölge çifti daha hızlı ilerlemeye başladı.

Sophie'nin parmak ucu dehşetten pembe yanmaya başladı.

"Durun! Orada durun!"

Gölgeler daha da hızlı geliyordu ve Sophie parıltısını bir hançer gibi ileri uzattı, sisten çıkıntılarında ikisini de sersemletmeye hazırды.

"Oh." Sophie sağ elini indirdi, parıltı ortadan kayboldu.

"Sizsiniz."

"Yeni öğrencileri almalıydık," dedi Hester, nefes nefeseydi.

"Okul Müdürü bizi onları karşılamaya gönderdi," dedi Dot yanında nefes nefese.

"Bu okulu seven tek biz gibi olduğumuz için," diye homurdandı Anadil sisten çıkarken. Peşinden iki siyah sıçan geliyordu, üçüncüsü arkada kalmıştı, soluk ve yarı ölü gözüküyordu.

"Yeni bir sıçana ihtiyacın olabilir," diye sessizliğini bozdu Sophie, arkadaşlarının tekrar kendisiyle konuşmalarından memnundu. Yazılı elini cebinde daha da derine itti. "Dinle, öğle yemeğinden sonra Kitap Kulübünü tekrar bir araya toplayabilir miyiz? Gerçekten konuşmam gereken... bir saniye. *Yeni öğrenciler mi dediniz?*"

Hester'ın omzunun üzerinden Sophie sisten iki gölgenin daha çıktığını gördü; daha önce hiç görmediği genç bir oğlan ve kız, ikisi de siyah Körtü üniformaları giiyorlardı ve yüzlerinde de bir o kadar kara bir ifade vardı.

Oğlan hastalıklı gözükten soluk teni, koyu şiş gözleri, çökük yanakları ve berbat yuvarlak kesim saçıyla kötü kalpli bir pengueni andırıyordu. Cılız bacakları vardı, dal gibi kollarında hiç kas yoktu ve sanki pantolonundan bir şey düşmesinden korkuyormuş gibi kasılarak yürüyordu.

Kızın geniş omuzları ve bronz bir teni, parlak mavi gözleri, düğme burnu vardı, uzun siyah saçları o kadar keskin bir siyahı ki hiç doğal durmuyordu, sanki doğru renklendirmenin ince hesaplamaları hakkında hiçbir bilgisi olmayan biri, çok büyük ihtimalle bir erkek, tarafından alelacele boyanmış gibiydi. Yine de Sophie genel anlamda tatlı olduğunu düşündü ve bir an kendini tehdit edilmiş gibi hissetti; ta ki kızın sopasını arayan bir orman devi gibi hantal ve kasıntı yürüyüşünü fark edene kadar.

Yeni oğlan ve kız Sophie'yi fark ettiler ve durdular. Sophie bacaklarının titrediğini gördü, onları terlemişti ve ağızları gülümsememek için kasılmış gibiydi, ona sarılmak, dokunmak ya da en azından imza almak istiyor gibiydiler.

"Ah... masal kitabının büyük hayranılar," diye mırıldandı Hester, ağzı açık kalan yenilere pis bir bakış atarak.

Gerçekten mi? Bu her şeyi açıklıyor. Sophie iç çekti, şüphesi

geçti. Peri masalının Orman'da ne kadar ünlü olduğunu unutmamıştı. Bunlar gibi hayranları *her yerde* olmalıydı. Kim bilir, belki de binlerce rakınlı hayranı ona yakın olabilmek için okula girmeye çalışıyordu ve bunlar başarabilen ilk kişilerdi.

"Okul Müdürü bunun hakkında bana hiçbir şey demedi," dedi Sophie burnunun üstünden bakarak, bir yandan gururu okşanmıştı, bir yandan da yakalaması gereken bir casus varken sıradan hayranlarla uğraşmaya zamanı yoktu. "En azından adlarını söylerdi diye..."

"Ben Bloodbrook'tan Essa, Taş Kalpli Sonsuz Katili, Kötüyü Korumaya Yeminli," diye araya girdi kız, sesi ince ve cılızdı, Sophie'nin duyduğu en kendini beğenmiş aksana sahipti. Oğlanın eline yapıştı "Bu da Edgar."

"Kendimi tanıtabilirim, teşekkür ederim," diye homurdandı oğlan düşük bir tonda ve Sophie'ye döndü. "Ben Bloodbrook'tan Edgar, Taş Kalpli Sonsuz Katili, Kötüyü Korumaya Yeminli."

Sophie birleşik ellerine baktı "İki Taş Kalpli Sonsuz Katili... birbirlerine mi âşık?"

Kız ve oğlan birbirlerine baktılar, bu soru dışında her soruyu bekliyor gibiydiler.

"Kuzen. Onlar kuzenler," diye kızdı Hester. "Kaptan Kanca aile ağacından."

Edgar hemen Essa'nın elini bıraktı. "Bundan bahsetmeyi sevmiyoruz."

"Özeli seven insanlarız," dedi Essa kesik bir şekilde.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Sophie. "Kötülük okulu ne zamandan beri yeni öğrenci alıyor?"

"İlk turda Hiç olarak seçilemeyecek kadar küçüklerdi," diye araya girdi Anadil.

"Okul Müdürü onları şimdi getirmeyi kabul ettiyse bayağı iyi Sonsuz Katili olmalılar," diye araya girdi Dot, şekerlemeye dönüştürdüğü bir timsah kemigini yiyordu.

Sophie kuzenlerin parmağındaki Rafal'ın yüzüğünü incelediklerini gördü, Sonsuz Katillerinden çok takı uzmanlarına benziyorlardı. Elini sakladı. "Şey, dediğim gibi, Okul Müdürü bana yeni öğrencilerle ilgili bir şey demedi, bu nedenle kontrol etmem ge..."

"Tabii ki sana hiçbir şey demedi," diye söylendi Hester, Sophie'nin yanından geçip şatoya ilerledi. "Dışarıdan suikastçı getirmek... *semin* Agatha ve Tedros'u öldürebileceğinden şüphe ettiğini düşünmeni istemiyor olmalı, değil mi?"

Hester'ı takip eden Anadil, "Sonuçta o *semin* gerçek aşkın," dedi.

"Ve onları öldürmek de *semin* görevin," diye ekledi Dot, Anadil'in peşinden giderek.

Sophie gergin bir şekilde titredi ve iki yabancıya baktı.

"Agatha'ya ölüm!" dedi Edgar, yumruğunu kaldırarak.

"Tedros'a ölüm!" diye ciyakladı Essa; onun da yumruğu havadaydı.

Cadıların arkasından hızla gittiler.

İki Sonsuz Katili tepeden yukarıya koşarken Sophie kalbinin korkuyla sıkıştığını hissetti. Parmağına yüzüğü taktığı günden beri Rafal Kötüye olan bağlılığına asla güvenmemişti. Şimdi de elini zorlamak için iki tane eğitilmiş katil getirmişti. Eğer Sophie en yakın arkadaşlarını öldürmeyi başaramazsa Rafal onları onlara mı öldürttü? Rafal onu öldürtür müydü? Tedros'un adını ondan ne kadar saklayabilirdi?

Edgar ile Essa'nın şatoya yaklaşmasını izlerken Sophie, Agatha ve Tedros'u okuldan uzak tutmak için umutsuzca bir dilek

diledi... Onu kurtarmayı denememeleri için... Onları asla görmemek ve her birinin hayatlarını kurtarmak için...

Ancak Sophie'nin çoğu dileğinde olduğu gibi bu da yanlış işlemişti. Çünkü farkına varmasa da Agatha ve Tedros'un *o anda* çatoya girmesini izliyordu.

Arkadaşlarını dışarıda tutamamıştı.

Onları içeriye almıştı.

Görevimiz Tehlike

Üç cadı Edgar ve Essa'yı pis kokulu, yanmış yurt odalarına tıkar tıkmaz, Hester kapıyı kilitledi ve kaşlarını çatarak Essa'ya baktı.

"Tedros, seni beyin ölümü gerçekleşmiş öküüz! Neden Agatha'nın elini tuttun ki?! Neredeyse kendinizi açık ediyordunuz!"

Tedros ve Agatha iki büklüm halde nefes nefese kalmışlardı. "Sophie! Yüzük... takıyor..." dedi Agatha, hırıltıyla solurken. "Neredeyse Sophie'ye sarılabaktım..."

"Şansın varken değerlendirmeliydin. Buradan canlı çıkmamızın imkânı yok," dedi Tedros nefes nefese, biçimle bir kız vücudu olan vücuduna öfkeyle bakıyordu. "Koridorda o Sonsuz çocukların bana nasıl dik dik baktıklarını gördün mü?"

"En yakın arkadaşımızı tekrar gördük ve hâlâ tek parçayız. Ben buna başarı derim," dedi Agatha. Erkek

bacaklarını yatağa uzattı ve komodinin üzerindeki bir çerçeveye çarpıp yere düşürdü.

"Ben ise buna intihar derim," dedi Tedros ve hızlıca şortunu çekti.

"Sakin ol, prenses. Bu kuleye o kadar çok kişi sığıştı ki artık hiç kimse kimin kim olduğunu bilmiyor," dedi Hester alaylı bir şekilde gülümseyerek. Annesinin zencefilli kurabiyeden yapmış bir evin önündeki fotoğrafını yerine koydu.

"Bu geceye kadar ikiniz de bizim odamızda güvende olacaksınız," diye ekledi Anadil. İki sıçanın yorgun ve zayıf olan üçüncüsüne sokulmalarını izliyordu. "Ama eğer 'Essa' o korkunç aksanıyla konuşmaya devam ederse boğazını kesebilirim."

"Ancak bu şekilde sesimi tiz tutabiliyorum!" diye karşı çıktı Tedros.

"Maidenvaleli sütçü kızlara benziyor sesin," dedi Dot, dalga geçercesine; bir yandan da dolabın içini karıştırıyordu. "Babam sütçü kızları sever. Bodrumumuzda bir tane vardı."

Odadaki herkes ona baktı.

"Bu durumu eğlenceli bulmana sevindim," dedi Tedros, hâlâ şortunu sıkı sıkıya kavramıştı. "Bu aptal vücuda düşünemiyorum bile! Merlin saçımı hangi büyüyle boyadıysa kafam deli gibi kaşındırıyor, popom pantolonuma sığmıyor, ayakla-
nım çok küçük, bacaklarım *donuyor* ve işlemek zorund..."

"Bir şey değişmeden kalmış en azından," diye mırıldandı Agatha.

Tedros zehirleyici bir bakış attı. "Ayrıca bu aptalca isimleri kim buldu! Edgar ve Essa, sanki ağzımızda kroket sopasıyla doğmuşuz ve Malabar Tepelerinde çayımızı yudumluyormuşuz gibi."

"İsimler benim fikrimdi," dedi Dot. Dolabın içinden çıkmıştı, yüzü kızarmıştı ve incinmiş görünüyordu. "Hester

tekrar şişmanlamam şartıyla benim seçmeme izin verdi. Eğin ilk yılımızdaki gibi şişman olursam ve üçümüz de burayı seviyormuşuz gibi davranırsak hiç kimse bizim İyilerin casusu olduğumuzdan şüphelenmez dedi. İlk olarak size yardım etmemiz gerekiyordu tabii; Agatha bizim de arkadaşımız. İkinci olarak, Aric neredeyse Hester'ı öldürdü ve şimdi kendisi *De-kan*. Üçüncü olarak ise Okul Müdürü'nün tüm okulu Köriye dönüştürmesine izin veremeyiz. Ortada savaşacak bir İyi yoksa Kötü olmanın bir anlamı olmaz değil mi? Ne yapacağız gün boyunca? Patlamış mısır yiyip kendimize pedikür mü yapacağız? Ayrıca düşündüm de Sophie'yi kaçırmanıza yardım edersem belki artık bunları giyemem..." Kızlar Okulu'ndan kalan eski ve daracık mavi korsesini gösterdi. "En azından hayatma dair bir şeyler yapmış olacağım ve babam artık bana başarısız demeyecek," dedi Dot, burnunu çekti. "Tüm dersleri sizin için güzel isimler bulmaya çalışarak geçirdim, bu yüzden sıralamam düştü ve sonunda bir bitki olacağım. Ama Edgar'ı peltek bir şekilde söylersen kulağa Agatha gibi geliyor ve üzerine çok düşünmezsen Essa da Tedros'la kafiyeli diyebiliriz. İyi bir iş çıkardığım için benimle gurur duyarsınız diye düşünmüştüm." Korseye burnunu sümkürdü.

Hester, Anadil ve Agatha aynı anda Tedros'a ters ters bak-
tılar.

"Kendini benim yerime koy Dot," dedi suçlu bir şekilde, saçlarını kaşıyordu. "Camelot prensiyim ve eğer ilk başta ölmezsem yakında Kral olacağım. Prensesimle birlikte en yakın arkadaşımı kurtarmak için Orman'a geri geldim ve bunu bir kız olarak yapmak için anlaşımadım, anlıyor musun?"

"Kız olarak mı? Bu ben miyim?" Agatha çalı fasulyesi gibi vücuduyla havaya fırladı. "Kız öyle mi?"

"Hey, demek istediğim eğer arkadaşlarımdan biri beni böyle görürse..."

"Koridordayken gördüklerine eminim," diye hırladı Agatha. Erkek hormonlarıyla dolup taşıyordu. "Hatta Chaddick sana göz kırpmış bile olabilir."

Tedros tokat atılmış gibi görünüyordu.

"İşte eski Agatha," dedi Hester sırtarak.

"Cadılar meclisimize döndü sonunda," dedi Anadil.

"Resmi bir üye olarak değil tabii," diye kesti Dot.

Agatha kendini yatağa attı ve bir is bulutunun kalkmasına sebep oldu. "Erkekler her *zaman* sinirli ve aç mıdır? Şu yastığı yiyebilirim." Yastık çikolataya dönüştü.

"İşte bu yüzden resmî bir üye değilim," dedi Agatha; bir ısınkı alırken Dot'a sırtıttı.

Tedros şu anda kurt gibi aç olan kavgacı bir erkek çocuğu olan prensesine baktı. Üç Körü cadı hâlâ Tedros'un haline; cam bir fotoğraf çerçevesindeki uzun buklelerine, yumuşak hatlı çenesine, düzgün bacaklarına bakıp kısı kısı gülüyorlardı.

Prensi ter bastı. "Bunu yapamam... Yapmam..." Parmak ucu alın renginde ışıltılamaya başlamıştı. "Karşı büyüü yapacağım ve iksiri tersine çevireceğim..."

Agatha sendeleyerek kalktı ve Tedros'u tuttu. "Şu kapıdan çıkar çıkmaz yakalarlar seni! Hepimizi öldürürler!"

"Buraya kadar geldik, değil mi?" diyerek yalvardı Hester, kız vücudunu yataktan indirip Tedros'u ikna etmeye çalışıyordu.

"Tek yol bu, Tedros" dedi Anadil. Parlayan parmağını tutup Tedros'u sakinleştirmeye çalıştı.

"Daha iyi bir insan bile olabilirsin," diye burnundan soludu Dot. "Daha az dramatik birisi olursun en azından," diye belli belirsiz ekledi.

Tedros al yanaklarını ellerine bastırıp ve yatağa doğru eğildi. "Asla başarılı olamayacağız! Sophie'yi asla buradan çıkaramayacağız! Asla Camelot'a dönemeyeceğim, asla kral olamayacağım ve bir kız olarak öleceğim!"

Hester'in boynundaki şeytani kızarıp kabardı. "Seni mızma, beyninsiz, koca göbekli küçük şeytan! Biz dört kız tüm hayatımızı kızdan daha fazlası olduğumuzu kanıtlayarak geçirdik ve sen gelmiş burada kız olmak müebbet bir hapis cezasıymış gibi davranıyorsun! Hayatın boyunca gamzeli çenen, ay şeklindeki gözlerin ve karın kaslarımla ruhunun yerini doldurmaya çalışın. Ama şimdi bizden birisin, Essa ve hepimizin hayatı sana bağlı. Eğer şimdi mızmaızlanmayı bırakıp *adam olmazsan*, seni prens bozuntusu, bu şeytani alır ve senin..."

Agatha'nın başını sallayıp gizlice parmak ucuyla havaya dumanda harfler çıkardığını gördü: "ANNE MESELELERİ"

Hester dudaklarını ısırdı. "Tedros. *Dostum*," dedi. Sempatik olmaya çalışıyordu ama sonuçlar biraz karışık. "Biliyorum bu iş kolay değil ama bu cehennem gibi okula kadar geldiniz. İçin en zor kısmı oydu. Şimdi ise sadece Agatha'yla birlikte Merlin'in size verdiği görevi tamamlamanız gerekiyor."

"Tüm günü plan yapmak için kullanabilirsiniz. Bu sırada Hester, Dot ve benim de sınıfa dönmemiz gerekiyor; yoksa Sophie şüphelenmeye başlayacak," dedi Anadil Hester'a bir bakış atarak.

Hester Tedros'un seviyesine gelmek için diz çöktü ve küçük ve zarif ellerini tuttu. "Seni burada Agatha'yla bırakıyoruz, akşam yemeğinde sonra burada oluruz. İşte sizin göreviniz o zaman başlayacak. Tamam mı?"

Tedros cevap vermedi.

Hester gömleğinin kuyruğunu tutup kaldırdı ve göbeğinde

ki çirkin pembe yarayı ortaya çıkardı. "Prensesini korumak için Aric'in bıçağının önüne geçtim. *Semin* gerçek aşkını koruyabilmek için, Tedros. Nasıl biri olduğunu kanıtlama sırası şimdi sende." Kafasını kaldırıp uzun bacaklı penguene benzeyen bir erkek çocuğu olan Agatha'ya baktı. "İkiniz de. Eğer Sophie'yi ve dünyamızı kurtaracaksak ikinizin takım olması gerekiyor."

Agatha ve Tedros birbirlerine bakmadılar.

"Sadece bir gülücük, Edgar ve Essa," dedi Hester. "Lütfen."

"Hester birinin gülümsemesini mi istiyor? Dünyanın sonu gelmiş neticede," diyerek takıldı Dot.

Edgar ve Essa yavaş yavaş göz göze geldi. Hester'a döndüler ve birbirine tıpatıp benzeyen bir şekilde gülümsediler.

Hester rahatladı. "En kısa sürede burada olacağız, çifte kumnular. Vaktinizi akıllıca kullanın," dedi. İki takım arkadaşı da arkasından çıktı. "Ayrıca herhangi bir okul *kuralını* çiğneme-meye çalışın. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Agatha ve Tedros kapı kapanıp dışarıdan kilitlenene kadar gülümsemeye devam ettiler.

Daha sonra birbirlerine baktılar ve somurttular.

Bir saatten daha az bir süre önce Edgar ve Essa Orman'da bir ağaç kütüğünün dibinde yan yana oturmuş Merlin'in etobur mor bir çalığa sim serpip uykuya yatırışını izliyorlardı.

"Ne zaman eski halime dönebilirim?" diye sordu Tedros kalın bir sesle, sütbeyaz kız yanakları pembe pembe ışıldıyordu.

"Canlı bir şekilde geri döndüğünüz zaman," dedi büyücü, çalığın bir dalını denercesine dürttü.

"Yani hiçbir zaman," diye mırıldandı Agatha. İylilik ve Kötülük Okulu'nun girişini kapatan büyük sivri uçlu demirleri olan kapılara gözlerini kısıarak baktı. Önceden altın rengiyle parla-

yan keskin çider şimdi asit yeşili renkte parlıyorlardı. Üzerlerinde tanıdık bir işaret vardı:

İZİNSİZ GİRENLER ÖLDÜRÜLÜR

Agatha yutkundu. Bir uçurumun zirvesinde kısa bir sekileme yapmışlar ve şapkanın yaptığı lahanalı omletten yemiş çilekli vanilyalı içecekten içmişlerdi. Sonra da Merlin onları Kötülerin siyah-yeşil üniformalarını giydirmişti. (Onlara "Casuslar, tabii ki," diyordu.) Ve bir kız ile erkeğin (artık erkek ile kızın) onları öldürmeye yemin etmiş bir kapıdan nasıl geçecekleri konusunda onları bilgilendirmeden, ikisini birden okulun eşigine getirmişti.

"Bu kapıları yalnızca öğretmenler açabilir," diye karşı çıktı Agatha. "Eğer dokunacak olursak patlayıp paramparça oluruz."

"Kapılar dentlerimin arasında son sırada kalıyorlar. Ya karşı büyü işe yaramazsa? Ya sonsuza kadar kız olmak zorunda kalırsam?" dedi Tedros.

"Vücudun kızken lütfen erkek sesini kullanma evladım," dedi Merlin, bir çalıyla dişlerini karıştırıyordu. "Bu kötü bir alışkanlık ve buram buram ucuz hiciv kokuyor. İnsanları kız olduğuna ikna edemezsen pek ileri gidemezsin, bu yüzden isimlerinle işe başlayalım."

"Kafam kaşınıyor," dedi Tedros, sesi hâlâ baritondu. "Neden normal sarı saçlarımla kalamıyorum?"

"Çünkü Kötü bir suikastçı gibi görünmen gerekiyor, Goldilocks'un sevimli kız kardeşi gibi değil."

"Büyücü sensin. Bitlendirmeden saçlarımı boyayabilirsin diye düşünmüştüm..."

Tedros'un bacaklarının arasına çalılıklardan bir mızrak indi.

"Dünyamız tehlikeyken sağ bakım sanatının bir önemi yok," dedi Merlin, Tedros'a öldürücü bir bakış attı. "Seni *gerçekten* kaşındırmadan şu sesi bir duyalım bakalım."

Tedros kollarını kavuşturdu. "Benim adım Essa," dedi kulak çınlatan cırtlak bir ciyıklamayla.

"Tanrım, Runyon Tepeleri'ndeki öğretmenlerin sesine benziyor," dedi Merlin. Kükürdayan Agatha'ya baktı, tiz kıkılgahaları erkek vücuduna uymuyordu. Merlin kaşlarını kaldırdı. "Siz ikiniz sirkte katliam çıkarabilirsiniz gerçekten."

"Benim adım Essa," diye sınırlı bir şekilde tekrarladı Tedros. Sesi daha cırtlak ve yapmacık çıkmıştı.

Agatha gülmekten konuşmıyordu. "Burnunu fazla kullanıyorsunuz! Karnından nefes al!"

Tedros saçlarını geriye attı. "Ne? Kız olma konusundaki uzmanımız *sen* misin?"

Agatha gülmeyi kesti. Ayğa kalktı ve erkek vücuduyla Tedros'un üzerine yürüdü. "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Senin işin kolay demeye çalışıyorum. Çoğu zaman erkek gibi görünüp öyle davranıyorsunuz zaten!" diye bağırды Tedros.

"Öyle mi?" Agatha şaşırtıcı bir güçle Tedros'u itti. "Sen buna *kolay* mı diyorsun? Bacaklarım o kadar sert ki yürüyemiyorum, idemelmam küçük bir hayvan büyüklüğünde, çenem iple bağlanmış gibi hissediyorum ve şimdi de ikimiz yerine konuşmak zorundayım çünkü sen bunu beceremiyorsun."

"Beceremiyor muyum? Sophie'yi kurtaracak olan benim, sen değilsin!"

"Sen daha kendi *adını* söyleyemiyorsun!"

"Prens benim ve prenses sensin. Arkadaşımızı kurtarmak da *benim* işim. Merlin'e sor!" diye bağırды Tedros, resmen cırtlıyordu.

"Evet, işte böyle, oğlum," dedi Merlin heyecanla. Çalının bi-

riyle sakalını tararken pek de öyle görünmüyordu. "Sesin şimdi tam olarak kız gibi çıkıyor."

Tedros'un ağzı açık kalmıştı.

Agatha aruk gülerken uluyordu. "Hahahahahahahahaha..."

Tedros, Agatha'nın üzerine atladı.

"Erkekler kızlara vuramaz!" diye bağırды Agatha, Tedros'un kafasını koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Şansa bak ki erkek değilim!" diye bağırды Tedros ve Agatha'nın yüzüne çamur attı.

Bir büyü ikisini de çarptı ve farklı ağaçlara doğru uçurdu.

"Camelot'un müstakbel prens ve prensesi siz misiniz? Geleceğimizi emanet ettiğim kişiler siz misiniz?" diye öskelendi Merlin, artık eski dostane rehber değildi. "Casuslarım ve ben her şeyi riske attık. Hepsi siz en yakın arkadaşınızı kurtarabilin ve iyi, eskiyi ve yeniye kurtaracak mutlu bir son bulabilin diye. Sayısız kişinin hayatı sizin çocuksu, eğitimsiz ellerinizde. Ama siz kaka yapacakları bir şey için kavga eden iki maymun gibi birbirinizle didişip tepinmekle meşgulsünüz. O kapıdan geçmenin zamanı geldi, tek bir *kelime* daha duymak istemiyorum."

Agatha ve Tedros'un yine yüzü düşmüştü. Tedros kafasını kaldırdı. "Sonra tekrar erkek olabilir miyim?"

Merlin sert bir bakış attı ve Tedros kafasını eğdi.

"Beni dinle. Casuslarım sizi okulun içine sokabilmek için beş dakika içinde burada olacaklar," diye sözlerine devam etti büyüücü. "Çatılarda muhafızlar, yerde periler ve etrafta kim bilir neler varken yakalanmadan o kapıdan geçmeniz için sadece birkaç saniyeniz olacak."

"Ama hâlâ kilitlerin açılması için bir öğretmene ihtiyacımız var, Merlin," dedi Agatha.

"Agatha haklı," dedi Tedros. "İlk yıl Dovey bana Orman'da olma izni verdiği için kapı açılmıştı."

"Bana güvenin, canlarım, ikinizden de daha zekiym ben," dedi Merlin. "Kötülük Okulu'na sağ salım varır varmaz, ikiniz iki farklı görev için ayrılacaksınız. Biriniz Eskiler Okulu'na gidip Excalibur'u, diğeri ise Yeniler Okulu'nda kalıp Sophie'yi kurtaracak. Kimin Sophie'yi kurtaracağına gelecek olursak..."

"Ben!" diye bağırdı.

Merlin içini çekti. "Uma bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı. Yine de Sophie'yi kurtarma görevi onu en iyi tanıyan kişinin olacak." Boğazını temizledi ve yıldızlarla bezenmiş şapkasından mor oyun kâğıtlarına benzeyen bir şey çıkardı. "Sophie'nin en sevdiği yemek nedir?"

"Salatalık!" diye bağırdı Agatha ve Tedros.

Merlin murıldandı ve bir sonraki karta geçti. "Sophie yüzünü neyle yıkar?"

"Kırmızı pancar!" diye aynı anda bağırdı iki Sonsuz.

"Sophie'nin parmağı ne renk parlar?"

"Parlak pembe!"

"Sophie hangi pozisyonda uyur?"

"Sırtüstü!"

"Sophie'nin parfüm kokusu nedir..."

"Lavanta vanilya silhat!"

Merlin bıyıklarını çekti. "Cinsiyetlerinizi değil rokuş yapmak beyin kapasitenizi artırmış gibi görünüyor. Belki de sonsuza kadar böyle kalmalısınız." Megafona bağırır gibi şapkasının içine doğru bağırdı. "DAHA ZOR, LÜTFEN."

Şapkadan uğraşarak yalaladığı tek bir kart çıktı. "Vay be," dedi karal gözlerini kısıarak bakarken. "Agatha'nın Sophie'yle birlikte büyüdüğünü varsayarsak bu biraz haksızlık oluyor ama

neyse. "Mevta Sırtı'ndayken Sophie'nin annesinin ismini hanginiz bildi?"

Agatha'nın kirli sakallı yüzünün rengi kaçtı.

Tedros'un kız yüzüne bir sırtış yayıldı.

"İşte masalda ters köşe! Öyle görünüyor ki Yeniler Okulu'ndan Sophie'yi Essa kurtaracak," dedi büyücü, Tedros'a. Sonra da Agatha'ya döndü. "Bu durumda Edgar, Eskiiler Okulu'na gidecek ve Excalibur'u bulacak. Şimdi beni iyi dinleyin. Görevlerinizi tamamladıktan sonra okuldan kaçabilmek için yalnızca tek bir şansınız olacak. Gece yarısında, *tam* gece yarısında, tam olarak bu noktada buluşmamız gerekiyor. Sophie'yi Tedros getirecek, Excalibur'u da Agatha. Ben de üçünüzü güvenli bir yer fırlatacağım. Anlaşıldı mı?"

"Sophie'nin yüzüğü yok etme işi ne olacak?" diye sordu Tedros.

"Son kez söylüyorum, kız sesini kullan *lütfen*, Tedros..."

"Sophie'nin yüzüğü yok etme işi ne olacak?" diye cırladı Tedros.

Merlin kulaklarını ovuşturdu. "Bir gecede sizden ve Sophie'den yüzüğü yok etmenizi istemek ileri gitmek olur, evladım. Bu gece göreviniz Sophie'yi genç Okul Müdürü'nden kaçmaya ikna etmek ve onu bulunmayacağı bir yere götürmek olacak. Prensken Sophie'nin güvenini kazanmak çok daha kolay olurdu. bunun farkındayım; ama unutma yanlış bedende olduğun sürece Hikâyeci nerede olduğunu yazamayacaktır. Ancak Tedros bednine döner dönmez Hikâyeci, Okul Müdürü'ne nerede olduğunuzu söyleyecek ve tüm okul seni gördüğü yerde öldürecektir. Eğer bu gecedен sağ çıkmak istiyorsan, *apılca* bir şey yapma."

Merlin, Agatha'ya dönerken Tedros bembeyaz olmuştu. "Sana gelince kızım (ya da oğlum demek de yanlış olmaz) ne kadar zor olsa da kendi başına Eskiiler Okulu'na girmenin bir yolunu bulman gerekiyor. Tedros'un kılıcı o binada bir yer

sıldanmış durumda ve senin görevin de o kılıcı geri almak. Unutma, o kılıç olmadan ne Sophie'nin yüzüğünü yok edebiliriz ne de Okul Müdürü'nü öldürebiliriz..." Merlin'in gözleri küçüldü. "Agatha?"

Kız yüzü prensine hâlâ yüzü düşmüş bir şekilde dik dik bakıyordu.

"Agatha, casuslarım buraya gelmek üzere ve senin görevin yüzünden şımarık bir kedi gibi dudak bükmenle uğraşamayız." dedi Merlin.

Agatha, Tedros'un gizlice sırtışını gördü. Ona bu tatmini yazmamaya karar verdi ve hayal kırıklığını bastırdı. "Bak, kılıcı bulacağım ama hâlâ bize bu casusların kim olduğunu bile söylemed..."

Tam o anda Tedros ve Agatha üç kuzgunun koyun üzerindeki yeşil sisin arasından çıktığını gördüler. Biri zayıf, biri şişman, diğeri ise albino beyazıydı. Üçü de acınası bir haldeydi. Albino olan, hedeften sapmış bir şekilde farklı bir yöne uçuyordu. Şişman olan çikolatalı solucanlardan yemekle uğraşıyordu ve zayıf olan ise dalış yapmaları için çılgık atarak işaret veriyordu ki... üç kuş da birbirlerine çarpıp ve başarısız olmuş paraşütler gibi kapıların ardındaki bir çalılığa düştüler.

"Üniformaları bulamıyorum!" Çalılığın içinden Anadil'in boğuk sesi duyuldu. "Tam şuraya koymuştum..."

"Dot üstlerine oturmuş," dedi Hester homurdanarak.

"Yer neden bu kadar yumuşak diye merak ediyordum ben de," diyen Dot'un kısık sesi duyuldu.

"Üç deyince şekil değişiriyoruz," dedi Hester. "Bir... iki..."

"Siz izlerken mi?" diye solugunu tuttu Dot.

"Seni çıplak görmeye çok meraklıydık sanki aptal!" diye bağırdı Hester. "Üç!"

Çalılık sallandı ve içinden kırmızı, yeşil ve mavi ışıklar etrafa saçıldı ve yaprakların arasından deri kısımları görünüyordu.

"Bu bizi resmi olarak bir cadılar meclisi yapıyor bence," diye homurdandı Hester.

"İç çamaşırlarım kimde?" dedi Dot.

"Kimse benim Kötülüğe olan sadakatimi sorgulamasın çünkü şu an gördüğüm şeyden daha Kötü *hiçbir şey* olamaz," diye homurdandı Anadil.

Üç cadı aynı anda çalılığın içinden ayağa kalktılar. Hepsinin üzeri çam iğneleriyle kaplıydı ve Kötülük üniformalarını giymişlerdi. Kapıların sivri demir uçlu parmaklıklarının arasından gözlerini kırparak onlara bakan Edgar ve Essa'yı gördüler.

"Dediğimi geri alıyorum," dedi Anadil.

"Casuslar siz misiniz?" dedi kalın sesiyle Tedros. (Merlin kaşlarını çatı.) "Ama ben sizin Kötü olduğunuzu düşünmüştüm"

"Ben de senin erkek olduğuna düşünmüştüm. Her şey tam olarak siyah beyaz değilmiş, değil mi?" diye kuzgunluğunu bellemi Hester. "Merlin, peri muhafızlar iki dakika içinde burada olacaklar. Tedros ve Agatha'yı şu anda içeri sokmamız gerekiyor."

"Asa nerede o zaman?" dedi büyüücü. Parmaklıkların arasından Hester'a yüzünü buruşturdu.

Hester Anadil'e baktı, cebinden iki sıcan kafasını çıkarıyordu. "Asa hâlâ burada değil mi?"

Anadil (sanki bu mümkünmüşçesine) bir ton daha beyazladı. Aynısını sıcanlar da yaptılar. "B-b-bizden ö-ö-önce gelmesi gerekiyordu..."

"Peri muhafızların gelmesine bir dakika kaldı," diye uyardı Dot uzaktan gelen şungürtülen dinlerken.

"Şimdi daha kötü bir problemimiz daha var," dedi Agatha. Büyük erkek gözleri koyun karşısına bakarken kısılmıştı.

Herkes döndü ve Sophie'nin küçük gölgesini sisin arasından çıkarken izledi. Sendeleyerek Büyük Çimenliği geçiyordu, çimlerin arasında bir şey arıyormuşçasına başı yere eğilmişti.

"Eğer sis kalkarsa bizi göreceksin," dedi Tedros, ses tonu kendisi ve Essa'nın ses tonu arasında bir yerdeydi.

"Perilerin gelmesine otuz saniye kaldı," dedi Dot. Çirkin şingirtilerin gürültüsü artmıştı.

"Anadil, o asaya ihtiyacımız var," diyerek bastırıldı Merlin.

Agatha ilk kez büyücünün soğukkanlılığını kaybettiğini görmüştü. Normalde hiç ödün vermeyen Hester da kiplarını almış, Anadil'e nutuk çekiyordu.

"Merlin'e asanın her şeyi bulabileceğini söylemiştin... Dovey'yi her neredeyse bulabileceğini ve ona mesajımı iletebileceğini söylemiştin... asasını vaktinde getireceğine söz vermiştin!"

"Yetenek bu, güvence değil," dedi Anadil sessiz bir şekilde, iki sıçanı da en az onun kadar gergin görünüyorlardı.

"On beş saniye!" dedi Dot.

Ne var ki doğudan yeşil periler görünmeye başlamışlardı, kuy boyuncu uçuyorlardı... Yeşil sis ise iki yabancıyı kapıdan okula sızdırmaya çalışan ünlü bir iyi büyücü ve üç Köntü cadıyı ortaya çıkarmak üzere geri çekilmeye başlamıştı.

"Beş saniye!" diye haykırdı Dot...

"*Bakın!*" diye uyardı Anadil, arkasına işaret ediyordu.

Herkes arkasını dönüp ağzında Profesör Dovey'nin asasıyla sisin içinden beyaz bir farenin hızla çıktığını gördü. Fare hurlaya terleye onlara doğru koşarken Agatha vücudunun şişmeye başladığını gördü. Beyaz tüyleri siyaha dönüyor, ön dişleri keskinleşiyor ve siyah gözleri kırmızılaşmaya başlıyordu. En sonunda fare artık farelikten çıkmış, sahibine doğru koşan lüduz siyah bir kedi halini almıştı. Kalan son gücüyle Anadil'e doğru

uçarak zıpladı ve asayı havaya doğru fırlattı. Olaylar ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi görünüyordu. Albino olan cadı asayı kapı ve okul kapısına doğru koştu ve asanın ucunu ızıldayan parmaklıklara saptırdı...

Kapılar büyüü bir şekilde açıldı ve ortaya dar bir boşluk çıktı. "İyilik perisine şükürler olsun," diyen Anadil, rahatlayıp solugunu verdi. "Her neredeyse artık."

Sonra Dovey'nin asasını Merlin'e attı. Büyücü, Agatha ve Tedros'u kapıdan içeriye sıkıştırarak soktu ve kapılar iki davetsiz misafirin ardından sıkıca kapandı. Agatha ve Tedros arka arkasından döndüklerinde Merlin'in ölümcül kapıların ardında olduğunu gördüler.

"Gece yarısı," dedi büyüü. "Başarısız olmayın."

Daha sonra şapkasını çıkardı ve bir cinin lambaya atladığı gibi içine atladı, ardından şapka da gök gürültüsüne benzer bir çatırtıyla yok oldu.

Agatha ve Tedros için cadıların yurt odasında tıklıp kalmak Mezarlık Tepesi'nde bir evde tıklıp kalmaya çok benziyordu.

İlk birkaç saat boyunca hiçbir şey konuşmadılar. Hepsi kendilerine birer yatak seçti. Agatha, Hester'in, Tedros da Dor'un yatağına geçmişti. Anadil ise aralarında bir kule hendegi gibi yatıyordu. İkisi de birbiri yokmuş gibi davranıyordu. Bunun sebebi biraz vücutlarından utanmaları olsa da asıl sebebi ikisinin de düşünecek çok şeyi olmasıydı. Agatha küf bağlamış bir yasağa sarılmıştı ve Esküler Okulu'na giden her tür yolu düşünüyordu... Yarı Yol Köprüsü, kuleler arasındaki lağım, Çayır'daki ağaç tünelleri ya da koyun etrafındaki uzun baraklık. Tedros ise yanık bir yastığı başının üstüne koymuş ve Sophie'yi tek başına yakalamanın yolları üzerine kafa yoruyordu.

Çok geçmeden Agatha komşularının derslerden döndüklerini duydu, akşam yemeğinden şikâyet ediyorlardı. (Sardalye güveci ile lahana yemişlerdi; Agatha, Merlin'in büyülu şapkasına daha da minnettar oldu.) Ardından Agatha ne olduğunu anlamadan pencereden gelen kış ışığı sönükleşti ve gece oldu. Agatha, Hester'in komodinin üstünde duran pençe şeklindeki mumunu yaktı ve işe yarayan bir şey bulmak umuduyla cadının kitaplarından bazılarını (*Acı Çekmek için İleri Derece Büyüler, Kötülerin Başarısız Olma Sebepleri, Sık Yapılan Cadı Hataları*) karıştırdı. Bu esnada Tedros karanlıkta Dot'un masasında bir şeyler karalıyordu. On saniyede bir, yazdığı kâğıdı buruşturuyor, tüy kalemleri sinirle kırıyor ve erkek sesiyle gürültülü bir şekilde küfür ediyordu.

Agatha onu görmeyen gelip kendi işine odaklandı. En iyisi Yanı Yol Köprüsü olur, diye düşündü. Hem Kötüler Okulu'na hem de Erkekler Okulu'na oradan girmişti. Eskiler Okulu'na tabii ki aynı şekilde girebilir...

Tedros bir tüy kalem daha kırıdı.

"Tanrı aşkına! Ne yazıyorsun?"

Tedros samanlardan altın eğirmeyi başaramayan bir genç kız gibi omuzlarını düşürdü. "Sophie'ye söylemek istediğim her şeyi yazayım diye düşündüm ama söyleyecek o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Bir yolunu bulursun sen," diye homurdandı Agatha, kafasını kitaptan kaldırmadan.

"Eğer fark etmediysen söyleyeyim, baskı altında ben bir biçim."

Agatha kafasını kaldırıp Tedros'a, prensinin kız yüzündeki içten, köpek yavrusu gözlerine baktı. İğnec bir şekilde daha önce hiç bu kadar sevimli görünmemişti.

"Ben vakti geldiğinde ne yapacağımı bilirim'e ne oldu?" diye sordu.

"Ne yapacağımı *sen* yanımda olunca biliyorum ben. Her ne kadar ters giden bir şey yokmuş gibi davransam da Sophie'nin kendi başıma kurtaracağım aklımın ucundan bile geçmemişti."

Agatha'nın yüzü kızardı ve kitabına döndü. "Söz konusu Sophie olunca sen her zaman ne diyeceğini bilirsin. Onunla kuzken... erkekken bile flört ettin. Eminim göz açıp kapayıncaya kadar yine onu cezbedersin."

"İki durumda da ben *bendim*. Şu an durum farklı." Tedros gerindi ve Anadil'in ortadaki yatağına geçti. "Ayrıca benim zaten bir prensesim var. Her ne kadar bu prenses benimle sebebini yere kavga etmeye çalışsa da."

"Benim de beni asla dinlemeyen ve her zaman haklı olduğunu düşünen bir prensim var," diye tersledi Agatha.

"Çünkü sen neredeyse her zaman bana ihtiyacın yokmuş gibi davranıyorsun."

"Çünkü sen de dediklerini yapmak zorundaymışım gibi davranıyorsun!"

"Çünkü sen her zaman *prens* olmaya çalışıyorsun!"

"Nasil prenses *olacağım* dair en ufak bir fikrim yok çünkü" diye bağırdı Agatha.

"*BELL!*" diye kükkredi Tedros. "*NEDEN SENİ BU KADAR SEVİYORUM SANIYORSUN!*" dedi ve diğer tarafa döndü.

Agatha sessizce Tedros'u izledi, içinde tuttuğu tüm stres yaşıyaça alıp gidiyordu sanki.

Agatha yatakta aralarına bir boşluk bırakarak yanına yatacakken Tedros kumildamadı. Birlikte yanmış tavanı izleyerek yana yana uzandılar.

Kız ve erkek.

Erkek ve kız.

"Hesret haklı. Bu zamana kadar bir taş, talih ve yüzümle geçindim," dedi Tedros sessizce. "Dovey önceden Mutlu Sonumu bulmamız için dış görünüş ve cazibeden daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu söylerdi. Chaddick ve diğer çocuklar ihiriyarla dalga geçerdi ve ben de onlara katıldım. Ama artık prens değilim Sophie'yi kıynda gördüğüm zaman Dovey'nin haklı olduğunu anladım. Çıplak hissettim, güçsüz... sanki içim boşmuş gibi. Kız olmaktan korktuğumu mu düşünüyorsunuz? Korktuğum şey kız olmak değil. Korktuğum şey kim olduğum için değil sadece dış görünüşüm için sevilmek. Tüm hayatım boyunca en büyük korkum bu oldu. Herkesin masallardan fırlama uzun ve sarışın bir prens görüp geri kalanını dükkate almadan kendi kendilerine fikir yürütmesi. Ama şimdi ilk kez o dış görünüş girti ve benim olmayan garip bir bedenim içindeyim... elimde olan tek şey içimdeki Tedros. Bilmediğim Tedros herkesin sevebileceği biri."

Hızlı hızlı göz kırpmaya başladı. "Babama olan da buydu, değil mi? Elinden geldiği kadar annemin kralı görmesini sağladı ama bir gün annem güç ve yakışıklılığın altında yatan içindeki gerçekliği gördü... Arthur... veda etmesine bile değmeyen Arthur. Ya ben de babam gibiysem Agatha? Prensligi gidince sen de benim gerçek kişiliğimi görürsen ve bu senin için yetmezse? Belki de Camelot'a yaklaştıkça benimle daha çok tartışma sebebin budur. Çünkü dışarıdan görünen prensin altında yatan ben... görüyorsun... ben bir *hiçim*." Gözlerini sildi. "Ben her zaman için prentim. O prens olmadan bunu nasıl yaparım bilmiyorum. Sophie'yi nasıl tek başına yakalarım bilmiyorum. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum, onu nasıl bana güvencmeye ikna edeceğimi bilmiyorum, Okul Müdürü hepimizi öldürmeden onu bu kuleden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

Agatha, Tedros'un yaslar akan yüzüne baktı. "Ben de senin ılcını nasıl alacağımı bilmiyorum," dedi.

Tedros burnunu çekerken gülümsemesine engel olamadı.

"Ben sana baktığım zaman bir prens görmüyorum," diye fısıldadı Agatha. "En yakışıklı, maco ve cekici olduğun zamanlar da bile bir prens *göremiyorum*. Çünkü eğer bir prens görürsem, kralı da görmek zorunda kalacağım ve eğer kralı görürsem kendimi de kralice olarak görmek zorundayım... tüm zamanların en ünlü krallığının kralicesi..." Paniklemeye başladığını hissedebiliyordu, kendini tuttu. "İşte bu yüzden çok bocalıyorum. İşte bu yüzden Prenses Uma'ya yaptığım şeyleri söyledim. Çünkü seninle birlikte olabilmek için sen prens *değilmisin* gibi davranmam gerekiyor. Gavaldon'da geçirdiğimiz o ilk günlerdeki gibi olacağımız gibi davranmalıyım. Sıradan bir erkek, sıradan bir kuzla birlikteymis ve seni bekleyen bir krallık yokmuş gibi. Bunu yapabilmemin tek yolu da sana daha yakından bakmak, önümde duranın ötesine bakıp sana aşık olmamı sağlayan kalbi ve ruhu görmek. Bu ruh duyarlı, dürüst ve samimi. Kalp ise kocaman altın renkli bir güneşe benziyor. Çıktığı zamanda seni o kadar çok ısıtıyor, olmadığı zamanlarda da o kadar çok üşütüyor ki herkes ne olursa olsun onun olduğu bir yere girmek istiyor." Agatha'nın yanağından bir damla yas süzülürdü. "Kız veya erkek olmanın bir önemi yok. Babanın kim olduğu, nereli olduğun ya da nasıl görüldüğün de önemli değil. Gelmiş burada senin gerçek kişiliğini görürsem seni terk edeceğim diye endişeleniyorsun... halbuki o kişilik benim senin yanında kalmasını sağlıyor."

Tedros kolunun üzerinde doğruldu ve Agatha'ya baktı. Mavi gözleri büyümüş yaslarla dolmuştu. Bedenleri henüz değişmemişti ama artık ne Agatha bir erkek gibi ne de Tedros bir kız

gibi hissediyordu. Tedros yavasca Agatha'ya doğru eğildi. Agatha, Tedros'un nane kokan nefesini duydu ve gözlerini kapadı.

"İşte şimdi bana kılıcını nasıl alabileceğimi söylemen gerekiyor," diye fısıldadı Agatha.

"Hiçbir fikrim yok diye," fısıldayarak cevap verdi Tedros.

Agatha dudaklarında Tedros'un dudaklarını hissetti...

"Vaaay," dedi bir ses, sert bir şekilde.

Agatha, Tedros'un kollarındayken arkasını döndü ve kapı aralığında onu gördü. Hester'in gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Vaktinizi gerçekten de akıllıca değerlendiriyorsunuz."

Gökyüzünde Çikolatayla Tedros

Tedros'la ayrıldıktan sonra Agatha onu tekrar görüp göremeyeceğini merak etti.

“Gösteri zamanı, çocuklar,” dedi Hester. Odaya rüzgâr gibi girip Agatha'yı yatağından ayırmıştı. “Ani ve Dot, siz Essa'yı alın. Edgar benimle geliyor. Gece yarısına kadar iki saatimiz var.”

“Neden mankafa olanı biz alıyoruz?” diye inledi Anadil.

“Çünkü siz uşaksınız!” diye ters-

ledi Hester ve Agatha'yı

apar topar odadan çıkar-

dı. Agatha tam zamanında

relaş içinde arkasını döndü ve

prensese dönüşmüş prensinin

yatağından aniden kalkıp onu

kapıda yakaladığını gördü.

“Görüşürüz,” dedi fısıltıy-

la Tedros.

“Görüşürüz,” dedi Agatha.

Aralarındaki kapı kapandı ve Tedros artık yoktu.

Hester Agatha'nın vücudunu loş bir koridora çekti. "Anadil ve ben Eskiler Okulu'na bir geçit bulmak için haftalardır uğraşıyoruz ama şansımız dönmedi. Bu yüzden bir planın varsa iyi olur."

"Doğru düzgün veda bile edemedim," dedi üzüntüyle Agatha, geride kalan kapıya bakıyordu.

"Pek bir şey konuşmuyordunuz gibi göründü bana," dedi Hester alayla. Aceleyle yanlarından geçip odalarına doğru giden birkaç Sonsuz ve Hiç'in önünden Agatha'yı ortada bir ölüm kalem meselesi varmış gibi çekti. Kiko olduğu yerde donup kaldı ve ikisine dik dik baktı.

"Ne bakıyorsun?" diye hırladı Hester.

Kiko kapısını kapattı ve içeriden sesi geldi: "Mona, Hester'ın bir *erkek arkadaşı* var!"

Hester Agatha'yı ileri doğru sürükledi. "Yarı Yol Köprüsü"nden geçmek intihar olur belli. Açık hedef halinde olacağız ve mümkün değil görünmez engeli üçüncü kez geçemezsin. Lağımlar geçen yıldan beri zaten kapalı, yani o yol da olmaz. En iyisi koyun etrafındaki peri muhafızlarını deneyelim..."

"Bekle bir dakika. *Birlikte* mi yapacağız?" diye sordu Agatha heyecanlı. "Merlin tek başıma olacağımı söylemişti..."

"Çünkü Merlin senin Eskiler Okulu'na canlı olarak girebilecek tek kişi olduğunu düşünüyor," dedi Hester. "Bilmediği bir şey var ki cadılar meclisi cadılar meclisidir ve biz birbirimizi ölümüne koruruz. Ayrıca mümkün değil o okulun içini bensiz görmene izin veremem." Agatha'nın minnettar ve duygulu yüzünü gören Hester sabırsızlıkta ters ters baktı. "Eee? Ne tarafa gidiyoruz? Biri hariç hepsi..."

"Köprü," diyerek gülümsedi Agatha.

"Bunu diyeceğini biliyordum," diye içini çekti Hester ve Agatha'yı geçide çekti. "Bu arada Dor'a senin mecliste olduğunu söylediğimi söyleme. İkimizi de kahveli pudinge döndürür."

Agatha, Onur Yatakhane'si'ne giden gölgeli cam yola doğru Hester'i takip etti. Bir canavardan kaçarcasına odalarına giren öğrencileri gördü. "Merlin'in casusları olmayı nasıl başardınız?"

"Okul Müdürü'yle savaşmak için yardım ararken Orman'a bir mesaj iletmek için Anadil'in sıçanını kullandık. Tesadüfen senin kedin Orakçı da annenin bir mesajını iletmek için Orman'daymış o sırada. Kedin sıçanı buldu ve Maidenvale'e kadar yeme niyetiyle onu kovaladı, sonrasında ise Yuba ikisini buldu. O zamandan bu yana da Orakçı -çok sevimli, bu arada- Merlin'in mesajlarını bize, Ani'nin sıçanı da bizim mesajlarımızı Merlin'e iletiyor.

Agatha yavaşladı. "*Birlik işleri*," diye düşündü ve Merlin'in neden Orakçı'yı göremediğini söylediğini hatırladı. Bu esnada insanların korkutup kuşları öldürmek dışında bir işe yaramadığını düşündüğü kel, yoluk kedisi üç cadı arkadaşıyla iletişimlerini sağlıyordu. Birden yaşlı iğrenç ve kel kedisini daha da özledi ve Orakçı'nın annesinin öldüğünü bilip bilmediğini merak etti. Agatha'nın içine bir üzüntü çöktü. Bunu ona söyleyecek gücü yoktu.

Hester çoktan koridorun sonuna doğru yaklaşmıştı ve mazelgal pencereleri hava karardığı için ışık geçirmezken ve sert esen bir rüzgâr varken Agatha onu görmekte zorlanıyordu. Gözleri karanlığa alıştığı zaman da alçık bir duvar bulmak için kollarını açmıştı ve Hester'a seslenmemek için kendini zor tuttu...

Tam o anda ellerine yapışan duvar resminin farkına vardı...

Parlak kıyafetler giymiş yedi cüce kana bulanmış halde yüzüstü yatıyordu.

Agatha yavaşça geri çekildi ve başka şeyleri de görmeye başladı. Parmak Çocuğu bir dev yemişti... Rapunzel ve prensini cadının biri kulenin tepesinden atıyordu...

Yuba'nın mağarasında bir duvara kazınmış olarak gördüğü Mutlu Sonlar. Çoktan Kötüler için yeniden yazılan Mutlu Sonlar.

Agatha Orman'da Merlin'in onu ne için uyardığını hatırladı. Tüm bunların arkasında Okul Müdürü vardı. Her düzeltilen masal daha büyük bir planın parçasıydı.

Fakat hangi planın?

Okul Müdürü neden eski kahramanları öldürüyordu? Eski masallara neden ihtiyacı vardı ki?

Merlin'in "*Eski, Yeni'nin üzerinde güç sahibi olmasını sağlamıyorsa,*" diyen sesi yankılandı.

Midesi bulan Agatha resimli duvarların önünden yürümeye devam etti: Kaptan Kanca, kancasını Peter Pan'ın kalbine saplamıştı... bir kurt Kırmızı Başlıklı Kız'ın boynuna dişlerini geçirmişti... yüzü çıbanlarla dolu yaşlı bir cadı Hansel ve Gretel'i fırına sürüyordu...

"Acele et!" diye tısladı önde olan Hester.

Agatha yetişmek için telaşla koştu ve şu an için bir mağarada güvende olan arkasında bıraktığı Birlik üyeleri için korku duyuyordu. Okul Müdürü'nün planı her ne olursa olsun bu korkunç sahneler gerçek olmadan yüzüğünü yok etmeleri lazımdı.

Kule saati onu vurduğunda Agatha yurt odalarından çıkmadığını fark etti. "Herkes nereye gitti?"

"Önümüzdeki hafta takip haftası olduğu için Aric bu haftayı zorunlu ders çalışma haftası ilan etti," dedi Hester Agatha'yı arka merdivene doğru çekerken. "Kulüp toplantıları ve ortak salonlar yasak, herkes odasında olacak. Bizi gören herkes giriş saatine yetişmeye çalıştığınızı düşünüyor. Bu arada o sesin o

bedenden çıktığını duymak çok garip. Ürkütücü bir oda hizmetçisine benziyorsun."

"Ya öğretmenler beni görürse ne olacak? Peki ya periler?" diye sordu Agatha.

"İlk kattan başlayarak oda tefişi yapacağım. Rahat ol, benim yanımdaysan kimse seni durdurmaz. Bir öğretmen dışında tüm öğretmenler beni seviyor..."

Hester merdivenlerden yukarı bakarken donup kaldı. Agatha merdiven boşluğundaki karanlık yerden sığıştı ve beşinci kattan aşağı bakan dik saçlı uzun bir gölge gördü. Parlak mavi gözler uyarı lambaları gibi ışıldadı.

"Hester, tatlım. Odanda olman gerekmiyor mu?" dedi Aric merdivenlerden aşağı inerken.

"Edgar kitap çantasını kütüphanede unutmuş," dedi Hester, Agatha'yı Aric'in ötesine itti. "Erkeklerin ne kadar düzensiz olduklarını biliyorsunuz..."

Aric büyük koluyla ikilinin önünü kesti. "Öğretmenlerin gözdesi olabilirsiniz Hester ama bu kuralları çiğneyebileceğin anlamına gelmiyor. Ben bile kuralları çiğneyemiyorum, aksi takdirde annemi parçalara ayırıp gece yarısı ikramı olarak servis etmem gerekirdi." Dilini dişlerinde gezdirdi, gözleri Hester'in üzerindeydi. "İlginç, gerçi. Annem senin Kötülüğün Büyük Umudlarından biri olduğun ve şanlı cadılarından biri olacağın konusunda ısrar ediyor. Fakat ben Kötülüğün Büyük Umudunun şüpheli bir erkek çocukla giriş saatinden sonra ortalıkta dolandığı pek hayal edemiyorum." Gözleri Agatha'ya döndü. "Daha ilginç olan da şu ki okuldaki her erkeği cezalandırdığım varsayılırsa bu çocuğu hiç tanıtmıyorum." Kemerinin kancasını da takılı olan kıvrılmış kurbaca dokundu ve sinsice cılız yabancıya yaklaştı. "Kassız kollar... ince bilekler... zayıf bir çene... ne-

redeyse feminen bir tip, sence de öyle değil mi?”

“Edgar kendi halinde takılır,” diye cevap verdi Hester sakince. “İyiler ve Kötülerin birbirine karıştığı ve sizin de burada yeni olduğunuz düşünülürse tanımanız çok da ilginç değil...”

“Ah, bu kadar... *yumuşak* olan bir çocuk hatırlıyorum,” diye mırıldandı Aric, Agatha’yı tırabzana doğru itti. “Anlarsın ya Edgar, erkek gibi davranmayan erkekleri sevmiyorum ben. An-nem beni terk ettikten sonra yıllar boyunca bir mağarada kapalı kaldım ama yine de kendime bir damla gözyaşı dökmemeyi öğ-reттіm. Erkekler pasif küçük prensesler gibi ağlamaz, burunla-rını çekmez ya da eğilmezler. Erkekler savaşır. Erkekler *baskın çıkar*. İmtihan’da köpek gibi hayatı için yalvaran Tristan’a da aynısını söyledim. O fahişeyi kaç kez zindana götürürsem, bir erkek olmanın ne olduğunu öğresem de... dersini almadı. Son-rasında onu ağaçta, utanmaz bir *kız* şeklinde görmek!” Aric’in yanakları öfkeden kızardı. “Bir daha asla. Şimdi bu okuldaki her erkek bana ait. Özellikle de hiç de erkeğe benzemeyen yeni dostum Edgar gibiler.” Eğildi, gözlerinin içine bakıp sırtırtırken dudakları neredeyse Agatha’nın dudaklarına değecekti. “Sen gitsen iyi olur Hester, canım. Benim bu gece genç Edgar’ımızla biraz yalnız vakit geçirmem gerekiyor. Sabah geri gönderdiğim zaman ise *gerçek* bir erkek olacak.”

Agatha nefes alamıyordu.

Hester kılmıdamadı.

“*Git*,” diye Hester’a tısladı, bir yılan saldırganlığıyla. “Çün-kü eğer şimdi seni kesip açarsam bu sefer seni kurtaracak bir İmtihan bayrağı olmayacak.”

Hester yutkundu ve Edgar’a çaresiz bir bakış attı.

Agatha bacakları titrerken arkadaşının merdivenlerden çıkıp yok oluşunu izledi. Agatha telaşla korkusuna odaklandı ve par-

mak ucunun altın renginde yanmaya başladığını hissetti. Kaçmak için tek bir umudu vardı...

Aric'in kurbacı bileğine dolandı ve Agatha'nın ışığı şaykunculukla söndü.

"Büyük ha? Ne kadar da zayıfça." Agatha'yı tasmaından sürüklüyormuş gibi kurbacı merdivenlerde aşağı doğru çekti. "Erkek gibi kavga bile edemiyorsun."

Agatha'nın korkusu adrenaline dönüştü. "Peki, buna ne dersin?"

Aric geri döndü ve...

Agatha yüzüne bir yumruk indirdi.

Burnundan kan fışkıran Aric duvara doğru geriledi ve toparlanıp bir ayı gibi Agatha'nın üstüne atıldı. Agatha eğildi ama Aric onu belinden tutup kafasını tırabzanlara geçirdi. Acıdan gözleri kararan Agatha sert bir şekilde dördüncü katın taş zeminine düştü.

Aric bu ölümcül düşüşün ardından Agatha'nın yakasına yapıştı ve vahşi bir şekilde gülümsedi, dişleri kana bulanmıştı. "Tristan'a benden selam söyle." Ellerini gevşetti...

Kırmızı, boynuzlu bir şeytan kasıklarına sert bir şekilde çarpı ve Aric çok içinde haykırdı, Agatha'nın erkek bedenini merdivenlerden aşağı itmişti. Ölüm perisi gibi cırlayan ayakkabı büyüklüğündeki şeytan kanatlarını açıp Aric'in yüzüne yapıştı. Aric duvara yapışmış kıvranırken hiçbir şey göremiyordu.

Agatha ağzı açık bir halde merdivenlerden aşağı inen Hester'a baktı.

"Kenarı çekilsen iyi olur Edgar, canım," dedi Hester Aric'e doğru ilerlerken. "Dekan ve benim halletmemiz gereken eski bir mesele var."

"Hayır! Seni yalnız bırakamam!" diye kulağına tısladı Agatha. "Geçen seferki gibi olmaz!"

"Bu durum hiç de geçen seferkine benzemiyor." Hester kırmızı renkte parlayan parmağını oynattı ve şeytanı Aric'in boğazına sarıldı ve gırtlığından boğulmaya benzer sesler çıkarana kadar boğazını sıkıttı.

"Ama Aric tehlikeli birisi!" dedi Agatha, ağzından tükürükler saçarak. "Ya..."

"Benimle ilgili çok önemli bir şeyi unutuyorsun, canım," dedi Hester. Agatha'ya döndü, gözleri kanlanmıştı. "*Ben de bir Körtüyüm.*"

Agatha başka bir soru da sormadı. Son iki merdiveni uçar gibi çıktı ve donmuş kapıdan geçerken Aric'in boğuk haykırışlarını duydu ve kapıyı kapattı.

Parmağındaki ışık yolunu aydınlatıyordu. Agatha, Merlin'in Teşhirevi'nin görüntüleri arasında karanlık ve soğuk çatıdan nefes nefese geçiyordu. *Hester iyi durumda, Hester iyi durumda, Hester iyi durumda...*

İyi durumda olmayan asıl kendisiydi. Merlin'in tahmin ettiği gibi, görevinde tek başına kalmıştı ve merdivenlerde yaptıkları ses de dikkate alınırsa öğretmenler peşine düşecekti. Hendekleri ve nasıl değiştiklerini inceleyerek vaktini harcamayı göze almadı. Su olan görüntüyü bulmak zorundaydı... Çatıdan köprüye giden gizli geçit oydu...

Suyu bul sadece.

Üç dakika sonra Agatha hâlâ daireler çizerek koşuyordu. Hızlı nefesi duman oluştururken labirentin derinlerine girmiş ve karayla çevrilmiş hendeklerden başka bir şey bulamamıştı...

Agatha parıldayan parmağı önünde durdu.

Bahçenin tam ortasında kız halinin yapraklı bir heykeli vardı. Tedros'un kollarında dalgalanan bir gölün üstünde sihirli bir şekilde asılı duruyordu. Alt tarafta gölün kıyısında ise yum-

ruklarını sıkışmış çılgılık atarken ağzı sonuna kadar açık olan öfkelili Sophie duruyordu.

Sonsuzların Kış Balosu'nun olduğu geceki o anı yeniden yaşarken Agatha titredi. Üç arkadaşın birbirinden ayrı düştü o an.

Şimdi ise arkadaşları birleştirmek Agatha'ya ve prensine bağlıydı.

Agatha gözlerini kıydan Yeniler Okulu'nun siyah kulelerine çevirdi. Gecenin içinde tehditkâr bir şekilde duruyorlardı. *Tedros'a ne oldu?* diye düşündü. *Ya Sophie'ye ulaşamazsa? Ya onu tekrar göremezsem?*

İçeride kalan merdivenlerden bağırma sesleri geldi. *"Çatıyı kontrol edin!"* diye haykırdı Leydi Lesso. *"Oğluma bunu yapan kimse bulun onu!"*

Agatha'nın nefesi kesildi. Endişe edecek vakti yoktu, hareket etmesi gerekiyordu.

Bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve suya atladı.

Bu sırada Okul Müdürü'nün kulesinde Sophie hâlâ Edgar ve Essa'yı düşünüyordu.

Tedros'un ismini Rafal'dan kıl payı sakladığı, casusu bulma şansını elinden kaçırdığı ve değişik iki hayranıyla kıyıda karşılaştığı sinir bozucu bir sabahтан sonra günün geri kalanı ters yönde gitmişti. Sophie sınıfa varana kadar Pollux çoktan düelloyu başlatmıştı. Düşmanın kafasına girmek üzerine kurulu olan önceki günlük sınavın bir tekrarıydı ama bu sefer öğrenciler hayalet Agatha maskeleri takıyorlardı. (Sınıfa gecikmiş olsa da Hester düelloyu kolayca kazandı.) Ders bittikten sonra Sophie üç cadıyı koridorda yakaladı ve Edgar ile Essa'nın nerede oldukları konusuyla ilgiziz olduklarını gördü. ("Programları bizimkinden farklı," demişti Hester.) Tarih dersine yetişmek için

koşuşturan arkadaşlarına cilt "kusuru" için hangi büyüyi yapması gerektiğini soracak vakti zar zor bulmuştu.

Dot, Sophie'nin yanaklarını sıktı. "Yine şişillenip kafayı yemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, hayır! Sadece saçma bir sivilce çıktı. Anlarsın ya; bir kraliçeye yakışmayan şeyler..." diye şakıdı Sophie.

"Eh, bir şeyin kraliçesi olacaksın o da sivilceleri tedavi etmek olurdu," dedi Hester. "Hadi kızlar. Okul Müdürü'nün dersine geç kalamayız."

Anadil Hester'ı takip etti ve Sophie fısıldadıklarına kulak misafiri oldu. "Niye gitmek için zahmet ediyoruz anlamıyorum. Sürekli Sophie şöyle Sophie böyle diye bir şeyler anlatıyor ve Sophie'nin Kötülüğün geleceği için nasıl ilham kaynağı olduğundan bahsediyor. O da ne demekse artık."

"Aşk sarhoşu olmuş bir Okul Müdürümüz var demek," dedi Dot arkalarından yetişirken.

Sophie şaşırmış bir halde arkada kaldı. Rafal âşık bir halde tüm okula Sophie'yi anlatıyordu ve Sophie de burada gelmiş ondan korkuyordu öyle mi? Sophie'den tek istediği sadakat ve sevgiydi... ki bunları kendisi Sophie'ye vermişti. Bu zamana kadar Sophie ikisi konusunda da başarısız olmuştu. Suçlulukla dudaklarını ısırdı, ellerini ceplerinde huzursuzca kumılatıyordu.

TEDROS'un çaresine *şu anda* bakılması gerekiyordu.

Bir zamanlar kusursuz, altın renginde bir amfiteatr olan eski Erdem Kütüphanesi şimdi küflü ve her yerinde otların büyüdüğü bir karmaşa haline gelmişti. Kitaplar düzensiz bir haldeydi, Evelyn Sader'ın toşbağa kütüphaneciyi öldürdüğü ve yerine de birinin getirilmediği göz önüne alındığı zaman çok da ilginç bir durum değildi bu. Sophie bu durumda bile *Güzellik için Tarifler* kitabının eski bir kopyasını bulmayı başarmıştı. Sabahının

geri kalanını pancar kökü, yabani çiçekler ve cüce terinden oluşan “Yeni Ten” iksiri kaynatarak geçirmişti. Kıtaba göre büyü kapatılan alan ıslanana kadar sürüyordu ama yine de Sophie iksiri parmağına bolca sürüp Tedros’un isminin üzerine yeni bir ten oluştuğunu gördüğü anda yenilenmiş hissetti. Rafal’la yeni bir başlangıç kazanmış gibi hissediyordu.

Genç Okul Müdürü de yeni bir sayfa açmış gibi görünüyordu, fakültenin balkonunda öğle yemeği için buluştukları zaman sinirli davranmamıştı. Bunun yerine Sophie bir sepette getirdiği taze somonlu salatayı yerken Rafal tedirgin bir şekilde siyah gömleğinin kumaşıyla oynuyordu.

“Sophie, düşündüm de... Sadakatini kazanmadan onu senden istiyorum. Belki de normal genç insanların yaptığı gibi birbirimizi tanımak adına birlikte vakit geçirmediğimizden...” Balkondaki diğer öğretmenler ve bahçedeki öğrencilere baktı, hepsi Sophie ve ona gizli bakışlar atıyorlardı. “Yani, belki de sen ve ben böyle bir şey yapabiliriz... Etrafımızda birileri olmadan vakit geçirebiliriz, okuldan uzakta, bilirsin ya, şey gibi... şey...”

Sophie kaşlarını kaldırdı. “Randevu gibi mi?”

“Ever. Haklısın. Tam olarak öyle.” Rafal yapışkan gömleğini çekti. “Seni Orman’da bir gezintiye çıkarırım belki? Bilirsin, herkes uyuduktan sonra? Leydi Lesso çok hızlı gitmemiz konusunda üstümüze gelmeyecektir ve istediğimiz saate kadar dışarıda kalabiliriz. Çünkü biliyorsun sen de durumu. Netherwood’u repeden görene dek bekle. Tüm ağaçlar ölüyken harika görünüyor, tıpkı bir şeytan tarafından yapılan korkuluk gibi. Mırıldanan Dağlar’ın üstündeki yıldızlar da birleşince devasa bir kafatasına benziyorlar,” diyerek çalışkan bir Hiç öğrencisi gibi ardı arkası kesilmeyen cümleler kurdu. “Bu gece yemekten sonra bile çıkabiliriz... bilirsin, kimse bize bakmazken

birlikte vakit geçirebilmek için...”

Sophie girtikçe gençleşiyormuş gibi görünen Rafal’ın beyaz yüzüne baktı. Bir an için aşka çok açılmış gibi konuşmuştu.

“Böyle bir şeyi çok isterim,” diye fısıldadı Sophie.

Rafal gülümsedi, rahatlamıştı. Genç Müdür ve Kraliçe öğle yemeğinin geri kalanını ilk randevularını ayarlayan iki normal genç gibi çekingen bir sessizlik içinde geçirdiler.

O akşam yemekten sonra Rafal kulesine uçarken Sophie kollarına sokuldu, artık gerçek aşkının kim olduğu konusunda şüpheleri yoktu. Tedros’un isminin yazdığı yerdeki deri yenilenmiş ve unutulmuştu. Hikâyeci, Tedros veya Agatha hakkında artık bir şeyler yazmıyordu ve Rafal ilk kez iki Sonsuz’un Orman’ı külliye terk edip etmediğini merak etti.

“Belki de akılları başlarına gelmiştir,” dedi odalarına inerken. Hâlâ boş bir sayfanın üzerinde duran Hikâyeci’ye üstünkörü bir bakış attı. “Üstümü değiştireyim sonra da şeye gidebiliriz... bilirsin, şeye işte...” Gırtlığı alçalıp yükseldi. “Üstümü değiştirmeye gidiyorum ben.”

Sophie camdan dışarı baktı. Olanlardan sonra en yakın arkadaşlarını tekrar göremediğini düşündü ve bir üzüntü dalgasıyla baş etmeye çalıştı... Silkindi ve istediğinin bu olduğunu hatırladı: Agatha gerçek aşkıyla, Sophie de kendi gerçek aşkıyla güvendeydi. Keyfi yerine gelirken köşedeki yakışıklı, onu seven ve terli gömleğini çıkarmak üzere olan genç adama baktı. Sophie’yi ilk gerçek randevusuna çıkarmak üzere olan genç adama.

“Eh, Agatha ve Tedros yokken, artık bize odaklanmaya vakitimiz olacak, değil mi?” dedi Sophie. “Düzgün bir randevu akşamına başlamanın bundan daha güzel bir yolu olabilir mi?” Saçını düzelterip geçirecekleri akşam için hazırlandı. “Elveda dentler! Elveda sıradan hayat! Hayal edebiliyorum: Her sabah

birlikte okula gideceğiz, öğrencilerimizin dedikodusunu yapacağız, kulede sakın sakın akşam yemeklerimizi yiyeceğiz, gitmek istediğimiz yerleri ve yapmak istediğimiz şeyleri planlayacağız. Sonsuz Mutluluğun eşiğinde olan bir prens ve prenses gibi..."

"Ben senin prensin değilim. Bu Sonsuz Mutluluk değil ve anlattığın her şey bana sıradan bir hayatmış gibi geliyor," dedi Rafal; sırtı Sophie'ye dönüktü.

Sophie'nin tüyleri diken diken oldu. "Eh, olan bunca şeyden sonra biraz düzen iklimiz için de iyi olacaktır," dedi; sessizliği doldurmak için raftaki kitapları düzeltiyordu. "Hiç olmadı o Sonsuz Katillerini Bloodbrook'a geri yollayabiliriz."

"Sonsuz Katilleri mi?" dedi Rafal. Kirlî gömlek yığınınındaki gömlekleri koklayıp giymek üzere temiz olan bir gömlek arıyordu.

Sophie aklına sabah çamaşırları yıkamasını not düştü. Her geçen dakika Rafal genç bir erkek çocuğuna dönüşüyordu. "Şu yeni getirdiğin öğrenciler var ya," dedi esneyerek, yüzük parmağındaki yeni tenin incelemeye başladığını fark etti. Sonraki gün biraz daha iksir sürmesi gerekecekti. "İsimleri Edgar ve Essa'yı sanırım. Fark etmeyeceğimi düşündün, değil mi?"

"Pardon. Kim dedin?"

"Şu *kuzenler*, Rafal." Sophie kendini yatağa yüzüstü attı. "Kaptan Kanca'nın ailesi. Garip tiplerdi cidden. Takıntılı hayranların oldukları çok belliydi ama zahmet edip imzalı fotoğrafını isteyemediler. Tüm vakitlerini yüzüğümü inceleyerek geçirdiler. Onları da suçlayamam, tabii. Yüzüğüm oldukça güzel. Onları Agatha ve Tedros'u öldürmek için buraya getirdiğini söyledi..."

Rafal'ın kendisine dik dik baktığını gördü.

"Kanca tüm ailesini katletti," dedi. "Hem de daha on yaşına gelmeden."

Sophie şaşkınlık içinde aniden yattığı yerden kalktı. “Ne? Peki, o zaman... o zaman onlar...”

Rafal’ın gözleri yavaş yavaş Hikâyeci’ye kaydı, hâlâ açıklanamaz bir şekilde masal kitabının üzerinde duruyordu. Gözlerinde bir ışık parladı, yanaklarında ve çıplak göğsünde kırmızılıklar oluşmaya başlamıştı.

“Sen yeni öğrenciler getirmedin, değil mi?” dedi Sophie sessizce.

Okul Müdürü gözlerini Sophie’ye çevirdi ve Sophie bu gece bir randevunun olmayacağını fark etti.

“Eğer birisi... *herhangi birisi*... bu kuleye girmeye cesaret ederse, öldür onu,” diye tısladı.

Sonra camdan atladı, gitmişti.

“Okul Müdürü’nün kulesine sızmamızı mı istiyorsun?” diye bağırды Tedros yeşil sisin arasından, koyun kenarındaki bir pencere çıkıntısının üzerinde duruyordu.

“Bizim değil. *Senin*,” dedi Anadil, siyah bir taşa yaslanıp Tedros’un kız bedeninin yanına yerleşti. “Ayrıca erkek sesini kullanmayı da kes. Birkaç saniye içinde Sophie’yle yalnız kalacaksın!”

“Birkaç saniye mi?! Kulenin buradan uzaklığı neredeyse bir kilometre!” Tedros yine erkek sesiyle haykırdı, Okul Müdürü’nün kulesinin Mavi Orman’ın derinliklerinde görünen tepesine işaret ediyordu. “Buradan oraya nasıl gitmem gerekiyor...”

“Ellerini sallamayı kes seni sersem! Birisi görecektir,” dedi Dor, pencerenin içinden dürbünle etrafa bakıyordu. “Anı, Okul Müdürü az önce kuleden çıktı, fırsat bu fırsat. Sophie Müdür geri gelene kadar yalnız olacaktır. Ayrıca sis de zirvesine ulaşmış durumda.”

Dediği gibi Tedros koyun üzerini kaplamış olan yeşil sisin içinden Okul Müdürü'nün kulesini zar zor görebiliyordu. "Bir, o kuleye girmemin sisle ne alakası var? İki, 'uçma' büyüğü diye bir şey yok. Üç, yere indiğim zaman erkek halime dönmeden kendimi kuşa dönüştüremem. Ve dört, gördüğüm kadarıyla ikinizde de peri tozu yok. Şimdi bana söyley misiniz lütfen gecenin bir vakti yerden on beş kilometre yüksekte bir kız bedeninin içinde ne yapıyorum!"

Anadil ve Dot eğlenmiş görünüyorlardı. "Merlin'in detayları senin kontrolüne bırakacağını düşünmüyordun, değil mi?" dedi Anadil.

"Sisin nasıl olacağını tahmin etmek ve Sophie'nin hareketlerinin haritasını çıkarmak benim işimdi," dedi Dot. "Ani'nin işi de... şeydi... göster ona, Ani."

Ani cebinden siyah bir sıçan çıkardı; sıçanın pençeleri havadaydı ve sırtüstü halde inliyordu, kafasının üstünde ise siyah bir başlık vardı. "Sophie'ye işte böyle gideceksin," dedi ve sıçanı Tedros'un eline bıraktı.

"Böyle mi?" Tedros kemirgene baktı. "Okulun yarısı boyunca böyle mi uçacağım?"

"1 numaralı sıçan seni okulun kapısından geçirmişti, değil mi?" dedi Anadil, cebindeki bitkin düşmüş hayvanı okşuyordu. "2 numaralı sıçan da seni kuleye sokacak."

"3 numaralı sıçan da dünya barışı için müzakerelere mi başlayacak?" diye feryat etti Tedros ve elinde titreyen sıçana gözlerini dikti. "En son bıraktığımda Kötülerin zaman sınırı vardı, Anadil. Belki sıçanları beyazlatma, küçültme ve rumba dans ettirme yeteneğin vardır ama sıçanlar uçamazlar, buna eminim. Özellikle de kendisini kuleden aşağı atmak üzereymişim gibi davranan bu 2 numaralı sıçan uçamaz!"

"Zeki sıçan," diyerek sırtı Anadil.

"Ha?" dedi Tedros...

Dot ısıldayan parmak ucunu cebinden çıkardı ve kafasının üzerinde uçan yeşil bir sis kümesi önce donup buz oldu sonra da koyu kahverengiye dönüştü. Tedros kafasını kaldırdı ve duğuna yoğun bir sıvı damladı.

Çikolata.

Dinamiti patlatan alevler gibi Tedros'un etrafındaki yeşil sis donmaya başladı ve rengi kakao rengine döndü. Daha sonra girdaplara ve geometrik şekillere dönüştü... kimisi düz, kimisi delikli, kimisi bıçak gibi keskin, kimisi de spagetti inceliğindeydi. En sonunda koyun üzerinde uzanan gökyüzü gece tarafından gizlenmiş çikolatalı bir hız trenine benziyordu.

Enerjisi tükenen Dot daha da yoğun bir şekilde odaklandı. ısıldayan parmağı kalenin duvarına yapışmış olan Tedros'a doğru yayılan son bir yeşil sis dalgasını kovalıyordu.

"Dot, asıl önemli olan o," diye uyardı Anadil.

Dot dişlerini sıkı, ışığını sabit tutmaya çalışıyordu ve tam Tedros'un yüzüne çarpmak üzere olan sisin kamçısını hedef aldı...

"Şimdi, Dot!" diye haykırdı Anadil...

Dot çabalarken çığlık attı ve bir ışık dalgası attı. Sis bıçak keskinliğinde bir saçak halini aldı ve Tedros'un yüzünden bir santimetre geride durdu.

Tedros şok içinde gözlerini kırptı, kirpikleri çikolatadan mızrağa değiyordu... Sonra yavaşça elindeki titreyen başlıklı sıçana baktı.

Sıçan pençelerini saçağa geçirdi, Tedros hâlâ sıçanın bedenine tutunuyordu.

"Ah, hayır," diyerek gizli bir bakış attı Tedros.

Anadil Tedros'u çıkuntudan bir tekmeyle itti ve Tedros uluma-

ya benzeyen bir çılgılık attı, halattan kayar gibi çikolatadan sarıkaç üzerinde kayan sıçana gidona tutunur gibi tutunmuştu. Saçağın sonuna geldikleri zaman sıçan yoldan çıkan bir kızak gibi uçtu ve diğer bir çikolataya dönüşmüş sis parçasına tutundu. Sıçan o kadar hızlı kayıyordu ki... helezonlar çiziyor, dalışlar yapıyor ve topaç gibi dönüyordu... Tedros kakao ve yıldızlardan oluşan bir çiçek dürbününden başka bir şey göremedi. Hızla uçarken çikolatadan rayın parçalara ayrıldığını ve sıçanın dehşet içinde ciyakladığını duyabiliyordu, rayın ağırlıkları altında yıkılmasının an meselesi olduğunu farkındaydı. Sıçan ters bir dönüş yaptı ve Tedros'un kan beynine sıçradı, akli mutluluk içinde boşalmış, bacakları havaya kalkmış, yerçekiminden bağımsız hale gelmişti. Tepesinde sıçanın pençeleri çikolata yolları daha hızlı bir biçimde küçük parçalara ayırıyor ve kahverengi yumuşak parçalar kar gibi yağıyordu. Çılgına dönen Tedros gözlerini kapadı ve dilini dışarı çıkarıp yumuşacık tatlının tadına baktı. Ölüp de sonsuza kadar hiçbir görev veya sorumluluğu olmadan her şeyin tadını çıkarıp keyfine bakabileceği Prens Cenneti'ne gidip giünmediğini merak etti...

Burnuna keskin, iğrenç bir koku geldi ve sıçan aniden durdu, çikolatalı hız treninden kopmuş, Tedros kokuşmuş Mavi Orman'ın üzerinden açık bir pencereden geçerek taş bir zemine poposunun üzerine düşmüştü.

Yerde nefes nefese kalan Tedros hareket etmedi. "Ağatha'nın... görevini... istiyorum."

Sonrasında ise nerede, hangi bedende olduğunu ve yapması gereken şeyi hatırladı.

Birden gözlerini açtı.

Acı içinde aksayarak ayağa kalktı, hâlâ kız bedeninin yumuşaklığına alışamamıştı. Okul Müdürü'nün boş odasına göz gezdirirken dudaklarında kalan son çikolata parçalarını yaladı.

"Sophie?" diye cırladı kız haliyle Tedros iç tarafa olan bir odaya geçerken. "Sophie, ben Essa. Bloodbrook'tan Essa. Bu sabah tanışmıştık? İçeriye bu şekilde daldığım için kusura bakma ama çok büyük bir tehlike içindesin." Agatha'nın yanında olduğunu ve ruhunun kendisini teşvik ettiğini hayal etti. "Buradan çıkmamız gerekiyor, Sophie. *Hemen şimdi!*" dedi; güveni yerine geliyordu. "Okul Müdürü gelmeden. O yüzden beni dinlersen, kız kıza..."

Kafasına bir acı dalgası yayılıp kendinden geçmesine sebep oldu ve Tedros yüzüstü yere düştü.

Koyun uzak bir yerinde, cadı odasında Anadil ve Dot elinde devasa bir masal kitabını sopa gibi tutarak düşmüş Essa'nın üzerine eğilen Sophie'ye dürbülle korku içinde bakıyorlardı.

Anadil yavaşça Dot'a döndü.

"Hiçbir zaman kız gibi bir kız olmamıştı, değil mi?" dedi Dot ımalı bir şekilde.

Sis çikolataya dönmeye başladığı an Agatha fırsatını değerlendirmeye karar verdi.

Yarı Yol Köprüsü'nün erkek bedenine hapsolmuş halde saklanmış ve Eskiler Okulu'nun üzerindeki silahlı ve devasa olan on gölgeyi izlemişti.

Hiçbiri insana benzemiyordu.

Agatha'nın kalbi sıkıştı. Bir filo kenarda dursun, her ne olursa olsun Okul Müdürü'nün muhafızlarından birini bile geçebileceğine dair umudu yoktu...

İşte tam o anda koyun üzerindeki sis patlayarak çikolataya dönüşmeye başladı.

Şaşkına dönen Agatha etrafında dönmüş ve diğer okulun yüksek bir yerinde karanlık bir pencerede Dot'un ışıldayan parmağını görmüştü.

Köprünün tepesindeki gölgeli muhafızlar şok ve panik içinde bağırarak kaleye bakan balkonlara koşmuşlar ve çatıyı boş bırakmışlardı.

Diğer uçta gizlenmiş olan Agatha gülümsedi. Yeniler Okulu'nda Dot'un yaptığı şey her neyse Eskiler Okulu için mükemmel bir dikkat dağıtma işlevi görmüştü.

Bu bir tesadüf değil, diye düşündü Agatha.

Merlin'in casusları Agatha ve Tedros'un görevlerini bitirmesi için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Gerisi Agatha ve Tedros'a kalmıştı.

Agatha saklandığı yerden olabildiğince hızlı çıkıp, loş ve soğuk köprü boyunca koştu. Cılız erkek göğsünde rüzgârı hissediyordu, engelin yaklaştığının farkında olarak ellerini önüne doğru açmıştı.

Bam! Yolun çeyreğini geçmişken engele çarptı, elleri dışarıda kalmıştı ve vücudu ay ışığında tarn olarak görülebiliyordu. Muhafızlar döndükleri anda Agatha'yı görürlerdi.

"Geçmeme izin ver," diye yalvardı, elleri engelin üzerindeydi.

Apaçık görülen yansıması sihirli bir şekilde aynada belirdi, üzerinde Hiç üniforması vardı... tek farkı erkek olmayıp her zamanki kız halinde olmasıydı.

*"Eski olmalı Ekiyle,
Yeni olmalı Yeniyle,
Hemen dön kulene geri,
Yoksa..."*

Yansıması Agatha'ya baktı. "Bir saniye, delikanlı... sen hiç de burasının öğrencisi değilsin." Yüzü karardı. *"İzinsiz giriş."* Yansıması ağzını sonuna kadar açtı. *"İZİNSİZ GİR..."*

“Hayır! Benim!” diye cıyıkladı Agatha. “Benim! Agatha!”

“Ben sadece beslenmemiş pörtlek gözlü bir erkek çocuğu görüyorum,” dedi yansıması ve çığlık atmak üzere tekrar ağzını açtı...

“Kanıtlayacağımı!” diye haykırdı Agatha, artık başka bir şansının kalmadığının farkındaydı. Gözlerini kapadı ve karşı büyüğü gözünde canlandırdı... Saçları kalınlaşmaya ve çenesi yuvarlaklaşmaya başladı. Birdenbire bedeni kız haline geri dönmüş üniformasını doldurmuştu. “Bak. *Benim*,” diye gülümsedi, artık engeldeki yansımasıyla eşleşiyordu. “Bu yüzden bırak da geçeyim...”

“Ah. *Sen*.” Yansıması gülümsemeyip hırladı. “Senin yüzünden geçtiğimiz iki yıl boyunca tarafları karıştırdığım için yok oluyordum az kalsın. İlk başta beni Kötü olduğuna ikna ettin sonra ise İyi oldun. Sonra da beni Kızken beni Erkek olduğuna ikna ettin. Üçüncü kez beni geçmenin yolu yok. Bu yüzden iyi dinle:

*“Eski olmalı Eskiyle,
Yeni olmalı Yeniyle,
Hemen dön kulene geri,
Yoksa seslenirim İsmi-Lazım-Değile.”*

Agatha gerildi. Gözünün ucuyla gökyüzündeki çikolata desenlerinin yok olduğunu görebiliyordu. Muhafızların çatıya dönme sesleri kalenin içinde çoğalmaya başlamıştı.

“Peki, Yeni değil de Eski olmam gerekmediğini nereden biliyorsun?” diye sordu Agatha yansımasına, sakın kalmaya çalışıyordu.

“Çok kolay,” dedi yansıması, burnundan soluyarak. “Çünkü

sen benim kadar gençsin ve ben de senin kadar gencim."

"Yani gençsem yaşlı olamam mı?" diye sordu Agatha.

"Hiç genç olan bir yaşlıyla tanıştın mı?" dedi yansıma, alaycı bir tavırla.

"Yeni doğan bir bebek beni genç mi yoksa yaşlı mı olarak görürdü peki?"

"Yaşlı görürdü ama bunun sebebi bilgisinin yeterli olmaması..."

"Peki ya bir çocuk?"

"Çocuğun kaç yaşında olduğuna bağlı," diye tersledi yansıması.

"Yani demek ki ne kadar genç veya yaşlı olduğun bir şeylere 'bağlı,' öyle mi?" diye sordu Agatha.

"Hayır! Gelişimini tamamlamış olan her şey için ortadadır bu!"

"Peki, gelişimini tamamlamış bir çiçek için durum nedir? Ya gelişimini tamamlamış bir balık için?"

"Aptal olma. Bir çiçek veya balık yaşı göremez," dedi yansıması.

"Ama gelişimini tamamlamış her şey için..."

"Gelişimini tamamlamış bir insan!"

"Bu senin için ortada olduğuna göre sen bir insansın," diye fikir yürüttü Agatha. "Ama sen bin yıllardır bu köprüdesin. Bu durumda sen ne oluyorsun? Genç mi, yaşlı mı?"

"Yaşlı, tabi ki," diyerek soluğunu içine çekti yansıması.

"O zaman sen ben olsan, ben de sen; bu durumda ben ne olurum?" dedi Agatha, dudaklarında bir gülümseme belirlemeye başlamıştı.

Yansımasının nefesi kesildi ve cevabın farkına vardı. "*Kesinlikle yaşlı.*"

Agatha'nın aynadaki yansımasının ağzı acı içinde açık kalmıştı ve geceye karıştı, gerçek Agatha'nın parmakları engeli geçmişti ve soğuk, boş rüzgârı hissetti.

Birkaç saniye sonra canavara benzeyen gölgeler görev yerlerine geri doluştular ve köprüde kaleye giren siyah ve yeşil bir pırıltıdan başka bir şey görmediler, onun da koydan bu tarafa geçmiş serseri bir sis parçası olduğunu düşündüler.

Daha yakından baksalardı, taşın üstünde hafifçe dalgalanan küçük bir yağmur birikintisini, ay ışığı altında parlayan postal izini ya da köprünün üzerinde düşmüş yıldızlar gibi uçuşan iki küçük ışık hüzmelerini görebilirlerdi.

Kel, yoluk bir kedinin sarı gözleri Agatha'nın güvenli bir şekilde tehlikelerle dolu olan ine girerek ortadan kaybolmasını izlemişti. Sonrasında ise kedi karanlığa karışmış ve oradan uzaklaşmıştı.

Eski Okul Buluşmaları

Kızların kafaları erkeklerden daha mı yumuşak olur?

Tedros'un tek hissedebildiği dudağından damlayan salyasıydı, yanağı çizilmişti ve kafatası ağrıdan parçalanacak gibiydi. Gözlerini açma bir kenarda dursun hissedemiyordu bile. Mangolar ağaçtan düşüp parçalara ayrıldıkları zaman böyle mi hisse- diyorlar acaba diye düşündü, sonra da mangoların hissiz olduklarını ve kendisinin de muhtemelen şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdiğini fark etti.

Mide bulantısı ve spazmları arasında kafasının arkasına dokunup kan var mı diye kontrol etmek istedi ama elleri kumildamıyordu.

Yavaş yavaş gözlerini açtı ve hâlâ bir kız bedeni içinde olduğunu fark etti. Beyaz tenteleri olan bir yatağa uzanmıştı, ağzı tıkanmış ve bilekleri kırmızı kadife çarşafarla yatağın başlığına bağlanmıştı.

Karnına bir ağrı saplanarak başını çevirdi ve Sophie'nin köşedeki bir sunak taşının başında oturduğunu gördü, Hikâyeci boş bir sayfanın üzerinde durmuştu.

"Bana o kadar çok yalan söyledin ki Essa -eğer ismin gerçekten buysa tabii- seninle 'kız kıza' bir şeyler konuşmanın bir anlamı yokmuş gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ama sana bildiğim bir şeyi söyleyeceğim. Sen yeni bir öğrenci değilsin. Hiç suikastçısı da değilsin. Hiçlerden biri zaten değilsin. Sen ve 'kuzenin' İyilik casuslarınsınız ve buraya benim mutluluğumu bozmaya geldiniz. Ama çok geciktin Essa, canım. Şu boş sayfada gördüğün üzere Agatha ve Tedros gideli çok oldu ve eğer *sen* gelmeseydin Rafal ve ben de romantik muhteşem bir gecenin eşliğinde olacaktık."

Tedros birden ağzında tıkalı olan şeyi tükürmeye çalıştı.

"Hâlâ diyecek bir şeyin mi var? Ah canım," diye sözcükleri uzatarak konuştu Sophie ve ayağa kalktı. "Eh, Okul Müdürü ve senin çok yakın arkadaş olduğunu düşünürsek neden söylemek istediklerini *ona* söylemiyorsun." Işıldayan parmağını gökyüzüne bir işaret ışığı yollamak üzere pencereye doğru kaldırdı...

Gözleri fal taşı gibi açılan Sophie elini indirdi.

Yataktaki Essa'nın uzun saçı siyahtan altın rengine dönmüyordu.

Saçları kafa derisini göre kusalmağa başladı, çenesinde bir gamze belirdi ve yanakları sertleşmeye başladı, çenesinde bal rengi kirli sakal çıkmaya başlamıştı. Her şey daha hızlı değişiyordu, kollarında ve bacaklarında küçük tüyler çıkmaya başladı, ayak büyüklüğü iki katına çıktı, omuzları ve göğsü genişledi ve gömleğinin dikişlerini açtı. Yabancı kız acı içinde kıvranıırken kalçaları genişledi, kol kasları sertleşti ve kolları şişip bağının düğümleri açıldı. En sonunda kız ağzını tıkayan şeyi erkeksi

bir kükremeyle çıkarıp attı, artık bir kız ya da yabancı değildi, kafesinden kaçmış bir aslana benzeyen kendi bedenine dönmüş bir prensi.

Sophie gerileyerek köşeye çekildi. "Teddy?"

Daha önce duyduğu bir çizilme sesi odayı doldurdu ve Sophie kafasını çevirdiği zaman Hikâyecî'nin boş sayfaya yeni bir sahne çizdiğini gördü: Çarpık bacaklı, başlığa benzer saçları olan bir kız Yarı Yol Köprüsü'nden hızla geçerek Eskiler Okulu'na gidiyordu.

"Aggie?" diye cırladı Sophie.

Kafasını kaldırıp Tedros'a baktı, bacakları titriyor, nefesi ke-siliyordu.

"Panikleme," diyerek kızı yatıştırmaya çalıştı yataktan ona doğru yaklaşan prens. "Sakin panik yapma, canım..." Yüzünde bir zafer gülümsemesi belirirken elini Sophie'ye uzattı. "Burada seni kurtaracak bir prens var, tamam mı? Her şey yolund..."

Sophie panikledi. Parmağı ışıldarken pencereye doğru atıldı ve geceye pembe bir uyarı ışığı yolladı...

Araya altın renkte bir ışık girdi ve Sophie arkasını döndüğünde Tedros'un ışıldayan parmağının kendisini gösterdiğini gördü.

"Dinle. Şu anda erkeğim. Bu yüzden bu işi ya kolaylıkla ya da zorlukla yaparız," dedi. Sophie'nin hızlı hızlı nefes almayı kesip kendine gelmesini bekledi.

Ama kız pencereye doğru koştu ve yeni bir uyarı ışığı göndermeye çalıştı.

"Demek zor yol," diye içini geçirdi Tedros.

İki dakika sonra Sophie'nin elleri kırmızı kadife çarşaflarla yatak başlığına bağlanmıştı ve ağzındaki tıkaca türlü türlü küfürler savuruyordu.

Tedros sunak taşının yanından Sophie'ye dik bir bakış attı, gömleği parçalanmıştı ve yırtılma izleriyle doluydu.

"Şimdi, Sophie, hayatımızda bir kereliğine olsun seninle *normal* bir konuşma yapacağız."

Hikâyeci nerede olduğumu biliyor, diye düşündü Agatha. Kız vücuduna dönmüş halde karanlık bir koridora girmişti. Okul Müdürü'nün Agatha'yı yakalamak üzere yanında bitmesi an meselesiydi.

Yüksek kulede bir saatin çalışı duyuldu. On bir. Bir saat kaldı.

Ağır adımları hızlandı, küflü tavadan sesli bir şekilde düşen damlaların sesi ayak sesini boğuyordu. Tedros'un kılıcını *hemen* bulması gerekiyordu. Okul Müdürü'nün yüzüğünü, dolayısıyla da Okul Müdürü'nü yok etmek için tek umutları Excalibur'du.

Ama neredeydi bu kılıç?

Avantaj Agatha'da olsa da kulenin içinde kimlerin gezindiği veya herhangi bir yere saklanmış olabilecek bir kılıcın nerede olduğu bir kenarda dursun, Eskiler Okulu'nda ne olduğunu bilmiyordu. Bu kılıç gizli bir dolapta, bir şöminenin arkasında, bir paspasın altında, görünmez bir kapının ardında ya da üstünde gezindiği taşların altında olabilirdi... Kimi kandırıyordu ki! Aptalca bir görevdi bu!

Agatha kusmamaya çalışarak bir duvara yaslandı. *Yapamam bunu. Asla kılıcı bulamayacağım.*

Yaşlı bir ses içinden Agatha'ya cevap verdi.

"Başarısız olmayın."

Merlin'in son sözleri.

Annesinin son sözleri de böyleydi.

Büyücü, İyiliğin kaderini boşu boşuna Tedros ve Agatha'nın ellerine bırakmamıştı.

Agatha kendisinden şüphe ediyor olabilirdi ama Merlin'den şüphesi yoktu.

Başarısız olmayın.

Bu defa konuşan ses kendi sesiydi.

Agatha derin bir nefes aldı ve antreye döndü.

Giriş odası sessiz, boş ve korkunç derecede nemliydi. Askeri bir temayla yeniden düzenlenen Erkekler Okulu'ndan eser yoktu ortalıkta; siyah taş antre ilk yıl olduğu yere geri dönmüştü: sızıntılıydı, pütürlüydü ve ağızlarından meşaleler tutan yaratık heykelleriyle loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Muhafızların olmadığını gören Agatha antrenin bitişiğindeki çökmüş bekleme odasına koştu, yatakhanelere çıkan iç döner merdiven vardı. Üç Hiç portresi artık yerinde değildi kesin koyun karşısına taşınmıştı. Fakat duvarların geri kalan kısımları hâlâ eski Kötü öğrencilerle doluydu, her çerçevede sahnenin yanından mezun olduktan sonra neye dönüştüklerini gösteren bir portre vardı.

Agatha ancak yaklaştığı zaman Kötülüğün en ünlü Kötülerinin tahrif edildiklerini gördü.

Kaptan James Kanca'nın öğrencilik zamanından kalan genç ve yakışıklı olduğu bir portrenin üzerine birçok kişi tarafından spreyle yazılar yazılmıştı:

BU SEFER DE MAHVETME!

Pan'dan ÖCÜNÜ al!

KİMSE KANCA'I İKİ YEZ ALT EDEMEZ!

Jack'in devi haline gelen obur bir çocuğun üzerine ise daha fazla yazı yazılmıştı:

ŞAN İÇİN İKİNCİ BİR ŞANS:

ONL DA KÜÇÜK İNEĞİNİ DE ÖLDÜR!

BAS ŞU GENÇ ADAMIN ÜSTÜNE!

Agatha duvardaki birkaç çerçeveye daha göz gezdirdi: Zarif bir kız büyüyünce ünlü bir Kötü peri kızı olmuştı ("BU SEFER ÇUVALLAMAK YOKI!"). Az biraz mavi bıyığı olan sarışın bir çocuk büyümüş ve Mavisakal olmuştı ("YİNE BİR KIZIN KAZANMASINA İZİN Mİ VERECEKSİN?"). Birçok ünlü Kötü portresi vardı ve hepsi cesaretlendirici yazılarla kaplıydı... Agatha'nın gözleri yüzü esrarengiz bir şekilde tanıdık gelen bir Hiç kuza takıldı. Sonrasında ise mezuniyetinin olduğu sahneyi fark etti: simsiyah saçları olan bir cadı zencefilli kurabiyeden yapılmış bir evin önünde kızıyla birlikte duruyordu. Hester'in komodinindeki fotoğrafın aynısıydı ama bunun üzerinde bir iğneleyici bir yazı vardı:

Duy bakalım! Sana senden daha iyi bir cadı oldu!

Agatha yakınlaştı. *Kim yaptı tüm bunları?*

Birden antreden sesler yükseldi...

Agatha merdiven boşluğuna atladı.

Bir gulyabani ve orman cini merdiven odasına girdi, ikisi de Agatha'nın Orman'da gördüğü zombi Kötüler gibi dikişlerle doluydu ve derileri dökülüyordu. Gulyabani kel ve göbekliydi, derisi kalın ve griydi, sırtında omurgasının çıkıntıları belli oluyordu ve elinde ahşap bir sopa tutuyordu. Yapışkan ve yeşil orman cininin ise bodur beyaz boynuzları vardı ve pirinçten yapılmış bir hançer taşıyordu.

"Sisi çikolataya dönüştürmek ha? Acayip sağlam olay, fikrimi

soracak olursanız," diye kıkırdadı gulyabani pürüzlü bir sesle. "Birkaç zıpır bir araya gelince ortaya bir şey çıkabiliyor demek ki."

"Bunun neresini komik buldun anlamıyorum," diye araya girdi tiz sesiyle cin. "Masalımızı tekrar yazmaya geldik, boş salonlarda gezip şeker kovalamaya değil. Neden ben de diğerleriyle birlikte üst katta derste olamıyormuşum?"

"Yandaşlar kuleyi korur, derse girmezler," diye homurdandı gulyabani. "Görev yerine dönsen iyi edersin. Okula birisi gizlice girecek olursa Okul Müdür bizi çıkıttığımız mezarlarımıza geri sokacaktır."

Cin içini çekti ve ikili karşı karşıya salonlara girerek yollarını ayırdılar.

Merdiven boşluğundaki Agatha kımıldamadı. "Der mi? Es-küler Okulu'nda hangi dersler öğretiliyordu? Daha da önemlisi bu derslere *kim* giriyordu?"

İçgüdüsel olarak saklandığı yerden parmak uçlarına basarak çıktı ve merdiveni tırmandı. Bu okuldaki öğrenciler her kimse onların portreleri tahnif eden holiganlarla aynı kişiler olduğuna emindi.

Kötülük kulesinin ilk katındaki havasız koridorunda sırayla sınıfların olduğunu hatırladı Agatha. Fakat merdivenden çıkar çıkmaz salonun sonunda iki mızraklı muhafızın olduğunu gördü ve urabzanların arkasına eğildi.

Tabi ki sınıflar muhafızlar tarafından korunuyor olacaktı, seni aptal. Ama diğer türlü nasıl içlerini görecekti ki?

Plan yapmak için kafa yordu, alt katta orman devlerinin salon boyunca gezindiğini duyabiliyordu ve soğuk bir esinti tüylerini diken diken etmişti...

Soğuk bir esinti mi? Havasız bir salonda mı?

Kafasını kaldırdı. Hemen üzerinde tavana açılmış bir havalandırma deliği vardı.

Biraz sonra Agatha'nın çıplak ayak parmakları tırabzanda dengede durmaya çalışıyordu ve ses çıkarmamaya çalışarak havalandırma deliğinin kenarlarına ulaşmaya çalışıyordu. Parmaklarını sonuna kadar açtı ama yine de arada beş santimetre boşluk kalıyordu. Parmak uçlarından yükseldi ve ellerini yukarı, daha da yukarı kaldırdı, omuzlarının yerinden çıktığını hissedebiliyordu. Parmaklarını havalandırma boşluğunun küf kısmına geçirdi. Kalan tüm gücüyle kendini yukarı çekti, postallarından birinin şortundan kayıp düştüğünü hissettiği sırada neredeyse başını ve boynunu yukarıya çıkarmış durumdaydı. Nefesi kesilen Agatha bir maymun gibi havalandırma boşluğuna tek koluyla tutunup diğer eliyle düşen postalı yakalamak için sallandı. Fakat o esnada ayakkabısı sağır edici bir gümbürtüyle merdiven boşluğunun derinlerinde bir yere düştü.

Kahretsin.

Agatha saniyeler içinde kendini toparlayıp delikten içeri girdi, az kalsın dirsekleri kırılacaktı. Taştan sıkışık delikten geçebildiği en hızlı şekilde sürünerek geçti, bu esnada orman devlerinin şaşırmış seslerini ve merdivenlere doğru koşarak geldiklerini duyabiliyordu.

Kısa süre sonra seslerini duymamaya başladı, delikte dönerik ilerleyen hava geçişini hissediyordu sadece. Agatha zifiri karanlığa ilerledikçe, merdivenlerden gelen ışık küçülüyordu. Gittikçe artan bir feryat duyup ızgaradan girerek boşluğa yayılan gri kış ışığını görene dek nereye gittiğinden habersizdi. Agatha ızgaraya yaklaştıkça gürültü arttı, raşın üzerinde sürünürken dizlerinin derisi soyulmuştu. ızgaranın üzerine yüzüstü uzandı ve boşluklardan aşağıya baktı.

Agatha'nın ağzı açık kaldı.

Leydi Lesso'nun eski donmuş sınıfı ünlü Kötülerin hort-

laklarıyla dolup taşıyordu. En az 40 kişilerdi: sıraların üstüne eğilmiş, sandalyelerin altına sığırmış, köselere sıkışmışlardı, ne-redeyse kucak kucağa oturuyorlardı; iğne atılsa buzla kaplı yere düşmezdi. Bu huysuz, dikişli Hiçlerin çoğunu Gavaldon'da okuduğu masal kitaplarından, Mevta Sırtı'ndaki mezar taşla-rından ya da aşağıda gördüğü portrelerden tanıyordu. Çelimsiz Rumpelstiltskin, kurbaba suratlı Orman Cadısı, gözleri kan ça-nağına dönmüş Mavisakal, yaşlı ve buruşmuş Baba Yaga, hatta Prenses Uma'nın ordusuyla karşılaştıktan sonra yara bere içinde kalan Jack'in beceriksiz devi de oradaydı.

Orman'da neden karşılaşmadığımız belli oldu, diye düşündü Agatha. Kötülerin hepsi eski okullarına gelmişlerdi.

İyi de burada ne yapıyorlardı ki?

Sınıfın önünde zayıf ve acımasız görünen bir kadın duruyor-du. Yırtık bir cübbe giyiyordu, yüzü tamamen makyajlıydı, be-yaz saçları topuz yapılmıştı ve onun da derisi sınıfın geri kalanı gibi dikişlerle doluydu.

"Okul Müdürü bizi okula getireli bir ay oldu ama bunun karşılığında ona ne gösterebildik? Eski masallardan beşi Kötüye döndü. BEŞ! Beş masalla asla Uzak Orman'a gidemeyiz. Okul Müdürü'nü duyduunuz. Değiştirilen her masal bizi Okur Dün-yası'na yaklaştırır."

Agatha'nın kalbi duydu. Okur Dünyası mı? Uzak Orman mı? *Gavaldon* hakkında mı konuşuyordu?

"Öyle görünüyor ki benim yapacak kendi işlerim var," dedi yaşlı kadın, burnundan soluyarak. "Sindirella Orman'da bir yerde yaşıyor ve benim işe yaramaz kızlarım da hâlâ onu bula-caklar. Eski Can Düşmanınızı *bulmadan* başka bir masalı de-ğiştiremezsiniz, değil mi?" Köşede duran iki korkunç hortlak kıza sert bir bakış attı. "Ödevlerinize gelince, Okul Müdürü her

rinizin ilk masalınızda kaybetmenize sebep olan hatayı bulmanızı istedi. Dev, seninle başlayalım."

Jack'in devi bir masal kitabını havaya kaldırdı, Jack yanının geçerken kendisinin kalesinde uyuduğunu gösteren bir renk vardı. "İş üzerindeyken uyumak," diyerek somurttu.

"Prenses Uma ve bir alay hayvandandır da bu yüzden mi dayak din? İş üzerinde uyumak ha?" Rumpelstiltskin alayla güldü.

"Masalını baştan yazmış olman kaba olabileceğin anlamına lmez," dedi sinirle dev.

"Sıradaki kim?" diye tersledi Sindirella'nın annesi.

Eski Kötüler en kötü zamanlarını anlatırken Agatha ızgaranın üzerinden sürünerek diğer sınıfa geçti.

Onlarca hortlak Orman'ın elle çizilmiş haritalarıyla, kırmızı mavi raptiyelerle ve renkli notlarla kaplı mantar panoların içinde dolanıyordu. Agatha ilk başta bu cadı ve canavarların gününü tanımadı...

Sonra midesi altüst oldu.

Uzaktaki duvarın yanında Pamuk Prenses'in yaşlı, kokuşmuş cadısı ve bir gözü mor, bir bacağı da sargılı olan Kırmızı şıklı Kız'ın kurdu heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Yanında da Agatha'nın daha önce hiç karşılaşmadığı üçüncü bir tü vardı. Zombilemiş cildine rağmen karanlık bir şekilde ışıklı ve uzun bir adamdı bu. Kıvrıkcık siyah saçları, korsan ıkası ve sağ eli yerinde de parıldayan gümüş bir *kancası* vardı. "Kurt onları Mevra Sırtı'nda buldu ben de burada Pamuk Lübe'de gördüm," diye homurdandı Pamuk Prenses'in cadısı turnağıyla haritada bir yeri gösteriyordu.

"Birlik Merkezi Maidenvale'in kuzeyinde demek oluyor bu" diye tahminde bulundu Kaptan Kanca tok ve ipeğimsi seve. "Tahminlerime göre Yumru Tepesi'nin iki kilometre çev-

resindedir..." Kancasını sıvazlayarak inceden gülümsedi. "Mm, tek seferde on üç kahraman. *On numara* olmaz mıydı bu?"

Agatha'nın kalbi boğazında atıyordu. Yumru Tepesi'nin iki kilometre ilerisinde mi? Burası tam da Birlik Merkezi'nin olduğu yerdii! Gider gitmez Merlin'i uyarması gerekcekti. Ama her şeyin bir sırası vardı, önce kılıcı bulması gerekiyordu...

Birden gulyabanilerin uluması yangın alarmı gibi tüm kaledi yükseldi. Kapı kırılarak açıldı ve orman devi bir muhafız içeriye daldı.

"İZİNSİZ GİRİŞ! Kaleye izinsiz giren biri var! Bulana iki öğün birden verilecek!"

Kötüler orman devinin ardından gürültülü bir şekilde odadan çıktılar, Agatha taş kesilmişti. Duvara doğru yaklaştı ve bir hamamböceği gibi sıçrayarak delikten ilerlemeye devam etti. Her ızgarada durmuş ve yaşanan ölü Hiçlerin kana susamış sevinç nidalarıyla beş sınıfı boşaltıp koridora çıktıklarını görmüştü... Daha sonra Kaptan Kanca'nın hemen alt tarafta uzun, zarif, gömleksiz, mermer gibi cildi ve dik saçlarıyla mükemmel görünen bir çocukla konuştuğunu fark etti.

Agatha dondu.

Oydu.

Ve elinde Agatha'nın postalını tutuyordu.

"Orman devi bunu bulmuş," diye hırladı genç Okul Müdürü. "Agatha bu kuledi ve ya o çıkırıldım prens de yanında ya da Agatha'yı yakaladığımız zaman o da gelecek. Kalanlan yönetmene ihtiyacım var ve..."

Birden durdu. Gözleri tavana doğru kaydı ve Agatha tam zamanında ızgaradan uzaklaştı. Gölgeye saklanıp nefesini tuttu. *Konuşmaya devam edin... konuşmaya devam edin... lütfen, lütfen, lütfen...*

“Zindanları ve çan kulesini arayın,” diye devam etti Okul Müdürü. “Altına bakulmadık taş bırakmayın.

Agatha o kadar rahatladı ki az kalsın bayılacaktı. Okul Müdürü burada, Hikâyeci’den uzakta olduğu sürece Agatha’nın başının üstünde saklandığını bilemezdi.

“Fakat Agatha’yı canlı istiyorum. Tatlı prensesimizle ufak bir sohbet etmenin vakti geldi,” dedi Okul Müdürü. “Şimdi, ben müzeyi güven altına alırken sen de adamların önüne düş. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı Efendim,” dedi Kanca.

Agatha ızgaradan ikilinin yollarını ayırdığını gördü. Kapitan Kanca, -o Kapitan Kanca- *Agatha’yı* mı arıyordu? Sadece o da değil, en az onun kadar ünlü ve ölümcül olan yüzlerce Körtü de! Agatha ölüydü... Ölüden de öte... at etiydi artık...

Ama yine Agatha bağrıışan Körtüler sürüsünü izlerken Okul Müdürü’nün dediği bir şey Agatha’nın aklına takıldı.

Müzeyi güven altına alırken.

Agatha’yı bulup öldürme fırsatı varken müze için mi endişeleniyordu? Kulenin içinde bir sürü şey varken neden yenilmez bir büyücü müzeyi güven altına almak ister...

Agatha’nın nefesi kesildi ve birden dikildi, kafasını hava boşluğunun tavanına vurdu. Elleri ve dizleri üstünde doğrularak Müdür’ün gittiği yönde hava boşluğunda ilerlemeye başladı.

Dünyada Ormanların en büyük Kötüsünün güven altına almak isteyeceği tek bir şey vardı.

Onu ve hizmetkârlarını yok edebilecek olan tek silah.

Agatha’nın asla bulamayacağını düşündüğü kutsal bir kılıç.

Okul Müdürü şimdi ise kesin olarak Agatha’yı o kılıca götürüyordu.

Tedros Sophie'nin ağzındaki tıkaçı çıkarmak için büyü kullandı, fazla yaklaşırsa yüzünü ısıracağından endişeleniyordu.

"Buradan asla çıkamamam için dua etsen iyi olur," dedi Sophie kendini yatak başlığına bağlayan kadife çarşafarla boğuşurken.

"Ağır ol bakalım," diye hırladı Tedros, gömleğinden geri kalanları kurtarmaya çalışıyordu.

"Rafal her an burada olabilir, o yüzden Kötü araştırmaları için malzeme olmak istemiyorsan biraz hızlanıp buradan kaçmanı tavsiye ederim. Agatha nerede?"

"Körüler Okulu'na kılıcımı almaya gitti. Yüzüğünü yok etmek için ihtiyacın olacak..." diye konuşmaya başlayan Tedros, Sophie'nin yüzünü görünce konuştuğuna pişman oldu.

"Yüzüğümü mü? Kraliçe yüzüğümü mü?" diye bağırdı Sophie. "Bu yüzden mi kıydayken gözünü dikmiştin. Yüzüğümü yok etmemi mi istiyorsun?"

"Ah, böylece Okul Müdürü'nü ö-ö-öldürebileceğiz," diye kekeledi Tedros, çok konuştuğunun farkındaydı. "Bu şekilde özgür kalacaksın... Bak, bunu buradan çıktıktan sonra tartışırız..."

"Özgür mü?" diye tısladı Sophie, yüzüğünü gizleyerek. "Beni seven çocuğu öldürerek mi? Sonunda mutlu olabileceğim tek yerden beni uzaklaştırarak mı? Böylece seni ve prensesini takip ederek Sonsuz Mutlu olacağım, öyle mi?"

"Aklını başına al, Sophie. Okul Müdürü'yle kalamazsın! Bir canavar o!"

"Adı Rafal ve artık farklı o. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum bu gece ilk randevumuza çıkacaktık..."

"Muhtemelen küçük çocukların kanını içecektiniz birlikte," diye tersledi Tedros. "Ağzına tıkaçı takmadan beni dinle şimdi..."

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma," dedi Sophie acı bir şekilde. "Benim canımı daha fazla yakamazsın Tedros. Agatha'nın benim yerime seni seçmesine sebep oldun. En yakın arkadaşı ve prensiyle birlikte olamayacağına inandırdın onu. Beni annesiz, kokuşmuş bir baba, cadı bir büyükanne ve çoktan odama yerleşmiş olan üvey kardeşlerin olduğu bir eve ve kimsenin... *hiç kimsenin*... beni umursamadığı bir şehre göndermeye çalıştın. Sen ve prensesin bir öpücükle beni cehenneme gönderdiniz ve şimdi benim için endişelenen bir çocuğa ve sonunda gerçek olabilecek mutlu bir sona ulaştığım zaman da... yine beyaz atınla gelip elimdekileri almaya çalışıyorsun."

Tedros bir zamanlar prensesi olan yatağa bağlanmış kuza baktı. "Sophie, anlamıyor musun? Görüldüğü gibi değil o. Senin gerçek aşkın değil. *Körü* o. Eğer onunla kalırsan sen de Kücü olacaksın ve bu sefer İyiye dönüşün olmayacak."

Sophie'nin gözleri parladı. "Tüm hayatım boyunca neden bir peri masalı istedim biliyor musun? Çünkü peri masalı demek sevginin hiç bitmemesi demek. Bu sevginin sen olduğunu düşünmüştüm ben Tedros. Sonra da Agatha olduğunu düşündüm. Ama bu sevgi o. O olmak zorunda."

Tedros masadan kalktı. Sophie prensi yatağa yaklaşıırken izledi, yatağa yanına oturduğu zaman saçları meşalenin ışığında parlıyordu. Sessizlik içinde otururken bacakları birbirine değiyordu.

"Seni sevmek bu kadar yolu gelir miydik sence?" dedi sakın bir şekilde. "Senin en iyi arkadaşların biz."

Sophie kafasını çevirdi. "Hayır, *Agatha* benim en yakın arkadaşımdı. Tek arkadaşımdı. Ona ihtiyacım vardı, Tedros. Herkesten çok ona. Ama sen Agatha'nın bir erkek ve arkadaşısı arasında seçim yapmasına sebep oldun. Şimdi de beni seçim

yapmaya zorluyorsun." Sophie başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Beni nasıl bir kenara atabildi?"

"Hata yaptı, Sophie," dedi Tedros. "Aşk için savaşıırken bazen rümi dünyanın sana karşı olduğunu düşünürsün. Korkarsın. Olmayan şeyleri görürsün. Agatha'ya böyle oldu. Bana da aynı şey oldu. Şimdi de sana oluyor."

Tedros'un arkadan uzanıp ilk düğümü çözdüğünü hissetti.

"Ama artık bizi tutan hiçbir şey yok," dedi Tedros. "Şimdi hep birlikte olabiliriz."

"Peri masallarının bile bir sınırı vardır," dedi Sophie. "Üç kişi Sonsuza Dek Mutlu olamazlar. Ben yalnız kalmadan olmaz."

"Yalnız kalmayacaksın, Sophie." Diğer düğüme uzanırken Sophie Tedros'un kolunun boynunu okşadığını hissedebiliyordu. "Senin mutluluğunu görmek isteyen iki kişi olacak. Sen hayatımıza dâhil olana kadar biz de mutlu olamayacağız zaten."

"Agatha ve sen birbirinize sahipsiniz. Bana ihtiyacınız yok."

"Agatha ve ben seni bulana kadar zar zor aynı odada kalabiliyorduk. Seni asla geride bırakmamalıydık." Sophie Tedros'un bileğine dokunduğunu hissetti, düğümü çözüyordu. "Seni bulduğumuz ve geçmişteki hatalarımızı düzelttiğimiz bu yolculuk Agatha ve beni birbirimize yakınlaştırdı. Daha önce de hep yaptığın gibi sen bizi birbirimize yakınlaştırdın."

Kadife kelepçe düştü ve Sophie serbest kaldı. Tedros'un gözlerine baktı, son söyledikleri Sophie'ye dokunmuştu.

"Bizimle gel, Sophie," dedi Tedros, baloya çağırdığı zaman yaptığı gibi Sophie'nin çenesini kaldırarak. "Agatha ve benimle Camelot'a gel."

Sophie göğsüne doğru kıvnıldı ve Tedros ona sarıldı. "Belki göremiyor olabilirsin ama şimdi de sen Rafal ve beni birbirimize

yakınlaştırdın,” diye fısıldadı, neredeyse kendine fısıldıyor gibiydi.
“Ne?”

“Eğer sizinle gidersem, tekrar sevgiyi bulamayacağım,” dedi Sophie, Tedros’a daha da sokuldu. “Masalım bunu gösteriyor. Kimse beni sevmiyor. En yakın arkadaşım. Babam. Prensım. Hort bile beni istemiyor artık.”

“Çünkü aşkın gerçekte ne olduğunu unuttun. Sevgiye giden yol İyidir, Sophie; Kötü değil.”

“Benim tek yolum Rafal artık,” dedi bir prenze bu kadar yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak...

“Bir yolu olmak zorunda,” diye bastırdı Tedros. “Seni bizimle götürmenin bir yolu olmak zorunda.”

“Hayır, artık çok geç...” Sophie kokusunu içine çekti. Kendini geriye çekmeye, Tedros’u bırakmaya çalıştı. “Agatha’yı da al ve git.”

“Sensiz olmaz,” dedi Tedros; dudakları Sophie’nin kulağına değiyordu.

“Onu bırakmayacağım... gerçek aşkıyı terk etmeyeceğim,” diye karşı çıktı Sophie; güç almak için Rafal’ın yüzüğüne baktı.

Fakat artık parmağında başka bir şey vardı. Bağlar sürtünerek ortaya çıkarmıştı. Kalbinin bunca zamandır verdiği tek cevap...

“Sen...” diye fısıldadı.

“Ben?” diye fısıldayarak karşılık verdi Tedros.

Sophie, Tedros’un elini tuttu.

Tedros ellerine baktı ve kaskatı kesildi.

Çünkü artık Sophie’nin derisinde kendi ismini görebiliyordu.

“Sen bana geri dönmediğin sürece,” dedi Sophie.

Peri Tozu Seyahatinde Son Durak

Koyun karşı taraflarında bir saat geçmişti. 11:30. Excalibur'u bulmak için son otuz dakika. *Ya gece yarısına kadar geçide varamazsam?* diye düşündü Agatha, Okul Müdürü'nü hava boşluğunda hızla yürüyerek takip ederken. *Tedros bana bakmaya gelecek mi acaba? Şatoya girmeye çalışacak mı?* Bunun olmasına izin veremezdi. Tedros bunu yaparsa kendisini bir ölüm tuzağının içine atardı.

Bir an duraksadı.

Agatha kaçış yolunu tıkayan siyah kaya parçasına bakakalmıştı. Bu esnada Okul Müdürü'nün ayak sesleri Agatha'yı kovalayan Kötülerin seslerinin gerisinde kalmıştı.

Panîge kapılan Agatha tam arkasını dönüp müzeye gitmek için başka bir yol arayacakken kaçış yolunda küçük bir boşluk olduğunu fark etti. Boşluğun köşesine doğru sürünerek gitti ve aşağı baktı.

Simsiyah bir boşluk.

Ya kaçış yolundaki son yola geri dönüp Okul Müdürü'ne kaybetmeyi göze alacaktı... ya da bu aptalca ölümcül şans kullanacaktı.

Agatha bacaklarını boşluğun ucuna doğru kaydırdı.

Ardından kendini bıraktı.

Yerçekimi onu serbestçe düşürmeye devam ederken arka tarafı düz taştan oluşan bir kaydırığa yapışmıştı ve bu onu karanlığa doğru fırlatıyordu. Kaydırak birdenbire sola doğru saptı ve Agatha nereye gittiğini bilmeden kendi tarafına doğru devrildi. Aruk daha fazla ışık yoktu, sadece amansız bir karanlık vardı ve tıkanmış labirentte takılı kalmış bir ölü perinin saçtığı tuhaf yeşil bir parıltı vardı. Agatha kollarını göğsünün üzerinde birbirine bağladı ve kendini bir yüzücü gibi girdap dalgasına bıraktı. En keskin ve korkunç açılardan dönüyordu ve tam bu durumun dehşet bir ölümle sonuçlanacağına kendini inandırmak üzereydi ki kaydıraktan bir şarapnel gibi fırladı, düz metal bir zemine savruldu ve çelik bir demir parmaklığın üzerinde yüzüstü bir şekilde çakılı kaldı.

Of.

Agatha yanaklarındaki izleri sürterek suntaları kenara kaldırdı. Parmaklıkların arasından yeşil bir meşaleyle az da olsa aydınlatılmış boş bir oda görebiliyordu. Odada kimse yoktu ve ne duvarlarda ne de isli siyah zeminde bir şey vardı. Hal böyleyken bu yer Agatha'ya tanıdık gelmişti. Parmaklığa daha da yaklaştı ve odaya gözlerini kısararak bakarken küllerin sıçradığı bir kapı ve kapıdaki yanan kırmızı harfleri gördü:

KÖTÜLÜK SERGİSİ

Kötülük Sergisi.

Agatha dizlerinin üstüne çöktü. Şatroyu çok hızlı geçmişti ve Okul Müdürü'nün buraya gelme ihtimali yoktu. Bu demek oluyordu ki...

Ondan önce bayardım.

Agatha, Okul Müdürü'nün gelip kendisini onu öldürecek silaha götürmesini bekliyordu.

Bekledi.

Bekledi.

Ve bekledi.

Şatodaki saat bir kez çınladı.

11:45.

Yolda bir şey onu durdurmuş olmalı, diye düşündü Agatha. Ancak daha fazla bekleyecek zaman yoktu. On beş dakika içinde Merlin kapının orada olacaktı.

Agatha taş parçasından kolayca ayrılan çelik parmağının tutacağına tutundu. Arkasında ayak sesleri bırakarak delikten aşağı doğru indi ve bakanın kenarlarına doğru tutundu. Kolları gerildi, salıncaktan inermişçesine havaya doğru bacaklarını salladı ve ses çıkarmadan yere bastı.

Agatha bir zamanlar Kötülüğün zaferlerinden kalan eserlerle dolu fakat şimdi bomboş olan müzede göz gezdiriyordu. Doğru ya, Excalibur'un bir masada Agatha için hazır bekleyeceğini düşünmemişti ancak bu odada Tedros'un kılıcının saklanmış olabileceği hiçbir yer yoktu. Zemin tek bir taş levhadan oluşuyordu, bütün kutular ve çerçeveler kaybolmuştu ve duvarların hepsi boştu.

Hepsi değil, diye düşündü Agatha, bir şeyi fark ederek köşeye doğru yönelirken.

Uzaktaki duvarda gölgelerin altında gizli bir tane tablo kalmıştı.

Agatha daha yakından baktı, gözleri karanlığa alışmıştı ve sonra bunun tanıdığı bir tablo olduğunu fark etti.

Bir köy meydanında, öfkeli çocuklar bir şenlik ateşinin içine masal kitapları fırlatmış, onların yanışlarını izliyorlardı. Köyün arkasında ise, karanlık bir orman gökyüzünü kırmızı ve siyah dumanlarla kaplayan alevlerin içinde kalmıştı.

Tablodaki renkler puslu ve izlenime dayalıydı, biçem ise belirgindi. Bu tablo hayatını Okul Müdürü'yle savaşmaya adanmadan önce Tarih öğretmeni olan kör kâhin Profesör August Sader'a aitti. Agatha bu manzaranın Sader'ın bir zamanlar İyilik Galerisi'nde bulunmuş olan eseri Okur Kehaneti'ndeki son sahne olduğunu fark etti. Sader, Kehanet'in bir parçası olarak, Agatha ve Sophie gibi Okur çiftlerin İyilik ve Kötülük Okulu'na kaçırılacağını tahmin etmişti. Ancak onlardan sonra tahmin edilen başka Okurlar yoktu... bunun yerine, sadece bu manzarada Gavalton'un çocukları onun peri masallarını sis bulutları çökerken yakıyordu.

Fakat bunlar sis bulutları değildi, Agatha onlara daha yakından bakınca ilk senedeki anılarından hatırlayıp fark etmişti. Bunlar tüm şehri kaplayan kocaman ve korkunç gölgelerdi... ve Agatha burunu ruvale değdirecek kadar yaklaştığında sislerin içindeki benzer şekilleri görmeye başladı...

Bir devin *kel kafası*... bir kurdun dişlek ağzı... bir üvey annenin saç topuzu... bir kaptanın yuvarlak kancası...

Bunlar sadece gölgeler değildi.

Bunlar Kötülerdi. Gerçek Kötülerdi.

Hepsi Gavalidon'a geliyordu.

Agatha geri çekildi, üvey annenin uğursuzluk getiren sözlerini duyuyordu: "*Her bir masal bizi değiştirdi ve Okur Dünyası'na bir adım daha yaklaştırdı...*"

Ölümünden önce, Sader'in kehanette bulunduğu bir diğer şey ise şuydu: Okul Müdürü'nün Karanlık Ordusu onun köyüne giriyordu.

Ama neden? Okul Müdürü Gavalidon'dan ne isteyebilirdi ki?

Agatha korkuyla gölgelere daha dikkatlice baktı, anlamaya çalışıyordu...

Fakat tablodaki başka bir şey onun dikkatini çekmişti.

Şenlik ateşinin ötesinde, meydanın iç taraflarında, Bay Deauville'in oyuk kitapçı dükkanındaki gölgeğin altında küçük bir altın parçası vardı. Agatha altın kılıç kabzasının üstündeki elmas desenleri ve bir örsün içine gömülü olan geniş gümüş bir kılıcı fark etti. Gözlerini ovuşturdu.

Hiç şüphe yoktu.

Excalibur resmin *içindeydi*.

Agatha şaşırması bir şekilde elini yağlı boyayla yapılmış tuvalin üzerinde gezdirdiyordu, sert ve pürüzlüydü... ardından parmakları kılıcın kabzasına değdi. Aniden tablodaki doku değişmişti: sıcak, düz ve metalik. Tuvale daha sertçe bastırıldı ve tırnaklarının dar ve yapışkan yüzeyden içeri girişini seyretti, tuhaf bir ıslaklık parmak uçlarını sınıslıkladı etmişti. Eli bileğine kadar tuvalin içine girmişti ve Agatha parmaklarını tabloda görmeye başlamıştı; kılıcın kabzasına ulaşıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Excalibur'un kabzasını tablonun içinde kavradı ve elinden geldiğince güçlü bir şekilde çekti. Kılıç adeta bir çiçeğin sudan dışarıya akması gibi çıkmıştı. Agatha, eli ve kılıç tablodan çıkarken sallanıyordu ve kılıcın ağırlığı yüzünden yere

düşmüştü.

Yavaşça kafasını kaldırdı ve Excalibur'a baktı, hâlâ yumruğunun içindeydi. Daha sonra tabloya baktı, Bay Deauville'in önünde boş bir örs duruyordu.

Aman Tanrım.

Ayağa kalktı ve prensinin kılıcını meşalenin ışığına doğru sapladı.

Başardım.

Gerçekten başardım!

Görev tamamlandı.

Geriye on dakika kaldı.

Agatha'nın yüzünde bir rahatlama ve gurur vardı. Kapiya doğru hızla döndü, kılıç elindeydi ve bu bozulmuş şatodan çıkıp biçim değiştirmeye hazırdı.

Agatha kılıcı düşürdü.

"Ben seni asla küçümsemiyorum, Agatha," dedi genç Okul Müdürü; üstü çıplak ve siyah bir pantolon giymiş vaziyette duvara yaslanmıştı. "Ama yine de sen beni küçümsüyorsun. Ölümü yenen bir büyücü gençliğine döner, senin en iyi arkadaşını benim kraliçem yapar ve sen ise üç metre tepemdeki delikte senin nefesini duyamayacağımı zannedersin... hiçbir sebep yokken müzeyi korumam gerektiğini söyleyeceğimi... ve bilerek şatoma giren bir davetsiz misafiri aramaktan vazgeçeceğimi... hiçbir sebep yokken..." Yakışıklı delikanlı kaşlarını kaldırdı. "Elbette ki senin kulak misafiri olduğunu bilmediğim sürece."

Agatha'nın kalbi patlayacaktı nerdeyse. "O zaman n-n-neden beni salonda öldürmedin?"

"Tek bir şey için, bir süredir sinir bozucu yaşlı bir büyücünün sana ve prensine beni yenmeniz için tavsiyede bulunduğundan şüpheleniyordum ve şimdi şüphelerimin doğru olduğuna dair

kanıtlarım var. Diğer bir yandan, Excalibur'un Merlin'in inandığı kadar güçlü olup olmadığını merak ediyordum. Bu yüzden, kimse onu geri alabileceğimi beklemesin diye tabloya saklarken kılıcı biraz çekici hale getirdim. Bu da *sen* onu çekip aldığıında, Excalibur'un büyüünün benimkinden daha fazla olacağı anlamına geliyordu. Kılıç birdenbire dostlarını tanıyacak ve beni hayatta tutan yüzüğü yok edecek kadar güçlü olacaktı. Ancak, sanırım seni henüz öldürmemiş olmam için üçüncü bir neden daha var Agatha. En iyi arkadaşının gönlünü fetheden erkekle tanışman gerekir diye düşünmüştüm. Bu arada bana Rafal diye bilirsin," dedi gülerek Agatha'nın yanından geçerken. "Sophie böyle der bana."

Agatha kılıcı kaparak ona doğru attı ve kılıç, Rafal'ın önüne düştü. "Sader neden Gavalton'daki Kötüleri resmetsin ki? Tablo ne anlama geliyor?"

Rafal şaşırmış şekilde kılıcın ağzına baktı. "Agatha, Sophie'yle beraber kulemi ziyaret ettiğinizde size ne dediğimi hatırlıyor musun? Size çözmeniz için bir bilmecce vermiştim ve sizi okullarınıza geri göndermiştim fakat bana kızmıştınız. Sizinkileri rahat bırakıp başla köylerde avlanmamı istemiştin. Ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?"

Agatha bir anda bu anları tekrar yaşıyormuş gibi hissetti, Rafal'ın cevabı zihninde canlandı... eski maskeli Okul Müdürü şimdi karşısında duran bu genç adamdan çok farklıydı ve şimdi Agatha'yı bir soruyla baş başa bırakmıştı.

Ona iki yıldır eziyet eden bir soru.

Hiçbir zaman bir anlam ifade etmeyen bir soru.

"Ne diğer köyleri?" diye fısıldadı Agatha.

"İşte buradaki," diye sırtı Rafal. "Görüyorsun ya Agatha; her zaman Okur Dünyası'nın büyüler âleminde çok uzakta olan

'gerçek bir dünya' olduğunu sandın. Ama aslında senin dünya aynı zamanda Sonsuz Orman'ın bir *parçası*. Hem, bir masal ülkesi onlara inanan Okurlar olmadan nasıl var olabilir ki?

Agatha donakalmıştı. "Gavaldon da Ormanların *içinde* mi?"

"Neden sadece senin köyündeki Okurların kaçırıldıklarını düşünüyorsun? Neden köyünden kaçmaya çalışmanın buna neden olacağını düşünüyorsun?" dedi Rafal. "Sizinki dünyamızdaki büyülenmemiş bir krallık ancak hâlâ peri masalı dünyasının bir *parçası*. Tıpkı Camelot, Netherwood ya da bu okulun kendisi gibi peri masallarının bir *parçası* olduğu gibi. İşte bu yüzden buradaki hiçbir sınıf birisi İyiliğe diğeri Kötülüğe inanan iki Okur olmadan tamamlanmış sayılamaz.

Agatha'nın aklı Rafal'ın sözlerindeki kötülüğü anlamaya çalışırken yerinden uçmuştu adeta.

"Aslında Okurlara erişmek için tek yolum tıpkı Orman'daki her krallık gibi onların okulumda hoş ve güvenli bir şekilde temsil edildiklerinden emin olmak" diye devam etti Rafal. "Bizim dünyamız varlığını sürdürmek için yeni masallara ihtiyaç duyduğu kadar yeni Okurlara da ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden Gavaldon'u dünyamızın geri kalanından koruyan büyülü kapılar var. İşte bundan dolayı biz ona Uzak Orman diyoruz. Okurlar masallarımızı canlı tuttukları için masallardaki insanlar uzun süre sonra ölüyor. Hatta Okurların dünyamızda benden daha etkili olan tek güç olduğunu söyleyebiliriz. Kötülüğe karşı İyiliğin gücüne *inanan* Okurlar olduğu sürece ben Orman'daki bütün Sonsuzlar krallıklarını yok etsem dahi İyilik kazanmaya devam edecektir. Çünkü ne yaparsam yapayım daima Okurlar olacaktır. Okurlar Eski masallara inanırlar, sonsuza dek nesilden nesle aktarırlar ve benim kontrolüm dışında İyiliği canlı tutarlar..."

Genç Okul Müdürü duraksadı. "Ama yine de, eğer tıpkı senin öğrenci arkadaşların gibi Okurlar da Eskinin *Yeni*'ye dönüşüğünü öğrenirlerse ne olur? Ya masalları canlı tutan bir güç deger verdikleri İyilik hikâyelerinin bir yalandan ibaret olduğunu fark ederse? O zaman Kötülük her zaman kazanır, kazanmıştır ve kazanacaktır anlamına mı gelir bu? Sonra ne olur?" Mavi renkli gözleri tablodaki ateşi yansıtıyordu. "Gavalton'a giden kapılar sizin peri masalınızın *gerçek* sonu için açılacak. Bu son Sonsuza Dek Mutluluğu tamamen yok edecek... ve sonsuza dek İyiliğe bir son verecek."

Agatha bembeyaz kesilmişti. "Ne sonu? Gavalton'dan ne istiyorsun?"

"Ben mi?" diye pis pis güldü Rafal. "Yo hayır. Endişelenmen gereken kişi ben değilim, Agatha. Eger Evelyn Sader'dan öğrenmen gereken bir şey varsa o da bir peri masalındaki en tehlikeli kişinin aşk için her şeyi yapabilecek kişi olduğudur. Bu da senin en iyi arkadaşını gayet iyi tanımlıyor, öyle değil mi?"

Okul müdürü avucunu açıp uzandı ve Excalibur Agatha'nın elinden onun eline geçti. Daha da fazla sırtmaya başladı, inanılmaz derecede yakışıklıydı.

"Ve bu senin en iyi arkadaşın *bana* âşık olduğunda gerçekleştirebilir."

"*Ben mi?*" diye yatağa atladı Tedros. "*Beni* mi geri istiyorsun?"

Sophie yatakta ayağa kalktı. "Benim yerime Agatha'yı seçtiğini biliyorum, Teddy. Şu an senin prensesinin o olduğunu biliyorum. Tek istediğim ise kesin olarak karar vermeden önce dikkatli olman. Son hâlâ yazılmadı, öyle değil mi? Sen ve Aggie'yle beraber Camelot'a gideceğim. İstediklin her şeyi yapacağım. Senin Mutlu Sonun olmam için sadece bana bir şans daha ver."

Tedros hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ben... Ben ne dediğini bilmiyorum...”

“Eğer bana Mutlu Sonumu soruyorsan, sorman gerektiğini söylüyorum,” dedi Sophie.

Tedros gömleğinin parçalarını tutarak bir duvara doğru yaslandı. Hikâyecî'nin onlardan ikisini Okul Müdürü'nün odasında kuzgın bir şekilde esir aldığını görebiliyordu “Ya vermezsem?”

Sophie'nin parmak uçları kızardı sinirden. “O zaman Rafal'ı seçerim ve tüm sadakatim ona olur ve senin burada olduğunu ona söylemek zorunda kalırım.”

“Kendini dinle Sophie. Benden ne istediğine kulak ver,” diye savunmaya geçti Tedros. “Sen çok güzel, zeki ve her konuda akılsın ve hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Seni ilk sene de gördüğüm andan beri, benim gelecekteki kraliçem olduğunu düşünmüştüm. Ancak biz birlikte olmayı zaten denedik. Kâğıt üzerinde ne kadar iyi gözükürsek gözükelim sonunda arkadaş olmamız gerektiğini anlıyoruz. Sadece arkadaş. Tıpkı geçen senedeki gibi...”

“Beni öpmeye çalıştığın zaman mı?” dedi Sophie.

“Bu... bunun bir alakası yok...” diye geveledi Tedros. “Hem ben Agatha'yla beraber mutlu olsam ne fark eder...”

“Gerçekten mi?” dedi Sophie yataktan çıkıp ona doğru yönelirken. “İkinizi yeniden bir araya getirdiğimi söylemiştin. Bu da daha önce ayrıldığınız anlamına gelir ve eğer ilişkinizi *düzeltilmek* için üçüncü bir kişiye gerek varsa mutlu olmadığınız anlamına gelir.”

“Bak, Mutlu Sonlar zaman, çaba ve bağlılık gerektirir,” diye çıkıştı Tedros. “Agatha'yla benimki de aşk uğruna mücadele eden ve savaşan son Mutlu Son olmayacak. Sen kendi haline bak sadece.”

Sophie durakladı. "Haklısın Teddy. Bu yüzden kalbime benim *gerçek* sonumun ne olacağını sordum ve şöyle söyledi." Cildindeki mürekkebi gösteriyordu, çaresizlik sesine yansımıştı. "Rafal'ı sevmek istiyorum. Sen hariç herhangi birini sevmek istiyorum. Sen bana acı, zarar ve utançtan başka bir şey vermiyorsun. Fakat kalbim sadece senin adını tanıyor Teddy. Bunun doğru olduğunu görmekten başka ne yapabilirim?" Ağlayarak gözlerini ona dikti. "Peri masalımız bizi burada ve şimdi tekrar bir araya getirdi çünkü farklı bir son istiyor. Yoksa neden burada Agatha olmadan yalnız kalasın ki? Neden en iyi arkadaşımı değil de beni kurtaracak kişi olasın ki?"

Tedros kendisini ve Sophie'yi bu noktaya getiren tüm olayları düşünerek sertleşmeye başladı. İkisi iki sene içerisinde ilk kez yalnızdılar, yüz yüzediler ve hiçbir gizli saklı yoktu. Tedros'un yanakları elma gibi kızarmıştı. "Bunu asla Agatha'ya yapamam. Sana da yapamam Sophie. Sen artık bir büyücü değilsin..."

"Ama yine de sen *onun* yeniden düşünmesini sağlayana dek Agatha ve benim Mutlu Sonlarımız vardı," dedi Sophie, yaklaşıp. "Eğer kalbini açmanı istemek beni bir büyücü yapıyorsa, o zaman sen de öylesin. Tedros. Çünkü sen de aynı şeyi Agatha *benim* prensesimken ona yaptın."

Tedros'un dili tutulmuştu.

"Ancak şimdi hepimiz için gerçekle yüzleşme zamanı geldi. Aruk Mutlu Son zamanı," Sophie onu köşeye sıkıştırmıştı. "Gerçek prensesinin kim olduğunu bilmek istemez misin Teddy?" diyerek gözlerinin içine baktı. "Baban seni son bir kez yakından görmek istemez miydi?"

Tedros başını çevirdi, o kadar sinirliydi ki Sophie onun çenesindeki kemikleri görebiliyordu. "Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Tedros.

"Teddy, dinle beni. İstedigin gibi yaparak Rafal'dan ayrılacağım," dedi Sophie. "Onun yüzüğünü yok edeceğim ve kalbimi sonsuza dek iyiliğe adayacağım. Seni ve Agatha'yı krallığına kadar takip edeceğim. Böylece Mutlu Sonunuza yardımcı olarak senin onu seçmeni ve yalnız kalmamı da göze alacağım. Senden sadece bana basit bir söz vermeni istiyorum: prensesini sonsuza dek seçmeden önce bana bir şans daha ver."

Tedros yavaşça ona doğru baktı...

"Tamam, anlaşlık," dedi. Pencereye doğru gittiler.

Rafal, Excalibur'u Agatha'nın boğazına dayamış Sophie'ye kuzgün bir şekilde bakıyordu.

Ancak Agatha kadar şaşırılmış değildi.

Hort yukarı kattan gelen öğretmeninin boğuk bağırışlarını duyunca uyandı. Birkaç kelimeden fazla bir şey anlayamıyordu: Aric falan mı saldırmıştı? Davetsiz bir misafir mi vardı?

İlk olarak Sophie'nin güvende olduğunu kontrol etmek istedi. Daha sonra onun şatodan çok uzakta yani yaşlı ahmanın kulesinde olduğunu hatırladı ve onun hakkında *düşünmeme* konusunda oldukça iyiydi. Kaybedecek zaman yoktu.

Bir zamanlar tüm kızların ağzlarını sulandıran yakışıklı Chaddick ve Nicholas'a bir göz attı, yataklarında uyuyorlardı.

Hort pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Şimdi bütün kızlar onun peşindeydi.

Kızların onun kaslarına bakaşlarını ve salonda edepsizce kur yapışlarını gördü, onu bir kuzu incigi gibi görüyorlardı. Sonsuz ya da Hiç fark etmeksizin okuldaki herkese sahip olabilirdi.

Hal böyleyken, pencereye yaslanmış bir şekilde Mavi Orman'ın üstündeki Okul Müdürü'nün kulesine bakarken burada Sophie'yle beraber yaşamının nasıl olacağını merak ediyordu.

İkisi birlikte tüm Kötüleri yönetecekti... Onu kollarında öperken hayal edince ateşli ve yakıcı bir his tüm vücudunu sardı.

Yüzü pespembe olmuştu, terliyordu.

Hayır.

O sana zarar verir.

Sadece zarar verir sana.

Onu sevmeye artık.

Bakışlarını Orman'dan ağılayarak çevirdi, dişlerini sıkı ve yasığına atladı... ve geriye doğru yaslandı.

Okul Müdürü'nün penceresinden küçük bir nokta kadar altın parıltıyordu.

Sadece altın değil. Ten ve piriç sarısı renginde, keten ile kehribar arası bir şeydi.

Bu rengi biliyordu çünkü Camelot'un prensi hakkında her şeyi biliyordu.

Fakat prensin parıltısının Okul Müdürü'nün kulesinde neden var olduğunu bilmiyordu.

Tedros, Sophie'yi bileğinden tuttu ve parlayan parmağını onun boğazına dayadı. "Agatha'ya zarar verirken kraliçeni öldürürüm," diye uyardı Okul Müdürü'nü. Ancak Rafal, Excalibur'u Agatha'nın omzuna daha da bastırdı.

"Teddy... iyi bir anlaşma değil bu..." dedi Sophie, zar zor soluyarak.

Ancak iki üstü çıplak erkek, tutsaklarını daha sıkı kavramış birbirlerine bakıyorlardı.

Kılıcın soğuk bıçağını hisseden Agatha şaşkınlıktan titriyordu. Prensini ve en iyi arkadaşının onu ölümcül kötü adamın elinden kurtaracağına inanıyordu. Bunun yerine ise Tedros'u gömleği yırtık şekilde ve Sophie'yi de ona prensi olmasını isterken buldu.

"Agatha'yı bırak *gitsin* dedim," diye homurdandı Tedros, gövdesi kıpkırmızıydı.

"Yo hayır, şimdi sen benim prensim misin?" dedi Agatha, Okul Müdürü'nün soğuk ve solgun göğsündeyken. "Daha demin *yeni* bir prenses arayışında olan prens mi?"

"Kes şunu Agatha," diye çıkıştı Tedros, yanan parmak ucunu Sophie'nin boğazında tutarak. "Rafal, onu bırak yoksa..."

"Yoksa ne olur?" Rafal garip biçimde rahattı ve Sophie'ye dik dik bakıyordu. "Buraya kurtarmak için geldiğin bir kızı mı öldürsün? *Sana* kalbini vermiş bir kızı mı?"

Yüzünde bir kuzgınlık ya da intikam ifadesi yoktu, sadece Sophie'yi cesaretsiz bırakan, havalı bir ifade vardı. "Rafal, üzgünüm," dedi Sophie. "Fakat bu sefer doğru seçimi yapmalıyım. *Benim* için doğru olan seçimi."

"En iyi arkadaşına ihanet etmek gibi mi?" dedi Agatha, Sophie'yi azarlayarak. Sonra Tedros'a döndü. "Ya da prensesine onu ne kadar çok sevdiğini söyleyip o gözden uzak olduğunda yokmuş gibi davranarak mı?"

"Ben sadece onu dinliyordum," diye karşılık verdi Tedros. "Eğer ona ikinci bir şans verirsem Sophie bizle geleceğini söyledi. Her şey yolundayken, bunun iyi bir istek olduğunu düşünmüyor musun?"

"İkinci bir şans mı?" diye güldü Agatha. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, Hester'ın odasında birbirimize söylediklerimizden sonra şimdi başka bir kızla mı denemek istiyorsun?"

"Anlamıyorsunuz," dedi Tedros sinirle. "Neden bana hiç güvenmiyorsunuz? Neden *bize* hiç güvenmiyorsunuz?"

Rafal kaşlarını kaldırarak, "Sultanımla aynı soruyu ben de soruyorum. İlk defa bir Sonsuz'la aynı fikirdeyim," dedi.

Yakışıklı prene sırtarak bakıyordu. Tedros yüzünü çevirdi.

İki çift arasında sessizlik vardı. Hikâyeci bile bocalamıştı, aralık kimin kimi koruduğundan emin değildi.

"Beni kafaya takmayın," dedi Rafal. "Siz üçünüz beraberken kim kötü bir adama ihtiyaç duyar ki?"

"Umursama onu Agatha..." dedi Tedros.

"Eğer 'bize güvenmemi' istiyorsan söyle ona, Tedros," dedi Agatha usulca. "Ona benim sonsuza kadar senin prensesin olduğumu söyle. Tam şimdi ve burada."

Tedros morali bozuk şekilde ona bakıyordu. Sanki ayrı telden çalışıyorlardı.

"Söleyemezsin, öyle değil mi?" dedi Agatha.

"Agatha, canım, birbirimizi bir süredir görmedik biliyorum," diye atladı Sophie. "Ama bilirsin erkekler böyledir, tehditler onları sadece kötüleştirir..."

"Seninle konuşmaktansa boğazımın kesilmesini tercih ederim," diye çıkıştı Agatha.

Sophie sesini kesmişti.

"Agatha, seni seviyorum," dedi Tedros kendinden emin bir şekilde. "Ama Sophie'nin benden istediği tek şey Mutlu Sonumuza yol almadan önce ikinci kez düşünmem. Tıpkı bizim *ondan* istediğimiz gibi. Bu gayet adil, öyle değil mi? Ardından Sophie'ye döndü. "Eğer sana bir şans verirsem yüzüğü yok edeceğine dair söz ver. Biz buradan gider gitmez yüzüğü yok edeceğine dair söz ver."

Sophie Rafal'ın sinirlenip onu tehdit etmesi için bekledi fakat Rafal garip bir biçimde eğlenmiş gözüküyordu. Rafal'ın sırtından kafası karışmış bir şekilde "Söz veriyorum," dedi.

Rafal burnundan soluyordu.

"Gördün mü?" diye Agatha'yı sıkıştırdı Tedros. "Yapmam gereken tek şey kalbimin sesini dinlemek ve böylece her şey

mutlu bir şekilde sona erecek.”

Agatha onun yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordu; sanki sorun yaratan o değil de Agatha’ydı. Bu Agatha’yı sadece daha da üzmüştü. “Ya benim kalbime ne olacak, Tedros? Nasıl orada dikilip gözlerimin içine bakıyorsun ve...”

Donup kalmıştı ve prensinin mavi gözleriyle ona dik dik bakışındaki belirginliği hissediyordu.

Yalan söylüyordu.

Tedros *yalan söylüyordu*.

Gerçeğe ve sözlerine bağlı kalan prens onun için yalan söylüyordu.

Sophie’ye sadece onun duymak istediklerini söylüyordu. En iyi arkadaşını Körülüğün elinden kurtarmak ve o yüzüğü yok etmek için her şeyi yapıyordu. Hatta Sophie’ye kalbini kazanmak için gerçek bir şans vermiş gibi yapıyordu.

Tedros’un tüm bu zamanda ona anlatmaya çalıştığı şeyler buna değerd. Bir yüzük yok olacak ve iyilik kahramanları kurtulacaktı. En iyi arkadaşı kurtaracaktı. Prensî hâlâ onun olacaktı...

Ve Agatha’nın yapması gereken tek şey yalana ayak uydurmaktı.

Bunun yüzde yüzden bile daha iyi bir şey olduğunu düşünerek onu oracıkta öpmekten kendini zor tuttu.

“Şartlarımızı anladın mı?” diye gülümsedi prensi, onun yüzündeki ifadenin değiştiğini görerek.

“Sophie’ye ikinci bir şans vereceksin ve senin kalbini takip edecek...” diye gülümsedi Agatha.

Şimdi Sophie’nin de gözleri gülüyordu, ikisine de dalgınca bakıyordu.

“...Camelot’un gelecekteki kraliçesi,” diyerek Agatha’ya bakıyordu Tedros.

Agatha'nın yüzündeki gülümseme yok oldu.

Kraliçe.

Yine o kelime. Bu kelime hiçbir zaman ona gerçekçi gelmemişti.

Orman'a geri döndükleri andan beri kafasından Camelot'a dönme düşüncesini tamamen çıkarmıştı. Ya Tedros'la ilk başta ayıtlacağını ya Sophie'yi kurtarıırken öleceğini ya da Orman'ın karanlıklar derinliklerinde hepsini öldüreceğini zannetmişti. Aslında, Sophie'yi bulmaya ne kadar çalışırlarsa, Agatha da Tedros'la o kadar çok kavga ediyordu. Sanki farkında olmadan onlara Camelot'a asla geri *dönemeyeceklerini* söylemeye çalışıyordu.

Ancak şimdi bilinen en ünlü krallığın kraliçesi olacağı bir gelecek karşı karşıyaydı. Tedros'un annesinin başarısızlığından sonra insanların acımasızca yargılayacağı bir kraliçe olarak... Tacının efsanesini yeniden canlandırması gereken bir kraliçe olarak...

Ve onunla bu taç arasında bir büyük yalandan başka bir şey yoktu.

Tam o anda ve orada Agatha, Tedros'u gelecekleri hakkında endişelendiği için suçlarken, aslında Tedros hiç de endişelenmiyordu... Aslında endişelenen Agatha'ydı.

Ben. Bir kraliçe mi? Gerçek bir kraliçe mi?

Tedros onun yüzündeki kötü ifadeyi görmüştü ve kendi yüzündeki gülümseme de yok oluyordu. Son engeli aşmadan önce Agatha'nın zaman kazanmaya çalıştığını biliyormuş gibiydi.

"Aggie?" dedi Sophie.

Agatha kafasını kaldırdı.

"Ben hâlâ onun kraliçesiymişim gibi hissediyorum," dedi Sophie Agatha'nın yüzündeki ifadeyi okuyarak. "Bu da demek oluyor ki hâlâ bizim masalımızdaki bir şey yanlış, öyle değil mi?"

Agatha, Sophie'nin yüzündeki inanmışlık ifadesini görebiliyordu ve heyecandan midesi iyice yerinden oynamıştı adeta. Bir şeyler yanlıştı. Sophie'nin kalbi ona tamamen evet derken Agatha'nın kalbi ona asla Camelot'a kraliçe olmak istemediğini söylüyordu. Bu durumda Tedros ve Agatha Mutlu Sonlarına nasıl sahip olabiliyorlardı?

Belki de bu yüzden Tedros'la birlikte asla Mutlu Sonlarına yol alamadıklarını düşündü Agatha. Çünkü aralarında bir şey eksikti ve belki de bu şey asla tamamlanamamıştı. Çünkü bu şey... Agatha'ydı.

"Hmm, şimdi durum daha da ilginçleşti, öyle değil mi?" dedi soğuk bir ses.

Tüm gözler Okul Müdürü'ne döndü; şehvetli dudaklarıyla sırıtiyordu.

"Bayanlar ve baylar, Kötülüğün kraliçesi hâlâ İyiliğin tahtı için can atıyor," dedi Rafal, Excalibur'un bıçağından yüzü yanıyordu. "Fakat ona güvenebilirsiniz çünkü eninde sonunda bu-
raya gelecek ve yüzüğüm parmağında, kalbi ise bana ait olacak."

Sophie durgun durgun bakıyordu ve yüzünden terler akıyordu.

"Daha fazla ne olacağını bizden çok bilmiyorsun Rafal," dedi Agatha, hâlâ en iyi arkadaşına bakıyordu.

"Bir katille konuşmaya mı çalışıyorsun?" diye çıkıştı Tedros.

Agatha gözlerini Sophie'den hiç ayırmamıştı. "Belki de Sophie haklı, Tedros. Belki de Mutlu Sonumuzu bulmadan önce onun hakkında ikinci kez düşünmemiz gerek."

Sophie şaşkın bir şekilde Agatha'ya bakıyordu.

Tedros bir anda canlandı. "Bekle... Agatha, Sophie'nin şartlarına uymak istediğini mi söylüyorsun? Teklifimi *anladığını* mı söylüyorsun? Yani..."

"...tıpkı senin dediğin gibi Mutlu Sonumuz hakkında konuşuluyoruz Tedros," dedi Agatha, hâlâ Sophie'ye bakıyordu.

"O zaman geçmişe bir sünger çekiyoruz," dedi hevesle Sophie, Agatha'ya bakarak.

"Üçümüz," dedi Agatha. "Bu sefer gizli saklı yok, kabahat işlemek yok. Gözümüzü açık tutacağız ve gerçeğin bizi Mudu Sona götürmesine izin vereceğiz. Hepimizin mutlu olabileceği tek yol bu."

Tedros ikisine de bir bakış attı ve şaşırıp kaldı. "Peki... Bu benim için biraz karmaşık oldu..." Sevgiyle Agatha'ya gülümsedi. "Fakat anlayacağını biliyordum."

Agatha da ona hüznle gülümsedi.

Tedros onun gerçekten üzülüğünü anlayamamıştı.

Uzak şatoların kulelerinden gece yarısı çanları yankılandı.

Agatha prensine bakarak derin bir nefes aldı. "Yeni başlangıçlara."

Tedros prensesine gülümsedi. "Yeni başlangıçlara."

Sonra ikisi de Sophie'ye döndü. Sophie, Tedros'a gülümsedi. "Yeni başlangıçlara."

Üç öğrencinin gözleri bir anlığına durdu kaldı... Sonra hepsi Rafal'a döndü.

Genç Okul Müdürü artık sırtıtmıyordu. Aniden Agatha'ya kılıcı yaklaşırdı, neredeyse boğazını kesecekti...

"Şimdi!" diye bağırdı Tedros.

Sophie, Rafal'ın elini ateşli bir pembe büyüyle vurdu ve Rafal çok içinde Tedros'un kılıcını düşürdü. Agatha kılıcı yakaladı ve kılıcın kabzasını Rafal'ın karnına batırdı. Kitaplığa doğru yalpalanan Rafal binlerce renkli peri masalı kitaplarına çarpıp kaldı. Agatha, Excalibur'u Tedros'a verdi ve Tedros kabzayı şortunun arkasına yerleştirdi; bıçağın düz tarafı da sırtına da-

yalıydı. Birden Tedros, Sophie ve Agatha pencereye koşular ve pencerenin eşiğine çıktılar.

"Merlin'e gitmemiz gerek," dedi Tedros, hızlı hızlı nefes alırken. "Tek şansımız biçim değiştirmek!"

"Okul Müdürü *uçabiliyor* Tedros! Bizi yakalayacak!" dedi Agatha, Rafal'ın kitaplığı büyüyle patlatışını izlerken. "Daha hızlı bir şeye ihtiyacımız var!"

"Beni *dışarı* çıkaracak bir plan yapmadan mı geldin?" dedi Sophie, kitaplıktan parçalanma sesleri geliyordu.

"Şimdiye öleceğimizden emindim," diye pıfladı Tedros. "Biçim değiştirmekten hızlı ne var?"

Rafal'ın üstündeki kitaplık odanın içinde uçarak karşıdaki duvara çarptı.

"O g-g-geliyor," diye kekeleydi Agatha, arkadaşlarına dönerek. "Şimdi çıkmamız gerek."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı adeta. Orman'dan Okul Müdürü'nün kulesine doğru ilerleyen bir isli kara bulut vardı, bir yolcu treni gibi uzun ve kutu gibiydi ve tuhaf biçimde küflüydü. Bir anda bunun uzaktaki bir ateşten çıkan duman olduğunu düşündü. Ta ki bulutun içindeki tanıdık parıltıları görene kadar, şey gibi parlıyordu...

"Peri tozu mu?" dedi Agatha, ağzı açık kalmış bir halde.

Ve şimdi o, Sophie ve Tedros birlikte peri tozlu bulutun *içindeki* gölgeye bakıyorlardı: pembe cübbeli ve koni şeklindeki şapkası olan, uçarak pencereye yönelirken kollarını çırpın bir gölge.

"Eğer Merlin'e gelmezseniz Merlin size gelir," diye bağırdı büyücü, bulutu pencerenin eşiğine yaklaştırarak. "Acele edin çocuklar!" Tink'in tozu çok sürmeyecek!"

Agatha arkasına baktı ve Rafal'ın geldiğini gördü. Sophie ve Tedros'a dönerek "Peri tozuna atlamalıyız!" dedi.

"Arlamak mı?" diye cıvıkladı Sophie, pencereden bakarak.

"Üç dedigimde!" dedi Agatha. "Bir..."

"İki..." dedi Tedros.

"Üç!" diye bağırdılar...

Agatha ve Tedros hızlıca bulutun içine girdiler ve onları havada yüzdüren bir büyü hissettiler, sanki tüm ağırlıkları yok olmuştu. Merlin bulut trenini okul kapılarına doğru çevirirken Agatha gözlerini yumdu ve kendini hafif bir uçuşa teslim etti. Bu esnada Tedros havada yolundan çıkmış bir asteroit gibi taklalar atıyordu.

"Dönmeyi nasıl kesebilirim?" diye bağırdı Tedros.

"Kalçanı serbest bırak evlat!" dedi Merlin.

Tozun içinde yol alırken Agatha prensinin bileğine yapıştı ve onun dönüşünü durdurdu. Tedros minnetle gülümsedi. Daha sonra kaşlarını çatı ve "Sophie nerede?" diye sordu.

Dönüp baktıklarında onu pencerenin eşiğinde gördüler. Toz treni giderken bir hayalet gibi bembeyaz duruyordu.

"Sophie ne yapıyorsun!" diye bağırdı Agatha.

"Atla şimdi!" diye bağırdı Tedros.

Sophie korkarak eşiğe biraz daha yaklaştı ve bir anda sol elinden onu birisinin yakaladığını hissetti. Dönüp baktığında Rafal'ın onu her zamankinden daha sakın tuttuğunu gördü.

"Bana geri döneceksin Sophie" diye söz verdi. "Şimdi git ama bana geri döneceksin, bağışlanmak için yalvaracaksın."

Sophie onun öğrencilerindeki özgüveni görüyordu, kendisi ise korkmuştu. Rafal onu daha sıkı tutuyordu, Sophie'nin eli ise güçsüzleşiyordu...

"Sophie, gel buraya!" diye bir erkek sesi duyuldu.

Sophie döndü ve parlayan bulutta asılı duran üstsüz prensini gördü; onu kendi yanına çağırıyordu... Tıpkı ilk tanıştıkları gün yaptığı gibi...

"Asla senin kraliçen olmayacağım, Rafal," diye fışıldadı Sophie; kalbinde pembe bir prensesin şarkısı yükseliyordu. Genç Okul Müdürü'ne döndü. "Çünkü ben başkasının olacağım."

Pembe parmak ucu parıltıyordu, TEDROS'u Rafal'ın altın yüzüğünün altında aydınlatıyordu. Okul Müdürü şaşkınlıktan kupkırımı olmuştı ve kraliçesini tuttuğu elini yavaşça bırakıyordu. Tıpkı bir güvercinin özgürlüğüne kavuşması gibi Sophie pencereden dışarı fırladı ve sevinçle parıltı tozunun ucuna doğru süzüldü.

Agatha ve Tedros parıldayan dumanın içinde yüzerken Sophie'yi kollarının altına aldılar, üçü koyun üzerinde kum fırtınasındaki çiçekler gibi sürükleniyordu. Bu esnada Merlin, toz trenini okul kapılarına doğru sürdü.

Tedros kollarını iki kızın üzerine attı. "Birlikteyiz," dedi şaşkınca. "Biz gerçekten birlikteyiz."

"Ve nihayet aynı tarafta," dedi Sophie, ona sarılarak. Sophie ve Tedros'u ilk kez arkadaş olarak gören Agatha hafifçe tebessüm etti. Başta rahatladıysa da... sonra suratı kaskatı kesilivermişti.

"Ne oldu Aggie?" diye sordu Sophie.

Agatha penceredeki yakışıklı ve beyaz saçlı adama bakıyordu; kaçmalarına izin vermişti. "Bizi kovalamıyor. Neden bizi kovalamıyor?"

"Hmm... Çünkü başka herkes kovalıyor, değil mi?" dedi Tedros.

İki kız Eskiler Okulu'ndan çıkan iki bin kötü adama bakmak için eğildi: cadılar, sihirbazlar, gulyabaniler, devler ve ölüm perileri gibi kükreyip çığlık atan ve peri tozu bulutunun arkasından hızla giden cüceler.

"Acele et Merlin!" diye bağırdı Agatha, bulutun önünde duran büyücüye.

"Ne var ne? Size şimdi yiyecek veremem, evlat," diye bağırdı Merlin limonlu lolipopunu yalarken. "Tink'in tozu beklediğimden daha uzun sürdü zaten."

"Yiyecek değil! *Acele et!*" diye bağırdı Agatha.

Fakat toz treni uğursuz bir ses çıkarak sendeledi ve zayıf bir sis bulutu gibi ikiye ayrıldı. Üç öğrenci paraşütle kuyuya indi ve koydan zar zor kurtulabildi. Olayın şokunu atlatamadan, bulundukları yerden Merlin'i bir bulut parçasında kapılara doğru uçarken gördüler. Merlin, yolcularını kaybettiğinin farkında bile değildi.

Agatha korkarak arkasına baktı ve zombi ordusunun onlara doğru geldiğini gördü...

"*KAÇIN!*" diye bağırdı, çıplak ayaklarla kapılara doğru koşarken. Sophie ve Tedros onun ardından bağıarak gittiler, üçü de Merlin'in dikkatini çekmek için el sallayıp bağıryorlardı.

"Neden bizi duymuyor!" diye bağırdı Agatha.

"Çünkü *yafı!*" dedi Tedros.

Topuklu ayakkabısıyla koşarken zorlanan Sophie arkada kaldı, bir dev onu tam yakalayıp tutmak üzereyken Sophie ona topuklarından birini fırlatıp kafasından vurdu ve dev üç tane cücenin üstüne savruldu. Diğer topuğunu da baş belası koya doğru fırlattı. Sophie arkadaşlarının arkasından koştu fakat o kadar ilerideydiler ki onları görmekte zorlanıyordu. "Beni bekleyin! Şimdiden arkada kaldım ve biz hâlâ *okuldayız!*"

Agatha ve Tedros yeşil parıltısı çam ağaçlarından süzülen kapılara doğru koşuşturuyordu. Ancak kapıları tamamen gördüğünde Agatha'nın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. "Kapılar kapalı Tedros!"

"Çünkü Merlin'de Dovey'nin sihirli değneği var!" diye bağırdı Tedros.

Uzanıp baktıklarında Merlin'in bulutunun okul kapıları üzerinden geçerek güvenli bir şekilde Orman'a sıvışmak üzere olduğunu gördüler. Tedros şaşırarak bir şekilde iki parmağıyla ısıltı aldı.

Merlin umursamaz bir şekilde gülümsedi ve treninin yolcu vagonunu kaybettiğini gördü. Tedros ve Agatha okul kapılarının içerisindeydiler.

"Sihirli değnek Merlin!" diye bağırdı Agatha. "Dovey'nin değneğini kullan!"

Merlin telaş içinde şapkasını çıkardı, şampanya şişelerini hızla çekti, yastıkları fırlattı, boş bir kuş kafesi vardı.

"Tanrım bize yardım et." dedi Tedros nefes nefese.

Agatha geri dönüp baktığında Kaptan Kanca'yı, Jack'in devini ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdunu Sophie'yi kovalarlarken gördü. Jack'in devini Sophie'nin arkasında ağız açık şekilde koşuyordu.

"Aggggicccc! Halllllüsssinnaassyyoonnn görtrüyyorruumm!" diye cıvıladı Sophie. "Buradda meeeşhur kööütüü addaamlarrr beenii kovaaalyyyoorrrr!!!"

Agatha çabucak Merlin'e döndü. "Acele et Merlin!"

Büyücü önce bir kâse fıstık çıkarttı, sonra bir gökkuşağı yılanı, ışıklı zinciri... "Ooo, bunlar çok sevimli!" Sonra Sophie'nin çılgınlıklarını duydu. Kurt onun kıyafetinin ucunu yırtmıştı ve Sophie en iyi arkadaşlarına doğru koşuyordu fakat onlar da kapıların arkasında kısıp kalmışlardı.

Merlin dudaklarını büzerek şapkasının içini deşelemeye devam etti, kolunu da tamamen sokmuştu ve Profesör Dovey'nin sihirli değneğini bulup çıkarınca rahatlayarak gülümsedi. "Tanrım, bunu kullanmak için önemli bir şey olması lazım."

"MERLIN!" diye çığlık attı Agatha.

Merlin döndü ve Dovey'nin sihirli değneğini parıldayan yeşil kapılara sapladı ve kapılar açıldı... Tedros, Agatha'yı kollanma aldı ve birlikte yüzüstü biçimde toprağa çakıldılar.

"Kapıları kapat!" dedi Tedros, Merlin'e hırıldayarak.

"Hayır!" diye bağırды Agatha.

Çünkü Sophie hâlâ kapıya doğru gitmeye çalışıyordu ama pek becerememişti, kurt her saniye kıyafetinin başka bir parçasını koparıyordu ve diğer Kötüler ordusu da kurdun pençelerini ısıırıyordu. "ORADA BOŞ BOŞ DİKİLMİYİNİ!" diye bağırды arkadaşlarına. "BİR ŞEYLEERR YAPIINNN!"

Tedros kılıcını çekti, fakat kılıç elinde sallanıyordu. "Çok kalabalıklar!" dedi Agatha'ya, bu esnada Merlin'i beceriksizce bulutunu çevirmeye çalışırken gördü. "Bizi mahvedecekler!"

Agatha, Merlin'in de aynı şekilde paniklediğini fark etti. Çünkü prensi haklıydı; Merlin döndüğünde Kötüler onların kemiklerini topluyor olacaktı. Üçünün kaybolacakları bir yere ihtiyaçları vardı... Kötülerin giremeyeceği bir yere... Bir mağara ya da bir tünele veya...

"Bekle!" diye bağırды Agatha, büyücüye. "Senin pelerinin!"

Merlin bu sefer anlamıştı. Mor elbisesini çıkardı, Dovey'nin sihirli değneğiyle birlikte bir uçurtma gibi onu havaya salladı ve bir kuyruklu yıldız gibi Agatha'nın ellerine düştü.

Agatha kapının açıldığı yerde dikilirken Merlin'in pelerini bir matador gibi açtı, ay ışığında gece göğü ışığı gibi parlayan çocuksu dikişleri vardı. Agatha ve Tedros büyücünün pelerinine sarındılar; vücutlarının yarısı büyümlü bir şekilde ipekli kumaşın içinde kayboldu. Sonra da ikisi bir mağaraya girmek üzere olan madenciler gibi yakalarını tuttular.

"Sophie acele et!" diye bağırды Agatha, pelerini açık tutarken.

Sophie kapıya doğru ilerlerken çimlere takıldı; kurt onun

eteğini pençeliyor, Kaptan Kanca ona tekme atıyordu ve bir dev de onu boğazından yakalamak üzereydi.

Kıyının diğer tarafından gelen bir gölge daha vardı. Uzun boylu, kaslı ve şaşırtıcı derecede hızlıydı, ağaçları dağıtarak geliyordu. Sophie, büyüdü pelerine doğru koşarken, Agatha ve Tedros'a doğru, "Tanrım! O geliyor!" diye bağırdı çılgınca. "Yardım edin! Okul Müdürü geliyor!"

Fakat gelen kişi Okul Müdürü değildi.

Beti benzi atmış, koyu saçlı bu kişi, siyah gözleri alevler içerisinde bir sansar gibi, son sürat Sophie'ye koşuyordu. Agatha nefes nefese kalmıştı.

"Hort, hayır!"

Hepsi pelerine sarındılar, Agatha çarparak serbest şekilde düşmeye başladı. Bilincini kaybetti ve korkuyla kendine geldiğinde üç değil, dört kişi olduklarını gördü. Yıldızlı mor gökyüzünde takla atarak gidiyorlardı...

Sonra büyük bir ışık patlaması onu kör etti ve tüm evren karanlığa boğuldu.

— II. KISIM —

Akran Baskısı

Sophie yine o tuhaf adamı düşünüyordu. Yine aynı zifiri karanlık olan tünelin içerisindeydi, yolu büyük sarı yüzükle kesilmişti.

Fakat bu sefer onu yüzüğün ötesinde bir şey bekliyordu. O da bir kralın gümüş ve elmaslardan yapılmış tacı kafasında olan Tedros'tu. Gün ışığının altında kraliyet mavisi ceketini giymiş beyaz gül rengi mihrabın önünde dikiliyordu, arkasında ise Camelot'un kuleleri yükseliyordu. Ellerin arasında bir kraliçenin tacı parılıyordu, yanaklarında güneş ışığı parlıyordu. Genç kral, Sophie'yle göz göze geldi ve gülümsedi.

Sophie onun elindeki taca bakarken nefessiz kalmıştı.

Bu oydu.

Kalbinin isteği gerçeğe dönüşmüştü.

Yapması gereken tek şey Okul Müdürü'nün yüzü-

günü yok etmekti.

Düşünmeden Excalibur'u bir anda eline aldı, mücevherli kabzasını ıslak parmaklarıyla kavradı. Kılıcı omzunun üstüne kaldırdı, dev altın çemberine doğru sürünerek ilerlerdi...

Fakat yakınlaştıkça çemberin geniş yüzeyinde tanıdık bir yansıma gördü, onun prensine erişmesini engelliyordu. Bu daha önce gördüğü kasvetli ve zalim adamdı, dağınık saçları, tuhaf cildi ve soğan gibi burnu vardı.

Sophie korkusuzca ona dişlerini gösterdi. Excalibur'u daha yukarı kaldırdı, yüzüğü ve içindeki yabancıyı paramparça etmeye hazırdı...

Ancak adamın gözlerini görünce donakaldı: oniks taşı rengeindeki gözler, sönük ve şeytansı, sanki ona meydan okuyorlar gibiydi.

Sophie'nin kılıcı tutan elleri güçsüzleşmişti.

"S-s-sen de kimsin?" diye fısıldadı.

Yabancı adam esrarengiz şekilde sırıtıyordu.

Donakalan Sophie, Tedros ile şeytani adama bakıyordu...

Kraliçenin tacına ve altın yüzüğe...

Hadi yap!

Hadi yap şimdi!

Büyük bir çığlık atarak kılıcı yüzüğün üstüne kaldırdı ve... iki el Sophie'yi omzundan yakaladı.

Kızın nefesi kesilirken kasvetli adam yüzüğün içinden üzgünce gülümsüyordu; Sophie ona başka seçenek bırakmamıştı sanki.

Sonra gözleri karardı ve Sophie'nin boğazını kesti.

Agatha dehşet içinde uyandı, hırıldayarak soluyordu. Siyah ve yeşilli elbisesine bakarken birkaç nefes aldıktan sonra hâlâ ha-

vatta olduğunu, sert ve ince bir yatağın üzerinde terler içerisinde kaldığını fark etti. Kafasını kaldırdı fakat etrafı gözleri kör eden kırmızı ve turuncu ışıklarla çevriliydi.

Camelot. Agatha gözlerini koruyarak panikledi.

Camelot'tayım.

Alevli parıltılara bakıyordu.

Tombul suratlı, yüzüne allık sürmüş ve zar zor soluyan birisi hızla geldi.

"Kahvaltını yedim ve daha fazlası yok, yani sorma zahmetine bile girme," diyerek geri gitti Sindirella.

Agatha ayağa kalkıp Birlik Karargâhı'na geri döndüğünü gördüğünde, yanık kırmızısı bir parıltı mağaranın deliğindeki küçük bir güneş ışığından süzülüyordu. Bunaltıcı ve tozlu mağara adeta bir arı kovana gibiydi, on üç Birlik üyesinin hepsi eşyaları topluyor ve mağarayı boşaltıyorlardı, birlikte hareket etmeye hazırlanıyorlardı. Bir tarafta Hansel ve Gretel Merlin'in şapkasına büyüleri eşyaları saklıyorlardı, Peter Pan ve Tinkerbelle bir düzine çantayı atıştırma malımlarla ve su şişeleriyle dolduruyorlardı ve Pinokyo ile Kırmızı Başlıklı Kız son kahvaltı tabaklarını temizliyorlardı. Diğer tarafta Yuba ortalığa yayılmış masal kitaplarını inceliyordu. Prenses Uma ile Beyaz Tavşan zemine dağılmış atlas parçalarını süpürüyorlardı ve Jack ile Yaban Gülü dağünlerine davet edecekleri kişilerin listesini tamamladıkları not defterini doldururken çalışıyorlarmış gibi yapıyorlardı.

Tüm bu kargaşa esnasında, Hort mağara duvarını örten eski püskü perdenin önünde oyalanıyordu. Esrarengiz bir şekilde hareketsizdi, kol kasları göğsünün üzerinden taşıyordu, sanki bir şeyi koruyor gibiydi. Bir anlığına Agatha'nın dik dik bakışlarını fark etti, sonra gözlerini kısıp havalı bir şekilde kafasını çevirdi.

Bu sırada, Sindirella'nın aynasının yanı başında Merlin ve

Tedros koyu bir sohbete dalmışlardı. Tedros beyaz pantolonu ve gök mavisi gömleğiyle mükemmel görünüyordu, elbisenin dantelleri pürüzsüz ve esmer göğsünde duruyordu ve kalbinin yanındaki büyük bir yara yüzünden kötü görünüyorlardı. Agatha prensinin belinde kılıfı içinde duran Excalibur'u fark etti. Sophie ise ortalıkta görünmüyordu.

"Neler oluyor?" dedi Agatha, prensine yaklaşıp.

Tedros boş bakışlarla arkasına döndü. "Pardon. Sizi tanıyor muyum?"

Agatha şaşkın şaşkın bakuyordu.

"Ben; Arthur Pendragon'un Varisi, İyiliğin Koruyucusu ve Bekâr, Camelotlu Tedros, gelecekteki kraliçemi arıyorum," diyerek elini uzattı. "Ve siz de..."

Agatha elini uzatmadı. "Bekâr mı?"

"Siz 'Yeni Bir Başlangıç' istemiştiniz, hatırladım," diyerek güldü Tedros; Agatha'nın gülmemesine sinirlenmişti.

Agatha kendini kötü hissetmişti, önceki gece yaşananları düşünüyordu. Prens, onun Mutlu Sonlarını sorguladığını sanmıştı. Aslına bakılırsa Agatha, Mutlu Sonlarını sorgulamaları gerektiğini biliyordu. Bir kraliçe olmak istemiyordu. Ön planda olmadığı ve insanların onu belli bir şekilde davranması için yargılamadığı sıradan bir yaşam istiyordu. Gavalton halkı tarafından 'cadı' ve 'ucube' olarak lanetlendiği çocukluğundan beri tek istediği şey buydu. Ayrıca, kimle dalga geçiyordu ki? Bırakın Kral Arthur'un Camelot'unu, Agatha bir patates çuvalına bile kraliçe olamazdı! Krallığı şan ve şeref dolu yıllara götürecek gerçek bir kraliçeyi hak eden insanları kırmak istemiyordu. Her şeyden önce yeni kralı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Doğru. Elbette," dedi taş gibi sert bir tavırla. "Yeni başlangıç."

Tedros hariç etraftaki her şeye bakıyordu, Tedros da bunu görmüştü. "Bak, Agatha. Endişelenme. Her şey yolunda. Sadece Sophie'ye bir şans veriyordum gibi davranmam lazım. Bu yüzden o norta..." diyerek eğildi. "Uzaklardaki Orman'dan gelen, Callis'in Kızı ve Sophie'nin Arkadaşı Agatha ile tanışmak çok güzel. Senin uygun bir kraliçe olup olamayacağını merak ediyorum." Elini öptü ve göz kurptu.

Agatha birden elini geri çekti.

Tedros ona tuhaf bir biçimde bakıyordu.

"Ergen işlerimiz bitiyse hayat kurtarmaya geri dönebilir miyiz?" dedi bir ses.

Agatha döndüğünde Merlin'in ona kötü kötü baktığını gördü.

"Güzel. Şimdi Agatha, dün geceki kıvrak zekân sayesinde arkadaşlarını Gökselis'te gizlemeyi başardın. Ben de sizi buradan büyülü bir şekilde Birlik Karargâhı'na gönderdim," dedi büyücü. "Bu işlem sırasında kafana büyük bir darbe aldın ve bu yüzden bilincin neredeyse yerinde değildi ve son derece dinlemeye ihtiyacın vardı. Aslında, sen ve Tedros İyilik şatosuna girip istediğim her şeyi yaptınız: yani Sophie ve Excalibur'u bulup her ikisini de güvenli bir şekilde dışarı çıkardınız. Bu iki görevin de ne kadar zor olduğunu biliyorum fakat başka çaremiz yoktu. Sophie'nin öpücüğü Okul Müdürü'nü hayata geri döndürdüğü için *ancak* Sophie onun yüzüğünü yok ederek bu öpücüğün etkisini geri alabilirdi. Fakat şimdi Sophie, yüzük ve kılıca sahip olduğumuza göre, Sophie Okul Müdürü ve onun Karanlık Ordusunu öldürebilirdi ve üçünüz de Camelot'a dönüyor olurdunuz, masal kitabınız kapanırdı."

Merlin durakladı. "Fakat korkarım ki planlarımızda değişiklikler oldu," dedi Agatha'ya. "Dün gece uyurken birliğimizin güvenilir olmadığını fısıldıyordun, 'nerede olduklarımızı bili-

yorlar' diyordun. Senin uykundaki gevelemelerini sorgulama gerek yok zira daha fazlasını biliyorum çünkü Kötüler ordusunun sizi okulun dışına kadar kovaladığına tanıklık ettim. Bu yüzden Karargahımızdan derhal ayrılmamız gerekiyor. Birlik gruplara ayrılacak ve Orman içerisinde saklanacaklar. Sen, Tedros, Sophie ve şu asık suratlı, aşırı kaslı Hiç erkeği dördünüzün bulunamayacağı güvenli bir eve giderken size eşlik edeceğim."

"Hort? Hort'u da mı alıyoruz?" dedi Agatha, ayağa kalkmaya çalışırken. "Ve biz niye saklanmak zorundayız ki? Eğer Okul Müdürü öldüyse, senin de dediğin Birlik'teki herkes güvenli bir şekilde krallıklarına geri dönebilir ve Sophie, Tedros ve ben de..."

Merlin ve Tedros'un suratlarındaki ifadeyi gördü.

"Planlardaki değişiklikler."

Agatha'nın heyecandan dili tutulmuştu adeta. "Okul Müdürü ölmedi mi?"

Tedros başını iki yana salladı.

"Yüzük hâlâ Sophie'de mi?" dedi Agatha.

Tedros kafasıyla onayladı.

"Sophie hâlâ yüzüğü *takıyor mu?*" dedi Agatha.

Tedros dudaklarını ısıırıyordu.

"Bu nasıl olabilir!" diye bağırdı Agatha. "Kimse ona söylemedi mi! Kimse ona *ne yapması gerektiğini* söylemedi mi?"

"Ha?" dedi Hansel, yanlarından geçerken.

Merlin, Agatha'ya neşesiz bir tavırla gülümsedi. "Bu sabah uğraştık. Tüm Birlik çok uğraştı." Kara atlasın parçalarını süpüren Uma'ya dikkatlice bakıyordu. "Farz edelim ki Sophie, Okul Müdürü'nün yüzüğünü yakın bir zamanda yok etmeyecek."

"Anlamıyorum..." dedi Agatha. "Okuldan ayrıldığımızda yapacağımıza dair söz vermiştin!"

"Senin anlayacağın," dedi Tedros. "Dün gece Sophie Hort'a

mutfakta bulduğu ne varsa fırlattı ve Hort'un bizle gelerek her şeyi mahvettiğini, oklavayı bir tarafına fırlatmadan basıp gitmesinin iyi olacağını söyledi. Ancak biz ne kadar onun yüzüğü yok etmesi için uğraşsak da, şey, bırak onu yok etmeyi şu an Hort'tan kurtulmayı bile çok istemiyor gibi."

Agatha prensinin baktığı yere kafasını çevirdiğinde iri yapılı ve siyah saçlı oğlanı perdeyle örtülü mağara duvarının önünde nöbetçi gibi dikilirken gördü... ve arkasındaki perdede insan boyutunda bir şey vardı.

"İşte bu yüzden bizimle geliyor," dedi Tedros. "Sophie'nin dediğine göre Hort onun *korumasıymış*."

Hort Agatha'nın yolunu kesti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Onunla konuşmam lazım Hort. Şimdi," diye emretti Agatha.

"Ziyaretçi kabul etmiyor," dedi Hort.

"Sophie, söyle şu aptala çekilsin!" diye bağırdı Agatha, Hort'un omzunun üzerinden.

"Yüzük hakkında mı konuşacağız?" dedi Sophie perdenin arkasından.

"Elbette!"

"O zaman hayır."

Hort Agatha'ya bakarak pis pis sırıtıyordu, kükülleri altında şimşek işareti gibi duruyordu.

Agatha dik dik bakıyordu. "Onun oda arkadaşı olmaya çalıştın, en iyi arkadaşı olmaya çalıştın ve şimdi onun *kölesisin*. Her neyse kasların baya iyi. Keşke böyle bir vücut iradesizliğe ve yalakalığa çözüm olabilseydi."

Hort Agatha'ya yaklaşıp sarı dişleriyle sert sert bakıyordu. "Sophie hazır olur olmaz onu ait olduğu Kötülük Okulu'na geri götüreceğim," dedi kısık sesle, Sophie duymasın diye. "Bura-

da bu tuhaf yaşlı kişilerle kalmayacak ya da onlar gibi... onlar gibi... *salak kimselerle*." Odanın karşısındaki Tedros'la birbirlerine bakıyorlardı. Tedros ona pis bir bakış attı.

Fakat Agatha hâlâ Hort'un tuhaf vücuduna ve ilginç saç kesimine bakıyordu, yüzü şaşkınlıktan gevsiyordu. "Hâlâ onun için bir şansın olduğunu zannediyorsun, öyle değil mi? Bu yüzden onu kovaladın. Bu yüzden hâlâ buradasın."

Hort arkasına baktı, sanki onu çıplak görmüş gibiydi. Sonra pis pis sırıttı. "Eğer üç saniye içinde önümden çekilmezseniz..."

"Hort, canım?" Sophie'nin yumuşak sesi duyuldu. "Aggie'yi bırak gelsin. Fakat ona yeni elbiseler ve biraz oje getirmesi gerektiğini söyle."

Agatha'nın yolu Hort tarafından kesilmişti, dirsekleri Hort'un göğsündeydi ve perdeyi açarak duvara yaslanmış korkudan titreyen Sophie'yi gördü, siyah elbisesi parçalara ayrılmıştı, yanakları solmuş, saçları darmadağın ve makyajı tavan arasındaki deli kadın gibi yüzünün her tarafına bulaşmıştı.

"Keşke Frankenstein'in Gelini rolü çoktan kapılmış olmasaydı," dedi Agatha.

"Aggie, canımın içi! Canım arkadaşım! Nasıl olduğunu bilemezsin!" diye feryat etti Sophie, Agatha'nın kollarına sarılarak. "Asla onu yapmayacağımı söylemedim. Tek söylediğim şey biraz *zamana* ihtiyacım olduğuydu. Sonra bana kurtlar gibi üşüştüler! Şimdi burada çocukluk kahramanlarımla tanışmak için can atıyordum fakat bunun yerine Tinkerbelle köpek gibi uluyarak beni ısırtıyor, Hansel ve Gretel tekerlekli sandalyelerini üstüme sürüyorlar ve Alman aksanıyla kafamı şişiriyorlar, Peter Pan beni bir kamışla dürtüp duruyor ve bana vatandaşlık sorumluluğu üzerine ders veriyor ve hatta Merlin, hani şu masal kitaplarında akıllı, adil ve kibar olarak tanıdığımız Mer-

lin, diğerleri saksıganlar gibi beni rahatsız edip tartaklarken Excalibur'u benim elime sokuşturup duruyor, yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalışıyor! Ve dahası! *Dahası!* Şu azman Sindirella beni köseye sıkıştırıyor ve üzerime oturmakla tehdit ediyor! Evet, beni duyduñ Agatha. Efsanevi bir prenses beni büyük kalçalarını suratımın üstüne koymakla ve yüzüğü ezene kadar onları orada tutmakla tehdit ediyor. Sen ise neden yaşlı insanları çok itici bulduğumu merak ediyorsun! Peki, mademki krallık gelene kadar yüzük parmağımda duracak, beni duyuyor musun? Zorbalığı, terörizmi ve daha da kötüsü edepsizliği ödüllendirmeyeceğim!"

Agatha, Sophie'nin abartılı konuşmalarına uzun süredir alışkındı fakat bu seferki onu bile şaşkına çevirmişti.

"Sophie," dedi Agatha, kendini toplamaya çalışarak. "Onların *hayatları* söz konusu. *Hepimizin* hayatı söz konusu. Okul Müdürü Kötülüğün kazanması için meşhur peri masallarını yeniden yazıyor. Kötülüğün yeniden yazdığı her eski masal onu ve ordusunu Gavalton'a bir adım daha yaklaştırıyor. Gavalton'da iyiliği tek seferde ve ebedi olarak yok edecek."

"Gavalton mu? Okul Müdürü, Gavalton'dan ne istiyor?" diye sordu Sophie, yerdeki domuz pastırması dolu tabağı didiklerken. "Sence bunu bir lahana omletiyle değiştirebilir miyim?"

"Sophie!" diye arkadaşının omuzlarına yapıştı. "Bu çocuk seni kalbinden bıçakladı, Tedros'u neredeyse doğruyordu, me-zardan çıktı geldi ve onun için savaşıñ iki yüz tane zombi kötü adamın olduğu bir okulu var. Okul Müdürü'nün Gavalton'dan ne istediğı hiç önemli değil. *Bunu anlamamıza* gerek yok."

Sophie yutkunuyordu.

"Şimdi dinle beni, *canım*. Gidip Excalibur'u getireceğim ve sen de söz verdiğin gibi o yüzüğü paramparça edeceksin," dedi

Agatha, sert bir biçimde. "Tam burada ve şimdi, beni kimse izlemiyorken yapacaksın. Anladın mı?" Dışarı çıkmak için perdeyi aralamıştı ki...

"Yapamam."

Agatha perdeyi geri bıraktı.

"Bunu yapamam, Aggie," diye fısıldadı Sophie onun arkasından. Sesinde bir sertlik vardı, süslü ve dostane tonu kaybolmuştu.

Agatha yavaşça ona doğru döndü.

Sophie'nin yüzünde ruhaf ve gergin bir ifade vardı, sanki bu an için hazırlanmış fakat nasıl davranacağını bilemiyordu.

"Bunun edep ahlak konularıyla alakası yok, öyle değil mi?" dedi Agatha.

Sophie'nin yüzünden boncuk boncuk terler akıyordu. "Rüyalar görüyorum Aggie. Bu... adamın olduğu rüyalar. Daha önce görmediğim şeytan suratlı bir adam. Ancak yüzüğü yok etmeye kalkarsam beni öldürecek."

"Rüyalar mı? Seni durduran şey bu mu?" dedi Agatha, rahatlamış bir şekilde. Daha kötü bir şey olduğundan emindi ama öyle bir şey çıkmamıştı.

"Hayır, Aggie. Rüyalarındaki bu adam beni *tanıyor*. Bunu onun gözlerinde görebiliyorum," dedi Sophie; sesi hâlâ üretti. "Bana yüzüğü yok edemeyeceğimi söylüyor. En azından şimdilik."

"Bu sadece bir rüya, Sophie. Rüyalar gerçek değildir."

"Okula gelmeden yakışıklı, meçli saçlı bir erkeği rüyamda görüyordum ve bu gerçeğe dönüştü. Seni Rakibim olarak rüyalarımda görüyordum ve bu da gerçek oldu," dedi Sophie. "Rüyalar sadece basit rüyalar değildir Agatha. Bu dünyada öyle değil."

Agatha, Sophie'nin kederli suratına bakıyordu. "Yani, bana ne diyorsun o zaman?"

Sophie parmağındaki yüzüğü okşuyordu. "Adamın beni neden durdurduğunu biliyorum. Bunun doğru olduğundan emin olmak istiyor. Tıpkı senin ve benim okula dönmek için emin olmak istediğimiz gibi. Eğer doğru olduğundan emin olursam yüzüğü yok edebilirim."

"Saçmalyorsun Sophie" dedi Agatha öfkeyle. "Neyin doğru olduğunu bilirsen..."

Fakat şimdi Sophie'nin yüzüğü değil de altındaki dövmedeki işareti okşadığını gördü.

Tedros.

Tedros.

Agatha'nın gözleri yavaşça büyüyordu, oyunun kurallarını hatırlıyordu.

Sophie Okul Müdürü'nün yüzüğünü ancak onu yok etmeye değer bir şey olduğunda yok edecekti.

Bundan önce değil.

"Aggie?"

Agatha kafasını kaldırdığında Sophie'nin Tedros'u perde arasından izlediğini gördü.

"Prensinin gitmesine izin vermek zor olsa gerek. Ancak yeniden başlamak *senin* fikrindi, öyle değil mi? Tedros'un vazgeçmesine onay verdin. Sen üçümüzün de aşkı bulması için yeni bir sayfa açmasını istedin," dedi Sophie savunmaya geçerek. "Ve şimdi her şey hâlâ Mutlu Sona erişebilir, Aggie... Senin sayende."

Agatha'nın sinirden kalbi küt küt atıyordu. "Ne istediğim önemli değil. Sen okuldan ayrılır ayrılmaz yüzüğü yok edeceğine söz vermiştin..."

Sophie Agatha'ya doğru döndü. "Yüzüğü yok edeceğim. Söz

verdiğim gibi Rafal'ı öldüreceğim. Ve tüm İyi arkadaşlarınız, Esküler ve Yeniler, sonsuza dek güvende olacak," dedi. "Ancak Tedros'un bana *kendisinin* de söz verdiği gibi bir şans vermesi gerek. Onun... beni öpmesi gerek. Çünkü beni öptüğünde onun kraliçesi olacağımı biliyor."

Agatha konuşamıyordu çünkü her şeyi eksiksiz anlamıştı.

İyiliği korumak için Sophie'nin prensini öpmesine yardım etmeliydi.

İyiliği korumak için en iyi arkadaşının Mutlu Sona erişmesine yardım etmeliydi.

"Ama bu düpedüz *hilekârlık!*" diye bağırdı Agatha, gittikçe sinirleniyordu. "Bana şantaj kurabileceğini mi sanıyorsun? Ben ne istiyorum peki? Tedros ne istiyor? İnsanların ne hissettiğini değiştiremezsin!"

Sophie gözünü dikmiş bakıyordu. "Seni çok seviyorum Agatha ve Teddy'yi ne kadar çok sevdiğini de biliyorum... Fakat sen ve bir *kraliçe* olmak mı?"

Agatha'nın kızgınlığı geçmişti.

"Ona kulede nasıl baktığını gördüm Aggie," dedi Sophie. "Sadece Tedros'un kraliçesi olmak zorunda kalmayacaksın. Onunla kalan bütün hayatın boyunca krallığı paylaşmak zorunda kalacaksın. Bir düşünsene: seni izleyen binlerce gözler, her gün her saniye, her hareketini izleyecekler, bütün hatalarını fark edecekler, yeterince iyi olmadığını söyleyecekler... Herkesin pençeleri senin üzerinde olacak, tıpkı Gavalton'daki gibi, sadece bin kat daha kötü olacak. Tedros tüm zamanını neden *gerçek* İyiye kral olarak seçmektense seni kraliçesi olarak seçtiğini savunarak geçirecek. Sen de onu korumak için uğraşıp duracaksın. Onun mutlu olduğundan şüphe duyacaksın. Bir süre sonra o da senin mutluluğundan şüphe duyacak. Aranız iyice

bozulacak, âşık olduğunuzu dahi unutarak birbirinizin boğazına yapışacaksınız. Ve bir süre sonra Aggie, bir gece vakti Camelot'tan çıkıp giderek tıpkı Guinevere'in yaptığı gibi kralını tek başına bırakıp kendini özgür bırakacaksınız. Bunun Tedros'u ne kadar üzeceğini bir düşünsene. O da sonunda tıpkı babası gibi yalnız ve aşağılanmış olacak. Bu onu öldürür. "Sophie ona doğru yaklaştı. "Sen onun kraliçesi olamazsın Agatha. Olmak istemiyorsun zaten. Onun iyiliği için."

Agatha geri çekildi, nefessiz kalmıştı. "Bunun benimle ilgisi yok. Bu yüzükle ilgili... Senin verdiğin sözle ilgili..."

Sophie onun omzuna elini attı. "Bunların hepsini ona anlatmak isteyeceğini biliyorum. Belki bana bir şans veriyormuş gibi yapacağını söyleyerek sana yalan söyleyebilir... Ama ben numara yapıp yapmadığını anlarım, Aggie. Öpücüğünün gerçek olup olmadığını anlarım. Bu yüzden, eğer yüzüğün yok olmasını istiyorsan, onun kalbini kazanmam için bana yardım etmen gerek..."

Agatha geri çekildi, perdeye doğru yöneldi ama Sophie onu geri çevirdi. "Masal kitaplarımız sona erdiğinde, bunun ne anlama geldiğini göreceksin. Tedros ve ben, Camelot'un Kralı ve Kraliçesi. Sen ise bizim güvenilir dostumuz ve iyiliğin kurtarıcısı, önceden olduğu gibi kendi kendine mutlu," dedi Sophie. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ben hâlâ bir cadıyım. Hâlâ bir Kötüyüm. Fakat başka türlü nasıl üç insan mutlu bir sona sahip olabilir? Tıpkı ben gibi sen de asla bir prenses olmak istemedin. Asla bir peri masalı ya da bir erkeğin aşkını hatta erkeklerle alakalı hiçbir şey istemedin. Bunlar en mutlu olduğun zamanlardı Aggie. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü takmıyordun, kendin hakkında şüphelerin yoktu ve kendinden başka kimseye hesap vermiyordun... Görmüyor musun? İşte bunlar

her birimizin kendimiz hakkında önem verdiği şeyler. Böyle bir Son bana *doğru* gibi geliyor. Peri masalımızın son Mutlu Sonu." Ayğa kalktı, parmakları titriyordu ve arkadaşının yanaklarını okşuyordu. "Bana bak Agatha..."

"Benden uzak dur..." dedi Agatha; soluk soluğa kalmış, nefes alamıyordu. Kendini serbest bıraktı, perdeleri el yordamıyla bulup oradan ayrıldı.

"Duyabilmemiz için biraz daha yüksek sesle konuşabilirlerdi," diyen Peter Pan'in sesi duyuldu.

Agatha kumları silerek Hort'un vücudunun arkasında tüm Birlik'in toplandığını gördü; kulak misafiri olmuyormuş gibi yapıyorlardı.

"Yaşlı insanların kulakları pek iyi duymuyor canım," diye söylendi Kırmızı Başlıklı Kız. "Bir kelime bile duyamadım."

Diğerleri de böyle söyleniyordu.

Daha sonra Agatha uzak köşedeki Merlin'i gördü; yüzü sıkıktı ve sakalını çektiştiriyordu. Belki de Birlik'teki başka kimse Sophie ve onun sohbetini duymamıştı. Ancak, büyücü her şeyi duymuştu.

"E, ne oldu?" diye sordu kalın bir ses.

Bu ses Prenses Uma'nın yanında gülümseyen Tedros'a aitti.

"Sophie yapmaya hazır mı?" diye sordu. "Yüzüğü yok etmeye hazır mı?"

Agatha onu daha fazla gülümserken gördü, Tedros'un başaramadığını onun başardığını zannediyordu. Tüm yaşadıkları kavgalara rağmen, prensi hâlâ kendisinden çok ona güveniyordu. Agatha'nın kalbi duracaktı neredeyse. Bu münferit ve berbat anda, ona her zamankinden daha çok âşık oldu.

Tedros, Agatha'nın yüzündeki değişimi gördü ve gülümse-

meysi kesti. “Yoksa... yeni saklanma yerlerimize mi gidiyoruz?”

Tedros'un omzunun üstüne bakınca, Cüce Yuba'nın masal kitaplarını uzaktaki duvara yerleştirdiğini görebiliyordu. Daha eski masallar, en az on tanesi son sayfaları açık şekilde ve yeni sonlarıyla donatılmış haldeydi. Katledilen iyi prensesler, öldürülen cesur prensler, yenilen zeki çocuklar...

Agatha'nın bacalarının dermanı kesilmişti.

Okul müdürü şimdi daha hızlı çalışıyordu.

Eski Kötüler ava çıkmıştı.

Agatha yavaşça kafasını 13 kişilik Birlik'e çevirdi, hepsi onu dikkatle seyrediyordu. İyiliğin en büyük kahramanları şimdi uğruna kendilerini adadıkları her şeyi Kötülüğe kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Agatha'nın Mutlu Sonu onlarınkilere değer miydi?

Onun kendi mutluluğu birçok hayata değer miydi?

Ve Sophie ile Tedros'u birlikte düşününce o artık mutlu olabilir miydi?

Tıpkı Guinevere gibi, dedi bir ses.

Tıpkı Guinevere gibi.

Bir yeşil parıltı onu düşüncelerinden uzaklaştırmıştı ve Sindirella'nın aynasına bakınca Tedros'u perde arkasından izleyen zümrüt yeşili bir gözün yansımaları fark etti.

Eski Kötüler gerçekten ava çıkmışlardı.

Agatha içindeki ateşin yanmasını bekliyordu... Prensi için Sophie ile kapışma cesaretini...

Ama asla yanmadı.

Ona ihtiyacı olan on üç kahramana bakınca Sophie'nin haklı olduğunu anladı. Onların hayatını hiç de inanmadığı bir taş uğruna riske atamazdı... Hem de önünde sonunda başarısız olacağı bir krallık uğruna... Onu seçmekle büyük bir hata yaptığını

anlayacağı bir kral uğruna...

Kalbinin hiç de istemediği bir şey uğruna nasıl savaşabilir-di? Özellikle kazanılması gereken daha büyük bir savaş varken bunu nasıl yapabiliirdi?

İşte bu yüzden Sophie kendisinin şartlarına Agatha'nın uya-cağını biliyordu.

Çünkü ona ne kadar âşık olursa olsun Agatha asla Tedros'un kraliçesi olamazdı.

Ve çünkü Sophie kesin ve net bir şekilde biliyordu ki Agatha ruhunun derinliklerinde gerçekten İyiydi. Ve İyiliğe sadık kal-ma uğruna her şeyini feda edebilirdi.

Diğerlerinin savaşını kazanmak için kendi savaşını kaybet-mek zorunda kalsa bile.

Prensinden vazgeçmek zorunda kalsa bile.

Prensi ondan vazgeçmek zorunda kalsa bile.

Agatha yavaşça kafasını kaldırdı ve Tedros'a baktı, gözyaşla-rını zor tutuyordu.

"Gidiyoruz," dedi.

Eskiyen Her Şey Şimdi Yeniden Canlandı

Birlik Karargâhı'nda güneş batmak üzereyken, Birlik üyeleri çoktan gitmişti.

Agatha, Merlin'le beraber giriş deliğinin biraz ilerisindeki küf bulaşmış meşe ağacının altında duruyordu. Sırtlarında giyecek, yiyecek ve içecek dolu çantalarıyla Orman'ın farklı yerlerine dağılan on iki eski kahramanı seyretiliyorlardı. **P e t e r** Pan, Tinkerbelle ve Sindirella batıya doğru, Pinokyo ve Kırmızı Başlıklı Kız doğuya doğru, Jack ve Yaban Gülü kuzeye doğru ve Uma, Yuba ile Beyaz Tavşan güneye doğru ilerliyordu. Hansel ve Gretel ise onların arkasında küllüstür sandalyelerini itiyorlardı.

Tedros, Agatha'nın yanına yaklaştı. "Tam da bu eski kafalı insanları sevmeye başlamıştım,"

dedi; düğmeleri açık gömleğiyle titriyordu. "Sence onları bir daha görür müüz Merlin?"

"Umarım görürüz evlat. Çünkü onları bir daha görmemiz hayatta olduğumuz anlamına gelir," dedi büyücü, şapkasından iki pelerin çıkarıp birini ona verirken. "Bu sırada, cevaplanması gereken daha önemli sorular var." Merlin sinsice Agatha'ya bakıyordu. "Sophie'nin ne zaman yüzüğü yok edeceği gibi."

"Sence neyi bekliyor?" diye sordu Tedros, dar pelerini düğmelemeye çalışırken. "Şey, bu pelerinin *benimki* olduğundan emin misin?"

Agatha, Merlin'e dik dik bakıyor ve tüm sessizliğiyle, Tedros'a gerçeği anlatıp anlatmaması gerektiğini soruyordu adeta. *Sophie'nin yüzüğü yok etme hakkında yalan söylediğini anlat ona. Tedros'un onu öpmeden Sophie'nin Okul Müdürü'nü öldürmeyeceğini anlat ona... Sophie'yi Camelot'un kraliçesi olarak almadan...*

Ancak Merlin dudaklarını büzüştürüyordu, gözleri donuk bakıyordu ve Agatha

büyücünün ne düşündüğünü biliyordu.

Sophie, Agatha'yı uyarmıştı. Tedros bir kelime söylemeden bile ona yapmacık bir ilgi gösterirse bunu anlayacaktı. Ve eğer anlarsa... geri dönüşü olmayacaktı.

Hayır, diye düşündü Agatha. Eğer Sophie yüzüğü yok edcekse, Tedros'a gerçekten sahip olmalıydı.

Heyecandan midesi bulanmıştı.

Bu, Tedros'un Sophie'ye gerçekten âşık olması anlamına geliyor.

"Eee?" dedi Tedros, son düğmesini homurdanarak iliklerken. "Neyi bekliyormuş?"

Senin dudakların onunkilerde olacak, diye düşündü Agatha. Beni öpen dudakların onunkilerde olacak, vanilya tadındaki du-

dahların onunkilerde olacak, bana ait olan dudakların 'sonsuzda' onunkilerde olacak.

Agatha, Tedros'a döndü. "Dinlenip düşünebileceği güvenli bir yere ihtiyacı varmış," dedi hızlıca. "Aslında hepimizin buna ihtiyacı var."

"Sakin ol, bayan endişeli," dedi Tedros, Agatha'nın omzunu okşayarak. "Pek yalancı birisi olmadığını biliyorum, ancak bu pek de güzel bir tiyatro olmadı. Sadece etrafımdayken sanki benim kraliçem olarak mutlu olacağından emin değilsin gibi endişeli davran ve ben de seninle Sophie arasında seçim yapmakta zorlanıyormuş gibi davranayım."

Agatha ona dik dik bakıyordu.

"Merlin, güvenli evin Donmuşdüzlüğün ilerisinde olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Tedros. "Bunun için kuzeydoğuya doğru iki günlük yol gitmemiz gerek."

"Ve Hiç diyarlarının yakınlarında izimizi sürerler," diye ekledi Merlin. "Şimdi dört kişi olduğunuz için Karanlık Ordu avlanırken kesinlikle tek bir grup halinde yola çıkamayız..." Dikkatle Agatha'ya bakıyordu. "Bu durumda ikiye kişilik gruplar halinde yola çıkmalıyız ve bir grup diğerinin dikkat çekmeyecek kadar mesafede arkasından gitmeli."

"Bence tamam," dedi Tedros, Agatha'yı bileğinden tutarken. "Sen önden gidersin Merlin ve ben de..."

"Durun, ben de buradayım!"

Tedros ile Agatha dönüp baktıklarında, iki kaslı kolun Sophie'yi bir doğum günü pastasından fırlayan sürpriz dansçı gibi mağaradan çıkardığını gördüler. Sophie karnını açıkta bırakan kırmızı bluzu, siyah deri mini eteği, ayı postundan ceketini ve bebek mavisi kürklü ayakkabılarıyla onlara doğru koşuyordu.

Tedros'un pelerininin düğmeleri açılıverdi.

Agatha çantasını düşürdü.

"Kusura bakmayın canlarım, saçımı yıkamam için zamana ihtiyacım vardı. Perde kumaşı, mağara halısı ve Sindirella'nın dikey takımıyla yaratıcı bir şeyler giymeyi başardım. Anlaşılan o ki bu izbandut kolıklı kadın artık domuz pastırması için *her şeyini* vermeye hazır," dedi Sophie, Hort onun arkasında mağaradan çıkarırken. "Şimdi, eşleşecek çiftler hakkında ne diyordunuz? Teddy'yle beraber Mavi Orman'ın üstünde bir balkonda oturduğumuzu ve onun bana tüm bu güzel manzaralardan bahsettiğini hatırlıyorum. O zamanlar bir erkektim tabii. Fakat şimdi bir kızım ve Teddy bana onları ilk ağzıdan anlatıp gösterebilir..."

Sonra duraksadı çünkü prensin ona bakmamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Kıyafetler yüzünden, değil mi?" dedi utanarak. "Bir süredir gerçekten kendim olamadığımı düşünmüştüm..."

"Hayır, hayır. Cidden iyi gözüküyorsun," dedi Tedros, göze gelmemeye çalışarak. "Fakat ben Agatha'yla eşleşiyorum. Merlin önden gidip yürüyüş hızımızı ayarlayabilir ve sen de yanındaki hoyrat çocukla uzaktan takip edebilirsin bizi. O senin koruman, öyle değil mi?"

Sophie'nin yüzü asıldı. "Peki, tamam. Bu şekilde bir anlam ifade etti, öyle değil mi?"

Perde arkasındaki konuşmadan sonra Agatha'ya ilk kez bakıyordu. Ancak Sophie'nin yüzünde hiç özür ifadesi yoktu, hiç Agatha'nın prensini almaya çalışan suçlu Sophie ifadesi yoktu. Bunun yerine, Sophie Agatha'ya aynı amaç için uğraşan iki eski dostmuş gibi umutla bakıyordu.

"Bu sadece...", diye lafa girdi Sophie. "Agatha'nın senin benimle yürürmeni isteyeceğinden eminim."

"Ne?" diye kahkaha attı Tedros.

Agatha, Sophie'ye ters ters bakıyor, kafasına bir taşla vurma içgüdüsünü bastırmaya çalışıyordu. Agatha, Sophie'nin hakkı olduğunu bildiği için: Bu karar anıydı. Sophie eğer Tedros'la beraber giderse, iki gün içinde güvenli eve ulaştıklarında o, Tedros'un öpücüğünü kazanamaya çok daha yakın olacaktı. Aynı şekilde Okul Müdürü'nü öldürmeye de yakın olacaktı.

Yani, Tedros eski prensesini bekletmediği sürece sorun yoktu. "Agatha?" dedi Tedros somurtarak.

Merlin, Agatha'nın Sophie'yle prensi arasındaki bakışlarını görebiliyordu ve Agatha bunu fark etmişti. Daha fazla dayanamazdı. Bu bir sargı gibiydi. Yaraya ulaşp onu yok etmeliydi.

"Evet," dedi bir nefes alarak. "Sophie seninle gitsin Tedros. Ben de Merlin'le giderim."

Tedros'un yanakları güneş yanığı gibi pespembe oldu. "Ama Merlin yalnız olmayı seviyor! Bu hiç mantıklı değil. Agatha, bu iki gün boyunca Kötüler ortalıkta dolaşıp yakınlarda uyuyacakları için Orman'ın en tehlikeli taraflarına gideceğiz ve birbirimizi karşılayabileceğimiz her şeyden korumalıyız..."

Agatha'nın yüz ifadesi değişmedi. Tedros onu kolundan tuttu ve Sophie duymasın diye kulağına eğildi: "Dinle, numara yapacağımızı söyledik ama bu çizmeyi aşmayı! Ben senin prensinim ve yanımdan ayrılmama izin veremem. Beraber olmalıyız..."

Agatha geri çekildi.

Şimdi Tedros onu yüzünde görebiliyordu. Kulede gördüğü aynı tereddütlü ifadeyi.

"Tanrım. Gerçekten mi kastettin bunu? Mutlu Sonumuzu gerçekten sorguluyorsun," diye fısıldadı, gözlerini büyüterek. "Ama çok yakındayız... Camelot bizi bekliyor..."

Agatha ona bakmamaya çalışıyordu, onun arkasından Sophie'ye bakmaya çalışıyordu... Parmağındaki yüzüğe... O yüzüğe

bağlı olan binlerce İyinin hayatına. “Seninle birlikte çok şey yaşadık Tedros ve kraliçe olmamın ikimizi mutlu edeceğinden emin değilim,” dedi; bu sırada Sophie duysun diye de ona doğru dönmüştü. “Sophie seninle okuldan ayrılarak hayatı bir risk aldı. Birbirinizi yeniden tanımanız için zamana ihtiyacınız var.”

Sersemleyen Tedros ona bir prenses şevkiyle gözlerini diken büyüleyici Sophie'ye baktı... Sonra da siyah pelerinli Agatha'ya... “Bu konuda ciddi olamazsın!” diye çıkıştı. “Bütün Camelot'un seni benim yanımda tacını takarken görmesini istemiyor musun? Hakiki kraliçesi olarak bir krallığın yüzü olmak istemiyor musun?”

Agatha kafasını salladı. “Hayır,” dedi. “İstemiyorum.”

Yalan bile söylemiyordu.

Tedros'un kalbi buz kesildi adeta. Agatha'nın yüzündeki sert ifadeyi görebiliyordu. “Haklısın. Belki de Sophie ve benim birlikte zamana ihtiyacımız var,” dedi ve Sophie'nin kolundan tuttu, bu esnada kızgınca Agatha'ya bakıyordu. “Hadi Sophie. Gidelim.”

Sophie bundan daha mutlu görünemezdi. Tıpkı ilk senede Agatha ona Tedros'un öpücüğünü kazanması için yardım sözü verdiğindeki gibi minnetle gülümsedi Agatha'ya.

Agatha bu gülümsemeye cevap vermedi. O kadar düşüncesizce ve hızlıca yola koyuldu ki Merlin kıyafetiyle yola çıkup onun arkasından koşmak zorunda kaldı.

Sophie ve Tedros arkada kaldığında Agatha, Sophie'nin sesini az da olsa duyabiliyordu: “Aggie'nin sana hâlâ Tedros demesi çok tuhaf. Şimdiye kadar takma isimleriniz olur sanmıştım...”

Agatha, Tedros'un cevabını duymamak için daha da hızlı yürümeye başladı.

Hort mağara deliğinin yanında tüm bu olanları korkuyla seyrediyordu.

"ONUNLA MI? *Onunla mı* gidiyorsun?" dedi Hort, havalı görüntüsünü kaybederek. "Peki ya *ben*?"

"Sen de bizi arkamızdan takip edip rehlikelerden korursun canım!" dedi Sophie dönmeden. "Korumaların *yaptığı* da budur zaten."

Hort'un göğsü şişti, öfkeden kudurmak üzereydi ancak bunun için çok geçti.

Sophie çoktan başka bir erkekle sıkı fıkı olmuştu ve bu erkek Hort'un Sophie'den korumak için onca yolu geldiği erkekti.

Agatha omzunun üstünden geriye doğru baktı.

Son dört saatte bunu binlerce kez yapmıştı, her şey yolunda mı diye kontrol ediyordu. Fakat onlar neredeyse iki kilometre gerideydiler, sadece hardal renginde bir puslu bataklıkta küçük insan figürleri gözüküyordu. Sophie'nin o yüzüğü yok etmesi gerekiyordu. Agatha'nın Tedros'u Sophie'ye bir şans vermesine zorlamasından sonra Sophie'nin yaptıkları anlaşmaya uyması gerekiyordu.

Fakat ya Sophie anlaşmaya uymadıysa?

Agatha bir anda eski Agatha gibi hissetti kendini: büyü kitapları okuyan, sürekli Sophie'nin hatalarını düzelten ve Tedros'un en iyi arkadaşını öpüp onları eve göndermesi için dağlara giden Agatha gibi. Ancak o zaman planları suya düşmüştü ve şimdi Sophie eski Sophie gibi davranacak olursa gene planları suya düşecekti. Çünkü Tedros o Sophie'yi ne o zaman ne de şimdi öperdi.

Agatha endişeyle tekrar arkasına baktı.

Bayağı kötü vaziyette yürüyordu, yeni çizimleri ıslak patikanın içine girmiş ve siyah bataklık suyunda gidiyordu. Bir ot parçası yüzüne kırbaç gibi çarptı. Dişlerini gıcırdatarak yosunlu

Bataklık Diyarı'ndaki çamurlu yolda yürüyerek Merlin'in peşinden gitmeye devam etti. Merlin onun yavaş yürüyüşünden o kadar tahammülsüz hale gelmişti ki artık Agatha'yı beklemiyordu.

Fakat Agatha'nın aklı hâlâ karışık. Bir yandan, Agatha ve Merlin, Tedros'un Sophie'yi öpmesini istiyordu. Diğer yandan ise, Agatha o yalancı ve hain kızın Tedros'u öpmesi fikrinden nefret ediyordu.

Agatha'nın beli sızıyordu, bu düşünceleri yanlış gittiği zaman hissettiği bir sancıydı.

Sophie'yi eski Sophie olarak gözünde bir şeytana döndürmüş, onun Kötülük cadısı olduğunu ve hâlâ bir prens için dolaplar çevirdiğini düşünüyordu. Fakat olaylara Sophie'nin açısından bakmayı denemiş miydi? Mağaradaki perdenin arkasında, Sophie yaptığıнын yanlış olduğunu bilen çok pişman biri gibi gözüküyordu. Ayrıca, Sophie'nin de belirttiği gibi tüm bunlar Agatha'nın hatasıyla başlamıştı. Tedros her ne kadar o zamana kadar bilmese de Sophie *herkese* temiz bir sayfa açtırmış ve bu temiz sayfayla birlikte Sophie peri masallarında ikinci bir şansı olan herkesin yapacağı şeyi yapmıştı, upku Kötülük Okulu'ndaki Kötüler gibi. Masallarında her şeyin yanlış yola girdiği zamana geri dönmüşlerdi.

Ve Sophie'nin zamanı da neredeyse Tedros'un öpücüğünü kazanacağı iki yıl öncesiydi.

Bu zamana kadar Agatha, Tedros'la ikisinin peri masalındaki gerçek âşıklar olduğuna ve Sophie'nin prensin öpücüğünü ilk senede kazanmak için yaratılmadığına inanmıştı.

Fakat ya Sophie haklıysa? diye düşündü Agatha. Ya Sophie Tedros'un gerçek ahtıysa ve biz haksız çıktırıysak? Ya Tedros asla benim için yaratılmadıysa?

Agatha'nın göğsü daraldı. Yüz ifadesi olayları anladıkça yumuşuyordu. Emin olabileceği tek yol Sophie ve Tedros'un birlikte olmasına müsaade etmek ve Sophie'nin onun kraliçesi olmasından nefret etmeyi bırakıp ona bu şansını *vermekti*, tıpkı Okul Müdürü'nün kulesinde söz verdiği gibi. Son bir ay içinde Agatha, Tedros'la beraberdi. Bu, belirsiz ve şüphe dolu bir geleceği gösteren gerilim ve yanlış anlamalarla dolu bir süreçti. Agatha onunla mutlu olmayı denemiş ama Mutlu Sona erişememişti. Şimdi sıra Sophie'deydi.

Ya onların öpücüğü gerçekse? Ya Tedros'un isminin onun cildinde olması doğrusa?

Ya Tedros sahiden Sophie'nin gerçek aşkıysa?

Agatha nefesini tuttu.

Bu da benim yalnız olacağım anlamına gelir.

Duraksayıp omzunun üstünden geriye baktı fakat Sophie ve Tedros'u suyla dolu manzara yüzünden göremiyordu.

"Canım kızım, eğer ileriye bakmaktansa geriye bakarak zaman geçirirsen yolumuz iyice uzar."

Agatha döndüğünde Merlin'in baya önünde olduğunu gördü. Merlin sisle kaplanmış vaziyeti, sert siması, sarkık koni şapkası ve elindeki bastonuyla destansı masal kitaplarındaki tüm cevaplara sahip olan Büyük Beyaz Büyücüye benziyordu. Daha sonra buruna bir eşekarası kondu ve Merlin yolundan saptı. Anıyı kovalayıp kızarken elbisesi ıhlamur yeşili ayakkabılarına dolandı.

Agatha bir oh çekti. Ya Merlin, Büyük Beyaz olmak için fazla yaşlıydı ya da Agatha tüm cevaplara inanmak için fazla büyümüştü.

"Birlik üyelerine ne olacak?" diye sordu Agatha, yeniden yan yana geldiklerinde. "Yuba masal kitaplarını bir kenara kaldırıyordu, hepsinin yeni sonları vardı..."

"On bir. Jack Horner, Çizmeli Kedi, Anya ve Küçük Deniz Kızı'nın olduğu on bir ölü daha. Hepsi çok yaşlı ve mezardan geri dönen Nemeses tarafından yollandı," dedi Merlin, sis batmış yüzünü usulca temizlerken. "Karanlık Ordu'nun eski hedeflerini bulması sadece an meselesiydi. Fakat Sophie yüzüğü yok etmeye karar verene kadar birliğimizin üyelerinin Orman'da hayatta kalacaklarına inanıyorum. Bir zamanlar, o aynı kahramanlar tıpkı sizin gibi Mavi Orman'da eğitildiler. Tek fark ise onların dünyanın sonu gelmeden mezun olmasıydı," diyerek Agatha'ya garipçe gülümsedi.

Şimdiye kadar, Agatha'ya binlerce yıldır her gün doğup batan güneşin *onlar* yüzünden eridiğini düşünmek çok fantastik ve komik gelmişti. Fakat Merlin'in sesindeki anlam bunu gerçeğe dönüştürdü.

"Hava karanlık olduğunda ne olacak?" Renksiz gökyüzünde ki küçük sarı daireye dikkatle bakıyordu, o kadar zayıf ki ona doğrudan bakabiliyordu. "Artık Orman'ı pek de aydınlatmıyor."

"Son ışığını verdiğinde güneş ufka doğru batacak ve dünyamız denize atılmış bir mum gibi sönecek," dedi büyücü. "Her masalın bir sonu vardır Agatha. Bu şekilde masallar diyarı canlı kalır. Fakat senin peri masalın kendi sonunu mahvediyor: ilk olarak sen ve Sophie, sonra sen ve Tedros. Yani, peri masalının ya gerçekten sona ereceği ve ebediyetteki yerini alacağı ya da hepimiz için son olan Mutlu Son olacağı an geliyor."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Agatha, çamurlu yolda ayakları gittikçe batıyordu. "Sophie'nin Tedros'u öpmesi için yani?"

Merlin güneşe öylesine bir bakış attı. "Gittikçe eriyor. En fazla üç hafta. Tedros'un taç giyme törenine kadar sürmeyebilir. Fakat belki de bu, Okul Müdürü ölene kadar ondan sakla-

mamız gereken bir sır." Şapkasından şeftali aromalı bir lolipop çıkardı, fakat küf içinde kalmıştı. "En iyi büyü bile ihtişamını kaybediyormuş gibi gözüküyor," diye mırıldandı.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Agatha yokuş yukarı çıkarken. "Okul Müdürü bizi neden kovalamıyor? Sophie'nin yüzüğü yok edebileceğini biliyorsa neden onu okulda tutmaya çalışmıyor?"

Merlin ona tuhaf bir bakış attı fakat hiçbir şey söylemedi.

Agatha artık daha fazla soru sormadı. Bataklık Diyarı'ndan çıkıp Zümrüt Şehir'le meşhur olan Oz Krallığı'nın civar şehirlerinden biri olan Gillikin'e gelmişlerdi. Gillikin'in tepeleri dik ve mor rengindeydi, ölümler ile lekelenmiş, safran renkli yolları vardı ve vadideki parıldayan yeşil şehir Karanlık Ordu'yu uzak tutmak için sarı tuğlalı duvarların ardından zar zor gözüküyordu.

Agatha arkasına döndü, Merlin'in ona bakıp gözlerini ileriye dikmesinden önce yamacın aşağısındaki Tedros'u ve Sophie'yi görmeye çalışıyordu. Mor tepeleri bir saatte geçtiler. Merlin tekrar konuşmaya başlamadan önce Agatha, gizli polenlerin bolca kümelendiği yerde haşır haşır kaşınıyordu.

"Agatha, öğle yemeğinden önce vaktimiz var ve senin de biraz kafa dağıtmana ihtiyacın olduğunu bildiğim için dün geceki olayları bana tekrar anlatabilir misin? Okul Müdürü hakkında öğrendiklerini çok merak ediyorum."

Agatha dönüp Sophie ve Tedros'u tekrar kontrol ettikten sonra derin bir nefes aldı. Merlin onları Kötülüğün parlıtlı yeşil kapılarında bıraktuktan sonra tüm yaşananları detaylı bir şekilde anlattı. Tedros'la yollarını Edgar ve Essa olarak ayırmadan önce nasıl dolaplar çevirdiklerini, birbirlerini kız ve erkek olarak değil de erkek ve kız olarak nasıl öptüklerini ve Aric'le zindanda geçirdiği gecede Hester'in onu nasıl kurtardığını anlattı. Onur Kulesi'nin

çatısındaki serginin nasıl babasının yerine Tedros'un masalına dönüştüğünü, Yarı Yol Köprüsü'ndeki düşüncelerini nasıl adanmışlığını ve Kötülerin birbirlerinin öğrenci portrelerini nasıl tahrif ettiklerini açıkladı. Kötülerin geçmiş hataları değerlendirmelerini ve İyilik Düşmanlarının bulunduğu yeri saptayan haritaları içeren Yaşlı Okulundaki sınıflardan bahsetti. Sader'in tablosunda Excalibur'u buluşundan, Okul Müdürü'nün Okur Dünyası hakkında anlatıklarından ve Sophie'nin kaçışını izlerken sakın kalan yakışıklı, beyaz saçlı ve adı Rafal olan gençten bahsetti. Sözlerini bitirdiğinde Agatha nefes almakta zorlanıyordu çünkü masalının içinde o kadar kaybolmuştu ki Gillikin'deki, solmuş lalelerle dolu en yüksek tepeye nasıl geldiklerini fark etmemişti.

"Rafal bir gün Sophie'nin kendisine geri döneceğini söyledi," diye pufladı, elleriyle polenleri defederken. "Belki de bu yüzden onu kovalamıyor. Sophie'nin Tedros'u ne kadar çok sevdiğini anlamıyor."

"Ya da Tedros'u ne kadar çok sevdiğini *tamamen* anlıyor," dedi Merlin, düz çiçeklerin üstündeki su tere salatası ve tavuk böreğinden oluşan öğle yemeğini hazırlarken.

"Ne demek istiyors... Bir saniye, *burada mı yemek yiyeceğiz?* Zombi Kötüler ava çıkmışken, gün ortasında mı?"

"Gillikin perileri İyiliğin en güvenilir gözçüleridir." Merlin tere sapından bir avuç kopardı. "Bizim için etrafı gözlersiniz, öyle değil mi Gillikinliler?"

Agatha, Merlin'in havada sebzeleri sallayışını izledi, yaşlı adamın sonunda aklını kaybettiğine inanmıştı. Fakat daha sonra Merlin'in ellerindeki terinin azaldığını fark etti; sanki bir şey tarafından büyütül bir şekilde yeniyordu...

"*Görünmez,*" dedi Agatha, neçeli bir gülümsemeyle. "Bu polen değil! Bunlar *periler!*"

Sönük renkli ve gri havaya bakıp onun binlerce şeffaf kanatlı minik fantastik bedenlerle dolu olduğunu hayal etti. Bir zamanlar perilerin kızı benzeyen böcekler olduklarını düşündürdü. (Okuldaki ilk gününde onlardan bir tanesini yutmuştu). Fakat şimdi bir an için bile olsa küçük Gillikinlileri görmek için her şeyini verirdi. Kolunu kaldırdı ve onların hareket edişlerini hissetti, cildini merak ürpertileri sarmıştı, onların kanat çırpışlarını duydukça yüzündeki gülümseme büyüyordu...

Sonra gülüşü bir anda yok oldu. Sophie ve Tedros'u uzak tepedeki bir vadide görebiliyordu, sarışın vücutları yürüdükçe birbirine yaklaşıyordu.

"Merlin, ben..." Kelimeler boğazına tıkanmıştı. "Ben... doğru şeyi mi yapıyorum acaba?"

Merlin Sophie ve Tedros'un küçük görünüşlerine doğru baktı, bu esnada şapkasından çıkarmış olduğu bir kadeh şarabı yudumlamaya başlamıştı.

"Sana Tedros'un babası hakkında bir masal anlatayım, Agatha. Tedros doğduktan yıllar sonra bir gün Kral Arthur, kraliçesi Guinevere'i gözetleyen bir büyü istemek için benim mağarama geldi. Kraliçenin şatodan geceleri çıkıp bir yerlere gittiğinden emindi ve onun nereye gittiğini görmek istiyordu. Arthur'un Guinevere hakkındaki tereddütleri yeni ortaya çıkmamıştı. İyi-lik Okulunda öğrencilerken bile onun gerçek aşkı olduğundan emin olmak için her türlü dolapları çevirip elinden geleni yapmıştı. O dönemlerde, Guinevere gibi kitaplara ve hayvanlara düşkün olmasının yanı sıra Arthur'un da en iyi arkadaşı olan eğitimli genç şövalye Lancelot ile Arthur arasında sıkı bir rekabet vardı. Arthur onların birbirlerine karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydı fakat kendisinin Guinevere'e olan ilgisini Lancelot'un bildiğinden emindi. Ayrıca, Arthur'un da bildiği gibi

kızlarla ilgili şeyler söz konusu olduğunda Lancelot Arthur'un yanına bile yaklaşamazdı: bakışlar, soy, para, şöhet... Bu yüzden Guinevere ve Arthur Lider olarak seçildiklerinde ve Lancelot gelecek krala bir Hizmetkâr olduğunda, Arthur, Guinevere'i kendisinin bir koca için doğru seçim olduğuna ikna etmişti. Kral'a kendisi sahip olabilecekten, kralın şövalyesi olan Lancelot'la nasıl evlenebilirdi? Arthur'un da söylediği gibi Camelot'un Guinevere'e ihtiyacı vardı: Arthur başka hiçbir kraliçeyi kabul etmezdi ve İyiliğin onunla evlenmesi Guinevere'in göreviydi. Hiçbir kız böyle cümleler karşısında duramazdı, özellikle bunları söyleyen Arthur gibi kararlı ve güçlü biriye.

İhtişamlı bir düşünle dünya evine girdiler ve kısa süre sonra Arthur'un istediği küçük prens dünyaya geldi. Ama yine de rüyalarını süsleyen kraliçeyle Arthur şüphelerinden vazgeçememişti. Tıpkı okulda yaptığı gibi Guinevere'i kontrol etmeye çalıştı, onu rakip ettirdi ve onun sadece kendisine âşık olduğundan emin olmak istedi. Fakat hâlâ geceleri rahat uyuyamıyordu, sanki onu istemeden evlenmeye zorladığını biliyordu. Guinevere'in sadakatinden emin olacak büyüü istemek için benim mağarama geldiğinde sinirli ve rakuntılı bir adamdı, ruhunu öfke ve kıskançlık ele geçirmişti. O gün, Arthur'a bunca yıldan sonra bu körü durumdan kurtulabileceği tek bir büyüünün olduğunu söyledim... Guinevere'in şatodan geceleri çıkmasına izin verip onun istediklerini harfiyen yerine getirmesi gerekiyordu."

Merlin kederli bir ifadeyle büründü. "Arthur tabi ki de sinirliydi. On yıl boyunca Guinevere'in kendi masalını reddedip onun peri masalını kontrol etmeye çalıştığını ancak bunun sadece kendisini deliye çevirdiğini söyledim. Bir adam kendi kaderinden kaçamaz. Sadece onu saklı tutabilir. Onca yıl boyunca Guinevere'in onu sevmemesinden korkmuştu fakat bu korkuyu

yenebileceği tek yol gerçekle yüzleşmesiydi. Guinevere'in kendi gerçek aşkını bulmasına engel olmak ne Arthur ve kraliçesinin gerçek aşkı bulmasını da, aşklarının gerçek olup olmadığına emin olmalarını da engelliyordu. Bu kanayan yara tekrar tekrar açıldı, ikisi de gerçek sonundan yoksun olan bir peri masalıyla birbirini cezalandırıyordu."

Büyücü şarabının son kez yudumladı. "Tabii ki de Arthur rüm bunları oldukça saçma buldu ve benimle işinin bittiğini söyleyerek mağaramdan ayrıldı. Aslında bu durum onun mağaramdan cinsiyet değiştirici büyüyü çalmasına yol açtı. Çok geçmeden Guinevere, Lancelot'a kaçtı, Arthur kendi kraliçesinin ölüm fermanını imzaladı ve ben de çocukluğundan beri yetiştirdiğim kıymetli delikanlıyı bir daha görmemek üzere terk etmek zorunda kaldım."

Merlin en sonunda Agatha'ya doğru baktı, mavi gözleri parlıyordu. "Şimdi ise Tedros tam gözlerimizin önünde babasının masalını yeniden yaşıyor. Aslında o kral olduğunda, kendi annesinin ölüm fermanı ona miras kalmış olacak. Eskiyen her şey şimdi yeniden canlanıyor, canım benim. Sadece bu sefer sen Guinevere'in yerindesin; Tedros'un annesi nasıl babasının kraliçesi olduğuna emin değilse sen de onun oğlunun kraliçesine olabileceğine emin değilsin. Fakat Guinevere, Camelot'ta mutlu olamayacağını bilmesine rağmen Arthur'a karşı dürüst olmak için yeterince güçlü değildi. Kendine karşı dürüst olmayı beceremediği için o da kral kadar kabahatliydi. Fakat sen çok akıllı bir kızsın Agatha ve Tedros seni bulduğu için şanslı. Sen ve onun annesi arasındaki fark ise senin masalının kendini tekrarlamaması için onu yazarken sorgulamaya istekli oluşun. Senin ruhunda iyiliğe yönelmiş olan bir pusula var, sevgili prensinin senin aşkını sorgulamasına izin versen ve sonunda onu kaybe-

deceğin anlamına gelse bile bu değişmiyor. Çünkü ne sen ne de ben ne olacağını biliyoruz Agatha. Hiçbirimiz ne senin kraliçe olmaya dair şüphelerinin doğru olduğunu ne Tedros'un gerçek aşkının Sophie olup olmadığını ne de Sophie'nin yüzüğü yok edip etmeyeceğini biliyoruz. Fakat Arthur'un mağarama geldiği o günden farklı olarak sen bilinmeyenlerin ortaya çıkmasına izin veriyorsun. Ve bu de Körülük gelse ya da gelmese İyiliği canlı tutacak olan şeydir."

Agatha hıçkırarak ağlamaya başlamıştı, Merlin'in söylediği cümlelerin ağırlığına dayanamamış gibiydi. Merlin ona sarıldı, ağlamasına izin verdi. Daha sonra ise onun kıyafetinin üstüne sümkürdüğünü duydu ve dikkatini dağıtmak için ona doğru bir tabak fıstıklı puding göstermek zorunda kaldı. Agatha burun çekerek gülmeye başladı ve başını büyücünün omzuna yasladı, bir yandan da tatlı yeşil kremadan kaşıkiyordu. "Ben gerçekten de o kadar İyi değilim," dedi boğuk bir sesle. "O şatafatlı salonlardaki okulun ilk gününde sınıfın bir bölümünü yemiştim."

Şimdi gülen taraf ise Merlin'di. "Ben de öyle yaptım, canım. Ben de."

Daha da fazla kahlaha atmaya başladılar ve arkalarını döndüklerinde Sophie ile Tedros'un sancılar içerisinde tepeye vardıklarını gördüler. "Burada bir kızın vücuduyla yapışık haldeyim, bir yarasanın sürdüğü bir çikolatalı hız treni gibiyim ve tüm bu konuşmayı sana yapmak için hazırlamıştım ve sadece bir kelimeyi çıkarmadan önce, bir *kelime*, işte buyur, fee-fi-fo-fum, beni başımdan sopalıyor..."

Sophie o kadar fazla kıkırdıyordu ki karnını tutmak zorunda kaldı. "Şey, eğer Anadil'in yarasanlarından birisine dokunmak zorunda kalacağımı bilseydim!"

"Tüm yol boyunca üzerime işedi!" Tedros zar zor konuşabiliyordu. "En kötü tarafı ise... hazırladığım konuşma gerçekten ama gerçekten *güzel*di!"

Sophie ona doğru sokuldu.

Agatha, Tedros'un Sophie'yle bu kadar fazla güldüğünü daha önce hiç görmemişti. Prensini bu kadar eğlenirken ve rahatlamış görmemişti hiç. Sophie bile çok rahat ve samimi görünüyordu. Sanki Sophie ve Tedros, Agatha'nın bilmediği, kendilerine ait bir masala ve mahremiyete sahiplerdi. Agatha bu durumdan tiksiniş hissetti kendini; sanki Tedros'u onun kolundan çekip almalıydı.

Fakat Merlin'in sözleri bir rüzgâr gibi eserek onu durdurdu. Eski dargınlıkların o anda ortaya çıkacak yeni gerçeklere yol açacağını hissetti: En iyi iki arkadaşı güvenli ve mutlu bir şekilde gülünç bir masala kus kus gülüyorlardı... Ve kendine hâkim olmadan önce Agatha da kahkahalar atıyordu.

Prens kafasını kaldırdı, şaşırdı ve gülmeyi kesti.

"Aman Tanrım," dedi Sophie, Merlin ve Agatha'ya bakarak.

"Ya biz çok hızlıyız ya da siz çok yavaşsınız."

"Bizi bilirsin, her ikisi de doğru sayılır," dedi Agatha.

Sophie gözlerini dikmiş Agatha'ya bakıyordu, can alıcı noktayı bekliyordu ondan.

Agatha beklenenin aksine gülümsedi.

Sophie'nin yüzü onların arasında bir sessiz değişim olmuş gibi parladı.

Diğer yandan Tedros Agatha'ya donuk bir bakış attı.

"Ne çok hızlı ne de çok yavaş, Goldilocks'un dediği gibi, tam zamanında," dedi Merlin, şapkasından yeni yemek dolu tabaklar çıkarırken. "Bize yetişip sıcak bir öğlen yemeği yemenizi istedim. Tedros, Sophie ve senin için tavuk böreği ve biraz

raze yeşillikler var. Bu esnada Agatha ve ben yolumuza devam edeceğiz. Yarın gün batımında güvenli evde buluşacağız. Hadi Agatha, gidelim."

Fakat Agatha ufka doğru dikkatle bakıyordu. "O da ne öyle?"

Sophie dönüp mor tepelere doğru baktı ve Hort'un gölgesinin yolda güçlkle ilerlediğini gördü. "Aman, onu dert etmeyin. Babası bir korsandı, tanrı aşkına..."

"Hayır," dedi Agatha. "*Orası*."

Gri gökyüzünde zar zor fark edilebilen, çok ama çok uzakta bir serap görüyordu. Renkler tıpkı August Sader'ın tablolarından birisindeki gibi ince ve empresyonistti fakat Agatha bir köyün kenar kesimlerini bir yerlerden hatırlayabiliyordu: kuleli kulübe evleri, sarı okul binası, koruyucu bir kabarcıkla kaplı eğri saat kulesi... Sonra ağzı açıldı.

"Gavalton. Burası... *Gavalton*."

"En azından orasının başlangıcı," dedi Merlin.

Agatha ona gözünü dikmiş bakarken bir anda kafasına dank etti. "Değişen her eski masal onu Okur Dünyasına yakınlaştırıyor. Okul Müdürü böyle söylemişti."

"Ve onu gerçekten öyle kastetmiş," dedi büyücü. "Sizin Okur arkadaşlarınız onun yeni masallarını *okuyormuş* gibi gözüktüyor."

Agatha ve Sophie'nin kafası karışmış gibiydi.

"Yani anlayacağınız, Okurlar eski peri masallarına ve İyiliğin Kötülüğe karşı kazanacağına inandığı müddetçe Okul Müdürü onların dünyasına giremez, sadece her dört yılda bir okula iki öğrenci götürebilir. Aslında, bu basiretsizliğini kendisi Agatha'ya da itiraf etmişti," dedi Merlin, seraba dikkatlice bakarken. "Fakat Okurlar yeni masalları okuyup İyiliğe olan inançlarını kaybetmeye başladıkça onların dünyası Okul Müdürü'nün

avuçlarına doğru yaklaşacak. Her kahraman öldüğünde o koryucu kalkan zayıflayacak... serap keskinleşecek... ve sonunda kapılar onun Karanlık Ordusuna açılacak. Köyünüzde Okul Müdürü'nün sizin peri masalını tamamlaması için ihtiyacı olan bir şey var. İyiliği sonsuza kadar yok etmesi için gereken bir şey. Ve o şey her ne olursa olsun, onu kesinlikle elde edecek... Elbette biz *yüzüğü* yok etmezsek."

Herkes bakışlarını Sophie'ye çevirdi.

"Anlamıyorum Sophie," dedi Tedros, onun parmağındaki altın çembere bakarken. "Neyi bekliyorsun?"

Sophie sinirlendi. "Teddy, bak canım! Merlin bizim için ne güzel bir öğle yemeği hazırlamış! Karnın aç olsa gerek," diyerek Tedros Agatha'ya bakmadan önce onu yemeğin başına oturttu. "Sen ve Merlin yola çıksanız çok iyi olur, öyle değil mi Aggie? Gündüz vakit hiçbir kötü adamın bizi burada kovalamasını istemezsiniz herhalde."

Merlin'in Güllikin perilerini anlatmaya başlayacağını fark eden Agatha onu hafifçe dürttü. Merlin sersem sersem gülümseyip hemen toparlandı.

Daha sonra devasa su birikintilerinin arasından zıplayarak terk edilmiş Urthur göl köyünü geçtiler, Agatha hâlâ Merlin'in güldüğünü görebiliyordu. Agatha bunun sebebinin pembe ve mavi gün batımında su birikintilerinin üzerinden atlamalarının ilkel bir şey olması, birdirbir oynayan iki çocuk gibi engelleri aşmaları ya da santimlerle takılmaları ve kıkır kıkır gülererek buz gibi suyun üstünden geçmeleri olduğunu düşündü.

Fakat Merlin bunların hiçbirine gülmüyordu.

Agatha'ya gülüyordu.

Bunun sebebi Merlin'in yerine Agatha'nın arkadaşlarını o tepede baş başa bırakmış olması ya da öğrencisine yetişmek için

oflaya pufllaya koşan kişinin büyücü olması değildi...

Bunun sebebi prensini ve arkadaşını kendi masalına bıraktıktan sonra dört saattir, akıllı ve genç Agatha'nın bir kez bile dönüp arkaya bakmamış olmasıydı.

KAKTİUS TEAM

İki Kraliçe

Sophie, Agatha'nın ufukta bir nokta kadar kalana dek gittikçe küçülerek patikada uzaklaşmasını izledi.

"Sophie, sadece otuz saniye sürecek!"

Sophie hışımla Tedros'a döndü. "Katiyen olmaz. Güpegündüz önümde *işemene* göz yumamam."

"O zaman arkanı dönsen..."

"Sesi ne olacak peki? Ar ahırındayız sanki!"

"Sophie, şu an patlayacak gibi hissediyorum ama bu dağ başında seni de yalnız bırakamam. Hem de Avcı

periler peşimizdeyken."

Tedros bir tabak tavuklu tart alıp içine soktu, oldukça rahatsız görünüyordu.

"Ya zombiler ortaya çıkarsa?"

"O zaman kendi-

mi savunurum, teşekkürler. Ayrıca pantolonunun önüne yapıp sanki şeytani bir dans sergiler gibi öne arkaya sallanırken asıl sen zombilerden beter görünüyorsun," dedi Sophie süteresine uzanıp bir çırpıda mideye indirirken. "Şimdi perileri düşünmenin sırası değil. Hort gelip de sana düello için meydan okumadan önce çabuk git gel."

Sophie elindeki kemirirken Tedros öylece dikiliyordu. Sonra birden "Tartın hepsini bitirme" diye patladı.

Kız muzipçe gülümseyerek prensin yokuş aşağı ok gibi koşmasını izledi. Tepelerin ardında, koruyucu kalkının gerisindeki Gavalon'un eteklerini görünce gülümsemesi soldu. Rafael'in yüzüğü sanki birden parmağında ağırlaşmış gibi hissetti.

En yakın zamanda şunu yok etmem lazım, diye düşündü.

Kadim kahramanlar onun yüzünden ölüyordu. İyilerin masalları onun yüzünden. Kötüye dönüşüyordu. Okurlar onun yüzünden tehlikedeydi. Hemen şuracıkta Excalibur'la yüzüğü ikiye ayırsa, Rafael daha Gavalon'a ulaşmadan masalları son bulurdu. Masal kitabı kapanır, güneş yeniden doğar, İyiler ve Kötüler de eski hallerine geri dönerdi.

Sophie huzursuzca tarttan bir dilim aldı.

Yapamazdı ama.

Önce o öptüğünü alması gerekiyordu.

Tedros nihayet onu öptüğünde sanki bir bilmecenin cevabını bulmuş gibi dudaklarında hissetmişti; okula giriş töreninde göz göze geldikleri andan beri birbirleri için yaratıldıklarını biliyordu.

Ama öptüğünü almadan yüzüğü yok edecek olursa, o zaman Mutlu Sonlarına kavuşmanın bir garantisi kalmazdı. Kaç tane kahramanın hayatı tehlikede olursa olsun başkalarının için kendi Mutlu Sonunu bir kenara atacak değildi. Kendi ca-

nını feda etmek teoride iyi gibi görünse de aslında manasız, idealistçe ve *delice* bir şeydi. Tüm iyilerin canı tehlikede olsa bile, aklı başında hiç kimse kendi rızasıyla gerçek aşkını feda etmezdi...

Agatha ederdi, diye düşündü Sophie.

Agatha, iyileri kurtarmak için ne olsa yapardı, kendi mutluluğunu riske atarak onlara Mutlu Son fırsatı tanımak için en yakın arkadaşıyla Tedros'u kendi rızasıyla yalnız bırakması gibi. Hem de aynı sebepten Sophie'nin onu öldürmeye çalışmış olmasının rağmen.

Ben Kötüyüm. Sophie yutkundu. *Keşinlikle Kötü*.

Iyilerin en büyük prensi ile Mutlu Sona erişeceğini ona düşündürten neydi acaba?

Soguk, metal yüzüğün altındaki derisine yazılı Tedros'un adını okşadı.

Kalbi, Tedros'un gerçek aşkı olduğuna dair ona söz vermişti.

Ve kalp dediğin yalan söylemez.

"Tartın hepsini bitireceğini ima ederken aslında şaka yapmıştım," diyen bir erkek sesi duydu arkasında; "ama galiba yanlışmışım."

Sophie kafasını yere eğdiğinde tartın neredeyse hepsini silip süpürdüğünü fark etti.

"Stres yüzünden fark etmeden yemişim" diye mırıldandı Tedros ona yaklaşıırken. Rüzgârdan üşümüş yüzünde güneş gölgeleri ediyordu. Excalibur'u kınından çıkardı, gümüş kılıç parıltısıyla neredeyse Sophie'yi kör edecekti.

"Tek bir darbe bütün stresimizi alıp götürülecek. Bir tek buna ihtiyacımız var, Sophie. Tek bir darbeye."

Arta kalanların hepsini bir tabağa aktararak piknik tabaklarını toplamaya başladı Sophie. "Hemen yola koyulmamız lazım. Diğer ikisi şimdiye çok yol almıştır..."

"Kızlara cidden akıl sır erdiremiyorum," dedi Tedros bunşuk lalelerin ortasına cup diye oturarak. "Rafal'ı terk ediyorsun ama yüzüğünü yok etmek istemiyorsun. Hort'u koruman diye yanına alıyorsun ama yolculuğunu benimle etmek istiyorsun. Pamuklara sarmalanmış gibi yaşıyorsun ama yirmi saniyede bütün bir tartı mideye indirebiliyorsun. Şikâyet ettiğimi sanma. Erkeklerin önünde bu kadar yemek yiyecek bir Sonsuz kızı pek bulunmaz çünkü. Şey gibi görüneceklerini sanırlar, ne bileyim... *insan gibi*. Güven bana. Aslında her erkek gönlünce yemek yiyen bir kızı tercih eder."

"Demek o yüzden Agatha'yla o kadar yakınlaştınız. O kızın sarımsaklı, kızarmış bir sosisi aç kurt gibi mideye indirdiğini görmüştüm," dedi Sophie. Ondan sonra nefesi kokuyor diye saatlerce kızın başının etini yediğini hatırlamıştı. "Ah Agatha," diye fısıldadı kendi kendine. "Apral ama muhteşem Agatha."

Kafasını kaldırdığında Tedros'un sanki ismi kalbine saplanmış gibi titrediğini gördü.

Prens, kızın bakışlarını yakalayınca kalkıp yürümeye başladı. "Haklısın. Sansar gelene kadar oyalanmamamız lazım."

"Aç olur muhtemelen, değil mi?" diye sordu Sophie, Hort gözden kaçırmasın diye ölmüş laleleri bir araya yığıp üstüne de kalan yiyecek tabağını yerleştirirken. "Gerçekten hoş bir çocuk o. Artık bana âşık olmasa da beni korumak istiyor sadece. Okuldaki buhar banyosunda duygularını açıklamıştı. Çocuğa onca şeyi ettikten sonra en azından karnını doyurmasına yardım etmem lazım."

Dizlerinden destek alıp ayağa kalktığı anda Tedros'un patikada durup ona sırtığını gördü. "Ne var?" diye sordu.

"Senin de duygularının olduğu kimin aklına gelirdi?" diye hayret ederek yürümeye devam etti.

Sophie de kendine şaşarak kızarmaya başladı.

Belki de minnacık bir parça olsa da iyiyimdir, diye düşündü.

"Ayrıca Hort'la birlikte buhar banyosuna gireceğin de kimin aklına gelirdi?" dediğini duydu Tedros'un.

Neyse ki en azından bu sefer doğru ayakkabıyı seçmişim, diye düşünüyordu Sophie, rahat pembe botlarıyla patikayı adımlarken.

Altı saattir yoldalardı. Bir tek su kaplarını doldurmak ve yorğun dizlerini dinlendirmek için birkaç kısa mola vermişlerdi. (Sophie esnemek için birkaç yoga hareketi yapmayı denemiş ama Tedros'un bön bön baktığını fark edince yoganın en iyi yalnızken yapılacağına karar vermişti.) Hava kararmıştı ve patikada Merlin'in arkasında eklemek kuruntuları gibi bıraktığı sihirli beyaz ışık korlarından başka hiçbir şey görülmiyordu. Çocuklar yola çıkmadan önce onlara son ışık kuruntısına ulaşana kadar gitmelerini ve bulduklarında da geceyi geçirmek için orada kamp yapmalarını söylemişti.

Gillikin'den çıktıklarında, patika onları Sonsuz sığınağın dan Hiçlerin bölgesine doğru yönlendirmişti. Öğleden sonra, kan nehirlerinin aktığı ve kemikten kalelerin yükseldiği Rainbow'a ulaşmışlar. Güneş batarken, kurbaga dolu lağım gölleri üstünden asma köprülerden geçtikleri Magalae'ye varmışlar ve sonra da ay ışığı altında uğursuz Hiç topraklarından ve solan Ormanlardan tamamen farklı olarak turuncu ağaç çiçeklerinin açtığı ve papaya renkli meyvelerin olduğu Drupathi'ye ayak basmışlardı. Sophie, ağaçların dibindeki ölü kuş kalıntılarını görünce oradaki her şeyin zehirli olduğunu fark etti.

Hiç diyarlarından geçerken Sophie, patikanın iki tarafındaki çalılıklardan hırlama ve ıslama sesleriyle birlikte sarı, kırmızı ve yeşil göz çiftlerinin onları izlediğini görmüştü. Yine de hiçbir

saldırıya uğramadıkları için, Merlin'in ışığının sınırları içinde kaldıkları sürece tehlikeden uzak olduklarına kanaat getirdi.

Tedros homurdanarak güldü. "Hadi ama! Hiç kimse yaşlı bir büyücünün büyüünden korkmaz. Ancak belinde babasının kılıcını taşıyan, genç ve kuvvetli bir prensten korkarlar. Yazgılarında bir tanecik bile Hiç Mutlu Son olmadıkça Kötüler, iyilerin daima kazanmaya devam edeceklerini bilirler."

"Kaybedecek bir şeyleri olmayan, zaten bir kez ölmüş zombilere anlat sen onu," diye çıktı Sophie. "Merlin'in bizi nasıl bir güvenli eve götüreceğini biliyor musun?"

"Hiç bilmiyorum. Bana sorarsan ormanda hiçbir yer güvenli değil."

"Peki ya kaçarken saklandığımız o tuhaf mor duman?"

"Gökselis mi? Orası sadece Merlin'in kafayı dinlemek için yaptığı bir yer. Havası çok ince; içindeyken ancak birkaç saat nefes alınabilir. Orman'ın içinde bir yerde güvenli bir ev olsaydı bile Karanlık Ordu eliyle koymuş gibi bulurdu bizi. Hiç kimse-nin bilmediği bir yer olması lazım. Merlin'in daha önce sırlarını gizlediği bir yer." Tedros durup öfkeyle nefes verdi. "Neden hâlâ o yüzüğü taktığını bana gerçekten de anlatmayacak mısın?"

"Doğum günün birkaç hafta sonra, değil mi?" diye ustaca konuyu değiştirdi Sophie. "Prenses seçimin konusunda fazladan dikkatli olmana şaşmamak gerek."

Tedros tereddütte kaldı, eski konuyu mu yoksa yenisini mi sürdürmesi gerektiğinden emin değildi.

"Kral olmaya hazırım," dedi sonunda ayaklarını yere basa basa yürümeye devam ederken. "Yıllardır anne babasız büyüdüğüm için, bazı genç krallar gibi kendini halkından önemli gören, her şeyden korunarak yetişmiş o veletlerden değilim. Halk da çok bir şey beklemiyor zaten. Babam öldüğünden beri

Camelot berbat bir halde. Ben on altı yaşına gelene kadar konşının ülkeyi refah içinde yönetmesi gerekiyordu ama onlar halkı açlıktan kırpıp, karşıt görüşlülerin boynunu vurup babamın altınlarını çarçur ediyor. Hiç fark etmez. Kral olarak taç giydiğim ilk gün hepsini zindana attıracağım." Sophie'ye baktı. "Babamın krallığını yeniden ayağa kaldıracağız."

Sophie'nin bedeninden sanki elektrik akımı geçti.

"Biz mi?"

Dili mi sürçmüştü? Yoksa bilerek mi demişti?

Kendi başlattığı sohbeta bir katkıda bulunmasını beklermiş gibi Tedros hâlâ ona bakıyordu. "Ah, eminim biz... yani sen... evet, eminim muhteşem olacak, değil mi?" diye geveledi Sophie. "Peki ya annen? Geçen sene başına ölüm emri konulduğunu söylemiş..."

"O konuyu pek düşünmedim," diye kelimelerini yutarak konuştu Tedros. "Muhtemelen şimdikiye kadar çoktan ölmüştür. Kaçtıkları gecedan beri ne onu ne de Lancelot'u gören oldu."

Sophie kaşlarını kaldırdı. "Kendi anneni infaz etmen bekleniyor ama bu hakkında pek düşünmediğin bir konu, öyle mi?"

"Bak, annem soğuk yürekli, bencil bir kaçak olabilir ama kötü biri değil," dedi Tedros alnındaki kalın, sarı perçemlerini karıştırırken. "Gidebileceği en son yer Camelot zaten; kendi oğlunun onu öldüreceğini biliyordu." Yüzü gölgelendi. "Bu durum rüyalarımı istila etmesine engel olmuyor ama tabii."

Sonsuza dek geri dönmeyecek bir annenin hayalinin peşini bırakmamasının ne demek olduğunu Sophie iyi biliyordu. "Nasıl biriydi? Güzel olduğunu hayal edebiliyorum."

"Hiç de değil. Asıl tuhaf olan da o. Babam çok daha yakışıklı, hareketli ve eğlenceli biriydi. Annem ise sıkı, uzun bacaklı, her daim kaygılı ve çekingen biriydi. Ancak kitaplardan ya da

hayvanlardan bahsederken canlanırdı. Babamın ya da herhangi bir adamın neden ona böylesine bağlanabileceğini bir türlü aklımda alıyormuş, dedi Tedros yüzünü ekşiterek. "Ama yeterince iyi bir kızı seçmediği için babamı hak ettiğini bulmuş oldu. Annemin seviyesine daha çok Lancelot yakışırdı. Çirkin suratlı, çulsuz bir adam olmasına rağmen saf akıllı ve kuvvetli bir şövalyeydi. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş yani."

"Hiç anlayamıyorum," diye iç geçirdi Sophie. "Karizmatik ve güzel birini terk edebileceğini hayal edebiliyor musun, hem de tamamen vasat biri için?"

Bu konuyu tamamen kapattığını gösterircesine Tedros'un hareketsiz kalıp bakışlarını çevirmesini izledi Sophie.

Birden anladı.

Tedros'un vasat biri için karizmatik ve güzel birini terk etmeyi hayal etmesine gerek yoktu. Geçen yıl Agatha için onu terk ettiğinde bunu zaten yapmıştı.

Sophie, Gillikin'deyken arkadaşının adını andığında oğlanın nasıl titrediğini hatırladı; aynı şimdiki gibi yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

'Biz' dediğinde kastettiği kişi Sophie değildi.

'Biz' dediğinde aslında *Agatha*'yı kastetmişti.

Ona bir şans vereceğine söz vermiş olması önemli değildi.

Sözcükler bir prensin kalbini değiştiremezdi.

Eski prensesine halen daha âşık olan bir kalbi.

"Seni bir kraliçe olarak hayal etmeye çalışıyorum," dedi Tedros sanki kuzın orada olduğunu birden hatırlamış gibi. "Muhtemelen kaledeki kendi kanadında, sana keçi sütünden sıcak banyolar hazırlayan, saat başı balık yumurtası ve kabak püresiyle ayaklarına masaj yapan ve krallıktaki her salatalığı tek tek toplayan yirmi hizmetkârınla birlikte yaşardın."

Sophie dehşet içinde bakışlarını ona dikti.

"Güzellik rutinlerini Agatha'ya anlattırımdım," diye iğneledi. "Kavga ettikten sonra beraber gülüşmemize yardımcı oluyordu."

"Saray soytarın olduğuma sevindim!" Sophie gözlerini kur-pıttı, gözyaşları belirmeye başlamıştı. "Beni böyle biri olarak mı görüyorsunuz? Güzelliğe köle olmuş biri, boş bir balo elbisesi, düşünmeye bile değmeyecek akulsuz bir süslü olarak mı?"

"Sophie, şu günü *dağ yürüyüşünde* kusa etek giyiyorsun!"

"Uzun zamandır beni bir kız olarak görmediğin için bir zamanlar bu kıızı sevdiğini sana hatırlatmak istedim!"

Sophie'nin hâkim olamadığı gözyaşları akmaya başladı ve Tedros patikada donakaldı.

"Bana bir şans verdiğine söz vermiştin." Sophie iç çekip ayı kürkünden paltosunun koluyla gözlerini silmeye çalıştı. "Hâlâ Agatha'ya âşık olsan da bana bir şans verdiğine söz vermiştin."

Tedros, Sophie'nin çenesini tutup nazikçe başını kaldırdı, mavi bakışları dürüst ve keskindi.

"Sana bir şans *veriyorum*, Sophie. Şu an seninleyim, değil mi? Yola çıktığımızdan beri bir kez bile Agatha'nın adını anmadım. Durmadan ondan bahsedene sensin. Ama o kız için ya da seni dıştan nasıl gördüğüm için endişelenmek yerine bana içini göstermeye çalışsan daha iyi olur belki de." Ses tonu ciddi ve olgun biri gibiydi. "O yüzden söyle bana, Uzak Orman'ın Sophie'si. Kraliçe olarak krallığın için *sen* ne yaptın?"

Akkor gibi yanan yanaklarıyla patikada uzun adımlarla yürümeye başladı Tedros.

Sophie içi umutla yeşererek onu takip etti. Patika ışığında al-un yüzüğünün altındaki derisine kazınmış ismi gördü. İki sene önce Tedros'u Agatha'ya kaybettiğinden beri beklediği an buydu. Prensine olan derin aşkı göstermek için adını parmağına

kazımıştı. Aynen kendi gibi prensinin de derin bir aşk hissetmesini sağlamanın bir yolunu bulabilirse... o zaman belki de, belki de sözcükler bir prensin kalbini değiştirebilirdi.

"Başta bir kraliçenin sadece porselen seçtiğini, balolarda dans ettiğini ve geçit törenlerinde bebekleri öptüğünü sanıyordum," diye başladı Sophie. "Ama Rafal'la birlikteyken diğer öğrencilerin bana nasıl baktıklarını gördüm. Artık göz alıcı ve hoppa olan o eski Sophie değildim. Kendinden bir şey yaratmış yeni bir Sophie'ydim. Bana öfkelenmelerinin sebebi buydu kanımca... Bu kadar genç birinin bu kadar sıra dışı olabileceğini fark etmemişlerdi. Onlar gibi özel ya da efsunlu doğmamıştım. Tek sahip olduğum şey güzel bir yüz ve *büyük* bir hayata olan açlığımdı. O hayatın ölçütlerine uyacağım diye içim içimi yerken aslında o hayatın gerçek anlamını unuttum. O yüzden kendimi sonsuza dek Rafal'a adayamadım. Bana ölümsüzlük, sınırsız güç ve sonsuz aşk sunmuş olabilir... Ama o bir Kötünün aşkıydı. Ne kadar Kötü biri olduğumu düşünürse düşünsün, ben yine de İyi olmak istiyorum. Tedros, Öleceğim güne dek kendi ruhumla kıran kırana bir savaşa tutuşacak olsam bile."

Tedros'un gözleri kuza döndü.

"İki tür kraliçe vardır," dedi Sophie, sesi artık daha güçlü çıkıyordu. "Biri kendi tacından şüpheye düşendir. Onu seçersen sonsuza dek birbirinize asla güvenemezsiniz, hep kavgaya edersiniz çünkü yüreğinizin derinliklerinde, aslında bir kraliçenin hayatını yaşamak istemiyordur. Baban da öyle bir kraliçe seçti ve ölene dek acı çekti. Artık sen onun masalındaki sorunun başladığı yere geri dönüp bunu düzeltebilirsin. Kraliçen olmak *isteyen* bir kraliçe seçebilirsin. Kralıyla olabilmek için verdiği savaş gibi halkı için de savaş verebilecek bir kraliçe. Rafal için

olmadığım bir kraliçe gibi çünkü ben senin için öyle bir kraliçe olmak istedim."

Tedros yerinde durdu, sanki onu ilk defa gerçekten görmüş gibi bakışları yoğundu.

Sophie kalbi küt küt atarak bakışlarını onunla kavuşturdu, nefeslerinin buğusu birbirine karışıyordu.

"Eğer kral ve kraliçelerinin birbirinden şüphe ettiğini görürlerse, halkın size inancı kalmaz," dedi. "Ama yeni bir kraliçe seçersen, halkın da bir kralın nasıl muamele görmesi gerektiğini görür: kayıtsız şartsız aşk, saygı ve sadakatle. Sana bunları benden fazla hiç kimse veremez çünkü Agatha'nın aksine ben senden asla şüphe etmedim."

"Sophie..." diye fısıldadı Tedros kızın beline dokunarak.

Kızın bedeni elektriklendi, kanı başına hücum etti.

"Anlamıyor musun? Tanıştığımız ilk andan beri senin kraliçen bendim," dedi öne yaslanarak. "Aramızdaki eski masal doğruydum Tedros. Tek yapmamız gereken şimdi o eski masalı yeni kılmak." Gözlerini kapattı, dudakları oğlana uzanmaya başladı...

"Sophie."

Sophie'nin gözleri birden açıldı ve Tedros'un bembeyaz kesilerek onun ardına baktığını gördü.

Karanlık Orman'ın karşı tarafından, etleri lime lime olmuş, yer yer dikiş izleri olan iki zombi patikaya yaklaşıyordu. Biri kısa boylu, kırık burunlu, çalı gibi gri sakalları olan bir adamdı. Yarım gömleğinin altından göbeği dışarı sarkıyordu ve kel kafasında da bir korsan şapkası vardı. Diğeri koyu tenli ve daha biçimliydi, siyah buklelerinin üstünde diğerinden daha büyük bir korsan şapkası taşıyordu.

İşık patikaya adım attığı anda, Sophie adamın elindeki büyük, çelik kancayı gördü.

"Peter Pan'i ararken onun yerine Kötülerin kraliçesini bulduk," diyerek alaycı bir tavırla gülümsedi Kaptan Kanca. "Mevkinden kaçtığını duydum, sevgili kraliçem. Gemimde kaçaklara ne yaptığımızı anlat ona, Smee."

"Kuşlara ziyafet çekmek için kafalarını bayrak direğine geçiririz," diye kıkırdadı Smee belinden ince hançerini çıkarırken.

"Fakat kaçmana rağmen Okul Müdürü ona geri götürülmeni pek istemiyor kanımca," dedi Kanca, Sophie'yi dikkatle süzerken. "Kraliçesinin kendi seçimlerini yapmakta özgür olduğu konusunda ısrarcı."

Sophie şaşkınlıkla bembeyaz kesildi.

Kanca, Tedros'a döndü. "Oğlan hakkında bir şey söylemedi ama."

İki korsan prenze yaklaşmaya başladı.

Tedros bir eliyle Excalibur'u çekip ötekiyle de Sophie'yi yakaladı. "Yakınımda kal."

İki adamın sinsi sinsi yaklaştığını ve keskin kılıçların patika ışığında parladığını görünce Sophie korkuyla yutkundü.

Bir zamanlar, Tedros bir sınav sırasında yine böyle ölümcül bir tehlike içinde kalmıştı ve Sophie savaşılmayacak kadar korktuğundan sadece yanında dikilmişti. Masalındaki sorunun başladığı an işte tam da o andı. Prensini Agatha'ya kaptırdığı an. İşte fırsatım, diye düşündü Sophie... Tedros'a dediği gibi şimdi kendi masalındaki soruna geri dönüp düzelttebilirdi. Prensi için savaşın sonunda öpücüğünü kazanabilirdi.

İki Kötü korsan saldırı mesafesini daraltırken Tedros, Sophie'yi tutuşunu sıkılaştırıp kızı yan tarafına çekti. Kanca, silahını prenze doğru kaldırtırken Sophie de korkusuna odaklandı; parmak ucundaki ışığın arttığını, gittikçe daha çok ısındığını hissediyordu...

Sonra Merlin'in beyaz sıcak korlarından birini sihirle yerden kaldırıp tam Smee'nin gözüne fırlattı.

Smee sendeleyip hançerini elinden düşürünce Sophie adamı itip patikadan dışarı, Orman'a atmaya çalıştı.

"Sophie!" Tedros dehşetle haykırdı...

Kanca, kılıcını salladı ama Tedros tam zamanında kendi kılıcını kaldırdı, çelik çeliğe çarptı.

Sophie şimdiye kadar yetişkin bir adamla hiç dövüşmediği için Smee ona karşılık verdiğinde hazırlıksız yakalanmış oldu. Kız tekme atıp tırnaklarıyla derisini çizerken, adam onu şişman, kullı göbeğine yapıştırmıştı.

"Ne de güzel kız," diye öfkeyle konuştu Smee, kıkırdadığı ses tonu gitmişti. "Varolmayan Ülke'de hiç böylesi yok."

Kızın saçını kokladığında Sophie ona öyle sert bir tokat attı ki korsan yanığını tutarak kuza bakakaldı. Sophie bir an için onu etkisiz hale getirdiğini sanmıştı, ta ki adam kıpırmızı kesilerek kızın gırtlığına yapışana kadar. Kir dolu tırnakları kızın boğazına geçiyordu, kız sanki içindeki bir şeyi harekete geçir-mişti, içindeki cinayet açlığı ortaya çıkmıştı.

"Beni... öldür... memen... gere... kıyor," diye konuşmaya çalıştı.

Ama Smee unutmuştu ya da artık umursamıyordu. Prensin iki adım ötesinde duran Sophie orada can vereceğini bili-yordu. Boğulurken tükürükler saçarak konuşmaya çalışıyordu. Gözünün kenarıyla Kanca'nın Tedros'u tuzaga düşürdüğünü, pelerini kılıçtan geçirdiğini ve prensin kavnılarak çığlık attığını gördü. Yüzü mosmor kesilen Sophie, Smee'ye dönüp hırul-tıyla son nefesini aldı...

Tam Smee'nin tepesinde yanmaya başlayan bir ağaç dalı ko-pup adamın kafasına düştü ve korsanın kafatasını mavi alevler sardı.

Kanca'nın yandaşı gözlerini kocaman açarak Sophie'yi bıraktı. Kafasındaki dikişler alev alev yanarken kendisi karanlığa yuvarlandı.

Saşkınlıktan donakalmış Sophie, Kanca'ya baktı. Mavi alevlerce küll edilen Snee'nin cesedine bakarak Tedros'tan uzaklaşıyordu. Kaptan yavasca kafasını çevirip patikanın öte tarafına baktı. Geniş omuzlu, kuzgun karası saçlı yabancının parlayan mavi parmak ucunu ona doğru uzattığını gördü.

"O çocuğu tanıyorum," dedi Kanca şaşkınlıkla. "Scourie'nin oğlu o. Benim gemimde doğup büyüdü..."

Ama bu, Kanca'nın son sözleri oldu. Bir kılıcın tam sırtından girdi ve korsan, dizleri üstüne düştükten sonra saskınlıktan acılaşmış ağzıyla, yola yüzüstü devrildi.

Arkasında duran Tedros, zombinin sırtından çıkardığı kılıcını silip dikkatle ayağa kalktı. Sağ tarafındaki, pelerini kırmızıya boyayan kanca yarasını inceliyordu. Hiçbir yarası ölümcül olmadığından bir rahatlama nefesi koyuverdi.

"Artık sana bir can borcum var Hort," dedi Tedros bakışlarını kaldırarak.

Hort ay ışığına çıktı. "Ben Sophie'nin hayatını kurtardım. senin değil," dedi dişlerini gıcırdatarak.

Sophie, Hort'un yüzündeki öfkeyi gördü; son veremediği hisleriyle tam bir günün yalnız başına gecirmesinin sonucunu. Kızın gözleri büyüdü, birden anlamıştı.

"Ama... ama... artık beni sevmediğini söylemistin..." dedi Sophie kulak tırmalayıcı bir sesle.

Hort hısmıyla ona döndü. "Yalan söyledim."

Sophie ne diyeceğini bilemiyordu. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı. Hort'u artık tek başına seyahat etmeye zorlayamazdı. Hem de az önce hayatını kurtarmışken.

Tedros'la yalnız kalabildiği vakitler artık bitmişti.

Fırsanm vardı! Beni öpebilirdi! diye düşündü çaresizce. Parmağındaki yok edilmemiş, eskisinden daha ağır hissettiren, Rafal'ın yüzüğüne baktı.

Kısa süre sonra yeniden yola çıktılar. Üçü de tek kelime etmeden yürüyordu. Hort duyar diye Sophie, Tedros'a bir şey söyleyemiyordu. Tedros ile Hort ise zaten birbirleri yüzünden pek konuşmaya niyeti değillerdi. Sophie tam da gerginliğin daha fazla kötüleşemeyeceğini düşünürken, bakışları arkalarının bıraktıkları korku gösterisine kaydı...

"Şey... çocuklar?" diye kurbaga gibi bir sesle zorlukla konuştu. Prens ve Sansar döndü.

Sophie'nin ardına bakınca, Smee'nin patikada olduğu yerde yankıya uğrayan uzakdaki cesedini gördüler.

Kanca'nın cesedi yok olmuştu.

"Ama kılıcımı tam kalbine sapladım," diye halen daha kendini savunuyordu Tedros, ertesi gün yollarına devam ederlerken.

"Bak, son kez diyorum, zombilerin kalbi olmaz" diye patladı Hort. "Smee'yi neden ateşe verdiğimi sanıyorsun? Onları yok etmenin tek yolu bu..."

"O zaman niye bir şey demedin peki?"

"Çünkü Kanca'nın seni öldürmesini umuyordum!"

"Lütfen güvenli eve yaklaşacağımızı söyleyin," diye sızlandı Sophie.

Kanca'nın cesedi ortadan kaybolduğundan beri ürkmüş tavşanlar gibi patikada hızla ilerliyorlardı. Merlin'in ışık kırınmalarını izleyerek Mavi Orman'dakilere benzeyen baloncuk gibi mağaralara ulaşip orada kamp kuruyorlardı. Herkesin kendi deliği vardı ve sabaha kadar oğlanlar sırayla nöbet tutuyordu.

Güneş doğunca tekrar yola düşüyorlar, Donmuşdüzlükler'in kilometrelerce uzunluktaki mavi buzlu çayırlarında zorlukla kendilerine yol açarak ilerliyorlardı. Pelerinlerinin altına saklanarak göz açtırmayan kar ve dolu tipisinden cesurca geçmeye çalışıyorlardı, ta ki beyazın monotonluğunda bir şey fark edene kadar.

Fırtınalı gri denizlerin sisiyle peçe gibi örtülmüş inci beyazı kuleleri olan, bir kayalığın tepesine kurulmuş, küçük yarımada şeklinde bir krallıktı bu. Dalgaların çarpması şiddetli yankılara sebep oluyor, kayalara çarparak açılıp kapanan dev demir kapıların sesiyle tüm krallık titriyordu.

Pat! Küt!

Üç genç temkinli bir şekilde açık kapılardan geçti ama onları karşılamaya gelen birileri olmadı. Hatta yukarıdan inen bir dizi mermer merdivenin üstünde, dairesel şekilde inşa edilmiş, ne penceresi ne de bir girişi olan, muhteşem beyaz kulelerden başka tüm krallıkta tek bir kişi bile yok gibi görünüyordu. Korkulukların üstünden kısıp gözlerle bakınca merdivenin dibinde muazzam bir göl gördüler; gri suları ürkütücü derecede durgundu ve fırtınalı denize bağlanıyordu.

"Çıkamaz sokağa mı girmiş olduk yani?" diye sordu Sophie.

Sonra Tedros'un mutlu ve sakın yüzünü gördü.

"Burası Avalon," dedi.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu Hort.

Tedros hayır anlamında başını salladı. "Ama babam vasiyetinde burasının resimlerini çizmişti," dedi yumuşak bir sesle, aşağıdaki gölü izlerken. "*Avalon'un güvenli evine* gömülmek istediğini söylemişti. Merlin bizi babamın ebedi istirahat yerine getirdi demek."

"Güvenli ev bu mu?" diye mırıldandı Sophie uzun merdi-

venlerden inerlerken, Tedros'un hislerine karşı hassas olmaya çabalıyordu. "Burası... burası buz gibi, kapılar sonuna kadar açık. Kulelerin de bir girişi bile..."

Sophie, Agatha'yı görünce birden durdu. Sırtı onlara dönük şekilde, göl kenarındaki ölü çimlerde oturuyordu. Agatha'nın kıyıda tek başına oturduğunu görmek Sophie'nin içinde tedirgin bir his uyandırdı; sanki sahne tamamlanmamış gibi... sanki Agatha masalını yalnız başına bitirmemeliymiş gibi.

Agatha gelenlerin ayak seslerini duyunca arkasına döndü. En yakın arkadaşlarının uzun yolculuktan güvenle döndüklerini görünce, içinin rahatladığını gösteren berrak bir gülümseme belirdi yüzünde.

İç i rahatlayan Sophie prenze biraz daha sokuldu. Tedirgin olmak için hiçbir sebebi yoktu. Agatha tek başına da asla onun olamayacağı kadar mutlu olabilirdi.

"Sonunda gelebildiniz," diye esneyen bir ses duydu Sophie. Kafasını çevirdiğinde Merlin'in sırtını yaslayıp uzun bir uyku çektiği kayadan doğrulduğunu gördü. "Gelmenez uzun sürdü. Aaa, bakın! Korumamız da gelmiş," diye ekledi merdivenlerden inen Hort'u görünce.

"Güvenli ev şu suların içinde, değil mi?" diye sordu Tedros gölün kıyısına adım atarak. "Babamın gömüldüğü yer orası."

Ayağının ucuyla bir çakıl taşını suya fırlatıp batmasını izledi. Sophie somurttu. "Güvenli ev dediğin nasıl suyun..."

Fakat tam o anda Tedros'un attığı çakıl taşının battığı yerde sular çalkalanmaya, dönerek girdap oluşturmaya başladı; tepesindeki kulelerin daireselliğini ayna gibi yansıtıyordu. Sular iş başındaki bir çıkırık gibi daha da hızlı dönmeye başladı. O kadar hızlıydı ki girdabın merkezinde krema gibi beyaz bir köpük meydana geldi ve gittikçe kalınlaşarak insan şeklini aldı.

Beyaz bir elbise içinde, hayalet gibi görünen, gümüş saçlı dev bir peri suyun üstüne çıkıp başını misafirlerine doğru kaldırdı. Cildi bembeyazdı, uzun bir burnu ve Tedros'un üzerine kilitlenmiş kocaman kara gözleri vardı. Bir süre Tedros'u süzdükten sonra kıpkırmızı dudakları kıvrılarak gülümsemeye döndü.

"Böyle bir şey dünyaya bir daha asla gelmedi," dedi dev peri.

Tedros bir an için perinin ondan bahsettiğini sandı ama sonra kadının kılıcına baktığını gördü.

"Excalibur... Sen yaptın... Sen Gölün Hanımı'sın!"

Dev peri gülümseyerek Merlin'e döndü. "Merhaba, yakışıklı. Görüşmeyi uzun zaman oldu," dedi alçak, cilveli bir ses tonuyla. "Dur tahmin edeyim. Bir şeye *ihtiyacın var*."

"Hâl hatır sormaya gelenin az olduğuna üzuldüm ama ciddi bir mesele olmadığı sürece gelemedim," diye karşılık verdi Merlin.

"Bir kılıç daha mı? Ömür uzatan bir iksir mi? Yoksa bu sefer kutsal kâse mi?" diye burnundan soludu dev peri. "Emrinize amade yalnız Hanım'a gelerseniz size hemen sihrini gösterir tabii!"

"Bir zamanlar başka iki kişi için daha istediğim şeyin aynısını rica etmeye geldim," diye konuştu Merlin ciddi bir ifadeyle. "Bu çocukları ihtiyaç duydukları süre kadar koruman altında saklamayı rica ediyorum."

Gölün Hanımı'nın gülümsemesi soldu. İki büyücü arasında gerginlik dolu bir an geçti.

"Merlin, canım. Ne rica ettiğinin farkındasın, değil mi?" diye sordu gizemli bir sesle.

Büyücünün bakışları bir an için Tedros'a kaydı, sonra gözlerini tekrar dev periye çevirdi. "Kesinlikle."

Sophie, Agatha'ya baktı; hiçbir şey anlamıyordu. Agatha bir

omuz silkile ona karşılık verdi; o da aynı derecede şaşkındı.

Gölün Hanımı derin bir nefes alıp bakışlarını dört öğrenciye çevirdi. “Hadi bakalım, çocuklar. Su ılık.”

“Su mu? Yüzmemizi mi istiyorsun?” diye padadı Hort gölün kıyısında bakışlarını gezdirerek. “Su altında nasıl yaşaya...”

Merlin iç geçirip çocuğu arkasından itti.

Hort beyaz bir ışık patlamasıyla suyun içine çekildi ve yüzeyin altında tamamen kayboldu.

Agatha, Sophie ve Tedros aval aval Merlin’e bakakaldı.

Büyücü gülümsedi. “Merlin’in Teşhirevi’ndeki kapının her zaman neden su olduğunu sanıyorsunuz ki?”

Merlin ellerini kaldırıp ileri ittiği anda üç öğrenci de yerden havalanıp göle balıklama daldı. Işık Sophie’nin gözlerine patladı, bütün vücudu yapış yapış bir sıcaklıkla dolmuş gibiydi. Etrafı sularla çevrilmişti ama tek bir damla bile ona dokunmuyordu, sanki etrafını saran görünmez bir güç kalkaniyle korunuyordu. Gittikçe gölün derinliklerine batarken birden sular geri çekildi ve kendini katı yerde, güneş ışığının altında, tamamen kuru bir halde bebek gibi kıvrılmış olarak buldu.

“Neredeyiz biz?” diyen Agatha’nın sesini duydu başında.

Sophie boynunu uzatıp baktığında Agatha’nın Hort ve Tedros’la birlikte gür çayırılı kırlarda dikildiğini gördü. Çayır o kadar yeşil ve nemliydi ki eriten güneş ışığının altında parıl parıl parlıyordu. Sophie ayağa kalktığı anda etraflarının daha yeşil fundalıklarla sarılı olduğunu gördü. Koyunlar, inekler, atlar ölmekte olan Orman’ın dışında bir cennet bulmuşçasına özgürce otliyordu.

“Bakin,” dedi Agatha.

Çocuklar kızın gösterdiği yere bakınca çayırın ötesinde bir çiftlik evi gördüler.

“Güvenli evimiz burası galiba,” dedi Hort.

Tedros gözlerini kısarak baktı. "Birileri geliyor."

Güneşten yanmış, yıpranmış yüzlü iki kişi el ele tutuşmuş onlara yaklaşıyordu. Dağınık kahverengi saçlı, sıksa, kemikli bir kadın ile geniş göğüslü, kalın siyah perçemleri olan bir adam.

"Umarım sıcak suları vardır," dedi Sophie rahatlamış bir şekilde prensine bakarak. "Şu an gerçekten de sıcak bir banyoya..."

Lafını yarıda kesti çünkü Tedros'un yüzünde gülümsemenin izi bile yoktu. Bembeyaz olmuş suratı ve şakaklarında beliren boncuk boncuk terle, onlara doğru yaklaşan yabancıları izliyordu.

"Olamaz, olamaz, olamaz..." diye zorlukla konuştu.

Sophie yaklaşmakta olan yabancılarla döndü, kafası karışmıştı. Kadın da onları görünce buz gibi donakalmış, çirkin suratına inanılmaz şaşkın bir ifade yerleşmişti.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı zorlukla.

Tedros yerinde sendeledi ve panik olmuş bir çocuk gibi Agatha'nın koluna yapıştı. "Uyandır beni... *lütfen*... uyandır beni..."

"T-T-Tedros?" diye kekeleydi kadın.

Çayırda güneş ışınlarının arasında birdenbire ortaya çıkan Merlin, "Oğlunun ve arkadaşlarının sana ihtiyacı var, Guinevere," dedi.

Tedros konuşamıyordu. Dehşete düşmüş gözleri kadının Merlin'in arasında mekik dokuyordu. Vücudu o kadar titriyordu ki Agatha, oğlanı koluyla sıkıca sarmak durumunda kaldı.

Sophie prensin yanına gitmesi gerektiğini biliyordu ama yerinden kumldayamıyordu. Tedros'un, annesini görünce tutulduğu titreme krizi gibi o da koyu saçlı, kömür gözlü adamı görünce aynı şekilde titremeye başlamıştı.

Çünkü Tedros'un Guinevere'i rüyalarında görmesi gibi
Sophie de onu görmüştü.
Rafal'ın yüzüğünün içinde beliren şeytan.
Tedros'un tacına erişmesine engel olan şeytan.
O şeytanın aruk bir adı vardı.
Lancelot.

Kime Aitsin?

Tedros gözünü dikmiş, yaklaşık yirmi dakikadır dumanı tüten tarçınlı elma şirasına bakıyordu ama daha bir kere bile içeceğe elini sürmemişti.

Onu izleyen Agatha da, prensin ne düşündüğü hakkında fazlasıyla endişelendiğinden, içeceğine el sürmemişti. Esmer, kabarcık tenli Lancelot tabakları ve gümüş çatal bıçakları masaya dizerken Sophie, şövalyeye gergin bakışlar atmakla o kadar meşguldü ki o da diğerleri gibi aynı şekilde içeceğine dokunmamıştı.

"Açlıktan ölüyorsunuzdur," dedi gülreyen bariton sesiyle. "Koyu saçlı arkadaşınız banyo yapıp yapamayacağını sordu. Komik delikanlı... Yemek masasında kokmak istemiyormuş. Adı neydi yahu? Homer? Hodor?"

Hiç kimse cevap vermedi.

"Hobbin'di galiba," dedi Lancelot.

Agatha, Tedros'un gömleğinin terden sırsıklam olduğunu gördü, âdemelması inip çıkıyordu, kollarındaki damarlar patlamak üzere...

"Hort. Adı Hort," dedi Guinevere, elinde bir tabak ateşte kızarmış hindi ve bir kâse Frenk lahanası salatısıyla telaş içinde mutfaktan gelirken. Çiflik evinin yemek odasının meşale ışığı altında, kadının Tedros'un aynısı küçük, kalkık bir burna, elektrik mavisi gözleri üzerinde düz kaşlara sahip olduğunu ve şu an ıplak onun gibi durmadan terlediğini fark etti Agatha. Saçı ise başka bir âlemde; o kadar karmakarışık ve süpürge çalısı gibiydi ki küçük solgun yüzü kuş yuvasındaki bir yumurta gibi görünüyordu.

"Bugün salı. Pazartesiyle Lance'le birlikte tüm hafta yetecek kadar yemek pişiririz; yani yiyecek çok şey var," dedi. "Bir dahaki pazartesiye kadar böyle. En fazla pazartesiye kadar kalabilirsiniz demek istemiyorum elbette. Sadece burada misafir görmeye pek alışık değiliz de ondan... ya da herhangi bir insan. Bazen Lance'le hiç konuşmadan günler geçirdiğimiz bile oluyor." Oturup sabırsızlıkla birinin sessizliği bozmasını bekledi. "Umarım yenilebilir olmuştur. Tedros küçükken yaptığım hindi yemegine bayılırdı. Merlin'le dersinin ortasında olsa bile, mutfakta kokusunu aldığı anda koş koş gelirdi."

Tedros ona bakmadı bile.

"Başlayalım mı?" dedi Guinevere zayıf bir sesle tabakları ileri itelerken. "Uzun bir yolculuk yaptınız, hadi tabaklarınızı doldurun. Yetmezse daha fazlasını da yaparım."

Hiç kimse yemedi.

Hiç kimse konuşmadı.

"Artık yerleşmiş olduğünüze göre ben de yoluma gideyim!" dedi Merlin elindeki bastonuna dayanıp kalkarken.

Gemiden ayrılan son cankurtaran botuymuş gibi bütün kâfalar birden ona döndü.

"N-n-nereye gidiyorsun?" diye sordu Tedros.

"Sizin burada güvende olduğunuz kadar diğer dostlarımızın da güvenliğini sağlamam gerekiyor, buna okul arkadaşlarınız da dâhil," dedi Merlin. "Hikâyeci, Gölün Hanımı'nın koruması altında olduğunuzu açık ettiği anda, Okul Müdürü'nün planını hızlandıracağına hiç şüphe yok." Esrarengiz bir şekilde Guinevere'e baktı. "Yemeğe kalamadığım için özür dilerim, canım. Ama koruya gidip saygılarımı sundum..."

Guinevere onaylarcasına başını salladı, ne demek istediğini anlamıştı.

"Yakında tekrar görüşürüz, çocuklar," dedi Merlin, bakışlarını Sophie'ye çevirip parmağındaki yüzüğe odaklanmadan önce. "Umarım ellerinize daha fazla kan bulaşmaz."

Merlin masadan bir parça hindiyi sihirle kaldırıp eline alarak evden çıkarken Sophie'nin nefesini tuttuğunu gördü Agatha. Kapılar büyüünün arkasından tekrar kapandı.

Geriye sadece dayanılmaz bir sessizlik kaldı.

Agatha, Merlin'in yokluğunu, Sophie'nin yüzüğünü ve Tedros'un çekmekte olduğu eziyeti unutmaya çalışıp bunun yerine evin kereste duvarlarına, içinde odunların çatırdadığı şömine-leri olan oval şekilli odalarına, el yapımı deri kanepelere ve koyun yününden örülmüş kilimlere odaklanmaya çalıştı. Her şey o kadar samimi duygularla ve sevgiyle yapılmıştı ki sanki bu iki insan, çevrelerinde bir arkadaş, aile ya da toplum olmaksızın, dünyanın dışında kendilerine yeni bir yuva kurmuş gibi...

"Beyaz et mi istersin, kırmızı et mi, Tedros?" diye sordu Guinevere.

Oğlunun tabağını alıp yüzüne gülümseme yerleştirince

Agatha endişeyle dikkat kesildi.

Kadının sorusu havada kalmış, sessizliğe karşı ilk meydan okuma olmuştu.

Tedros sonunda annesine baktı. "Buna daha fazla katlanamayacağım," diyerek iç çekti.

Tedros masadan kalkıp, dökme demir sandalyesi yere sürterek kulak tırmalayıcı sesler çıkardığında Guinevere hiçbir şey diyemedi.

Lancelot kaşlarını çatı. "Tedros, istersen annenle konuşmayabilirsin ama en azından yemeğini..."

"Benim tarafıma bile bakacak olursan, pis herif, seni ikiye bölerim," diye tısladı genç prens.

Lancelot ayağa fırlayacak oldu ama Guinevere adamın bileğine yapıştı ve yerine oturmasını istercesine aşağı çekti. Tedros sert adımlarla odadan çıkıp dış kapı arkasından pat diye kapandı. Lancelot hiçbir şey demedi.

Agatha içgüdüsel olarak prensini takip etmek için ayağa fırladı...

"Ben giderim, Aggie," diyen Sophie'nin sesini duydu.

Döndüğünde Sophie'nin ayakta olduğunu gördü. Agatha'ya belli belirsiz bir baş sallayıp masadan ayrıldı ama prensin peşinden koşmadan önce Lancelot'a son kez endişeli bir bakış attı. Agatha dış kapının bir kez daha kapandığını duyunca yavaş yavaş masaya geri döndü. Midesi düğümlenmiş gibi hissediyordu.

Oda o kadar sessizdi ki evin giderinden akan Hort'un banyo suyunun sesi bile net olarak duyuluyordu.

"Pekâlâ o halde," dedi Agatha, ev sahiplerine zorla gülümsemeye çalışarak. "Yumulalım mı artık?"

En azından bir kişiyi masada tutabilmek büyük bir zafermişçesine Guinevere ve Lancelot tuttukları nefeslerini saldılar.

Agatha hindiyle başladı, o kadar lezzetli, o kadar yumuşak ki gözlerini zevkle kapatıp dışarıda şu an ne olup bittiğini düşünmemeye zorladı kendini...

"Çok hoş bir prenses seçmiş kendine, değil mi?" dedi Guinevere.

Agatha'nın gözleri açıldı.

"Adı Sophie'ydi, değil mi?" dedi Guinevere dağınık saçlarını salatasına girmesin diye kenara çekerken. "Hemen peşinden koştu, Tedros'un babası da böyle peşimden gelirdi. Oglumu çok seviyor galiba." Sesi titriyordu. Arthur ya da ben onun için daha iyisini seçebilir miydik emin olamıyorum."

"Birbirlerine gayet de benziyorlar, değil mi?" diye homurdandı Lancelot dolu ağzıyla.

"Kızda bir kraliçe edası var demek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse benden daha fazla hem de," dedi Guinevere buruk bir gülüşle.

"Tam bizim delikanlıya uygun. Eminim krallığın halkı kızın üstüne düşecek, kız da kralının üzerine titreyecek," dedi Lancelot.

"Camelot sonunda gerçek bir kraliçeye kavuşacak," dedi Guinevere, iç çekerek gülümserken. Agatha'ya döndü. "Peki ya sen, tatlım? Hort'la okulda mı tanıştınız? Yoksa Kış Balosu'na..."

"Kusura bakmayın. Biraz müsaade eder misiniz?" Agatha'nın nefesi kesilmişti. "Biraz... biraz hava almaya çıkmam..."

Masadan kendini geri itip koşar adım evden çıktı. Şimdiye kadar birbirlerinden başka hiç kimsenin arkadaşlığına ihtiyaç duymayan Lancelot ile Guinevere, kız evden çıkınca birden yalnız kalmış gibi hissettiler.

Agatha nereye gittiğini bilmiyordu; sadece o evden uzaklaşmak istiyordu. Çelik mavisi alacakaranlığın altında ağır adımlarla çayırda yürürken uzun, derin bir nefes aldı ve ilk defa havanın ılık olduğunu fark etti. Sert kış rüzgârları gitmiş yerine nemli bir esinti gelmişti, Merlin'in Gökselis'i'nde esen rüzgâr gibi.

Belki burası da Gölün Hanımı'nın kafa dinleme yeridir, diye düşündü Agatha, içinde Tedros ya da Sophie barındırmayan herhangi bir düşünceye tutunmaya çalışarak. Düz, duru gece göğü ve yıldız kümelerinden başka bir şey görünmüyordu; Agatha bir sona varmadan sonsuza dek böyle yürüyebileceğini hissetti.

Adımlarını yavaşlatıp bir an durdu ve arkasında kalan eve doğru baktı. Ardında hayvanlar birbirine karışmıştı; koyunlarla ineklerin arasında birkaç domuz dolanırken atlar da ay ışığı altında kovalamaca oynuyordu.

Ay ışığı başka bir şeyi daha aydınlatıyordu; bir gün önceden çok daha net görünen, ufkun ötesindeki Gavalton'u. Etrafını çevreleyen cam gibi kalkanda artık daha da görünür delikler vardı.

Yeniden yazılmış daha fazla masal.

Hayatını kaybetmiş daha fazla eski kahraman.

Okul Müdürü istediği sona gittikçe yaklaşıyordu.

Ama o neydi? diye düşündü. *Gavalton'da olan, ihtiyaç duyduğu şey neydi?*

İyileri sonsuza dek yok etmek için ihtiyaç duyduğu bir şey, demisti Merlin.

Agatha dudaklarını çigneyerek bu önemli bilmeceyi çözmek için kafa patlatırken...

Bir anda onları gördü: karanlıkta neredeyse ayırt edilemez

şekilde, küçük bir meşe korusunun yanında duran iki sarışın figür.

Agatha birden iki sene önce Orman Grubu sınıflandırılması yapılırken Tedros ile Sophie'yi bir ağacın kenarında cilveleşirken yakaladığı anı hatırladı. İlk defa o an en yakın arkadaşının onunla olduğu zamanlardan çok daha mutlu göründüğünü fark etmişti. O zamanki gibi aynı şekilde, Agatha'yı tamamen unutmuş bir halde aynı prensle Sophie'yi böyle görünce bir sürü his büyük bir dalga gibi suratına çarptı. İçinde iğrenç, ilkel bir yalnızlık hissi şahlandı...

Ancak bu sefer Agatha acıdan kaçmadı.

Yalnızlık hissinin bedenini doldurmasına izin verdi, bir canavarın pençeleriyle kapıyı tırmalaması gibi bu his de yüreğini tırmalarken durup onu anlamaya çalıştı.

Böylesine korktuğum şey ne?

Dört sene önce bir haziran sabahı, Sophie elinde bir sepet yüz kremi ve diyet kurabiyelerle gelip onu baştan yaratacağını söylediği o vakte kadar bütün hayatını yalnız geçirmişti. Yalnız başına *mutluydu*, kafese kapatılmış, gökyüzünü hiç tatmamış bir kuş kadar. Ama yakınlaştıkça Sophie Agatha'nın kanatlarını sevgiye o kadar güçlü açtırmıştı ki kız bunun sonsuza dek süreceğini sanmıştı. Dünyaya karşı sadece Sophie'yle ikisi vardı.

Ama okulun ilk günü Sophie'nin bir prens karşısındaki hallerini görünce Agatha ne kadar kör olduğunu fark etmişti. İki kızın arasındaki bağ ne kadar sağlam ya da sadakat dolu olsa da bir erkeğin aralarına girmesiyle incelmeye başlamıştı.

Ondan sonra birlikte eve, eski hallerine dönmeye çalışmışlardı. Ama bir kez yetişkin olduktan sonra çocukluğa dönebilmek kadar imkânsız bir şeydi bu.

Bu zamana kadar Sophie'nin neden Rafal'la birlikte olmayı

seçtiğine bir türlü akıl sır erdirememiştir. Sophie neden bu kadar kötü bir çocuğu seçmişti ki? Karanlıkta yalnız başına dikilirken. Agatha'nın içinde en yakın arkadaşına karşı birden büyük bir acıma hissi uyandı. Çünkü Agatha'nın Tedros'u öpüp eve onunla dönmesiyle, Sophie'nin artık ona her şeyden çok değer verecek kimsesi kalmamıştı. En yakın iki arkadaşı birbirleri için onu terk etmişlerdi.

Tedros da bir seferinde, Agatha ile Sophie öpüşüp eve birlikte döndüklerinde aynı acıyı yaşamıştı.

Artık yalnız kalacak olan Agatha'ydı. Sophie ile prensi evlenecek olursa öncelikli bağlılıkları elbette ki birbirlerine ve yeni krallıklarına karşı olacaktı. Yine de arkadaşları olarak kalabilirdi tabii ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık Agatha'nın paylaşamayacağı bir bütünlükleri olacaktı. Tedros ile Sophie birbirlerine sahip olurken Agatha'nın kendinden başka kimsesi kalmayacaktı.

Adım adım ateşe yaklaşıyormuşçasına, içindeki acı büyüdü.

Kaybetmekten korktuğu şey sadece en yakın arkadaşı ya da prensi değildi.

Eski Agatha'ydı.

Yalnız olabilmeyi bilen Agatha.

O yüzden bir arkadaş olarak Sophie'ye bu kadar sıkı tutunmuştu; sonra da prensi olarak Tedros'a... Onlardan şüphelenmiş, onları sınamış, güvensizlik etmişti. Ama yine de onlara tutunmaya devam etmişti.

Çünkü bir noktada kendine güvenmeyi de bırakmıştı.

Acı hissi duvarları yıkıp yüreğine sel gibi akın etti. Agatha gözlerini kapattı, boğulurcasına nefes alamıyordu...

"Benim bile haberim yoktu ama galiba seni Kış Balosu'na götürmüşüm," dedi bir ses.

Gözlerini açıp arkasına döndüğünde Hort'un göğsü çıplak bir halde, uzun iç çamaşırlarıyla, saçlarından şıp şıp su damlayarak önünde dikildiğini gördü.

Belki de kuzın karışık yüz ifadesi ya da yanaklarındaki kırmızılık yüzünden, Hort çekinerek kendini korurcasına göğsünü kapattı. "Şey, kuyafederim yıkanıyor da ondan. Sakın bana âşık olayım falan deme," diye geveledi ağzının içinde.

Agatha, oğlanın endişeli yüzüne bakıp önce kıkırdamaya başladı, sonra da kahkahalara boğuldu; bir yandan da gözyaşları akıyordu.

"Gül sen güll!" diye patladı Hort. "Gördüğün şeyden etkilenmediğini sen de adın gibi biliyorsun."

Agatha gözlerini sildi. "Ah, Hort. Bir gün insanlar masalımı-zı okuduklarında eminim en çok seni sevecekler."

Oğlandan uzağa yürümeye başladı.

"Bu sefer kuyafederimi kaybetmedim! Yıkınması için ben *verdim*!" diye seslendi arkasından. "Ayrıca bir gün kendi masalım olacak benim. Mutlu Sonlu falan. Kanıtlayabilirim..."

"Gerçekten mi? Nasıl olacaktı o iş?"

"Çünkü inanamayacağın bir şey buldum."

Agatha yürümeyi kesip arkasına döndü.

Sansar, kıza çarpık bir ifadeyle gülümsedi. "Görmek ister misin?"

Sophie yaklaştık on dakikadır meşe korusunda Tedros'un yanında dikiliyordu ama prens tek kelime bile etmiyordu. İki ağacın arasındaki yerden yükselen gösterişli cam haça gözlerini dikmiş bakıyordu. Taze beyaz güllerden oluşan bir çelenk haça asılmıştı ve haçın dibinde de beş köşeli parlak bir yıldız yatıyordu. Etrafta bu beş köşeli yıldızlardan çok vardı; yarımı, küll içinde. Eskişi yıpranıp soğu-

dukça Merlin gelip yeni bir yıldız bırakıyormuş gibi görünüyordu.

Sophie Tedros'un yanına sokuldu. "Babanın yattığı yer burası mı? Çok güzelmiş."

Tedros ona döndü. "Kusura bakma lütfen ama mümkünse yalnız kalabilir miyim?"

Sophie'nin yüzü yanmaya başladı. "Elbette, o-o-o zaman evde görüşürüz..." Topukları üzerinde dönüp korudan çıkmaya çalışırken kararmış bir yıldızla takılıp tökezledi.

"Sophie?"

Dönüp prene baktı.

"Arkamdan geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Sophie başını hızla aşağı yukarı sallayıp oradan ayrıldı.

Merlin'in yıldızının ışığı olmadan birkaç yüz metre ilerideki evin belirsiz hatlarından başka dışarıda hiçbir şey görünmüyordu. Yanakları hâlâ alev alev yanarken çayırdaki sert adımlarla yürümeye başladı.

Herkes yüzük yüzünden onu telaşa sokmuştu; suçluluk duygusuyla o kadar dolu, o kadar gergin hissetmişti ki olabildiğince çabuk Tedros'un öpücüğünü almaktan başka gözü bir şey göremez olmuştu. Prensinin kazanılacak bir ödül ya da hızla göğsünecek bir bitiş çizgisi olmadığını unutmamıştı. Onun nasıl hissettiğini hiç düşünmüş müydü acaba? Tedros, onu terk eden annesi ve oğluna tercih ettiği annesinin aşıyla ne zaman biteceği bilinmez bir süre boyunca kapana kısılmıştı. Bırakın onunla konuşmayı ya da evinde kalmayı, onu öldürmeyi istemeden Guinevere'in yüzüne bile nasıl bakabilirdi? Özellikle de babasının fermanına göre annesini öldürmek tamamıyla *hakkyken*?

Sophie utanç içinde kafasını salladı. Tedros muhtemelen içten içe ölüp bitiyordu, kalbi dayanılmaz duygularla paramparça oluyordu ama o kalkmış babasının mezarına *güzel* demiyti.

Agatha olsa asla böylesine bencil ya da aptalca bir şey demezdi.

Sophie çiftlik evine yaklaşıırken sıkıntıyla iç çekti.

Bu yolculuğa masalını yeniden yazabilmek için çıkmış ancak ilk seferinde yaptığı hataları tekrar etmekten başka bir şey yapmamıştı. Tedros'u itirerek, aceleye getirerek ya da tatlı dille kandırmaya çalışarak öpücüğüne ulaşamazdı. Patikadaki yolculukları sırasında bile onu öpmeye çalışan kendisiydi ki işe yaramamasının sebeplerinden biri de şüphesiz buydu. Asıl prensinin kendi rızasıyla ona gelmesi gerekiyordu. O zamana kadar kahramanlar katedilse de, herkes ölüp tükenene kadar güneş damla damla yok olsa da sabırla oturup prensini bekleyecekti.

Sophie dişlerini gıcırdattı. Kahramanların ölmesi de onun suçu değildi ya? İkinci defa oluyor olsa da masallarında kazanmak kahramanların işi değil miydi zaten? Yaşlanıp elden ayakta düştilerse bunun suçlusu niye o oluyordu ki? *Onlar kendi masallarıyla ilgilensin, ben de kendi masalımla ilgileneceğim.*

Çünkü bu onun masalıydı.

Onun Mutlu Sonuydu.

Ve bu sefer her şeyi usulünce yapacaktı.

Verandaya geldiğinde kirli ayakkabılarını çıkardı. Prens ile Mutlu Sona ulaşıp güneşi tekrar aydınlatığında elbette ki herkes ona minnettar kalacaktı. Herkes onun çabaları sayesinde kazançlı çıkacaktı. Bu arada da Tedros istediği kadar rahat kalabilirdi. Onun için sabırlı bir dinleyici, ev sahipleri için mükemmel bir misafir, Agatha için de iyi bir arkadaş olacaktı; yardımsever, neşeli ve kibar. Derin bir nefes alarak yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Eve girip neşeyle yemek odasına adım...

Sophie donakaldı.

Lancelot elinde bir elmayla masada tek başınaydı.

"H-h-herkes nereye gitti?" diye sordu.

"Gwen ortalığı topluyor, Horbst da Agatha'ya bakmaya gitti." Elmasından bir ısırık alıp Sophie'ye üzerinde dumanı tüten bir bardak dolusu kızıl-kahverengi sıvı uzattı. "Gwen ünlü meyhanenin kökü çayından bir demlik yaptı."

Sophie kapıya döndü. "Gidip ne yaptıklarına bir bakayım..."

"Benden korkuyorsun, değil mi? Geldiğinizden beri bana ihtiyatlı bakışlar atıp durdun."

Sophie dondu. Lancelot sanki ilk defa görmüş gibi gözünü dikmiş, parmağındaki yüzüğe bakıyordu.

"Eminim kendi başlarına da evin yolunu bulurlar," dedi. "Otur çayını iç."

Ses tonu luza başka bir seçenek bırakmıyordu. Sophie adamın tam karşısına oturdu, midesi bulanıyordu.

"Guinevere de az önce genç prens için ne de mükemmel bir kraliçe olacağından bahsediyordu. Arthur'u gururlandıracak türden." Lancelot, Sophie'yi süzerek elmasından bir ısırık daha aldı.

"Tuhaf şey aslında. Bilir misin, Merlin her yılbaşında Gwen'e oğlundan haber vermeye buraya gelir. Hatırladığım kadarıyla geçen sene, Tedros'un hayallerinin prensesini bulduğunu söylemişti. Düşünceli, coşkulu, merhametli bir kız... saf iyilikten oluşan bir ruha sahipmiş. Prensini onu sevdiği kadar o da prensi seviyor-muş. Ancak şuna yemin edebilirim ki o prensesin adı hiç de 'Sophie'ye falan benzemiyordu. İsimlerle aram pek iyi olmadığından yanlış hatırlıyor olabilirim diye düşündüm. Gwen böyle şeyleri hiç unutmaz, o yüzden yanlışımı düzeltir diye az önce mutfaktayken ona sordum. Tuhaf dedim ya. Gwen *doğru* hatırladığımı söyledi; Merlin, Tedros'un prensesinin adı "Agatha" demişti. Ama sonra o ihtiyarın aruk ünlü aklının kontrolünü kaybetmeye başladığına karar verdik. Çünkü oğlanın prensesi gibi olanın Sop-

lie olduğu besbelliydi. Yemek sırasında onun peşinden gitmeden de değil sadece, Gwen parmağında Tedros'un adının yazılı olduğunu görmüş. Bir de Tedros'un yüzüğünü takıyormuşsun."

Lancelot'un koyu göz bebekleri parıldadı. "Şimdi kendi gözlerimle gördüğüme göre, merak ediyorum acaba neden Tedros sana Kötülerin altınından yapılmış bir yüzük verdi?"

Sophie'nin kalbi gelen bir çalar saat gibi titremeye başladı.

"Hem de *kara kuğu* altını," dedi Lancelot. "Her kara kuğunun ağzının gerisinde altın bir dişi vardır... İnsan derisine değdiği anda şeytani özellikler barındırmaya başlayan bir altın. İlk masaldan beri Hiçler güçlü bir silah olarak kara kuğu altınının peşine düşmüştür, tıpkı İyilerin Gölün Hanımı'ndan çelik istemeye gelmesi gibi. Yüzyıllar boyunca Kötüler kara kuğuları tek tek avlayıp altınlarını söktüler. Kral Arthur, şövalyeleriyle birlikte bu altınları yok etmek için sefere çıkmadan önce bile Kötüler yeterince kara kuğu altını toplamıştı. O seferde ben de Arthur'un yanında at sürdüm, bulduğumuz kara kuğu altınından olma her şeyayı tek tek yok ettik. Ta ki Sonsuz Orman'da tek bir parça bile kara kuğu altını kalmayana dek." Lancelot sırıttı. "Ama anlaşılan parmağındaki yüzük hariç."

Sophie ayağa kalktı. "Dışarı çok karanlık... Tedros'a bir bakmam lazım..."

"Kara kuğu altınının etkileri mutlakdır," diye devam etti Lancelot. "Bir kez derine değdiğinde, sen ne kadar iyi olmaya çalışsan da fark etmez, kalbini Kötü olmaya iter. Sen farkında bile olmadan seni günaha yönlendiren habis bir pusula gibidir. Yeterince uzun müddet derine değecek olursa, Mutlu Sonunun sırrını, kalbinin gerçekte ne istediğini bildiğine ikna eder seni... hatta ve hatta gerçek aşkının kim olduğunu *kanıtlayabileceğine*. Ona bir isim sorarsan sihirli yüzük aradığın cevabı derine işler.

sana rehberlik eden bir ışık gibi. Ancak o cevap seni sadece Kötüye yönlendirir, yani başladığın yere."

Sophie uyuşmuş gibiydi, sandalyesinde kumildayamıyordu.

"İnsanlar kendi mutluluğunun başkalarınınkinden daha önemli olduğunu düşündüğünde asıl sorunlar baş göstermeye başlar," dedi Lancelot. "Arthur, Guinevere'in beni sevdiğini biliyordu ama yine de parmağına yüzüğünü taktı. Hem de kraliçe olarak mutlu olmayacağını bile bile. Sonunda ne oldu? Ailesi bir enkaza dönüştü, iki gerçek âşık da sonsuza dek yurtlarından sürüldü. Ben de en yakın arkadaşımı kaybettim; Arthur benim için bir kardeş gibiydi. En azından şimdi Gwen'le ben doğruları yaşıyoruz. En baştan beri olması gerektiği gibi artık birbirimize sahibiz. Peki ya Arthur'un eline ne geçti? Öldü ve kraliçesine verdiği yüzük de uzun zaman önce yok edildi. Çünkü Guinevere en baştan beri ona ait olmayan bir yüzüğü takmaya devam edemezdi. Kendisi başka birine aitken hem de."

Sophie, Lancelot'un bakışlarının yoğunlaştığını gördü.

"Bu durum müstakbel kraliçemiz için bir soru doğuruyor," dedi yerinden kalkarak. Büyük, etli ellerini masaya dayayıp öne, Sophie'ye doğru eğildi. "Prensine ait olmayan bir yüzüğü takıyorsun, genç Sophie..."

Esmer şövalye kızı daha da yaklaştı. Sophie adamın şeytani, soğuk bakışlı yüzünün parmağındaki yüzükte aksettığını gördü.

"Peki, sen kime aitsin?"

Kapı açıldı ve Guinevere elinde küçük bir sepetle içeri girdi.

"Ah, Sophie! Çok şükür. Tedros için biraz hindiyle yeşillik koydum. Sen verirken mutlaka yer. Benim yüzümden bu gece aç kalmasını istemiyorum..."

Sophie hiçbir şey duymıyordu, kalbi sanki kulaklarında atıyordu.

"Muhtemelen her şeyi hak ettiğimi düşünüyorsunuzdur, Sophie," dedi Guinevere sessizce, kızın yüzünü gördüğünde. "Sadece şunu bil yeter; beni asla affetmese, bana bir daha tek kelime etmese bile ben yine de gerçek aşkı bulduğum için son derece minnettarım. Merlin, Tedros'un prensesi için ne kadar çok mücadele verdiğini anlattı; ikisinin de birbirleri için ne kadar savaş verdiğini... Oğlumun hatalarını tekrar etmeyeceğini bilerek huzura kavuşabilirim artık." Guinevere, Sophie'nin parmağındaki yüzüğe bakıp gülümsedi. "Çünkü ikinizin de yüreği bir tek birbirinizi arzuluyor."

Sophie'nin yanaklarını okşayıp sepeti titreyen ellerine bıraktı. Sophie, Tedros'un annesinin mutfağa geri dönüşünü izledikten sonra ağlayacak gibi bir suratla geri dönüp Lancelot'a... Ancak şövalye yerinde yoktu, sanki her şey bir rüyaydı.

"Ne o?" diye sordu Agatha, karanlıkta Hort'un kaslı silüetinin izini kaybetmemeye çalışarak. "Ne buldun?"

"Göreceksin. Hepiniz hâlâ ufaklık falan olduğumu sanıyorsunuz. Büyük hata," dedi Hort, meşe korusunun derinliklerine ilerlerken uzun iç çamaşırını içinde taşıyordu. "Çok büyük hem de."

Agatha gözlerini kısıp arkasında kalan evin aydınlık penceresine baktı ve Sophie ile Lancelot'un yemek odasında konuştuklarını gördü. Hort'a döndü. "Az dur. Kurt adama dönüşmeye falan çalışmayacaksın, değil mi? Zaten on saniyeden fazla kalamıyorsun öyle..."

"Adam kurt. Ayrıca bu ondan *daha iyi* bir şey. Güven bana. Hem uzun süredir yeteneğim üzerinde alıştırma yapmadığım için şimdi en fazla beş saniye öyle kalabiliyorum. Hiç anlamıyorum ya. Diğer adam kurtlar nasıl o kadar uzun süre öyle kalabiliyor? Dayanıklılık için özel bir beslenme düzeni ya da iksir falan mı var acaba? Profesör Sheeks'e sordum ama arsızlaşmışım

diye Cehennem Odası'na yolladı beni.”

Agatha, Hort'un adımlarını takip ederek Gavalton'un ay ışığındaki aksini yansıtan, korunun kuyusunda parıl parıl parıl dayan bir gölete ulaştı.

“Artık Sophie de yanında yokken Okul Müdürü senin masalında nasıl kazanabiliyor?” diye sordu Hort, kasabanın eteklerini izlerken. “Yanında aşkın olmasına ihtiyacı yok muydu?”

“Asıl tuhaf olan da bu ya. Onsuz kazanamayacak olmasına rağmen hâlâ Sophie'nin peşine düşmedi,” diye cevap verdi Agatha, göletin kenarına gelerek. “Bana kendi itiraf etmişti. Bu yüzden kraliçesi olmasına bu kadar ihtiyaç duyuyormuş. Kötülerin kazanmak için tek umudu Sophie.”

“O zaman artık çok geç kaldı.”

Agatha yüzlerce metre yükseklikten düşüp yere çakılmış gibi hissetti. “Ah... o zaman Tedros... onu öptü mü? U-u-umursadığımdan değil de... Ama neyse... Patikada sen de onlarla birlikteydin; sadece merak ettim, acaba nasıl anlaşıyorlar?”

“Tedros'u kastetmedim ben,” dedi Hort.

Agatha, oğlanın göletteki aksine bakıp sırtığını gördü ve gözlerini devirdi. “Bana bak, Sansar, beni buraya yansımanı hayran hayran izlemeni göstermeye getirdiysen...”

Ama bir anda aslında neye baktığını fark etti; yüzeyin altında, derinlerde parlayan bir şey... minicik, ışıktan kurşunlar sanki bir kuyruklu yıldızın kuyruğuymuşçasına yukarı doğru akın etmeye başladı. Gittikçe yaklaştı, yaklaştı ve binlerce minicik, beyaz balık su yüzeyine sıçrayıp ağızlarından su damlaları fışkırttı.

“Dilek Balıkları mı? *Dilek Balıkları* mı buldun?” dedi Agatha, gözlerini ovup göletin kıyısına diz çökerek. “Okulda ilk se-nemizde, Prenses Uma onları öğretmişti bize.”

“Adam kurttan daha iyi bir şey olduğunu söylemiştim. Suya

dokunursan ruhunun derinliklerine akın edip en büyük dileğini çekip çıkarırlar,” dedi Hort. “Sonsuzların dersinden sonraki gün Hiçlerin de bunlarla dersi vardı. Ama sen balıkları özgür bırakıp hayvan ayaklanması çıkardın, bir de neredeyse bütün okulu ateşe veriyordun. Ondan sonra bir daha yeni Dilek Balıkları falan almadılar.”

Agatha minik beyaz balıkların açılıp kapanan ağızlarını okşayınca gıdıklayan öpücüklerini hissetti. “Bunlar da özgür bırakılmak istiyor galiba.”

Ancak büyük, siyah gözlerine baktığında öncekilerde olan özlemin izine bile rastlamadı. “Eskiden dileklerini duyabiliyordum,” dedi Hort’a. “Galiba ben de senin gibi yeteneğimi kaybettim.”

“Ya da belki çok uzun zamandır balık oldukları için bir zamanlar insan olduklarını unuttular,” dedi Sansar. “Her neyse hiç fark etmez, önce ben deniyorum.”

Parmağını suya daldırdı.

Aynı anda balıklar da farklı yönlere kaçmaya başladı; siyah, mavi, altın rengine dönüşerek büyük bir resim oluşturdular. Bir an için Agatha gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı, sonra birden balıklardan oluşan mozaik netleşmeye başlayıp resim daha belirgin olunca kız şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Balıklar, Hort ile Sophie’nin bir göl kenarında, sıcak gün ışığı altında, onlara iyi dileklerde bulunan kalabalığın alkışlarıyla evlendikleri düğünlerinin resmini çizmişti. İyilerin aksine bunun bir Kötü etkinliği olduğunun tek delili olarak da gelinle damadın ikisi de siyah giyinmişti.

“Çok hoş, Hort,” dedi Agatha, biraz hüzünle. “Ama bu sadece senin dileğin...”

“Ben de öyle sanmıştım,” diye karşılık verdi Hort. “Ta ki şunu görene kadar.”

Balıkların oluşturduğu resmin köşesine işaret etti; yeni çiftin adına en çok onlar mudu olmuş gibi görünen, el ele tutuşan iki misafir... Genç bir oğlan ile bir kız. Oğlanın altın renkli başının üstünde mücevherlerle süslü gümüş bir taç vardı. Kızın da siyah saçlarını diğeriyle uyumlu bir taç süslüyordu.

Agatha'nın nefesi kesildi.

"Bu benim... Tedros'la," diye fısıldadı.

"Ben o sıçanla evlenmeni *asla* dilemedim," diye homurdandı Hort. "O heriften o kadar nefret ediyorum ki senin gibi asil ve doğruluk timsali bir kraliçeye sahip olmasını bir kenara bırak, minicik bir mutluluk damlası bile dilemem ben ona. Yani benim dileğim içinde böyle bir şey görünüyorsa o zaman gerçekleştireceği anlamına geliyor. Yani bu resim bir dilekten daha derin bir şey, Agatha. Bu resim *gerçek*. Ben Sophie'yle evleneceğim, sen de Tedros'la. Mutlu Sonumuz böyle olacak. Dördümüz birlikte. Hiç kimseyi geride bırakmadan."

Agatha'nın gözleri parladı, yanaklarına pembelik yayılıyordu. *Aman tanrım...* İşte bu! O an Hort'u yakalayıp öpebilirdi. Bekledikleri cevap buydu işte! Bu karıman çorman olmuş masaldan çıkmanın yolu... Mutlu Son gözler önüne serilmişti işte! Sophie, Hort'la ve Agatha da...

Agatha'nın yanaklarından renk yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

"Hayır... Gerçek bu olamaz, Hort," dedi kurbaga gibi bir sesle. "Çünkü ben asla Tedros'la evlenmeyeceğim. Sophie de sana asla âşık olmayacak."

Hort'un yüzündeki coşku söndü.

"Sophie, Tedros'u seviyor. Benim aksime o, aşkından hiç şüphe etmedi," dedi Agatha, oğlanın yanındaki çimlere çönelerek. "Tedros'tan şüphe etmekten başka bir şey *yapmadım* ben.

Beraber ne kadar vakit geçirsek de, gerçek bir prensese sahip olabileceğinden onun yerine beni istemesinin sebebini bir türlü anlayamadım. İşte bu yüzden onu Gavalidon'da tutmak istemiş-tim. Annemin evindeyken bir prens değildi. Benim kadar kay-bolmuş, kafası karışmış genç bir oğlandı sadece. Ama burada, Orman'dayken Tedros farklı biri oluyor; kendi gibi olup bir amaç için yaşıyor. Kalben zaten bir kral o... Onun kadar kendi-ne güvenen ve ne yaptığını bilen, halkına tekrar umut aşılaya-bilecek bir kraliçeye ihtiyaç duyan bir kral. Ama o kraliçe ben değilim. Ben hâlâ aynada gördüğümü sevebilmeyi ve birinin beni olduğum gibi sevebileceğini kabullenmeyi öğrenmeye çalış-ıyorum. Ben lider olabilecek biri değilim. Ben... özel değilim."

Resimdeki taçlı haline baktı. "Okulda farklı bedenlerdeyken, Tedros prensliği gitmiş haliyle onu görmemden korktuğunu söy-lemişti bana. Özel biri değil, sadece sıradan bir oğlan olduğunu görmemden. Ama benim sevdiğim Tedros işte bu. Çünkü gerçek Tedros -büyük, güçlü bir kral olacak olan prens- bir gün annesi-nen hiçbir farkım olmadığını görecektir. Ben hiçbir zaman bir pren-sim ya da masalım olsun istemedim. Hiçbir zaman büyük bir hayat istemedim. Ben sadece sıradan olmaya çabalayan bir kızım."

Başını kaldırıp Hort'a baktı, gözleri yaşlıydı. "Ama Sophie? Sophie bir prens hak ettiğine inanıyor. Sophie kraliçe olmak istiyor. Hem de bunun için bütün iyilerin geleceğini tehlikeye atmaya razı olacak kadar..."

"İşte tam da bu yüzden iyilerin kraliçesi olamaz!" diye bağır-dı Hort, Dilek Balıklarını göstererek. "Anlamıyor musun? Sen Tedros'a aitsin, ben de..."

"O zaman neden geleceğimi onunla birlikte göremiyorum ben? Eğer ona aitsen, neden kendimi dileğindeki kız olarak göremiyo-rum? Benim kaderimde yalnız olmak var, Hort. Bu yüzden onu

kaybedeceğim. Çünkü kendi başıma da mutlu olabilmeyi öğrenmem lazım. Aynı annem gibi. Bu da bir Mutlu Son olamaz mı?"

"Onu kaybetmedin ama," diye patladı Hort; balıklara bakıyordu hâlâ. "Bir masalda hiçbir zaman çok geç kalmış olmazsın!"

Agatha hüznle iç çekip oğlanın yanağına dokundu. "Masalların bile bir sınırı vardır, Hort. İkimizin de bırakması lazım artık. Bırak da Sophie ile Tedros, Mutlu Sonlarını yaşasınlar. Kendi mutluluğun için."

Hort'un yüzü yanıyordu. "Kendi mutluluğun için mi? Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi dudak bükip parmağını hızla gölden çekerek resmi bozarken. "Yüzüğü yok edebilsin diye Tedros'u Sophie'ye âşık olmaya zorlayan sensin. Mağaradayken perdenin arkasında ne dediğini duydum Sophie'nin. En azından ben kendi mutluluğum için mücadele etmeye istekliyim. Sen gerçek aşkını ait olmadığı birine vermeye çalışıyorsun, bir de sonsuza dek bununla yaşamasını bekliyorsun! İstedğin kadar kendine onun için yeterince iyi biri olmadığını söyle, Agatha. Bunu iyileri kurtarmak için yapuğunu söyle. Geceleri rahat uyumanı sağlayacak istediğin bahaneyi kullan. Ama ikimiz de gayet iyi biliyoruz ki sen sadece ait olduğun kişi için mücadele edemeyecek kadar korkuyorsun. Bak sana ne diyeceğim, prenses. O heriften iliklerime kadar nefret etsem de, bu iş bana bile *hiç de* iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Hort, Agatha'yı gölün kenarında yalnız başına bırakıp yürümeye başladı.

Oğlanın gidişini izlerken Agatha'nın yüreği karanlık bir boşluğa sürükleniyor gibiydi.

Arkasından yankılanan yumuşak çağlító seslerini duyunca döndü ve Dilek Balıklarının onun sırası için bir kez daha bembeyaz bir pamuk tarlası gibi göletin kenarına üşüşüğünü gördü.

"Lütfen bana yardım edin, minik balıklar," dedi içli bir sesle. Balıkların gözleri binlerce dilek yıldızı gibi ay ışığında parıldadı.

Agatha derin bir nefes alarak parmağını suya daldırdı ve yüreğinin ona bir cevap vermesini bekledi... Kalbinin Sophie'yi Tedros'a bu kadar emin bir şekilde yönlendirmesi gibi...

Gerçekten istediğim şeyin ne olduğunu söyleyin bana, dedi.

Balıklar anında farklı renklere bürünmeye başladı... Pembe, mavi, yeşil, kırmızı... Çılğınca titreyip sarsılıyorlardı; tıpkı ateşe düşmüş mısır taneleri gibi...

Balıkların cevabın resmini çizdiğini bilerek gözlerini kapattı Agatha. İyilik ve mutluluğa giden yolunu çiçeceklerdi ona.

Göz kapakları beklentiyle açıldı.

Dilek Balıkları hareket etmemişti.

Solan çiçekler gibi yorgun ve yenilmiş bakışlarla ona bakıyorlardı.

Agatha hüzünle gülümsedi, öğretmeninin böyle bir sonucun ne anlama geldiğini söylediğini hatırlamıştı.

"Aklım çok karışık," diye fısıldadı.

Balıklara veda edercesine el sallayıp karanlıkta eve doğru giden Hort'un gölgesine yetişmeye çalıştı.

Ne Hort ne de Agatha bütün bu vakit boyunca uzun bir meşenin arkasında oturup saklanan, göletin kenarındaki üçüncü kişiyi fark etmemişti.

Sarışın prens yerinden hiç kıpırdamadı, güneş ertesi sabaha altın bir yüzük gibi doğup üzerine parlarken bile. Aksine destek alırcasına ağaca daha da yaslanıp duyduğu her şeyin kulaklarında bıraktığı yankıyı tekrar tekrar dinledi. Yüzünde tek bir damla gözyaşı parıldıyordu.

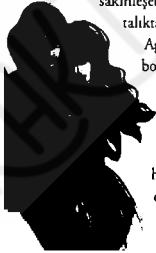
Akrep ile Kurbağa

Tedros bir haftadır hayalet gibiydi.

Gündüz vakti onu gören yoktu; ne evde ne çayırda ne de meşe korusunun yakınlarında... Uyuyup uyumadığı ya da uyuyorsa nerede uyuduğu konusunda hiç kimsenin en ufak bir fikri bile yoktu. Güinevere, oğlu açlıktan ölecek diye deliye dönmüştü ama Agatha nazikçe, akşamları onun için verandaya bir sepet yiyecek bırakma teklifinde bulununca biraz olsun sakinleşebilmişti. Sabah uyandıklarında sepet ortalıkta görünmüyordu.

Agatha'ya göre Tedros'un ortadan kaybolması hem korkutucu hem de rahatlatıcı bir şeydi. Bir yandan, güneş gün geçtikçe daha da küçülüyor, sanki gün batımı gibi çayırları kalıcı bir pembeye ve mora boyuyordu. Dünya hızla sonuna yaklaşırken bir öpücükle onu kurtarabilecek prens ise ortalarda görünmüyordu.

Ancak diğer yandan da haftalardır

ilk defa Agatha, prensi *düşünmek* zorunda kalmıyordu. İkişi içinden çıkılamaz bir duruma düşmüştü; tıpkı bir zamanlar Sophie ile olduğu gibi. Son birkaç haftadır aklından geçen her düşünce Tedros'la doluydu; Tedros için endişeleniyor, Tedros'la kavga ediyor, Tedros'la barışıyordu... Tedros, Tedros, Tedros! Sanki hayatını iki kişilik yaşıyordu. Prens ortada olmayınca onsuz tam bir insana benzediği geldi birden aklına. Zaten eninde sonunda yalnız kalacaksa... o zaman şimdi, buna hazırlanmaya başlamak için mükemmel bir vakitti.

Altıncı günden itibaren köylü bir aile gibi hayatlarını monoton bir düzene sokmuşlardı. Hort günlerini Lancelot'la birlikte çiftlik işlerini yaparak geçiriyordu. Sabahtan akşama kadar inekleri sağıyor, sebze bahçesini çapalıyor, kümeden yumurtaları topluyor, koyunları kurpıyor, atları yıkıyor ve bütün çayırda her dişi hayvanın peşinden koşup duran Fred isimli oyunbaz bir keçiye sahip olmaya çalışıyorlardı. Terden sırlıklam kalsa da, saman ve tezek gibi koksa da Hort böyle kuvvetli bir adam için bile işe yarar biri olduğuna çok memnundu. Ayrıca yağlı siyah saçları, kaslı göğüsleri ve kasıla kasıla yürümeleriyle tam bir baba oğul gibi görünüyorlardı.

Bu arada Guinevere de ev işleriyle ilgileniyordu. Zaten bitmek bilmeyen görünen çamaşır, dikiş, yemek ve temizlik işleri fazladan misafirleriyle daha da artmıştı. Yine de her şeyi hevesle, her yardım teklifini reddederek yapıyordu, aklını bulandıran düşünceleri kovmak için meşguliyet ararcasına.

Bu durum Agatha ile Sophie'nin de yalnız kalmalarına neden oluyordu.

Mutlu Sonlarını kaybetmelerinden beri ilk defa iki kızın arasında bir erkek yoktu. Yapacak hiçbir şeyleri olmadan bu kurlarda kapana kısılmış olmaları, prenslerden ve masallardan

çok uzakta bir dünya olan, korunaklı Gavalidon'da geçirdikleri günlere benziyordu.

Hort geceleri salondaki kanepede uyurken, iki kız da küçük misafir odasındaki tek yatağı paylaşmak zorunda kalmıştı. Her sabah Hort, Lancelot ve Guinevere'le kahvaltıda pastırmalı yumurta yiyor, Tedros'un annesi onları dışarı kuşkuşlamadan yapabildikleri kadar ev işi yapıyor ve günün geri kalanını birlikte çaylılarda gezerek ya da at binerek geçiriyorlardı.

İlk hafta, arkadaş olmayı tamamen unutmuş gibi görünüyorlardı. Geceleri ikisi de yataktaki kendi tarafına kıvrılıp yarım ağzı bir şeyler mırıldanıyordu. Yürüyüşleri ya da at binmeleri sırasında da kısıtlı sohbetleri sadece öğle yemeğinde ne yiyecekleri, hayvanların bolluğu ve (sihirli bir yerde olduklarından hiç değişmeden aynı kalan) havanın durumundan oluşuyordu. Agatha, Sophie'nin huzursuz ve dalgın olduğunu fark etmişti; durmadan yüzüğüne ve altında yazılı olan Tedros'un adına bakıyordu. Ne zaman Lancelot'la yolları kesişse, Sophie tırnaklarına bakıyor ya da ayakkabısını düzeltiyormuş gibi yapıp adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bazen de Agatha, uykusunda dönüp durduğunu, birbirinden kopuk sözler sarf ettiğini fark etmişti; "Onu dinleme"... "kara kuğu altını"... "yürek dediğin yalan söylemez." Sonra da kıpkırmızı bir yüzle titreyerek uyanıp kendini banyoya kilitliyordu.

Bu arada Agatha da hâlâ eski arkadaşının yanındayken rahat olamıyordu. Merlin ile yolculuk ederken, Sophie'nin Tedros'la evlenmesine izin vermenin yapılacak iyi şey olduğuna kendini ikna edebilmişti. Birincisi, böylelikle Sophie yüzüğü yok edip Okul Müdürü'nü öldürebilecekti. İkinci olarak, Tedros'un ihtiyaç duyduğu kraliçesi o olamayacaksa o zaman Sophie de bir şanslı hak etmez miydi?

Ama Hort'un göletin kenarında sarf ettiği sözler kendini ikna etme çabalarını yerle bir etmişti. Bir de şöyle bir şey vardı; Sophie İyilerin krallıklarından birinde hükümdar olmayı arzu ederken bir yandan da yüzüğüyle İyileri rehin tutuyordu. İyilerin geleceğini kurtarmak için kızın şartlarına uysa bile... yine de bu Kötü *görünüyordu*.

Daha da önemlisi Sophie, Tedros'u gerçekten de mutlu edebilir miydi? Tedros güçlü ve kasıtlı biri gibi görünse de aslında özünde hassas, yalnız ve yufka yürekli biriydi. Sophie onun her özelliğini nasıl bilebilirdi ki? Ona nasıl göz kulak olabilirdi? Agatha, Mutlu Sonlarını hayal etmeye ne kadar çabalarsa o kadar kendini batıyormuş, eski bir masalı yeniden yaşıyormuş gibi hissediyordu. Sanki o şimdi Lancelot'tu da Tedros'u Sophie'ye veriyordu. Bir zamanlar şövalyenin Guinevere'i Arthur'a vermek zorunda kalmış olması gibi. Peki, bunun sonucunda elde edilen İyi bir şey olmuş muydu?

Günler geçtikçe ve Tedros geri dönmedikçe, iki kız da kendi özel dertlerine yoğunlaşmaya başlamıştı, birbirleriyle artık daha da az konuşuyorlardı...

Sonra Nellie Mae geldi.

Agatha altı gündür Benedict adlı bir ata biniyordu. Sıka bacakları, darmadağınık siyah yeleli ve şiddetli öksürükleri yüzünden onu seçmişti.

"Tanrım, Aggie, ömründe hiç masal kitabı okumadın mı sen?" demişti Sophie, ilk gün Guinevere'in binek atlarının ahır kapısını açmasından sonra. "Siyah atlar eğitilemez, ehlileştirilemez ve *hıysuzdur*. Ayrıca yakında nalları dikecek gibi *görünüyor*. Hangi akla hizmet onu seçtin ki?"

"Kendime benzettim," demişti Agatha, atın yelesini okşayıp da eline bir avuç dolusu pire gelirken.

Bu arada Sophie de adı Nellie Mae olan, zarif, kestane rengi tüylere ve göz alıcı beyaz bir kuyruğa sahip bir Arap kısırağını seçmişti.

"Ne kadar karakterli olduğu gözlerinden belli," demişti hayranlık içinde. "Bildüğümüz kadarıyla Şehrazat'a aitmiş."

"Şehra-ney?"

"Ah Aggie, o İyiler okulunda size *hiç* prenses masalı falan öğretmediler mi?" demişti Sophie, atına adayarak. "Her masal prensesinin krema gibi beyaz bir teni, küçücük bir burnu, bir de Pamuk gibi bir adı olacak değil ya!"

Agatha gerisini duyamamıştı çünkü Sophie üstüne atlayınca Nellie Mae cehennemden salıverilen bir şeytan gibi ahırdan dışarı fırlamıştı.

Haftanın geri kalanında da boşa çabalarla kısırağı kontrol altında tutmaya çalıştı ancak at kızı çifteliyor, suratına küşneyip rükürüyordu; bir tek Sophie dizginleri sertçe çekip atı boğulacak duruma getirince sahibine itaat ediyordu. Diğer yandan Agatha sakın bir nehrin akışı gibi Benedict'i rahatlıkla idare ediyordu.

Günler böyle geçse de Sophie yine de Nellie Mae'yi değiştirmeyi reddediyordu; sanki at seçme konusundaki yetersizliğini itiraf ederse hayatında yaptığı bütün seçimler geçersiz kalacaktı gibi hissediyordu. Ancak o sabah Nellie Mae onun ayağını çiğneyip, suratına osurunca, bir de uzun müddet daireler çizerek yürüyünce, Sophie nihayet Agatha'ya dönüp, "Benim kadar zor biri, değil mi?" dedi.

Agatha homurdanarak güldü. "Sen daha betersin."

"Azıcık siniri bozuk hayvanları bile neden idare edemiyorum ben ya?" dedi Sophie ağlamaklı bir sesle, Nellie Mae öne arkaya sallanıp kızı üstünden atmaya çalışırken. "Hayvanlarla

İletişim dersini almadım diye mi acaba?”

“Ona güvenmek yerine onunla mücadele ediyorsun,” dedi Agatha. “Dünya senin etrafında dönecek diye bir şey yok Sophie. Sırf güzel görünüyor diye sanki bir çanta ya da elbiseymiş gibi ilk görüşte bir şeyi seçip senin olmaya zorlayamazsın. İlişki kurmak bundan daha dolambaçlı bir şeydir. Her şeyi kendi istediğin gibi kontrol altına alamazsın.”

“Sen öyle olmadığını bilsen de, herkes kalbinin Kötü olduğunu söyleseydi, hayatı kontrol etmeye çalışmayıp her şeyi olduğu gibi kabullenebilir miydin peki? Yanıldıklarını kanıtlamaya çalışmaz mıydın?” diye karşı durdu Sophie dizginlere asılarak. “Benim de senin gibi iyi bir kalbim var ve ben kalbimin benim için seçtiğine güveniyorum. Güvenmek *zorundayım*. Çünkü kendi kalbime bile güvenemeyeceksem kime güveneceğim?”

Agatha kızın gözlerine baktı. Artık ikisinin de kastettiği konu atlar değildi.

Sophie, Nellie Mae’nin başını okşadı. “Ben ilişkiye hazırım, Aggie. Sen de göreceksin.” Atının kulağına fısıldadı. “Değil mi, Nellie Mae? Biz İyiler takımımız, sen ve ben. Ben sana güveniyorum, sen de b...”

Nellie Mae, Sophie’yi o kadar sert hoplattı ki kız geriye devrilip atın kıcına yüzüstü yapıştı. Kısarak var gücüyle çayırın ötesine doğru koşmaya başladı.

“Aggieeeee!” diye çılgıncı bastı Sophie.

Bir anlığına Agatha, Sophie’nin atı tarafından kaçırılışının keyfini çıkarmaya koyuldu; burnu atın kıcına yapışmışken kendi kıcı da atın kafasına doğru bakıyordu. Ama sonra bir anda onları durdurmazsa Nellie Mae’nin *asla* durmayacağını fark etti.

Agatha, Benedict’in bağına sıkı bir tekme atıp Nellie

Mae'nin peşinden atıldı. Hort'la Lancelot da bir yandan oldukça eğlenir bir halde koyunların otlağından onları izleyip kah kah gülüyorlardı.

Yalnız bir sorun vardı. Ne kadar uysal bir at olsa da, Benedict şimdiye kadar oldukça yavaş bir tempoda yaşadığından daha hızlı gitmek için bir çaba sarf etmeye niyetli görünmüyordu; hele ki Sophie'yi de Nellie Mae'ye de en ufak bir ilgi bile duymazken. Agatha, Sophie'nin atının derin bir bataklık gölüne doğru gitmekte olduğunu gördü. Bataklığın önünde de kocaman bir kaya boyutunda devrilmiş bir ağaç vardı.

Kendini binicisinden bir seferde ve tamamen kurtarmak için bir fırsat olarak gördüğünden olsa gerek, Nellie Mae hızını daha da artırarak ağaca doğru koşmaya başladı.

"Sophie, dikkat et!" diye bağırdı Agatha.

Sophie güçlükle dönüp arkasına baktığı anda nefesi kesildi...

Nellie Mae ağacın üstünden atlayıp Sophie'yi balıkdama bataklık çamuruna attıktan sonra bataklığın öte tarafına azametele inip yükselen güneşe doğru dörtmala koşmaya devam etti.

Sophie, Agatha'nın atının yaklaşan nal seslerini duydu. "Benim daha beter olduğum konusundaki lafını geri alıyor musun?" diye inledi Sophie baştan aşağı çamura batmış bir halde.

Agatha atından aşağı bakıp elini uzattı. "Hayır."

"Haksız da sayılmazsın," diye iç çekti Sophie. Kendini yukarı çekip Benedict'in sırtına atlayarak Agatha'nın arkasına yerleşti.

Eve doğru giderlerken Sophie, Agatha'ya tutunuyordu. Agatha arkadaşının başını omzuna dayadığını hissetti.

"Onca olandan sonra hâlâ yardımına koşuyorsun, Aggie," diye fısıldadı Sophie kuza sokularak.

"*Akrep ile Kurbağa* diye bir masal duydu mu hiç?" diye sordu Agatha.

"Herhalde yani. Sen bilmiyor musun yoksa? İşe bak, Clarissa Dovey'yi severim ama verdiği eğitim de pek zayıfmış anlaşılan." Sophie öksürerek boğazını temizledi. "Bir varmış bir yokmuş, akrebin biri bir gün bir dere kenarına varmış. Karşıya nasıl geçeceğini düşünüp dertlenirken dere kıyısında yüzen bir kurbağa görmüş. Kurbağaya seslenip onu sırtına alarak karşıya geçirmesini rica etmiş. Ama kurbağa ona güvenemeyeceğini, yarı yolda onu sokup öldüreceğinden korktuğunu söylemiş. Ama akrep, 'Eğer seni sokup öldürürsem ben de suya düşer boğulurum, ikimiz de ölürüz. O yüzden öyle bir şey yapmam,' diye kurbağayı ikna etmiş. Ancak kurbağa akrebi sırtına alıp karşıya doğru yüzerken akrep bunu sokmuş. Kurbağa can vermek üzereyken akrebe bağırarak, 'Hani öldürmeyecektin beni? Bak şimdi sen de boğulacaksın.' Ama akrep dibe batarken omuz silkip şöyle cevap vermiş, 'Kendime hâkim olamadım...'"

"Doğamda var," diye bitirdi Agatha, Sophie'nin cümlesini.

Sophie şaşkınlıkla gülümsedi. "Demek biliyormuşsun!"

"Ne kadar iyi bildiğimi hayal dahi edemezsin," dedi Agatha iğneleyerek.

Eve varana kadar Sophie bir daha tek kelime bile etmedi.

Ertesi günden itibaren kızlar eski arkadaşlıklarına geri dönmüştü; Agatha, Sophie'nin tek tarafı konuşmalarından yakınırken Sophie de hoyratlığı yüzünden Agatha'ya takılıyordu ve ikisi birlikte şık ergenler gibi kıkırdayıp gülüşüyorlardı. Günler geçti ikinci hafta geldi ama her sabah ortadan kaybolan verandadaki sepet haricinde prensten hâlâ bir iz yoktu. Fakat prensin yokluğu Sophie ile Agatha'yı daha da yakınlaştırmıştı; şöminenin önünde beraber vişne suyu içiyor, çayını keşfe çıkıyor ve herkes uyuduktan sonra birbirlerine takılıp eğleniyorlardı.

"Sence Guinevere ve Lancelot'un niye misafir odası var ki?" diye sordu Agatha, bir akşam evden birkaç yüz metre uzakta, boş bir çayırılıkta piknik yaparlarken. "Sanki buraya misafir gelebilecekmiş gibi de. Merlin hariç tabii, hoş o da ağaçta uyumayı tercih ediyor."

Sophie şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ancak biriyle kamp yaptığında öğrenebileceğin bir şey," diye sırttı Agatha, Guinevere'in yaptığı bademli kekten bir dilim alarak. "Sence çocuk yapmak istemişler midir?"

"Demek o yüzden odanın duvar kâğıdı o kadar çocukça bir tarzda," diye yakındı Sophie, ev yapımı salatalık suyundan bir yudum alarak.

"Neden şimdiye kadar çocuk yapmadılar acaba? Merlin onları buraya saklayalı altı seneden fazla oldu."

"Belki de Guinevere karakteri de kişisel temizliği kadar tiksindirici olan bir adamdan çocuk yapmak istemediğini fark etmiştir," dedi Sophie.

Piknik yapmayı bitirdiklerinde çiçek bahçesinde yürümeye başladılar. Mavi Orman'ın daha büyük ve daha iyi bir versiyonunda geziyorlarmış gibi hissederek puslu havanın ve güvende olma duygusunun tadını çıkarıyorlardı.

"Uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var," dedi Agatha, yerden kopardığı bir bal çiçeğinin balını emerken. "Orman'a geri döndüğümüzde, Tedros'la annenin Mezarlık Tepesi'ndeki mezarına açılan bir geçiş kapısı bulduk. Ama tabutu boştu. Ayrıca diğer taraftan çıktığımızda..."

"Mevta Sırtı'nda annemin Kötü mezarı vardı."

Agatha şaşkınlıkla Sophie'ye baktı.

"Ancak biriyle kamp yaptığında öğrenebileceğin bir şey," diye gülümsedi Sophie. "Tedros beni kurtarmanızdan önce

olarların hepsini anlattı. Ama ben de hiç anlayamıyorum, Aggie. Mezarlık Bekçisi'nin bir hatası olsa gerek. Annem okula gittiğini sana anlatmamıştı biliyorum ama öyle bir şey olsaydı benim annem bana kesin *anlatırdı*. Annem İyiler ve Kötüler Okuluna hiç gitmedi. Orman'a hiç gitmedi. Eminim. O yüzden Hikâyeci de masalını yazmış olamaz. Çünkü annem tam gözlerimin önünde öldü..." Sophie durdu, sesi titremeye başlamıştı. "Senin de gözünün önünde ölmesi gibi."

Agatha'nın boğazı düğümlendi.

"Çok üzgünüm Aggie," dedi Sophie ağlamaklı bir sesle.

Sophie onu boğacakmış gibi kucakladığında Agatha küllenmiş duyguların tekrar yerdediğini hissetti. Gavalton'dan ayrıldığından beri Agatha ilk defa annesi için ağladı.

"Callis seni çok seviyordu," diye fısıldadı Sophie, arkadaşının sırtını sıvazlarken. "Benden nefret etse de."

Agatha, bir yandan gözyaşlarını silerek, "Senden nefret ettiği falan yoktu. Okullarımıza gidince arkadaş olarak kalamayacağımızı sanıyordu sadece," diye karşılık verdi.

"Senin Kötüler benim de İyiler okulunda olacağımızı da sanıyordu ama," dedi Sophie.

"Sandığı gibi olsaydı şimdiki dertlerimiz de olmazdı, değil mi?" dedi Agatha.

Gülüştüler.

"Herkes çok farklı olduğumuzu sanıyor, Aggie," dedi Sophie. "Ama bizi gerçekten anlayan birini kaybetmenin ne demek olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz."

Agatha başını Sophie'nin omzuna yasladı. "Öyle birini bulmayı da."

Şimdi ağlama sırası Sophie'ye gelmişti.

"Geri dönmemiz lazım artık," diye iç geçirdi Agatha. "Gui-

nevere ile Lancelot'un yeterince derdi var zaten. Bir de bizi kaybolduk sanmasınlar."

Eve doğru yürütlerken Agatha, Sophie'nin koluna girdi.

"O ikisi hakkında ne düşünüyorsun, bu arada? Koskoca bir krallığın gidişatını değiştirmiş iki âşık olarak fazlasıyla... eve bağlı yaşıyorlar."

"Durumun berbatlığını yumuşatmaya kalkma," dedi Sophie yüzünü ekşiterek. "Arthur'un yanında kalsaydı Guinevere şimdi neler yapıyor olurdu bir hayal et. Paskalya Balosu'nu planlar, ziyafetlerde komşu ülkelerin krallarını ağırlar ya da ne bileyim, kraliyet ailesini çekip çevirirdi. Ama şimdi buradayken bir adamın gömleklerini katlayıp bir de bundan zevk alıyor. Arthur'a daha çok annem gibi biri yakışırdı; daha büyük bir hayata layık olduğunu bilen biri."

"Çok küçükken anneni bir iki defa kasabada görmüştüm," dedi Agatha. "Ama altın saçlı bir peri gibi güzel olduğunu hatırlıyorum."

"Öleli yedi sene oldu, artık yüzünü bile hatırlayamıyorum," dedi Sophie. "Ne kadar hatırlamaya çalışsam o kadar şekli değişiyor, sanki uyandığın bir rüyayı tekrar görmeye çalışmak gibi. Ama evden pek çıkmadığını biliyorum. Honora'dan başka bir arkadaşı da yoktu, şeye kadar... biliyorsun işte. O yüzden okula da Orman'a da hiç gitmediğine adım gibi eminim. Çünkü gitseydi bir daha Gavalton'a geri dönmezdi. O kasabadan nefret ediyordu."

"Anasına bak kızını al," diye işneledi Agatha.

"Annemle aramızdaki fark şu ki ben o kasabadan çıkabildim," dedi Sophie, ses tonu çelik gibiydi. "Her zaman hayalini kurduğum o büyük hayatı ben elde edeceğim. Mutlu Sona ikimiz için ulaşacağım."

Agatha zorlukla gülümsedi ve sohbetleri sessizliğe gömüldü.

Kızlar çiftlik evine yaklaşıırken, Gavalton'un kuzey ışıklarını gibi uzakta parıldadığını gördüler. Etrafını saran koruyucu kalkanında çok çeşitli boyutlarda, ancak hiçbiri bir karpuzdan büyük olmayan delikler vardı. Deliklerin içinden kır evlerinin çeşit çeşit, yıpranmış yeşil duvarlarını, sivri çatılı, eğri kulenin üstündeki saati ve meydanda oturup burunlarını masal kitaplarına gömmüş çocuk gruplarını görebiliyorlardı. Hatta aruk yeniden açılmış olan ve çocuklarla dolup taştan Bay Deauville'in Masal Kitabı Dükkanı dâhil birkaç dükkanın pencerelerini bile görebiliyorlardı.

"Yeniden yazılan masalları okuyorlar," dedi Agatha, Merlin'in uyarısı aklına gelince. "Kötülerin kazandığı her seferde bir masal yeniden yazılıyor. Bu yüzden Gavalton, Okul Müdürü'ne ve Karanlık Ordu'ya açılıyor. Okurlar Kötülerin gücüne *inanmaya* başladı çünkü."

Sophie yutkundu. "Şey... Orman karanlığa gömülmeden önce ne kadar vaktimiz kaldı demişti Merlin?"

"Artık bir haftadan az," dedi Agatha, uyarıcı bir tonda. Gözünü Sophie'nin parmağındaki yüzüğe dikmişti. Son tam önündeydi... ama yine de çok uzaktaydı. "Aklıma gelmişken; buraya geldiğimiz gece yemek odasında Lancelot'la sohbet ettiğinizi gördüm. Ne anlatıyordun sana?"

Arkadaşı yürümeyi bıraktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sophie?"

Sophie'nin gözleri hâlâ Gavalton'daydı. "Çok yakunda, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne çok yakunda?"

Sophie ona döndü. "Her birimiz kimin İyi kimin Kötü olduğunu biliyoruz. Sen, ben, Tedros, Rafal... hatta Lancelot

bile. Ama hepimiz haklı olamayız, Aggie. Birimizin yanılıyor olması lazım. "

Agatha kafasını salladı. "Hiçbir şey anlamıy..."

"En başa dönebilsek ne olurdu? Sadece ikimizin olduğu zaman." Sophie'nin yanaklarında kızarıklık, sesinde de çaresizlik vardı. "İlk Mutlu Sonumuz oydu, Aggie. Sonuncusu da olamaz mı?"

Agatha, eski yuvalarının görüntüsüyle büyülenmiş, yıldızların aydınlattığı umudu arkadaşına döndü.

Nazıkçe Sophie'nin elini tutup gözlerine baktı. "Ama bitmedi, değil mi? Mutlu Sonumuz daha bitmedi."

Sophie elini çekti, zayıf bir gülümseme oluştu yüzünde. "Hâlâ o zamankiyle aynı kız olduğumu sanıyorsun. Yalnız olması gerekenin ben olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır... öyle demek istemedim..." diye karşı çıktı Agatha.

"Söyle Aggie," dedi Sophie, dudakları titreyerek. "Seninle Tedros'un Mutlu Sonu hak ettiğinizi söyle. Tedros'la benden daha fazla... seninle benden daha fazla hak ettiğinizi söyle."

Agatha'yı sıcak basmaya başladı.

"Camelot'un kraliçesi olmak istediğini söyle. Bir tek senin Tedros'u sonsuza dek mutlu edebileceğini söyle," dedi Sophie gözlerini kaçırarak. "Söylersen bu gece yüzüğü yok ederim. Söz veriyorum."

Agatha'nın şaşkınlıkla gözleri açıldı. Sophie'nin yüzüne baktığında doğru söylediğini gördü.

Son buydu işte.

Masaldan çıkmalarının yolu buydu.

Tek yapması gereken bunları söylemekti.

"Bir masal kraliçesi olduğunu söyle, Agatha," dedi Sophie ikna edici bir sesle.

Agatha ağzını araladı...

Ama tek bir kelime bile edemedi. Sadece Dilek Balıkları'nın resmindeki Tedros'un tacını takan halini hayal edebiliyordu.

"Söyle, Aggie," diye bastırdı Sophie.

Agatha kendini Kral Arthur'un oğlunun yanında durmaya layık, o asil krallık hükümdarı olarak hayal etti...

"Söyle ve söyleyeceklerinde *ciddi* ol," diye talep etti Sophie.

Agatha nefes alamıyormuş gibiydi. "Ben... ben... ben bir..."

Çabaları rüzgâra kapılıp gitti.

"Ama söyleyemiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Sophie. Agatha'nın yanağına dokunarak. "Çünkü hiçbir zaman buna gerçekten inanmayacaksın."

Agatha ılık gözyaşlarının onu kör ettiğini hissediyordu; sesi-ne kilit vurulmuş gibiydi...

Çayırın ötesinden biri ona doğru geliyordu.

Elinde tek bir pembe gül tutan, sarışın, geniş omuzlu bir oğlan.

Yeni banyo yapmış ve tıraş olmuş Tedros dökümlü, süt rengi bir gömlek ve siyah pantolon giymiş bir halde Agatha'ya doğru yürüyordu. Excalibur kınının içinde beline asılıydı.

Ancak prensin baktığı kişi Agatha değildi.

Kızların önünde durduğunda gözleri bir tek Sophie'ye bakıyordu ve yüzünde anlamlı bir gülümseme vardı.

"Benimle bir yere gelir misin, Sophie? Sadece ikimizin olacağı bir yere?"

Sophie, oğlana gülümseyip sanki iznini istemişçesine hü-zünle Agatha'ya baktı. Ama çoktan elini Tedros'a vermişti bile.

Prens, Sophie'yi çiflik evinden uzaklara götürürken Agatha arkasını dönüp bir kez olsun ona bakmasını bekledi.

Ama prens hiç bakmadı.

Agatha çayırda yalnız başına dikilerek iki gölgenin gittikçe

birbirine daha çok sokulmasını ve Tedros'un gülünü Sophie'nin avucuna bırakışını izledi. Sophie prensin gözlerine bakarak gülü göğsüne bastırıp ve ona bir şeyler fısıldadı. Geleceğin kralı ona gülümseyerek karşılık verdi ve iki silüet ay ışığında eriyerek uzaklaştı. Mutlu Sona bir kapı açılmış gibiydi...

Sonra gözden kayboldular. Tıpkı Agatha'nın yüreğinde kalan son ışık kırıntısı gibi...

"Saçın sakalın birbirine karışmış, kire batmış bir halde Orman'ın Tedros'u gibi göğsünü yumruklayarak ortaya çıkacağını sanmıştım," diye dalga geçti Sophie, el ele karanlığın içinde yürürlerken. "Aslında biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Eve uğrayıp temizlendim," diye kusa kesti prens.

"Ortadan kaybolalı bir haftayı geçti. Bunca zaman nerede ne yapıyordun?"

"Düşünüyordum."

Sophie daha kapsamlı bir açıklama yapmasını bekledi ama prens başka laf edene kadar bir saatten fazla yol yürüdüler. Temiz koku saçları kızın boynunu gıcıklıyordu ve belini tutuşu o kadar sıkıydı ki Sophie omurgasından aşağı alevli korlar ini-yormuş gibi hissediyordu. Sophie'nin diğer eli de orada olduğundan emin olmak istercesine yumuşak, pembe gülü sıkı sıkı tutuyordu. Bir zamanlar okula giriş töreninde, Tedros gerçek aşkının kim olacağını görmek için gülünü atmıştı ama Sophie yakalayamamıştı.

Ama şimdi prensinin gülü avucundaydı.

Etraftaki bütün sesleri boğan bir kükreme duydu kız ve kafasını kaldırıp baktığında üzerine ay ışığının aksi düşmüş, karanlık kayaların duvar gibi ördüğü geniş bir nehir gördü. Dibi görünmeyen devasa bir şelalenin gürül gürül döküldüğü kıyıya

kadar sakince akıyordu nehir. Şelalenin ötesinde ayın beyaz bakışlarından başka bir şey görünmüyordu.

"Galiba dünyanın sonuna ulaştık," dedi Sophie.

"Buraya," dedi Tedros, kızı nehir kayalarının ortasındaki bir mağara girişine çekerek.

Sophie prensinin verdiği gülü ezmeden dengesini bulmaya çalışarak dar delikte yürümeye çalışıyordu. Deligin öteki ucundan çıkarken Tedros kızın bileğini kavrayıp doğrulmasına yardım etti. Çıktıkları yer o kadar karanlık ki Sophie hiçbir şey göremiyordu. Sonra bir kibritin çakıldığını duydu ve Tedros'un muhtemelen evden almış olduğu uzun bir mumu yakışını izledi...

Sophie'nin nefesi kesildi.

Göz alıcı safirlerle dolu bir mağaradaydılar; bütün duvarlar tamamen mavi mücevherden oluşuyordu. Kusursuz safir duvarlar aynalarla dolu bir salondaymış gibi kızın görüntüsünü yansıtıyordu. Mağaranın köşesinde yerde bir battaniyeyle yastık duruyordu ve etrafa birkaç boş sepetle birlikte yiyecek kırıntıları saçılmıştı. Tedros'un geçen haftayı burada geçirdiği belli oluyordu.

Prens yere battaniyeyi serdi ve Sophie'nin oturmasına yardım ederek kendi de kızın yanına oturdu. Bacakları kızın bacaklarına değiyordu ve mumu da önlerine koymuştu.

"Agatha'yla birlikte çok vakit geçirdiğinizi fark ettim," dedi.

Sophie prensin kavisli kaşlarına göz ucuyla baktı; demek uzaktan onları izliyordu. "Sen Agatha'yla da çok vakit geçirdin, benimle de. Bir de ikimizin birlikte vakit geçirmesinde ne sakınca olacaktı? Özellikle de işler... değişmeden önce son bir kez." Oğlana nazlı bir bakış attı.

Tedros başını sallayıp muma uzandı. "Haklısın."

"Senin için çok endişelendik, Teddy. Tek başına, yapayalnız

ortadan kayboldun. O eve mecbur kalmış olman canını çok yakıyor olmalı..."

"Eski defterleri açmak istemiyorum ben, Sophie. Açacağımız yeni sayfalardan bahsetmek istiyorum."

Delici bakışlarla kuza döndü. "Patikadayken iki tür kraliçe olduğunu söylemiştin. Kraliçe olmak isteyen ile istemeyen. Kraliçem olsan ne yapacağını sormuştum..."

"Sohbetimiz zombi korsanlar tarafından kabaca bölünmeden önce," diyerek aptal aptal sırtı Sophie.

Tedros gülmedi. "Yanlış bir soru sormuşum. Asıl neden kraliçem olmak istediğini sormalıydım."

Sophie'nin omuzları rahatlayarak gevşedi. Nihayet Orman'da başladıkları şeyi bitirebileceklerdi. Bu sefer ne gerginlik ne de terslikler olacaktı... Şimdi her şey onun elindeydi. Tedros'un tek istediği gerçeği duymaktı.

Sophie başını kaldırıp tepelerindeki sivri safirlere baktı, bin tane yansıması aynı şekilde ona karşılık verdi. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Eskiden rüyalarımda prensler görürdüm. Yüzlerce yakışıklı oğlanın bulunduğu ve tek kızın ben olduğum muhteşem balolar. Mutlu Sonum olacak kişiyi seçmeye çalışarak önümde sıra olmuş oğlanları incelerdim. Her gece ne kadar yaklaşısam da tam onu seçecekken uyanırdım. Gözlerimi açtığımdan ne kadar nefret ederdim bilemezsin. Sihir, romantizm ve iyilik dolu bir dünyadan kasvetli ve anlamsız bir hayata uyanmam o kadar... yanlış ki. Aynı bizimkine benzeyen on beş evin sıralandığı o köy sokaklarına ait değildim ben. Herhangi bir esnaf ya da işçi çocuğuyla evlenip, her gün çocuklarını beslemek için ocak başında didinip duramazdım. Son'un yaşlanıp elden ayaktan düşmek, sonra da başkalarıyla birlikte aynı mezarlığa gömülmek anlamına gelme-

diği o gerçek mutluluğu bulmak istiyordum ben. Tabii Agatha bunların cennet gibi bir şey olduğunu düşünüyor, sıradan bir hayatta saklanmak istiyor. Ama ben özelim. *Farklıyım*. Adımın Pamuk Prenses'ten, Uyuyan Güzel'den ve oturup prenslerinin gelmesini bekleyen o güzel ve pasif kizlardan daha fazla anılmasını istiyorum. Masalım ne kadar eskise de insanların kalbinde sonsuza dek yaşamak istiyorum. Çünkü onca diğer iyi kızının aksine Mutlu Sonumu ben kendim buldum. Ne kadar çok kişi buna engel olmaya çalışsa da bunu *ben* gerçekleştirdim. İşte bu yüzden bir kraliçe olmak istiyorum, Tedros. Çünkü başkaları ne derse desin, ben her zaman öyle biri olduğumu biliyordum. Kralını arayan bir kraliçe olduğumu."

Sophie yanağını okşadı. "Ve işte buradasın."

Yaşlar Tedros'un gözlerine hücum etti.

"Sana söylemiştim" diyerek gülümsedi Sophie. "İlk günden itibaren birbirimize ait olduğumuzu sana söylemiştim."

Prensi, Sophie'yi belinden kavradı

"Bana doğruyu söylediğin için teşekkür ederim, Sophie."

Kıpkırmızı kesilen Sophie "Doğruyu söylemem yeterli miydi?" diye sordu.

Parmakları sırtında daha yüksek bir noktaya ulaşan Tedros, başıyla onayladı. "Bir tek şeyi atladın..."

Tatlı nefesini içine çekti. Kendini ona doğru bırakırken "Neymiş o?" diye fısıldadı.

Tedros, boynunu kavrayıp onun bir bulut kadar yumuşak dudaklarına dudaklarını dayadı.

Sophie, göğsüne dayanan göğsünde kalbi deli gibi çarparak ve nefesi kesilerek kendini onun öpücüğüne teslim etti.

Sonunda.

Sonunda!

Aralarında büyüyecek ve sonlarını mühürleyecek coşkuyu bekleyerek muhteşem ağzının her bir zerresinin tadına vardı.

Aşkın taşıyabileceği kadar güçlü ve heyecan verici bir kuşl-cımı bekleyerek...

Fakat Sophie'nin tattığı ölü bir boşluktu. Sanki bir taşı öpüyormuş gibiydi.

Sarsılmış bir halde dudakları canlılığını yitirip birbirinden kaçmaya çalışıncaya, onun da kendinin de bir şey hissetmediğini fark edip geri çekilinceye dek Tedros'u daha sıkı tutup tüm gücüyle öptü.

Tedros, buz gibi bir yüzle ona ters ters baktı. "Beni sevdiğin için benim kraliçem olduğun kısmını atladin."

Sophie'nin kalbi bir karadelik gibiydi.

"Ben senin gerçek aşkın değilim Sophie, hiç olmadım" dedi prens. "Birbirimize ait değiliz."

Sophie nefes almaya çalıştı. "Ama... Ama yüzük..." Hemen eline baktı ve Tedros'un isminin hiç orada olmamış gibi altın kaplamanın altında kaybolduğunu gördü.

Yüksek bir şangırtı sesiyle irkildi ve hemen yanında yerde duran Excalibur'u gördü.

Sophie, mağaradan koşarak çıkan Tedros'a baktı.

"Ben dönene dek ortadan kaldırılmış olmasını istiyorum."

Sonra gecenin karanlığına karışıp gözden kayboldu.

Sophie yavaşça mum ışığında parıltısı yanıp sönen yüzüğe baktı.

Öfke damarlarını kasıp kavuran bir sele dönüştü. Öyle ilkel öyle yoğun bir öfkeydi ki tüm vücudu zangırdadı.

Yüzüğü parmağından koparıncasına çıkarıp safir duvara fırlattı. Yüzük, karşısındaki çamura düştü.

Lancelot haklıydı.

Yüzük, ona yalan söylemişti. Yüzeyine, onun asla ait olmadığı bir prensin adını kazımişti. Onu bile bile yanlış yola yönlendirmişti. Onu tam bir *apıal* yerine koymuştu.

Ona yüzüğü veren oğlanı da.

Dişlerini sıkarak Excalibur'u iki eliyle birden kavrayıp Rafal'ın sapkın sırtısını hayal etti. Kötülüğün Müdürü ona ihanet etmenin cezasını çekecekti.

Sophie, İyiliğin kılıcını havaya kaldırıp yüzüğün üzerine bir çığlık indirdi.

Kılıç, yüzükte yalnızca küçük bir kesik açtı.

Gerçekten ona ihanet etmiş miydi?

Kötülük yüzüğü neden onu önce İyilik prensine yönlendirdi ki? Ve Rafal neden peşine düşmek yerine onun prensle gitmesine izin versindi?

Onun genç Okul Müdürü'ne teslim edilmemesi yönünde emirler veren Kaptan Kanca'yı düşündü. Gidişini pencereden izleyen güzel buz saçlı çocuğu düşündü. Her şeyi gören mavi gözlerini, huzurlu yüzünü ve oradan uzaklaşırken havada süzülen son sözlerini...

"Bana geri döneceksin."

Sophie, gözleri büyüyerek, kılıcı yavaşça yere bıraktı.

Rafal ona ihanet etmemişti.

Agatha'nın onu ve Tedros'u özgür bırakması gibi Rafal da Sophie'yi özgür bırakmıştı. Hepsı gerçeği kendi başlarına bulabilirdi diye.

Sophie'nin uzun süredir kaçtığı gerçeği.

Çamurun içinden aldığı altın yüzük, parmağına taktığında hâlâ sıcaktı. Bir anlığına aralarında yeni bir bağ oluşuyormuş gibi kiplerimizi bir parıltı saçan yüzüğün yüzeyindeki yansımasına öfkıyla baktı.

Bu gece yüzüğü ortadan kaldırmayacaktı.

Ya da ebediyen.

Tedros'un öpücüğünde neyin eksik olduğunu anlamasının sebebi, daha önce bunu başka birinde bulmuş olmasıydı.

Onu olduğu gibi seven birinde.

Sevgisine karşılık vermeye çok korktuğu birinde.

Karşılık vermiş olsaydı Agatha da o da kraliçe olacaktı. İkisi de kaderlerini kabul etmekten korktu.

En yakın arkadaşının aksine Sophie kaderini kabul etmeye hazırdı.

Tek başına, mum ışığında bir dilek tuttu...

Bir prens... bir şato... bir taş...

Bu kez iyilik yerine Kötülükten.

Mağara duvarlarını serin bir rüzgâr yalayıp mumu söndürdü.

Agatha zifiri karanlıkta uyumak için dua ederek yatıyordu. Kalıp komodindeki mumu yakana dek birkaç dakika uyuyabildi.

Duvardaki küçük aynada, yorgun yüzünü, göz çevresindeki mor halkaları ve düşük omuzlarını gördü.

Prenses gibi görüldüğü zamanlar ne kadar geride kalmıştı.

Evin arkasından gelen kükürdümaları ve hafif müziği duyduğunda mumu söndürmeden yorganın altına girip uyumaya çalışmak üzereydi.

Dizlerinin üzerine dikilip pencereden baktığında Lancelot'un pikolo çaldığını ve Guinevere'le dans ettiğini gördü. Lancelot, gülüşerek dönerlerken onu kolundan tutuyordu; her şarkının sonunu bir öpücükle kutluyorlardı.

Agatha büyümüş bir halde izledi. Bunca zamandır onların altı uzun yılın sonunda birbirinden çok sıkılmış ve arafa gönderilmiş kederli sürgünler olduğunu düşünmüştü. Oysa hiçbir

sebepler yokken, sersemlemiş ergenler gibi gece yarısı dans ediyorlardı. Nerede olduklarının, etrafında kimlerin olduğunu, neye sahip ya da muhtaç olduklarının önemi yoktu.

Hâlâ birlikteydiler.

Hâlâ âşıktılar.

Agatha utancından kızardı. Kendi değeri için savaştan korktuğundan, prensinden vazgeçiyordu. Üstelik bunu iyiliğin eski kahramanlarını korumak için yapıyormuş gibi davranıyordu. O eski kahramanlar şimdi onun hakkında ne düşünürdü? Gerçek bir prenses kaderinden iyilik kalkanına sığınarak kaçmazdı. Gerçek bir prenses kaderin yalnızca kendisi için değil, prensi için de geçerli olduğunu bilirdi. Tedros'la birlikte olmayarak hem kendinin hem de onun hayatını mahvediyordu. Gavalton, Orman, soyhular, köylüler, iyilik, kötülük, Erkekler, Kızlar, Gençler, Yaşlılar... Birlikte oldukları sürece hiçbirinin önemi yoktu.

Kraliçe olmak zorunda değildi. *Onun kraliçesi* olmalıydı.

Ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Bilinçsizce yatak odasından çıkıp salona doğru inmeye başladı. Giriş kapısını ardına kadar açıp verandadan uçarcasına geçerek üzerine çiy düşmüş bozkıra vardı. Gözlerini kısarak karanlık geceye baktı. Kalbi kırıldı...

Çünkü artık çok geçti. Tedros ve Sophie çoktan gitmişti.

Başını öne eğip mahzun bir halde kapıya yöneldi.

Uzakta hafif bir tıkırtı oldu.

Agatha başını kaldırıp baktığında kırların uzak bir noktasından eve doğru yaklaşan devasa bir silüet gördü.

Karanlığa alışmış gözlerini gördüğü şeyden ayırmadan hızlıca ilerledi.

"Hort?" diye seslendi.

Fakat o anda, bu yürüyüşü tanıdı. Uzun, kaslı kolları... Be-

linde kılıcının yeri eksik kalmış kalın kemeri...

Tedros uzun adımlarla evin yanından geçtiğinde bakışları Agatha'ya kilitlenmişti.

Farkında olmadan Agatha ona doğru koştu. O da Agatha'ya. Tedros'un gölgesi ona gitgide daha da hızlanarak yaklaşıırken Agatha, onun nefes nefese kaldığını duyabiliyordu; derken, karanlıkta rökezleyip yere kapkanıverdi. Agatha gülerken Tedros onu hemen kollarına alıp daha önce hiç öpmemiş gibi uzun ve tutkuyla öptü.

"Senin kim olduğunu bilmediğimi düşünüyorsun, Agatha" diye fısıldadı. "Seni tanımadığımı sanıyorsun."

"Yalnızca senin tanıman yetmez, Tedros" dedi Agatha. "Benim de kendimi tanımam gerek."

"Şimdi tüm krallığımı yaşayan en harika kraliçeyle tanışacak."

Agatha, Tedros'un tertemiz, inanmış gözlerinin içine baktı. "Ama ben sadece *benim*. Ben sıradan bir kızım... Sen... sen ise bir..."

"Nasıl *kral* olunacağını bildiğimi mi sanıyorsun?" diye terslendi Tedros.

"Ne? Ama her zaman kendinden çok eminmiş gibi..."

"Miş gibi!" Başını salladı; sesi alçaldı. "Beni sevdiğini söyle, Agatha. Beni bir daha asla bırakmayacağını söyle bana. Sonsuza dek benim kraliçem olacağını söyle..."

"Seni seviyorum Tedros" diyen Agatha hıçkırıklara boğuldu.

"Seni sandığından daha çok seviyorum."

"Devamını da söyle!"

"Ben..."

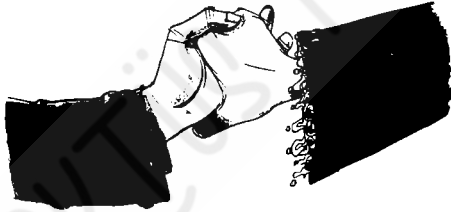
Fakat arık sözler yoktu. Gözlerinden süzülüp dudaklarına karışan gözyaşları, aşkın şekeri ve tuzu vardı.

Tedros mağaradan ayrıldıktan sonra Hort, hamlesini yapmak için kurların uzağında uzun süre bekledi. Sophie'yi oraya getirdiğinde prensi takip etmişti. Prens Sophie'yi içeride bırakıp mağaradan ayrılması Hort'u rahatsız etti. Bir ağacın ardından gizlice çıkan Hort, parmak ucu ısıldayarak mağara girişinden içeri sızdı. Safir duvarlar, parlaklığıyla gözlerini kamaştırdı.

Ellerini gözlerine siper ederek, "Sophie?" diye seslendi. "Sophie, neredesin?"

Hort'un bulduğu tek şey, kullanılmamış bir kılıç ve bir avuç siyah tüy oldu. Bir kuğu tarafından kurtarılmış gibi.

III. KISIM

Karanlıktan Gelen Kraliçe

Sophie uyandığında yatağın üzerine onun için bırakılmış elbiseyi gördü, günün ilk ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Şimdi ise askusuz, vücudunu saran, uzun kuyruklu siyah kadife elbisesiyle pencerenin önünde dururken şeytani bir gelini andırıyordu.

Yeşil sis, koy boyunca Eski ve Yeni'nin siyah ve dingin kalerini sarmış, artık sarı bir bilye büyüklüğünde ki sabah güneşinin altında puslu bir görünüm oluşturmıştı. *Ne kadar huzur verici*, diye düşündü.

Bunca yıldır kendisini Mutlu Sona mahkûm edecek İyilik için dişini urnağına takmış, onca eziyet çekmişti. Ancak şimdi Kötülük krallığına bakarken, kendini bu kadar

hırpalamasına değmediğini fark ediyordu. Okul Müdürü, iki yıl önce onu ait olduğu okula -günün birinde hükmedeceği okula- getirmişti. Aslına reddetmek yerine, bu gerçeği kavramış olsaydı, kendini olduğu gibi sevebilseydi, ızdırapla dolu bir dünyadan kurtulmuş olurdu.

Kollarına baktı. "Şimdilik ne bir şişlik ne de kurşıklık var. Ta ki ben, bir şeye -ne olduğunu biliyorsun- dönüşene kadar..."

Rafal yanına geldi, üzerinde kadife pantolonuyla uyumlu mandarin yaka kadife bir ceket vardı. "Profesör Manley, bugünkü ilk Çirkinleşme dersine, kötü karakterlerin başarılı olmaları için çirkin olmaları gerektiğini öğreterek başlayacak. Çirkinlik, insanı yüzeysellikten -gösteriş mahkûmiyetinden ve kendi görünüşünden- arındırır ve ruhunu kucaklayan için seni azat eder. İlk kez cadiya dönüştüğünde, güzelliğinin ötesine geçmen ve kendi Kötüne ulaşman için, ruhunun çirkinleşmeye ihtiyacı vardı. Fakat artık sen farklı bir cadısın, Sophie. Kendini olduğun gibi kabullendin, içini de dışını da. Bu durumda Çirkinliğin sana sunacağı bir şey kalmadı. Tıpkı bana sunacağı bir şey kalmadığı gibi."

Güzelliğini kaybetmeyecek olmanın kendisini rahatlatacağına düşünmüştü ancak bunun yerine içini tuhaf bir boşluk hissi kapladı, yaşadığı onca şeyden sonra nasıl görüldüğünün artık hiçbir önemi kalmamış gibiydi. Gözü parmağındaki yüzüğe kaydı. "Altın bir siyah kuğu bu, değil mi? Tedros'u bulmama yardım edeceğine biliyordun."

Sophie'nin bunu nasıl öğrendiğini ya da kaçıp gittiği süre boyunca olması mümkün şeyleri öğrenmek istiyormuşçasına bir süre sustu. "Şöyle söyleyeyim o zaman," deyiverdi en sonunda. "Yüzüğü yok etmediğin sürece, seni bana geri getireceğini biliyordum."

"Ya yüzüğü yok etseydim?" diye sordu, Rafal'a dönerek. "Ya Tedros bana âşık olsaydı?"

"Gerçek aşkın öpücüğü her iki kişiye de aynı duyguları uyandırmalı, haurlıyorsun değil mi? Prens de o öpücükten senden fazla şey hissetmediğine eminim." Yüzü yumuşayıyordu. "Ayrıca beni sonsuza dek terk etmense öldürmeni tercih ederdim."

Sophie bakışlarını yere çevirdi, mahzunlaşmıştı. Ardından tekrar yakusıklı ve genç Okul Müdürü'ne baktı. "Özür dilerim," dedi. "Kaçıp gittiğim için özür..."

Rafal, parmağını Sophie'nin dudaklarına götürdü. "Şimdi buradasın ya. Önemli olan bu."

"Sana ihanet ettiğim için bana kızmadın mı yani?"

"Bu ihanet bizi birbirimize daha da yakınlaştırmışken sana nasıl kızabilirim? Bir şey hissedeceksem bu minnettarlık olurdu. Yani seninle ilgili olan her şeye minnettar olurum."

"Ne demek istiyorsun?"

Rafal düşünceli bir halde dudaklarını ısırırdı. "Arkadaşın Agatha'nın nadir bulunan bir yeteneği vardı: dilekleri duymakta kalma-
mayıp onları gerçekleştirme becerisi. İlk yılında, yeteneğini sudan şeyler uğruna harcadı: bir balığı salvermek, çirkin bir yaratıkla arkadaş olmak, birkaç kurda arka çıkmak... Ancak şimdi yeteneğini daha önemli şeyler için kullanmayı öğrendiğinden şüpheleniyorum." Sophie'nin gözlerinin içine baktı. "*Senin için.*"

"Ne?" dedi Sophie, inanamayarak. "Böyle bir şeyi nasıl..."

"Tedros'un seni öpmesini dilemiştin, değil mi? Tedros'la öpüşmen için gereken ortamı da Agatha hazırladı. Belki daha da ileri giderek, lambadan çıkan bir cin misali bu dileğini yerine getirirken, Tedros'un hiçbir şey hissetmeyeceğini ve sonunda tekrar ona döneceğini... Tedros'un kendisine olan aşkın daha güçlü olduğunu biliyor olacaktı çünkü bunu çoktan test etmiş

olacaktı. Epey iyi bir hamle olurdu, değil mi? Senin dileğini yerine getirirken aslında kendininkini gerçekleştirmek."

Sophie kaşlarını çatı. "Ben Agatha'yı tanıyorum. Agatha böyle bir şeyi..."

"Bilinçli olarak yapmamıştır, belki de. Ancak onun ruhu da İyiden sapıyor, tıpkı senin de Kötüden sapman gibi. Sen kalbin kırılmış bir halde prensini kaybetmenin kızgınlığını yaşarken, o belki de senin bana da sırtını döneceğini ve yüzüğümü yok edeceğini düşünmüştür. Çünkü böylece İyi, prensesin gizli yeteneği sayesinde her şeyin düzgün ve yolunda gittiği mükemmel Mutlu Sonuna ulaşmış olurdu."

Sophie'nin yüzü kireç gibi bembeyazdı. "Yani benim *yapayalnız* kalmamı istiyordu."

"Kesinlikle!" Genç Okul Müdürü gülümsedi. "Keşke Camelot Prensi Tedros ve benim aramdaki farkları keşfetmeye çalışırken sana bel bağlamasaydı."

Sophie, Rafal'ın anlaşılmasız mavi gözlerin baktı. "O ne demek?"

Rafal, Sophie'nin belini kavradı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarını onunükilere bastırdı. Dudakları nazik ama sertti ve ona değdiği andan itibaren Sophie, tüm düşüncelerinin uçup gittiğini hissetti, coşkulu bir sessizlikte bu, kafasının içinde bir bomba patlamış da her şeyi silip süpürmüş gibi. Ardından kalbine kulak verdi, kalbi alevler içindeyken aynı zamanda ürperiyordu da, diğer yarısını bulmuş gibiydi. Onu daha önce de öpmüştü ama Sophie bu kez daha istekdi karşılık verdi ve tatlı meltemin dağıttığı saçları yüzlerine karışırken, altın rengi güneş ışığında, artık suçluluk ya da kuşku veya utanca yer olmadığı-nı biliyordu çünkü aşkı bulmuştu... Sonsuz aşku... Ve Kötülük kadar güzeldi...

Rafal, dudaklarını geri çekti.

"Senin gibi bir kızı göre farkımız, Kötünün *iyi* hissettirmesi," dedi.

Sophie, Hikâyecî'nin arkalarında öpüşmelerini yazdığını duyabiliyordu.

"Artık benim de iyi hissetme zamanım geldi, değil mi?" Ağzı kulaklarındaydı, kalbinin karanlık coşkusu hissediyordu.

Yakışıklı erkeğini tekrar öptü, dudaklarını öyle sert ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. "Artık senin kraliçenim, kalben ve ruhen," diye fısıldadı.

Rafal, keyifle dudaklarını yaladı ve ellerini Sophie'nin saçlarına götürdü. "Bir şey hâlâ eksik, o zaman..."

Anlaşılan, elbise öylesine değildi. Kız uyurken, Rafal tüm töreni planlamıştı.

Şimdi Sophie eski Kötülük şatosunun çift kanatlı devasa kapısının ardında bekliyordu, göğsü heyecanla çarpıyordu.

Tahta kapı, uğursuz bir gıcırdamayla açıldı ve evlilik marşına benzeyen ürkütücü ve ritimsiz bir müzik arkada çalmaya başladı. Sophie, kapının yanına konuşlanmış iki siyah perinin minik kemanlarına tel takmalarını izledi.

"Hazır mısın?" diyen sesi duydu.

Rafal'a döndü, bir an bu genç yüz ona eski portrelerden fırlamış gibi göründü.

"Evet," dedi.

Rafal, Sophie'nin elini bıraktı ve kızı içeri geçirdi.

Müdür ve Kraliçe uzunun gülmüş koridor boyunca ilerlerken Masallar Tiyatrosu'ndaki herkes ayakta bekliyordu. Bir zamanlar İyiler ve Kötüler olarak ayrılmış olan, oldukça geniş ve meşaleyle aydınlatılan salon, şimdi Eski ve Yeni Kötüler için

ayrılmıştı. Koridorun bir yanında, Kötü zombilerin Karanlık Ordusu, küf tutmuş kırık dökük duvarın kenarına dizilmiş tahta sıralardan töreni izlemekteydiler. Kırmızı Başlıklı Kız'daki kurt, Sindirella'nın üvey annesi, Dev Avcısı Jack'teki dev ve göğsündeki lanet kılıç yarasına rağmen hayatta kalan Kaptan Kanca gibi bazı meşhur Kötüler hariç, Eski Kötülerin birçoğu, yakalarında kuru kafa rozeti taşıyorlardı. Kanca, Sophie'ye arsızca sırıttı, kız kaskatı kesildi; kendine onun kraliçesi olduğunu ve kendisine zarar veremeyeceğini hatırlatınca birazcık rahatlayıverdi.

"Kuru kafa takmaları, eski Can Düşmanlarını öldürdükleri ve kendi masallarını yeniden yazdıkları anlamına geliyor," diye fısıldadı Rafal, kızın yüz ifadesini fark ettiğinde. "O sinir bozucu yaşlı büyücü, en ünlü kahramanları sözde birliğinde saklıyor. Bu yüzden, senin dünyanı koruyan kalkan düşmek üzere. Neyse ki zamanları daralıyor. Yakında Merlin ve Birlik'i avucumuza düşecek."

Sophie, mağaralarına gittiğinde kendisine kaba davranan bu yaşlı ve zorba ucubelerin öldürüldüğünü düşününce, sıcak ve coşkulu bir tatmin duygusuna vardı.

"Okurlar, Kötülüğün gücüne inanıyor, kraliçem," dedi. "Koruyucu kalkan şimdi iğne ipliğine bağlı. O meşhur kahramanlardan birini bile öldürdüğümüz anda, Okurların İyiliğe dair umutları tamamen tüenecek. Kalkan paramparça olacak ve işte o zaman Kötülüğün zaferini ilk kez ve sonsuza dek *sm* mühürleyeceksin."

"Nasil yani?" Sophie de fısıldayarak cevap verdi. "Gaval-don'da ihtiyacımız olan ne var?"

Fakat Rafal sadece gülümsemekle yetindi.

Sophie, Rafal'ın omzunun üzerinden tiyatronun diğer tarafına şöyle bir baktı ve eski İyilik şatosundan buraya köprüyü aşp

gelmiş olan genç Sonsuz ve Hiç sınıf arkadaşlarını gördü, cilalı kemikten yapılmış fildişi sıraların arasında ayakta duruyorlardı. Onları en son gördüğünde, yeni geldikleri Kötülük okulunu küçümsüyor ve ona karşı geliyorlardı. Şimdiyse bu genç öğrenciler, nihayetinde Okul Müdürü'nün diğer okulda sır gibi sakladığı şeyi öğrendikleri ve Kötülerin zekâsından korktukları için karşılarında oturan Eski Kötülere dehşetle bakıyorlardı. Fakat iki okula da gitmiş olmak Yeni öğrencileri hizaya sokmamış gibiydi. Çünkü Sophie daha dikkatli baktığında, önceki sınıf arkadaşlarının üç gruba bölünmüş olduğunu fark etti.

Ön sırada, yakalarında altın kuğu rozetleri ve kafalarında yeni orman yeşili bereleriyle izleyen Liderler vardı... Beatrix, Ravan ve Chaddick de onların arasındaydı. Orta kısımda; Rena, Nicholas, Arachne ve Vex'i tanıdı, gümüş kuğu rozetleriyle izleyen Hizmetkârların arasındaydılar, şapkaları yoktu. En arkadaysa, Sophie'yi hayrete uğratan son grup yer alıyordu: bronz kuğu rozetleriyle çoktan dönüşme sürecine girmiş olan en düşük seviyedeki öğrenciler. Kiko, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu, kaz tüyüyle kaplanmış uzuvlarını saklamaya çalışarak; Tarquin, bir domuzun burnundan soluyordu; Millicent, kızıl saçlarının altından bitmeye başlayan geyik boynuzlarını kaşıyordu ve Brone'un kollarından çoktan taze, yeşil yapraklar filizlenmişti.

Bunu hak ettiler, diye düşündü Sophie; rekabet etmeyi bilmedikleri için. Dor'un da Dönüşenler arasında olacağını düşünmüştü, çikolata düşkünü bir ineğe dönüşmüş şekilde tabii ki ama onu hiçbir grupta göremedi. Yoksa Anadil o sebepten dolayı, yoksa...

Cadılar nerede peki? Sophie iyice meraklanmıştı, salona hızlıca göz atarken.

Ancak salonda, Kötülük öğretmenleri ve karşılıklı oturdıkları ancak ortalıkta gözükmeyen İyilik öğretmenlerinden başkası yoktu. Profesör Manley ve Profesör Sheeks'in yüzünde, öğrencilerinin kraliçe olmasından duydukları haz okunuyordu; azgın köpek kafası erkek kardeşi Pollux'unla birlikte köpek gövdelerinde birleşmiş olan Castor da gururluydu. (Pollux, Sophie'ye el salladı ve onun için çok mutlu olmuş gibi görünmeye çalışarak bir mendille gözlerini kuruladı.) Sophie onların yanında Leydi Lesso'yu gördü, Kötülüğe geri dönmekten memnun görünüyordu; yanında oğlu ve dostu Dekan vardı.

Sophie birden irkildi. Çünkü Aric artık hiç de dekana benzemiyordu. Gözleri kapkaraydı, şişmiş boynunda derin pençe izleri vardı ve alına ALÇAK kelimesi kazınmıştı. Görünen o ki daha yeni yeni iyileşiyordu. Aric, Sophie'ye öfkeli bir bakış attı, ona bu kadar dikkatli bakmasından rahatsız olmuş gibiydi.

Sophie, bakışlarını kaçırdı ve tiyatronun önündeki yüksek sahneyi fark etti. Taş zemin her zamanki gibi ortasından çatlamıştı ancak farklı olarak çatlaktan buz mavisi bir sis yayılıyordu. *Büyülü bir atmosfer yaratmak için ucuz bir numara, diye düşündü Sophie; bugün için hafif kaçmış. Büyüyle hiç alakası yoksa da...* Rafal, onu sahneye çıkarırken, sahnenin altında bir şey var mı diye çatlaktan içeri şöyle bir bakuverdi...

Ancak Sophie tam o sırada sahnenin üzerinde olan şeyi fark etti.

Kafatası şeklindeki bir avizenin yeşil ışığı altında parıldayan, sivri uçları adeta göğe tırmanan siyah bir taçtı bu. Eski İyilik şatosundaki K-O-T-Ü-L-Ü-K tablolarında giydiği tacın aynısıydı. Oradaki gülümsemesi ve Rafal'a sarılmış hali gözünün önüne geldi.

Sahnenin ortasına gelirlerken, yakışıklı sevgilisini sıkı sıkı-

ya kavrayan Sophie'nin yüzüne aynı gülümseme yayıldı. İki yıl önce, Sirk Tacı da ilk yılın yetenek yarışmasının kazananını beklerken tam da bu noktadan sarkıtlmıştı. O gece Sophie, iyiliği reddedip Kötülüğü kucaklamış ve tacı kazanmıştı... tıpkı bu geceki gibi.

Fakat bu sefer yalnız değildi.

Agatha'nın dilediği gibi, acı acı gülümsedi.

Tam da Agatha'nın dilediği gibi.

Tiyatrodakiler izlerken, Rafal büyüdü bir şekilde Kötülük tacını, Sophie'nin başına denk gelecek şekilde aşağı indirdi, ardından tacı iyice yerleştirdi ve Sophie'yi alnından öptü. Buz gibi dudakları, Sophie'nin şakaklarındaki demire değdi, raç avizenin alevinin etkisiyle hâlâ sıcaktı; Sophie, bu hissi hafızasına kaydetmek için gözlerini kapadı. Gözlerini açtığı anda, genç Okul Müdürü yüzünü seyircilere dönmüştü.

"Bizim Ormanımızda gün batır ve karanlık bastırır. Ve işte, karanlıktan gelen kraliçe," dedi. "Her gerçek âşık gibi, Sophie ve ben de birbirimizi anlamak ve birbirimize bağlı kalmak adına zorlu sınavlardan geçtik. Ancak, yaşadığımız şüpheler ve acılar bizi daha da güçlendirdi. Artık biz de İyilik uğruna âşık olmuş iki Sonsuz kadar sarsılmaz bir bütünü. Ama bizim Kötülükle kutsanmış aşkımız, hâlâ kendi Hiç Mutlu Sonumuza ulaşmak için yeterli değil. İki yüzyıldır, Kötülük tarihindeki ilk Mutlu Sona ulaşmak için, Kötülük ve günahkarlığın altın çağını başlatacak bir Mutlu Son için..." Sahnenin ucuna doğru bir adım attı. "Sizlere ihtiyacımız var."

Tiyatroda çıt çıkmıyordu.

"Yedi gün içinde, Orman karanlığa bürünecek," dedi Rafal. "Yedinci gün batımından evvel Okur Dünyası'na girmeliyiz, yoksa hepimiz yok oluruz. En ünlü kahramanları hâlâ hayatta

olduğu için, Okurlar İyilikten ümidini kesmiş değil. Ama yakında her şey değişecek. Kraliçem döndüğüne göre, İyilik güçlerinin kalemize saldırmaktan başka çaresi yok. Kazanmalarının tek yolu da beni öldürmeleri. Eğer bu gerçekleşirse, emin olun Merlin ve kahramanları bu hafta bitmeden Kötülük okuluna hükmedecektir. Bize düşen, bu eski kahramanları öldürüp, Okurların İyiliğe dair son ümitlerini de ortadan kaldırmaktır. Böylece onların dünyasına Kötülüğün zaferini ilk kez ve sonsuza dek mühürleyeceğiz. Ancak, Merlin'in kahramanları gelene kadar hepimiz -gençler ve yaşlılar, Sonsuzlar ve Hiçler, Liderler, Hizmetkârlar ve Dönüşenler ya da ve Dönüşecekler- okulumuzu savunmak için birlikte çalışmalıyız. Kötülük Dekanlarımız ve öğretmenlerimiz hazırlıklarımızı yaparken bize yol gösterecek ve sizler de onlara *itaat edeceksiniz*."

Sophie'nin elini sıkıca kavradı. "Geçmişte, Kötülük bütün savaşlarını kaybetti çünkü sadece bir şeye karşı savaşıyordu, bir şey uğruna değil. Şimdiyse zafer kazanması için Kötülüğe gerçekten şans tanıyacak bir kraliçeniz var. Bir zamanlar sizlerden biri olan bir kraliçe. Onun için savaştığınız gibi sizin için savaşacak bir kraliçe."

Rafal'ın yüzü ciddileşti. "Bu kraliçeyi sorgulamaya kalkan biri olursa, Kötülüğe sadakatsizlik edenlerin uğrayacağı sonla yüzleşeceğinden şüphesi olmasın..."

O sırada, sahne çatırdamaya başladı, deprem oluyormuş gibiydi; Sophie şaşkınlık içinde Rafal'a doğru sendeledi. Taştan sahnedeki çatlak genişleyerek derin bir yarık oluşturdu, yarıktan çıkan buz mavis sis gittikçe çoğaldı ve Sophie nihayet sahnenin altında ne olduğunu görebildi.

Eski kalenin derinliklerinde, içinde buz kesmiş yüzlerce cesedin bulunduğu mağaramsı, donmuş bir zindan gizliydi. Sop-

hie'nin gözüne çarpan ilk yüz, Profesör Emma Anemone'a aitti; uğradığı şoktan fal taşı gibi açılmış gözleri ve sarı bukleleriyle, buzdan bir tabut içinde zindan duvarına hapsedilmişti. Onun yanında, Dekan Clarissa Dovey'nin buzlu mezarı bulunuyordu; gri topuzu ve al yanakları buzun etkisiyle belirsizleşmişti... Sophie o anda kenarda kırık dökük bir delik olduğunu fark etti, Agatha ve Tedros gizlice içeri girdiği gece Anadil'in faresi, Dovey'nin asasını bu delikten gelip almış olmalıydı.

"İşte, gördüğünüz gibi, *yeni* okullarında öğretmenlik yapma şansı verildiği halde bunu reddeden eski İyilik Okulu öğretmenleri de dâhil, okulumuzun tarihi boyunca Kötülüğe ihanet etmiş herkes bu Hainler Hapishanesi'nde," dedi Rafal.

Pollux, sahnenin arkasından ciddiyetle havayı kokladı, onay bekleyerek.

Rafal onu görmezden geldi. "Çok şanslısınız ki bugün yeni katılacak olanları göreceksiniz, Hainler Ha..."

Yukarıdan tiz bir gıcırta duyuldu ve seyirciler, ipe birbirlerini bağlanmış Hester, Anadil ve Dor'u görebilmek için başlarını yukarı kaldırdılar; Beezle, kıkırdarak bir makara yardımıyla onları aşağı doğru indiriyordu.

"Bu üç sahte Hiç, içlerinden biri Kötülüğün ona bahşettiği yeteneği kullanıp Dekanımızı etkisiz hale getirdikten sonra, birlik olup dışmanlarınızın kapılarınızdan geçmesine izin verdiler," dedi Okul Müdürü. Bu sırada, kendilerini boğarcasına sıkın ipler yüzünden acı içinde kavrılan Hester ve şeytanına kötü kötü bakıyordu. "Ancak en suçlu hainler bile hapishaneye atılmadan, bu *sonsuz cezaya* çarptırılmadan önce adil yargılanma hakkına sahiptir..."

Bu üç cadı, kızın başındaki hatırı sayılır tıçla Okul Müdürü'ne yaklaştığını gördüklerinde zar zor Sophie'ye odaklanmaya çalıştılar.

"Bu yüzden kararı, sanıkları önceden yakından tanıyan, hatta bir zamanlar onlarla aynı odayı paylaşmış olan kraliçeme bırakıyorum," dedi Rafal, Sophie'ye dönerek. "Sen ne dersin, sevgilim? Onları bağışlayalım mı? Yoksa mahkûm mu edelim?"

Sophie, cadıların sessizce merhamet dileyerek ağzından çıkacak sözleri beklediklerini gördü. Zayıflık göstermektense kendi gözünü bile çıkarabilecek biri olan Hester bile onun zekâsından korkuyordu.

Birlikte öyle çok yaşadık ki, diye düşündü Sophie; o ve 66 numaralı odanın Üç Cadısı... Onca çalkantılı iniş ve çıkışlardan sonra neredeyse arkadaş olduklarını düşünmüştü.

Neredeyse.

Çünkü bunlar, onun daima yalnız olacağını düşünen arkadaşlardı... Agatha'yı kendisinin değil de prensin tarafını tutması için cesaretlendiren arkadaşlar... Kendi okulunda arkasından dedikodu yapan arkadaşlar... Onlara en çok ihtiyacı olduğunda ortalıkta görünmeyen arkadaşlar...

Şimdi *ona* işleri düşünce, kahraman bir şövalye gibi onları savunmasını bekliyorlardı.

Sophie'nin yüzü ciddileşti. Onun peri masalında bir kural varsa, o da cadıların daima haklı olduğuydu. İyi olmaya çalışmanın ona gerçekten de hiçbir faydası olmamıştı.

"Mahkûm edilsinler," dedi.

"Hayır!" diye haykırdı Dot...

Rafal, dehşete kapılmış cadılarla dalga geçer gibi gülümsedi. "O zaman sizlere veda etme vakti geldi." Hapishanenin üzerindeki ipi kesmek için parmağını kaldırdı...

"Vedâlardan hoşlanmam," dedi yukarıdan gelen bir ses.

Rafal yukarı baktı.

Merlin, gülümseyerek aşağıya bakıyor. Beezle'in boğazını sı-

kuyordu. "Anne!" diye bağırdı cüce...

Rafal, bıçağı kendi parmağına saptırdı ancak Merlin ilk hamlesini yaptı ve ipin üzerinde bir ateş topu patlayıverdi, patlamanın etkisiyle Rafal ve Sophie sahneden düştü, Beezle da gülle gibi seyircilerin oturduğu sıralara kadar uçtu. Sophie, düştüğü yerde gözlerini kırptırdı, gözünü tekrar açtığındaysa Kötü zombilerin sahneden kaçıştığını gördü, Rafal sendeliyordu, ipin üzerindeki duman da kayboluyordu...

Fakat Merlin ve büyücüler çoktan gitmişti.

Genç Okul Müdürü öfkeyle külkredi ve izdiham yaratan Kö-rümlere kaçakları yakalamaları talimatını verdi...

Sophie onlara katılmak için yerden kalktı, ancak bir şey onu durdurdu. Elbisesinde bir şey olduğunu fark etti, önceden orada olmayan bir şey.

Küçük bir yıldızdı bu. Siyah kadifeye adeta meydan okuyan parlak beyaz renkteydi. Büyücü tarafından İyiliğin temsili olarak bırakılmış gibiydi.

Çalılıkların ardından gün doğarken, Agatha bir meşe ağacına yaslandı, üzerinde Lancelot'ran ödünç aldığı kahverengi bol gömlek vardı, saçları yağlı ve karman çormandı, açlıktan midesi kızıyordu. Guinevere'in elinde tuttuğu ufak kutudaki parıldayan elmas ve gümüşten taş dikkatini çekti.

"Bunu sana Lance mi verdi? Çok güzelmış, yani galiba öyle. Biliyorsun mücevherler, kıyafetler ve kızlarla ilgili şeylerden... pek anlamam," dedi sersem sersem. Tedros'la gece yarısında kadar ayakta kaldıkları için yalnızca birkaç saat uyuyabilmişti, prensin annesi de sabah sabah onu evden çıkmaya zorlamış, mutlaka görmesi gereken bir şey olduğunu söylemişti. Agatha, kadının bu kadar hevesle bahsettiği şeyin bir taş olduğunu bil-

seydi, sıcacık yatağından kalkmazdı.

"Biraz fazla resmi değil mi? Baloda ya da düğünde takılacak türden, bu çalılık yerde dolaşırken takmaya pek uygun değil..."

Agatha'nın sesi birden kesildi. Lancelot elmas ve gümüşü nereden bulmuştu ki? At pislği temizlemek ve keçı sağımdktan arta kalan vaktinde etraftaki mağaralardan değerli taşlar mı toplamış?

Yarı uykulu bir halde, tacı ve tacın gümüş halkalarından sallanan elmasları inceledi. Nedense bu taş ona hiç yabancı gelmemişti. Daha dikkatli inceledikçe, içinde gittikçe artan ruhaf bir his oluştu çünkü bu tacı daha önceden gördüğüne emindi...

Bir gölün ay ışığındaki yansımada...

Bir Dilek Balığı resminde parlıyordu...

Tam da başının üzerinde.

Agatha, gözlerini yavaşça Guinevere'e çevirdi, yıpranmış yüzü ve kirli elbiselerine rağmen oldukça asil ve etkileyici görünüyordu.

"Bu... bu senin..."

"Galiba bu taş artık senin," dedi Guinevere. "Biraz fazla resmi ve uygunsuz olsa da."

"Benim mi? Hayır, hayır, hayır... Hayatta olmaz..." Agatha, ağaca tekrar yaslanırken boğuk bir ses çıkardı.

"Dün gece Lance'le beraber, Tedros'la senin çalılıkları arasında oturduğunuzu fark ettik. O zaman kendime çok kuzgındım." Guinevere derin bir iç çekti. "O Noel'de Merlin'in isimleri doğru aldığını bilmem gerekirdi. Hiçbir şeyden olmasa bile, yemekte sen bana öyle baktığında anlamalıyım. Böyle bir aptallığı nasıl yaptım? Galiba bazen gerçekleri görmek yerine en basit yolu seçmek daha kolay geliyor. Bu konuda hep berbatım zaten." Acı bir şekilde gülümsedi, kutyuyu uzatırken. "Ama artık hataya yer yok."

Agatha, şaşkınlıkla taca baktı ve kutunun kapağını kapattı. "Bak, ben bunu alamam! Henüz kraliçe olmadım! Hiçbir şey değilim... Banyo bile yapmadım daha..."

"İylilik, kraliçesini daha fazla bekleyemez, Agatha," dedi Guinevere, ciddileşerek. "Geçen gece, arkadaşın Hort, Sophie'yi aramaya gitti, bir de ne görsün, Sophie güvenli sığınagımızdan kaçmış, sihirli bir şekilde Okul Müdürü'ne geri dönmüş."

Agatha, bir an yanlış duyduğunu ya da tüm bunların iğrenç bir şaka olduğunu düşündü fakat Guinevere'in yüzünden anlaşılana göre, ikisi de değildi. "Ne? Sophie o-o-ona geri mi dönmüş? Ama bu imkânsız... Oradan kaçmanın hiçbir yolu yok..."

"Gölün Hanımı yalnızca İyligin yolundan gidenleri koruyabilir. Arkadaşının yapması gereken tek şey Okul Müdürü'ne tekrar kavuşmayı dilemekti, Okul Müdürü de gölün büyüünü bozup onu kurtardı," diye yanıtladı Guinevere. "Zavallı Hort gidip de onu orada göremeyince başından aşağı kaynar sular dökülmüş. Okul Müdürü'nü öldürmek ve Sophie'yi ondan kurtarmak için ne gerekirse yapacağını söyledi. O da, Lance ve benimle oturdu ve bize bilmemiz gerektiği kadarıyla Sophie ve senin masalınızı anlattı. Şunu da söylemeliyim Agatha, duyduğum kadarıyla, arkadaşının kendini tüm kalbiyle Kötülük kraliçesi olmaya adanmış olduğundan şüphem yok. Sen de aynı azim ve inançla İylilik kraliçesi olarak yerini almalısın. Aksi halde oğlum ve senin hiç şansınız olmaz."

Agatha bir şey söylemedi; 'oğlum' kelimesi aralarında bir mesafe yaratmıştı.

Biraz bekledi. Sonra parmakları yavaşça Guinevere'in avucuna götürdü ve kutuyu açtı. "Sen bunca zamandır tacını saklıyor muydun?"

"Arthur'un tacı Camelot'ta, zamanı gelince Tedros'un ola-

cak," diye yanıtladı eski kraliçe sabırlı bir şekilde. "Ama kaleden kaçtığım gece tacım başımdaydı, böylece muhafızların kaleyi resmi bir iş için terk ettiğimi sanıp Arthur'u uyandırmayacaklarını ummuştum. Bunca yıldır Lance'in de benim de masalın bu kısmını unutabilmemiz için tacı yok etmeye niyetliydim... Ancak gerçek şu ki ben hâlâ bir kraliçe ve anneyim, Agatha. Tüm dünyadan kaçıp saklansam da hiçbir şey değişmeyecek. Ve tacı elinde bulunduran kişi olarak, krallığıma, oğluma ve kendime karşı görevim, her ne kadar üçünde de başarısız olsam da, bu tacı devretmektir."

Sesi titriyordu ancak kendini toparladı. "Biliyorum, oğlumla düzgün bir ilişki kurma şansım yok. Bunu hak etmiyorum da zaten. Ama her şeye rağmen Tedros'u korumak için elimden geleni yapmalıyım. Bunu yapmamın tek yolu da Arthur'un asla sahip olamadığı kraliçeye sahip olmasını sağlamam. Tacını çok benimsemese de zamanı geldiğinde onu için savaştık bir kraliçe."

Ellerini ağağına götürdü ve tacı kutudan çıkardı. Guinevere, tacı güneşe doğru kaldırırken, Agatha kalbinin sıkıştığını hissetti. "O zaman, işte şimdi."

Agatha çok daha fazla heyecanlanacağını, kaçıp gideceğini düşünmüştü ama işte oradaydı; içinde bir şeyler değişiyordu. Camelot'un tacına bakarken Agatha, korku ve endişelerinin eriyip gittiğini hissetti. Kraliçenin sözleri, içinde, benliğinin derinliklerinde saklı bir kısmı uyandırmış gibiydi. Hırs ve görev duygusuyla dolup taşıtı. Bu duygular, derisinin altındaki bir zırh misali, eski Agatha'yı ele geçirip omuzlarına ve göğsüne güç katmıştı.

Guinevere haklıydı. Bu işin artık kendisiyle ilgisi yoktu.

Her şey iki tarafa ilgiliydi, aşk için mücadele eden iki taraf.

O ve Tedros İyilik adına savaşıyordu. Sophie ve Okul Müdürü ise Kötülük adına savaşıyorlardı.

Bir zamanlar, o ve en yakın arkadaşı birlikte mutlu bir sona ulaşmaya çalışmışlardı. Şimdiye bu savaştan yalnızca ikisinden biri sağ çıkabilecekti.

O zaman da şimdi de Agatha sıradan bir yaşamı olamayacağıının farkındaydı.

Bunun için yaratılmamıştı.

Çünkü masalı onun hakkında -onun değeri, onun aşkı, onun geleceği- olduğu sürece kaderine karşı koymuştu; kendisi için yaşamak sırtına aşırı bir sorumluluk yüklemiş gibiydi.

Ancak kaderinin kendisinden daha büyük -ilyiliğin kendisi kadar büyük olduğunu- gördüğü an nihayet rahatlatıp kaderini kucaklamıştı.

Agatha yavaşça başını kraliçeye doğru eğdi, taçtan yansıyan ışık alnını aydınlatıyordu, kızıl güneş tacın elmas köşelerine çarpıyordu.

Agatha başını kaldırıp baktığında Guinevere'in elleriyle ağzını kapattığını gördü, yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

Agatha'nın başka bir aynaya ihtiyacı yoktu.

Birdenbire Guinevere'in benzi soldu, gülümsemesi uçup gitti...

Agatha, tarlanın öte tarafındaki Tedros'u görebilmek için biraz eğildi, onları izliyordu.

"Gideyim ben..." dedi Guinevere.

"Hayır... Kal," diye emretti oğlu.

Çimen lekeli olmuş gömleği ve buruşmuş pantolonuyla ayakta duran Agatha'ya doğru ilerledi; gözleri prensesindeydi. "Lütfen, herkes... kalsın."

Yaklaştıkça, Agatha ondan gelen çiğ ve ter kokusunu aldı; göz aldarında da uykusuzluktan halkalar oluşmuştu. Tedros, parmak uçlarını tacın üzerinde gezdirdi; her ayrıntısını ezberliyor gibiydi.

Ama tüm dikkati Agatha'daydı; ellerini taçtan çekip önce kuzın yanına sonra da ağzına değdirdi. Tek kelime etmeden eğildi ve onu öptü; uzun uzun ve yavaşça. Onun içiyle de dışıyla da hâlâ o eski Agatha olduğundan emin olmak istiyor gibiydi.

"Onu çıkarmana izin vermiyorum," diye fısıldadı.

"Sen patronluk taslamayınca günüm aydınlanmıyor," dedi Agatha. "Hem bir kraliçeye emir vermeye çalıştığının farkında mısın?"

"Ah, yani *bugün* bir kraliçesin," dedi Tedros, kızı kendine daha da çekerek.

"Daha yeni mi anladın," dedi Agatha.

"Peki, öyle de olsan... bir kral hâlâ kraldır."

"Bu da kraliçenin senin *altında* olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sadece sana söyleneni yapman gerektiği anlamına geliyor."

"Yapmazsam ne olur?" diye kıkırdadı Agatha. "Bani idam cezasına mı çarp..."

Tedros'un yüzünü gördü ve tüm vücudu buz kesti.

İkisi de Guinevere'e döndü; hâlâ oradaydı, yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı.

"Bu da ne?" Hort'la birlikte koruya giren Lancelot'un sesi duyuldu. "Davet edilmediğimiz bir taç giyme töreni mi?"

"Ben hiçbir şeye davet edilmiyorum zaten," diye homurdandı Hort.

Ne Tedros ve Agatha ne de Guinevere onlara karşılık verdi.

"Başımıza açtığın onca dertten sonra bu lanetli taç sonunda bir işe yarayacak demek," diye ekledi Lancelot. "Ancak tören sırasında kıza düzgün bir elbise giydürsen iyi olur, elmasların yanında bu gömlek hiç olmamış."

Kimse gülmedi.

"Sabah sabah hayırdır böyle, rüyanızda taç töreni mi gördünüz?" diye espri yaptı şövalye. "Her neyse, dileğini dile Agatha ve oyalanmayı bırak. Öğle yemeği vakti geldi ve hâlâ yapılacak çok iş var."

Agatha ona baktı. "Dilek mi?"

Lancelot kaşlarını çattı. "Normal bir taç töreninde, taç takıldıktan sonra dilekte bulunulur. Törenin kapanış kısmıdır bu. Tabii Gwen bu kadarını anlatmıştır sana."

Guinevere, oğluna bakarak, yumuşak bir ses tonuyla, "Anlaşılan pek de iyi bir öğretmen değilmişim," diye karşılık verdi.

Tedros, bir anlığına onunla göz göze gelse de hemen başını çevirdi.

"O zaman, ben bir dilekte bulunayım, değil mi?" dedi Agatha, prensini incelerken. Duruşu dikleşti. "Hepimizin oturup birlikte yemek yemesini diliyorum."

Tedros'un gözleri parladı.

Guinevere taş gibi katılaşmıştı. Lancelot ve Hort da nefeslerini tuttular.

Agatha cevabını beklerken prensine odaklanmıştı.

Tacını takmış olan Agatha'ya gözlerini diken Tedros hiçbir şey söylemedi.

Koruda çıt çıkmıyordu.

Tedros annesine döndü.

"Peki, yemekte ne var bugün?" diye sordu.

Guinevere kıpkırmızı kesildi. Ardından yüzü allak bullak oldu ve gözlerinden sıcak yaşlar süzülürken kafasını salladı. "Bugün... bugün pazartesi... Ben-ben-benim yiyecek pek bir şeyim yok..."

"Duydun mu, evlat?" dedi Lancelot. "Annende yiyecek bir şey yokmuş. İdam cezası böyle şeyler için var, değil mi?"

Dehşetli bir sessizlik içinde ona hayretle bakakaldılar.

O anda Agatha kahkahayı basıverdi.

Onu görünce, Tedros da kendini tutmaya çalıştı ama o da gülmeye başladı.

Annesi hıçkırarak öyle fena ağlıyordu ki bir an nefes alamadı, yıllardır bastırduğu duyguları gözlerinden bir sel gibi akıyordu. "Hiç de... komik değil..."

Prens, kollarını ona doladı ve içine sokacakmış gibi sıkı sıkı sarıldı. "Bunun da üstesinden geleceğiz, anne," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Guinevere ve Tedros'u böyle birlikte görünce Agatha çok duygulandı. İkisinin biraz yalnız zaman geçirmesi gerekiyordu; başka kimse olmadan...

Hort'u elinden tutup kaldırtırken, "Yemek işini biz hallederiz," dedi aceleyle; bir yandan da Lancelot'a gözüyle işaret verdi.

"Ben mi?" diye atladı Hort. "Neden şu şımarık prens yapıyor? Gece bir damla uyku uyumadım ve sabahımın yarısını da domuzlarla uğraşarak geçirdim, siz de bütün gece ağılda sarılıp yattınız, Tanrı bilir ne..."

Agatha, tırnaklarını bileğine geçirince Hort acıyla bağırdı. "Birazdan yemeği hazırlayıp getiriz," dedi Agatha, Hort'u sürüklerken.

"Düşündüğünden çok daha fazla yemek hazırlaman gerekecek," dedi bir ses.

Agatha, çalılıkların arasından gelen belli belirsiz gölgelerin geçişini izledi.

Bunlar, Merlin'in ardından yürüyen Hester, Anadil, Dot, Peter Pan, Tinkerbelle, Sindirella, Pinokyo, Jack, Uyuyan Güzeli, Hansel, Gretel, Kırmızı Başlıklı Kız, Yuba, Beyaz Tavşan ve Prenses Uma'ydı. Hepsi kir pas içinde ve yorgundu, büyü

çalılıklara cehennemden cennete açılan bir kapıdan geçmiş gibi bakuyorlardı.

"Yemeklerle ben ilgilenirim," dedi Merlin. "Ancak şapkam bu durumdan biraz şikâyet edebilir. Çünkü kahvaltılarını hazırlamayı daha yeni bitirmişti. Beklerken konuşacak çok şeyimiz var ve çok zamanımız da yo..."

Büyücü, Agatha'yı taciyla görünce birden donakaldı. Arkasından gelenler de aynı şekilde oldukları yerde kaldılar, çalılıklara bir süre sessizlik hâkim oldu.

Merlin gülümsedi, gözleri büyük ve maviydi. "Karanlıktan gelen kraliçe," diye fısıldadı.

Yaşlı adam, Agatha'nın önünde yavaşça bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. Ardı sıra gelenler de aynısını yaptılar, geniciyle yaşlısıyla. O zaman Guinevere, Lancelot, Hort... Tedros'a kadar herkes Agatha'ya baktı ve o da diz çöktü.

O anda, can çekişen güneşin altında, önünde diz çöken bir kahraman ordusu varken, Agatha ikinci bir dilekte bulundu. İyiliğin ihtiyaç duyduğu kraliçe olabilmek için.

"Abartılacak bir şey yok," diye mırıldandı Sindirella, herkesin duyabileceği şekilde. "Tıpkı babaannesinin tacını takmış bir zürafaya benziyor."

Fakat herkes beraberce eve doğru yürürken, ekibin kahramanları burunlarını çekiyorlardı, Agatha yaşlı prensesin gözünde bir damla yaş bile gördü.

Asi Yürekler

“Peki ya Merlin, Sonsuz krallıklarını bize karşı kıskırtırsa?” diye sordüğünü duydu Sophie, Profesör Manley’nin.

“Son kez söylüyorum Bilius, İyilik savunmacıdır, saldırmaz; Sonsuz krallıkları onlarla savaşmadığımız sürece bizimle savaşmaz,” dedi Rafal bezgin bir ses tonuyla. “Hem birkaç moruk kahraman için halklarını tehlikeye atmazlar. Tabii bu onlara dokunmayacağımız anlamına gelmez. Sophie ve ben Kötülüğün kazanabileceğini onlara kanıtladığımızda, Sonsuz krallıklarını da teker teker ortadan kaldıracamız.”

“Peki ya başka öğren-cilerimiz de İyilik için casusluk yapmaya kalkarsa?” dedi Profesör Sheeks.

“Ya Prenses Uma karşımıza bir hayvan

ordusu çıkarırsa?" diye daha da zorladı Pollux.

"Öğrencilerimizin *hayvanlarla* savaşma yeteneğinden kuşku duyuyorsanız, öğretmenlik yeteneğinizi sorgulayın bence," dedi genç Okul Müdürü ateşli bir şekilde. "Casuslara gelince, Sheeba; hapishaneye atılma korkusunun muhtemel isyanları bastıracağından kuşku yok."

"Bu akşam epey etkili oldu çünkü," diye mırıldandı Castor.

Sophie, Leydi Lesso'nun eski buzdan sınıfının arkasına dizilmiş yiyecekleri incelemekte meşgul olduğundan, konuşulanlara dikkat etmiyordu. Rafal, öğretmenler toplantısında yemek verileceğine söz vermişti ancak yemek namına bir ton kokuşmuş, buz gibi uskumru, yanmış patates ve kurumuş peynirden başka bir şey yoktu.

Bir an buzdan duvardaki yansımasına gözü ilişti, neredeyse kendini tanıyamayacaktı. O telaşlı, bir prensin peşinden Avalon'a kadar giden sevgiye muhtaç kız gitmiş, yerine başında sivri uçlu tacı ve alımlı elbisesiyle otoriter bir kraliçe gelmişti. Ayağa kalkıp liderlerine bağlılıklarını gösteren ünlü Kötülerin ve eski sınıf arkadaşlarının önünde yapılan önceki günkü tac giyme töreninden beri, Sophie, kendini eskiden olduğu gibi hissetmeye başlamıştı. Merlin'in bıraktığı beyaz yıldıza baktı, cebine saklamıştı. Bu yıldız hiç şüphesiz, Kötülüğe olan bağlılığını sorgulaması için bırakmıştı. Ancak Sophie tam tersine sadakatinden daha da emin olmuştu. Çünkü tıpkı Agatha gibi, o ikiyüzlü ihtiyar büyücü de onu *kullanmıştı*. Mutlu olmasını istediği için onu kurtarıyormuş gibi görünmüştü ancak... asıl amacı yüzüğünü yok etmesini sağlamaktı. Agatha gibi, yalnız kalıp kalması onun da umurunda değildi. Ona göre, amacına ulaşmak için kullandığı bir araçtı sadece, başka anlamı yoktu. Aptal bir maşaydı. İyilik zincirinin önemsiz bir halkasıydı.

Bunun *hiç* de iyi bir yanı yoktu.

Ah, o entrikacı çokbilmişin buzdan zindana atıldığını görmek için neler vermezdi, o aptal pelerini, berbat şapkası ve bunak laflarıyla beraber. Bir dahaki sefere, mahkûmları hapisisheneye kendisi mühürlemeliydi.

Gözleri yeniden masaya, 'olmasa daha iyi' dediği yiyeceklerle döndü. Arkasına baktığında, yerlerini almış olan öğretmenleri gördü: Profesör Manley, Profesör Sheeks, Castor, Pollux ve Leydi Lesso... Hepsi de tabaklarını bu kokuşmuş yiyeceklerle tıka basa doldurmuştu. Toplantıda eksik olan tek kişi Dekan Aric'ti.

"Bana kalırsa en büyük problemimiz, tüm Kötülük öğrencilerini eski İyilik okuluna tıkıştırırmamız ve bu mankafa Hiçlerin şato hakkında hiçbir bilgisi olmaması," diye söylendi Castor. "Tek bildikleri kendilerini dolaba kilitlemek ve gizli geçitlerde kaybolmak. Neyin nerede olduğunu bilmedikleri bir okulu nasıl koruya..."

"En büyük problemimiz şu *yemekler*," diyerek sesini yükseltti Sophie.

Odadaki herkes ona döndü.

"Öğretmenler toplantısında -hem de kraliçe varken- verilen yemek buysa, öğrenciler ne yiyor merak ettim," diye ekledi. Leydi Lesso'nun eski buzdan masasında, Rafal'ın yanında oturuyordu. Kolunu Rafal'ın koluna doladı. "Aruk resmen kraliçe olduğuma göre, birkaç değişiklik yapma hakkım vardır diye düşünüyorum. Hem böyle koca göbekli ve kötü beslenen bir Kötülük ordusunu iyi yönetmen mümkün olmaz, değil mi sevgilim?"

Bir anlığına, genç Okul Müdürü, diğer öğretmenler gibi şaşkınlıktan söyleyecek söz bulamadı. Sonra o da Sophie'nin yanına dokundu. "Haklısın, kraliçem."

"Güzel," dedi Sophie. Pollux'a döndü. "Yemek konusuyla sen ilgilen."

Pollux, ağır bir hakarete uğramış gibi baktı.

Leydi Lesso boğazını temizledi. "Rafal..."

"*Efendim* demek istediniz galiba," dedi Sophie.

Leydi Lesso'nun bakışları Sophie'ye kaydı. Dekan yüzünde alaycı bir ifade izliyordu onu, kendi fikirleri olduğunu iddia eden bir kuklaya bakar gibiydi.

"*Efendim*," dedi suratında yapmacık bir gülümsemeyle. Tekrar Rafal'a dönerek, "Bence diğer meslektaşlarımızın da söylemeye çalıştığı şey şu ki savaşa yaklaşıyor ve bu savaşa düşüncesiz bir çocuk gibi atulamayız. Hester ve Anadil gibi en iyi Hiçlerimizden ikisi bile İyilik için casusluk yapabiliyorsa, diğerlerinin hedefimize sadık kalacağına nasıl emin olabiliriz? Her hareketlerini izlese bile bu ancak isyan etme içgüdülerini yatıştırmaya yarar, bize gönülden sadık olmalarını garantilemez. Bizimle ya da bize karşı savaşma konusunda seçimin yapmaları gerektiğinde, ne kadarının bizi destekleyeceğini tahmin edemeyiz; özellikle de aileleri yaşamları boyunca İyilik için savaşmış olan şu Sonsuzların. Açık konuşmak gerekirse *Efendim*, bunun aksini düşünmek son dönemdeki bu gençliğinizin muhakeme yeteneğinizi zayıflatmış anlamına gelir."

Sophie hiddedendi. "Rafal ve ben genç insanların ne düşündüğünü şüphesiz *sizden* daha iyi biliriz, Leydi Lesso."

"Sahi mi?" dedi Dekan, gözünü ona dikerek; alaycı ifadesi yok olmuştu. "Çünkü ben fırsatını bulur bulmaz size sırtını dönmek bir okul dolusu öğrenciden başka bir şey görmüyorum."

Sophie Rafal'ın gerildiğini hissetti. Kudretli bir büyücüden ziyade kararsız bir ergen gibi göründü birden gözüne. Öğretmenlerin, otoritesini bu şekilde sorgulamalarına nasıl izin verbilirdi?

Sophie derin bir iç çekti. "Leydi Lesso, Müdürümüzün liderliğinden şüphe etmenizi bence onur kırıcı..."

"Öneriniz nedir, Leydi Lesso?" diye sordu Rafal, kraliçeyi görmezden gelerek.

Sophie sustu.

"Bence öğrencilerin *sizin* için savaşmaları gerektiği fikrinden vazgeçin," dedi Leydi Lesso. "Eski Kötülerle Orman'a gidin ve Merlin'in askerlerini kapılarımıza dayanmadan pusuya düşürün. Burakın Karanlık Ordu onları daha okula bile ulaşmadan darmadağın etsin. Böylece öğrenciler de okulda kontrolümüz altında olurlar."

"En mantıklı plan bu," dedi Profesör Manley, Leydi Lesso'yla bu konuyu çoktan tartışmışlar gibi. "Öğrenciler orduya ayak bağı olmaktan başka işe yaramaz."

"Olası bir casusluk ya da sabotaj halinde ben müdahale ederim," dedi Profesör Sheeks, planı açıkça destekleyerek.

"Ayrıca öğrencilerin hayatı da kurtulmuş olacak," diye ekledi Castor, belli ki o da bu ekibin bir parçasıydı. (Pollux kaşlarını çatı, bu fikri ilk kez duyuyormuş gibiydi.)

"Yani Eski Kötüler savaşırken gençler *burada* aylak aylak beklesin öyle mi?" Sophie'nin bakışları öfke ve kuşku doluydu. "Ve anladığım kadarıyla, siz erdemli ve cesur öğretmenlerimiz de cephede savaşmak zorunda kalmayacaksınız, doğru mu?"

"Öğrencileri başıboş bırakmamız doğru olmaz, değil mi? Sadakatlerine *güvenemeyeceğimiz* düşünüldüğünde hem de..." Leydi Lesso da öfkeli bakıyordu, Sophie'yi tacını ağzına sokup susturmak ister gibiydi.

Rafal öğretmenlere soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bunun sadakatle ilgisi yok, haksız mıyım? *Kazanacağımıza* inanmıyorsunuz sadece. Artık gençlik de benim tarafımda olduğu için savaş

kaybedebileceğimi düşünüyorsunuz."

"Gençlik, gözü kara bir iyimserliği ve diğer gençlerin hayatını tehlikeye atma isteğini beraberinde getirir. Bunlarsa savaşta hiçbir işe yaramaz," dedi Leydi Lesso. "Hele ki bu, askerlerinin yarısının senden yana olmama ihtimali olan bir savaşa."

Rafal gözlerini yere çevirdi ama Sophie şimdi kendini daha fazla sorguladığını görebiliyordu. Leydi Lesso'yu cezalandırmasını istiyordu, Kötülüğün lideri olarak kudretini gösterebilmesi için...

Genç Müdür, yakasıyla oynadı ve ilgisizce uzaklara daldı. "Maalesef nefesinizi boşuna harcadınız, Leydi Lesso. Aslında, siz söylemeden önce öğrencilerin okulda kalması gerektiğine çoktan karar vermiştim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Castor.

Sophie, Rafal'ın bileğine dokundu. "Öğrencileri arkada bırakmak mı? Sevgilim, emin misin..."

O sırada kapı gürültüyle açıldı ve Aric hissimla içeri daldı.

"O şeytan kılıklı kızın bana yapıklarından sonra gülmelerine izin verdiğine inanmıyorum," dedi hiddede; alnına kazınmış kan kırmızısı ALÇAK kelimesi parlıyordu. "Sana söylemiştim! Bağırsaklarını çıkarıp onları akşam yemeğinde servis etmeliydik!"

"Böylece onların arkadaşları da kesinlikle bize daha sadık olurdu," dedi Leydi Lesso küçümseyici bir tavırla. "Belki de sen ve genç Okul Müdürü, tüm öğretmen kadrosunu da asabi, ergen oğlanlarla değiştirmelisiniz. Kulelerin adları da Arsızlık, Kibir ve Haydutluk olur."

Aric, kadınla kafa kafaya geldi ve onu boğazından yakaladı. Ağzından tükürükler saçarak, "Şeytanımı korkutup kaçırдың diye benimle bu şekilde konuşabileceğini mi sanıyorsun? Yaralı 'minik oğluna' yardım etmeleri için birkaç öğretmeni seferber ettin diye her şeyin affedildiğini mi sanıyorsun?" diye hırladı.

"Peki, ben de o casus-cadının ilk başta bana saldırmamasından *seni* sorumlu tutuyorum; son iki yıldır onun öğretmeni sendin. Eğer kendi *Dekanına* saldıracak kadar gözü dönmüşse, aldığı eğitimde bir sorun olduğu çok açık." Aric, kadının boynunu daha sen sıktı. "Ama sen Eski Dekansın, bense Yeniyim, anne. Bu da senin devrinin bittiği, benimkinin başladığı anlamına geliyor. Bu okulu nasıl istersem öyle yönetirim. İnan bana, senin devrin *düşündüğünden* de erken sona erecek."

Leydi Lesso nefes almak için çırpındı.

"Aric, anneni öldürecekse şu savaşın bitmesini beklemeni öneririm," dedi Rafal.

Sophie, sesinden Rafal'ın ne kadar ciddi olduğunu anladı.

Aric de bunu hissetti, annesine yapmacık bir şekilde gülümsemi ve kulağına fısıldadı. "Seni öldürmeden önce de senin şu yaşlı iyilik perisi arkadaşını öldüreceğim. Adı Dovey'ydi, değil mi? Çıplak ellerimle kalbini söktüp atacağım, hem de senin gözlerinin önünde." Ani bir hareketle kadını bıraktı ve geri çekildi. "Elbette, Efendim. Devam edin lütfen."

Leydi Lesso hiçbir tepki vermedi ama oğlu yerine oturduğunda Sophie, kadının dehşet dolu gözlerle baktığını gördü: elleriyle kıpkırmızı olan boynunu ovuyordu.

"O halde savaş planımız kararlaştırıldı," diye devam etti Rafal. "Merlin ve kahramanları yaklaşırken, Eski Kötüler onları Orman'da pusuya düşürecek, bu sırada genç öğrenciler, öğretmenlerin gözetiminde şatoları savunacaklar. Tabii ki öğrencilere bu savaşta geride kalacaklarını söylemeyeceksiniz. Önümüzdeki hafta boyunca, Eski Kötülerle birlikte savaşmak için sıkı bir eğitimden geçecekler. Böylece Merlin'in kahramanlarının Karanlık Ordu'yu geçip okula gelmeleri ihtimaline karşı, öğrenciler de savaşa hazırlanmış olacak. İki okulun da Eğitim Li-

derinin kim olacağına gelince..."

Aric ile Leydi Lesso aynı anda, "Ben," diye adeta haykırdılar.

Rafal, Leydi Lesso'yu görmezden geldi ve Aric'e doğru onaylayıcı bir tavırla başını salladı.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Sophie.

Rafal, Aric ve tüm diğer öğretmenler ona döndü.

"Umarım yiyeceklerle ilgili fikriniz kadar iyidir," diye mırıldandı Castor, kıs kus gülererek.

"BU NE CESARET!" diye tersledi onu Sophie.

Odada hiç hareket yoktu.

"Ben senin *kraliçenim*!" dedi Sophie, öğretmenlere doğru ilerlerken. "Öğrenci değilim, öğretmen de değilim, ikisinin de üstündeyim. Tıpkı önünde oturan ve hâlâ saygısızlık ettiğin genç Müdür gibi. Böyle yaşlı, huysuz ve gençliğe zerre kadar değer vermeyen öğretmenleri ya da kendini bile korumaktan aciz genç bir dekanları varken öğrencilerimizin Kötülüğe olan sadakatlerinden kuşku duymalarına şaşmamalı." Öğretmenlerin etrafında bir köpek balığı gibi dolaşırken Aric'e pis bir bakış attı. "Ama bugünden itibaren tüm bunlar değişecek. Çünkü artık *ben* varım."

"Öğretmen olarak ilk atandığımda, buna karşı çıktım. Kalbimin derinliklerinde hâlâ iyi olmam gerektiğini hissediyordum. Benim gibi Okurlara öğretilen buydu: Her şeye rağmen iyiliğe olan inancını asla kaybetme; ne kadar kaybolmuş olursan ol. Her ne kadar Kahramanlık, Onur, Masumiyet ve Merhamet bir zamanlar İyilik kulelerinin isimleri olsa da kaybolduğumda bana bunları veren Kötülüktü. Kurallara göre İyilik savunur, bağışlar, yardım eder, verir, sever... Ama benim masalımda, Kötülük tüm bunları yapabildiğini kanıtladı. Sonra birden Rafal'ın onca zamandır bana anlatmaya çalıştığı şeyi anladım. Bazı kalplerin isyankâr olduğunu; diğer kalpler aydınlıkta çarparken onlar öfke ve karanlık pompalar.

Şimdi düşünüyorum da kalbimin Kötülük için çarpması aşkı bula-mayacağım anlamına gelmiyor. Mudu olamayacağım anlamına da gelmiyor. Sadece içindeki karanlıkta savaşmak yerine onu kucak-layacak aşkı bulmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü dünyayı değiştirecek olan şey aşktır. Bu savaşı kazanacak olan da. O halde öğretmemiz gereken şey aşk olmalı.”

Sophie sustu, sözlerinin sessiz odada yankılanmasına izin verdi. “Son iki haftayı Merlin, Tedros ve Agatha’yla geçirdim. O sefil kahramanlarla mağaralarında dip dibeydim. Zayıf yönle-rini biliyorum ve onları nasıl yenebileceğimizi de. Hâlâ benden kuşku duyuyorsanız da, taç törenlerinin son kısmında kraliçe-nin krallığı için bir dilekte bulunması gerektiğini hatırlayın. O anda dilekte bulunma şansım olmadı ancak şimdi dileğimi dile-yebilirim. Dileğim, bu okula ilk geldiğimde yapamadığım şeyi yapmak: İyiliğe karşı bu savaşı yönetmek ve doğruluğun *bizim* yanımızda olduğunu bilmek. Birçoğunuz bu savaşı Kötülüğün kazanabileceğini düşünmüyor olabilir. O halde öğrencilerle bir-likte geride kalıp gelecekten kaçmayı seçebilirsiniz. Ancak ben bunu yapamam. Karanlık Ordu’yu savaşa ben hazırlayacağım. Rafal’ın yanında en ön safta yer alacağım. Dünyaya Kötülü-ğün kazanabileceğini göstermek için ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü bu artık yalnızca benim peri masalım değil. Hepimizin. Nihayetinde, eğer daha fazla ıyankâr kalp Mutlu Sona ulaş-a-caksa, bunun için hayatımı riske atmaya değer.”

Yanakları kıpırmızıydı, göğsü kabarmıştı.

Öğretmenler ona bakakalmıştı. Artık hiçbiri gülmiyordu. Aksine, gözleri umutla parlıyordu, Kötülüğün bu kez gerçekten bir şansı varmış gibi.

Rafal, Sophie’nin elini tuttu. “Pekâlâ, öyleyse,” dedi gururla. “Sanırım Eğitim Liderimizi bulduk.”

Sophie, ona oldukça içten bir şekilde gülümsedi ve Leydi Lesso'ya döndü, onun da eski öğrencisinin ne kadar geliştiğini görmekten mutlu olacağını düşünerek...

Fakat Leydi Lesso hiç de gururlanmışa benzemiyordu.

Ögle yemeği hazır olunca Merlin boğazını temizledi ve konuşmaya hazırlandı. Ancak kimsenin onu dinlemeye niyeti yoktu. Yemek yemekle son derecede meşgullerdi.

Yirmi kişiye -on üç eski kahraman, üç genç cadı, eski bir kraliçe ve şövalyesi, müstakbel kral ve kraliçe ile yalnız bir gelinciçe- servis yaptıktan sonra stresten çığlık çığlığa kalan Merlin'in şapkasını mutfığa bırakmışlardı. Gümüş tabaklar, dönen kapıdan sihirli bir şekilde art arda geliyordu. Çok geçmeden yemek masası rengârenk ve türlü yemekle dolup taşı: mantarlı yengeç salatası, pancar marmeladıyla servis edilmiş köriyi geyik eti, dilimlenmiş ördek eti, kızarmış pideden yapılmış biberli ve jambonlu pizza, naneli yoğurtlu zeytin ezmesi, rezene ve kur çiçeği salatası ile yanında çıtır bal peteğiyle çikolatalı kek.

Eski kahramanlar, Orman'da geçirdikleri zorluklar yüzünden kurt gibi acıkmıştı, gençlerse sabahki olaylar yüzünden kahvaltı yapamamıştı, yemek odasının savaş alanına dönmesi uzun sürmedi; itiş kakış bir kalabalık ve bunalıcı havada, pizza ve keklerle uzanan eller arasında Agatha, Tedros'u altına bile getirmemişti. Yemektan sonra da çok ve hızlı yediği için odanın bir köşesindeki koltuğun arkasına saklanıp rahat rahat karnını ovuşturmuş ve geçirmişti. Etrafına bir bakınca herkesin aynı durumda olduğunu gördü; evdeki her kuytu köşede genç, yaşlı birisi hazımsızlığını dindirmeye çalışıyordu ya da yemek koma-sına girdiğinden baygınlık geçiriyordu.

Agatha esnedi ve gözlerini kapadı, arkasından birinin yere

vurduğunu duyduğunda, o da baygınlık geçirmek üzereydi.

“Seni o okula sokmak ve çıkarmak için yaptığımız onca şeyden sonra, senin için hayatımızı tehlikeye atmışken, Sophie'nin bir yüzüğü yok etmesini sağlayamadın mı?” dedi Hester, saldırgan bir tavırla.

Agatha gözlerini açtı. “Denedim, Hester...”

“Bir kere arkadaşlarıyla başında elmas bir taçla konuşamazsın. Bu çok ukalaca,” dedi Anadil.

Agatha tacın başında olduğunu bile unutmuştu. Hemen taci çıkardı ve arkasına sakladı.

“Ben biraz takabilir miyim?” diye sordu Dot, kenarlarında çikolata kalmış ağzı pizzayla doluydu. “Bende çok iyi duracağına bahse varım.”

“O koca kafana sığarsa tabii,” diye mırıldandı Hester.

Dot elindeki pizzayı ona fırlattı, pizza dilimi Hester'in yanağına çarptı. “Ne kadar acımasızca konuştuğunu biliyor musun, seni ki-birli pislilik! Cadılar medisinde kalmak için bana kilo aldır-dın, şimdi de dalga mı geçiyorsun? Kendini iyi hissetmek için beni şişmanla-tacak kadar özgüvensiz misin? Yanlış kişiye bulaşın, tatım. Ben ken-dimle banışığım, yani ne dersen de kendimi çirkin hissettiremezsin artık. Çünkü senin aksine, Hester, *içim* asla çirkin olmayacak.”

Hester, kuza kuduz bir köpeğe bakar gibi baktı. “Agatha. Sonsuza kadar böyle kalmadan önce lanet taci şu kıza ver.”

Dot, taci Agatha'nın elinden kapıverdi ve başına yerleştirirken piring bir vazodaki görüntüsüne hayranlıkla baktı. (Ters takmıştı gerçi ama kimse bir şey söylemedi.)

“Ever, ne diyorduk,” dedi Anadil. “Ah, doğru. Agatha'nın bizi yüzüstü bıraktığı kısımdaydık.”

Agatha'nın Dot'un konuşmasından aldığı haz uçup gitti. “Bakun, yüzüğü yok etmesi konusunda Sophie'yi ikna edebileceği-

mi sandım. Son birkaç gündür eskisi gibi yakınlaşmıştık. O eski Sophie'ydi, ben eski bendim ve beni dinleyeceğini düşündüm..." Birlikte geçirdikleri son anları hurladı ve bedenini bir suçluluk dalgası sardı. "Elime fırsat geçmişti. Yüzüğü almalıydım..."

"Kendini savunmak zorunda değilsin, Agatha. Gerçek şu ki artık bunların hiçbir anlamı yok," dedi Hester, tuhaf bir anlayışla; Dot'un sözlerine alındığı belliydi. "Buraya geldiğin ilk günden beri seni uyardık. Üçümüz de. Sophie'nin Körülük okuluna seçilmesinin bir nedeni vardı. Onu ne kadar sevsen ve değiştirmeye çalışsan da, sonunda gideceği yer orası olacaktı."

"Okul Müdürü'nün *kraliçesi olacağını hiçbirimiz düşünmemiştik tabii*," dedi Anadil. "Şimdi Sophie'nin yüzüğü yok etmesini nasıl sağlayacağız..."

Cadıların yüzü düşmüştü. Agatha ise yemekten önce konuşma yapmak isteyen Merlin'i neden kimsenin dinlemediğini fark etti. Çünkü herkes gerçekten yüzleşmeden önce biraz rahat vakit geçirmek istemişti.

O gerçek, Okul Müdürü'nü öldürmenin ve *onları* öldürmesini önlemenin tek yolunun Sophie'nin kendi yüzüğünü yok etmesi olduğuydu. Şimdi Sophie Körülüğe geri döndüğüne göre, yüzüğü yok edeceğine dair umutları kalmamıştı.

"Geri döndüğünde onu gördünüz mü?" diye sordu Agatha yavaşça.

"Kapıdan geçtiğimiz gün seni nasıl gördüysek onu da öyle gördük: yeni tacı başındaydı," dedi Hester.

"Onu seyredenler dört yüz kişi kadar daha fazlaydı sadece," dedi Dot, hâlâ vazodaki yansımasına öpücük atıyordu.

"Söylemem gerek, çok güzel görünüyordu," diye ekledi Anadil düşünceli bir şekilde. "Masallar Tiyatrosu'na kolunda yakışıklı bir erkekle girdi, tıpkı kaderinin diğer herkesinkinden daha

büyük olduğuna inanan eski Sophie gibiydi. Tek farkı oldukça sakin ve durgun olmasıydı. O sigilli, gördüğü her şeyi yerle bir eden deli cadıya da hiç benzemiyordu. Kötülük sonunda mutlu bir sona ulaşmış gibiydi."

"Kötülüğün de kazanmaya hakkı varmış gibi," dedi Dot, başıyla onaylayarak.

"Kötülük, iyilikmiş gibi," diye bitirdi Hester.

Agatha, Sophie'yi düşündü; daha birkaç gün önce çalılık-larda at sürerken başını ona dayamıştı. İyiliğin prensesi olmayı düşleyen, mızır, pembe elbiseli, en yakın arkadaşı Sophie'yi... Agatha'nın Kötü olacağına doğduğu günden itibaren kesin gözüyle bakılırken, candan şatolar çizen, müstakbel prensinin ismini düşünen, Kötü baş düşmanının nasıl görüneceğine kafa yoran Sophie'yi... Agatha ise üstüne düşen rolü yaparak, siyahlar giyerek, mezarlığına çekilerek ve nefret dolu minik kedisini besleyerek buna karşılık vermişti... ta ki işin ironisi kaybolup kendisi bile cadı olacağına inanana kadar.

İşte buradaydılar. O, İyilik kraliçesiydi. Sophie ise Kötülük kraliçesi.

"Yolumuzu nasıl bu kadar kaybettik?" dedi. "İki en yakın arkadaş birbirlerini hâlâ severken böyle bir savaşa nasıl tutuşur?"

"Çünkü ikiniz de kendinizden öte bir şey için savaşıyorsunuz," dedi Hester.

Agatha başını önüne eğdi. "En büyük sorunun Güzelleşme dersindeki makyaj uygulamalarını atlatmak olduğu günleri özlüyorum."

"Makyajdan bahsetmişken, Hort'un okulda olduğundan bile daha çekici göründüğünü fark eden oldu mu?" dedi Dot, canlı bir sesle; bir yandan da yerden aldığı kakaolu pizzayı kemiriyordu. "Geldiğinde onu şöyle süzdüm de dağda, çayırd

çalışmaktan teni bronzlaşmış, yanaklarında da çamur lekeleri vardı; kaslı süper kahraman filan gibi bir şey olmuş. Ama bilirsiniz, orman erkeklerini severim. Robin Hood gibilerin hastasıyım. Neyse, ona arkadan gizlice yaklaştım ve onu kokladım. Artık gerçek bir erkek gibi kokuyor; o eski kurbaga pijaması giyen, bebek pudrası kokan halinden eser kalmamış. Düşünüyorum da burada çok fazla oda yok ya, acaba Merlin onunla beni aynı odaya...

"Ölümü çiğnemen gerekir," diye kükredi köşeden kafasını çıkaran Hort.

Hester da ters ters baktı, gözünde şeytani bir seğirmeyeyle. "O iş kolay."

Hort, müstehcen bir laf mırıldandı ve duvarın yanında gözden kayboldu.

Hester, Dot'un dikkatlice ona baktığını gördü. "Yine ne var?"

"Sen demin beni mi *savundun*?"

"O tacla çok aptal göründüğün için," diye homurdandı Hester. Kızların hepsi güldü, hatta Dot bile.

"Neyi kaçırdım?"

Tedros'a baktılar, parmaklarındaki yağurdu yalıyordu.

"Ah. Bizim karın ağrısı da geldi," diye sızlandı Hester.

"Her zamanki gibi iğrenç olduğunu görmek güzel, her ne kadar bizim tarafımızda olsan da," dedi prens.

"Hadi, gidelim," dedi Hester ayağa kalkarken meclis arkadaşlarına. "Bu şımarık prensin kokusu midemi bulandırıyor."

Anadil ve Dot peşinden gittiler ama Tedros bu sırada Dot'un başına uzandı ve tacı aldı.

Diyeceği şeyi duymamaları için cadıların biraz uzaklaşmasını bekledi ve Agatha'ya eğildi. "Sence ben, mı, dedikleri gibi... kokmuyorum, değil mi?"

"Hester, Orakçı'nın da *tatlı* olduğunu düşünüyor," dedi Agatha. "Haklısın." Tedros kızın yanına oturdu, üzerinde hâlâ çimen lekeli gömleği ve yıpranmış pantolonu vardı ama ıslak saçlarından ve Guinevere'in küvete koyduğu çay aromalı sabunun kokusundan yıkandığı anlaşılıyordu. Arkasına yaslandı ve tacı kızın başına geri koydu.

"Bunu yapacağını biliyordum," dedi Agatha, iç çekerek. "Ben gerçek bir kraliçe bile değilim, Tedros. Çünkü öncelikle senin taç giymen gerekiyor..."

"Bir hafta içinde o da olacak."

"Yaşarsak tabii... ki bu ihtimal de zaman geçtikçe azalıyor," dedi Agatha. "Hem sen kral olsan bile, ben kraliçe olmak için çok gencim... resmen yani... Sen de biliyorsun..."

"Kimse senden böyle bir şey beklemiyor. Şimdilik tabii," dedi Tedros, tacı düzelterek. "Sen zaten benim *kraliçemsin*. Sadece sen. Tacı takman hoşuma gidiyor. Çünkü onu taktığın sürece beni sevdiğinden emin oluyorum. Geçmişteki iletişim eksikliğimizi düşünürsek, böyle fiziksel ipuçları çok faydalı oluyor."

Agatha homurdandı.

"Tam burada senin de bana aşkımı nasıl göstereceğimi sorman gerekiyor," diye taktik verdi Tedros.

"Ah, romantizm pek bana göre değil," dedi Agatha, başını omzuna dayarken. "Gavalton'da her yıl Sevgililer Günü dansı yapılırdı. Bir keresinde, o vıcık vıcık çiftlerden öylesine bezdim ki ortalarına kokarca bombası attım ve herkesi kaçırdım."

"Umarım bunun için seni cezalandırmışlardır."

"Çocuklarını cadı kazanında kaynatacağımdan o kadar korkmasalar belki yaparlardı."

Tedros kollarını kuza doladı. "Hatırlat da sana Sevgililer Günü'nde hediye vermeyeyim."

Agatha kemerli yoldan Guinevere'in yemek odasında kirli çabakları tek başına topladığını görüyordu.

"Zaten isteyeceğim bir şey yok ki," dedi. "İsteyeceğim tek hediye, annemle bir kerecik daha konuşabilmek olurdu."

Tedros kızı baktı.

"Ama sen annenle baş başa konuşabilseydin... Belki de o bile... benim için neredeyse bir hediye olabilir," dedi Agatha.

Tedros uzaklara daldı. "Bence o konuda yeterince yol katettik."

"Bana olan aşkını gösterebilmen için bir şey istememi söyledin," dedi Agatha. "Ama bunun bir sınırı olacağını düşünmemişim."

Tedros cevap vermedi, Agatha da onu daha fazla zorlamadı. Az sonra ikisi de sarmaş dolaş uykuya daldılar.

Saatler üçü gösterene kadar, Merlin'in şapkası tüm evi dolayıp kahve ve çay servisi işini bitirmişti, herkes tekrar birer yemek odasında toplandı, büyücü masanın başköşesinde oturmaktaydı. Ondan başka kimse masaya oturmadı. Eski kahramanlar sırtlarını duvarlara verdiler, genç öğrencilerse yere oturup gevezelik etmeye devam ettiler, bu sırada büyücü sabırla bekledi. Sonunda odayı endişeli bir sessizlik sardı. Eski kahramanlar boşluktan istifade ederek son iki haftadır yaşadıklarıyla ilgili hikâyelerden söz etmeye başladılar hemen.

Örneğin, Peter Pan ve Tinkerbelle Varolmayan Ülke'nin deniz kızlarına sığınmış, Sindirella ve Pinokyo ise Rapunzel gerçekten ölmüş olsa, Eski Kötülerin oraya bu kadar sık gitmeyeceklerini düşündükleri için Rapunzel'in kulesine saklanmışlar.

"Pamuk'un evi gibi, Rapunzel'in kulesi de şimdi müze olmuş, turistler aşağıya sarkıtılmış bir ipe tırmanarak içeri girebiliyorlar," dedi Pinokyo. "Ella'yı ormanırken görmemiz lazımdı, durmadan sallanıyor, sonra da kuleye çarpıyordu. Yardım etsinler diye kuşlara ısıklık çalıp durdu ama tüm dırdırına ve hakaretlerine rağmen,

ona yardım etmediler, işleri doğal akışına bıraktılar...”

“Her şeyi doğal akışına bıraksak, sen şimdiye kadar çıra olmuşsun,” dedi Sindirella.

Hansel ve Gretel de benzer bir strateji uygulamışlardı, onlar da şimdi Sonsuzların uğrak yeri olan cadının zencefilli kurabiyeden yapılmış eski evine dönmüşlerdi.

“Zombi cadı aptaldı ama evine geri döneceğimizi düşünecek kadar değil,” diye açıkladı Hansel. “Benim fikrimdi, tabii ki.”

“*Senin fikrin mi?*” Cadının yarısını yemekten başka bir şey yapmadın sen!” diye bağırды Gretel.

Agatha, Hester’in tüm bunları dinlerken dişlerini gıcırdatıldığını fark etti. Agatha’nın gözleri birden parladı, İyilik okulundaki bir portredeki belli belirsiz cadıyı hatırladı. “Hester, o *senin* evindii!” diye fısıldadı. “O cadı da *senin* annendi. O yaşıyor... Orman’da bir yerde...”

“O *yaşamıyor*, Agatha. Okul Müdürü’nün kontrolündeki bir zombi sadece,” diye tısladı Hester. “Onun mezardan çıkardığı, gözünün ferî gitmiş bir moronun *annem* olduğunu düşünecek kadar aptal ve duygusal değilim.”

“Hester, güçlü olmakla övündüğünü biliyorum.” Agatha endişeli bir sesle fısıldadı. “Ama annen hakkında bu şekilde konuşurlarken onlarla nasıl burada oturabilirsin? Onu öldürdüler!”

Hester, ona öfkeli bir bakış attı. “Bir Kötünün yapacağı en büyük hata intikam duygusuna yenik düşmektir. Hansel ve Gretel, Orman’da hayatta kalmaya çalışan iki çocuktu sadece. Annem yine o açgözlü, pisboğaz velerlerden ikisini yakaladığını düşünmüşrü, bu yüzden onları çok hafife aldı. Hansel ve Gretel onu öldürdüler çünkü buna mecburlardı. Kişisel bir şey değildi.” Yaşlı kardeşlere baktı. “Bu onları görmeye dayanmadığım gerçeğini değiştirmiyor, tabii ki. Ama onların masalıyla benim-

linin hiçbir alakası yok artık."

Dot ve Anadil'in Hester'a hayranlıkla baktıklarını görebiliyordu Agatha. Bir anlığına şöyle düşündü; genç ve yaşlı kahramanlarla dolu bu odada acaba en büyük kahraman Hester mıydı?

"Ona karşı bu kadar kırıcı olmamalıydım," diye fısıldadı Dot, Agatha'ya. "Benimle arkadaşlık etmek bile onun için çok zor olmalı, sonuçta annesi beni yemişti bir zamanlar. Demem o ki o gün annesinin evine Hansel ve Gretel değil de ben gitmiş olsaydım, annesi hâlâ yaşıyor olurdu. Gretel, Hansel'i kurtardı çünkü onu seviyordu, bense yalnız başıma olacağım için mideye indirilirdim. İşte bu yüzden bir Sonsuz değilim. Beni, hayatımı kurtaracak kadar önemseyen kimsem yok."

"Bu doğru değil," dedi bir ses.

Dot, kendisine bakan Hester'a döndü.

"Hem de hiç doğru değil," dedi Hester.

Dot kızardı.

Agatha, burnunu çektiğini saklayabilmek için dikkarini Jack ve Yaban Gülü'nün masasına vermeye çalıştı.

Anlatukça anlattılar, kahramanların her biri gürültülü bir şekilde kendi kurtulma hikâyesini anlatıp diğerlerini eğlendiriyordu. Kırmızı Başlıklı Kız, Prenses Uma, Yuba ve Beyaz Tavşan... On iki kişi de hikâyesini anlattıktan sonra geriye bir tane kalmıştı.

Ancak o zaman odaya sessizlik hâkim oldu.

Herkes yavaşça yüzünü masanın başköşesine döndü, artık kimse gülmiyordu.

Merlin şapkasını çıkardı.

"Yedi gün," dedi. "Yuba'nın hesaplarına göre güneş Ormanımızı ancak bu kadar daha aydınlatacak. *Yedi gün*. Eğer bundan daha fazla yaşamak istiyorsak, Kötülük okuluna saldırmaktan başka çaremiz yok ve Okul Müdürü de bunun farkında. İyiliğin

yaşamı için savaacağını biliyor. Bu yüzden maalesef onun tuzağına düşeceğiz.” Büyücü derin bir iç çekti. “Dahası, Kahraman dostlarımızın çoğu Orman’da esir alındığından Okur Dünyası’nın üzerindeki kalkan aşırı hasar gördü. Eğer eski Birlik üyelerimizden biri ölürse, kalkanın tamamen düşeceğinden şüpheleniyorum. Okul Müdürü dünyamızı işgal edecek ve herkese bunca zamandır peşinde olduğu gizli sonu dayatacak. İyiliği sonsuza kadar yok edeceğini düşündüğü sonu.”

Bir an kimse konuşmadı, bunu sindirmeye çalıştılar.

“Anlamıyorum. Şu iki aptalı öldürmesi yeterli değil mi?” diye sordu Sindirella, Agatha ve Tedros’u işaret ederek. “Bu onların masalı sonuçta. Uzak Orman’da ne işi var?”

“Güzel bir soru, keşke cevabını bilseydim,” dedi Merlin. “Ancak zamanı geldiğinde Tedros ve Agatha’yı da öldüreceklerinden şüphem yok.”

Agatha ve Tedros gerilmişti; birbirlerine baktılar.

“Bence Okul Müdürü’nün bu peri masalını acımasızca mahvetmek istediği açık, öyle Kötü bitmeli ki İyiliğin hiç gücü kalmamalı,” dedi Merlin. “Geçmişimizin çoğunu yeniden yazdı bile. Şimdi geleceğin peşinde. Planladığı gelecek her ne ise bunun Kötülüğü yenilmez yapacağını düşünüyor.”

“Peki, bu sonun ne olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrin yok mu Merlin?” diye sıkıştırdı onu perenses.

“Bir şeyler seziyorum ama sizinle paylaşabileceğim pek bir şey yok,” dedi Merlin. “Kesin bilgi edinene kadar tek umudumuz Sophie’yi yakalayıp yüzüğü yok etmesini sağlamak.”

En yakın arkadaşının artık Kötülüğün lideri olduğunu hatırlayınca Agatha’nın midesi bulanmıştı.

“İyi de *bunu* nasıl yapacağız?” diye sordu Kırmızı Başlıklı Kız. Merlin gülümsedi. “Okulu ele geçirerek, tabii ki.”

Eski kahramanlar temkinli bir şekilde birbirlerini süzdüler. "Peki, hangi Sonsuz krallıkları bize katılacak?" dedi Jack. "En azından Maidenvale, Gillikin ve Avondale'in yardımına ihtiyacımız var..."

"Hiçbiri," dedi Merlin.

"Ne?" deyiverdi Yaban Gülü.

"Hiçbir Sonsuz krallığı bize katılmayacak."

Odada ölüm sessizliği vardı.

"Merlin," dedi Peter Pan. "Okul Müdürü genç ve kuvvetli. İki yüz tane Eski Kötüsti var ve onları ateş olmadan öldürmek mümkün değil, bir okul dolusu genç öğrenciden bahsetmiyorum bile..."

"Bu sorunu *ben* ilgilenirim," dedi Merlin. "Bu arada, aynı kötülerle daha önce de savaşmış oldukları için ekibin, genç kahramanlarımız Agatha, Tedros, Hori, Hester, Anadil ile Dot'u çalıştıracaklarını ve onları savaşacakları Kötülere karşı en iyi şekilde hazırlayacaklarını umuyorum. Bu geceden itibaren bir hafta sonra savaş için yola çıkacağız."

"Ama biz artık kocadık!" dedi Hansel sertçe.

"Onlar da bir sürü aptal genç!" dedi Gretel. "Bu imkânsız!"

"Bu aptallık!" dedi Sindirella.

"Tam bir katliam," dedi Kırmızı Başlıklı Kız.

"Diğer seçeneğimiz de vazgeçmek ve ölmek," dedi Agatha, ayağa kalkmaya yeltenirken.

Herkes ona döndü. Tedros şaşkın bir şekilde ona baktı; o an Agatha kendisinden çok daha cesur gibiydi.

Bu sırada, Agatha tacının altında terlediğini hissetti. Bir şey söylemeden önce ayağa kalktı.

Guinevere'in köşede durduğunu gördü. Yaşlı kraliçe ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ve başıyla onu onayladı. Agatha'nın sesi daha gür çıktı.

"Annem beni yaşatabilmek için öldü," dedi; hâlâ Guinevere'ye bakıyordu, ondan güç alıyormuş gibiydi. "Hayatımın çoğunda onun cahil olduğunu düşünerek hata yaptım. Onun yaşlı ve bilgisiz olduğunu bu yüzden de genç olmanın ne kadar zor olduğunu bilemeyeceğini sanırdım. Onu hiçbir zaman önemsemedim, tıpkı Tedros'la mağaranıza geldiğimizde sizi ciddiye almadığımız gibi."

"Ciddiye almamak mı?" diye söztünü kesti Peter. "Erkek arkadaşın mağaramıza bir ayağı çukurdakiler için huzur evi demiştin!"

"Sizin de bizden aşağı kalır yanınız yoktu," dedi Agatha. "Siz de annem gibi düşündünüz: gençlerin umursamaz ve düşüncesiz olduğunu ve her şeyi hafife aldığını sandınız."

Eski kahramanlar, bunu doğrular gibi homurdandılar.

"Ama nihayetinde, annem beni nasıl *koruyacağını* biliyordu," dedi Agatha. "Beni yalnızca ölümden kurtarmadı... beni size yolladı. Savaşçı bir krallığa değil, genç şövalyeler ekibine değil, beni koruyabileceklerini bildiği bir grup efsanevi yaşlı kahramana gönderdi. Doğru seçimi yapmış, değil mi? Bu yüzden benim de size inancım tam, her ne kadar sizin kendinize ya da bize olan inancınız az olsa da. Çünkü yaşıyorken annemin sözünü dinlememiş olabilirim. Ama şimdi sizi dinliyorum."

Agatha Birlik üyelerinin gözlerine baktı. "Ben ve arkadaşlarım Okul Müdürü'yle ilgili bildiğimiz her şeyi size anlatacağız. Karşılığında bize eski düşmanlarınızı nasıl yenebileceğimizi söylemenizi istiyoruz. Bırakın da savaş planımızı Merlin halletsin. Bize düşen Sonsuz veya Hiç, genç veya yaşlı demeden birbirimizi dinlemek, ordumuz ne kadar güçsüz olsa da. Eğer bu ordunun bir parçası olmak istemeyen varsa, şimdi gitsin ve Orman'da yalnız başına nasıl idare edecekmiş bakalım."

Merlin ayağa kalktı.

Tüm gözler ondaydı.

"Ah, yok artık. Bir yere gittiğim filan yok," dedi. "Oturmak-
tan popom ağrıdı sadece."

Odada bir kahkaha dalgası dolaştı.

Agatha, Tedros'un ona gülümsediğini gördü; yumuşak bir
ifadesi vardı, annesiyle ilgili sözleri kendisini olduğu kadar onu
da etkilemiş benziyordu.

"Pekâlâ, kraliçemiz de konuştuğuna göre, artık herkes iş ba-
şına," dedi Merlin. Parmagını masaya vurdu ve odada bulunan
herkesin minik heykelcikleri masada belirdi. "Genç öğrenciler-
den her biri yaşlı bir kahramandan eğitim alacak..."

Hester ve Horr'un arasına sıkışan Agatha, Merlin'in heykel-
cikleri ikiye ikiye ayırması sırasında masaya bakmaya çalıştı.
Merlin aynı anda eğitim ekiplerini de duyuruyordu: Dot, Kar-
mızı Başlıklı Kız'la... Anadil, Jack ve Yaban Gülü'yle...

Agatha odaklanamıyordu. Tacı çok feci kaşındırıyordu.
Tedros'un yakınlarda olmamasını umarak etrafına baktı, böyle-
ce tacı çıkarabilecekti...

Fakat Tedros'u hiçbir yerde göremedi.

Odayı hızlıca taradığında, Guinevere'in de odada olmadığını
fark etti.

Ön kapının kapandığını duydu ve pencere perdesinden oğ-
lanın gölgesini görebilmek için arkasını döndü; annesiyle baş
baş çalılıklara doğru yürüyorlardı.

Hester onu dürttü. "Buraya odaklan."

Agatha masaya eğildi. Büyüctü ona bakıyordu. Onu savaşa ha-
zırlayacak kişi ve savaştaki göreviyle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

Agatha istemsizce gülümsüyordu. Ortamın atmosferinden
olsa gerek, savaş çoktan başlamış gibi hissetti.

Kim, Kime Yardım Edecek?

Tedros'un kızlarla ilgili en çok hoşuna giden şey, her zaman muhabbeti başlatan kişi olmalarıydı. Çoğunlukla o sadece dinler, arada sorular sorar ve o karmaşık küçük kafalarında neler döndüğüne kul erdirmeye çalışırdı. Kızların ne hakkında konuştuğunu ya da her şeye neden bu kadar kafa yorup işkence haline getirdiklerini genellikle anlamazdı bile ama güçlü ve çok konuşmayan biri gibi görünmek ona düşünme imkânı tanıdığından çoğunlukla işe yarıyordu.

Ama şimdi durum farklıydı. Söz konusu olan annesiydi. Şimdi kafasında fırtınalar kopan da kendisiydi.

Yani muhabbeti başlatmak zorunda olan kişi *kesinlikle* kendisiydi.

Gür çallıkları dolaşan rüzgâr etkisini arttırınca, Guinevere topak topak olmuş

hırkasına daha sıkı sarındı ama Tedros terden sıırsıldam olmuştı, gömleğini çekıştırıp duruyordu, elinde olsa onu çıkarıp atacaktı. Göğsü patlayıp yerinden çıkacak gibiydi, aralarındaki bu sessizlik de ona hiç yardımcı olmuyordu. Daha nereye gideceklerini bile bilmiyordu. Bu durumu kolaylaştıracak kutsal bir yer yoktu ki! Bu yüzden ani bir hareketle çimenlere oturuverdi, hâlâ üstünü başını çekştiriyordu.

Guinevere sakince yanına oturdu.

"Gölün Hanımı'yla tanıştığımızda, Merlin ondan daha önce birini sakladığı gibi bizi de saklamasını istedi," dedi Tedros, önüne bakıyordu. "Demek ki benden ve babamdan kaçmana Merlin yardım etti."

"Merlin uzun zamandır mutsuz olduğumu biliyordu," dedi Guinevere.

"Babam sana tapıyordu," diye yanıtladı Tedros. "Kalenin her yanında senin resimlerin vardı, gittiği yerlerden sana en pahalı hediyeleri getiriyordu ve ilgi ve şefkatini senden bir an olsun esirgemedi. Sana bir kerecik bile sesini yükseltmedi ya da seni hiçbir şeyden mahrum bırakmadı ama seni duyan da babam tavan arasında yaşayan deli bir adammış sanır. Birkaç kötü huyu varsa ne olmuş yani? Hiçbir ilişki mükemmel değildir. Agatha ve bana baksana..."

"Aramızdaki fark, Agatha'nın da seni seviyor olması."

Tedros buna verecek cevap bulamadı, derin bir nefes aldı. "Anne, kendi *oglunu* terk edecek kadar mutsuz olmuş olamazsın."

"Biliyorum. Bunca zaman babandan ayrılmamamın nedeni de buydu zaten," diye yanıtladı Guinevere. "İyiliğin değerleri konusunda oldukça iyi bir eğitim aldığımdan şüphen olmasın. Ben de seninki kadar olmasa da yenilikçi bir dekandan kralı ve

krallığı her şeyin üstünde tutmam gerektiğine dair sıkı bir eğitimi aldım. İyi bir nedeni olsa bile, bir şövalye uğruna kralından kaçan bir kraliçeyi kimsenin affetmeyeceğinin gayet farkındaydım. Lancelot gerçek aşkımla olsa bile onunla kaçıp gitme fikri çocukça, bencilce ve içten içe kötü hissettirmişti. Ailemi bir arada tutmak benim görevimdi.”

“*Aynen öyle,*” dedi Tedros.

“Seni yanıma alabilirdim,” dedi Guinevere. “Ama bu sana, babana ve müstakbel kralına ihtiyacı olan bir krallığa karşı haksızlık olurdu...”

“Sadece haksızlık değil, mantıksız da olurdu,” diye abarttı Tedros.

“İşte bu yüzden tüm bunları Merlin’e anlattım, bu günahkâr düşüncelerim yüzünden beni kınayacağını ve seçtiğim hayatı yaşamam için beni zorlayacağını ummuştum ama hiç de düşündüğüm gibi olmadı.” Annesi durdu. “Aksine, eğer Camelot’u terk etmeyi bu kadar istiyorsam neden hâlâ orada olduğumu sordu.”

Tedros ona baktı, yerinde duramıyordu.

“*Neden mi?* Çünkü senin bir çocuğun var! Bir kocan var! Çünkü senin yapman *gerek* buydu! Sana böyle saçma bir soruyu nasıl sorar! Neyin doğru, neyin yanlış olduğu açık!”

“Ben daha bile sert konuştum,” dedi annesi onunla hemfikir olarak. “Bir erkeğin kadınların görev içgüdüsünü anlamasının çok zor olduğunu söyledim. Eski hayatımı tek kalemde silip yeni bir hayal kuramazdım. Oğlumu arkada bıraktığımı bilerek her sabah nasıl uyanacaktım? O benim oğlum! Benim kanımdan!”

“Sana ihtiyacı var,” diye diretti Tedros...

“*Yardıma* ihtiyacı var,” diye bitirdi Guinevere.

İkisi de susmuştu, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. "Merlin ne dedi?" diye sordu Tedros gergin bir şekilde. Guinevere'in gözleri parladı. "Bana bakıp şöyle söyledi: 'Kimin, kime ihtiyacı var?'"

Tedros kafasını salladı. "Anlamıyorum..."

Ancak anlamıştı. Ruhu anlamıştı. Gözlerinden yaşlar süzül-
dü, öfkesini yatıştırarak.

"Babanla kalmak benim hayatımı mahvedecekti. Seninkini de," dedi Guinevere. "Arthur, halkı için muhteşem bir kral, senin için sevgi dolu bir baba ve bana sadık bir koca olmuş olabilir... Ama ben başkasını seviyordum, Tedros. Hep bir başkasını seçmiştim. Ve bu mutsuz evliliğe sırf senin için kadandığımı öğrenseydin, bu yükü sonsuza kadar sırtında taşırdın. Annenin senin için kendi mutluluğundan vazgeçmeyi seçtiğini bilirdin. Her ne kadar kendi hayatımdan vazgeçip senin için yaşamak istesem de, bu seçimi senin adına yapamazdım. Öyle cesur ve şefkatliydin ki... Yolun düşüp de bir gün beni bulduğunda gerçek anneni görecektin, olmadığı biri gibi davranan bir kadını değil. Böyle bir durumda çoğu evlat öfkesini yenemez ve acılara gömülür. Ancak Merlin senin farklı olduğunu biliyordu. Gitmemin yalnızca kendi kaderi için değil, senin kaderinin çok önemli bir kısmı için de önemli olduğunu söyledi. Böylece seçimini daha dikkatli yapıp *gerçek* aşkı bulabilecektin. Bu da seni olman gereken kral yapacaktı. Bu gidiş ikimizde de kapanmayacak yaralar açacak olsa bile... günün birinde, bir şekilde beni affedecektin."

Tedros ağlamaktan harap olmuştu. "Sen benim anımdın... Her şeyimdin... Sen gidiince ben ölmek istedim..."

"Ama ölmedin," dedi Guinevere. "İkimiz de ölmedik, inan ben de öleceğimi düşündüm. Aylar boyunca çalılıkları döv-

düm, feryatlarım göklere ulaştı, Gölün Hanımı'na beni sana geri götürmesi için yalvardım. Ancak Merlin bunu yapmasını kesinlikle yasaklamıştı. Beni sakinleştirmek için ilk yıl her pazar günü geldi ve bana senin neler yaptığınla ilgili hikâyeler anlattı: danışmanlar toplantısına gittiğini ve onlara krallıkla ilgili sorular sorduğunu, dadından gizli sebzelerini pilavının altına nasıl sakladığını, ben gittikten sonra, Arthur ağzını açıp tek kelime etmese bile her gece Arthur'la oturduğunu ve o öldükten günler, haftalar sonra bile bana nasıl lanetler yağdırdığını... Ağlamaktan yorgun düşüp uyuyana kadar, Merlin'e her şeyi en ince ayrıntısına kadar tekrar tekrar anlattırımdım."

Suratında buruk bir gülümseme belirdi. "Yıllar geçtikçe daha seyrek uğrar oldu, en sonunda yalnızca yılbaşlarında gelmeye başladı. Senede bir güncük de olsa, annesinin yokluğunda kendini geliştirmeye azmeden oğlumun gün geçtikçe nasıl daha cesur ve güçlü biri olduğuyla ilgili hikâyeleri dinlerken kendimi tekrar çocuk gibi hissediyordum. Çok geçmeden ben de kendimi cesur ve güçlü hissetmeye başladım çünkü sonunda görev gibi dayatılan bir aşk yerine doğru aşkı bulduğumu biliyordum. Lancelot ve benim hayatımızın geri kalanında yalnız kalacak olmamız sorun değildi. Yaptığımız ahlaksızlık yüzünden dışlanmamız da sorun değildi. Çünkü bir yalan yaşamaktansa, *gerçek* iyiyi bulmuştuk ve masallarımızın gerçek olmasından onur duyuyorduk. Merlin'in senin hakkında anlattıklarını dinlerken, yıllar geçtikçe, senin yanındaymışım gibi hissetmeye başladım. Orada olmasam bile sen gittikçe büyürken ben de ruhen gençleşiyor gibiydim... ta ki şu ana kadar. İyiliğin bir nimeti olarak masallarımız bir kez daha kesişti. Merlin'in haklı olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Babanın seni güçlü ve sorumluluk sahibi yaptığı kadar, benim

Camelot'u tek ecmem de seni şimdi olduğun adam haline getirdi. Seni duyarlı, bağımsız ve metanetli yaptı ve mükemmel kraliçeni bulmanı sağladı. Doğal olarak seni biraz da çiğ ve dik başlı da yapmış..."

"Babam gibi," dedi Tedros burnunu çekerek.

"Hayır," dedi Guinevere kesin bir dille. "Baban asla benimle senin şu an yaptığın gibi oturup konuşmazdı. Baban böyle derin duyguları önemsemezdi, ne yaptırıyorsa üçümüze de gerçek mutluluğu bulmamız için bir şans verme amacıyla yaptım. Mutluluk onun için çok farklı şeyler ifade ediyordu. Çok farklı bir adamdı... Çok da farklı bir kraldı. Ama sen onun göremediklerini de görebiliyorsun, Tedros. Baban ve benim bile en başından fark edemediğimiz şeyi; kaderimizin bir lütfu olarak dünyanın en mükemmel çocuğuna sahip olmak için bir araya gelmiştik. Bunun için çektiğimiz tüm acılara değer."

Tedros artık konuşamıyordu. Annesi onu göğsüne yaslayıp ağlamasına izin vermeye çalışırken direndi, tüm gücüyle ona karşı savaştı ancak sonunda teslim oldu ve küçük bir çocuk gibi onu kucakladı. Bu halde uzun bir süre kaldılar, ta ki Tedros sakinleşip nefes alıp verişleri normalleşene kadar.

"O gulyabani sana düzgün davranıyor mu?" diye sordu boğuk bir sesle; burnu akıyordu.

Guinevere güldü. "Bir gulyabani bir leydiye ne kadar iyi davranabilirse."

"Eğer aksini yaparsa gözünü oyarım da ondan," dedi Tedros öfkyle.

"Cesaretini takdir ettim..."

"Eğer sana karşı yanlış bir hareket yaparsa..."

"Karar verip yapmadan önce kaç kez daha beni öldürmekle tehdit edeceksin, evlat," dedi gür bir ses.

Tedros, yaklaşan Lancelot'a bakmak için hızla arkasını döndü. Sonsuz-Hiç ordusunun geri kalanı da evin önünde toplanıyordu.

"Bunu biraz ertelemek isteyebilirsin," dedi şövalye; "çünkü Merlin yaşlı ve genç ikilileri oluşturdu. Senin eğitim liderin de ben oldum."

Tedros kaşlarını çatı.

"Hadi, gel bakalım delikanlı," dedi Lancelot sırtarak, diğerlerine katılması için eliyle işaret yapıyordu. "Şu baş belası okuldan neler öğrenmişsin göster bakalım."

Guinevere gülümsedi. "Ona nazik davran, Lance."

"Şüphelen olmasın," dedi Lancelot göz kırparak.

Tedros annesinin yanında durdu, şövalyenin diğerlerine yetişmesini izledi.

"Günelisin artık," dedi Guinevere onu teşvik ederek. "Kraliçeyle beraber kazanmanız gereken bir savaş var. Burada durup yaşlı bir ev kadınıyla zamanını harcama."

Tedros ona döndü. "Geri döndüğümde evde olacak mısın?"

Bu çok aptalca ve cevabı bariz olan bir soruydu. Ama annesi ne demek istediğini anlamıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevapladı kesin bir dille.

Tedros gözlerini ondan kaçırarak başını salladı. Ayağa kalkıp Lancelot'un peşinden koşmadan önce durdu ve son bir kez annesine baktı.

"Seni seviyorum, anne."

Guinevere'in cevap vermesine fırsat bırakmadan hızlıca koşup uzaklaştı.

Cevap vermesine gerek yoktu.

Onun bu cümleyi söylemiş olması ikisine de yetmişti.

* * *

İlk ölümden kısa bir süre önceydi.

Leydi Lesso başından beri Yeni öğrencilerin Eski, kana suşamış zombilerle savaşmasının saçmalığın daniskası olduğunu savunmuştu ancak Sophie, genç öğrencilerin fazla rahat yetiştirildiklerini düşünüyordu. Rafal, başlangıçta onları savaşta ön saflara yerleştirmemişti. Sonradan savaş hazırlıklarını Yeniler okuluna taşıdı çünkü eski İyilik şatosu daha sıcak ve daha iyi aydınlatılmıştı. Cehennem Odası'na girilmesini yasakladı ve Hazırlık Odası'nı herkesin kullanımına açtı; takip prosedürünü de dondurdu, böylece Kiko gibi yarı dönüşmüş aptallar savaşın bitimine kadar tamamen hayvana ya da bitkiye dönüşemeyeceklerdi.

Yalnızca yeterli olan yeterlidir. Sophie sert sert baktı. Artık Eğitim Lideri kendisiydi ve eğitim dövüşleri programdaki gibi devam edecekti, kim ne derse desin. Eski Kötülerin gençleri yaralamaları ya da onlara işkence etmeleri önemli değildi. Kötülüğün kazanmak zorunda olduğu bir *savaş* vardı ve Kötülük, Kötülüğü ancak acı çekerek ve ızdırapla öğrenebilirdi.

Kendisi de en nihayetinde böyle öğrenmişti. Sınıf arkadaşları da bu yolla öğrenecekti.

Tüm eğitim programını kendisi planlamıştı. Bu altı günlük programa göre, Eski ve Yeni dört yüz Kötü, çeşitli Kötülük öğretmenleri ve odalarına dağıtılacaktı. Eğitimlerde ders verilmeyecek, sınav yapılmayacak, meydan okunmayacaktı. Bunların yerine, öğretmenler yaşlı zombiler ve genç öğrenciler arasında eğitimin temasına uygun olarak yapılacak olan teke tek dövüşleri denetleyecekti. Tüm öğrencilerin programı aşağıdaki otumlardan oluşuyordu:

KÖTÜLÜK ORDUSU EĞİTİMİ	
<i><u>Der</u></i>	<i><u>Öğretmen</u></i>
1: SİLAHLI MÜCADELE	Castor
2: BÜYÜ MÜCADELESİ	Prof. Bilius Manley
3: YETENEK MÜCADELESİ	Prof. Sheeba Sheeks
4: HİLELİ MÜCADELE	Pollux
5: ÖĞLE YEMEĞİ ARASI	
6: ZİHİNSEL MÜCADELE	Leydi Lessa
7: GÖĞÜS GÖĞÜSE MÜCADELE	Lord Aric

Genç Sonsuz ve Hiçlerin çığlıkları ilk eğitimden itibaren salonda yankılanmaya başladı. Silahlı dövüşte bir gulyabani Rena'yı baltayla kovaladı; Büyü dövüşünde cadının biri Vex'in şeyinde bir delik açtı; Yetenek dövüşünde Jack'in devi, Chaddick'i merdivenlerden aşağı yuvaladı; Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu ise Pollux yetişip kurtarana kadar yarısı tüylenmiş Kiko'yu mideye indirdi. Bu sırada, Aric'in Göğüs Göğüse Mücadele oturumlarında öyle çok yara, bere, kırık çıkık oldu ki periler girişe Beatrix'in denetimine verilen geçici bir revir kurdu, Beatrix eski kütüphanedeki kitaplardan bulduğu şifalı iksir ve büyü tariflerini hazırlamak için panik içinde oradan oraya koşturuyordu.

Günler geçtikçe, Sophie öğrencilerin acısından ve revire kaldırılanların çoğalmasından zevk almaya başladı; bir zamanlar aşk ve umutla beslenen kalbi artık diğer insanların acısından güç alıyormuş gibiydi. Günün ilk çığlıklarını duymak için sa-

hahları büyük bir arzuyla uyanıyor ve o günkü eğitimler bitip de öğrenciler topallayarak odalarına gidince, kendini mutsuz hissediyordu. Üçüncü günün gecesinde geç saatlere kadar ayakta kalıp ertesi günkü dövüş eşleşmelerini ayarlıyordu.

"Sanırım Beatrix'in karşısına Kanca'yı çıkaracağım," dedi; pencere pervazına oturmuş, elindeki parşömene bir şeyler karalıyordu.

Rafal, gömleğini değiştirirken kıza baktı. "Eğitimin amacı Karanlık Ordu'yu savaşa hazırlamak. İlk safta savaşmayacak genç öğrencileri telef etmek değil."

"Bu kararı ben vermedim," diye mırıldandı Sophie.

"Öğrencilerimiz Kötülüğün geleceği, Sophie. Tam olarak çözülene kadar onları korumakla yükümlüyüz..."

"Ben de onu yapıyorum işte. Onları eğitiyorum."

"Kemiklerini kırıp, psikolojilerini çökerterek mi? Bunun eğitim olduğunu düşündüklerini sanmıyorum."

"Umursadığımı sanmıyorum," diye mırıldandı Sophie.

"Dedi bir zamanlar umutsuzca diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursayan kız."

Sophie ona baktı. "Senin ne düşündüğünü umursuyorum."

Genç Okul Müdürü gülümsedi. "Bence sen bir zamanlar onların yerinde olduğunu unutuyorsun."

Sophie kaşlarını çatı ve listesini yapmaya devam etti. "Vazgeçtim, aslında ne düşündüğünü umursamıyorum."

Rafal tam bir şey söyleyecekti ama Sophie daha hızlı davrandı. "Bana bu yetkiyi sen verdin, değil mi?" diye ekledi, ona bakmadan. "Beğenmiyorsan, yerime başkasını getirirsin."

Genç Okul Müdürü'nün iç çektiğini duydu ama Rafal bir şey söylemedi.

Sophie aslında içten içe, yakın arkadaşları için kötü hisset-

mek istemişti. Ancak hiçbir şey hissetmedi. Kalbinin bir bölümü aruk işlevini yitirmiş gibiydi. Bunun ne zaman olduğundan haberi yoktu. Tedros'un öpücüğü sahte çıkınca mı? Prensine yaklaşmak için Agatha'nın kendisini kullandığını öğrenince mi? Yoksa Kötülük tacını giydiğinde görüntüsüne bakıp kendini hayaunda ilk kez güçlü ve kontrolü eline almış gibi hissettiğinde mi? Belki de bunların hepsi ve daha fazlası yüzündendi. Hayatı boyunca İyilikten yediği tüm darbeler, kalbini santim santim kurutmuş, sonunda taşa döndürmüştü.

Ve açıkçası, her geçen gün, içinin soğuduğunu gösterir gibi cildinin soluklaştığını, sesinin mekanikleştiğini, kaslarının katılaşmış, buz mavisi damarlarının derisinin altında iyice belirginleştiğini fark etmişti. Vücudu hâlâ genç olmasına rağmen, kendini yaşlı, gözünün feri gitmiş, insanlıktan çıkmış bir zombi gibi hissediyordu. Rafal'la öpüşmeleri bile farklılaşmıştı. Artık dudakları o kadar da soğuk gelmiyordu.

Beşinci gün, Sophie reviri kaldırdı çünkü öğrenciler savaştan kaçmak için yaralı numarası yapıyorlardı. En gözü kara Hiçler bile daha karşısındaki zombi onlara yumruk bile atmadan, kırbaçlamadan ya da kalenin öteki tarafına fırlatmadan ellerini kaldırıp ağır aksak kenara çekiliyorlardı. Sophie başta bu işe aşırı öfkelenmişti ama genç öğrencilerin eninde sonunda bu korkaklıklarının bedelini ödeyeceklerini biliyordu.

Öğle arasından sonra Beatrix salonda yanına yaklaşıp göz yaşlarına boğulmuş bir halde bağırıp çağıran öğrencilerden birinin öldürüldüğünü söylediğinde, Sophie öldürülen her kimse bunu kesinlikle hak etmiş olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

"Onu pencereden gördüm... Bir gulyabaniydi... Birini çan kulesinin ardına fırlattı... Koya doğru..." dedi Beatrix nefes nefese.

"Düşman saldırırken karşılık vermezsen olacağı budur," dedi Sophie, durup dinleme zahmetine bile girmeden.

Beatrix onu kolundan yakaladı. "Ama gidip kim olduğuna bakmayacak mısınız? Castor'un sınıfından biri olmalı..."

"Koya fırlatıldıysa cesedi bulmamız mümkün olmaz. Balçık onu anında yutar," dedi Sophie umursamazca. "Sanırım cenaze külfetinden de kurtulmuş olduk."

Beatrix ona hayretle bakakaldı, titriyordu. "İstedigin tek şey iyi olmaktır. Ama şimdi... en az onun kadar Kötüsün."

Sophie, Beatrix'in elini kolundan çekti ve uzaklaştı. "Bunu ültüfat olarak kabul ediyorum."

Çan kulesinin ardına fırlatılan öğrencinin aslında öğrenci bile olmadığı ortaya çıktı, Ravan'a karşı dövüşen bir gulyabanı-yı coşturan Beezle'dı sadece, dövüş sırasında ortaya kadar gitme hatasını yapmış, sonunda gulyabaniden yediği kafanın etkisiyle parmaklıklara tutunamayıp uçup gitmişti. (Castor, sonraki gün ilk oturuma başlamadan önce kimsenin bir damla gözyaşı bile akıtmadığı kısa bir anıma töreni düzenledi.)

Öğlene doğru, Sophie rutin kontrollerini yaparken ilk defa Yeni öğrencilerin *daha iyi* dövüştüklerini fark etti. Ya Beezle'in ölümü yüzünden korkup kendilerini savunmaya daha istekli hale gelmişlerdi ya da kaybetmek canlarına tak etmişti ya da nihayet hayatta kalma içgüdüleri harekete geçmişti, genç Sonsuz ve Hiçler Eski Kötülere karşı Sophie'nin hiç görmediği kara büyülerini kullanarak tam bir intikam ateşiyle dövüşüyorlardı. Vex, kurdu yenmek için kendini merhametsiz bir rüzgâra çevirdi; Kiko, zeminin bir kısmını aside çevirerek cadının ayaklarında delikler açılmasına neden oldu; bu sırada Chaddick ölümcül bir mikroba dönüştürerek karşısındaki orman devine hastalık bulaştırdı. Sonunda üçü de kaybetmişti ancak altıncı günün sabahında

Beatrix, Sindirella'nın kız kardeşlerinin gözlerini oyması için kargaları çağırınca, Yeniler okulu ilk zaferini kazandı. Ancak zombi kızlar baş belası kuşlardan kurtulmayı başardılar; sonrasında bunun intikamını alacaklarına şüphe yoktu... Yine de Sophie hâlâ merak ediyordu. Öğrenciler böyleleri kara büyülerini nereden öğrenmişlerdi? Okul Müdürü'nden olmadığı kesindi çünkü Genç Sonsuz ve Hiçlerin bu bilgileri ya yanlış kullanacaklarını düşünüp onlara güvenemediğinden ya da bu tür büyüler zamanında kendisine karşı bir tehdit olarak kullanıldığından, Yeniler okulunda büyü öğretimini kısıtlamıştı.

Oyleyse öğretmenlerden biri olmalı, diye düşündü Sophie. Ancak hiçbir öğrencilerin yükselen başarısında kendine pay biçmiyordu. Aksine bunun *kendi* başarısı olduğunu düşünüyorlardı. Bir süre Sophie'nin eğitim yöntemlerinden şüphe duymuş olsalar da, şimdi tüm öğretmenler onu onaylayan bakışlarla karşılıyordu.

Tüm öğretmenler, daha doğrusu, biri hariç tümü.

Sophie, oturumlar arasındaki molayı bekledi, sonra Profesör Dovey'nin eski odasının kapısını çaldı. Kilit sihirli bir şekilde açıldı, bal kabığı reçelinden duvarlar hâlâ eski iyi günlerden kalmaydı ancak şimdi boydan boya çatlamıştı, tıpkı her an tuz buz olabilecek bir ayna gibiydi.

Leydi Lesso, Profesör Dovey'nin ekşi erikten eski masasında bir taslağı inceliyordu, masanın erikleri çürüyüp pörsümüştü.

"İlginç bir oda seçimi," dedi Sophie, öğrenci sıralarından birine otururken ve etrafı incelerken.

Tuhaf bir şekilde gırtlaktan gelen bir soluma sesi duydu, aceleyle burnunu silen ve masasına yanaşan Leydi Lesso'ya baktı.

"Ben seçmedim," dedi; gözleri hâlâ taslaktaydı. "En yaşlı öğretim üyesi olarak, oda seçiminde diğerlerine öncelik tanıdım.

En sona Profesör Dovey'nin odası kaldı."

"Onu özlüyor olmalısın," dedi Sophie yavaşça. "Clarissa, senin en iyi arkadaşındı."

Leydi Lesso menekşe rengi gözlerini kaldırdı. "Bir dekanla adıyla hitap edecek meritede olduğunuzu sanmıyorum."

"*Eski* bir dekan," dedi Sophie. "Hem senin gibi onun da üstüyüm; yani kime nasıl istersem öyle hitap ederim. Bilsedim sana da adınla hitap ederdim, Leydi Lesso. Artık benim öğretmenim değilsin. Yalnızca bir *çalışanım*."

"Bak şu işe." Leydi Lesso, Sophie'nin soluk yüzüne ve taş gibi serleşmiş dudaklarındaki ifadeye bakarak sırtı. "Kendi gençliğimin yansımaları görüyor gibiyim. Sesin bile aynı çıkıyor."

Taslağı incelemeye geri koyuldu, tekrar ruhaf bir şekilde burnunu çekti, sonra sandalyesini tekrar masaya yanaştırdı. "*Kimse* adımı bilmediğine ve Profesör Dovey de zindanın dibinde buz tutmuş olduğuna göre, sanırım bu konuşmanın bir anlamı yok. Clarissa'yı kuskandığımı söylemeden edemeyeceğim tabii, hiç değilse hepsi aynı kalede derslere giren Eski, Yeni, Sonsuz ve Hiç tam dört yüz öğrenciyle uğraşmak gibi bir derdi yok. Şimdi müsaadenizle bir sonraki oturum başlamadan ders planıma devam edeceğim..."

"Ders planından bahsetmişken, içeriğinde tam olarak *ne* var?" diye sordu Sophie. "Ben girip çıkmayayım diye eğitimler sırasında kapısı kilitli olan tek öğretmen sensin."

"Okul Müdürü'nün Aric beni öldürsün diye açıkça destek vermesinden sonra aynı şekilde oğlumun girmesini de engellemek için kapımı kilitlemişim, çok mu yani! Ne öğrettiğime gelince; onları savaşa hazırlıyorum, emrettiğiniz gibi, *kraliçem*."

"Öyle mi? Dersinizden sonra kapınızda bekledim ama dersten çıkan hiçbir genç öğrenci savaşıyormuş gibi görünmüyordu."

"Çünkü onları savaşa hazırlamak, kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretmek demektir," dedi Leydi Lesso dik dik bakarak. "Özellikle de bu, adaletsiz bir savaşa."

Sophie, Dekan'a alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "O sendin, değil mi? Eski Kötülere karşı dövüşürken kara büyü kullanmalarını öğrencilere sen öğrettin." Duraksadı, kafası karışmıştı. "Ama bu sırada Eski Kötüler de sınıftaydı."

"Diğerlerini eğitirken onları uyuttum," dedi Leydi Lesso. "Uyuyan Sögür dumanı marifetiyle çok kolay oldu. Uyandıktan sonra hiç sınıfta değillermiş gibi hissediyorlar. Eminim ilk yılki İmtihanından bu etkiyi hatırlıyorsunuz."

Sophie çenesini sıkı. "Kurallara karşı gelmeye hakkınız yok!"

"Ama sonuçta işe yaradı, değil mi?" diye yanıtladı Leydi Lesso hemen. "Genç öğrenciler artık daha fazla özgüven kazandılar. Yeni öğrenciler onları zorlayınca, Eski Kötüler de kendilerini geliştirmek zorunda kaldılar. Diğer öğretmenler sizi liderleri olarak tamamen destekliyorlar. Görünüşe göre Rafal bile artık kalbinin sesini dinleyip verdiği bu kararın bir hata olduğunu düşünmüyor."

Sophie hiçbir şey söylemedi.

Leydi Lesso uzun bir iç çekti. "Sophie, tadım. Kötülüğün kazanmasına yardım etmek benim işim, işimi yaparken bile sana karşı işler çevirdiğimi düşünüyorsun. Bu okulda sana tuzak kuran İyilik casusları olduğunu sana söyleyen de bendim. Ama geri döndüğünden beri, duyguların aşırı değişken olduğu için ordumuzu yönetmen konusunda korkularım vardı. Öğrencilerin sana saygı duymayacağını, aksine karşı geleceklerini hissediyordum. Çünkü genç ruhların öylece Kötülüğe inanmalarını bekleyemezsin. Kendin bile Kötülüğe ancak savaşman için sana bir amaç verdiğinde şans verdin. Öğrencilerin karşılık verme-

sine yardım ederek, bu okula geldiklerinden beri ilk kez güçlü hissetmelerini sağladım. İster Sonsuz ister Hiç olsunlar hayatta kalmak için Kötülüğe güvenmekten başka çareleri olmadığını görmelerine yardım ettim.”

Sophie hâlâ şüpheliydi. “İyi de, neden bana ne yaptığını söylemedin?”

Leydi Lesso masaya yaslandı. “Çünkü Rafal ve diğer öğretmenlerin öğrencilerdeki bu gelişmeyi sana mal etmelerini istedim.”

Sophie ona bakakaldı.

“Odamda ilk kez konuştuğumuzda sana söylediklerimi hatırlasana,” dedi Dekan. “Efsanevi bir kraliçe olmanı istiyorum. Kötülüğü tekrar muhteşem yapmanı istiyorum. Her şeyden önce, mutlu olmanı istiyorum. Çünkü benim asla sahip olamadığım hayatı hak ediyorsun. Doğru aşkı hak ediyorsun.” Gözleri samimiyetle parladı. “Belki artık beni öğretmenin olarak görmüyor olabilirsin. Ancak ben seni daima öğrencim olarak göreceğim, Sophie. Ve yolunu kaybettiğinde, Kötü iyilik perin olarak seni gölgelerin içinde bekliyor olacağım. Bir gemiyi yüzdüren rüzgâr misali seni kaderine yönlendireceğim. Sen kaderinin ne olduğunu unutsan bile...”

Sophie, Leydi Lesso'nun söylemek istediği daha çok şey olduğunu görebiliyordu ancak kendini tutuyordu. Konuşmak-tansa birbirlerinin gözlerine baktılar, Sophie'nin boğazı düğümlenir gibi olmuştu. Günlerdir ilk kez bir duygu hissetmişti.

Periler salonda bağırıyorlardı.

Sophie, duygularını bir kenara atıverdi; hepsi birden ateşin közlerine dönmüştü. “Yardıma ihtiyacım yok,” dedi kapıya yönelerek. “İyilik *perisine* de ihtiyacım yok. Bu okul benim, senin değil! Ve eğer genç öğrenciler kara büyüyle savaşırsa, peki. Ama Eski Kötülerin de silah kullanmasına izin vereceğim.

Ancak o zaman adil olur, değil mi? Öğrencilerin çığlıklarını duyduğunda, bunların senin yüzünden olduğunu bilmen gerekir...”

“Sophie.”

Durdu. “Yine ne var, Leydi Lesso?”

“Agatha ve Tedros’u seni kurtarmaya geldiklerinde öldüremedin,” dedi Leydi Lesso, sakın bir sesle. “Ne oldu da şimdi öldürebileceğini düşünüyorsun?”

Sophie buz gibi bir ifadeyle ona döndü. “Kötülüğe geri dönme nedenimle aynı şey. Bir kalp onu kucaklamayı öğrenmeden önce rüzgârla savaşmalıdır.”

Leydi Lesso kuzun gidişini izledi; elbisesinin kuyruğu ardı sıra sürüklenirken bir yılanı andırıyordu.

“İyi dedin, çocuğum,” diyerek gülümsedi Dekan. Ve işine geri döndü. “İyi dedin.”

Çok geçmeden salonda tekrar acı çığlıklar yankılandı, eskisinden bile daha kötüydü.

Sophie, dediğini fazlasıyla yapmıştı.

Başarısız Görevler

Uzaklarda, güvenli bir bölgenin parlak gün ışıkları altında Agatha, Sindirella'yı öldürmenin yollarını düşünüyordu.

Merlin bütün genç öğrencileri yaşlı kahramanlarla eşleştirirken onu berbat bir prensesle eşleştirmişti. Hester, Anadil veya Hori, Sindirella'nın kafasına balta indirmedikçe Agatha, büyücünün onu kat kat ruj sürmüş o baş belasıyla ekip yapacağını biliyordu. (Dor seçeneklerde yoktu; Sindirella onu bir sinek gibi ezerdi.)

Agatha bu göreve karşı çıkmadı çünkü Merlin grubun öğle yemeği toplantısından sonra çiftlikten gitmiş, o zamandan beri de ortalarda görünmemişti. Agatha başlarda eski prensesten bir şeyler öğrenebileceğine gerçekten inanıyordu. İlk olarak Sindirella diğer kahramanlar kadar yaşlı değildi. İkinci olarak Profesör Dovey ikisinin de gizli iyilik perisiydi,

üçüncüsü ise Sindirella'nın masal kitabına göre ikisi de gerçek aşkı bulabilmek için kendilerine duydukları şüphenin üstesinden gelmemişler miydi?

Ancak Agatha eğitim seanslarında akıl hocasına karşı ne kadar açık olmaya çalışırsa da haftanın sonuna doğru öğrendiği tek şey, bağrsaklarını deşmeyi her istediğinde ona kadar saymak oldu.

"BU BİR ASA, SENİ ÜMİTSİZ YARIM AKILLI," diye bağırdı gıdısı sallanan Sindirella. "BUNU BEŞ GÜNDÜR YAPIYORSUN AMA ASAYI DÜZGÜN TUTAMIYORSUN BİLE!"

"Çünkü sinirlerimi bozuyorsun!" diye bağırdı Agatha. Bir ağaca yaslanmış sabırla peynirli bisküvisini yiyen Beyaz Tavşan'a doğrulttuğu Profesör Dovey'nin asasını düzgün tutmaya çalışıyordu.

"KOCA BİR ORDU SENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIRKEN SİNİRLERİNİN NE KADAR BOZULACAĞINI HAYAL ET!"

"Merlin'le bir kez konuşabilsem beni bu iş için seçmemesi gerektiğini..."

"MERLİN'İN ORTALIKTA OLMAMASI NE KÖTÜ!"

"Ama bunu neden benim yapmam gerekiyor?" dedi Agatha. Asa o kadar çok sallanıyordu ki tacının titrediğini hissedebiliyordu. "Neden başkası yapamaz ki?"

"Çünkü saçma bir sebepten ötürü Merlin, Sophie'nin yüzüğünü yok etmesini sağlayacak kişinin *sen* olduğunu düşünüyor!" diye gürlledi Sindirella. "Öte yandan ben, seni fileto yapıp kızartmayı ve Kötülere barış teklifi olarak sunmamız gerektiğini düşünüyorum."

İkisi de burunlarından duman çıkarak birbirlerine dik dik baktular.

"Beni dinle seni fazla gelişmiş yabani ot. Sophie'nin o yüzüğü parçalara ayırmasını sağlayamayacaksan bu savaşın hiçbir

faıdası yok," diye gürledi Sindirella. "Ben diyorum ki bunu yapabilmenin tek yolu ona yaşamak ve ölmek arasında bir seçim sunmak. Ama alıştırma yaparken onun canını yakmaya hazır olmalısın yoksa zamanı geldiğinde bunu yapacağına inanmazsın. Sen inanmazsan o da inanmaz."

"Ama neden bir tavşana zarar vermek zorundayım?" diye karşı çıktı Agatha, ağacın yanında duran tavşanı işaret ederek.

"Agatha," dedi Sindirella; sinirini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bir tavşana zarar veremezsen en yakın arkadaşına nasıl zarar vereceksin?"

"Onu bir büyüyle sersemletemez miyim? Neden bir asa kullanmak zorund..."

"ÇÜNKÜ O BİR SERSEMLETME BÜYÜSÜNDEN KORKMAYACAK! SOPHIE APTAL OKUL BÜYÜLERİNİN HİÇBİRİNDEN KORKMAYACAK!" diye küktü Sindirella. "Ona asayla saldırmaya hazır olduğunu düşünürse, Dovey'nin asasından korkar ve Dovey'nin asası, dünyamızdaki büyüyle aynı şekilde çalışıyor: niyet ve inançla... Kanıtdarın aksine Merlin, bu ikisinin de sende olduğunu düşünüyor gibi."

Agatha dişlerini sıkı ve nefesini verdi. "Bir kere, tamam mı? Bunu sadece bir kere yapacağım!"

Sindirella kollarını yenilgiyle kaldırdı. "Şu zamana kadar işe yarar hiçbir şey yapmadın, bir kez yaparak gelişim göstermiş olursun!"

Agatha onu duymazdan geldi ve asayı bir kez daha Beyaz Tavşan'a doğru yavaşça kaldırdı. Orduların etrafını sardığını hayal etti... Bu savaşın kaderinin ellerinde olduğunu...

Asayı sıkıca kavrayarak nefesini tuttu.

Bu lyilik için.

Bir kez olsun lyilik için.

Ama tavşan yerine karşısında zümrüt yeşili gözleri ve al yanaklarıyla Sophie'nin durduğunu gördü. İyi olmak için tekrar tekrar çabalayan ama sonunda Kötü olan Sophie.

Bu iş şöyle bitecekti: öldürmeye hazır bir şekilde Sophie'nin karşısında duracak, Sophie'nin onu öldürebileceğine inanmasını isteyecek, böylece son bir kez onun İyi olmasına yardım edebilecekti.

Tek bir asa hareketinde İyi ve Kötü birlikte.

Sevgi ve nefret.

Arkadaş ve düşman.

Ama Agatha'nın tek görebildiği arkadaşıydı.

"Yapamam," diye fısıldadı ve asayı indirdi. "Sophie'ye zarar veremem."

Beyaz Tavşan sakince bisküvisini bitirdi.

Sindirella, Agatha'nın elinden asayı çekip aldı, tavşana bir ışık topu fırlattı ve tavşan ağaca öyle sert bir şekilde çarptı ki bayılıverdi. Yaşlı kadın, asayı Agatha'nın eline bırakıp ona ters ters baktı.

"Bir dakikalığına seni bir *kraliçeyle* karıştırdım."

Agatha'yı yalnız bırakarak eve doğru ilerledi.

Sorunları olan tek takım onlar değildi.

Bağlarda Dot, yaşlı Kırmızı Başlıklı Kızla eşleştirildiği için alınmıştı. ("İkimiz de kek seviyoruz diye iyi anlaşmak zorunda değiliz," diyerek Anadil'e söylendi.) Kırmızı Başlıklı Kız'ın ona öğretecek pek bir şeyi olmadığı anlaşıldığında da işler kötüleşti.

"Kurttan ne koşarak kaçabilirsin ne de onu kavgada yenebilirsin, saçma numaralara da aldanmaz o," diye düşünceli bir şekilde konuştu Kırmızı Başlıklı Kız. "En iyisi senin yaşındayken

yapıgını yapmak ve imdat diye bağırarak. Belki yakınlarda bir oduncu çıkar.”

“Tavsiyen bu mu? Bir oduncunun şans eseri oradan geçmesini beklemek mi?”

Kırmızı Başlıklı Kız anılara dalıp giderken yanakları kızarmıştı. “Deri ve toprak kokan yakışıklı bir oduncu...”

“Bakın Bayan... *Kırmızı*, kurt sizi görür görmez peşinizden gelip Mutlu Sonunuzu tekrar yazmak isteyecektir. Bunun olmasına izin veremem,” diye cevabı yapıştırdı Dot, aynı tip erkeklerle ilgi duydukları düşüncesini bastırmaya çalışıyordu. “Kurt sizi öldürse Okul Müdürü, Okur Dünyası’nın kalkacağını kurar. Merlin’i duyduunuz. Siz kahramanlardan birinin daha ölmesine gerek yok!”

Kırmızı Başlıklı Kız dudaklarına dokundu. “Çikolata, değil mi? Kötü yeteneğin?”

“Tanrı aşkına, bir kurbağayı veya fareyi çikolataya dönüştürmek için ne kadar enerji sarf etmem gerekiyor, biliyor musun? Kurdun tamamını dönüştürmem mümkün mü ki?”

Kırmızı Başlıklı Kız’ın sırtığını gördü. “Kurdun *tamamından* bahsettiğimi kim söyledi?”

Neşeli, yaşlı akıl hocası planını açıklarken Dot, Merlin’in onları neden eşleştirdiğini aniden anlayarak gittikçe büyüyen gülünmesini fark etti. Ve Kırmızı Başlıklı Kız’ın planı o kadar güzeldi ki onu mükemmelleştirirken geçen dört günün sonunda Dot, bu fikri beraber bulmuşlar gibi davranıyordu.

Bu sırada Hester, Hansel ve Gretel’le eşleştirilmişti ve durum upkı görüldüğü gibi garipti.

“Onlarla bir sorunun olmadığını söylemiştin...” diye başladı Anadil.

“Onları öldürmeden aynı evde durabileceğimi kastetmiştim!

Onlarla eğitim alacağımı değil!" diye bağırdı Hester.

Tekerlekli sandalyeye bağlı ikizlerin, onları yemeye çalışan cadının kızına karşı tepkileri aynıydı. (Hansel, Gretel'e "Bu da çocukları pişiriyor mu?" diye sormuştu.)

Kötü başlangıçlarına rağmen kısa bir süre sonra üçü de ortak bir nokta buldular.

"Arkadaş değiliz, değil mi?" diye sordu Hansel, Hester'a. "Ama hepimiz aynı şeyi istiyoruz: annenin mezara dönmesini."

"Son kez söylüyorum, o şey benim annem değil," diye tersledi Hester.

"Hmm," dedi Gretel düşüncelere dalmış bir halde. "Ama annen olmayan şey, seni hâlâ kızı olarak görüyor..."

Gretel'in neyi ima ettiğini anlayan Hester'ın gözleri büyüdü.

"Ne?" dedi Hansel, ikisine bakarak. "Ne kaçırdım?"

Ama Gretel ve Hester birbirlerine bakıp sınıyorlardı. "Plan gayet açık, değil mi genç cadı?" dedi Gretel.

"Hem de çok," dedi Hester.

Gretel, Hansel'e gülümsedi. "Merlin bize zeki birini vermiş, ha?"

Hansel hâlâ olayı anlamamış gibiydi.

"En azından abinden daha zeki," diye espri yaptı Hester.

Gretel'le bir beşlik çakılar.

Meşe korusunun diğer tarafında Anadil, Jack ve Yaban Gülü'yle beraber eğitim göreceği için öfkeleniyordu. ("Onlar âşık. Merlin'in onları beraber tutmak istemesine kızmamak gerekiyor," demişti Dot. "Tuvalete bile ayrı gidemiyorlar!" diyererek sinirlenmişti Anadil.)

Çifte akıl hocasıyla başa çıkmanın yanı sıra Anadil'in (yaşlılara özgü sevgi gösterileriyle beraber) iki Kötüyle de uğraşması gerekiyordu: Jack'in devi ve Yaban Gülü'nün Kötü perisi. Hester'ın yancısından ibaret olmadığını kanıtlamak için cesur-

ca çabalayan Anadil'e fazladan gelen sorumluluk buna değermi. Akıl hocası olan bu çift kumrulara katlanması önemli değildi. Diğer herkesten iki kat fazla ve ağır çalışması önemli değildi. İki tane Kötüyü öldürdükten sonra kimse ona uşak demeyecekti.

Ama en kötü eşleşme Hort'unki olmuştu. Son birkaç haftadır Sophie'ye kur yapmakla o kadar meşguldü ki çiftlik evinin eufanda dolaşan yaşlı adamlardan birinin Can Düşmanı olduğunu fark etmemişti.

Pan.

Pan!

Başlarda buna inanmadı çünkü Peter Pan kel olmayı, kuşmayı ve çelimsizleşmeyi bırak, asla büyümeye yemin eden çocuktuk. Ancak Tinkerbelle'in yaşlı adamın omzuna iliştiğini gördüğünde kanı dondu.

Neşeli Roger Savaşı'nda babasını katleden, onu altı yaşında yetim bırakan, bütün hayatı boyunca hayallerinde düello yaptığı kahramanla eşleştirilmek, zavallı çocuğun neredeyse kalbini durduruyordu. Ancak, yaşadığı şok geçtiğinde asla öfkelenmedi, sadece boş bir çaresizlik içerisindeydi.

Çünkü Hort, Peter'ı adil bir dövüşte öldürebileceği genç, ukala, kibirli ve ağzı bozuk bir serseri olarak hayal etmişti. Ama şimdi Pan'i bu kadar yaşlı ve sıradan görünce onunla dövüşme isteğini tamamen kaybetmişti.

İşte o anda, kendini yüzleşmek üzere oldukları Kötü Okul Müdürü'nden ayıran şeyi fark etti. Çünkü Pan'in aksine Hort, bir masalın ne zaman bittiğini ve ne zaman yoluna devam etmesi gerektiğini anlayabiliyordu.

Eğitimin ilk gününde o ve Peter, avuçlarında birer kesik açıp birbirlerine karşılıklı saygı göstereceklerine dair kan yemini ettiler. Hort, Kaptan Kanca'yı katledeceğine ve onu mezarına geri gön-

dereceğine dair ant içti. Karşılığında ise Pan savaş kazanılıp sona erdiğinde Hort'la beraber babasının mezanna gideceğine söz verdi.

Eğitimin altıncı gününde ne Sindirella ne de Agatha ortalarda görünüyordu.

Kahvaltıdan sonra diğerleri meşe korusuna giderken yaşlı prenses üstünde geceliğiyle mağaradaki ocakta şekerleme kızarttı. Agatha yatağına kuvrulup camdan kirlarda kılıç dövüşü yapan Lancelot ve Tedros'u izledi.

Birlikte kaçıkları günden bu yana prensi annesiyle çok yol katetmişti. Artık yemeklerde Guinevere'in yanında oturuyor, ona bulaşık yıkarken yardım ediyor ve her gece onu bahçede yürütmeye çıkarıyordu. Tedros'un nezaketi Agatha'yı o kadar etkilemişti ki onu utandırmamak için bundan bahsetmemeye çalışıyordu. (Yapıkları bir şey için erkeldere iltifat edildiğinde bunu bir daha yapmadıklarını öğrenmişti.) Tedros'un eski kırgınlıkları geride bırakıp annesiyle sıfırdan başlamak istemesi Agatha'nın onun sadece saygıdeğer bir prens ve sevgi dolu bir oğul değil, aynı zamanda harika bir kral olacağını da anlamasını sağlamıştı.

Agatha doğal olarak Tedros'un Lancelot'la eğitim için eşleştirildiğinde aynı nezaketi ve açık yürekliliği tıpkı annesine gösterdiği gibi şövalyeye de göstereceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Kıpırmızı bir yüzle Tedros, babasının kılıcını Lancelot'a doğru savuruyor ama karşılığında tekrar tekrar yenilgiye uğruyordu. Sadece yenilgiye uğramıyordu, Lancelot'un kazandığı her raundda Tedros'un kulağına bir kesik atıp saçının birazını kesmesi ve kılıcın yassı tarafıyla sırtına vurması onu küçük düşürüyordu. Şüphe yoktu ki Merlin, şövalyenin harika kılıç yeteneğinden faydalanacağını bildiği için Tedros'la ikisini eşleştirmişti ama ant-

renmanlarının altıncı gününde prens kontrolden çıkmış bir yaranga dönüşmüştü. Excalibur'u şövalyeye doğru vahşice savuruyor, homurtular çıkarıp salyalar akıtıyor, artık sadece kendinin değil, babasının ve krallığının onuru için de savaşıyor gibiydi...

Lancelot ise onu artık daha kötü mağlup ediyordu.

Birkaç düello sonunda Tedros, at gübresine yüzüştü düşünce Agatha daha fazla izleyemedi. Uzun bir banyo yapıp yemek bulma umuduyla mutfığa indi.

"Eğitimde olman gerekmiyor mu?" diye sordu Guinevere, önüne bir tabak ispanaklı omet ve bir fincan çay koyarken.

Agatha, mavimsi saçlarındaki bigudilerle mağarada uzanıp peyniri ekmeği kızarmış şekerlemeyle dolduran Sindirella'ya baktı. "Tedros'la Lancelot'un arasının ne kadar iyi olduğunu biliyor musun?" Guinevere'e döndü. "Bizim yanımızda sevgili gibi kalırlar."

"BİR EKMEĞE DAHA İHTİYACIM VAR," diye gürledi Sindirella, mağaranın içinden. "BU PARÇALANDI."

Agatha onu duymazdan geldi. "Merlin'le konuşmam gerekiyor," dedi Guinevere'e. "Altı gün oldu. Nerede olduğunu biliyorsundur..."

"Fark etmediysen, Merlin düşünme aşaması ve nerede olduğu konusunda pek açık sözlü değil," dedi Guinevere.

Agatha camdan uzaktaki meşe korusunda duran yaşlı ve genç arkadaşlarının silüetlerine baktı. "Bu savaş nasıl kazanabileceğimizi düşündüğünü bile söylemedi. Okul Müdürü'nün tarafında hem Karanlık Ordu hem de öğrenciler var. Yirmiye bir bizden üstünler."

"Merlin bir planı olmadan çocukları savaşa göndermez," diyerek gülümsedi Guinevere.

"Ya da çaresiz kalmadan," dedi Agatha.

Guinevere'in gülümsemesi yanda kaldı. Agatha'ya biraz

daha çay koydu. “En azından şapkasını bıraktı!” dedi zorlama bir neşeyle. “Yoksa bu çeteye nasıl yemek yetiştirdim bilmem. Zavallı şey zayıf düştü.” Bir sakı çiçeğinin üstüne asılan ve hafifçe horlayan şapkaya baktı. “Herkes savaş için çaba gösteriyor gibi. Yani benim dışımda.”

“Yarım düzine huysuz, eski kahraman da dâhil olmak üzere evinde neredeyse yirmi kişiye bakıyorsun ve yemekleri, çamaşırları, bulaşıkları ve istekleriyle ilgileniyorsun. Bu sadece savaş için çaba göstermek değil, onu yönetmek anlamına da geliyor,” dedi Agatha. “Aksine asıl ben hayal kırıklığıyım. Merlin beni en önemli görevle yetkilendirdi ve onu yapamıyorum. Keşke Sophie’nin yüzüğü yok etmesini sağlayamayacağımı ve bu iş bana kalırsa savaşla kazanamayacağımızı ona söyleyebilsem.”

Guinevere kaşlarını kaldırdı. “O zaman gitmesi iyi olmuş, değil mi?”

Agatha da aynı şeyi düşünüyordu.

Kimse Merlin’in yokluğundan endişe duymuyor gibiydi, belki de Kötüyü yenmek için kusursuz bir plan hazırlamakla meşgul olduğunu düşünüyorlardı. Ama akşam yemeği hazır olup büyücü gelmeden bittiğinde panik başlamıştı.

Agatha, Tedros ve üç cadiyla beraber gece atıştırması olarak çikolatalı kurabiye yerken Hort, “Zamanımız tükeniyor ve bütün Kötülerle tek başımıza savaşıyoruz!” diye söylendi. (Dor kurabiyeleri yapana kadar zencefilli çörek yemişlerdi.) “Öncelikle silahımız yok! Silahların Lancelot’a hiçbir yararı yok yani elimizdeki tek şey, sadece ateşe öldürülebilen zombileri bırak bir fareyi bile durdurmaya yetmeyecek birkaç paslı, eski antrenman kılıcı ve et bıçağı. Neyle savaşıcağız? Nasıl kazanacağız?”

“Kazanmak mı? Onu bırak, Merlin geri gelip bizi geçitten geçirmesse Kötülere nasıl ulaşacağız?” dedi Hester.

Hort ona bakakaldı. Agatha'ya döndü. "Bu senin suçun! Merlin bize planı bile anlatmamışken sen, gençlerle yaşlıların beraber çalışmasıyla ilgili havalı bir konuşma yapıp hepimizi suçlu hissettirdin!"

"Benim suçum mu?" diye cevap verdi Agatha. "Merlin arkamızda savaşıacak koca bir orduyla dönecekmiş gibi 'Bana bırakın' dedi! Bir hafta sonra Merlin'in de ordunun da gelmeyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Ve ordu da olmayacak," dedi Anadil. "Sonsuz kralıkları bize yardım etmeyecek, unuttun mu?"

"Bunun sadece sayıyla alakası yok," dedi Hester. "Agatha ile Tedros'u okula sokmadan önce Merlin'le haftalarca her detayın üzerinde durmuştuk. Artık işler daha ciddileşti ve o ortalarda yok."

"Ya yaralandıysa?" dedi Dor, beti benzi atarak. "Ya öldüyse?"

"Saçmalama!" diye tersledi Tedros. "Yakında dönecektir. Her şey yolunda."

Ama Agatha, prensin üçüncü şokolatalı kurabiyesini yemekle olduğunu görmüştü ve bu da her şeyin yolunda olmadığını işaretliydi. Onu rahatlatmak için elini tuttu ve terden sınılsıklam olduğunu fark etti. Tedros elini çekti.

"İçerisi çok sıcak," dedi öyle olmamasına rağmen.

Agatha destek verir gibi görünmeye çalıştı.

"Ben korkmuyorum," dedi Tedros yüksek sesle. "Merlin geri gelmezse bile Gölün Hanımı'na bizi geçirmesini emredeceğim. Bu savaşı tek başıma yönetebilirim!"

"Lancelot seni yine dövüp pisliğin içine attuktan sonra yani," diye homurdandı Hort.

Tedros onu duymazdan geldi ve bir kurabiye daha aldı.

Kapının öteki tarafında Agatha, eski kahramanların dışarıdan normal görünen küçük, bir arada duran heykelcikler gibi

yemek masasının etrafında toplandıklarını görebiliyordu. Birlik üyelerinin de Merlin'in ortadan kaybolması hakkında benzer bir konuşma yaptıkları aşikardı.

"Bence hepimiz yatalım," dedi Dor esneyerek. "Uyku her şeyi çözer."

Kimsenin daha iyi bir planı yoktu.

Saatler sonra Agatha, misafir odasında yerde, battaniyeye sarılmış bir şekilde evin akla gelebilecek her tonda horlama ve nefes sesiyle dolmasını dinliyordu. Yatağı, yavru köpekler gibi birbirine sarılıp üst üste uyuyan ve arada sırada yastıkları Agatha'nın kafasına düşüren Dor, Anadil ve Hester'a vermişti.

Uyuyabileceğinden değildi. Tek düşünebildiği şey Merlin'in, Tedros'la onu güvenli yerde çok uzun süre bırakarak ölümcül bir hata yapıp yapmadığıydı. Gölün Hanımı onları buraya sakladığından beri neredeyse üç hafta geçmişti. Guinevere ve Lancelot'un yavaş tempolu ve sakin hayatında güvende olmuşlar, Orman'daki efsanevi kahramanların ölü olduklarını ve onun gibi Okurların İyiye olan güvenlerini kaybettiklerini unutmışlardı. Burada kurlarda güneş güçlü ve parlak, yiyecekler boldu; Kötülere karşı güvendeydiler... Gerçek hayatta ise karanlık çöküyor. Kötü ordusu yükseliyor ve en yakın arkadaşı, Okul Müdürü'nün tarafında savaşıyordu. Kapıdan geçtiklerinde her şey nasıl olacaktı? Tedros'la karşılaşacakları şey için hazır olacaklar mıydı?

Tabii kapıdan geçebilirlerse.

Ve Merlin onlar için geri dönerse.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı ve şimdi uyumanın bir yolunu bulmazsa hiç uyuyamayacağını biliyordu. Battaniyeye sıkıca sarıldı, tam dönmek üzereydi ki...

Battaniyede bir gariplik vardı. Küflü dolap gibi kokan kürk-lü, kadifemsi malzemesiyle her zamankinden daha kalındı.

Gözleri karanlığa alışınca mor dikişi gördü; astarı gümüş yıldızlarla süslüydü.

Agatha'nın soluğu kesildi.

Kalbi hızla atarken büyücünün şapkasını kafasından aniden çekti ve sakince bir bulutun üstüne inmeden önce mor gökyüzünde süzülüp gittiğini hissetti.

Merlin onu bekliyordu.

Agatha beyaz sisin üstünde bağdaş kurarak yanına oturdu, omuzları birbirine değiyordu. Kısa bir süreliğine ikisi de tek kelime etmeden Gökselis'in engin sessizliğinin tadını çıkardılar. Büyücü her ne kadar endişe verici şekilde zayıf görünse de tekrar onun yanında olmak Agatha'nın sakinleşmesini sağladı.

En sonunda "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Eski bir dostu ziyaret ediyordum."

"Altı gün boyunca mı?"

"Zamanımız olsaydı daha fazla kalırdım," dedi Merlin özlem dolu bir şekilde. "Keşke şapkam yanında olsaydı. Büyü olmadan düzgün bir öğün hazırlamanın ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Sanırım bu yüzden insanlar kendilerine hayat arkadaşı buluyorlar; iki kişi olduğunda yemek yükünü hafifletmek daha kolay oluyor. Ama yalnız bir hayat geçirmenin de kendince yararları var. Özgüven sahibi olma, aklına estiğinde geziye çıkma veya saçını sadece senede bir kere yıkama gibi."

Agatha onun sadede gelmesini bekledi.

"Burası harika, değil mi?" dedi yıldızların serpildiği boşluğa bakarak. "Neredeyse gördüğüm şeyleri unutmamı sağlıyor... İyinin eski kahramanlarının katledilmiş ve bir kenara atılmış cesetlerinin Orman'da çürümeye bırakıldığını. Bazıları Parmak Kız Thumbelina ve Alaaddin gibi ünlü, bazıları ise 'Zeki Terzi' veya 'Dilenci Wily' diye isimleri bilinmeyen kahramanlar.

Elimden geldiği kadarını gömdüm ama zamanı geldiğinde İyi ile Kötünün Bahçesi'nde onlara uygun mezarlar hazırlarız."

Yüzüne bir üzüntü gölgesi çökmüştü, düşünceleri ise hâlâ Orman'ın içindeydi. Agatha ölü kahramanlar için onun kadar üzgün olması gerektiğini biliyordu ama tek düşünebildiği onların arasına katılmamanın bir yolunu bulmaktı.

"Merlin," diye nazikçe söze başladı Agatha. "Bizi burada bırakıp yirmi katımız büyüklüğündeki bir orduyu nasıl yeneceğimizi bize açıklamadığının farkındasın..."

"Gayet farkındayım, Agatha. Ama şu an benim için önemli olan Sophie'yi yüzüğünü yok etmeye ikna etmek için ilerleme kaydedip kaydetmediğin."

"Bunu yapamam, Merlin. Sophie'nin yüzüğü yok edip etmemeyi kendisinin seçmesi gerektiğini söylemiştin. Onu öldürmekle tehdit etmek ne ona seçenek sunar ne de bu iyilere uygun bir davranış olur."

"Sindirella, Sophie'nin yüzüğü yok etmesini böyle sağlaman gerektiğini mi söyledin?" dedi Merlin, dehşet içerisinde.

"Şey, son beş günü Beyaz Tavşan'a eziyet etmemi sağlamaya çalışarak geçirdi."

Merlin sızlandı. "Dovey'nin asasını bu yüzden istediğini biliyordum. O kuzda biraz gerillalık var; yetiştirilme şeklinin bir sonucu olduğuna şüphe yok. Ever, ne yazık ki en yakın arkadaşına istediğin şeyi yaptırmak için zulmetmek sadece ahlaken tartışmalı değil ayrıca tamamen işe yaramaz. Dedim gibi, Okul Müdürü sadece Sophie'yi yüzüğü yok ederse yok edilebilir. Eğer Sophie yüzüğü yok etmeden ölürse Okul Müdürü gerçek aşkını bedenen kaybeder, ruhen değil. Yani ölümsüzlüğünü kaybedip tıpkı bizim gibi ölümlü olur ama emrinde bir Kötü orduyla neredeyse öldürülmesi imkânsız bir şekilde hayatta olur. Bu da bizim istediğimiz sonuç olmaz."

Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Ve Sindirella bir şeyin peşinde. Sophie artık Kötülerin kraliçesi. Onu İyiliğini kullanarak yüzüğü yok etmeye ikna edemezsin. İçindeki en derin Kötülükle yüzleşip bunu yapması için bir neden olduğunu kanıtlamak zorundasın."

Agatha ona baktı.

"Ama sadece bir şansın olacak," dedi büyücü. "Onu *akıllıca* kullan."

Agatha bu şansla ne yapacağını düşündü. Ama hâlâ aklına bir şey gelmiyordu.

"Merlin, gitmeden önce Okul Müdürü'nün Gavalton'da bir şey aradığını söylemiştin. İyiye sonsuza kadar yok edecek bir şey. Onun ne olduğunu buldun mu?"

"Ne yazık ki kendi görevimde sizin gibi başarısız oldum," dedi büyücü üzgün bir şekilde gülümserken. "Ama Avalon'a giderken bana söylediğin bir şey aklıma kurcalıyor. Okul Müdürü'nün sonunda İyiye onun değil, *Sophie*'nin yok edeceğini söylemesi."

Agatha, Rafal'ın Kötülük Müzesi'nde ona söylediklerini hatırladı. "Bir peri masalındaki en tehlikeli kişinin aşkı için her şeyi yapmaya hazır olan kişi olduğunu söylemişti."

Merlin sakallıyla oynadı, gözlekleri burnundan kayıyordu.

"Bunun Sophie'nin annesiyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Agatha onu dürttü. "Bedenini hiçbir yerde bulamamıştık. Sence Okul Müdürü'nde mi?"

"Belki Sophie'nin annesiyle ilgisi vardır ya da daha fazlasıyla," dedi Merlin. "En son buraya geldiğimizde sana ne anlattığımı hatırla. Yüzlerce yıl boyunca İyiliğin yanında onu Kötülüğe karşı yenilmez kılan sevgi vardı. Peki ya *neden*? Çünkü Okul Müdürü güç arayışı içindeyken öz kardeşini öldürdü ve Kötülüğün asla sevemeyeceğini kanıtladı. Bu korkunç olayı

dengelemek için de Hikâyeci yanında sevgi olduğu sürece İyiliğin kazanmasını sağladı. Ama şimdi Rafal'ın yanında Sophie olduğu için onun sevgisinin en sonunda kardeşinin cinayetinin bedelini ödemeye yeteceğini düşünüyor."

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı Agatha. "Sophie'nin sevgisine sahip olsa da bu kendi kanından birini öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyor."

"Kesinlikle," dedi Merlin. "O yüzden geriye şu soru kalıyor: Bu masalın sonunda Sophie'nin onun için ne yapacağını bekliyor? Asıl günahın bedelini ödeyebileceğini mi düşünüyor? Eğer öyleyse, başta Sophie'yi gerçek aşkı olarak seçmesinin nedeni bu mu?"

Agatha kıvrandı. "Merlin, her ne planlıyorsa planlasın biz kazanamayız. Yardım almadan olmaz. Anlamıyor musun? Birkaç öğrenci ve cılız eski kahramanız bizi!"

Merlin onu dinlemiyordu. "Ya bütün masalı yanlış anladıysak Agatha?" dedi yavaşça. "Ya kardeşini öldürmesinin bir cinayet olmadığını kanıtlayabilirse? Ya bu sevgi, en büyük İyiliğe karşı yapılan en büyük Kötülükse? O zaman ne olur?" Yerinde doğruldu. "O zaman İyi, Körü olur; Körü de İyi, değil mi? Tıpkı söz verdiği gibi..."

Agatha başını salladı. "Merlin hiç mantıklı konuşmuyorsun..."

Agatha'nın orada olduğunu birdenbire hatırlamış gibi sıçradı. "Karşınıza çıkacakları düşününce, gözüne bir gram uyku girmemişken seni gecenin bir yarısı buraya getirmek çok düşüncesizceydi, değil mi? Gel, yatağa girme zamanı... Her dakika çok değerli..."

Agatha kaşlarını çatı. "Ama dur, onunla nasıl savaşıcağız? Nasıl..."

Ama esnemeye başlamıştı ve vücudu hissizleşip başı öyle ağırlaşmıştı ki buluta bir çapa gibi gömülmüştü, o zaman Merlin'in ona bir şey yaptığını anladı. Elini Merlin'in tutması için

uzattı, uyanık kalmak için çabılıyor, ona tutunmaya çalışıyordu ama karanlığa sürüklenip gökyüzünün sıcaklığını ağzında hissederken eline gelen tek şey bir avuç yıldızdı.

Sesler aniden boşluğun içinden yükseldi ve Agatha'nın gözleri açıldı.

Guinevere'in mavi, eski püskü battaniyesiyle yerde yatıyordu. Cadılar odadan gitmiş, yatakları düzgünce yapılmıştı. Camdan, gün doğumunun tek bir belirtisi olmadan, zifiri gecenin karanlığını görebiliyordu.

Agatha sesleri mağaraya doğru takip etti ve son yulaf ezme-krini mideye indirirken kraker ve meyve şuvallarını, su şişelerini toplayan genç ve yaşlı arkadaşlarına baktı. Lancelot kılıcını parlatırken üstünde geceliğiyle ona bir çanta hazırlayan Guinevere dışında herkes kalın, siyah pelerinlerine sarınmış, fısıltılarla konuşuyordu. Agatha mağaraya yaklaşıırken grubun artık eski ve yeni olarak ayrıldığını ama farklı akıl hocalarından oluşan gruplara bölündüğünü fark etti: Hort'a Peter Pan, Anadil'e Jack ile Yaban Gülü, Hester'a Hansel ve Gretel, Dot'a ise Kırmızı Başlıklı Kız eşlik ediyordu. Hort, Agatha'yı gördü ve Pan'le birlikte sessizleştiler. Diğer çiftler de öyle.

Merlin bir fincan kahvesini yudumlarken yemek odasından mağaraya girdi.

"Kısık sesle konuşmaya çalışmıştık, canım. Biraz daha dinlenmeni istedik."

Uyku sersemliğiyle Agatha hiçbir şey anlamamıştı.

Ama birinin omzuna dokunduğunu hissetti.

Sırında asılı Excalibur ve siyah peleriniyle temiz ve güzel görünen Tedros'a baktı. Tedros korkmuş bir gülümsemeyle elini tuttu.

"Vakit geldi," dedi.

Özürler ve İtiraf lar

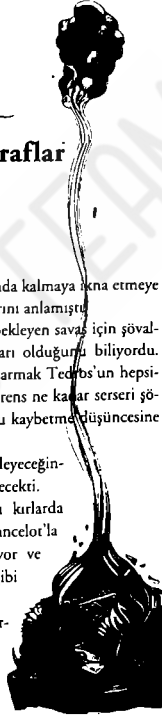
Tedros, Lancelot'u annesinin yanında kalmaya ikna etmeye çalıştığında Agatha hâpı yuttuklarını anlamıştı.

Tedros en az Agatha kadar onları bekleyen savaş için şövalyenin ordularına katılmasına ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Yani Lancelot'a evde kalması için yalvarmak Tedros'un hepsinin öleceğini bildiğini gösteriyordu. Prens ne kadar serseri şövalyeden hoşlanmasa da annesinin onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

İsteklerinin sonunda bir şeyleri etkileyeceğinden değildi. Guinevere bunları bilmeyecekti.

Guinevere ay ışığının aydınlatığı kirlarda tıpkı diğer misafirlerine yaptığı gibi Lancelot'la vedalaştı, sanki hepsi alışverişe gidiyor ve öğle yemeğine kadar döneceklermiş gibi her birine içtenlikle sarıldı.

Guinevere sadece Agatha'ya sarılırken biraz oyalandı. Agatha, yaşlı kraliçenin dudaklarının titredığını ve

gözlerindeki ıslak parıltıyı görebiliyordu.

"Tedros'uma iyi bak," diye fısıldadı Guinevere.

"Bakarım," dedi Agatha; ağlamamaya çalışıyordu.

Soğuk bir şey başına değdi ve Agatha yukarı baktığında prensinin tacı başına taktığını gördü.

"Odanda bırakmışsın," dedi garip bir gülümsemeyle. "Gözünden kaçtığına eminim."

Sonra annesinin bakışına karşılık verdi.

Agatha ikisinin de duygu dolu olduğunu görebiliyordu. Sadece tekrar ayrılmak için bir araya gelmeye çabalarken acılar çeken bir anne ve oğul...

"Seninle gelmeme izin ver, Tedros. Lütfen," diye yalvardı Guinevere. "Savaşabilirim... Beraber oluruz..."

"Hayır," dedi prens. "Lancelot'la anlaştığımız tek konu bu."

Guinevere gözlerinden yaşlar süzülerek başını salladı.

Tedros onu göğsüne yasladı. "Beni dinle. Agatha'yla ben masal kitabını kapattuktan sonra Okul Müdürü ölünce sen, taç giyme törenim için Camelot'a geleceksin. Senin masalın da o zaman bitecek, tamam mı? Burada değil, Camelot'ta bitecek. Bir anne olacağın -sonra da büyükanne olacağın- yerde. Hayatının sonuna kadar sevgiyle dolu olacaksın... Gulyabani bile getirebilirsin."

Guinevere kahkahasını bastırdı. "Söz ver bana, Tedros. Geri geleceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Tedros, sert bir sesle.

Ama Agatha yalan söylediğini biliyordu.

Guinevere oğlunun omzunun üstünden bir şey gördü ve geri çekildi.

Agatha ve Tedros, Merlin'in genç ve yaşlı kahramanlar Birliği'ni, uzak bir tepenin üstündeki beyaz ışık saçarak uçan bir kapıya doğru yönlendirdiğini gördüler.

Geçitten önce Lancelot geçti ve güneşin içinde bir gölge gibi buharlaştı. Genç ve yaşlı kahramanlar birer birer onu ışığa doğru takip ettiler. Geriye sadece Merlin kaldığında teselli edici gözlerini, kurların karşısındaki Agatha ve Tedros'a orada kalmalarını ister gibi çevirdi.

"Şimdiye kadar sabah olmuştur herhalde," dedi Tedros, Agatha'ya; önlerindeki çifte ayak uydurmaya çalışırken Orman'ın karanlığına bakıyordu.

"O zaman güneş nerede?" diye sordu Agatha, hızla hareket eden kara bulutların arasından çıkan incecik ışıklarla dolu ufka bakarken. "Sadece Kuzey Yıldızı'nı görebiliyorum ve fırtına bulutlarını..."

Ancak, Agatha daha dikkatlice bakınca onların bulut *olmadığını* anladı.

Bu dumandı. Merlin'in ordusunu doğruca yönlendirdiği yolun ilerisinden çıkıyordu. Siyah pelerinine sarınan Agatha parmak uçlarına basarak önündeki çiftlerin üstünden bakmaya çalıştı ancak dumanın nereden çıktığını göremedi.

"Kaldır beni," diyerek Tedros'u dürttü.

"Ne?"

"Omzuna al."

Tedros kaşlarını çatı. "Sadece bir taş takıyorsun diye..."

"*Şimdi.*"

Prens içini çekti. "Ben de Sophie'nin beklentilerinin yüksek olduğunu sanırdım."

Agatha'yı sırtına aldı. Agatha ellerini onun yakasının etrafına sarıp ayaklarını göğsüne çarparken Tedros sızlanıyordu. Agatha, Hort ve Peter Pan'in önde gittğini ve Sindirella'yla Pinokyo'nun arkalarından onlarla dalga geçtiklerini görebiliyordu.

“Birileri kılıbıklaşmış,” dedi Pinokyo.

“En sonunda babası kadar uzun oldu,” diye homurdandı Sindirella.

Tedros, Agatha’nın ağırlığı altında yavaşça ilerlerken dişlerini sıkıyordu. “Daha ne kadar orda kalman lazım?”

Agatha ağaç dalları tacına sürtünürken öne eğildi, dumanı takip ederek karanlığın ilerisine baktı.

Duman bir yangından geliyordu.

Kara ufkun ilerisinde uzun, sarılı kırmızılı ateş kulesi gökyüzüne yükseliyordu. Alevler yükseldikçe etrafı aydınlatıyordu: çöktük bir saat kulesi, meydandaki dükkânlar, kare kuleli kule, bembeyaz köyün geriye kalanı, parçalanmış bir kalkanın altındaki alevlerle parlıyordu.

Gavaldon.

Gavaldon yanıyordu.

Birdenbire Kötülük Sergisi’ndeki resmi hatırladı... August Sader’in köyün ortasındaki devasa şenlik ateşiyle ilgili son görüşünü...

“Hayır, yanmıyor. Masal kitaplarını yakıyorlar,” diye fısıldadı Tedros’a daha sıkı tutunurken. “Sader kitapları yakacaklarını biliyordu.”

Gavaldon’un üstündeki kalkanın delik deşik olduğunu ve her an yıkılacakmış gibi rüzgârda sallandığını görebiliyordu.

“Yeni sonlara inanıyorlar Tedros. Merlin haklıydı. İyiye olan inançlarını yitiriyorlar...”

“Merlin’in bizi nereye götürdüğünü anlamıyorum,” diye mırıldandı Tedros; Agatha’yı dinlemiyordu. “Okul doğuda, senin köyün de batıda kalıyor. Merlin bizi bu yoldan götürmeye devam ederse ikisinin ortasındaki Stymphalian Ormanı’na ulaşacağız.”

“Stymphalian Ormanı mı?”

“Stymphalian kuşlarının geldiği yer. Timsahlar yemeden önce okulda zayıf kuşlar vardı ya,” dedi Tedros sabırsızca; Agatha’nın altında ter içinde kalmıştı. “Merlin burada bir dakika bile dayanabileceğimizi düşünüyorsa deli olmalı. Akli başında kimse o Orman’a girmez. Okul Müdürü, stymphalian kuşlarını kontrol ediyor.”

“Stymphalianların Kötülerden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Çünkü Okul Müdürü onları Kötü ruhları bulmaları için eğitti. Stymphalian Ormanı’na sadece her dört yılda bir, 11 Kasım’da gidilebilir. Yeni Sonsuzlar okul için seçildiği zaman. Aileler etrafta piknik yaparken, stymphalianların çocukları kaçırmak için ağaçlardan fırlayıp onları Kötülük şatosuna getirmelerini izlerler.”

Tedros’un omuzlarının üstünden Agatha, Gavalton’u Kötülük Okulu’nun belirsiz silüetinden ayıran kara ağaçları görüyordu.

O Orman’a daha önce gitmişti.

İki yıldan fazla süre önce, o gece Okul Müdürü onu ve Sophie’yi Gavalton’dan aldığı anda... Onları Sonsuz Orman’a sürüklemişti ve orada bir stymphalian kuşu siyah yumurtasından çıkıp onları ağzına almış, kaderlerini belirleyecek olan okullarına doğru uçurmuştu.

Ama neden Merlin onları masallarının başladığı Orman’a götürüyordu ki? Kötülük Okulu’na saldırmaları gerekiyordu. Sophie’yi bulup yüzüğü yok etmesini sağlamaları gerekiyordu.

Tabii, Agatha onu ikna edebilirse.

Hemen gökyüzüne bakıp düşüncelerini bu imkânsız görevden uzaklaştırmaya çalıştı. Orman kararına kadar ne kadar zamanları kalmıştı ki? Hem neden güneş daha doğmamıştı?

Gözlerini tekrar duman bulutlarının arkasında kapana kısılmış o küçük ışık zerreciğine çevirdi. Daha dikkatli baktığında onun damladığını gördü: dumandan yükselen turuncu alevler havada söniyordu.

"Kuzey Yıldız'ı değil bu," dedi Agatha sert bir sesle. "Tedros, bu güneş."

Tedros gökyüzüne baktı, sinir olmuştu. "Saçmalama. Güneş o kadar küçük olamaz..." Gerildi. "Olabilir mi?"

Agatha önceki gece fark ettiği şeyi onun da fark ettiğini anladı. Orman'dan çok uzun süre uzakta kalmışlardı.

Tedros onu yavaşça yere indirdi. "Yedi gün. Merlin böyle demişti, değil mi?"

"Güneşin, gün batımında söneceğini kastetmişti... Bu gece," dedi Agatha.

"Bu gece masal kitabının kapanacağını kastetmişti," dedi Tedros. "Öyle ya da böyle."

Birbirlerine baktılar, ikisi de bembeyaz kesilmişlerdi.

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi.

Agatha başını salladı. "Biliyorum."

Ama şimdi yalan söyleme sırası ondaydı. Başlarına geleceklerden onu prens bile koruyamazdı.

Tedros kendini cesurca gülümsemeye zorladı ve onu kollarının altına aldı. "Ormandaki bütün krallıklardaki tüm masallar içinde benimkine girmek zorundaydın."

Merlin ve İyilik ordusunun kalanını karanlık Strymphanian Ormanı'na doğru takip ederken Agatha yalandan gülümsedi ve Tedros'a sıkıca sarıldı.

Kapıdan geçip Orman'a ulaşınca Agatha ve Tedros'un ilk fark ettikleri şey orasının ne kadar soğuk olduğuydu. Kirlardaki sığınak-

ta geçirdikleri üç haftalık bahar havasından sonra güneşsiz kışa dönmek kalın pelerinlerine rağmen ikisini de soğuktan titretti. Ama soğuktan daha kötü bir şey varsa o da yeni, ağır bir kokuydu: bu leş koku, ölü ağaçlar ve çürüyen hayvanlardan yükseliyordu ve Agatha'yla Tedros'un alışmadan önce bir saat boyunca pelerinlerinin kollarıyla burunlarını kapamaları gerekti.

Şafak söktükçe ne hava ısındı ne de etraf aydınlandı. Akıl hocalarından uzak durmak için beraber giden Agatha ve Tedros dışında grup, eskiler ve yeniler olmak üzere ikişerli ekipler halinde yoluna devam ediyordu. Başta ekipler, terk edilmiş ormanın yarattığı bir güven duygusuna kapıldılar. Tam da Merlin'in tahmin ettiği gibi, Sonsuz krallıkları kendilerini dış dünyaya kapatmışlardı. Bu sırada Ravenbow ve Netherwood gibi Hiç krallıkları ise, Okul Müdürü'nün Kötülüğün zaferini kanıtmasına dek, kolay lokma olmasına rağmen İyilik ordusuna saldırmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Emniyet duygusu uzun sürmedi.

Kısa süre sonra çiftler yol kenarında geçici yapılmış mezarları ve üstlerindeki Merlin'in kahramanların isimlerini yazdığı dumanı tüten beyaz yıldızları fark etmeye başladı. Beyaz Tavşan'la beraber yürüyen Yuba hepsinin adını küçük bir not defterine yazdı ve her biri için bir dua okudu. Birkaç saat sonra öğle yemeği için kurumuş bir gölette mola verene kadar kendi mezarlarına gittikçe yaklaştıklarını bilerek hepsinin yüzü düşmüştü.

Ama hâlâ liderlerinin onları kurtarmak için bir planı olduğuna inançları vardı. Bu yüzden Merlin gölet yatağında ateş yakıp hindili sandviç dağıttığında izleyicileri toprağa oturdu ve kahramanlarla öğrencilerden oluşan bu küçük grup onların yirmi katı olan Kötü ordusunu nasıl yenebileceklerini *en sonunda* dinleyecekleri için rahatlamıştı.

"Bazen düşünüyorum da," diye söze girdi Merlin, üst dudağında kalan hardalı yalayarak; "yiyecekler nereden geliyor acaba? Büyülü şapkanın gidip yiyecek getirdiği dördüncü bir boyut mu var? Yoksa hiç yoktan hindi ve ekmek mi yaratıyor? Eğer öyleyse bu sandviçlerin içeriği aslında ne acaba?"

Kırk tane göz ona bakakaldı.

"Merlin," dedi Lancelot sinirden köpürerek; "Stymphalian Ormanı'na gittiğimiz orlada yoksa saatler önce bizi doğuya yönlendirirdin. Okul yerine oraya gitmemizin bir *nedeni* var mı?"

"Kesinlikle," dedi Merlin; kürdan bulmak için şapkasını kaşıtıyordu.

Ama detay vermedi.

"Yani? Neymiş?" dedi Peter Pan kuzgunlukla.

"Okul Müdürü bize Stymphalian Ormanı'nda saldırma-yı planladığı için tabii ki," dedi Merlin dişlerini karıştırırken. "Biraz kahve mi içsek? Gerçi yirmi bardak kahve istemek fazla olabilir, bir de sizin süt ve şeker için olay çıkarmanız da var..."

"Merlin, Tanrı aşkına!" diye bağırды Jack.

"Planı bana bırakın' derken ciddiydim," diye cevap verdi büyücü. "Savaşın karmakarışık ayrıntıları olmadan da endişeleneceğiniz yeteri kadar şey var: *tek bir* ünlü kahramanımız ölse bile başarısız olacak bir savaş. Okurların üstündeki kalkan bozulmak üzere. Peter, Sindirella, Jack, Uyuyan Güzel, Kırmızı Başlıklı Kız, Hansel, Gretel, Pinokyo! Bildiğimiz kadarıyla Okul Müdürü'yle İyiliğin sonu arasında kalan son kişilersiniz. O yüzden siz ve genç öğrencileriniz hepinizin canlı kalması için endişelenirken bırakın da savaş planı için ben endişeleneyim."

Tedros, Agatha'ya sert bir bakış attı; o da plan yapmayı Merlin'e bırakmanın kötü bir karar olduğunu düşünüyor mu diye anlamaya çalışıyordu.

Agatha boğazını temizledi. “Merlin, Okul Müdürü bize Stympthalian Ormanı’nda saldıracağı için bizi oraya götürdüğünü söyledi. Okul Müdürü’nün Stympthalian Ormanı’nı kontrol ettiğini düşünürsek sence de *biraz* detay vermen gerekmiyor mu?”

“Detay mı?” diye sordu Merlin dudaklarını büzerek. “Bu nasıl? Okul Müdürü, biz okula gelmeden eski Kötülerle bizi tuzığa düşürmeyi planlıyor. Bu olmadan, planı bildiğim için nerede tuzığa düşürüleceğimizi seçmem gerekiyordu. Stympthalian Ormanı da en iyi seçenekti.”

İzleyicilerinin arasından sesler yükseldi.

Tedros, Agatha’ya “En sonunda aklını kaçırdı,” diye mırıldandı.

“Öncelikle Merlin, Okul Müdürü kontrol ediyorsa Stympthalian Ormanı gidebileceğimiz en kötü yer...” diye homurdandı Lancelot.

“Stympthalianları bırak,” diye lafa karıştı Hester. “Bizi pusuya mı düşürecek? İki yüz tane zombiyle mi?”

“Büyücü bizi pusuya düşüreceklerini nereden biliyor ki?” diye küçümsedi Hansel.

“Hansel ilk defa haklı,” diye onayladı Gretel. “‘Pusuya düşürmek’ sürpriz bir şekilde saldırmak anlamına geliyor, eğer ortada sürpriz yoksa pusuya da yok demektir.”

“Bence asıl şaşırtıcı olan müstakbel kraliçemizin benim için endişelenmesi,” diye gürlledi Merlin; gözleri hâlâ Agatha’nın üstündeydi. “Hem de bu savaşın kazanılmasından sorumlu tek kişi oyken ve Sophie’nin yüzüğü yok etmesini nasıl sağlayacağını bilmiyorken.”

Herkes sustu.

Agatha yavaşça Merlin’e baktı.

“Ya Okul Müdürü ölecek ya da biz Agatha,” diye üsteledi

büyücü. "Yani senin yerinde olsaydım stymphalianlar yerine tamamen Sophie'ye odaklanırdım."

Sesi ormanda yankılandı.

Agatha, Tedros'un ona baktığını hissedebiliyordu.

Grubun kalanı da ölüm sessizliği içinde ona kışlanını çatmıştı.

"Kendimizi öldürsek daha iyi olur o zaman," diye güldü Sindirella.

Agatha ona doğru döndü. "Ya da seni öldürelim; ne de olsa kimsenin katlanamadığı değersiz, kötü kalpli bir *yarankun*!" Sindirella kupkırını kesildi.

Herkes uzaklara bakarken grubun üstüne bir sessizlik çöktü.

Agatha, Tedros'a baktı ama o da gözlerini kaçırıyordu.

Merlin ayağa kalktı, ellerindeki kırıkları silkeledi. "Bu kadar sene bekâr kalmamun diğer nedeni de..." dedi yola devam ederken; "yalnız yemek yemeyi sevmem."

"Özür dilemeyeceğim," diye ilan etti Agatha.

Tedros yanında yavaş yavaş yürürken elma yiyordu.

"Dilemeyeceğim. Bunu hak etti," diye ısrar etti Agatha, arkada Pinokyo'yla beraber yürüyen Sindirella'ya bakmamaya çalışarak. "Sen de aynısını yapardın."

Tedros cevap vermedi.

"Bak, bununla ilgili gerginlik yaratacaksan özür dilerim ama ilk önce o dilerse," dedi Agatha.

Tedros elmanın ortasını kemirdi ve kenara attı. "Tam olarak ne için özür dileyecek?"

"Tedros, onunla tanıştığımız günden beri bize eziyet etmekten başka bir şey yapmadı."

"Bu seni önceden rahatsız etmemiştir. On dakika öncesine

kadar ona kibar davranmama zahmetine girdin."

"Çünkü ben de bir yere kadar katlanabiliyorum!"

"Ya da kendinden şüphe ettiğin anda uygun bir günah geçisi buldun."

"Ne?"

"Agatha, Dovey'nin İyilik Yapma dersinde bana bir eşek kadar aptal olduğumu söylemiştin ve sonra..."

"Beni öldürmekle tehdit etmiştin."

Tedros kendini işaret etti. "Kendinden şüphe etmek." Sonra Agatha'yı işaret etti. "Günah geçisi."

Prens gülümsedi. "Kişi kendinden bilir işi."

Agatha kollarını kavuşturdu. "O zaman benden özür dilememiştin ki şimdi ben niye ondan dileyeyim?"

"Çünkü sen benden daha iyi birisin."

"Ölene kadar yapacağımız bütün tartışmalarda savunman bu mu olacak?"

"İşe yarıyor, değil mi?"

Agatha sızlandı. "İyi. Şu an tek başına kalması imkânsız olacağı için daha uygun bir zamanı bekleye..."

"Hey, Uzun Burun!" diye bağırdı Tedros, Pinokyo'ya. "Biraz benimle yürümeye ne dersin?"

Pinokyo yüzünü buruşturdu. "Havalı olmanı göz önüne alırsak aslında pek istemiyorum ama gelmezsem beni küçük düşürücü laflarla sıkıştırarak şımarık bir velet olduğun için sanırım başka bir şansım yok," dedi prene doğru ayaklarını sürürken.

Tedros şaşkınlıkla ona baktı. "Her zaman doğruları söylemek yorucu olmalı."

"Neden evlenmedim sanıyorsun?" dedi Pinokyo, onunla birlikte uzaklaşırken.

Ve böylelikle Agatha, akul hocasıyla yalnız kaldı.

Yaşlı prensesin ona saldırmasını ve bunu bir gösteriye çevirmesini bekledi ama Sindirella utanmış bir çocuk gibi sinsi bakışlarla ve kambur bir şekilde ağır adımlarla ilerliyordu.

"Şey, tekrar merhaba," dedi Agatha, biraz bıkkın bir sesle. "Özür dilemek istemiştin. Sanırım kendimi koruma ihtiyacı hissettim ve senden çıkar..."

"Kötü biri olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandı Sindirella. "Herkes kötü biri olduğumu, acımasız, duygusuz ve kaba olduğumu düşünüyor. Bu gruptaki kimse, özellikle de sen beni hiç anlamıyorsunuz."

"Bu doğru değil," dedi Agatha. İnsanlar eskiden benim de kaba olduğumu düşünürlerdi. Aslında onların düşüncelerinden korkuyordum, ta ki şeyi öğrenene kadar..."

"Ah, neyi öğrendiğin kimsenin umurunda değil," diye homurdandı Sindirella. "Sen zaten her şeyi yanlış anlamışsın. Benim insanların saçma düşüncelerinden ya da senin gibilerden korkmamla ilgisi yok. Söylediklerimi unut. Özrünü kabul ediyorum, şimdi gidebilirsin, tamam mı?"

Kollarını kavuşturdu ve uzaklara baktı, konuşmanın sonu gelmişti.

Agatha içini çekti. "Tamam."

Gitmek üzereydi ki onu duydu. İçindeki kısık sesi.

Gitme.

Ama bu onun sesi değildi.

Sindirella'nındı.

Bir zamanlar Agatha yardımı ihtiyacı olan ruhların isteklerini duyabiliyordu. O zamandan beri yeteneğini kaybettiğini düşünmüştü.

Ama belki de kaybetmemişti.

Belki de dinlemeyi bırakmıştı.

Agatha yavaşça yaşlı prensese döndü.

"Anlat bana," dedi.

Sindirella ona baktı, şaşırmıştı. "Hâlâ buradasın demek," dedi sinir olmuş gibi davranarak.

"Bak, Merlin birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyor," dedi Agatha. "Ve bence sen bunun nedenini biliyorsun."

Sindirella bakışlarını yere çevirdi. "Ne önemi var ki?" diye mırıldandı yavaşça.

"Lütfen," dedi Agatha.

Uzun bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

"Kırk yıl düşünsem İyilik Okulu'na gideceğim aklıma gelmezdi," dedi yaşlı prenses. "Bana çirkin, salak ve göbekli olduğumu söyleyen, Sonsuz kızı olmayı bırak onun tuvaletini temizlemeye bile değer olmadığını söyleyen bir üvey anne tarafından yetiştirildim. Bana 'Sindirella' adını koymuştu: bir şeyis yamağıyla evlense şanslı sayılacak kız. Bütün ilgisini İyilik Okulu'ndan mezun olduktan sonra seçkin prenslerle evleneceklerini bildiği iki kızına vermişti. O yüzden okula giden Çiçekhattı bileti bana gelip üvey kardeşlerime gelmediğinde ortada büyük bir hata varmış gibi çok utanmışım. Ama sonra üniformam, programım ve duvardaki portrem geldi... Ve işte tıpkı diğerleri gibi gerçek bir öğrenci olmuşum. Ella. Tatlı, tertemiz, İyilik Kulesi 24 numaralı odadan Ella.

Ama okulda mutlu değildim. İlk senemin sonuna doğru evimi çok özlemiştim. Çünkü kimsenin bilmediği bir özelliğim var: üvey kardeşlerimi *severdim*. Onlar da beni! Masal kitaplarında bu asla geçmez çünkü her şeyi mahvedebilir, değil mi? Tabii ki zevzek, şımarık ve prens rakıntıları olan kızlardı ama aynı zamanda zeki, rahat ve benim gibi arsızlardı. Ayrıca hayatımı kurtarmışlardı. Babam ölüp ben üvey annemin yanında kalınca

beni kendine yeni bir eş arayan Mavisakal'a satmaya çalışmıştı. Mavisakal eşlerini doğramakla nam saldığı için üvey kardeşlerim beni hizmetçi yapma fikrini buldular. Bana iç çamaşırlarını yıkattırdıkları için kendilerini suçlu hissettiklerini biliyordum ama beni korkunç bir sondan kurtardıkları için mutluluktan havalara uçuyordum. Ayrıca ben yerleri silip yemek yaparken hep benim yanımda olurlardı, bana efsanevi İylilik Okulu'nu, Çiçekhattı bileterini aldıklarında ne kadar harika olacağını ve kasabadaki en son dedikoduları anlatırlar, trol annelerini şikâyet ederlerdi. Üçümüz çok *yakındık*. Sonra birdenbire onlar olmadan kendimi okulda buldum, hem de okulun onlara ait olduğunu düşünürken... İlkinci ayda her gece bir kutu dondurma yerken ağlayıp eve gitmeyi diliyordum."

Derin bir nefes aldı. "En sonunda mezuniyet vakti gelmişti ve diğer öğrenciler kendi peri masallarını bulmak için Orman'a giderlerken ben Maidenvale'deki üvey annemin kulübesine koştum. Başlarda kardeşlerim benimle konuşmadılar, onların yerini çaldığım için bana hâlâ öfkeliydi. Ama onlara öğrenci olarak geçirdiğim hayattan bahsetmemeye dikkat ettim ve zamanla bana tekrar ev işi vermeye başladılar. Bu sırada üvey annem, okul arkadaşlarımdan gelen mektupları yırtıyor, eski üniformalarımı ve kitaplarımı yakıyordu. Böylece sanki hiç okula gitmemiş gibi oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse bu çok rahatlatıcıydı çünkü upku eski günlerdeki gibi kız kardeşlerimle güldüğüm için mutluydum.

Ama üvey annem kışkanç, zavallı bir kadındı ve kızlarını benden uzak durmaları için uyardıya başladı. Ben kuzu kılığındaki bir kurttum ve upku okuldaki yerlerini kapmışım gibi bir gün onlara ihanet edecektim. Kan bağı olmayan kızlar arasındaki ilişki çok *sürmezdi*. Üvey kardeşlerim tabii ki ona inan-

madılar. Onlar için ben ailenin bir parçasıydım. Ve gerçek şu ki onların mutlu olmasını istiyordum. Babamın o dişi şeytanla evlendiğini ve Sonsuz kızlarının okuldaki erkeklere harcadığı o aptal enerjiyi görünce evliliği, aşkı ve prensleri üvey kardeşlerime bırakıp onların gölgelerinde yaşamak, onlarla ve kendimle beraber olmaktan muduydum."

Sindirella duraksadı. "Anlaman gerekiyor; Profesör Dovey o meşhur gecede evime gelip baloya gitme dileğimi gerçekleştirdiğinde, o ve masalımı bilen herkes prensle tanışmak için baloya gitmek istediğini sandı. Ben *asla* prensle tanışmak istemedim! Baloya gitmek istedim çünkü üvey kardeşlerimin prensle tanıştıklarını görmek istedim! Bütün hayatlarını Prens Keelan'ın krallığın seçkin kızlarını göreceği gece üzerine inşa etmişlerdi. Ve yıllarca ona ne söyleyeceklerini, ne giyeceklerini, kalbini nasıl çalacaklarını dinledikten sonra en sonunda onun karşısına çıkacaklardı. Orada nasıl olmazdım! Tabii ki onlar da benim orada olmamı istediler ama bunu üvey anneme itiraf edemediler. Onları baloda kenara çekip kendimi ve büyüü ayakkabılarımı ifşa ettiğimde yüzlerini görmeliydin. Tekrar bir arada olmak için okulda geçirdiğim zamanı önemsiz gibi nasıl gösterdiysem, o zaman da onları ne kadar sevdiğimi tekrar gördüler. Çünkü onların prensle karşılaştıkları anı görmek için büyüü bir dilek kullanmıştım."

Akul hocasının gözleri yavaşça kısıldı. "Prens Keelan beni seçtiğinde yüzlerindeki şoku görebiliyordum. Sanki bir anlığına da olsa üvey annemi dinlemeleri gerektiğini fark etmişlerdi. Etrafta birçok insan dinlerken bana söyledikleri şeyler o kadar kötüydü ki bunları asla unutamam. Onlara prensi istemediğimi açıklamaya çalıştım, hatta bunu kanıtlamak için balodan bile kaçtım. Ama prensler her zaman prenseslerini bulurlar, onlar istemeseler bile.

Beni üvey annemin evine kadar sapık gibi takip etti ve bana ırkada bıraktığım cam ayakkabıyı giydirdi. Evlenme teklif ettiğinde bir şartım vardı: Üvey kardeşlerim benimle beraber sarayda yaşayacaklardı çünkü doğru düzgün tanımadığım bir adamla evlensem bile en azından en yakın arkadaşlarımla mutlu yaşayacaktım. Ama baloda ve adamları bana ayakkabımı giydirdirken kardeşlerimin bana nasıl davrandıklarını görmüştü. Onları benim gördüğüm gibi göremiyordu. Bunun yerine bir seçim yapmamı istedi: Ya eşi olarak saraya tek başıma gidecektim ya da kardeşlerimle evde sonsuza kadar kalacaktım. Sabaha kadar vakit verdi ve adamlarıyla beraber gitti."

Sindirella duraksadı. "O gece üvey annem beni yatağımda bir baltayla öldürmeye çalıştı ama onun çatısının altında güvende olmadığımı bilen prens evin dışında saklanıyordu. Onu kılıcıyla o noktada öldürdü ve beni alıp götürdü. Üvey kardeşlerimin en son gördükleri şey hayalini kurdukları prensle benim uzaklaşmam ve annelerinin ölü olarak yerde yatmasıydı."

Sindirella'nın gözleri yaşlarla doldu. "Önce okuldaki yerlerini aldım. Sonra prenslerini. Sonra da annelerini. İçimdeki iyiyi nasıl görebilirler ki? Beni bir düşmandan başka ne olarak görebilirler ki?" dedi sert bir sesle. "Haberim olmadan prensim ikisini de öldürene kadar yıllarca bana komplo kurdular. Ne yaptığını öğrendiğimde de onu sonsuza kadar terk ettim. Çünkü üvey kardeşlerim orada bir sonraki sabaha kadar kalıp tacımdan onlar için vazgeçeceğimi bilmiyorlardı. Çünkü onlar benim Sonsuz Mutluluğumdum. Bir oğlanın asla olamayacağı kadar. Ve onların böyle kalmaları için benim hayatımın sonuna dek yalnız kalmam gerekseydi... kıldım. Ama artık çok geç."

Üzüntüden mahvolmuş bir halde Agatha'ya baktı. "İşte bu yüzden asayı Sophie'nin başına dayayıp istediğini yaptırmak için

onu tehdit etmeni söyledim. Masalım bana bunu öğretti. Koca bir kabadayı olup istediğini elde etmen gerekebilir çünkü en sonunda sevgi hiçbir anlam ifade etmiyor, hele ki bir oğlan araya girip her şeyi sonsuza dek mahvedince..." Hiçkunklara boğulmuştu.

"Ah, Ella," diye fısıldadı Agatha; yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

"Bu yüzden hiç mutlu değilim," diye ağladı Ella; tavrı artık sert değildi. "Çünkü herkes masalımın iyilik perisi, bir elbise ve bir prens bulmaktan ibaret olduğunu sanıyor aslında ben bunların hiçbirini istemiyordum! Ben sadece üvey kardeşlerimin mutlu olmalarını istedim! En yakın arkadaşlarımla benimle olmalarını istedim!"

Agatha, yaşlı prensesin sırtına dokundu ve sessizce yürürlerken ağlamasına izin verdi.

Sonunda Ella, "Gerçekten Sophie'yi seviyor musun?" diye sordu. "Yaptığı onca şeyden sonra?"

Agatha başını salladı, birdenbire duyguları baskın gelmişti. "Senin üvey kardeşlerini sevdiğin kadar."

Ella durdu, gözlerinde sessiz bir farkındalık belirmişti. "Merlin bizi *bu yüzden* eşleştirdi. Çünkü masalımın gitmesine izin verdim. Çaresizlik ve öfkeye yenik düştüm ve hayatımı ellerimden almasına izin verdim. Ama kendi peri masalını düzelterek benimkini de düzelterek, Agatha. Hâlâ Sophie için savaşılabilirsin. Hâlâ arkadaşın için savaşılabilirsin."

Agatha başını salladı. "Geriye savaşılacak bir Sophie kaldı mı bilmiyorum, Ella."

Akul hocası yanığına dokundu. "Pes edemezsin, Agatha. Daha değil. Dünyaya benim yapamadığımı göster. Sevgi, bir oğlanınkinden daha değerlidir. Sevgi, kan bağından daha değerlidir. Bunu ikimiz için yap."

Agatha, Ella'ya baktı ve ilk defa içindeki karanlık korku bir sıkı demetiyle sarsıldı...

Sonra Sindirella'nın ifadesi değişti.

Agatha döndü ve bütün grubun durup ona ve akul hocasına, sanki bir aslan ile bir tavşan bahçe partisi veriyormuşçasına, ağzları açık baktıklarını gördü.

"Hadi ama! Aprallar yumuşadığını sandılar," diye homurdandı Sindirella.

"Af dilemek için dizlerine kapandığımı söylerim," dedi Agatha.

"Ve sonsuz hizmetini sunduğunu," diye karşılık verdi Sindirella. "Ünümü tamamen mahvetmeden prensinin yanına dön."

Göz kırptı ve poposuna hızlı bir tekme attı, Agatha sendelerken gülümsemekten kendini alıkoymadı ve daha sık özür dileseydi hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşündü.

Stymphalian Ormanı'ndaki Ajanlar

Onlar Stymphalian Ormanı'nın eteklerine ulaşana kadar güneşin azalan parlaklığı doğuydu.

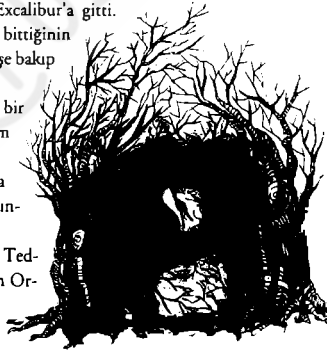
"Güneşin batmasına sadece birkaç saat kaldı," dedi Tedros gergin bir şekilde, orada olduğundan emin olmak istercesine eli Excalibur'a gitti.

"Lance bile işimizin bittiğinin farkındaymış gibi güneşe bakıp duruyor."

"Lance. Onun bile bir lakabı var ama benim yok mu?"

Tedros, Agatha'ya bakış attı. O da karşılığında gülümsedi.

"Komik değil," dedi Tedros, ileride Stymphalian Ormanı'nın girişini göre-

biliyordu. "Bu sefer kaçış yok. Karanlık yaklaşıyor, Agatha. Bu, bizim için Son. Gerçek Son..."

"Biliyorum." Hâlâ Sindirella'nın etkisi altında olan Agatha, Tedros'un elini sıkı. "O yüzden elimizdeki en ufak ışığa var gücümüzle tutunmayı dencelim."

Tedros ona dik dik baktı. "Şimdi mi romantik olmaya karar verdin? Şimdi?"

Agatha gülümsemeyi bıraktı. "Bak, Merlin'in bir planı var, tamam mı? Bir planının olması lazım."

Stymphalian Ormanı'nın kapısına yaklaştıkça önlerindeki diğer çiftler yavaşlamaya başladı. Girişte bir kule kadar uzun iki dev karaağaç duruyordu, gövdeleri birbirlerine doğru eğilmiş, ölü dallar gagası açık, kanat çırpın tüyleri kabarık siyah bir kuğu şeklinde yontulmuştu. Her an saldırarak gibi duruyordu, Agatha altından geçerken Tedros'a daha da sıkı tutunduğunu hissetti.

Korkusunu üstünden attı. "Yani Merlin'den bahsediyoruz. Efsanevi ve masalsı Merlin, kriz anlarında İyiyi asla yüzüstü bırakmayan..."

"Altı gün bizi bırakması, gerçek bir ordu toplamayı unutmaması, silahsızken bizi okul arazisine sürüklemesi, bizi yemek üzere olan iki yüz zombiyi öldürmemiz için tek bir ateş büyüğü bile öğretmemesi dışında."

Agatha yutkundu.

Stymphalian Ormanı en küçük güneş ışığını bile kapayıp göğe uzanan karaağaçlarla o kadar doluydu ki artık hiçbir şey göremiyorlardı. Agatha birinin meşale veya parmak ışığı yakmasını bekledi ama kimse ilk adımı atmadı, sanki ağaçların arasında saklanan şeyi görmektense karanlıkta kalmak daha az korkutucuymuş gibi. Işık kaynağı olmadan on dokuz kahraman,

şapkasındaki parlayan beyaz yıldızlarla önde giden büyücünün arkasında toplandı.

Stymphalian Ormanı'nın derinine gittikçe Orman'ın ötesindeki Gavalton'dan yükselen şenlik ateşinin keskin dumanını daha net koklamaya başladılar. Genç üyeler akıl hocalarını koruma ve Okur Dünyası üstündeki kalkanı tutma görevlerini hatırlayarak akıl hocalarına düşünmeden kalkan oldular. Anadil'in fareleri Anadil, Jack ve Yaban Gülü'nün omuzlarına muhafız gibi yerleştiler. Hester ve Lancelot, Hansel ve Gretel'i çakıllı yoldan geçirdiler. Yuba gece görüşü oldukça iyi olan Beyaz Tavşan'ın yanında kaldı. Dor ve Kırmızı Başlıklı Kız, Hayvanlarla İletişim öğretmenin stymphalian kuşlarını idare etmeyi bilmesi gerektiğinde ısrar ederek Prenses Uma'yı sıkıştırıyorlardı. ("Stymphalianlar hayvan değil, yaratıktır," diye inledi Uma.) Hort paslı bir antrenman kılıcını tutarak Peter Pan ve Tinkerbell'i koruyordu.

Yavaşça gözlerini yukarıya çevirip ağaçlara diktiler. Karanlığa alışınca onları görmeye başladılar: Zayıf, yırtıcı gölgeler korkunç bir sessizlik içinde kara ağaç dallarında duruyor, ses çıkarmıyorlardı.

"Bizi izliyorlar," diye mırıldandı Lancelot.

Merlin aniden durdu, arkasındaki herkesin birbirine çarpıp küfür etmesine ve ayaklarının ezilmesine neden olmuştu. Büyücü ileriye baktı.

"Gretel, neden büyücü durdu..." diye konuşmaya başladı Hansel.

"Şşşt!" diyerek onu susturdu Gretel. "Dinle..."

Agatha da o sırada duydu.

Hafifçe gümbürdeyen ayak sesleri Orman'da yankılanıyordu.

Uzarlarda yanıp sönen yıldızları andıran parlak yeşil ışıklar

karanlığı deliyordu: Önce birkaç tanesi... Sonra bir düzine... Sonra da yüzlercesi karanlığa gömülmeden önce bir anda yandı. Her geçen saniyeyle yanıp sönen ışıklar ayak seslerinin artan sesiyle uyumlu bir şekilde yaklaştı... *Sol, sağ, sol, sağ...* Agatha, ışığın mı ayak seslerini yoksa ayak seslerinin mi ışığı takip ettiğinden emin değildi. Işıklar büyüyüp daha parlaklaşırken uzaktaki ağaçları aydınlatmaya yetecek kadar küçük havai fişeklere benzeyen yeşil patlamalara odaklandı.

Ve onlara doğru gelenlere.

Karanlık Ordu, Scymphalian Ormanı'nda mükemmel bir sırada, ellerinde baltalar, kılıçlar ve mızraklarla ilerliyordu. Başlarının üstünde siyah, zombi perilerden oluşan bir bulut, kuyruklarındaki yeşil ışıkları söndürüp tekrar yakarak yürüyüş ritmi tutuyorlardı. Her yanan ışıkla beraber zaman ileri atlıyormuş gibi ordu gittikçe yaklaşıyordu ve Agatha onların donuk gözlerini, dikişli vücutlarını ve iğrenç yüzlerini görebiliyordu.

Peter Pan ile Tinkerbelle, Kaptan Kanca ve onun kıvrık, çelik hançerini görür görmez bir ağacın arkasına saklandılar. Sindiarella, körtü üvey annesini ve elindeki paslı baltayı görünce Agatha'nın koluna sıkıca tutundu. Jack, sopa tutan devini ve Yaban Gülü'nün elinde hançeriyle gelen perisini görünce Yaban Gülü'nü sıkıca kendine çekti. Hansel ve Gretel, zombi cadıdan kaçmak için grubun en arkasına koştular. Kırmızı Başlıklı Kız ise ağzından salyalar akıtan kurduna bir bakış atınca Dot'un arkasından çıkıp Lancelot'un arkasında sindi.

"Merlin, işte şimdi 'sana bırakıyoruz!' diye seslendi Hort.

Merlin cevap veriyse bile sesi Kötülerin ayak sesleri arasında kaybolmuştu. Agatha, büyücünün parlak şapkasını aradı ama hem Orman çok karanlıktı hem de kahramanlar çok sıkışık duruyorlardı.

"Büyükannemin geceliğini giydiği zamanki gibi," dedi Kırmızı Başlıklı Kız, sadece elli metre uzaklıkta, ön sırada duran kurdun izleyerek. "Beni bir lokmada yemişti. Ama artık yetişkin bir kadınsım. Yani beni önce çiğnemesi lazım..."

"Bir kurdun dişlerini kancaya tercih ederim," dedi Peter Pan endişeli bir şekilde.

"Üvey annemin baltası var!" diye bağırdı Sindirella.

"Sen kazandın," dedi Hansel.

"O üvey annen değil, tamam mı? Bunlar hiçbiri Eski Kötüler değil," diye tersledi onları Hester. "Onlar zombi. Gerçek değiller."

"Bana epey gerçekçi geldiler," diye gürlledi Lancelot, kılıcını çekerek.

Karanlık Ordu gittikçe yaklaşıırken Tedros elleri titreyerek Excalibur'u çıkardı. "Önden gidin Sör Lancelot."

"Bana birden saygı gösterene de bakın!" diye küçümsedi Lancelot. "Bütün haftayı bu savaşı benim yardımım olmadan kazanabileceğini zırvalayan sen!"

"Hayatımın yarısını saçma şeyler söyleyip diğer yarısını bunlar için özür dileyerek geçirdiğimi bilecek kadar beni tanımıyorsun," dedi Tedros. "Lütfen, Lance. Sen yaşamış en iyi şövalyesin. Daha zor savaşlara girdiğin olmuştur... Eminim bu görüldüğü kadar kötü değildir, değil mi?"

Şövalye, Agatha ve diğerlerinin ona aynı umut dolu ifadelerle baktıklarını görebiliyordu.

Lancelot artık yirmi metre ilerideki ellerindeki silahları etrafa savuran iki yüz Kötiye sonra da savunmasız Sonsuz ve Hiçlerden, huysuz yaşlı kahramanlardan ve dünyanın en iyi kılıcına sahip olup onu kullanmakta hâlâ iyi olmayan prensten oluşan ordusuna baktı.

"Göründüğü kadar kötü değil," dedi. *"Daha da kötü."*

Karanlık Ordu, şövalyeden yirmi metre ileride durdu. Kırımızı ve öldürücü bakışları, ağızları dümdüz, cansız birer çizgi olarak kenetlenmiş Kötüler ormanda beklerken periler tamamen aydınlandılar. Kötüler peri ışığının altında silahlarını kaldırıp saldırmak için emir beklediler.

"Sanırım altına kaçırdım," dedi zayıf bir sesle Hansel.

"M-M-Merlin?" diye kekeledi Agatha; gözlerini zombilere dikmişti. "Merlin, ne yapmamız gerektiğini söyle!"

"Söylemesi zor olabilir çünkü Merlin burada değil," dedi Hort.

Herkes etrafa bakındı.

Merlin gitmişti.

Agatha ve Tedros korkuyla birbirlerine tutundular. "Öleceğiz," dediler güçlkle.

Gökyüzünden ani bir rüzgâr indi, yukarı baktıklarında iki gölgenin birbirlerine sarıldıklarını ve ağaçların arasından aşağı süzöldüklerini gördüler.

Önce oğlan yere indi, beyaz saçları kollarında tuttuğu kızın siyah tacı kadar sivriydi. Oğlan porselen tenini ve kaslarını ortaya çıkaran kolsuz siyah bir tişört ve inişli çıkışlı karın kaslarını gösteren düşük belli, uzun binici pantolonu giyiyordu. Kız en az oğlan kadar solgundu, yanakları ve dudakları o kadar renksizdi ki bütün hatlarını gösteren siyah deri tulumuyla oğlandan ayrılan dek Agatha onun mermerden bir heykel olduğunu sandı. Sivri tacının altında altın bir dalga gibi duran saç, damarlarının meydana çıktığı gergin derisi ve soğuk, kötü gülümsemesiyle kız, Agatha'ya doğru geldi.

Agatha etrafındaki peri kuyrukları kadar parlak olan şeytani zümrüt yeşili gözleri gördüğünde onun kim olduğunu anladı.

"Selam tatlım," dedi Sophie.

Agatha boğazının bir mengeneyle kısıldığını, sesinin çıkmadığını hissetti. Görüşü bulanıklaşınca Sophie'ye odaklanamadı, sanki Agatha'nın bütün vücudu o anı reddediyor, bir rüyanın sonunu arıyor gibiydi. Kulaklarındaki şiddetli çınlama dışında hiçbir şey duyamıyordu. Görüşünün kenarları karmaya başladı ve bilincini kaybettiğini biliyordu; bacakları zayıfladı, kalp atışları yavaşladı ve dünya bir karanlığa doğru küçüldü...

Ama karanlığın içinden bir ışık yükseliyordu, tıpkı bir deniz fenerinin ışığı gibi altın sarısıydı; en çok ihtiyaç duyduğu anda parmağından gelen o altın ışık gibi...

Ancak ışık onun parmağından gelmiyordu.

Kötü Kraliçe'den geliyordu.

Yüzük.

Yüzüğü yok etmesini sağla.

Agatha ayağının altındaki kuru odaları, rüzgârlı gece havasını tekrar hissetti, gözleri tekrar odaklanıyordu.

Ve işte, oradaydı. Sophie. Seçtiği çocuk kadar Kötü ve soğuk.

Ama Sophie hâlâ aynıydı.

"Uzak Ormanlı Agatha. Asla prenses olmak istemeyen kız," dedi Sophie. "Ve işte karşımda, başında *tacıyla* duruyor."

Agatha istifini bozmadı. "Kötülerin bir kraliçesi varsa İyilerin de var."

"Benim prensim varsa sen de prens istiyorsun. Tacım varsa sen de bir tane istiyorsun. Seninle ilgili en sevdiğim şey bu, Agatha. Hep bir adım arkamdasın." Sophie, peri ışığı altında terremiz duran Rafal'a bakmadan önce bakımsız, korkmuş Tedros'a dikti gözlerini. "Ben *daha iyisini* yapana kadar."

Tedros, Agatha'nın elini tuttu ve Sophie'ye kaşlarını çatı.

"Ona mı daha iyi diyorsun? Bir şeytana mı? Bir iblise mi?"

"Ah, Teddy. Bu kadar saydam olma," dedi Sophie. "İstersen sana kâğıttan bir taç yapabiliriz. Daha bir adam olmamış oğlana. Daha kral olmamış prense."

Tedros kıpırmızı kesildi. "Kendi tacına hayranlıkla bakmakla o kadar meşgul olmalısın ki ordunun yarısının olmadığını fark etmemişsin!" diye alay etti, korkutucu olmaya çalışıyordu. "Ne oldu, onları yolda mı kaybettin?"

Keskin bir gülüş yankılandı ve Rafal öne atıldı. "Eminim ki kraliçem size tam güç saldırmamızı tercih ederci küçük prens. Aruk tacını taktığına göre, onunla karşılaşıldığında daha yumuşak görünüyor olmalıyım. Ama öğrencilerimiz Kötünün kıymetli geleceğini temsil ediyor. Kötünün eskileri sizi harika bir şekilde yok edebilecekken onların hiçbirini riske atmam."

Agatha, Karanlık Ordu'ya attığı bakışları takip etti; dişlerini gıcırdatıyor, efendilerinin işareti için sabırsızlanıyorlardı. Kötülük Okulu'nda tıkalı kalmış Reena, Chaddick, Ravan ve diğer bütün tanıdığı öğrencileri düşündü. Bir gün Rafal, upkısı savaşta susayan bu ölü olmayan katiller gibi onların da kötü kalpli ve acımasız olduklarından emin olacaktı.

Ama Agatha, Kiko'yu hatırladı... Herkesin mutluluğu ve aşkı bulmasını isteyen sevimli, tatlı yüzlü Kiko'yu... Ona yapılanlara rağmen asla Kötü olamayacak olan Kiko'yu.

"Kötülerin asla geleceği olmayacak," dedi Agatha, nazik Kötü arkadaşını düşünerek. "İyi olmak isteyenler olduğu sürece olmayacak."

"Kimse benden daha fazla İyi olmak istemedi Aggie," dedi Sophie. "Ama Kötü bir kalbi ne kadar İyi yapmaya çalışırsan çalış, olmaz. Sen de bunu biliyorsun yoksa kıymetli prensinle bana bir şans daha vermezdin. Kendimi küçük düşüreceğimi

çok iyi biliyordun.” Sophie’nin göz bebekleri parıltıdadı. “Ama iyi bir kalbi Kötü yapmak... O, çocuk oyuncu Aggie. Çünkü iyi kalpler, bir Kötünün parçalaması için en yumuşak, zayıf noktalarıdır. Arkadaşın Kiko’ya sor, onu dün gece ağlayıp ‘en yakın arkadaş’ Agatha’yla konuşmak isterken duydum. Okuldayken epey popülerdin, değil mi tatlım? Ne yazık ki ‘en yakın arkadaşın’ daha fazla konuşamayacak. Kötülük eğitimi devam edip biçim değiştirmesi tamamlanınca iyi bir şeytani kaz olacak.”

“Ne derler bilirsin,” dedi Rafal sırtarak. “Sonunda yılbaşı yemeği varsa en saf iyi bile harika bir Kötü olabilir.”

İkisi kus kus güldü.

Kahkahalarındaki neşeyle sarsılan Agatha gerilmişti. Hayaletleri andıran ciltleri, buz mavisi damarları ve keskin elmacık kemikleriyle artık birbirlerine çok benziyorlardı.

“Ortada ne kaz ne de Noel yemeği olacak,” diye bağırdı Tedros. “Çünkü bu savaşta biz kazanacağız.”

“Öyle mi?” diye alay etti Rafal. “Heybetli On Dokuz Birliğinizle mi? Görünüşe göre büyücünüzü kaybetmişsiniz, gerçi davanız için o kadar çok toplanan var ki takip etmesi çok güç. Bak şimdi, kalkanı kırmak için gerekli olan o kahramanı nasıl öldüreceğim?” Ağaçların arasına sıkışmış az sayıdaki grubu taredi; korkudan sinen sekiz ünlü eski kahraman, dört genç dönek Hiç, uyuşuk beyaz bir tavşan, göbekli yeşil bir peri, bir tane hayvan dili öğretmeni ve çelimsiz bir cüce... Onların ardından gözleri, elinde kılıcıyla bu dört genç arasındaki konuşmayı yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle izleyen Lancelot’un üzerinde durdu.

Rafal’ın gülümsemesi karardı. “Bir *pürüz*.”

“Sen de kimsin?” diye gürlledi Lancelot, kar beyazı saçlı öğrenci gözlerini kısarak baktı. “Okul Müdürü ne zaman gelecek?”

“Okul Müdürü o!” diye tısladı Hort. “Sana gençleştiğini söylemiştim!”

Lancelot’un gözleri şok içinde açıldı. “Yüce Tanrım, niye kimse baştan söylemedi?”

Bir anda öne fırladı, kılıcını bir savaş baltası gibi savurarak Rafal’ın kafasına indirdi. Savunmasız yakalanan genç Okul Müdürü ellerini kaldırmakta gecikmişti. Sophie şaşkın bir çığlık attı.

Kılıç, Rafal’ın alnını yardı ve kafatasını ikiye ayırdı.

Kötüler donakalmıştı. Kahramanlara nefeslerini tutuyorlardı. Stymphalian Ormanı bir ceset kadar sessizdi.

Lancelot bu kadar kolay olmasına şaşırılmıştı, kibirli bir gülüş atmadan önce kulağını kaşdı. “Vay canına! Şunu gördün mü oğlum? Tek bir vuruşta herif bitti! Okul Müdürü öldü. Masal kitabı kapandı. Parlak günışığımız nerede...”

Gülüşü yok oldu.

Rafal elinde kılıç, yüzünde küstah bir gülümsemeyle hâlâ orada duruyordu. Genç Okul Müdürü kabzayı tutup kılıcı kafatasından çıkarmadan önce kılıcın etrafındaki kan yavaşça yaya döndü. Başındaki yara kapanıp taze, genç bir cilde dönüştü ve Rafal kılıcın çelik kenarındaki kanı çıplak avucuyla silerken gözlerini Lancelot’tan ayırmadı.

Sophie gerçek aşkını canlı tutan parmağındaki altın yüzüğü okşarken sırtıyordu.

“Görünüşe göre dostumuz kılıcını yanlış bir yere koymuş,” dedi genç Okul Müdürü.

“Hatırladığımı kadarıyla başkalarının işine burnunu sokma gibi bir alışkanlığı vardı,” dedi Sophie. “Özellikle de benim.”

“O zaman silahını ona geri veren sen olmak ister misin?” diye sordu Rafal.

Sophie kılıcı kabzasından tuttu. "Benim için bir şereftir."

Yavaşça soğuk gözlerini Lancelot'a çevirdi, parmak uçları pembeydi. "Onu hiç sevmemiştim zaten."

Ateşini, şövalyenin kılıcına yöneltti ve onu Orman'ın karşısına bir mermi gibi fırlattı.

Lancelot'un nefes almaya bile zamanı olmamıştı. Kılıç koldan geçip bir ağaç gövdesine saplanmadan önce derisini ve dokularını kopardı. Şövalye bir aslan gibi acısından kükredti, bir parça et gibi karaağaca saplandı.

Sophie, Rafal'a sokuldu. "Pürtüz ortadan kalktı."

Agatha ve Tedros ölü gibi bembeyaz kesilmişlerdi. Diğer kahramanlar ağaçların arkasına sinip, en güçlü savaşçıların inleyip titremesini ve kendi silahıyla etkisiz hale getirilmesini izlediler.

Rafal, Sophie'nin yanağını okşadı. "Dediğim gibi, kraliçem yumuşak görünmeme neden oluyor."

Agatha, Sophie'nin yüzündeki karanlık zevki ve göz bebeklerindeki yeşil, kedi gibi parlaklığı görebiliyordu. Birden arkadaşının yüzüğü yok etmesini sağlama umutları ahmakça ve safca geldi. Merlin onu uyarmıştı: Sonsuza Mutluluğa giden yol kolay olmayacaktı. Çünkü Sophie'nin yüzüğü yok etmesini sağlamak için diyecek bir şeyi yoktu... Söyleyeceği hiçbir şey onu iyiliğe döndürmezdi...

Çünkü Sophie'nin içinde artık iyilik yoktu.

Lancelot, Tedros'a, "Bana yardım et evlat," diye bağırırdı. "Beni şundan kurtarı!"

Tedros hareket etmedi.

Agatha, onun ağaca saplı duran Lancelot'u izlediğini görebiliyordu. Kılıç, şövalyenin omzuna saplanmış, hayati organlarından uzakta, yaranın kanamasını engelliyordu. Lancelot orada kaldığı sürece inanılmaz bir acı çekecekti ama güvende olacaktı.

Çünkü Tedros, Lancelot'u ağaçtan kurtardığında Lance, Rafal için tekrar atığa geçecek ve o anda ölecekti. Kötüler birden fazla kez merhamet göstermezlerdi. Burada Tedros'a ne olursa olsun, iyiliğin kazanması için kendisi olsa bile neyi feda etmesi gerekiyorsa gereksin, bir şeyden emin olacaktı: Lancelot annesine canlı dönecekti.

Şövalye, Tedros'un yüzündeki değişimi gördü. "Tedros, hayır! Onlarla tek başına savaşma!"

Ama prens elini tutmakta olan Agatha'ya bakıyordu. Agatha dişlerini sıkarak ona Kötülükle tek başına savaşamayacağını sessizce söylüyordu.

O, Agatha'yla beraber savaşabilirdi.

"Tedros... lütfen!" diye yalvardı Lancelot.

Prensin korkusu bir çelik gibi sertleşti. Agatha'yla el ele, Sophie ve Rafal'a doğru döndü; korkmuş ve gergin çocuk gitmişti.

Rafal eğleniyor gibiydi. "Bunun o eski masal kitaplarından olduğunu sanıyorlar kraliçem. El ele tutuş, aşkın için savaş ve her şey iyilerin istediği gibi olsun..."

"En azından Kötülük onurlu bir şekilde sever," diye alay etti Sophie, birleşmiş ellerine bakıyordu. "İkiniz kimsenin bozulduğunu anlamaması için kremayla kaplanan pastalar gibisiniz."

Agatha sakın duruşunu bırakmıştı. "Senin olması için elinden gelen her şeyi denediğin kek, hatırladın mı?"

"Evet, denedim. Senin yüzünden," diye cevap verdi Sophie soğuk bir şekilde. Tedros'a gülümsedi. "Sadece tadı güzel değildi."

"Sen bir cadıydın," diye tısladı Tedros. "Önceki siğilli, kel halinden daha da çirkin bir cadıydın. Kendin kadar boş bir ucube-ruh yerine kara deliği olan birisini- bulduğun için şanslısın."

Sesindeki zehir Sophie'yi şaşırtmıştı. Tekrar solmadan önce

yanakları kızardı. "Ama birbirimizi sen ve prensesin gibi seviyoruz Tedros. Söyleyeceğin hiçbir şey Rafal'ı daha az sevmeme neden olamaz. Söyleyeceğin hiçbir şey Mutlu Sonumuzu bozamaz."

Rafal'a sıkıca sokuldu, o da Sophie'nin başını nazikçe öptü.

"Tabii sizi bir arada tutan sevgi değil de nefretse," dedi Agatha; onları izliyordu. "Ve nefret asla kazanamaz."

"Asla kazanamaz mı?" Rafal tek kaşını kaldırdı. "Sadık büyücünüz ordumuzu gördüğü anda bir çocuk gibi kaçtı. Güvenilir şövalyeniz daha da işe yaramaz olduğunu kanıtladı. Siz hâlâ bize karşı bir şansınız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sophie, Agatha'ya sertçe baktı, öfkesi artıyordu. "İyiliğin sorununu da bu, değil mi? Umuda ve inanca inanmanı söyler, bunlar hayal olsalar bile. Kötülük gerçeğe inanmanı söyler, ne kadar korksan da gözlerinin içine bakan gerçeğe. Sizin için de bazı gerçekler var. Başından beri Rafal'la ilgili hayaller kuruyordum. Başından beri doğru okuldaydım. Başka biri olmaya çalışmaktansa kendimle mutlu olabilirdim. Ve başta bunu kabullenseydim arkadaşın olmayı asla denemezdim. Yüzümde kocaman bir gülümseme ve sepet dolusu kurabiyeyle kapına gelmemin nedeni Okul Müdürü'nü iyi olduğuma ikna etmek içindi. Seni kullanıyordum Agatha. Sen istediğimi elde etmem için İyilik Belgemdin. Senin prensine yaklaşmak için beni kullanman gibi. O yüzden orada durup Rafal'la aramızdaki sevgi olmadığını söyleme. Seninle aramızdaki sevgi değildi. Çünkü o başından beri bir yalandı."

Agatha'nın duyabildiği tek şey nefes alış verişinin sesiydi. Sophie'nin gözleri onunkileri yakıp kavuran ateş toprakları gibiydi.

"Ama senin tarafında umut ve inanç var, asla yenilmeyen silahlar," dedi Sophie, ıgneleyici bir biçimde. "Bizim tarafımızdaysa baltalar, ordular ve gençlik var."

"Bizde sadece bunlar mı var kraliçem?" dedi Rafal şakacı bir şekilde.

Sophie yüzünü okudu. "Nasıl unutabilirim?"

Pespeembe parmak ucunu gökyüzüne doğrulttu, büyücü bulutunu ağaçların daha yukarısına yönlendirerek Orman'ı yukarıdan aydınlattı.

Binlerce kemikli ve etsiz stymphalian, gözleri olmayan oyuklarla dallardan hırladılar, efendileri ve yeni kraliçelerinin görünüşü karşısında tiz çığlıklar atarak öttüler.

Agatha ve kahramanlar, korkunç çığlıklara karşı kulaklarını tıkadılar. Diğer yandan Rafal güzel bir müzik dinlemiş gibi kuşlarla beraber mırıldandı.

"İstedikleri kadar çığlık atsınlar," diye bağırdı Tedros, sese dayanmaya çalışıyordu. "Stymphalianlar iyilere saldırmaz. Onları sadece Kötülere saldırmaları için eğitmiştin."

Rafal kahlaka atmamaya çalıştı. "Baban bir öğrenciyken onun en çok sevdiğim tarafı kendini olduğundan fazla görmemesiydi. Bir kuş kadar beyni olduğunu bilirdi, o yüzden güzel suratını kullanırdı."

Tedros kıpkırmızı kesildi, sinirlenmiş gibi duruyordu.

"Arthur'dan daha az beynin olmasına rağmen sen, o seçkin kafanın içinde bir şeyler olduğuna kendini ikna etmişsin," diye mırıldandı Rafal. "Annene çekmiş olmalısın. Hep her şeyi bildiğini sanırdı."

"Seni kim doğurduysa, aynı kandan geldiğini bilseydi kendini o anda öldürürdü!" diye cevap verdi Tedros. "Ben annemin oğlu olduğum için gurur duyuyorum."

Rafal'ın bakışı onu iliklerine kadar dondurdu. "Bu akşamdan sonra bir oğlu olmayacak."

Agatha, Tedros'un gerildiğini hissetti.

Rafal, "*Symphalianlara* gelince... Onlar gerçekten de sadece Kötülere saldırmak için eğitildiler," diyerek prene kötü kötü baktı. "Ama Ormanlar artık senin bildiğin Ormanlar gibi değil, küçük prens. Eskiden İyi, Mutlu Sonların yanında olurdu. Eskiden İyi, gerçek sevgi öpücüğünün yanında olurdu. Eskiden İyi, Sonsuzların savaştığı şeyin yanında olurdu. Ama artık bunların hepsi Kötülerin tarafında. Kötü, *yeni* İyi oldu."

Yüzünde kötü bir gülümsemeyle ellerini symphalianlara kaldırdı. "Bu da demek oluyor ki... İyi artık Yeni Kötü."

Genç Okul Müdürü dişlerini çıkardı. "ÖLDÜRÜN ONLARI!"

Karanlık Ordu kana susamış bir halde kükredti ve kahramanlara doğru atıldı...

Rafal elini kaldırdı ve ordu olduğu yerde durdu.

Rafal hâlâ yerlerinden hareket etmeyen symphalian kuşlarına bakıyordu. Artık bağırıyorlardı da.

"Öldürün onları dedim," diye kükredti Rafal.

Kuşlar kıpırdamadı.

Orman sessizdi.

"Heeey! Bu taraftayım!" Bir ses yükseldi.

Rafal yavaşça bakışlarını karaağacın üstünde, bir symphalian kuşunun sırtında duran Merlin'e çevirdi. "Ne yazık ki Kötü, yeni İyi değil evlat. Sonsuzlar ve Hiçler, İyinin tarafında olduğu sürece değil."

Orman'daki her ağacın tepesinde gölgeler, ellerindeki ok ve yaylarla ağaç gövdelerinin arkasından çıkıp dallara atladılar. Bir el hareketiyle Merlin bütün okların ucunu alevle donattı ve okların yüzleri aydınlandı.

Karanlık Ordu'ya doğrulttukları yanan oklarıyla sınıf arkadaşları Chaddick, Mona, Arachne, Vex, Recna, Millicent, Ravan ve kaz tüyleriyle kaplı vücudunun aksine gülümseyen Kiko

ile iki yüze yakın Sonsuz ve Hiçleri görünce Agatha ve Tedros'un beti benzi attı.

"Tekrar işedim," dedi Hansel, ağzıları açık bakan Birlik Üyeleri'nin yanında.

Sophie bembeyaz kesilmişti. En az onun kadar şaşkın olan Rafal'a baktı. "İmkânsız..." diye nefes aldı Rafal.

"Öğretmenlerle beraber o-o-okuldardı..." diye kekeleydi Sophie. "Leydi Lesso onları içeri kapamıştı."

"Son hafta her derste yaptığı gibi öğrencileri sınıfta iyilik için savaşmaya hazırladığı gibi," dedi Merlin neşeyle. "Bunu biliyorum, canım. Eski Kötüler uyurken orada Leydi Lesso'yla ders anlatıyordum. Uyku büyüsi tabii ki benim eserimdi. Arkadaşlarının sana söyleyeceği gibi okul kapısının dışındaki dikenli ağaçlardan tut da Gökselis'ime gelen ziyaretçileri veya sadist zombi alayı gibi şeyleri uyutmak uzmanlık alanımdır. Ve sen de aptal savaş eğitimlerin için Leydi Lesso'nun onlara kara büyü öğrettiğini sandın! (Bu arada eski kütüphane kitaplarında büyüleri bulan kişi, o sırada reviri yöneten Beatrix'di.) Ama sen şüphelenip Dekan'ın odasını ziyaret ettiğinde bu, Leydi Lesso'nun öğrettiklerini saklamak için iyi bir kamuflaj oldu. Tabii Lesso sana yalan söylemedi, öğrencilerin Eski Kötülerle savaşmasına yardım ediyordu. Ancak onları senin amaçsız sınıf kavgalarından daha büyük bir savaşa hazırlıyordu. Bu arada sen oradayken ben masanın altında saklanıp burnumu çekmemeye çalışıyordum. Ekşi eriklere çok kötü alerjim var da."

Sophie nefes alamıyordu. "Sen... Seni duymuştum..."

Agatha ve Tedros da en az onun kadar afallamışlardı. Agatha, *Merlin bu yüzden bütün hafta yoktu, diye düşündü. Bahsettiği eski dostu oydu...*

Hester, Anadil ve Dot onun gerçek ajanları değillerdi.

"Leydi Lesso'ydu," dedi Sophie, durumun farkına vararak. "Başından beri ajan oydu."

"Ben ona ihtiyaç duyana kadar Kötülerin en koyu şampiyonunu ve senin sadık akıl hocan rolünü oynadı. Senin Kötülere dönmen ve Orman'ın kararmasıyla zaman gelmişti," dedi Merlin.

"Beceriksiz, yaşlı bir dekanın kaderinizi değiştirebileceğini sanıyorsan sen bir aptalsın demektir, yaşlı adam," diye dalga geçti Rafal.

"Leydi Lesso'nun Kötülerin en büyük dekanı olduğunu düşünürsek, memnuniyetle aptal olurum," dedi büyücü. "Çünkü o bile Kötünün İyi olmadan var olamayacağını, ikisinin arasında sürekli bir gerginlik olduğunu ve doğanın dengesi sonucunda birbirlerini düzelterek tekrar tanımladıklarını biliyor. İyiyi ortadan kaldırmaya çalışırsan sadece dengeyi İyiliğin yararına çevirmiş olursun. Bu da demek olur ki çabalarınıza karşın Kötüyü yeni İyi yapmadınız... Kötüyü en az kendisi kadar eski yaptınız."

Büyücü, Rafal'a gülümsedi. "Görünüşe göre stymphalianları da çok iyi eğitmişsin."

Kulakları sağır eden bir kurt ısılgı çaldı, yükselen iki yüz sa-vaş narasıyla öğrenciler kuşların üstüne bindiler ve kuşları dalışa geçirirlerken Eski Kötülere alevli oklar attılar.

Oklar hedeflerin içinden geçti, zombileri ateşe verdi.

Chaddick, stymphalian kuşunu Karanlık Ordu'nun üstüne uçurarak üç gulyabaniyi tek okla parçaladı. Beatrix, Pamuk Prenses'in cadısının boynunu bir okla yakmadan önce havada takla attı. Arachne dönerek dalışa geçti ve tek gözlü bir devi tam gözünden vurdu.

Agatha tamamen şok olmuş bir şekilde bir Hiç ordusunun

zombi kafalarını ok yağmuruna tutmalarını izledi. Ne stymphalian uçurma ne de okçuluk okulda öğretiliyordu. Nasıl oldu da Brone, Mona veya Millicent gibi sakar öğrenciler bir haftada kuş uçuran, silah kullanan savaşçılar haline gelmişlerdi?

Agatha, Kiko'nun belli bir yöne gitmeden vahşice uçtuğunu, elini yaya koyarak hedeften metrelerce uzağa ok attığını gördüğünde neler olduğunu anladı. Orman devinin boğazını yırtıp onu ateşe vermeden önce birdenbire Kiko'nun kuşu büyülü bir biçimde uçtu ve oku hedefe döndü.

Agatha yavaşça yukarı baktığında Merlin'in ağacın tepesinde ellerini orkestra şefi gibi hareket ettirerek Sonsuz-Hiç ordusunun stymphalianları ve oklarını bir büyücünün dokunuşuyla yönettiğini gördü. Başından beri '*Bana bırakın,*' diyerek ısrar etmişti. Okul Müdürü kendi kontrol ettiği bir ordu getirebiliyorsa Merlin de getirebilirdi.

Kollarını bir kez daha oynattı ve dört insansız, ağızlarında yay ve ateşli oklarla stymphalian kuşu yere doğru inişe geçti. Hester, Anadil, Dot ve Hort'u sırtlarına aldılar, onlar da hemen zombilere hedef almaya ve okları atmaya başladılar.

"Keşke babam beni görebilseydi..." diye neşelendi Dot, kafasız bir atlıyı göğsünden vurmuştu.

"Neden İyi için savaştığımızı sorardı," diye homurdandı Anadil, iki Harpia'yı öldürürken.

"Hep oyunbozanlık ediyorsun, Ani," dedi Hester; o ok atarken, yarattığı da ağızdan ateşler çıkarak zombileri oldukları yerde yakıyordu.

Hort, hayretler içinde, "İyilerin hep kazanmasına şaşmamalı," dedi; üstlerinde uçan Merlin'in cadıların atışlarını düzeltmesini izliyordu. "Siz hile yapıyorsunuz!"

Büyücünün İyilik ordusunu, yani ordunun çoğunu kont-

rol ettiğini bilen Agatha bir anlığına rahatladığını hissetti. Eski kahramanlar savaşa katılmaya çalışıyorlar ama içlerinden birinin ölümünün Okurların kalkanını kuracağını bilen Prenses Uma, Yuba, Beyaz Tavşan ve Tinkerbell tarafından ağaçların yanında tutuluyorlardı. Bu sırada Lancelot, büyücüye onu ağaçtan kurtarması için bağırdı ama Merlin ordusunu yönetmekle o kadar meşguldü ki elini şövalyeye doğru salladı ve yanlışlıkla kılıcın yanmasına neden oldu. Lancelot acı içinde bağırırken Agatha ona doğru döndü ama olduğu yerde kaldı.

Tedros.

Tedros neredeydi?

Elinde Excalibur'la, arkası dönük Rafal'a doğru giderken onu gördü. Tedros kılıcı kaldırırken Agatha çılgın attı.

Rafal tam zamanında dönüp Tedros'un kılıcıyla zar zor yönünü değiştirdiği siyah renkli parlak bir bomba attı.

"Hep düşüncesizce davranıyorsun küçük prens," diye alay etti genç Okul Müdürü. "Şimdi de kendini öldürülemeyen biriyle savaşa soktun."

"İşim bittiğinde o kadar küçük parçalara ayrılacaksın ki kendini birleştirmeni görmek istiyorum!" diye kükredi Tedros.

İkisi acımasızca çarpışıyordu, Rafal daha fazla ölüm büyüü atıp Tedros onları püskürtürken Agatha prensinin kaybetmeye başladığını görebiliyordu. Okul Müdürü o kadar hızlı büyü atıp ağaçları büyük bir güçle patlatıyordu ki Tedros canlı canlı yanmamak için kütüklerin arkasında saklanıyordu.

Agatha nefes alamıyordu. Prensi ölecekti. Ona yardım etmesi gerekiyordu! Ama nasıl? Okul Müdürü yenilmezdi. Tedros'u kurtarmanın bir yolu yoktu, şey dışında...

Yüzük.

Aceleyle etrafa baktı, öfkeden kupkürümü kesilip stymphali-

anlara büyüler atan ve onları sürücülerıyla beraber yere düşüren Sophie'yi gördü. Sophie bir şey hissetti ve dönüp Agatha'nın ona baktığını görmeden önce kaskını kesildi. Parmağındaki yüzüğe bakıyordu ve kararlı görünüyordu. İki arkadaş yavaşça göz göze geldiler.

Sophie, Orman'a doğru koşmaya başladı.

Agatha, onu kovalamaya yeltenmişti ki Tedros'un acıyla inlediğini duydu. Döndüğünde onun yanan cesetlerin arasından emekleyerek geçtiğini, Rafal'ın büyülerinden kaçarken yanan kolunu tuttuğunu gördü.

Symphalian kuşlarını yumruğuyla düşüren Jack'in devi ve silahını savurarak öğrencileri yere indiren Kaptan Kanca sayesinde Karanlık Ordu toparlanmaya başlamıştı. Merlin'in hareketleri gittikçe kontrolden çıkıyordu ve peri tozu treninin kontrolünü kaybettiğinde yüzünde oluşan endişeli ifadeden vardı.

Agatha, Tedros'a döndü ve Okul Müdürü ona doğru yaklaşırken bir symphalian cesedini kalkan olarak kullandığını gördü. Agatha taş kesilmiş bir halde diğer tarafa döndü ve Sophie'nin gittikçe uzaklaştığını gördü.

Ya Tedros'a yardım etmeye gidecekti ya da yüzüğün peşinden koşacaktı.

Doğuda güneşin parlaklığının azaldığını gördü. Pek zaman kalmamıştı.

"Beni kurtar!" Lancelot'un sesi kaosu deldi. "Çocuk ben olmadan ölecek!"

Agatha'nın gözleri ağaca saplı duran Lancelot'a döndü. Şövalye kanla kaplıydı, saçları bir canavarınkî gibi dağılmıştı, yüzü ise ilkel bir öfkeyle kaplıydı.

"Ben savaşırım," diye ona hırladı. "Sen onun peşinden git."

Agatha tartışmaya gerek olmadığını biliyordu. Bir anda ya-

nan vücutların arasından geçti ve kılıcı şövalyenin omzundan çıkardı.

Lancelot acı ve rahatlık içinde bağırdıktan sonra sendeledi ve kılıcı onun elinden aldı.

"Onu buraya getir!" Hızlı hızlı nefes alıp Agatha'nın kolunu sertçe sıktı.

"Ama Tedros... Ona ne olacak?"

"Döndüğünde yüzüğü yok etmeye hazır bir şekilde elinde Excalibur'la sağ salım burada olacak. Söz veriyorum Agatha: Onu güvende tutacağım. Ama Sophie'yi geri getirmen gerekiyor," diye üsteledi Lancelot. "Beni yüzüstü bırakmazsan ben de seni bırakmam. Anladın mı?"

Agatha nefes nefese bir şekilde başını salladı.

Lancelot onu ittirdi. Agatha, Sophie'nin arkasından ağaçların arasına daldı. Omzunun üstünden elinde kırık bir symphalian kemigiyle Rafal'ın ölüm büyülerini püskürtmeye çalışan Tedros'u gördü. Lancelot ve peşinden gelen bir grup eski kahraman onlara doğru koşuyordu.

"Savaşacak mıyız yoksa saklanacak mıyız!" diye bağırdı Lancelot.

"*Savaşacağız!*" diye kükredi Birlik.

İyinin hayatta kalması için son ve tek umut olan Agatha savaştan kaçarken, onlar Lancelot'u savaşa doğru takip ettiler.

Kötülüğün Anlamı

Siyah perilerin ışığı ve okların alevleri yolunu aydınlatırken Agatha, doğuya, Stymphalian Ormanı'nın kenarına doğru koşmakta olan Sophie'nin arkasından fırladı. Sophie en az 30 metre öndeydi; uzaklaştıkça İyilik-Kötülük savaşından gelen ışıklar da kayboluyordu. Çok geçmeden, siyah deri tulumu içinde Sophie, karanlıkta tökezleyerek ormandan çıkış yolunu aramaya başlamıştı.

"Bekle!" diye bağırdı Agatha; artık onu göremiyordu. Eğer Sophie'yi şimdi kaybederse onu gün batımından önce bulmasına imkân yoktu. "Sophie..."

Kafasına doğru son sürat bir pembe bir ışık patlaması geldi. Agatha patlamadan tam zamanında sakındı. Kafasını kaldırdığında Sophie'nin ileride hızla koştuğunu gördü.

Nereye gidiyor? diye düşündü Agatha, parmağının ısıltısını fener gibi önüne tutarken.

O sırada, tepesindeki çıplak ağaç dallarının arasından onu gördü: iki okulun şato silüetini.

Agatha aniden durdu.

Sophie, Kötülük Kraliçesi'ydi. Diğer öğretmenler gibi, okul kapısını açıp kapatabiliyordu. Bu da şu demek oluyordu ki şayet Agatha onu yakalamadan içeri girse, Sophie kapıları kapatabilirdi.

İkisi de ormandan kurtulup Stymphalian Ormanı'nı, İyilik ve Kötülük Okulu'ndan ayıran mor, dev dikenli ağaçların oluşturduğu koruya çıktıklarında Agatha, arayı kapatmak için ileri atıldı. Ölümcül keskinlikteki dikenler sanki derin bir uykudan kalkmışçasına uyusuk hareketlerle kıpırdandılar. Agatha, dikenler onu fark etmeden önce sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. İleride, Sophie okul kapısına yaklaşıyordu. Agatha birden onu görememeye başladı çünkü dikenler, sanki tepeden sarkıtlar düşüymüş gibi önüne saplanıyorlardı.

"Sophie!"

Agatha, engellerin üstünden atlayıp dikenlerden kaçınırken, saplanan dikenlerin açtığı çukurların etkisiyle yerin çökmeye başladığını hissetti. Bir diken soldan fırlayınca hemen altından kaydı fakat sağdan gelen dikenin, kolunda yara açmasına engel olamadı. Agatha acıya dayandı ve el yordamıyla ilerlemeye de-

vam etti. Kapılar sihirli bir şekilde açılıp o geçtiği anda kapanır-ken, gözleri Sophie'nin üzerineydi. Agatha kapıya doğru kaydı ancak yetişemeyeceğini biliyordu. Kapı çok hızlı kapanıyordu.

Arkasına baktı ve başka bir dikenin bir dalga gibi üstüne geldiğini gördü; onu kapanan kapıya saptamak üzereydi.

Son bir kozu kalmıştı.

Agatha nefesini tutarak dikene doğru döndü. Tam kalbine girecekken kenara çekildi ve adeta bahsız bir Tarzan gibi dikenin üstüne atladı. Diken gafil avlandı ve okul kapısının üstüne yükseldi. Agatha, dikenin derimsi mor gövdesine hayatı buna bağlamışçasına yapıştı. Aşağıya, kapının sivri uçlu parmaklıklarına bakarken bacakları havada sallanıyordu. Diken havada kıvrıldı ve daha da yükseldi, onu üzerinden atmak üzereydi. Bu son şansıydı.

Agatha, tırnaklarını gövdeye geçirdi, hız kazanmak için ayaklarıyla kendini itti. Kapının üstünden geçtikten sonra dikenden atladı ve bir çam çalılığına, tam da kuyruk sokumunun üstüne sert bir iniş yapmadan önce kafasını korudu. Hayatta olmaya dair duyduğu her türlü sevinç ve gurur, sırtındaki ağrıyla silindi. Sophie'yi takip etmeye devam etmek için ağır hareketlerle tekrar ayağa kalktı.

Sonra da olduğu yerde donakaldı.

Sophie, Yarı Yol Koyu'nun kıyısından ona dik dik bakıyordu.

Agatha'nın hareket etmesine kalmadan pembe bir büyü göğsüne çarptı ve onu yere yaptırdı.

En yakın arkadaşının, ona çok büyüyle saldırmasının şaşkınlığı yerini şiddetli bir ağrıya bıraktı. Sanki bir fil üstünden geçmiş ya da bir kuyruklu yıldız göğsünü parçalamış gibi hissediyordu. Bir anlığına kim olduğunu, orasının neresi olduğunu

unuttu. Tek düşünebildiği şey havaydı ve onu nasıl içine çekebileceği; akciğerleri felç olmuş, nefeslerini reddediyordu. Ağzından nefes almaya çalıştı ama kulakları o kadar tiz bir şekilde çınlıyordu ki dişlerini sıkıp gözlerini kapadı, bitmesini bekliyordu. Felç edici bir mide bulantısıyla birlikte sadece daha da gürültülü hale geldi. Her saniye başka bir sürprizi beraberinde getiriyordu, tıpkı bir korku evi gibi, ta ki en büyük ve en aşikâr sorunu fark edene kadar: Hareket edemiyordu.

Arkasında ne olduğunu görebilmek için gözlerini açmayı denedi; kafası baltayla yarılmış gibi hissediyordu. Görüşü tepe taklak ve zayıftı; sulanan gözleri yüzünden loş, bulanık bir sisten başka bir şey göremiyordu. Bu titrek karanlıkta seçebildiği tek şey, Yarı Yol Koyu'ndaki yeşil bir bulanıklıktı.

Ve onun içinden eski Kötülük şatosuna doğru koşan baş aşağı, siyah bir gölge.

Agatha, kalbinin, kaslarına kan pompalayabilmek için çırpındığını hissedebiliyordu. Sophie... Sophie'yi takip etmeliydi...

Fakat hâlâ çamura çakılmış durumdaydı.

Şok büyüleri ne kadar sürüyordu?

Son iki imtihanda ve Yuba'nın sınıfında bundan kolayca kurtulan öğrenciler görmüştü. Bu yüzden öğretmenler hiç karışıt büyüü öğretmiyorlardı: şok o kadar zararsızdı ki en saldırgan birinci sınıf öğrencileri bile onunla bir hasara sebep olamazdı. Peki, Sophie ne yapmıştı da bu büyü bu kadar tehlikeli ve nefret dolu olmuştu?

Sihir duyguyu izler.

Agatha'nın nefesi daraldı. Sophie, içinde köpüren bütün hisleriyle vurmuştu onu: öfke, hayal kırıklığı, intikam... Sıradan bir büyüü bir nefret fiizesine dönüştürmüştü.

Ve nefretin tek bir karşı büyüü vardı.

Sihir duyguyu izler.

Agatha, Stymphalian Ormanı'nda ölümcül bir Okul Müdürü'yle savaşıyor yakışıklı, cesur prensini hayal etti. Sadece evine, gerçek aşkına dönmek isteyen yiğit Lancelot'a odaklandı. Asil, iflah olmaz eski kahramanları, üstünlüğü ele geçirmeye başlayan Eski Kötüleri püskürtmek için savaşa koşarken düşündü. Gökyüzüne baktı ve Gavalon'un üstündeki kurulmasına izin veremeyeceği bir kalkandan süzülen dumanları izledi.

Bana ihtiyaçları var.

Yüzüğü yok etmeme ihtiyaçları var.

Altın bir sıcaklık parmak ucuna yayıldı ve göğsü havayla şişti. Acı dolu bir çığlıkla yerde kıvrıldı ve yalpalayarak dizlerinin üstüne kalktı.

İlk birkaç adımda sadece emekleyebildi. Görüşü o kadar puslu ve zayıftı ki az kalsın koyun ölümcül balçığına saplanıyordu. Gözlerini kısıp tepeye, Kötülük şatosuna baktığında Sophie'nin ana kapıdan girdiğini gördü. Agatha, Kötülük şatosunun içinin ne kadar büyük olduğunu biliyordu; eğer Sophie arayı açarsa onu gece yarısından önce asla bulamazdı.

Panikleyerek koyun üstüne gökyüzüne baktı ve doğuda batmakta olan iğne kalınlığındaki parıltıyı gördü.

En fazla birkaç saat daha.

Agatha zorla ayağa kalktı, elleri ve kolları hâlâ bağlı, ayakları hâlâ acıyla kaslıyordu. Koyu topallayarak geçti, şatonun girişine doğru çamurlu tepayı yavaşça çıktı ve açık kapılardan içeri sendeledi. Onu bulacaktı... Onu bulmak zorundaydı...

Ayakları, giriş salonunun taş zemininde tökezleyince eski portrelerin olduğu bir duvara yaslanarak oturdu, enerjisi kalmamıştı.

Şatoda ölüm sessizliği vardı, sadece portrelerin çerçevelerinden süzülen damlama sesleri duyuluyordu.

Sophie çoktan gitmişti.

Kafası zonklarken Agatha terk edilmiş salonu süzdü... Giriş salonundan kulelere çıkan merdivenleri...

Hareket edemiyorum. Artık yapamıyorum.

Eğer hareket edemiyorsam onu nasıl bulabilirim?

Duvara yaslandı, panik olmamaya çalışıyordu, düzgün görmeye çalışıyordu.

Sesler.

Sesler duyuyordu. Merdiven odasının öbür ucundaki çiftli kapının arkasından geliyordu.

Acıdan midesi bulanırken Agatha bir fok gibi karnının üzerinde kıpırdandı; elleri ve kolları hâlâ felçliydi. Ter içinde kalmış bir şekilde kafasını kapıya dayadı ve aralıktan içeriye bir göz attı.

Karanlık Masallar Tiyatrosu'nda, Leydi Lesso ve Profesör Clarissa Dovey, geniş bir yarığın üstünde asılı durarak derin, buz kesmiş Hainler Hapishanesi'ni gözler önüne seren taş sahnede diz çökmüşlerdi. Yoğun, parlak bir mavi sis, buzul zindandan dalga dalga yükselirken dekanların yüzünü aydınlatıyordu. Agatha, baktığı noktadan, Dovey'nin asasını kullanarak zindan duvarındaki buzdan bir mezarlığı eritirken Leydi Lesso'nun da ayakbaısının topuğuyla buzu kırarak Profesör Emma Anemone'ü çıkarmaya çalıştığını seçebiliyordu.

"Ağzını en son yap, Lesso tatlım," dedi Dovey, Profesör Anemone'un boğuk bağışlarının üzerinden. "Emma'nın sesini gerçekten gerektiği anlar dışında duymadan da yapabilirim bence."

Dovey'nin gümüş topuzu ve arı kanatlı, yeşil cüppesi sırlıklamdı, kendi buzdan mezarından yeni kurtulmasının bir sonucu olduğu şüphesizdi. Yine de gülümsemesi her zamanki gibi ıslıl ıslıldı, sanki dostu ve iş arkadaşıyla tekrar bir araya gelmesi

çektığı buzdan işkenceyi unutturmuştu.

Bu sırada, Agatha, sisli mavi çukurun arka köşesinde yeni bir eklenti fark etti. Aric, bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir şekilde zindanın derin, karla kaplı zemininde debeleniyordu. Kaslarına ve boyuna rağmen, inleyip titrerken, alındaki 'UCUBE' yazılı yarasıyla hiç de tehditkâr durmuyordu.

"Anne, lütfen!" diye ağız tıkacından konuşmaya çalıştı ama Leydi Lesso onu yok saydı.

"Onu da diğer Kötü öğretmenlere yaptığımız gibi yatakhane sine mühürleyemez miyiz?" diye sordu Profesör Dovey, vızıldayan esasına kaşlarını çatarken. "Savaşı kazanana kadar ayakaltından çekilmeleri lazım sadece."

"Aric hapisanede kalacak," dedi Leydi Lesso.

"Anne, çok üzgünüm," diye haykırdı Aric. Tıkacını ısıarak açmaya çalışıyordu ama Leydi Lesso yine de ona bakmadı.

"Kötü de olsa o, senin oğlun," diye itiraz etti Dovey. "Oğlunu hapisanede tek başına bırakmak biraz..."

"Seni kurtarmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum," diye parladı Leydi Lesso.

Profesör Dovey dudaklarını büktü. Mezarı eritme işine döndüğünde esasının tekrar vızıldamaya başladığını gördü. "Of! Merlin asama ne *yaptı* böyle? Eğer donmuş olmasaydım o sürüngenin asamı almasına asla izin vermezdim."

"O zaman ben alırdım," dedi Leydi Lesso, örgüsünü sıkılaştırırken.

Profesör Dovey, kadına bakakaldı.

"O sürüngen hapisanenin *içine* kim aldı sanıyorsun, Clarissa? Nerede olduğunu ona kimin gösterdiğini düşünüyorsun!" diye hırıldadı Leydi Lesso. "Umarım yaşlılık benim beynimi seninkini zayıflatmış kadar zayıflatmaz."

"Eğer zayıflatırsa ne dediğini hatırlatmak için orada olurum, tatlım."

"Sen ölmüş olursun, Clarissa."

İki dekanın atışması Agatha'da onlara koşup ikisine de sıkıca sarılma isteği uyandırdı ama kolları hâlâ uyuşuktu ve bedeni yerde kıvrılmıştı, kapıyı tekmeleyip açmak ya da kapıya vurmak için fazla güçsüzdü. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı, boğazına takılıp kalmıştı.

Çaresiz bir şekilde, iyi iyilik perisinin Leydi Lesso'yla birlikte çukura eğilip Profesör Anemone'u buzdan mezarından nihayet çıkarmalarını izlerken Aric de sağa sola sallanıp sızlanıyordu.

"Hâlâ bir Güzelleşme Profesörü'nün *savaşta* bize ne gibi bir yardımı dokunacağını anlayamadım," dedi Leydi Lesso nefes nefese, Profesör Dovey'yle birlikte iş arkadaşlarını yukarı çektikten sonra ikisi de yere yığıldı.

"Emma *arkadaşım*, Leydi Lesso," dedi Clarissa poflarken, alnındaki teri siliyordu. "Bana ismini söyleme nezaketini göstermiş bir arkadaş hem de."

"Oğlum bile ismimi bilmiyor ve öyle kalmasını tercih ediyorum," dedi Leydi Lesso. "Gerçi ismim *Emma* kadar ruhsuz olsaydı bu da yeterli bir sebep olurdu."

Profesör Dovey bile kıkırdadı.

Dağınık saçlı Güzelleşme Profesörü sırlıslıklam bir yığın şeklinde oturdu ve cebinden küçük bir ayna çıkardı. Akmış makyajını ve soluk tenini görünce gözlerini kurşıttı. "Vardığımız nokta bu mu yani? Kudreti İyilik, önceki halinin bir gölgesine mi dönüştü?"

"Uğrunda *savaşacağımız* bir gölge, Emma," dedi Clarissa. Kadını doğu kapısına, Agatha'nın izlediği yerin karşısına sürükliyordu. "Hadi, acele et. Symphalian Ormanı'na gidip Merlin'e yardım etmeliyiz. Güneş neredeyse battı."

"Bekle," dedi Leydi Lesso.

Parlayan hapishanenin kenarında durmuş, zindanın karla kaplı zemininde bağlı bir şekilde oturan oğluna bakıyordu. "Clarissa, Kötülük dekanları dışında kimsenin hapishaneyi açamayacağından emin misin?"

"Kötülük dekanları ve üstleri ve yine de sadece dışardan. Ne ben ne de diğer İyi meslektaşlarım açabilir," dedi Dovey, Aric'e hüznle bakarken. "Sen mühürledikten sonra biz de açamayız. İstesek bile."

Aric, ağzındaki tıkaçı tükürdü. "Lütfen! Seni incitmeyeceğim, anne!" diye hıçkırda bağlarını çekiştirirken. "Lütfen beni bir daha yalnız bırakma! Bundan sonra iyi davranacağım... İyi bir oğul olacağım..."

Leydi Lesso'nun bakışları, oğlunun korku dolu yüzünü görünce tereddüt etti.

"Emin misin, Leydi Lesso?" diye sordu Profesör Dovey. "Eminim değişebilir. Eminim bir annenin sevgisi..."

"İyi ve Kötü arasındaki fark bu, Clarissa," dedi Kötülük Dekanı hafifçe. "Biz, sevginin Mutlu Son için her zaman yeterli olmadığını biliyoruz."

Oğluna baktı, çenesini sıkıyordu.

Aric, yüzünü okudu. "Anne, hayır!"

Leydi Lesso parmağını uzattı ve hapishanenin tavanı kapıncı Aric, korkuyla çılgık attı, çaresiz, çocuksu feryatları tiyatroyu dolduruyordu.

Leydi Lesso bir an ürperdi; gözleri yaşlarla parlıyordu. Sonra Clarissa'nın elini tuttuğunu hissetti; sınıksız ve sıcak. Kötülük Dekanı kendini sakinleştirdi ve yanaklarını sildi.

Aric'in haykırılarına sırtını dönerek, "Hadi kızlar," dedi sertçe. "Merlin'in bize ihtiyacı var."

Pembe bir ılık, kadını sıyrıldı ve hapishaneye çarparak, duvarların kapanmasını sihirli bir şekilde durdurdu. Darbenin etkisiyle Profesör Anemone'un eski mezarından büyük bir buz parçası koptu ve Aric'in kafasına çarparak onu bayılttı.

Şaşkına dönen Leydi Lesso, Profesör Dovey ve Profesör Anemone yavaşça döndüler ve Sophie'yi doğu kapısında parmağı pembe pembe parlarken buldular.

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz, Leydi Lesso," dedi soğuk bir ifadeyle.

Batı kapısının dışında, Agatha'nın nefesi kesildi.

Yüzüğü, arkadaşının parmağında parlarken görebiliyordu... Prensinin hayatını kurtarmak için yok etmesi gereken yüzüğü... Tedros'u düşününce Agatha kapı koluna doğru güçsüz bir hamle yaptı, kendini içeri atmak istiyordu.

Ama ya öğretmenleri ürkütürse? Ya Sophie bu andan yararlanıp onlara saldırırsa?

Eğer işler kötü giderse savaştıkları ya da onlara yardım edecek gücü yoktu. Agatha çaresiz bir şekilde kendini tuttu.

"Emma'yı al ve Stryphalian Ormanı'na gidin, Clarissa," dedi Leydi Lesso.

Dovey, "Leydi Lesso..." demeye yeltendi.

"*Hemen!*" diye emretti Leydi Lesso.

Clarissa tartışmadı. Profesör Anemone'un elini yakaladı ve tiyatronun doğu kapısından aceleyle çıktılar.

Masallar Tiyatrosu'nda yalnız kalan Sophie ve Leydi Lesso, yeşil fener ışığında yüz yüze geldiler.

"Efsanevi kraliçe olmamı istediğini söylemiştin," dedi Sophie öfkeyle titreyerek. "Kötülüğü tekrar kudretli yapmamı istediğini söylemiştin. *Mutlu* olmamı istediğini söylemiştin."

"İstiyorum da," dedi Leydi Lesso.

"O zaman nasıl bana ve beni mutlu eden tek çocuğa ihanet edersin?" diye hırladı Sophie, sinsice kadına yaklaşıyordu.

"Çünkü tüm okul hayatın boyunca, Sophie, seni sadece bir kişinin yanında mutlu gördüm," dedi Leydi Lesso sakince, yerinde sabit durarak. "Ve o kişi Rafal değil."

"Belki pek dikkatini çekmedi ama ben ve Tedros pek de iyi anlaşılam..."

"O kişi Tedros da değil."

Sophie ilerlemeyi kesti.

"Agatha'nın yanındayken ruhun tamamlanıyor, Sophie," dedi Leydi Lesso. "O yokken asla olamayacaksın."

Agatha'nın gözleri kapı aralığında, Sophie'ninkilere benzer şekilde kocaman açıldı.

"Ama onun, benim Can Düşmanım olduğunu söylemiştin," dedi Sophie alaycı bir tavrıyla. "Eğer yapabilirim onu öldürmemi söylemiştin."

"Çünkü yapamayacağını biliyordum," dedi Leydi Lesso. "Agatha senin Can Düşmanın. Ama bunun tek sebebi, *senin* hak ettiğini düşündüğün Mutlu Sonun, onun olması. Peri masalında yaptığın her şey o Mutlu Sonu almak içindi, Tedros'u kendine almaya çalışman ya da onun yerini Rafal'la doldurmayla çalışman. Peki, ya peri masalını tamamen yanlış anladıysan Sophie? Ya senin Mutlu Sonun bir erkek değilse? Ya senin Mutlu Sonun bunca zamandır içindeyse?"

Dekan, kızı gözlerini dikti. "Öyleyse Agatha, Can Düşmanın değil, öyle mi? Çünkü Can Düşmanı sen güçsüzleştikçe güçlenir fakat sen ve Agatha birbirinizi daha güçlü yapıyorsunuz. İkiniz de birbirinize gerçek sevgiyi öğrettiniz. Sen olmasaydın, Agatha asla Tedros'a kendini açamazdı. Ve Agatha olmasaydı, sen hiçbir zaman peri masalının gerçek sonunu bu-

lamazdın: Onun, Tedros'la birlikte Camelot'a girmesine izin vermek ve onun mutluluğunun *senin de* mutluluğun olduğunu bilmek. Anlamıyor musun, Sophie? Masalındaki tek Can Düşmanın *kendinsin*. Çünkü Agatha gibi, başkasında gerçek sevgiyi bulabilmek için önce kendi içinde bulmalısın. Başkasıyla Mutlu Sonu bulabilmek için önce tek başına bulmalısın. Tıpkı Agatha'nın seninle tanışmadan önce yaptığı gibi."

Sophie öfkesi artarken kafasını sağa sola salladı. "Tek başına mı? Benim Mutlu Sonumun *tek başıma* kalmam olduğunu mu düşünüyorsun? Bizim benzediğimizi düşünmüştüm. Senin *Körü* olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleyim de. Kesinlikle senden daha Kötüyüm," dedi Leydi Lesso. "Sadece aramızda bir fark var: Ben Kötülüğün ne anlama geldiğini biliyorum."

Sophie acı acı sırttı. "İyilik için casusluk yapmak mı?"

"İyiliği dengimiz olarak kabul etmek," dedi Leydi Lesso.

Sophie'nin gülümsemesi silindi.

"Kötülüğün sevgisi de tam olarak bu işte, Sophie," dedi Dekan. "İyiliğin de mutluluk için savaşmaya, en az bizim kadar hakkı olduğunu bilmek. Çünkü sonuçta, İyilik ve Kötülük aynı masalın iki farklı yüzüdür: Her İyilik Kötülükten gelir, her Kötülük de İyilikten. Tıpkı annenin ölümünün mutluluğu aramana sebep olması gibi. Tıpkı Agatha'nın prensiyle Mutlu Sona ulaşmasının, senin de, kendi başına, kendininkini bulmana yardım edecek olması gibi. Dünyamızı ayakta tutan *denge* de bu işte. Okul Müdürü'nün bunca yıl bu kadar genç kalmasını sağlayan denge, İyi kardeşini dengi olarak sevmek, her ne kadar düşmanı da olsa... O sevginin gücünü unutmadan önce. Tıpkı senin unuttuğun gibi."

"Sen sevgi hakkında ne bilirsin ki? Kendi oğluna yaptığını

bak!" diye alay etti Sophie; kupkürümü kesilmişti. "Sadece seni öldürmesinden korkt..."

"Beni değil," diyerek onun sözünü kesti Leydi Lesso; yüzünde hüznü dolu bir tebessüm vardı. "Beni öldürmesinden *hiçbir zaman* korkmadım. Bu dünyada sahip olduğum tek gerçek sevgiyi öldürmesinden korktum."

Sophie gözlerini kadından ayırmadı; yaşıyordu.

"Neden Merlin için casusluk yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Dekan. "Çünkü zamanı geldiğinde Clarissa Dovey'ye özgürlüğünü vereceğim anlamına geliyordu. En yakın arkadaşım. *Benim* Agatha'ma."

Sophie'nin rengi soldu. "Kötülüğe bir... bir *arkadaş* için mi ihanet ettin?"

"Zamanı gelince senin de yapman gerektiği gibi," dedi Leydi Lesso. "Çünkü o arkadaşın Mutlu Sonu, senin de Mutlu Sonun olacak, eğer kendine izin verip de yalnızlığında huzuru bulabilirsen. Bu masal kitabı böyle bitecek. Senin gerçek sonun bu, Sophie. Ve bu, uğrunda savaşılacak bir Hiç Mutlu Son."

Sophie'nin yüzü buz kesti, gözlerini hızlı hızlı kuruyordu.

Batı kapısında Agatha onları izliyordu; kafası hafiflemeye, kasları çözülmeye başlamıştı. Sanki Leydi Lesso'nun sözleri acısını almıştı. Sophie'nin Dekan'a bakan büyük zümrüt yeşili gözlerini görüyorlardı ve bir anlığına, içlerinde eski arkadaşını görür gibi oldular.

Fakat sonra Sophie'nin gözleri sertleşti, sarı ateş geri dönmüştü ve Leydi Lesso'ya dudak büktü. "Benim artık bir arkadaşım *yok*," diye tısladı. "Benim sevgim var. Sonsuza dek sürecek gerçek bir sevgi. *Asla* yalnız olmayacağım."

"Keşke şu an kendini görebilseydin, Sophie," dedi Leydi Lesso, ses tonunda bir annenin şefkati vardı. "Çünkü daha önce hiç *bu kadar* yalnız olmamıştın."

Sophie dişlerini gösterdi ve Dekan'ın kafasına pembe bir ışık gönderdi fakat Leydi Lesso rahatlıkla ışığın yönünü Sophie'ye döndürdü ve kızın, çukurun kenarına doğru tökezlemesine sebep oldu. Dengesini kaybeden Sophie arkaya doğru düşerken elini Leydi Lesso'ya uzattı.

Leydi Lesso elini tutmadı.

Sophie, zindanın sisine daldı, karın soğuk esintisinde kaburgalarının üstüne düştü.

Kıvrılmış yatarken Sophie'nin duyabildiği tek şey kendi soğuk nefesleri ve Leydi Lesso'nun doğu kapısından çıkan ayak seslerinin yankısıydı.

Sophie sırtı ağrıyarak yavaşça ayağa kalktı ve buzdan mezarların tiyatrodan gelen sıcak havayla buğulanmış duvarlarına baktı. Dekan'la karşılaşmasının etkilerini hâlâ hissederken, mavi mavi parlayan mezarlara gözlerini kusak, sarsılmış bir şekilde baktı; sahnenin altında sonsuz bir karanlığa doğru sağlı sollu uzanıyorlardı. Profesör Anemone'un eski mezarının kırık kenarına tutunarak parmak uçlarına kalktı, bir çıkış yolu arıyordu fakat duvarlar en az iki buçuk metre yüksekliğindeydi.

"Yardım..." diye fısıldadı bir ses. "Yardım edin."

Sophie döndüğünde Aric'i gördü, elleri ve ayakları bağlanmış bir şekilde hapisanenin karanlık bir köşesinde oturuyordu. Şakağında, buzun çarptığı yerde kan izi vardı.

"Lütfen..." dedi hırıltılı bir sesle. "Bizi buradan çıkarırım... Sadece çöz beni..."

Sophie'nin çocuğu sevdiği pek söylenemezdi ama başka çaresi de yoktu.

Tereddüt etmeden eğildi ve parlayan parmağıyla çocuğun bağlarını yaktı. Aric acıyla bacaklarını esnetti.

"Kırık mezara çıkmama yardım et de sahneye çıkabileyim,"

dedi Aric. "Yukarı çıkınca seni de çekerim."

"Hayır, sen *bana* yardım et. Önce ben çıkacağım," dedi Sophie sertçe.

"Beni oraya çekebilme imkân yok," diye anında cevap verdi Aric.

"Aric..."

"Bunun için *zamanımız* yok, Sophie."

Sophie sinirle nefes verdi. Ayakkabısını Profesör Anemone'un eski mezarının kenarına soktu. "Bacağımlı kullan. Acele et."

Aric topuğunu Sophie'nin bacağına yerleştirdi, kırık bir buz parçasına tutundu ve kendini buz duvarının üstüne doğru çekti. Sophie acıyla dişlerini sıkı, Aric kendini buzun üstüne çekip taş platforma sürünürken bir anlığına ağırlığını bacağına taşımıştı.

"Çek beni!" diye bağırdı Sophie. "*Acele et.*"

Aric, kıza doğru eğildi. Sonra parlayan parmağını zindanın tavanına uzattı. Ve anında, çatı öncekinden de hızlı şekilde kapanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı Sophie.

Aric'in menekşe gözleri siste parladı. "Eğer sen olmasaydın, eğitimden ben sorumlu olurum. Ve savaş da çoktan *kazanmış* olurduk."

Siçrayarak kalktı ve gözden kayboldu, arkasından doğu kapısının kapanma sesi geldi.

Hapishane etrafını kuşatmışken Sophie parmağının korkuyla yandığını hissetti. Zindanın tavanına kapanmasını engellemek için bir ışık gönderdi ama kenarları çok hızlı kapanıyordu. Bir daha denedi fakat duygularını geçen seferki kadar odaklayamıyordu. Leydi Lesso dengesini bozmuştu. Panik ve şüphe,

parmağının ısıltısını titretiyordu.

Daha önce hiç bu kadar yalnız olmamıştın.

Bu kelimeleri aklından çıkaramıyordu.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!"

Sahnenin mühürlenmesine saniyeler kalmıştı. Mezarlıkta kapalı kalacaktı. Onu nerede bulacaklarını asla bilemeyeceklerdi. Rafal bile! Hatta...

"İMDAT! YARDIM EDİN! LÜTFEN BİRİ YARD..."

Ansızın, üstüne bir gölge vurdu.

Sophie, içeriye elini uzatan maviyle aydınlanmış bir silüet gördü.

"Tutun bana!" diye bağırды tanıdık bir ses.

Sophie şaşkınlıkla Agatha'ya baktı, afallamıştı.

"Acele et, Sophie! Kapanmadan!"

Sophie hemen elini yakaladı, en yakın arkadaşı onu güvenliğe çekiyordu.

Sophie'nin eli kaydı ve tekrar yere yığıldı. Kanı donmuş bir şekilde zıpladı, Agatha'nın elini tekrar yakaladı.

Çok geçti. Yarık neredeyse mühürlenmişti. Agatha, Sophie'yi zamanında çıkaramayacaktı. Agatha ya Sophie'yi bırakacaktı ya da Sophie kapanan sahnenin altında ezilecekti.

"Beni burada bırakma!" dedi Sophie hırıltı gibi bir sesle; kızı tutunuyordu. "Lütfen!"

Çaresiz Agatha aşağıya ellerinin arasındaki Sophie'nin eline baktı. Okul Müdürü'nün yüzüğü parmağında altın rengi parlıyordu, topku hayatı için savaşan prensinin üzerine düşen güneşin son parıltıları gibi...

Beni yüzüstü bırakmazsan ben de seni bırakmam. Lancelot'un sözleri kafasında yankılandı.

Agatha bırakmayacaktı.

Tek nefeste, Sophie'nin elini sıkı ve kendini mavi sisin içine bıraktı. Arkadaşını yeniden donmuş zindana çekerken tavanın kapanma sesi arkalarından yankılanıyordu.

Beklenmedik Bir Tarih Dersi

Tavanın kapanmasıyla tiyatrodan gelen sıcak hava da kesilmişti ve zindan, ölümcül bir soğuğa gömülmüştü.

Kızlar sendeleyerek ayağa kalktılar ve mezarların donuk mavi ışığıyla aydınlatılmış karşılıklı duvarlara çekildiler. İkisi de parlayan parmaklarını birbirine doğrultmuştu, birbirlerinin gözlerine bakarken nefeslerini düzeltmeye çalışıyorlardı.

“Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?” diye soludu Agatha; siyah pelerinin altında titriyordu. “Buradan canlı çıkmaya yardımcı olacağını sanmıyorum.”

“Sanki *sen* çıkarabilirsin?” dedi Sophie kaşlarını çatarak, parmak ucu dondurucu havada tütüyordu. “Yüzüğümü yok

etmem için elinden geleni yapabilecek olan sen mi? Beni kovalayan, bana sataşan, canımı acıtan sen... Eminim cebinde asa da vardır, kafama dayamak için hazırda tutuyorsundur. Yap hadi. Tehdit et beni, Aggie. Öldürmekle tehdit et. Yüzüğü senin için yok etmektense ölmeyi tercih ederim."

Agatha sessizleşti; şok büyüü ve soğuk onu güçsüz bırakmıştı. Sophie'nin arkasına, karanlığa uzanan mezar sıralarına baktı. İçinde bulundukları ironiyi düşününce kahkahasına engel olamadı.

Sophie sinirden köpürüyordu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Sadece... Tedros'la seni kurtarmaya gelirken de böyle başlamıştık," dedi Agatha. "Mezarlıkta kapana kısılarak."

"Ve şimdi de benimlesin ve onu kurtarmak için bir yol arıyorsun," dedi Sophie, keskin bir ses tonuyla. "Her zaman kurtarıcı, Agatha. Her zaman çok iyi. Seninle nasıl boy ölçüşebilirdim."

"Arkadaşlık bir yarış değildir."

"Dedi bunu bir yarışa dönüştüren arkadaş," diye cevap verdi Sophie, parlayan parmağını Agatha'nın kalbine doğrultarak. "Sen ve ihtiyar yardımcıların kendi Mutlu Sonunuzu kaybetmemek için benim gerçek aşkıyı yok etmemi istiyorsunuz. Peki, ya onun yerine *seni* yok edersem?"

"O, senin gerçek aşkın değil," dedi Agatha sakin kalmaya çalışarak. "Sonunu elde edebilmek için seni kullanıyor."

"Tıpkı senin kendininkini elde etmek için beni kullanmaya çalışman gibi," dedi Sophie, parmağı daha çok parlamaya başlamıştı. "Yalnız bile kalsam."

Agatha, Sophie'nin bakışlarını yakaladı. "Benim sonumda sen de varsın, Sophie. Tedros'la da olsam, seni asla arkada bi-

rakmayacağım. Ne kadar Kötü olduğun umurumda değil; kaç tane erkeğin hayatımıza girdiği veya ne kadar yaşlandığımız da. Biz, İyilerden ve Kötülerden, Kızlardan ve Erkeklerden, Eski-lerden ve Yenilerden daha güçlüyüz. Biz en yakın arkadaşız.

Öfke, Sophie'nin yüzünden silindi. "Yine de birlikte bir Mutlu Sona ulaşamayız, ne kadar çabalarsak çabalayalım," dedi Sophie, sesi yumuşamıştı. "Her yol bizi bir çıkmaza götürüyor."

Agatha, Sindirella'nın sözlerine tutundu. "Bizden vazgeçme, Sophie."

"Benden ne istediğinin farkında mısın, Aggie?" Sophie'nin parmak ısıltısı sönükleşti, gözleri işlenmiş zümrüt gibi parlıyordu. "Senin Mutlu Sonun için kendiminkinden vazgeçmemi ve buna sevinmemi istiyorsun. Sonumun annem gibi olmasını istiyorsun. Hatta daha da kötüsünü istiyorsun, çünkü gelip bir de sizinle *yaşamamı* istiyorsun. Tıpkı Sindirella'nın üvey kız kardeşlerinin Sindirella ve prensle sarayda büyük, mutlu bir aile olarak yaşamaları gibi, Sonsuza Dek Mutlu. Bunu neden hiçbir masal kitabında görmedik, biliyor musun? Çünkü böyle bir şey *asla olamaz*."

Agatha ona baktı, kendi parmağının ısıltısı da sönükleşmişti.

Sophie'nin yüzü tekrar sertleşti. "Ama seni şimdi öldürmem de aptalca olur," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Buradan çıkma-yardıma et ve belki sevgili prensini tekrar görebilirsin."

Parmağındaki yüzüğü sıkıktırdı ve hapisanede ilerlemeye başladı.

Sophie'nin deri kaplı silüetinin siste kayboluşunu izlerken Agatha'nın kalbi tekledi.

Tedros şu anda neredeydi? *Hayatta mı acaba?*

Güneşin son anları olmalı. Bir saat bile kalmadı...

Hayır, bu şekilde düşünmemeliyim.

Bir kahraman her zaman bir çıkış yolu bulur.

Tedros bir çıkış yolu bulurdu.

Agatha kısa bir nefes aldı ve kendini zorlayarak Sophie'nin peşine düştü.

"Buralarda gizli bir kapı olmalı," diye yankılandı Sophie'nin sesi.

Agatha ona ayak uyduramıyordu, bacakları hâlâ zonkluyordu, dişleri takırdamaya başlamıştı. Arkadan topallarken duvarlardaki mezarları inceliyordu; içleri Kötülüğe karşı görevlerine ihanet edenlerle doluydu: Kılıç Ustası öğretmeni Profesör Espada... Şövalyelik öğretmeni Profesör Lukas... Hazırlık Odası'ndan sorumlu gözlüklü ağaçkakan Albemarle... Genç Okul Müdürü'nün yeni okulunda hizmet etmeyi reddedince hepsi yeni defnedilmişti. Lesso ve Dovey onları kurtarmaya vakit bulamamışlardı ama üçü de hayattaydı ve sağlıklıydı, kocaman açılmış gözleri buzun arkasından kapana kısılmış kuklalar gibi kurpışıyordu. Onları kurtarmak için vaktinin olmamasının verdiği suçlulukla Agatha hapishanede daha da ilerledi, eğer yapabilirse geri döneceğine dair kendine söz verdi. *En azından hayatlar*, diye düşündü ilerideki bulanık, örümcek ağı kaplı mezarların içinde çürümekte olan ölü bedenleri görünce. Hepsinin önünde boş, doldurulmayı bekleyen çelik levhalar vardı.

Agatha, çürümüş, kıvrık saçlı, genç bir çocuğun mezarının yanından geçerken birden levhaların aslında boş olmadığını fark etti. Çeliğe işlenmiş oymalar vardı...

Kabartılmış bir dizi nokta, iğne başı büyüklüğünde, muntazam bir şekilde dizilmişlerdi.

Kalp atışları hızlandı. Kör Profesör August Sader normal tarihçiler gibi tarihi kelimelerle yazamazdı. Ama tarihe kimsenin yapamayacağı bir şekilde *tanıklık* etmişti ve öğrencilerinin de

görmesi için bir yol bulmuştu; Agatha'nın o sırada baktığı sihirli noktaları kullanıyordu. Agatha, nefesi kesilmiş bir halde, parmaklarını noktaların üzerlerinde gezdirmekten kendini alıkoyamadı.

Levhadan gümüş bir esinti çıktı, havada uçan bir insan şeklini aldı, üç boyutluysa ve bir peri büyüklüğündeydi. Profesör Sader havada dururken Agatha'ya sırtı, her zamanki gibi zümrüt yeşili takım elbisesini giyiyordu, dalgalı gümüş saçları düzenli ve temizdi, ela gözleri hayat ışığıyla parlıyordu. Bir an için Agatha şaşkınlıkla gülümsedi, adamın ona baktığını düşünmüştü ama Sader'in bakışları onu geçip arkasındaki daha büyük bir kitleye odaklandı.

"Turumuzda sıradaki hain, Shazabahlı Fawaz. Kötü bir sultan tarafından, bir lambayı kimsenin bulamayacağı bir yere saklaması için görevlendirilmiş bir hizmetkardı fakat Fawaz, lambayı kendisi için saklamaya çalıştı. Sultan onu yakalayıp öldürttüktan sonra kalıcı olarak sergilenmek üzere buraya getirildi. İkinci sınıf sınavınız için hangi sultana ihanet ettiğini bilmeniz gerek yok ama Fawaz'a dikkat edin, kendisi Alaaddin'in sihirli lambasını bulmasında önemli rol oynamıştır..."

Tabii ki beni görmedi. Agatha iç çekti ve yürümeye devam etti. Birincisi, Sader kördü; ikincisi, ölüydü ve üçüncüsü, artık bir kayıttaki hayaletten başka bir şey değildi. Tıpkı bir keresinde ders kitaplarına kendi kısa biyografisini eklemesi gibi, öleceğini gördükten sonra bu levhaları gelecekteki Tarih derslerinde kullanılmaları için bıraktığına şüphe yoktu.

Agatha artık sisin içinde Sophie'yi göremiyordu.

Sader ne yapmanı söylledi?

Güneş batıyordu... Kalkan düşüyordu... Tedros mücadele ediyordu... En yakın arkadaşının parmağındaki yüzük tek çıkış yoluydu...

Mutlu Son burnunun dibinde.

Böyle derdi.

Gözleri yaşla doldu. Sader ona her zaman bir baba gibi olmuştu. Bazen rüyasında onu görürdü; gümüş saçları ve neşeli gözleriyle, yüzünde en nazik gülümsemesiyle ona bakardı. Ama uyandığında onun gerçek olmadığını bilirdi; tıpkı şimdi gerçek olmadığı gibi. Tıpkı şimdi burnunun dibinde karanlık ve kardan başka bir şey olmaması gibi.

Mezarların yanından ilerlerken parmaklarını levhalarda gezdiriyordu. Böylece yüzünün ortaya çıkışını tekrar tekrar görebiliyordu, Sader'ın hayaleti her mezarı teker teker açıklarken sesler üst üste biniyordu, ta ki zindan Profesör Sader'ın derin, ölçülü ses tonuyla dolana kadar. *Gerçek olmaması umurunda değil*, diye düşündü Agatha. Sesini duymanın huzur veren bir etkisi vardı, sanki Sader konuştuğu sürece güvendeydi.

Sophie'nin karartısını artık tekrar görebiliyordu, ilerideki mezarların birinin önünde dikiliyordu. Agatha içinin sıkıştığını hissetti.

"Çıkış yolu mu buldun?" diye sordu Agatha. "Gizli bir kap..."

Sophie cevap vermedi.

Beyaz ipek bir elbise içindeki güzel bir kadına bakıyordu. Mezarında gözleri kapalıydı, yüzü huzurluydu, öpülmeyi bekleyen bir prenses gibiydi. Diğer çürüyen bedenlerden farklı olarak kusursuz bembeyaz bir tene, çekici dudaklara ve görüp görebileceğiniz en güzel altın sarısı saçlara sahipti. Dudaklarının solgunluğundan ve cildinin mumsu yapısından donmuş mezarına yerleştirilmeden çok önce mumyalandığı anlaşılıyordu.

"Kim o?" dedi Agatha.

Sophie cevap vermedi.

Arkalarında Sader'ın kayıtları susmuştu.

Agatha kaşlarını çattı. "Sophie, burada dikilip sana benzeyen ölü kadınları izleyecek vaktimiz yok."

Kalbi tekledi. *Olamaz.*

"Bu... Bu o mu?" Agatha düşünmeden soruverdi. "Bu..."

"Benim annem," dedi Sophie, sesi donuk ve duygusuzdu. "Bedeni başından beri burada Orman'daymış. Mevta Sırtı'ndaki mezarlık yanlış değilmiş. Biri onu buraya taşımış olmalı."

"Ama bu imkânsız!" dedi Agatha, Vanessa'ya bir kez daha bakıp Sophie'yi ne kadar andırdığını görmeden hemen önce. "Öyle değil mi?"

"Bunu bilmemizin tek yolu var," dedi Sophie boğuk bir sesle.

Agatha onun bakışlarını izleyerek Vanessa'nın gümüş noktalarla bezenmiş levhasına ulaştı.

"Hikâyesi bu noktalarda gizli," dedi Sophie titrek bir şekilde. "Mevta Sırtı'nda neden bir mezar taşı olduğunun cevabı, neden burada Kötülerin zindanında olduğunun."

Sophie arkadaşına baktı. "Ve belki de neden ikimizin de bu peri masalında olduğunun cevabı."

Agatha, Sophie'nin titreyen bir elle uzanışını ve parmaklarının noktaların üzerinde gezinişini izlerken nefesini tuttu.

Levhadan gümüşü bir bulut yükseldi ve bir kez daha Sader'in minyatür bir silüetini oluşturdu. Ama bu sefer gülümsemiyordu ve önceki rahatlığından eser kalmamıştı. Omuzları gergin, çenesi sıkıydı, ela bakışları onlara kilitlenmişti.

"Çok fazla vaktimiz yok, kızlar. Eğer şu an bunu izliyorsanız, görülerim gerçekleşti ve masalınızın sonuna yaklaşıyorsunuz demektir."

Agatha kızardı. "Ama Profesör Sader, ne olur..."

"Ölüler kâhin bile olsalar sorulara cevap veremezler, Agatha."

Ama yine de soru soracağını biliyordum çünkü ben bir kâhinim ve bunu önceden görmüştüm. Yine de şu andan bu kayıt bitene kadar ikiniz de sözümü kesmeyin. Buna vaktimiz yok.”

Agatha ve Sophie birbirlerine baktılar.

Demek ki her şey Mutlu sonuçlanıyor, diye düşündü Agatha; içi umutla dolmaya başlamıştı. Sader geleceği görüyor... yaşayacağımızı biliyor.

“Peri masalınızın nasıl bittiğini bilmiyorum,” dedi Sader doğrudan.

Agatha hızla adama döndü.

“Görülerim sen ve Sophie karşında bu mesajı dinlerken sona eriyor. Buradan sonra yaşıyor musunuz yoksa ölüyor musunuz, arkadaş olarak mı yoksa düşman olarak mı kalıyorsunuz ya da ikinizden biri mutlu bir sona ulaşıyor mu, bilmiyorum.”

Agatha umudunu kaybettiğini hissediyordu.

“Bildirim şey şu; peri masalınızın nasıl başladığını bilmeden sonunu bulamazsınız,” dedi Sader. “Ve masalınız siz İyilik ve Kötülük Okulu’na gelmeden çok önce başladı. Her eski masal, yeni bir masalın doğmasına yol açan olaylar zincirini tetikler. Her yeni masalın eski masallardan gelen kökleri vardır. En çok da *sizin* masalınızın.”

Sihirle, kendi peri bedeninin iki katı büyüklüğünde bir masal kitabı oluşturdu ve kızlara doğru süzülmesine izin verdi. Kıraaz ağacından kırmızı bir kapağı vardı, tıpkı Hikâyeci’nin şu anda Okul Müdürü’nün kulesinde yazmakta olduğu *Sophie ve Agatha’nın Masalı*’nda olduğu gibi. Fakat Agatha yakından bakınca bunun Sophie ve kendisinin peri masalı olmadığını fark etti. Bunun ismi farklıydı:

Callis & Vanessa’nın Masalı

Agatha, Sophie'nin bütün vücudunun gerildiğini fark etti.

"Bir peri masalındaymış," dedi Sophie, nefesi kesilmiş bir halde.

Sader, masal kitabının ilk sayfasını açtı. Sıradan bir kulübenin hayali görüntüsü bir sis bulutuyla birlikte belirdi. "Ve şimdi sizin de içine girme vaktiniz," dedi Sader.

Agatha ve Sophie adamın küçük silüetine şaşkınlıkla baktılar.

"Kız kardeşim Evelyn'in büyülerine pek düşkün olduğumu söylemem ama gerçekten sevdiğim bir tane vardı," diye açıkladı Profesör Sader; sırtışı büyüyordu. "Çünkü onun hakkında ne dersiniz deyin, Evelyn Sader size bir masal anlattığında... size gerçekten *oradaymışsınız* gibi hissettirirdi."

Açık masal kitabını kaldırdı ve hayali görüntüye üfledi. Görüntü ansızın ıslık gibi bir ses çıkarak, parlayan milyonlarca kırık parçaya bölündü ve camdan bir fırtınaymışçasına kızların etrafını sardı. Agatha gözlerini koluyla korudu ve boşlukta süzülen bedeni, Sophie'nin yanında yere değmeden gözlerini açmadı. Sonra ikisi de yavaşça yukarı baktı.

Sayfada gördükleri kulübenin içindeydiler, etraflarını saran hava yoğun ve pusluydu, bu da odaya, gerçeklikten uzak, buharlı bir his veriyordu. Agatha bu etkiyi hemen hatırladı, bir yıl önce Evelyn Sader onları kötücül peri masallarına bu şekilde sokmuştu. Şimdi de August Sader onları var olduğunu hiç bilmedikleri bir taneye getirmişti.

Agatha samimi mutfağı ve beyaz yuvarlak yemek masasını incelemeye başladı.

"Dur bir dakika..." dedi.

"Bu *benim* evim," diye ekledi Sophie, aynı anda fark ederek.

Agatha kaşlarını çatı. "Peki ama bu senin evinse, o zaman o kim?"

Sophie, onun bakışlarını köşede durup somurtarak pencereden dışarıya bakan siyah saçlı bir kıza doğru izledi. Sivri bir burnu, büyük kahverengi gözleri ve ince, pembe dudakları vardı. On altı yaşından büyük olamazdı.

"O... sensin..." dedi Sophie kızı incelerken. "Ama aslında de-gilsin de."

Kesinlikle ben değilim, diye düşündü Agatha; bu kızın dudaklarında zalim bir duruş, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Hayalî bir görüntü olduğunu bilmesine rağmen Agatha'yı korkutmaya yeten nefret dolu, karanlık bir havası vardı. Kızı daha önce hiç görmemişti. Kim olduğu ve Sophie'nin evinde ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şey ortadaydı: Pencereden baktığı şey her ne ise, tüm dikkatinin ve nefretinin odağındaydı.

"Evvel zaman içinde, Orman'ın ötesinden bir diyarda, Vanessa adında bir kız yaşarmış," diye başladı Profesör Sader.

Sophie ve Agatha buz kestiler; gözleri kocaman açılmış, soluk alıp verişleri adeta durmuştu.

Birbirlerine bakmadılar. Tek kelime bile etmediler.

Az önce donmuş mezarında gördükleri sarışın kadınla alakası olmayan siyah saçlı kıza bakakalmışlardı.

Eğer *bu* Vanessa'ysa, masalı çok yanlış biliyorlar demekti.

"Vanessa kötü, sefil biriymiş ve kendini yaşadığı kasabadan hep üstün görmüş," dedi Sader. "Belki de Kötülük Okulu'nda iyi bir öğrenci olabilirmiş, eğer kalbindeki karanlık içinde kalan küçük bir ışık hüzmesi olmasaymış..."

Sahne sihirli bir şekilde yaklaştı. Sophie ve Agatha kızın pencereden nereye baktığını artık görebiliyorlardı.

Saçları gür, dalgalı ve altın sarısı, bedeni uzun ve yapılı, gözleriye mavi-yeşil, dalyan gibi bir delikanlı umursamaz gülüm-

semesiyle kasıla kasıla yürüyordu.

Stefan, diye düşündü Agatha. Gençken bile August Sader'a olan benzerliği çarpıcıydı.

Ama Vanessa'nın pis pis baktığı kişi evin önünden geçen Stefan değildi. Stefan'la el ele yürüten tıknaz, dağınık saçlı, nazik suratlı bir kızıdı.

"*Honora*," diye fısıldadı Sophie.

Sader devam etti: "Vanessa, genç Stefan'ı gördüğü günden beri ona âşıkımış. Fakat birbirlerini tanımıyorlarmış. Vanessa, uzaktan uzağa, onun hakkında hayaller kurarmış, sıkıcı hayatından onu kurtarmasını düşlermiş. Gün geçtikçe, Stefan onun tek mutluluk kaynağı olmaya başlamış. Her ne kadar ruhları birbirlerinin aynadaki görüntüsü kadar ters olsa da... Vanessa çıkarıcı, kontrol delisi ve diğer kasabalıları küçümseyen biriyken Stefan neşeli, girişken ve İhtiyar Heyeti'nin de çok sevdiği bir gençmiş. Tabii ki onun da kusurları varmış: Stefan o kadar özgür ruhlu ve vurdumduymazmış ki anneler, kızlarını ondan öğibildiğince uzak tutarmış. Ama eğer Vanessa, bunun Stefan'ın onu seçmesi için yolu açtığını düşünüyorsa bu düşüncesi yakında değişmek üzereymiş. Çünkü Stefan, Honora adında bir kuza âşık olmuş, Honora sıradan görünüşünün altında delikanlıyla aynı neşeyi ve şen ruhu taşıyormuş. Ve Stefan'ın gözü ondan başkasını görmüyormuş."

Vanessa, Stefan'ın saçlarını karıştırmakta olan Honora'ya öyle bir bakıyordu ki Honora camdan bakan kızı fark etti. Vanessa hemen bulaşıkları yıkıyormuş gibi yapmaya başladı.

"Vanessa'nın Honora'da İyilik görmediğini ve onun Kötü bir cadı olduğunu düşündüğünü söylemeye gerek bile yok. Vanessa mükemmel planı bulana kadar günlerini Stefan ve cadıyı nasıl ayıracağını düşünerek geçirmiş. Gerçek aşkına yakın ol-

manın yolu cadıyla *arkadaş* olmaktan geçiyormuş."

Kulübe kayboldu ve etraflarını birden kasabanın meydanı sardı. Vanessa ve Honora patikada el ele yürürken Stefan da yanlarında ayaklarını sürüye sürüye dolanıyordu.

"Stefan'dan daha da dost canlısı olan Honora'ysa yeni bir yakın arkadaş kollarını hemen açmış. Bu sırada Vanessa da hayallerinin erkeğine yanaşma fırsatını sonunda bulmuş."

Vanessa patikada Stefan'a yanaştı ve gülümsedi. Stefan ise onu görmezden gelerek uzaklaştı.

"Fakat Vanessa'nın planında bir kusur varmış: Stefan ondan hoşlanmıyormuş. Ve Vanessa'nın bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yokmuş," dedi Profesör Sader.

Kasaba meydanı yok olurken Vanessa'nın gece vakti, Orman'ın kenarındaki bir mezarlıkta diz çökmüş, ellerini birleştirip karanlığa dua eden görüntüsü oluştu.

"Böylece genç Vanessa, sevdiği ama ulaşamadığı bir kişi olduğunda masal kitaplarının ona öğrettiği tek şeyi yapmış: Orman'a, gerçek aşkını elde etmesine yardım edecek bir sihir için dilek tutmuş."

Sahne, kızların etrafında buharlaşmaya başladı.

"Fakat Vanessa'nın masalı bu peri masalının tek aşk hikâyesi değilmiş," diye yanıtladı Sader'in sesi.

Hayali renkler birbirine girdi ve birden kendilerini Okul Müdürü'nün kulesinde buldular. Maskeli büyücü kısa kahverengi saçlı, büyük güzel gözlü, esmer tenli çekici genç bir kadını kollarına almış, pencereden içeri giriyordu.

"Vanessa, Stefan'ın kalbini kazanmak için dua ederken Okul Müdürü de Callis'inkini çalmak için çabalıyormuş."

Agatha neredeyse kendi diliyle boğuluyordu. "Callis?" Kadının zarif duruşundan, açık kahverengi saçlarından ve parlak,

çilli reninden gözlerini alamıyordu. "Ama bu Callis olamaz. Ona hiç benzem..."

Kadının siyah elbisesinden bir şey yere atladı.

Küçük, tüysüz, buruş buruş bir kedi yavrusu.

Orakçı.

Agatha'nın benzi attı.

Merlin ona bu masalın bir kısmını anlatmıştı. Okul Müdürü'nün, annesini âşık etmek için uğraştığını biliyordu ama kollarındaki bu kadın annesine hiç benzemiyordu.

Yoksa benziyor muydu?

Agatha kadının büyük berrak gözlerine ve uzun burnuna dikkatle baktığında annesinden parçalar görebiliyordu, sanki bilinçli olarak değiştirilmiş bir heykel gibiydi.

Gökselis'teki ilk seferinde Merlin'in söylediği bir şeyi hatırladı. Callis'in çok güzel olduğuyla ilgili bir şey söylerken Tedros'un inanmadığını belirten kakkahasıyla lafı bölünmüştü.

Agatha, Okul Müdürü'nün kadını içeriye taşımasını izledi. Orakçı da yanlarında pıtır pıtır yürüyordu.

O gerçekten annesiydi.

O zaman neden annesine benzemiyordu?

Sader'in devam etmesiyle transtan çıktı.

"Yeni öğretmen, Callis Netherwood, Okul Müdürü'nde merak uyandırmış. Okulda Çirkinleşme dersini vermeye başladıktan kısa süre sonra Hikâyeciyi onu yeni masalı için seçmiş. Hikâyeciyi göre Callis, Kötülük Okulu'nda ders veriyor olmasına rağmen gerçek sevgiyi bulma hayaliyle yaşıyormuş. Hatta Callis, Kötü olduğundan bile şüphe duyuyormuş. Böylece herkesin o dönemde İyi olduğunu düşündüğü Okul Müdürü ondan hoşlandığında Callis çıkış yolunu bulduğunu düşünmüş. İyiliğin tarafına geçme ve gerçek sevgiye sonunda kavuşma şansı."

Maskeli Okul Müdürü cebinden altın bir yüzük çıkarttı ve kadının önünde diz çöktü. Kadın yavaşça yüzüğe doğru uzandı... ve birden durdu.

Şimdi, yüzüğü daha yakından görünce, altının içinde yüzen siyah mürekkekbimsi damarları seçebiliyordu; sanki takan kişiye yapışmayı bekleyen bir zehir gibiydi.

"Ta ki Okul Müdürü'nün *aslında* ne olduğunu fark edene kadar."

Sahne değişti; Callis kollarında tüysüz, buruşuk bir yavru kediyle karanlık ormanda yağmur altında koşuyordu.

"Genç kadın, adamı bir geceliğine oyalamış ve ertesi akşam derslerden sonra kaçmış. Merlin'e Okul Müdürü hakkında haklı olduğunu ve onu İyiliğe karşı bir silah olarak kullanmaya çalıştığını söylemeliymiş. Callis'in istediği tek şey *gerçek* sevgiyken, onun yerine bulduğu şey ise bu sevgiyi savaş çıkarmak için kullanmaya çalışan bir Kötüymüş. Merlin okulda onunla görüşmek istediğinde yardım teklifini kabul etmediği için kendine lanet ediyormuş. Büyücüyu bulmak için artık vakit de kalmamış. Okul Müdürü kaçtığını fark edince, maskenin arkasındaki sırtı öğrendiği için onu mutlaka bulup öldürecekmiş. Saklanabileceği, onu bulamayacağı hiçbir yer de yokmuş. Kontrolü altında olmayan hiçbir yer yokmuş..."

Callis birden durdu, rüzgârla kulağına taşınan ısrarlı fısıltılar duyuyordu.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

"Bütün cadılar gibi Callis de bir bedel ödemeye razı olacak kadar çaresiz olanların yalvarışlarını duyabilirmiş. Fakat bu dilek ormandan değil, daha da ötesinden, Okul Müdürü'nün gü-

cünün yetmediği yerlerden geliyormuş. Callis bu dileğe karşılık bir bedel istememeye karar vermiş, temiz bir sayfa açıp Kötülükten uzak bir hayat yaşama şansı istiyormuş sadece. Bu dileğe cevap vererek ilk iyiliğini yapacaktı. Böylelikle, gerçek sevgiyi bulmayı düşleyen cadı, dileği takip etmiş...”

Callis, fısıltıları Mevta Sırtı'na kadar izledi ve tepedeki isimsiz, açık bir mezara ulaştı. Boş mezarın dibini kazmaya başladı, Orakçı da ona yardım ediyordu. Derine, derine, derine...

“...ta ki Okur Dünyası'na, gerçek aşkının hayaliyle yaşayan bir kıza ulaşana kadar.”

Callis mezarın öbür tarafından çıkınca kendini Gavalton'un mezarlığında, otların arasında diz çökmüş siyah saçlı bir kızın karşısında buldu. Vanessa yavaşça kafasını kaldırıp Callis'e baktı ve dileğinin sonunda kabul olduğunun farkında bir şekilde gülümsedi.

Sophie ve Agatha birden Okul Müdürü'nün kulesine döndüler. Maskeli büyücü, Hikâyeci'nin üstünde donup kaldığı açık bir masal kitabını inceliyordu.

“Bu süreçte Hikâyeci, Callis'in masalını yazmaya devam ediyormuş ancak Callis ortadan kaybolduğunda kalem durmuş, sanki kadınlı olan bağlantısını kaybetmiş gibiymiş. İhanete uğradığından şüphelenen Okul Müdürü, stymphalianları Callis'i bulmaları ve onu canlı bir şekilde geri getirmeleri için görevlendirmiş. Fakat kuşlar Callis'i geri getiremeyince ve Merlin'in yanına geçtiğine dair bir iz de bulamayınca Okul Müdürü onun öldüğünü düşünmüş. Hikâyeci masalı bırakıp yeni bir tane yazmaya başlayınca da şüpheleri doğrulanmış. Okul Müdürü'ne göre Callis'in masalı birmiş ve çoktan unutulmuş.”

Sahne yok oldu ve kızlar karanlığa gömüldüler. Sader'in küçük bedeni tepelerinde süzülüyordu.

"Okul Müdürü'nün aksine benim görü gücüm vardı ve Hikâyeci yazmayı bıraktıktan sonra neler olduğunu görebiliyordum. Okul Müdürü'nün bilmediği şey ise Callis'in ölmediği ve masalının bitmekten çok uzak olduğuydu. Hem de çok çok uzak..."

Sophie ve Agatha birbirlerine baktılar, sarsılmışlardı.

"Okuldan ayrıldıktan sonra Callis cadılık ve Kötülükle olan bağını tamamen koparmak istedi. Ama gerçek sevgiyi bulma hayalinden vazgeçmemişti. Gavalidon'un ne kadar güvenli ve ilgi çekici olduğunu gördüğünde burada yeniden başlama ve hayatını bir Okur olarak sürdürme hayalleri kurdu," diye devam etti Sader. "Yine de Vanessa'ya bir dilek borcu vardı, sonuçta o dileğe cevap vermeyi seçerek Okul Müdürü'nden kaçabilmişti. Callis, bunun normal yaşamına başlamadan önce yapacağı son sihir olacağına dair kendine söz verdi. Böylece Vanessa'nın o çok istediği aşk iksirini hazırladı. Ama onu uyarmayı da unutmadı: Etkisi sadece bir gece sürecekti çünkü aşk, içine sihir karıştırılamayacak kadar hassas bir konuydu ve uzun süreli hedefler için aşk iksiri kullanmak sadece sonların en mumsuzuna yol açardı. Sihrin her zaman bir bedeli vardı."

Yeni bir sahne oluştu. Sophie ve Agatha, Stefan'ın arkadaşlarıyla içtiği kalabalık bir bardaydı.

"Vanessa hiç oralı olmadı," dedi Sader.

Stefan içkisini masaya bırakınca gölgelerin içinden kukuletalı biri çıktı ve Stefan bardağı tekrar almadan önce içine kırmızı dumansı bir sıvı döktü.

"Vanessa, Stefan'ın içkiyi içmesini sağladı ve adam kıza anında âşık oldu. Callis'in de önceden uyardığı gibi sihrin etkisi geçse de iksirin daha kalıcı bir etkisi vardı. Çünkü kısa süre sonra Vanessa, Stefan'ın kapısını çalıp onun çocuğunu taşıdığı-

nı söyleyecekti. Bu da yasalara göre onunla evlenmesi gerektiği anlamına geliyordu.”

Sahne Stefan ve Honora'nın, Honora'nın verandasında haremli bir şekilde tartışmasına dönüştü.

“Honora çok sinirliydi, Stefan'la olan bütün ilişkisini kesti. Onun güvenine nasıl ihanet edebilirdi? Hem de en yakın *arkadaşıyla*? Stefan kara büyü olduğuna yemin ediyordu. Vanesa'ya karşı en ufak bir sevgi beslemiyordu ve onunla yüzleşmek için Vanessa'nın evine gittiğinde de odasında saklanan yabancı bir misafir fark etmişti. Bunu yapan o, demişti Honora'ya. Yabancı... Gözlerindeki suçluluğu görebiliyordu. Cadı ona büyü yapmıştı, bundan emindi! Vanessa nasıl bu kadar kalpsiz olabilmişti? Bebeği kullanarak onu evlilik tuzağına nasıl düşürebilmişti? Suçsuz bir bebekle hem de? Stefan büyüünün bir şekilde geri tepmesinden korkuyordu... Ama Honora dinlemiyordu. Stefan, ondan vazgeçmemesi için ona yalvardı ama işe yaramadı. Ne derse desin, Honora masalına inanmıyordu ve onunla konuşmak dahi istemiyordu. Böylece Stefan masalını İhtiyar Heyeti'ne taşıdı.”

Kızlar şimdi meydandaydı, geceydi ve kalabalık bir seyirci topluluğu, meşalelerle aydınlatılmış bir odun yığınının bağlı Callis'in etrafını sarmıştı, üç sakallı İhtiyar Heyeti üyesi de kardan olaya başkanlık ediyordu.

“Stefan her zaman sevilen bir delikanlı olduğu için İhtiyar Heyeti ona inanmıştı. Dahası, İhtiyar Heyeti yıllardır cadı avları düzenliyordu böylece dört yılda bir meydana gelen çocuk kaçırılma olaylarının arkasındaki kişileri arıyorlardı. Stefan, Callis'i, kasabada daha önce görmedikleri tuhaf bekâr bir kadını ortaya attığında da İhtiyar Heyeti yıllardır aradığı cadıyı bulmuş oldu.”

Cellat, odun yığınının yanındaki meşalesine uzandı. Sophie ve Agatha, sahnenin kenarında dikilen Stefan'ı görebiliyorlardı, cellat meşaleyi odun yığınlarına yaklaştıırken kışları çatık bir şekilde Callis'e bakıyordu. Callis'in gözlerinden korku ve pişmanlık gözyaşları sel gibi boşalıyordu, lyilik ve sevgi dolu yeni hayatına başlayabilmek adına yaptığı son sihir yüzünden Kötü bir cadı olarak infaz edilmek üzereydi. Yaptığı hataları düşünüp ağlarken alevler ayaklarının altında yayılıyordu. Stefan onu izlerken yüzü yumuşamaya başladı.

"Onun o an kendisi gibi bir kalbe ve ruha sahip olduğunu görünce, Stefan başka bir canlının ölümüne sebep olamayacağını fark etti," dedi Profesör Sader. "Callis'in hâlâ bir cadı olduğunu düşünse de masalını geri çekti ve Callis'in hayatını kurtarmak için Vanessa'yla evlenmeyi kabul etti. İhtiyar Heyeti'nin şartlarına göre de Callis mezarlığa taşınmalı ve kasaba halkının işlerine burnunu sokmamalıydı. Kasabadan biriyle evlenemez, meydanda bir dükkân açamaz veya patikada bir kulübede oturamazdı... ama hayatı onun olacaktı, her ne kadar sevgisiz bir hayat olsa da. Stefan da benzer bir durumdaydı, onu kurtarmak için kendini Vanessa'yla sevgisiz bir ömür geçirmeye mahkûm etmişti."

Agatha, Stefan'ın Callis'i bağlı olduğu odun yığından kurtarmasını izlerken nefes alamıyordu. "Borç," diye fısıldadı. "Stefan'a olan borcu buymuş."

Sophie kafasını iki yana salladı. "Ama annenden çok farklı görünüyor, Aggie."

"Seninki de benzemiyor," dedi Agatha.

Sahne abartılı, bol güneşli bir kilise düğününe dönüştüğünde kızlar da masala döndüler. Stefan mihrapta, hamileliği epeyce belirgin olan Vanessa'nın yanında duruyordu.

Daha önce hiç bu kadar perişan görünmemişti.

“Stefan, Vanessa’yla evlendikten kısa bir süre sonra, Honora’nın ailesi de kızlarını kasabın iğrenç oğluyla evlenmeye zorladılar. Vanessa istediği her şeye sahipti artık: gerçek aşkı ve onu elinde tutmak için doğmak üzere olan bir bebek. Adamın bir zamanlar âşık olduğu kız da başkasıyla evlenip hayatlarından çıkmıştı. Mükemmel bir peri masalı sonu. En azından o öyle düşünüyordu. Vanessa’nın hesaba katmadığı bir şey vardı...”

Kilise yok oldu, kızlar artık gecenin bir vakti Mezarlık Tepesi’ndeydiler. Stefan asık suratlı bir şekilde iki küçük mezara toprak atıyordu. Vanessa onu izlerken ağlıyordu.

“Stefan’ın korkusu gerçekleşmiş ve büyü geri tepmişti. Vanessa iki erkek çocuk doğurmuştu. İkisi de ölüydü.”

Sahne değişti. Sophie ve Agatha tekrar başladıkları yerdediler: Sophie’nin kulübesinde, kızıl bir gün batımıyla aydınlatılmış mutfakta Vanessa pencereden dışarı bakıyordu. Gözleri, Honora onu alelacele kulübesine almadan önce, kukuletalı bir paltıyla patikada hızlı hızlı yürüyen Stefan’daydı.

“Sonraki yıllarda, Vanessa, Stefan’dan çocuk yapabilmek için her yolu denedi ama sürekli başarısız oldu. Sonunda, Honora, Stefan’ın başından beri doğruyu söylediğini düşünmeye başladı: Vanessa, onu, evlenmek için tuzağa düşürmüştü. Honora da kendi kocasıyla, en az Stefan’ın Vanessa’yla mutsuz olduğu kadar mutsuzdu. Böylece Honora ve Stefan gizli gizli buluşmaya başladılar.”

Etraf ışığa gömüldü. Kızlar şimdi de Agatha’nın Mezarlık Tepesi’ndeki evinde, Vanessa’nın Callis’e öfkelenmesini izliyorlardı.

“Vanessa, Gavalton’daki her doktora gitti ama hepsinin ortak görüşü çocuk sahibi olamayacağıydı. Sinirle Callis’e gitti ve

Stefan'ın çocuğunu taşıyabilmek için yeni bir iksir talep etti. Eger aşklarının gerçek olduğunu kanıtlayan bir çocuk doğurmazsa Stefan evliliklerine asla inanmayacaktı. Callis reddetti, bir daha büyüye ulaşmamaya ve İhtiyar Heyeti'nin emirlerine uyarak kendi işine bakmaya kararlıydı. Fakat Vanessa onu tehdit etti: İhtiyar Heyeti'ne bir daha çocuk sahibi olamaması için onu lanetlediğini, kasabadaki başka kadınları da lanetlediğini ve kaçırılan çocuklardan da onun sorumlu olduğunu iddia edeceğini söyledi... Callis, Vanessa'yı vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Tek çaresi ona yardım etmekti."

Sahne tekrar değişti ve kızlar, Vanessa'nın tahta bir kâseden dumanlı siyah bir tonik içtiğini gördüler.

"Callis onu, sihrin iki ruhu asla aşkın yapıtı gibi birleştirerek bir çocuk oluşturmayaacağı konusunda uyardı; tıpkı sihrin gerçek sevgiyi de oluşturmayaacağı gibi. İki ruhu sihirle bir çocuk oluşturmak için zorlarsan o ruhları sadece daha çok bölersin," dedi Sader. "Ama Vanessa yine dinlemedi, Stefan'ın çocuğunu taşımaya kararlıydı. Kısa bir süre sonra da karnında sağlıklı bir bebek büyüyordu."

Gecenin karanlığı evin üstüne çöktü. Vanessa acılı bir doğum geçirirken Callis onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"'Mucize Çocuk' demişti doktorlar. Vanessa, Stefan'a onun gibi yakışıklı bir erkek çocuk sözü vermişti. Vanessa'nın tekrar çocuğunu taşıdığını ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görünce Stefan evliliklerine bir şans daha vermeye karar vermişti. İçten içe, Honora'yla gizli buluşmalarının yanlış olduğunu biliyordu; birbirlerine yemin etmişlerdi sonuçta. Vanessa'nın geçmişte yaptıkları da artık önemli değildi, bir *aile* olmak üzerelerdi. Vanessa onun eşiydi ve sonsuza dek de öyle kalacaktı. Bu da, eğer Vanessa bebeğini taşıyorsa, Stefan'ın bebeği

de annesini de elinden geldiğince seveceği anlamına geliyordu. Stefan çocuk doğmadan isim bile koymuştu. Ona babasının ismini verecekti: 'Filip'..." dedi Sader. "Ve sonunda Vanessa'nın, Callis'in büyüğü sayesinde Stefan'ın çocuğunu doğurduğu gün geldi. Ne var ki doğan bebek bir oğlan değildi. Stefan'a son derece benzeyen sarışın, pırıl pırıl bir kızdı."

Vanessa zayıf düşmüş ve terli bir şekilde kollarındaki sarı saçlı güzel kızı okşuyordu. Birden tekrar şiddetli ağrılar hissetmeye başladı.

"Cadının da öngördüğü gibi, Stefan ve Vanessa'nın ruhları birleşmemişti çünkü aralarında bir sevgi yoktu. İki ruh da *kendi* çocuğunu oluşturdu, böylece Vanessa bir değil, iki bebek doğurdu. Bu ikinci bebekse Stefan'a hiç benzemiyordu. Aynı annesiydi."

Callis çocuğu uzatınca Vanessa'nın nefesi kesildi: kuzgun karası saçlar, pörtlek büyük gözler ve çirkin bir surat. Vanessa tiksintiyle geri çekildi ve bebeği cadıya irtti.

"Callis'e bebeği ormana atmasını ve orada ölmesi için bırakmasını emretti. *Bu kadar çirkin bir bebeği Stefan'a asla götüremem*, diye dudak büktü Vanessa. Sonra da kocasıyla arasındaki her şeyi düzelterceğine inandığı güzel sarışın bebeğini sarıp sarmaladı ve evinin yolunu tuttu," dedi Sader. "Vanessa'nın arkada bıraktığı çocuktaki güzelliği gören Callis ise çocuğu sahiplendi. Ona 'İyi Ruh' anlamına gelen Agatha ismini verdi. Sonunda, bunca yıllık yalnızlıktan sonra Callis Netherwood gerçek sevgiyi bulmuştu."

Callis bebeğin büyük, böcek gibi gözlerini incelerken aynaya bakıyordu. Yavaş yavaş Callis, sihirle kendi gözlerini büyüttü.

"Çocuğun annesi olup olmadığını kimsenin sorgulamaması için Callis, Çirkinleşme yeteneklerini kullanarak zaman içinde

kendini Agatha'ya benzetti. Çok geçmeden, kasabalılar tepede kendi kendine dolanan çocuğu fark etmeye başladılar; Callis'in kopyası gibiydi. Tabii ki İhtiyar Heyeti, Callis'e sorular sordu ama Callis bu sorulara cevap vermedi. Böylece kasaba halkı zamanla çocuğu, tıpkı annesine yaptıkları gibi dışlamaya başladı."

Sabah ışığı kulübenin köhne pencerelerinden sızarken siyah saçlı, soluk benizli, pejmürde Callis, siyah saçlı, soluk benizli, pejmürde kızına masal kitapları okuyordu.

"Yıllarca yeni masal kitapları Gavalton'da belirirken ve İyilik hepsinde kazanırken Callis, olayları yanlış değerlendirmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Belki de Okul Müdürü Kötü değildi. Hatta yüzüğü kabul etmemekle hata yapıp yapmadığını düşünmeye başlamıştı. Zaman geçtikçe kızının İyilik ve Kötülük Okulu'na seçilmesini istemeye başladı. Agatha'nın geleceğinin sihir, macera ve aşkla dolu olmasını istiyordu; annesi yüzünden yalnız, sıradan bir hayata mahkûm olmasını istemiyordu."

Sahne değişti, Stefan, Vanessa ve küçük Sophie'yle yemek masasında oturuyordu. Üç yaşındaki kızını temkinli bir şekilde süzüyordu, yüzünde şefkatten eser yoktu.

"Bu sırada, küçük Sophie büyürken Stefan ona karşı içgüdüsel bir soğukluk hissediyordu. Onu sevmek için çok çabaladı: kurabiye yemek için onu Battersby'nin fırınına götürdü, uykudan önce ona masallar okudu, yabancılar küçük Sophie'nin tıpkı ona benzediğini söyleyince gülümsedi... Ama içten içe, Stefan kızının Vanessa'nın ruhuna sahip olduğunu görebiliyordu."

Şimdi Stefan, değirmene kereste taşıyordu. Yakındaki tepede, beş yaşındaki Agatha'nın otlar arasında tek başına oynadığını görünce patikada durdu. Kız, Stefan'a baktı ve kocaman gülümsedi. Stefan da ona gülümsedi.

"Değirmende çalışanların bile kızın Vanessa'yla olan ben-

zerliğini fark etmelerine rağmen Stefan, Mezarlık Tepesi'nde dolanan bu tuhaf afacan kıza karşı bir sevgi hissediyordu," dedi Sader. "Biri çirkin biri güzel, iki kız doğuran Vanessa, Stefan'ın seveceğini düşündüğü bebeği seçmişti. Stefan'ı kendine yakınlıştıracak olanı... Ama Stefan'ın kalbinde iz bırakan çocuk vazgeçtiği çocuktur."

Stefan'ın görüntüsü kayboldu, kızlar şimdi Vanessa'nın ban-yosundaydılar, etrafları yüzlerce güzellik ürünü, kremi, iksiriyle doluydu. Özel bir macunla dudaklarını kalınlaştırdı, bitkisel damlalarla gözlerini yeşil yaptı ve ev yapımı bir karışımla saçlarını altın sarısına boyadı. Yedi yaşındaki Sophie de bir şişeden yanaklarına ballı krem sürerek annesini taklit ediyordu.

"Vanessa, Sophie'nin doğumuna rağmen, Stefan'ın neden bu kadar soğuk davrandığını anlayamıyordu. *Sophie yeterince tatlı değil mi?* diye düşündü. *Ben yeterince iyi değil miyim?* Pannikleleyen Vanessa, takıntılı bir şekilde kendini güzelleştirmeye çabalamaya başladı. Ve tabii kızını da. Fakat ne yaparsa yapsın, Stefan ikisinden de kaçınıyor gibi görünüyordu."

Birden sahne değişti, Vanessa yanında on yaşındaki küçük Sophie'yle mutfak penceresinden dışarıya, Honora'nın bahçesinde iki oğlanla oynayan Stefan'a bakıyordu, iki kız da sarışın ve muhteşem görünüyordu. Vanessa artık sinirli durmuyordu. Daha çok pes etmiş ve kalbi kırılmış bir görüntüsü vardı.

"En sonunda Vanessa tek başına öldü, gerçek aşkı onu, bir zamanlar çirkin bir cadı olduğunu düşündüğü kadın için terk etmişti. Hayattayken Honora'nın iki çocuğu olduğunu görmüştü. Honora öyle değilmiş gibi yapsa da iki oğlanın da Stefan'ın olduğunu öldüğü güne kadar biliyordu. Bunu, Stefan'ın onları ne kadar sevdiğinden biliyordu. Babaları bir değirmen kazasında öldükten sonra cenazede onları tutmasından biliyor-

du. Ve Sophie'ye nasıl mesafeli baktığından biliyordu, evindeki kendi kızına."

Stefan, Honora'nın çocuklarıyla oynarken Mezarlık Tepe-si'nden onları izleyen kamburu çıkmış, uzun kollu ve bacaklı Agatha'yı gördü. Şefkatle gülümsedi.

"Yine de Stefan, mezarlıktaki kızı hiç unutmadı, oradan ne zaman geçse ona bakıyordu. Çünkü içten içe, o kız, hepsinden daha çok onunmuş gibi geliyordu."

Masal sanki yağmurda kalmış bir resim gibi akıp gitti. Sophie ve Agatha büyük, sessiz bir karanlığın ortasında, birbirlerinin uyumlu nefeslerini dinliyorlardı.

"İki kız kardeş," dedi Sader'ın sesi. "Ama sadece sözde kardeşler çünkü hayata gelişlerine sevgi sebep olmamıştı. İki ruh, asla uzlaşamayacaklar çünkü ikisi birbirinin aynadaki görüntüsü gibi ters: Biri İyi, biri Kötü. Doğruyu söylemek gerekirse, eğer kader onları bir araya getirirse Can Düşmanı olacaklardı, kalpleri, her ne kadar, bir bağ kurma arzusunu duysa da. Mutlu olmalarının bir yolu yoktu, tıpkı anne babalarının mutlu olamamaları gibi. Eski ruhların yenilenmesiydiler, birbirlerini incitmeye ve birbirlerine ihanet etmeye mahkûmdular, tekrar ve tekrar, Vanessa ve Stefan gibi, ta ki sonsuza dek parçalanana kadar. Ve bu kızların bu sona başkaldırıp birlikte bir Mutlu Son bulacaklarına inananlar için... Pekâlâ, işte bu bir peri masalı olurdu, öyle değil mi?"

Hapishane yavaş yavaş geri geldi; iki kız tekrar donmuş zindandaydı. Vücutları uyuşmuş, yüzleri kül rengiydi. Profesör Sader, Vanessa'nın mezarının önünde süzülürken onları izliyordu.

"Fakat *benim* umudum vardı, sonunuzun ne olduğunu göremesem de. Tüm sorunlara rağmen ne kadar ilerlediğinize bir bakın. Bu yüzden annenizi buraya taşıdım; masalınız hakkın-

daki gerçekleri öğrenmeniz için. Bu yüzden, sizler için hayatımı feda ettim. Çünkü dünyamızdaki tüm kuralları yıkarak, en çok ihtiyacımız olduğu zamanda onu kurtarma şansınız var. İyilik ve Kötülük arasında bir köprü bularak. Bir kızın ya da erkeğin olması fark etmeksizin sevgiyi ilk sıraya koyarak. Ailenizin eski masalıyla sizin yeni masalınız arasındaki zinciri kırarak. Başarılı olacak mısınız, kimse bilmiyor; ben bile. Fakat Hikâyeci'nin sizi seçmesinin bir sebebi var; bununla yüzleşme vakti geldi. Artık kaçmak yok. Saklanmak yok. Tek çıkış yolu sizin masalınızdan geçiyor.”

Ela gözleri yaşlarla parlıyordu. “Şimdi gidin ve kapıyı açın.”

Profesör Sader, kızlara son bir kez gülümsedi. Sonra hayaleti karanlığa karıştı, tıpkı güneşin son damlaları gibi.

Her Şeyin Savaşı

Kızların ikisi de birbirine bakamıyordu. Sadece buz tutmuş mezarında yatan ölü ve güzel Vanessa'yı izlediler.

"Biz kardeşiz," dedi Sophie; sesinde tuhaf bir monotonluk vardı.

"Ama kardeş *değiliz*," dedi Agatha, yumuşak bir tonla. "Aileyiz ama aile *değiliz*. Kan bağımız var ama yok. Birlikteyiz ama ayırırız." Kalbinin ardında hapsolmuş duygu

dalgasını hissedebiliyordu; bastırmak için fazla büyük ve güçlü bir dalgaydı bu. "Sader'ı

rüyamda babam olarak görmemin sebebi buydu," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Çünkü bana hep senin babanı hatırlatıyordu. İçim-

den Stefan'ın kızı olduğumu başından beri biliyordum.”

İkisi de sessizdi, birbirlerinin buz tutmuş mezardeki bulanık yansımalarını izliyorlardı.

“Sophie?” Agatha sonunda ona bakabildi. “Gitmemiz gerek. Buradan derhal gitmemiz gerek.”

Sophie onunla göz göze gelmedi. Kasları gerilmişti, vücudunun tamamı gergindi.

“Beni duyuyor musun?” diye ısrar etti Agatha.

Sophie, “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, Agatha,” dedi soğuk bir sesle; gözleri hâlâ annesindeydi.

“Ne? Sophie, bu *her şeyi* değiştirir...”

“Hayır,” diye karşılık verdi. “Bu başından beri Kötü olduğum anlamına gelir. Bu annemin asla İyi olmadığını ve annemin kendi acınası, değersiz hayatını tekrar yaşamam için beni lanetlediğini, sen Tedros’la, babam da Honora’yla Mutlu Sonlarınızı yaşarken benim yalnız başına çürüyüp gideceğimi gösterir. İyinin payına iyi düşüyor, Kötüye ise hiçbir şey. Kendi sonumu değiştirme şansım dışında. Şimdi, yalnız kalmamak için Rafal tek umudum, daha önce hiç olmadığı kadar. Sonumun *onun* gibi olmaması için.”

Agatha’yı itekleyerek yanından geçti ve rastgele mezarları itip kakmaya başladı. “Kahretsin! Buralarda bir yerlerde başka bir kapı daha olmalı.”

Agatha onu izledi, afallamıştı. “Sophie, anlamıyor musun? Rafal’ı seçmek sadece *ona* daha çok benzemene neden oluyor. Annen sevgiyi zorlamak için Kötü oldu ve şimdi ne olduğuna bak! Rafal’ı seçmek sadece sonunda yalnız kalmama neden olacak...”

“Aggie, ne düşündüğünü önemsiyormuşum gibi davranıyorsun,” dedi Sophie hiddetle, mezarlara vururken. “Sader’in ne dediğini duydun. Aramızda sevgi falan yok. Herhangi bir

bağ yok. Sen İyisin. Ben Kötüyüm. Şimdi de Sona önce kimin ulaşacağını göreceğiz. Ya Tedros seni Camelot'a götürecek ya da Rafal ve ben Hiç Mutlu Sonumuza ulaşacağız. Bizim masamızda sadece birimiz kazanabilir."

"Sader bize inandığını da söyledi," dedi Agatha, ona yaklaşıarak. "Bizim için öldü o..."

"Sevgiyi asla bulamadığını bilerek ölen annem gibi," dedi Sophie, onu yana iterek. "Kötü ruhlar aşkı *bulamaz*. Kötülük Okulu'ndaki ilk derstir bu. Kötü ruhlar sonunda yalnız kalırlar."

"Sana bunun olmasına izin vermem," diye direndi Agatha.

"Gerçekten mi? Çünkü sen, Tedros ve ben mutlu bir üçlü mü olacağız? Çünkü ben senin küçük Kötü *evcil hayvanın* mı olacağım?" Sophie tısladı, mezarları yumrukluyordu. "Anlamıyor musun? Benim ruhum paramparça! Darmadağınım, kafadan çatlağım, iliklerime kadar kötüyüm ben! Ben *hasarlıyım*. Asla senin bulduğun türden bir aşk bulamayacağım çünkü asla kendi içimde mutlu olamayacağım. Bunca yıl sahip olduğumu düşündüğüm annem gibi, yani İyiliğin ve ışığın meleği olmak istedim ve şimdi görüyorum ki *her zaman* onun gibiymişim. Kötü, çok kötü bir ruhun çukurunda, seilmeyen biri.

"Sen o değilsin," dedi Agatha, onun peşinden giderken. "Kalbinin derinliklerinde hiç de onun gibi değilsin..."

"Sen *sağır* mısın? Onun öyküsünü duymadın mı?" dedi Sophie; mezarlara artık daha sert vuruyordu. "Bir prens bulabilmek için seninle arkadaş oldum, tıpkı annemin babamı elde etmek için Honora'yla arkadaş olduğu gibi. Aşkı bulabilmek için annemin denediği her oyunu oynadım: aşk büyüler, güzellik iksirleri, yıldızlara bakarken dilek tutma... Ama sonunda nefret edilen ve yalnız kalan ben oldum, en iyi arkadaşım da her şeyi elde etti. Ve tıpkı annem gibi, sonum donmuş bir zindan

olacak; Kötü olduklarını kabul etmek için fazla zayıf olan diğer ödleklele birlikte!”

Hızla Agatha'ya döndü, öfkeden köpürüyordu. “O yüzden eğer buradan çıkarsam, ne kadar Kötü olursa olsun, gerçek aşkımı elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma inansan iyi edersin. *Ne gerekiyorsa!*”

Zindandan tiz bir ses çınladı.

Mezarlardaki bütün çelik levhalar, parlayan bir mezarı gösteren, yanıp sönen parlak mavi oklarla aydınlandı, sonrasında mezarın tabutunun kapağı sihirli bir şekilde açılıverdi.

Leydi Lesso'nun sesi her yerden yankıladı: “*Öğrenci çıkışı açılmıştır. Lütfen zindanı sınıfınızın geri kalanıyla birlikte terk ediniz ve okulunuza dönünüz. Öğrenci çıkışı açılmıştır. Lütfen zindanı sınıfınızın geri kalanıyla birlikte terk ediniz ve okulunuza dönünüz.*”

Agatha ağzı açık halde, aydınlanmış tabuta baktı.

“*Şimdi git ve kapıyı aç.*”

Sader'ın son sözleri. Yeterince yaklaştıklarında açılması için kapağı bir büyü yapmış olmalıydı.

Düşünceleri dağılıverdi çünkü Sophie parlayan tabuta doğru hızla koşmaya başlamıştı bile.

“Sophie, bekle!” dedi Agatha, arkasından koşarak. Rafal'a gitmesine izin veremezdi.

Fakat Sophie çoktan boş tabuta girmeye ve mezarın arkasındaki sahte kardan duvarı sertçe itmeye çalışıyordu. Agatha, Sophie'yi arkasından yakalamaya çalıştı ama Sophie onun ellerinden kurtuldu ve Agatha dengesini kaybedip sendeledi. Agatha kendisini toparladı ve Sophie'nin arkasından duvarın içine doğru atıldı; sonra beyaz, dondurucu bir küdenin içine düştü.

Agatha diğer tarafa geçip de gözlerindeki ve saçlarındaki kar tanelerini silkeleyince karanlık, sızıntılı, yukarıya doğru dik bir

şekilde eğimli bir tünelde olduğunu gördü. Sophie uzaklaşmıştı, neredeyse yolun sonundaki kapıya varmıştı. Agatha arkasından hızla fırladı, Sophie'nin kesik kesik çıkan nefesinin yankılarını ve kapı kolunu çevirirken deri tulumunun yaptığı hışırtıyı duyabiliyordu. Kapı açılmayınca Sophie var gücüyle kapıya omuz attı, sonra Agatha kapının önünde onu yakaladı, ikisi de gürültülü bir inlemeyle yuvarlanarak kapıya çarptı ve kapı açıldı...

Agatha'nın başı taştan zemine sertçe çarptı. Dizlerinin üstünde yalpalarken sulanmış gözlerini açtığında Sophie gitmişti. Agatha sendeleyerek cılız, yeşil bir meşalenin aydınlattığı büyük, boş bir odaya girdi. Daha önce de geldiği bir odaya.

Kötülük Sergisi.

Müzenin çıkışına doğru aceleyle yürüdü, Sophie'nin çok uzaklaşmasını istemiyordu...

Keskin bir tıslama, sessizliği bıçak gibi yarıdı. Agatha ayakta donakaldı.

Yavaşça döndü ve Sader'ın Gavalton'u resmettiği son tablosunun altındaki zeminde küçük, kara bir gölgenin oluştuğunu fark etti.

"Orakçı?"

Kel, darmadağın haldeki yaratık ona bir kez daha tısladıktan sonra Sader'ın tablosuna kehribar rengi gözleriyle düşmanca bir bakış attı.

Agatha ona doğru atıldı ve onu kollarının arasına aldı.

Orakçı onun bileğini ısırdı ve Agatha acı içinde bağırarak onu bıraktı. Orakçı, Sader'ın tablosuna geri döndü, bir yarığı andıran göz bebekleri resme sabitlendi.

Agatha'nın kafasındaki bütün sorular, kedisinin okula nasıl geldiği, geçen birkaç hafta boyunca nerede olduğu ve Kötülük Müzesi'nde ne aradığı, uçup gitti. Çünkü şimdi Orakçı, Agatha'nın

duvardaki tabloya bakmasını istiyordu. Tuvale baktığında, Agatha neden olduğunu anladı.

Tablodaki manzara daha önce olduğundan farklıydı.

Daha karanlıktı, sadece yukarı köşesinde bir iğne ucu kadar ışık vardı. Ve köylüler masal kitaplarını korku içinde yakarken Gavalton'u kuşatan Kötülerin gölgelerinin yerinde, şimdi *gerçek* Kötüler vardı; ağaçların arasından gelerek genç ve yaşlı kahramanlarla savaşıyorlardı. Kötülerle Gavalton'u ayıran tek şey ince, delik deşik olmuş, kırılmak üzere olan bir kalkandı.

Agatha dimdik doğruldu. Daha önce gelecekten bir görüntü gösteren Sader'in tablosu, şimdi sihirli bir şekilde şu anı gösteriyordu. Şimdi İyilerle Kötülerin arasındaki savaşı gözlerinin önüne serilmiş halde izliyordu... ve İyiler *kaybediyordu*.

Gözleri resimde aceleyle Tedros'u aradı, fakat Sader resimlerinde hep anlaşılmaz, empresyonist fırça darbeleri kullanırdı; yüz detayları yoktu.

Sophie'ye ulaşmalıyım, diye düşündü panikle.

Ama nasıl? Sophie kendisinden çok öndeydi...

Orakçı tekrar miyavladı; sanki Agatha'nın aradığı cevapların hepsi çerçevenin içindeymişçesine gözleri hâlâ tablodaydı.

Neyi gözden kaçırmıştı ki?

Burnunu tuvale daha da yaklaştırdı, parmakları yağlı yüzeyin üstünde gezindi... ve birden duruverdi.

Excalibur'u çekip aldığı boş örs, savaş meydanından çok uzakta, Bay Deauville'in kitap dükkânının tentesinin altına gizlenmişti.

Orakçı hırıltıdayarak onu canlandırdı.

Elbette, diye düşündü Agatha.

Okul Müdürü kılıcı Sader'in tablosuna gizlemek için büyülemişti.

Bu, örsü büyülemek zorunda kaldığı anlamına da geliyordu. Ve eğer örsü de büyülediyse... o zaman belki...

Agatha, kalbi heyecanla çarparken, sağ elini gergin ve ıslak ruvalin üstünde yavaşça kaydırды, ta ki parmaklarını tablonun içinde görene kadar...

Gerçek örsün soğuk, sert metalini avucunun içinde hissetti. Eli sadece tablonun içinde değildi. Eli Gavalton'daydı.

Bir geçit.

Orakçı bacaklarına dolandı, onunla birlikte geleceğini ima ediyordu. Agatha aşağı bakarak üzüntüyle gülümsedi.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim, Orakçı," diye fısıldadı, bacaklarını ondan kurtararak. "Güvenli olduğu zaman senin için döneceğim. Söz veriyorum."

Kedisi sızlanırken, Agatha örsü daha sıkı kavradı ve baş aşağı tabloya daldı. Tüm vücudu sıcak, nemli karanlık tarafından yutulduktan sonra yüzü, başka bir gergin, ıslak engel ve soğuk gece havasıyla karşılaştı. Hâlâ yatay şekilde havadayken örsü diğer eliyle de kavradı ve bedeninin geri kalanını geçit duvarından çekti, vücudunun ardında kalan son tarafı da geçtikten sonra isli kaldırımın üstüne yığıldı.

Başını kaldırdığında Agatha'nın ilk gördüğü şey saklanmak için çılgık çılgına kaçan kalabalık köylülerdi. İzdihamın ortasında mahsur kalan Agatha, Bay Deauville'in tentesinin altına bir ağaç kütüğü misali yuvarlandı, örsün arkasına saklanmadan önce ezilmekten kıl payı kurtuldu. Örsün üstünden gizlice baktığında Gavalton halkının kiliselere yığıldığını, dükkânlara saklandıklarını ve kendilerini kulübelere zincirlediklerini gördü. Bir zamanlar anne ve babalar çocuklarını Okul Müdürü'nden korumaya çalışırken aynı sahnelere şahit olmuştu. Şimdiyse, ondan saklamaya çalıştıkları tek şey çocukları değildi.

Agatha örsün arkasından doğruldu, birkaç yüz metre ilerideki Orman'a doğru baktı.

Tıpkı Sader'in tablosunda gördüğü gibiydi. Uzaktaki ağaçlardan yükselen alevler Orman'ın dışında eski kahramanlar ve öğrencilerle savaşan ve onları Gavalton'u Orman'dan ayıran görünmez bir engele doğru püskürten zombi Kötülerin birliklerini aydınlatıyordu. Agatha büyülu kalkanı, kasabanın içinden Orman'dan gördüğü gibi göremiyordu. Bir devin yakınlarıdaki ağaçlardan tekmelediği bir symphalian vızıldayarak kalkana doğru uçuşunda ve genç kuş oradan yere sekerek omurgasının üstüne devrildiğinde kalkanın orada olduğunu anlayabildi.

Agatha gözlerini daha da kıstı, ağaçların arasından yüzleri seçmeye çalışıyordu, ancak tıpkı Sader'in tablosu gibi tek görebildiği vücut şeklinde karaltılar ve ateşti. Agatha korkmuş halde gökyüzünde güneşi aradı, fakat duman bulutlarının ardında onu bulamadı.

Ne kadar zaman kalmıştı? 20 dakika mı? On beş? Daha mı az?

Birdenbire, her şey üstüne geldi. Sophie'yi asla zamanında bulamayacaktı. Asla o yüzüğü yok etmesini sağlayamayacaktı. Burada ölecekti, hiçbir işe yaramadan ve sinmiş halde, bir masal kitabı dükkânının altında. Panik damarlarını kavurarak geçti...

Pes etme.

Sindirella'nın sesi kalp atışı misali içinde yankılandı.

İkimiz için.

Hava yavaşça Agatha'nın ciğerlerine yeniden doldu. Öğretmeni haklıydı. Ya İyi arkadaşlarına bu savaşta kazanmalarında yardım edecekti...

Ya da onlarla birlikte ölecekti.

Fakat önce o kalkanı geçmesi gerekiyordu.

Kararlılıkla kendisini cesaretlendirerek Orman'a doğru hızla

koştı. Kasabayı aştıkça, karısını ve oğlunu bacada saklanmaları için yukarı gönderen bir babanın... kendilerini bir fiçıya kapatan bir anne ve kızının... ve aralarında içeri girerken elindeki küçük balık akvaryumunu dengede tutmaya çalışan Radley'nin de olduğu çocukları okul binasına yönlendiren bir İhtiyar Heye üyesinin yanından geçti. Agatha dağılan köylülerin içinde Stefan ve Honora'yı aradı fakat hiçbirinden iz yoktu.

Değirmen ve gölü hızla geçerek çimenlik alanlara varan Agatha, savaşın korkunç gümbürtüsünü duymaya başladı: çarpışan metaller, stymphalianların kırılan kemikleri, kızların ve oğlanların çığlıkları. Biraz sonra, yanan ormanın aydınlatığı birkaç yüzü çıkarabildi... Beatrix, stymphalian kuşunun üstünde hâlen ok atmaktaydı. Ravan bir orman deviyle yumruk yumruğa dövüşüyordu. Kiko bir zombi cadı tarafından kovalanıyordu. Ama çatışmanın büyük kısmı ağaçların ve siyah-lacivert gökyüzünün gerisinde kalmıştı. Agatha ağaçlara daha da yaklaştıkça, bir anlığına havada küçük delikler görmeye başladı. Bunlardan yüzlerce vardı, her biri bir portakaldan daha büyük değildi. Kalkanı daha önce kimse Gavaldon'un içinden görmemişti, onlar ulaşmadan büyülu şekilde dağılmıştı ama şimdi Agatha engel-deki boşlukları görebiliyordu ve bu, kalkanın tam olarak nerede olduğunu bulabileceği anlamına geliyordu. Bu deliklere doğru koşarken, deliklerin dışındaki renklerin içindekilerden daha parlak ve canlı olduğunu fark etti, bir anlığına, normal hayatla arasındaki çizginin gerçekten ne kadar ince olduğunu görüp hayret etti.

Kalkana geldikten sonra parmaklarını uzattı ve deliklerin arasındaki kabarcıklı, görünmez yüzeyi hissetti. Savaştan önce, Kötülüğün kendi lehine göre tekrar yazdığı her masal Okur Dünyası'nı çevreleyen kalkan üzerinde delikler açmıştı, tıpkı

Okur'un İyiliğe olan inancında açtığı delikler gibi. Fakat İyiliğin en büyük kahramanları hayattaydı, bu deliklerin hiçbir kalkanın düşmesi için yeterince büyük değildi ve Kötülüğün korunan dünyalarına geçmesini sağlayamazdı. Bu da akılda tek bir soru bırakıyordu...

Diğer tarafa nasıl geçeceğim? diye panik içinde kafasından geçirdi Agatha.

Kalkanın öteki tarafında, ağaçların ilerisinde Karanlık Ordu'ya karşı saflarını korumaya çalışan kahramanları görebiliyordu. Eğer Kötüler onları daha da geri püskürtürse, onları kalkanın karşısında köşeye sıkıştıracaklardı...

Aniden, Agatha'nın gözüne altın rengi saç ve geniş omuz görüntüsü çarptı.

Tedros?

Çoktan gitmişti.

Prensini düşünecek zamanı yoktu. Eğer ona yardım etmek istiyorsa, kalkanı geçmeli ve Sophie'yi bulmalıydı.

Agatha tekrar odaklandı ve elini deliklerden birine uzatıp deliğin kenarlarını inceledi. Engelleri aşmak onun özel yeteneği idi. Yarı Yol Koyu'ndakinden her denediğinde geçmişti, bundan da geçebilirdi. Fakat şimdi dikkatini dağıtmaması gereken bir bekçi yoktu ya da bu kadar küçük deliklerden geçebilmesinin yolu veya...

Bir şey parmağını ısırdı.

Agatha şaşkınlıkla geri çekildi ve Anadil'in siyah sıçanlarından birinin kalkanın Orman tarafına kurulduğunu gördü; minik pençeleri destek için deliğin kenarlarına kenetlenmişti. *3 numaralı sıçan*, diye hatırladı Agatha, diğer ikisi Dovey'nin asasını geri almayı ve çikolata sisten çelik halatla inmeyi henüz atlatamadığı için buraya kadar gelebilecek enerjisi olandı bu.

3 numaralı sıçan, Agatha'ya deliğin diğer tarafından kıkırdadı, delikten Gavalton'a doğru sürünmeden önce dikkatini ona vermesini istiyordu.

Sıçan, burnu Orman'la Okur Dünyası arasındaki düzlemi geçer geçmez bir alev şokunun saldırısına uğradı ve uçarak yere düştü.

Agatha, kalkanın ardından 3 numaralı sıçanın çamurun içinde sarsılmasını izledi, büyülü şok dalgasına rağmen sıçan hâlâ canlıydı.

Demek ki kalkan geçmesine izin vermiyor, diye düşündü. Eli ni delikten tekrar kolaylıkla geçirdi. Peki, neden benim geçmeye izin veriyor?

Agatha bu düşünceyi kafasından attı. *Ne önemi var ki? Delik hâlâ benim içinden geçmem için fazla küçük...*

Bir şey onu bir kez daha ısırdı.

Agatha, çektiği bariz acıya rağmen kalkana tekrar tırmanan ve hâlâ ona dik dik bakan Anadil'in sıçanına baktı. Agatha da ona ters ters baktı. Ne istiyordu bu küçük baş belası...

Nefesi kesildi.

Küçük.

Bana nasıl geçeceğimi gösteriyor.

Biçim değiştirme.

Biçim değiştirmemi istiyor.

Agatha'nın biçimine girebildiği tek hayvan vardı.

Çabucak gözlerini kapadı ve büyüü gözlerinin önüne getirdi, parmak uçlarının sıcak altın renginde parladığını hissediyordu. Işık hızıyla küçüldü, kıyafetleri üstüne çöktü; sonra altından sıska, siyah bir hamamböceği olarak çıktı. Titreşen anteniyle Hamamböceği Agatha, kalkana doğru pıtır pıtır yürüdü, kıyafetlerini ardında bıraktı ve deliklerden birine girdi,

sonra sıçanı kalkanın aşağısına ve Orman'a doğru takip etti.

İlk ağaçlara doğru geldiği saniye yeşil bir ateş topu Agatha'nın yanından uçarak geçti, neredeyse onu ve sıçanı yakıp kül edecekti. Agatha donakaldı, sonra çatışma yerinden hızlıca kaçarak Anadil'in hayvanını takip etti; fakat bir hamamböceği olarak o kadar küçüktü ki tek görebildiği çarpışan ayaklar, düşen bedenler, yanan oklar ve kafasının üstünde ileri geri uçuşan büyülerdi. Sophie'yi araması gerekiyordu, fakat etrafındaki tüm bu çatışmanın içinde onu böcek haliyle asla bulamazdı...

Bir ok ufak kabuğunun üstünde kırıldı. Agatha ürkmüştü, onu kasten bir çalığa yönlendiren sıçanın arkasında hız kazandı. Agatha onun gerisindeki çalılığın içinden hızla geçti, çalılığın dikenleri göğüs kafesine batıyordu, sonrasında diğer taraftan çıktı. Aniden durdu.

Yakışıklı, yanık tenli Nicholas otların üzerinde yüzüstü yatıyordu, başının arkasında devasa bir kesik vardı. Savaşın gümbürtüsü çalılığın ötesinden yankılanırken, Agatha genç Sonsuz'a dalgın dalgın baktı, içi parçalanmıştı. Cesur, tatlı Nicholas... ölmüş müydü? *Onun* masalı yüzünden mi? Hüznün ve suçluluk duygusu Agatha'yı sardı, büyük böcek gözleri yaşlarla doldu...

Anadil'in sıçanı tısladı.

Agatha ona döndüğünde kendisine ters ters baktığını ve Nicholas'ın üniformasını çekiştirdiğini gördü.

Onun kıyafetlerini almamı istiyor.

Agatha'nın birazdan yapacağı şeyi yapabilmesinin imkânı yoktu aslında, fakat başka seçeneği de yoktu.

Düşünme. Düşünme. Düşünme.

Kendisini kötü hissederek insan formuna geri döndü ve bir çalılığın arkasına çömelerek kendisini Nicholas'ın kıyafetlerini giymeye zorladı. Büyük botlarını geçirirken ve pelerinini gi-

yerken, sıçan Nicholas'ın yanı başında duran yay ve ok kılıfını dürttü. Agatha eğildi ve titreyen eliyle Nicholas'ın siyah saçlarına dokundu.

Sophie'yi bul, dedi kendi kendine.

Git ve bul onu.

Nicholas'ın silahını eline aldı ve tamamen simsiyah giyinmiş halde çalılıktan çıktı; gözleri karanlık, çenesi kenetlenmişti. Derin bir nefes alarak çatışmanın içine daldı.

Hava, uçuşan okların ve yanan zombi cesetlerinin dumanıyla o kadar karanlık ve pusluyd ki ilk başta tek görebildiği gölgelerdi. Bir ağacın arkasını siper alarak etrafa baktı ve birkaç metre öteden Kaptan Kanca'yı sopalar, taşlar ve yerde buldukları diğer her şeyle savuşturmaya çalışan Hort ile Peter Pan'i fark etti. Aynı anda Tinkerbelle de Kaptan Kanca'nın üzerine telaşla peri tozu serpiştirip onun uçmasını sağlamaya çalışıyordu fakat Kaptan döndü ve kılıcıyla onun kanadını kesip Tink'i büyük bir hızla yere fırlattı. Tinkerbelle çimlerin arasında emekleyip saklanacak yer ararken Kaptan Kanca da Peter ve Hort'a daha vahşice saldırmaya başladı. Hort, Peter'ı savunmaya çalışırken onun ayaklarına takılıp geriye düştü ve Kaptan Kanca ona sertçe vurdu, sonra da Pan'in üstüne atıldı.

Ağacın arkasında duran Agatha, onu kurtarmak için sadece bir atış şansı olduğunu biliyordu. Parlayan parmak ucuyla okunun ucunu yaktı ve doğrudan Kaptan Kanca'nın kalbini hedef aldı. Kaptan Kanca, Peter Pan'e saldırıp kancasını boynuna koyduğunda, Agatha oku yaydan bıraktı...

Kaptan Kanca'nın kalbini ıskaladı ama oku göğsüne saplandı ve Kaptan Kanca'nın yüzü alev aldı.

Kaptan Kanca şaşkınlıkla tökezleyip alevleri boş çabalarla söndürmeye çalışırken Hort ve Peter hayatlarını kimin kurtar-

diğına bile bakmadı. Agatha, Kaptan Kanca'nın ateşler içinde çökerek çamura yığılışını izlerken ikisi de saklanmak için koştu.

Biri tamam. Kazara olsa da.

Agatha ağacın arkasından çıktı, bir ok daha aldı. Ağaçların arasında Sophie'yi aradı, ancak tek bulabildiği zombi Kötüleri püskürtmeye çalışan öğrenciler ve öğretmenlerdi, görünüşe göre Kötüler şimdi özellikle ünlü kahramanları hedef alıyordu: Gretel ve Hester cadiya karşı, Kırmızı Başlıklı Kız ve Dot kurda karşı, Jack ve Anadil deve karşı... Her saniye, İyi kahramanlar Kötülere karşı daha çok toprak kaybediyordu; İyiler istikrarlı bir şekilde Gavalton'un kalkanına doğru, ormanın dışına püskürtülüyorlardı. Etraflarındaki savaş alanı paramparça olmuş stymphalianlar, ölü Kötüler ve sızlanarak yaralarıyla kırıklarının tedavi eden öğrencilerle doluydu.

Agatha birden uzaktan Aric'in Profesör Dovey'ye doğru elinde bir bıçakla koştuğunu gördü. Yaşlı Dekan ona bir büyüyle saldırmaya çalıştı ancak genç Dekan çok hızlı geliyordu. Aric onu yakaladı ve vurarak bayılttı. Dovey'yi gümüş rengi saçından kavradı ve baygın bedeninin yanında diz çöktü.

Agatha kireç gibi bembeyaz kesildi. Ege Aric'i buradan vurmayı denerse hedefi tutturamazdı veya onun yerine Dovey'yi vurabilirdi. Kaptan Kanca'yı bile anca vurabilmişti ve o da birkaç metre ötedeydi. İçgüdüsel olarak Aric'e yaklaşmaya başladı, bir yandan da elleriyle okları yokluyor, daha iyi bir atış gerçekleştirmek için yaklaşmaya çalışıyordu. Ancak çok geç kalmıştı. Aric bıçağını kaldırıp Profesör Dovey'nin boğazına dayadı, işini bitirmek üzereydi. Agatha çığlık attı...

Leydi Lesso arkasından atıldı ve Aric'in üstüne atlayıp onu yaralı Clarissa'dan öteye düşürdü. Agatha rahat bir nefes aldı, fakat şimdi Aric annesinin üzerindeydi, ikisi de çamurun içinde

hançeri arıyordu. Agatha daha hızlı koştu, atış menziline girmeye çalışıyordu...

Leydi Lesso hançeri sımsıkı tuttuğunda Aric boynunun arkasına bir yumruk attı ve Lesso yere düştü. Annesi de yüzüstü yere yığılmıştı, fakat sonra ileri uzandı ve Aric'i kulaklarından yakaladı. İkisi de kıpkırmızıydı, anne ve oğul bıçak için mücadele ediyorlardı, metalin parıltısı birinden diğerine geçiyordu, ta ki Aric bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırana kadar. Agatha uzaktan okuyla hedef aldı, temiz bir atışla Aric'in kafasını vurmak istiyordu, ancak şimdi o ve Lesso birbirlerini itip kakarak çılgınca hançere doğru emekliyordu. Leydi Lesso hançeri eline ilk geçiren oldu ama Aric onun üstüne sıçradı. Annesi yere yuvarlandı, ardından oğlunu boğazından kavradı; yüzleri birbirine değiyordu, bıçak aralarında sıkışmıştı...

Aric, gözleri kocaman açılarak şaşkın bir haykırış patlattı.

Onun üstünde dikilen Profesör Dovey, kırılmış bir stymphalian kemigini sırtına derince sapslamıştı.

Aric'in geniş kasları gevşedi ve annesinin üzerine çöktü, ağzından kan sızıyordu.

Lesso oğlunu üzerinden attı; hırıltıyla soluyordu. Yerde sırtüstü yatan Kötülük Okulu Dekanı, Profesör Dovey'nin bileğini kavradı ve en iyi arkadaşına bitkince gülümsedi.

Agatha okunu bıraktı ve Lesso'yla Dovey'ye doğru tam gaz ilerledi. Neyse ki güvendelerdi.

Bir şey Agatha'ya çarptı ve onu hızla ağacın arkasına çekti.

"Nerede o?" Hester karmaşanın içinde bağırdı. "Sophie nerede?"

Agatha başını salladı. "Bilmiyorum!"

Hester, Agatha'yı omuzlarından tuttu. "Ara."

Agatha onun gözlerini takip ederek yarısı ufka gömülmüş

küçük bir ışıık noktası gördü.

Hester emir verircesine konuştu. "On dakika. Sadece on dakikamız var. Sophie'yi bulmalısın..."

"Tedros nerede?" dedi Agatha, nefes nefese.

"Merlin, çocukları elinden geldiğince uzun süre hayatta tutmaya çalışıyor," dedi Hester, şapkasındaki tozla bir yaralı öğrenciden diğerine büyü yaparak onların yaralarını tedavi eden büyücüyü işaret etti.

"Tedros nerede?" diye üsteledi Agatha.

Tiz bir çığlık duydular ve döndüklerinde Pinokyo'nun yirmi dev ve orman devi tarafından Orman boyunca kovalandığını gördüler. Tam Kötüler onu yakalayacaktı ki ormanın içinden bir hayvan sürüsü aniden çıkıverdi ve zombilere saldırarak Pinokyo'yu onlardan kurtardı. Prenses Uma bir ağaçtan sarktı ve yaşlı kahramanı yukarı, dalların arasına çekerek güvene aldı; yanında Yuba ve Beyaz Tavşan da vardı. Prensesin hayvan ordusu da aşağıda zombilerle savaşıyordu.

Başka bir bağırış daha çınladı ve Agatha hızla döndüğünde ilk ağaç hatunda Rafal'la savaşılan Lancelot'u gördü. Şövalyenin omzu kan içinde kalmıştı ama acı dolu homurtularına rağmen yine de genç büyücünün büyülerini ustaca savuruyordu.

Agatha'nın rengi attı.

Tedros onunla değildi.

"Agatha, beni dinle," diye tısladı Hester. "Kaptan Kanca öldü. Anadil Uyuyan Güzel'in perisini, ben de onu gördüğümde mutluymuşum gibi davranarak zombi annemi öldürdüm. Geriye kalanlar Jack'in devi, Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu ve Sindirella'nın üvey annesi. Kalkanın düşmesini engellemek için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Ama Sophie'yi bulman lazım..."

"TEDROS NEREDE!" dedi Agatha, buyurarak.

"O İYİ. PRENS EZİK İYİ," dedi Hester azarlayarak. "Lance onu Okul Müdürü'nden uzak tutmaya çalışıyor, tamam mı?" Orman'ın ötesinde, Excalibur'u sağa sola savuran ve daha önce Lancelot'a yaptığı gibi devleri hedef alan Tedros'u işaret etti, o sırada bir stymphalian kuşunun üstündeki Chaddick prensin üstünden uçtu, yaralı devleri yanan oklarla öldürüyordu. "Ama ona yardım etmek ya da onu kontrol etmek ya da ona yaklaşmak için zamanın yok, o yüzden deneme bile," diye haşladı onu Hester. "Sophie'yi şimdi bulman gerekiyor. On dakika, Agatha."

Agatha onunla göz göze geldi. "On dakika."

Dot ve Kırmızı Başlıklı Kız'a yardıma koşmadan önce Hester yalvardı: "*Acele et.*"

Bir nefeste karşı yöne doğru koştu, yerdeki öğrenciler ve zombilerin üstünden atlarken gözleri Sophie'yi arıyordu. Arkasında bir patlama sesi yankılandı ve dönüp baktığında, aşağıda Anadil, Jack ve Uyuyan Güzel'in oyalamaya çalıştığı Jack'in devinin ağaçların tepesinden ateş eden Kiko, Beatrix ve Reena tarafından yıkılarak yere düştüğünü gördü. Arkalarında kurt, Kırmızı Başlıklı Kız'ın üzerine yürüyordu, Dot ise yerdedi, görünüşe göre yaralıydı. Fakat tam pençeleri Kırmızı Başlıklı Kız'ın başının üstüne kapandığında Dot parlayan parmak ucu- nu uzattı ve kurdun pençelerini çikolataya çevirdi. Çikolatadan dişleri Kırmızı Başlıklı Kız'a gömülünce ufalandı. Kurt afallayarak geri çekildiğinde Hester ucu alevli okuyla onu bekliyordu.

Agatha rahatlayarak iç geçirdi; gözleri Sophie'yi arıyordu. Eski kahramanlar şimdilik iyiydi. Kalkan düşmeyecekti.

Derken, gözleri fal taşı gibi açıldı.

İlk kez henüz ölmemiş üvey kız kardeşlerini gören Sindirella kalkanın yanında donmuş haldeydi. Agatha, Ella'nın yüzünün

mutlulukla erimesini izledi; bir zamanlar herkesten çok sevdiği sevgili kız kardeşlerini izliyordu. Zombilere mızrak savuruyor olmalarının ya da Kötünün tarafında yer almalarının bir önemi yoktu. Bir güvenin ışığa çekilmesi misali Ella onlara yöneldi, elleri huzur içinde havadaydı. O yaklaştıkça üvey kardeşlerinin sinirli yüzleri karşılık olarak yumuşadı, sıkıca tuttukları mızrakları ellerinde gevsemeye başladı, sanki onlar da kız kardeşlerine karşı zarar vermelerini isteyen yeni emirleri silip atan o eski sevgi kıpırtılarını onun için hissetmişlerdi. Sindirella yavaşça silahlarını onlara uzattı, güzel bir ışıltı vardı yüzünde...

Üvey annesinin bir baltayla arkasında olduğunu fark etmemişti.

“Hayır!” diye haykırdı Agatha, ona doğru atılarak.

Sindirella arkasına çok geç dönebildi.

Balta inmişti.

Yaşlı prenses düştüğünde Agatha’nın görüşü gözyaşlarıyla kaplandı, kalp atışları ağırlaşmıştı.

Orman’ın cehennem misali alevler içindeki bir yerinde, bir çatışma birden durdu.

Lancelot ve Rafal bile kılıçlarını susturdu. Gavaldon’un kalkanından sadece birkaç metre uzaktaki Sindirella’nın yere yıkılışını izlediler.

Merlin, yaralı Ravan’ı iyileştirmeyi bırakıp döndü. Büyücünün bedeni kaskatı kesildi, gözleri Agatha’ya kaydı.

İkisi de sarsıntı içinde olan Agatha ve büyücü, Gavaldon’u çevreleyen kalkana doğru harekete geçti.

Genç bir çocuk, koruyucu balonun içinde dikilmiş, onları izliyordu.

Yedi-sekiz yaşlarından büyük olmayan çocuk elinde açık bir masal kitabı tutuyordu.

Agatha onu hemen tanıdı.

Jacob.

Honora'nın en küçük oğlu.

İncecik kalkanın diğer tarafından Sindirella'nın ölümünü izledi, Ella'nın yere yığılıp kaldığı pozisyon çocuğun elindeki kitabın son sayfasında değişen resimle aynıydı.

Yeniden yazılan kitap parmaklarından kaydı ve çimlerin üzerine düştü.

Agatha çocuğun arkasında birtakım gölgeler fark etti; en önlerinde Gavalton meydanından çocuğa doğru koşuşturan uzun, genişçe bir adam vardı. Agatha, Stefan'ın Jacob'a seslenip ona uzaklaşmasını söylediğini duyabiliyordu.

Ama şimdi bunun bir önemi yoktu.

Gavalton'u çevreleyen kalkandaki delikler sihirli şekilde genişliyor ve birbirleriyle birleşiyorlardı, daha da büyüyor, büyüyor, büyüyorlardı...

Kalkan birden kulakları sağır edici bir çatırdamayla kırıldı, Orman'ı deprem gibi sarsan, kör edici beyaz bir ışığın görünüp kaybolmasıyla patlayıverdi. Genç ve yaşlı kahramanlar yere saçıldı, stymphalianlar da aldıklarıyla darbeyle havaya uçtular, ağaçların içine baş aşağı savruldu. Agatha başını yakan, göz kamaştırıcı ışıktan çevirdi, gözlerini kapatırken bedeni çamura savruldu.

Sonra ılık zayıflar gibi oldu.

Parmaklarının arasından azar azar bakmaya başladığında Okur Dünyası'nın üstüne yıldızlar gibi yağan beyaz, titrek parıltıları gördü.

Orman ve Gavalton'un arasındaki kalkan yok olmuştu.

Orman'ın içindeyse kahramanlar yavaşça doğrulabildiler. Fakat zombiler çoktan akın etmeye başlamışlardı. Agatha, Ted-

ros'u hiçbir yerde göremedi; hatta Merlin ya da Lancelot'u da.

Daha önce kalkanın olduğu yere doğru döndü. Jacob onu korumak için toplanan kalabalık köylüler tarafından koruma altına alınmıştı. Honora onu karnına doğru sertçe bastırdı, büyük kardeşi Adam da diğer kolunun altındaydı; birlikte kalabalığın güvenliği içine girdiler.

Ateşler içindeki savaş meydanını izleyen en yaşlı İhtiyar, kalabalığın önünde kıpırdandı, kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt edemeyecek kadar korkuyordu. Halkına sırt dönmüş halde, teslimiyetle ellerini kaldırdı.

"Her dört yılda bir ailelerimizi paramparça ettiniz. Çocuklarımızı bizden aldınız! Bu yeterli değil mi?" diye yalvardı. "Ne isterseniz yaparız. Lütfen bizi öldürmeyin..."

Soğuk, sert bir ses, "Sizi öldürmek gibi bir niyetimiz yok," dedi.

Agatha'nın sırtı ürperdi.

Köylülerle birlikte yavaşça döndü. Okur Dünyası'nın sınırlarının içinde, yalnız başına duran Rafal'a baktı.

"Evet... onun dışında," diye pis pis sırıttı.

Genç Okul Müdürü kenara çekilince arkasında ağzına bir dal tıktırılmış, dizleri çimlerin üstünde olan Stefan göründü.

Sophie babasının yanında dikiliyordu; durgundu, gözleri soğuktu.

"Aslında öldürecek olan ben değilim. Gerçek aşkım bu masalın sonunu yazan kişi olacak." Rafal Sophie'nin elini nazikçe öptü, Sophie'nin elindeki kendi verdiği yüzük dudaklarının arasında ısıldı. "Kendi babasının kanını *sevgi* için feda ediyor."

Agatha ter içinde kaldı.

"*Bir peri masalındaki en tehlikeli kişi aşk için her şeyi yapmaya hazır olandır.*"

Rafal'ın Gavaldon'da peşinde olduğu Okurlar değildi. Peşinde olduğu sadece bir Okur'du. Öldürülmesi Okul Müdürü'nün kendi kardeşini katletmiş olduğu gerçeğini değiştirecek bir Okur.

Merlin'in kelimeleri aklına geldi... Savaştan bir önceki gece Gökselis'te söyledikleri... Hiçbir anlamı olmaya kelimeler...

Ya bütün masal hatalıysa, Agatha?

Rafal kendi kanından birini öldürdüğü gün Kötülerin seveceğini kanıtlamıştı ve sonsuza kadar yenik kalmaya lanetlenmişti.

Ancak şimdi Kötülerin *sevebileceğini* kanıtlamak için kendi kanından birini öldürecek bir kraliçesi vardı.

İlk günah silinmişti.

Kötülüğün laneti tersine dönmüştü.

Her bir Sonsuz ölene kadar, İyilik sadece bir hatıra oluncaya kadar kimsenin durduramayacağı, ölümsüz bir Okul Müdürü...

Tıpkı söz verdiği gibi.

Korkuyla donakalan Agatha, gece göğüne doğrulmuş buz saçaklarını andıran beyaz, diken diken saçlı Rafal'ın yanında duran Sophie'ye baktı. Güzel gerçek aşkını izlerken gözlerinde yemyeşil, derin bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Aşağısında duran Stefan direnmedi. Yenildiğini biliyordu.

Agatha parmak uçlarının parladığını hissetti, Tedros yakınlarda bir yerde olmalıydı. Lancelot ve Merlin de öyle. Şüphesiz Stefan'a zamanında ulaşmasına yardım edebilirlerdi. Bir şekilde Sophie'yi Okul Müdürü'nden uzaklaştırabilirlerdi. Büyücünün her zaman bir planı vardı...

Ancak şimdi Rafal'ın ona sırtıttığını gördü, gözleri, sanki o iki adım gerideymişçesine parlayan parmak uçlarındaydı.

Gittikçe daha çok korku ve endişe içinde kalan Agatha, kafa-

sını çevirdiğinde Rafal'ın zombilerinin Merlin'in genç ve yaşlılardan oluşan ordusunu bastırdığını gördü, silahları her birinin boyunlarındaydı. Zombi orman devleri ve devler kahramanların yaylarını kırdılar ve son stymphalianların kemiklerini yumruklarıyla paramparça ettiler. Mızrak ve kılıçlarla kısıtılan genç ve yaşlı kahramanlar Stefan gibi dizlerinin üstüne çöküp teslim oldu. İlk önce Hort ve Peter, birlikte... sonra Jack ve Uyuyan Güzel... Uma, Yuba ve Pinokyo... Hester bile iblisinin kılıklı zombi cadıyla baş edemeyeceğini gördü ve Dor'la Anadil'in yanına diz çöktü.

Taş kesilen Agatha'nın gözleri Tedros'u aradı fakat onu hiçbir yerde göremedi. Ağaçlığı süzerken son iki orman devinin mahkûmları ağaca bağlamaya çalıştıklarını gördü.

Kalbi duracak gibi oldu.

Mahkûmlar Merlin ve Lancelot'tu.

Bilinci gidip gelirken kafasını dik tutmaya çalışan şövalyenin yanağının üstünde bir kesik, uyluğunun üstünde de bir yanık vardı ve omzu önceki halinden daha kötü görünüyordu. Merlin'in ise şapkası ve pelerini elinden alınmıştı, devlerden biri de sakalını kesmişti. Kirli bir iç gömleğiyle çamurun içine düşmüş büyücü, batmasına dakikalar kala ağaçların arasındaki güneşe baktı. Agatha, büyücünün son hayat ışığını yansıtan hüzünlü, mavi gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Birlikte Sophie'nin yüzüğünü yok etmeyi başaramamışlardı... Kalkanı ayakta tutmayı da... Okul Müdürü'nün kendi sonuna ulaşmasını engellemeyi de. Bunun yerine, ona İyiliğin sonsuza kadar yok oluşunu sağlaması için ihtiyacı olan zamanı vermişlerdi.

Agatha, Merlin'in kendisine bakmasını bekledi... yapması gerekeni söylemesi için... İyiliğe bir çıkar yol sağlamak için...

Fakat Merlin ona bakmadı.

Rafal talihsiz büyücüye ve dizlerinin üzerindeki diğer tutsaklara şeytanca bir bakış attı.

“Neden bazı ruhlar severmez?” diye sordu; genç, ihtiraslı sesi gecede yankılanarak. “Bu, benim gibi ruhlar savaştıkları silahları bile olmadan yenik düşerken, İyiliğin her bir masalı kazanmasını izlediğim uzun zaman boyunca cebelleştığım bir sorudur. Birçok Hiç, biz de mutlu bir son bulabiliriz umuduyla İyilerin yaptığı gibi sevmeyi denedi. Ben bile denedim. Bir zamanlar Kötülüğün kraliçesinin, İyi bir prensi sevdiği o şevkle ben de İyi kardeşimi sevmeyi denedim. Fakat Kötüler, İyiler gibi sevmiyor, ne kadar denersek deneyelim. Çünkü bizim ruhlarımız sevgiyle yaratılmadı. Biz gözden çıkarılmışlarız, önemsenmemişleriz, çiğnenmiş olanlarız. Biz nefret edilenler, dışlanmışlarız; *ucubeleriz biz*. Umutsuzluk bizim yakıtımız, acı bizim gücümüzdür. Sonsuza Dek Mutlu Sonları kazanan sevgi bizim için asla yeterli olamaz. Hiçbir şey yetemez kalplerimizdeki o karanlık deliği tatmin etmeye. Tabii, eğer sevginin ne anlama geldiğini değiştirmesek...”

Lafını yarıda kesen bir gülümseme bütün yüzüne yayıldı; gözleri Agatha'ya döndü. “...ve Kötülük kendi Mutlu Sonunu bulamazsa.”

Bir dev, Agatha'yı arkasından yakaladı ve bileklerini bağladı.

Aynı sırada boğuk bağırışlar sessizliği bozdu ve Agatha o yöne baktığında iki orman devinin elleri bağlanmış Tedros'u yanına ittiğini gördü, üst tarafı çıplak prensin gömleği ağzına tıkanmıştı. Babasının kılıcı artık onda değildi.

Rafal aralarına eğildi, dudakları ikisinin de kulaklarındaydı.

“Size asla unutamayacağınız bir son sözü vermiştim,” diye fısıldadı. Buz gibi nefesi Agatha'nın tenine çarpıyordu. “Masalınız için bir Son Samuray.”

Bir orman devi, Excalibur'u Sophie'ye teslim etti. Sophie de ani bir hareketle kılıcı Stefan'ın boğazına dayadı.

İkinci bir orman devi de baltayı Sindirella'nın cesedinden çekip çıkardı ve Rafal'a verdi.

Rafal, Agatha ve Tedros'u yan yana dizlerinin üstüne çöktürdü. Sonrasında önce Agatha'nın, peşinden de Tedros'un omuzlarının arasına siyah botlarını koyarak, yüzlerini düşmüş bir ağaç kütüğünün üstüne bastırdı. O esnada da iki dev, bedenlerini kıpırdanmamaları için tutuyordu.

Genç Okul Müdürü, baltanın ikisinin de işini aynı anda bitirecek kadar geniş ağzını dikkatlice Agatha ve Tedros'un boyunlarının üzerine yerleştirdi. Agatha çelikten, pürüzlü pas lekelerinden damlayan kanı hissedebiliyordu.

"İyiler, Mutlu Sonlarını bir öpücük bulur. Kötüler ise bir ölümle." Rafal başını kaldırıp Sophie'ye baktı; kar beyazı yanaklarına için için yanan bir kırmızılık bulaşmıştı. "Güvendiğin herkes canını yaktı, kraliçem. Ama bir savuruşla sonsuza kadar yok olacaklar. Bir savuruşla aşkımız daimî olacak."

Yüzünde çılgın, şehvet dolu bir tutku vardı. "Çünkü bu gece Sophie, seni Hiç Mutlu Sonumuza kavuşturacağım. Bugünden itibaren karanlıkta ve çaresizlikte, Kötülükte ve daha Kötülükte, sevmek ve nefret etmek için, ölüm bizi ayırana kadar... Bu ölümü sana armağan ediyorum. Biricik, gerçek aşkıma."

Baltasını nişan alarak Agatha ve Tedros'un boyunlarına bastırdı.

Sophie'nin yüzü hâlâ katı, hayaleti andıran bir maske gibiydi. Excalibur'u Stefan'ın gırtlığına derince dayadı.

Yemin etti: "Bu ölümü sana armağan ediyorum, Rafal. Biricik gerçek aşkıma."

"Sophie, hayır!" diye haykırdı Agatha, onunla göz göze gel-

mek için dönmeye çalışarak. O senin bab..."

Rafal botunu bastırarak onu susturdu.

Sophie, "*Bekle*," dedi hızla ve genç Okul Müdürü'nü aniden durdurdu. "Onunla işim henüz bitmedi."

Rafal, Agatha'nın sırtındaki botunu gevşetti ve kraliçesine şaşırmış halde zorla gülümsedi. "Sen nasıl istersen, aşkım... *Serbest*."

Sophie, Agatha'ya döndü; yüzündeki sertlik daha derin, korkutucu bir şey gizliyordu. "Sence bu adam 'baba' denmeyi hak ediyor mu? Beni hor gören bu adam?"

Stefan konuşmaya çalıştı ama Sophie kılıcı boynuna daha da bastırıldı.

"Beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Ona gerçekten kim olduğumu göstermeye çalıştım. Ama o benden daha çok nefret etti. Tıpkı Tedros gibi. İyi olan herkes gibi," dedi Sophie öfkeyle. "Ben annem gibiyim. İliklerime kadar kötüyüm. Herkesin tek gördüğü bu."

Agatha kafasını kütükten kaldırdı. "Ben hariç."

Sesi şaşırtıcı derecede sakindi, sanki kontrolü dışında bir yerden yükseliyor gibiydi.

Excalibur'un üzerinde parlayan son uzun ince güneş ışınlarını görebiliyordu.

Merlin onu uyarmıştı: Sophie için tek şansı olacaktı.

Onu iyi değerlendir.

Büyücüyü dinlemeye çalıştı. Bir plan yapmaya çalıştı...

Fakat plan falan yoktu.

O ve Sophie için bir plan olamazdı.

Olan tek şey, gerçekte.

Tedros'un, bir zamanlar Gavalton'da yakılmak için bağlandığı odundakilere benzer bağlarının içinde, ona yardım etmek için çırpındığını hissedebiliyordu. Fakat bu sefer ayağını onun

bacağına dokundurarak onu sakinleştirmeye çalışan Agatha'ydı.

Şimdi ona kimse yardım edemezdi.

Bu, onun ve Sophie'nin masalıydı.

Ve bu da Son'uydu.

Agatha yukarı, arkadaşına baktı.

"İçinde ne olduğunu biliyorum, Sophie," dedi. "Annenden öte bir şey. Kötülükten öte. Gerçek seni biliyorum ben."

"İşte gerçek ben *bu*. Bu, her zaman gerçek ben oldu," diye sertçe karşılık verdi Sophie, kılıcı daha sıkı kavrayarak. "İyi taklidi yapmak zorunda olmayan biri. Yeterli olmadığını hissetmek zorunda olmayan biri. Hiçbir şey hissetmek zorunda olmayan biri. Ben nihayet mutduyum, Agatha."

"Hayır, değilsin," dedi Agatha usulca. "Mutlu değilsin."

Sophie sinirlendi. "Sevgili prensinle ölmek üzeresin ve hâlâ *beni* düşünüyorsun. Masalım sensiz devam edecek, Agatha. Sana ya da o dermansız kedilerinden biri gibi merhametine ihtiyacım yok artık. Artık senin İyiliğin falan değilim."

"Ama ben hâlâ seninim," dedi Agatha. "Çünkü senin sevgin olmadan ben asla gerçekte olduğum kişi olamazdım. O yüzden ölsem bile, ben her zaman senin İyiliğin olacağım, Sophie. Ve dünyadaki hiçbir Kötülük bunu söylemeyecek."

Pembe lekeler Sophie'nin yanaklarını alevlendirdi. Boğazı düğümlendi. "Benim için geri dönmemeliydin," dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Kendi hayatını yaşamalı ve benimkini yaşamama izin vermeliydin. O zaman bunların hiçbirisi olmazdı."

"Yine olsa, hepsini yine yapardım," dedi Agatha.

"*Kardeşiz* diye mi yani?" dedi Sophie, alaycı bir tavırla; duygularıyla savaş halindeydi.

Stefan şaşkın sesler çıkardı; kafası karışmıştı. Sophie bıçağı daha derine bastırdı.

“Çünkü kardeşten öteyiz,” dedi Agatha, doğruca ona bakarak. “Biz birbirimizi seçtik, Sophie. Biz en iyi arkadaşlarız.”

Sophie başını çevirdi. “Bir prenses ve cadı asla arkadaş olmaz. Bizim masalımız bunu sonsuza kadar kanıtlayacak.”

“Hayır, bizim masalımız bir prensesle bir cadının arkadaş olması *gerektiğini* kanıtlıyor. Çünkü ikimiz de iki tarafı birden oynadık,” dedi Agatha. “Ve her zaman iki tarafta birden olacağız. Biz buyuz. *Biz* olmamızın sebebi bu.”

Sophie hâlâ ona bakamıyordu. “Tek istediğim aşktı, Aggie,” diyerek nefes aldı, sesi çatlamıştı. “Tek istediğim seninki gibi mutlu bir sondu.”

“Zaten var, Sophie. Hep vardı.” Agatha gözyaşları içinde gülümsedi. “Benimle birlikte.”

Sophie’nin gözleri sonunda onunkilerle buluşabildi.

Çok kısa bir anlığına, sesler ve boşluk yok oldu, ikisinin bakışları birbirine öylesine güçlü kilitlenmişti ki birbirlerinin yansımaları oluvermişlerdi. Aydınlık ve Karanlık. İyi ve Kötü. Kahraman ve Düşman. Birbirlerine daha derin baktıkça, ikisi de kimin hangisi olduğunu bilemedi. Çünkü birbirlerinin gözlerinde, kendi ruhlarının suskun sorularının cevaplarını gördüler; sanki yansımalar değil de aynı bütünün yansıydılar.

Bir gözyaşı Sophie’nin yanağından aşağı süzüldü, ağzı yumuşak bir nefes vermek için hafifçe açıldı; içindeki bir yangın sönmüş gibiydi.

Genç Okul Müdürü telaşlanmış göründü; balta tutan elleri titriyor ve gözleri, mahkûmuyla kraliçesi arasında hızla gidip geliyordu.

Sophie gözlerini kırptırdı; o an geçip gitmişti. Agatha’ya bir yabancıymış gibi baktı, yüzü donuklaşarak o hissiz, ölü maske haline geri döndü. Yavaşça Rafal’a döndü.

“Üç deyince,” dedi.

Rafal, Sophie’ye zalimce gülümsedi ve Agatha’nın başını kütüğe hızla çarptı.

“Üç deyince,” dedi Rafal ve baltayı Agatha ile Tedros’un boynularının üstüne yerleştirdi.

Agatha gevşedi; kalbi paramparça olmuştu.

Tedros ise sonunun geldiğinden emin bir halde kıpırdanmayı bıraktı. Çıplak omzunu Agatha’ninkine dayadı ve Agatha da onu kendisine çekti, ölüirken onu bütünüyle hissetmek istiyordu.

“İki,” dedi Rafal; iki eli de baltadaydı.

Tedros’un nefesinin ılıkliğini tadabiliyordu Agatha.

“Sonsuza dek,” diye fısıldadı Tedros.

“Sonsuza dek,” diye fısıldadı Agatha.

Rafal baltayı başlarının üstünde havaya kaldırdı.

Sophie kılıcı babasının boynuna hedef aldı...

“Üç,” dedi Sophie.

Agatha, inen baltanın yarattığı rüzgârı hissetti ve Sophie’nin Tedros’un kılıcını savuruşunu gördü. Güneş, kılıcın çeliğinden yansıyarak karanlığın içinde adeta patladı. Fakat Excalibur tam Stefan’ın tenini sıyrıp boğazından içeri girecekken Sophie ani bir hareketle elini yukarı kaldırdı ve kılıcın yönünü değiştirdi. Sağ eli kabzayı bırakarak sol eline dokundu, Okul Müdürü’nün yüzüğünü parmağından çıkardı ve havaya fırlattı, altın çember gökyüzündeki son ışık hüzmelerini yakalayarak adeta yepyeni bir güneş halini aldı...

Parlaklık Rafal’ın gözünü aldı ve Rafal şok içinde baltayı durdurdu, kraliçesine doğru döndü. Yüzük Sophie’nin yanına düştüğünde gözleri korkuyla açıldı ve avucunu ileri uzattı, Sophie’ye doğru kara, kor bir ışık patlaması fırlattı...

Kılıcı iki eliyle sımsıkı tutan Sophie, Okul Müdürü'nün gözlerine ölü bir bakış attı ve Excalibur'u bütün gücüyle indirip yüzüğü milyonlarca altın parçasına böldü.

Okul Müdürü ölüm büyüsunü ona fırlattığında, altın parıltısı Sophie'nin bedenini sararak adeta bir kalkan işlevi gördü. Bu kalkana temas eden kara bulut anında parçalandı ve bir fırtınanın son sisleri gibi dağılarak yok oldu.

Yıldırım çarpmışa dönen Rafal, yüzüğünün son korlarının soğuyuşunu izledi. İhanet genç, güzel yüzünü kasıp kavuruyordu...

Sonra birden değişmeye başladı. Yüzü çürümüş bir meyve gibi buruşuverdi, kalın beyaz saçları lekeli kafatasından öbek öbek döküldü, omurgası bedenini çirkince eğip bükerek iğrenç çatırdamalarla kamburlaştı. Bozulan cildinde yaşlılık lekeleri çıkıverdi, mavi gözleri bulutlanarak zehirli bir gri renge döndü, eriyen kaslarının yerlerini dal gibi kemikler aldı. Her saniye daha da yaşlandı, binlerce yıl yaşlandı, teni hararetle kaynarken içinden öfke çığlıkları yükseldi. Kıyafetleri üstündeyken yanıp küle döndü, mumyalaşan cildinden dumanlar yükseliyordu, ta ki Okul Müdürü sonunda maskesiz, kararmış, nefret uyandıran bir et parçasına dönüşene kadar.

Kırmızı gözleri Sophie'ninkilerle buluştu. İntikam isteğiyle haykırarak ona doğru sendeledi, daha hızlı, daha hızlı ilerledi; çürümüş pençesini yüzüne hançer gibi doğrulttu...

Ona dokununca eli ufalanarak toza dönüştü.

Rafal canavarı andıran, korkunç bir çığlık attı ve küllere karıştı, bir kum saatinin kumları gibi yere dalga dalga döküldü.

Ağaçların arasında ise eski Kötülerden oluşan Karanlık Ordu da ufalanarak parçalara ayrıldı, silahları şangırdayarak ellerinden kaydı ve toz bulutu halinde yere döküldü.

Son bir şiddetli rüzgâr, geride kalan dumanı Orman boyunca bir perde gibi süpürdü.

Gece, bir mezarlığın derinliklerinden bile daha sessizdi.

Afallamış Tedros bağlarından kurtuldu ve ilk yaptığı dizlerinin üstünde durmak oldu, ağzı şaşkınlıktan açılmış halde karanlık gökyüzüne baktı.

"Buradayız," dedi etrafında dönerek. "Hâlâ buradayız. Agatha... hayattayız! Masal kitabı kapandı..."

Prensesi kıınıldamadı, hâlâ kütüğün üstünde yüzüstü yatıyordu.

"Agatha?"

Agatha yavaşça ona baktı. "Tedros, sanırım bayılacağım."

Prensi gülümsedi. "Sen beni tut. Ben de seni tutarım."

Agatha'nın yüzünden renk çekildi ve kendisini prensinin bekleyen kollarına bıraktı.

Onların karşındaysa kanı donmuş köylüler Stefan'ı iplerinden kurtardı, serbest kalan Stefan gözyaşları içinde Honora'ya ve onun iki küçük oğluna sarıldı. Orman'da, otların üstündeki genç ve yaşlı kahramanlar da yerlerinden kalktılar, savaşın zayıatını gözden geçiriyorlardı. Hester Lancelot ve Merlin'in iplerini keserken Hort da büyücüye şapkasını ve yıldızlı pelerinini teslim etti. O sırada Anadil ve Dot da yaşlı öğretmenlerinin yanına koşuşturdu, kalkmaları için onlara yardım ettiler.

"Sana yeni bir kanat yapacağız, Tink," dedi Peter, hıçkırıklar içinde ağlayan perisini teselli ederek.

Hansel de tekerlekli sandalyesinin kırık tekerleğine bakıp kaşlarını çatarak, "Bana da yeni bir sandalye yapın," dedi.

Gözlükleri kırılmış olan Beyaz Tavşan, Yuba'ya yaslanmıştı. O esnada Prenses Uma da savaşta ölen bütün hayvanlar için sessizce dua ediyordu.

Pinokyo, "Jack'i gören oldu mu?" diye sordu.

Kırmızı Başlıklı Kız, bir ağacın altında Uyuyan Güzel'le öpüşen Jack'i parmağıyla gösterdi ona.

Merlin yaralı öğrencilerle ilgilenirken Beatrix öğrendiği bir-kaç büyüyle Kötülüğün hekimliğini kullanarak Lancelot'un yaralı kolunu sarmak için yardım ediyordu.

Lancelot, "Gwen bir daha asla evden çıkmama izin vermeyecek," diye homurdandı.

Agatha kıpırdandıkça Tedros'un parmaklarının saçlarının arasında hareket edişini hissedebiliyordu.

Gördüğü ilk şey, Merlin'in Sindirella'nın yanı başına diz çöküp, pelerinini onun bedenine sarmasıydı. Yaşlı prenses, üvey kız kardeşlerini son kez gördüğü zamanki gibi çok huzurlu ve hafiflemiş görünüyordu.

Büyücü, Agatha'yla göz göze geldi ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi, sanki ona, artık yaşamıyor olsa bile Sindirella'nın sonunda Mutlu Sonunu bulduğundan emin olmasını söylüyordu.

Agatha, Hort ve Chaddick'in Sindirella'yı taşıması için büyücüye yardım etmesini izledi. Sonraki gün, ona veda edebileceği bir cenaze töreni olacaktı...

Sonraki gün.

"Güneş," dedi nefesi tıkanarak; karanlık gökyüzüne baktı. "Güneş nerede?"

"Sabah doğmak için bekliyor," dedi göğsü çıplak prensi; kalkması için ona yardım ediyordu. "Senin sayende."

Agatha nefes verdi. "Mutlu bir son iki kişi gerektirir," dedi; bir yandan da en iyi arkadaşını arıyordu ama Sophie hiçbir yerde görünmüyordu.

"Balta inerken aklımdan ne geçtiğini söyleyeyim mi?" diye

sordu Tedros. “Bütün diğer çiftler gibi birbirimize lakap takmadığımız.”

“Biz diğer çiftler gibi değiliz,” dedi Agatha ona bakarak.

“Evet, değiliz,” diye onayladı Tedros. “Her kral kendisinden daha zeki, güçlü ve her yönden daha iyi olan bir kraliçe bulamıyor.”

Agatha elini onun altın rengi göğsüne koydu. “En azından güzel olanımız sensin.”

Tedros gülümseyerek eğildi. “Hmm, sanırım beni o konuda da yenebilirsin.”

Agatha’yı uzunca ve nazikçe öptü, öpücüğü Agatha’nın dizlerinin daha çok titremesine neden olmuştu. Tedros güçlü kollarıyla onun dengesini sağladı, onu terli göğsüne bastırdı. Bunca şeyden sonra Tedros her zamankinden daha güzel kokuyordu sanki. Agatha onu tekrar öptü, yanakları al al olmuştu...

Sonra gülümsemesi soldu.

Tedros bunu fark etti ve döndü.

Ağaçların arasında Sophie, Leydi Lesso’nun yanına diz çökmüş, titriyordu. Profesör Dovey de arkadaşının elini tutuyordu.

Kötülük Okulu Dekanı’nın kıyafeti kan içindeydi.

“Ah, hayır,” diye fısıldadı Agatha.

Sophie, Leydi Lesso’nun menekşe rengi gözlerinin içine bakarak yanağını okşadı. Dekan hırıltıyla soluyor, nafile bir çabayla bir şeyler söylemeye çalıştı.

“Şşşş,” dedi Profesör Dovey ona; metanetli ve emindi. “Sadece dinlen.”

İyilik Okulu Dekanı, Lesso’nun Aric’in bıçağından aldığı darbeyi gördüğü an, büyüünün bir işe yaramayacağını anlamıştı.

Sophie başını kaldırınca Agatha’yı, Tedros’u ve uzakta toplanıp ağırbaşlı bir şekilde izleyen bütün diğer eski ve yeni kahramanları gördü.

“Bunu... yapmanı sağlayan... neydi?”

Sophie yavaşça aşağı baktı.

“Söyle... bana,” dedi Leydi Lesso.

Sophie gülümsedi. “Sizin de Kötülüğe sırtınızı dönmenizi sağlayan şey,” dedi. “Bir dost.”

Leydi Lesso, Sophie’nin elini avucuna aldı; diğer eli hâlâ Clarissa’daydı. “Eski ve Yeni bir arada,” diye fısıldadı. “İkisi de emin ellerde.”

Sophie’nin yüzü gözyaşlarıyla doldu. “Bu benim hatam...”

“Yo, hayır,” dedi Leydi Lesso, onu şevkle cesaretlendirerek. “Asla. Sen benim çocuğumsun. Kendi oğlum nasılsa öyle. Seviyorsun, Sophie.” Sesi titriyordu. “Bunu hiçbir zaman unutma. *Seviliyorsun...*”

Clarissa ona dokundu. “Leydi Lesso, lütfen...”

“Leonora.”

Leydi Lesso yukarı, en iyi arkadaşına baktı. “Adım... Leonora.”

Dekan’ın gözleri yavaşça kapandı. Son nefesini vermişti.

Profesör Dovey sonunda en iyi arkadaşının üstüne kapanarak ağlamaya başladı.

Sophie ikisini sessizce baş başa bıraktı.

Agatha onu Gavalton’un sınırında bekliyordu.

Birlikte sessizce dikildiler. Dovey’nin Lesso’nun bedenini tıpkı daha önce Agatha’nın Sophie’yi taşıdığı gibi taşımasını izlediler.

Sophie’nin parmakları Agatha’nın kollarına kenetlendi.

Agatha karşılığında Sophie’nin elini nazikçe sıktı.

“Tedros nerede?” dedi Sophie sonunda.

“Okula dönebilmemiz için diğerlerine yardım ediyor,” diye yanıtladı Agatha, Orman’da Tedros ve Lancelot’un Ravan, Profesör Anemone ve Prenses Uma’nın hayatta kalabilmiş birkaç

hayvanıyla diğer yaralıları taşımalarını izledi. “O kadar çok yaralı var ki diğer öğretmenlerin de yardımına ihtiyacımız olacak.”

“Hadi. Biz de yardım edelim,” dedi Sophie, ağaçlara doğru yönelerek.

Agatha, “Şimdi değil,” dedi. “Önce, seni bekleyen biri var.”

Sophie arkadaşının omzunun üstünden baktı ve çimlerin üstünde dikilen Stefan’ı gördü, köylülerin geri kalanı uzakta toplanmıştı.

Sophie’nin kalbi duracak gibi oldu.

Stefan hiçbir şey söylemedi. Sadece kızına sıkıca sarıldı, ikisi de hıçkırarak gözyaşlarına boğuldu.

“Özür dilerim,” dedi Sophie. “Özür dilerim, baba.”

“Senden asla nefret etmedim. Asla,” dedi Stefan. “İyi bir baba olmaya çalıştım, ne kadar uğraştığımı tahmin edemezsin...”

“Zaten öyleydin,” dedi Sophie burnunu çekerek. “Sen iyi bir babaydın.”

“Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum,” diye fısıldadı Stefan. “Sen benim kızsımsın, Sophie.”

Stefan, Sophie ile onu izleyen Agatha’nın da şimdi ağladığını gördü.

“Gerçi Agatha’yı da hep benim kızsımsın gibi hissettirdin,” dedi ona şefkatle gülümseyerek.

Sophie yanğını sildi. “Hadi, Aggie.”

Agatha da Stefan’a sarıldı, gözyaşları Stefan’ın gömleğini ıslatırken ona iyice sokuldu. Ona söylemek istedi. Ona her şeyi anlatmak istedi. Fakat Sophie’yle göz göze geldiğinde arkadaşının gözlerinde de aynı düşüncüyü açık şekilde gördü; ikisi de tek kelime etmedi. Bir anlığına ihtiyaç duydukları her şeyi bulmuşlardı. Daha fazlasına ihtiyaçları yoktu. Burada, dünyalar arasın-

daki bu boşlukta iki kız, babalarına sarılmıştı; bedenleri durgun ve huzur doluydu. Sanki üç parça sonunda bir bütün olmuştu.

Agatha kafasını kaldırıp Stefan'a baktı; gülümsüyordu. Bir solukla ondan ayrıldı.

Çünkü Stefan, arkasındaki diğer köylülerle birlikte ısıldıyordu. Bedenleri saniyeler içinde saydamlaştı. Gavalton parlak, beyaz bir ışığın içinde yok oluyordu.

Şaşıp kalan Stefan yukarı baktığında bir kalkanın gökyüzünden aşağı indiğini gördü.

Agatha, elini tutan Sophie'nin kendisini çekerek Stefan'dan uzaklaştırdığını hissetti.

"Hayır. Bizimle kal, Sophie..." diye yalvardı Stefan; rengi daha hızlı soluyordu şimdi. "Ailenle kal!"

"Seni seviyorum, baba ama artık senin yeni bir ailen var," dedi Sophie, gözleri parlayarak. "Her zaman hak ettiğin bir aile. Seni gerçekten mutlu edecek bir aile." Agatha'ya daha da sokuldu. "Benim de yeni bir ailem var. Beni sonunda mutlu edebilecek bir aile. O yüzden benim için endişelenme, baba. Lütfen. Arkana bakma. Asla arkana bakma."

"Hayır... Sophie, hayır..." Kalkan onları ayırırken Stefan kızı için elini uzattı.

"Dur!"

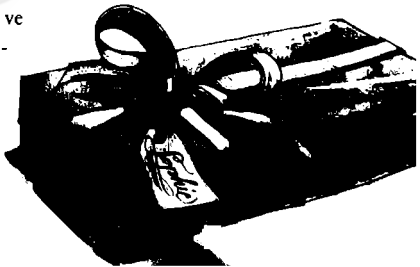
Işık ellerinden kayıverdi.

Stefan gözden kaybolmuştu.

Mutlu Sonsuz Son

Sophie güneşi izlemek için erkenden kalktı. Yün bir battaniyeye sarılı halde, en iyi arkadaşının aşk hikâyesini betimleyen, çalıdan heykellerle dolu Merlin'in Teşhirci'si'nin terasından eğildi, mor ışık katmanlarının ortasındaki muhteşem, ıslıl ıslıl alev topuna baktı. Güneşin neye benzediğini unutmuştu, dopdolu ve güçlüydü; adeta sıcacık, altından bir öpücük gibi hafifçe dokunarak geçiyordu.

Altında, şafağın ışığında parıldayan mavi camdan Onur ve Kahramanlık Kuleleri'ni, renkli bir örtülü geçitle birbirine bağlanan pembe Saflık ve İyilik Kuleleri'ni ve körfezin karşısında dikilen sivri, kapkara Kötülük, Fesatlık ve Şer Kuleleri'ni görebiliyordu. Okul Müdürü'nün ölümü İyilik ve Kötülük Okulu'nun dengesini

yerine getirmişti, gerçi Yarı Yol Körfezi'nin göl ve balçık kısımları hâlâ zehirli yeşil sisle kaplıydı. Merlin, Sonsuzlar ve Hiçler derslerine yeniden başlayınca ve öğrencileri bölümlerine göre ayırmakla sorumlu büyülü dalga görevine dönünce bu durumun kendi kendine düzeleceği konusunda ısrar ediyordu.

Okul Müdürü'nün kulesini Mavi Orman'dan doğru yerine, yani körfezin ortasına taşımak büyücü ve Tinkerbell'in neredeyse bütün gecesini aldı. Çünkü Tink'in yıllanmış peri tozu, kuleyi bir salyangozdan daha yavaş hareket ettiriyordu; bir de Tink hâlâ Merlin'in ona Dekan'ın ofisinde bulduğu mavi bir kelebeğin kanadından yaptığı kanada alışmaya çalışıyordu.

Büyücü, Hiçleri hâlâ Sonsuzların kulesinde tutuyordu, geceyi İyilerin yurdunun rahatlığında hep birlikte geçirmelerini tercih etmişti. İyi ve Kötülerin öğretmenleri serbest bırakıldığında, bütün fakülte akşamın çoğunu yaralı öğrenciler ve kahramanların tedavisine harcadı; Sonsuzlar ve Hiçlerin geri kalanı da Merlin'in şapkasının hazırladığı hindi köftesi, havuç ve zencefilli çorba, yeşillik salatası ve ahududulu turtadan oluşan bir akşam yemeği yedi. Kötü öğretmenlerden herhangi biri Okul Müdürü'nün ölümüne içerlediyse veya savaş boyunca odalarına çekildiyse de hiçbiri bunu belli etmedi; belki de savaşın sonucunda ne kadar çok yaralı olduğunu gördüler ya da büyük ihtimalle Leydi Lesso'nun ölümüyle yeni bir Kötü Dekan seçileceğini düşündüler. Okul Müdürü gittiği ve Leydi Lesso da artık yeni bir varis seçemeyeceği için Profesör Manley'nin onun yerini alacağı tahmin ediliyordu. (Lesso'nun odasını yeniden dekore etmeye başlamıştı bile.)

Güneş bir bulutun arkasına gizlenip kış soğuğu geri döndüğünde, Sophie oturdu ve Yetenek Sirkisi'nde Agatha'ya teldifte bulunan Tedros'un çalılıktan heykelinin önünde kıvrıldı. Baş-

nı ikisinin arasına yasladı; olacak hiçbir yeri, arayacak hiç kim-sesi, kalbinin arzuladığı hiçbir şey olmadığı için müteşekkirdi.

Kaç kere kendi kendine Rafal'ı sevdiğini söylese de onu asla gerçekten sevmemişti. Onu kullanmıştı, ruhundaki boşluğu iyileştirmek için kullanmıştı onu... Tıpkı Rafal'ın da kendisini kullanmaya çalıştığı gibi. Ama o şimdi gitmişti; bir zamanlar onun yüzüğünü taktığı parmağı boştu.

Hayallerin içinde yüzüyordu. Kendisini tepesi parlak kırmızı bayraklarla kaplı, gökyüzünü delen güzel, beyaz mavi kulelerin önünde buldu...

Camelot.

Kralığa uzanan beyaz mermerden yolu görebiliyordu... Önüne açılan uzun, gümüş kapıları... Karşısında kocaman, parlak gülümsemeleriyle el ele onu bekleyen Agatha ve Tedros'u... "Sophie?"

Gözlerini kırptırıp yükselmiş güneşe açtı.

"Birazdan başlıyorlar," dedi Hort.

Çatının buzlu cam kaplı kapısının önünde duruyordu, kaslı vücudu eskiden Kötülerin üniforması olan kısa, siyah bir tunik-le gizlenmişti.

Ellerinde tuniğin aynısından vardı.

"Hayır," dedi Sophie soluk soluğa. "*Gerçekten mi?*"

Hort tebessüm etti. "*Gerçekten.*"

Sindirella ve Leydi Lesso'nun cenaze törenleri, dev periler Lale Bahçesi'ne sandalyeleri yerleştirirken hâlâ hayata geri dönmeye çalışan Mavi Orman'da yapıldı.

Bütün Hiçler salaş siyah üniformalar giymiş ve çimlerin sol tarafına oturmuştu; bütün Sonsuzlar ise sağ taraftaydı, kızlar her zamanki pembe elbiselerini ve oğlanlar da gök mavisi gömlek,

ince bağı kravat ve lacivert ceketlerini giymişti. Öğrencilerin çoğunun bereleri, bandajları ve alçıları vardı; bunları kaçırmak fısıltılarla ve son derece büyük bir gururla sınıf arkadaşlarına gösteriyorlardı. Geçide ters ters bakan da, İyilik ve Kötülük Okulları arasındaki alışlagelmiş o kin de yoktu gerçekten. Bunlar yerine, birbirlerine karşı orada olmalarından dolayı duyulan sessiz bir minnettarlık vardı.

Eski kahramanlar da oradaydı, titizce fakülte gardıroplarında bulabildikleri takımları ve kıyafetleri giymişlerdi. Sadece Lancelot ortalarda yoktu çünkü Guinevere'den uzak olmaya daha fazla dayanamamıştı ve öğrenciler güvenli bir şekilde uykuya daldıktan sonra gizlice ayrılmıştı.

Merlin, iki tabutun önünde duran kürsüye çıktığında herkes onun törene başkanlık edeceğini düşündü, fakat onun yerine büyücü, Profesör Dovey'yi birkaç şey söylemesi için kürsüye davet etti.

Uçuk yeşil cübbesinin içinde Clarissa Dovey, kürsüye geçti; kahverengi gözleri donuk, burnunun ucu kırmızıydı.

"Masalı sonsuza kadar yaşayacak bir öğrenci olan Sindirella hakkında çok şey yazılıp çizildi," diye başladı sözüne. "Ancak Leydi Lesso'nun bir masalı olmayacak. Onun ismini yaşatacak hiçbir masal Okur'dan Okur'a nesiller boyu geçmeyecek. O, bu yüzden müteşekkîr olurdu. Çünkü Leonora Lesso hayatında tek bir şey istedi: Kötülüğün gerçek anlamını bulmak. Ve bu, bize gösterdiği bu anlamın peşinde olmamız ve bu okulun neden ayakta durması gerektiğini gösteriyor. Çünkü nihayetinde, İyiliğin bazen Kötülüğün en büyük düşmanı değil ama beklenmeyen bir dostu da olabileceğini kanıtlayan kişi Kötülük Okulu Dekanı oldu."

Bir süre daha konuştu, ancak sözünü bitirdiğinde genç ve

yaşlıların hafızalarına kazınan sözleri bunlardı. Daha sonra hepsi sırayla tabutlara dokunarak sessizce vedalarını etti.

Dev periler, tabutları yeni bir Mezarlık Bekçisi tarafından düzgünce gömülecekleri Orman'a taşıdıktan sonra diğerleri beş çayı için Balkabağı Bahçesi'ne geçti. Reena ile Millicent flüt çaldı ve Beatrix kimsenin dinlemediği bir araya söyledi, Merlin'in şapkası da reçelli kurabiye, Hindistan cevizli kek, karamelli makaron ve nane şekerli çörekten oluşan rengârenk bir ikram sundu. Yakınlarda ise öğrenciler bol güneş gören boğçalara dağıldılar, matemli yüzler eriyerek yerini gülümsemelere bıraktı.

Hester, Anadil ve Dot, balkabaklarının karşısında, Kötülerin bol, siyah cübbesine bürünmüş halde pembeler içindeki Agatha ve mavi giyinmiş Tedros'la takılan Sophie'yi dikkatle izledi.

"Garip olan şu ki onları özleyeceğim," dedi Anadil, sıçanları tuniğinden çıkıp etrafa bakınırken. "Miskin prensi bile."

Çöreğinin üstüne damla çikolata eklemekte olan Dot, "En azından Sophie gittiğine göre Hester sonunda sınıf başkanı olabilir," dedi.

"O olmadan bir anlamı olmayacak, haksız mıyım?" dedi Hester efkârlı efkârlı. "O aramızdaki en muhteşem cadıydı."

Bahçenin diğer tarafındaki Sophie, çöreklerini paylaşan Hester, Anadil ve Dot'u fark etti, çok kısa bir anlığına Camelot'a giderken onları da yanına alabilmeyi diledi.

Agatha, "Sophie'den de kötüsün," diyerek konuyu değiştirdi.

Sophie onlara döndüğünde, ağzı tıka basa kek dolu Agatha'nın Tedros'la tartıştığını gördü.

"Açım deyip duruyorsun, sonra da hiçbir şey yemiyorsun," diye çıkıştı Agatha, pembe elbisesine kırıntılar dökülürken.

"Yarın taç giyme töreni var, bu da önümüzdeki **yüzyıl** boyunca duracak kraliyet portesini yapacakları anlamına geliyor. En iyi şekilde gözükmek istediğim için özür dilerim," diye homurdandı Tedros.

Agatha, "Benimkini de yapacaklar ama benim ya da Orakçı'nın budala gibi davrandığı falan yok," dedi ve cıyaklayan Kiko'yu Söğüt Korusu'nun etrafında kovalayan çirkin kedisine gözlerinin içi gülererek baktı.

"*Orakçı mı?*" dedi Tedros pat diye. "Eğer şeytana tapan o yaratığı şatoma alacağımı bir saniye bile düşündüysen..."

"Senin şaton mu? Onun bizim şatomuz olduğunu sanıyordum."

"Yani ikimizin *de* sevebileceği bir evcil hayvan alacağız."

"Orakçı yoksa ben de yokum."

"O zaman sen yoksun."

"Seni kendini beğenmiş, ödle, eşek kafalı..."

Agatha durdu ve Sophie'nin ikisine de gözlerini dikip baktığını gördü.

Sophie, "En iyisi ben gideyim, değil mi?" dedi.

Üçü de kahkahalara boğuldu.

"Tedros! Bak!" diye bağırdı Chaddick.

Prens dönüp baktığında, Mavi Orman'ın kapılarında toplanan bir grup kalabalık Sonsuz'un yoldan dönerek gelen bir at arabasını hayranlıkla izlediğini gördü; iki beyaz atın çektiği beyaz ve mavi renkte vagonun kare kapısının tepesi parlak kırmızı bayraklarla örtülüydü.

"Bu o mu?" diye sordu Agatha, gergin bir sesle.

Tedros gülmüsedti. "Hadi, aşkım. Camelot bizi bekliyor," dedi Agatha'yı kendisine çekerek. Arkasına baktı. "Acele et, Sophie! Vagonda üç kişilik yer var!"

"Yani annen ve ben arkada gitmek zorunda kalacağız!" diye haykırdı derin bir ses.

Tedros dönüp baktığında Benedict'in eyerinin üzerinde arabayla yarışan Lancelot ve Guinevere'i gördü.

Guinevere attan indiğinde Tedros neredeyse onu sarılarak dümdüz edecekti.

"Bizimle mi geliyorsunuz?" dedi gözlerinden yaşlar boşanırken.

"Ben ve dev," dedi Guinevere, onu yanaklarından öptü. "Bir kral, annesine ihtiyaç duyar." Agatha'ya baktı. "Ve tabii kraliçesi de."

Agatha ona sarıldı. "Tahmin bile edemezsiniz."

Tedros burnunu çekti. "Teşekkür ederim, anne." Kollarını ikisinin etrafına doladı. "Teşekkür ederim..."

"Kellesinin ölüm garantisini alarak ona teşekkür edebilirsiniz," diye şikâyet edercesine mırıldandı Lancelot.

"Of Lance, her şeyi mahvetmek zorunda mısın?" Guinevere iç geçirdi.

Lancelot da yumuşayıp sarılanların arasına katıldığında Sophie, sevgili prensi ve yeni, güzel ailesine sımsıkı sarılan Agatha'yı uzaktan izledi. Dostunun yüzündeki ışıltıyı gördüğünde Sophie kendi kalbinin bir bulut gibi hafiflediğini hissetti. Leydi Lesso haklıydı. Agatha'nın mutluluğu onun da mutluluğuydu. Ve bu da daima yeterince mutlu bir sondu.

"Sophie, hadisenel!"

Sophie, arabanın kapısını onun için tutan Tedros ve Agatha'ya baktı.

Sonra gülümseyerek onlara doğru yürümeye başladı...

"Sevgili kızım, Dekan'ın odasındaki pelerinimi gidip getirebilir misin?" dedi gömleğinin içinde boş boş gezen Merlin. "Yaşlı kemiklerim bir kat merdiven daha çıkamayacak halde."

Sophie kaşlarını çattı, karşısında duran arkadaşlarını gösterdi ona. "Ama onlar..."

Merlin, "Endişelenme," dedi onun yanından geçerken. "Arabayı bekletiriz."

Profesör Dovey'nin ofisinin kapısı açıldı ve Sophie içeri aceleyle girdi, arkadaşlarını bekletmek istemiyordu.

İkinci masa gitmişti ve İyilik Okulu Dekanı'nın ofisi önceden olduğu gibi onarılmıştı. Oda tarçın ve karanfil kokuyordu. Fakat Sophie, Merlin'in pelerini hiçbir yerde göremedi; ne askıda ne sandalyede ne de masanın üstünde...

Ancak masanın üstünde Sophie'yi durduran başka bir şey vardı.

Balkabağı şeklinde kâğıt ağırlıkları ve ekşi erik dolu sepetin arasında, tek bir mor kurdele bağlanmış uzun, beyaz bir kutu duruyordu. Kutuya tutturulmuş kartın üstünde tek şey yazıyordu:

Sophie

"Döndüğümüzde masamın üstündeydi."

Sophie arkasına bakınca Profesör Dovey'yi kapıda gördü.

"Leydi Lesso beni zindandan kurtarmadan önce bunu bırakmış olmalı," dedi Clarissa, onun yanına yürüyerek. "Ne bir miras bıraktı ne bir mektup... Sadece bu."

Sophie, parmaklarını kutunun sert köşelerinde ve üstünde isminin yazılı olduğu kartta gezdirdi. Kartın önünde ya da arkasında başka bir şey yazmıyordu. Sonra Dekan'a baktı.

“Sen açıp bakana kadar içinde ne olduğunu öğrenemeyeceğiz, hayatım,” dedi Dovey ona.

Sophie yavaşça mor kurdeleyi çekti ve kurdelenin kayışını izledi. Masaya yaslanarak elleri kutunun beyaz kapağının üzerine kıvrıldı ve kutuyu açtı.

Sophie boğulur gibi oldu.

“Hayır... Nasıl... Nasıl olur...”

Profesör Dovey’ye döndü ancak İyilik Okulu Dekanı göz yaşları içinde gülümseyerek kutuya bakıyordu.

“Bize söylemişti, değil mi?” diye fısıldadı Clarissa ümitle. “Eski ve Yeni bir arada...”

Sophie’nin yanağına dokundu. “İkisi de emin ellerde.”

Arabanın dışında Tedros, annesine ve Lancelot’a birer fincan çay getirmişti. Bir tekerleğe yaslanmış duran Agatha, Orakçı’nın siğilli cildindeki çapakları temizlerken Merlin de vagonun penceresine yansıyan sakalsız yüzünü inceliyordu.

“Her destansı maceranın sonunda bir şeyler feda edilmeli,” dedi; şimdi de camdan çenesini dikkatlice inceliyordu.

“Merlin, düşünüyorum da,” dedi Agatha; “Neden başkaları Gavalton ve Orman arasındaki kalkanı geçemezken ben geçebiliyordum?”

Merlin, “Kalkan Kötülerin Okur Dünyası’na geçmesini engellemek için yapılmıştı, canım,” dedi. “Ancak bazen Kötülüğü uzak tutmak için İyiliği dışarı bırakmalısın.”

Agatha onu izledi, boğazı düğümlenmişti. “Ah, Merlin... seni nasıl özleyeceğim, bir bilsen.”

“Beni özlemek mi?” dedi Merlin ona dönerek. “Bu çocuğun bir krallığı benim yardımım olmadan yönetmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

"Ve ben de bir akul hocasına danışmak için fazlasıyla büyüdüğümü sanıyordum," diyerek gülümsedi Tedros, Agatha'ya yanaşarak.

Merlin, genç çifti süzerek, "Yarına kadar on altı yaşını doldurmuş değilsin, çocuk," dedi tiz bir sesle. "Ayrıca, zaman içinde bir öğretmene ihtiyaç duyacak küçük bir çocuğunuz olacak."

Agatha ve Tedros ona bön bön baktı, pespembe olmuşlardı.

Merlin boğazını temizledi. "Belki de önce taç giyme töreninize yetişmeye odaklanmalıyız."

"Keşke vagonda senin için de yer olsaydı. Camelot'a giderken yol boyunca Agatha ve beni rahatsız ederdin," dedi Tedros, şakayla karışık iğneleyerek. "Fakat ne yazık ki Sophie de geldiği için arabada yer yok."

Merlin başını kaldırıp onların arkalarına baktı; dudaklarında bir gülümseme peyda oldu. "Emin misin?"

Tedros ve Agatha arkalarına döndüler.

Sophie yanlarından geçti, Leydi Lesso'nun heybetli, sivri omuzlu mor cübbesini giyyordu.

Agatha kedisini elinden düşürüverdi.

Sophie makyajsızdı, gözlerinin altında uykusuzluktan mor halkalar oluşmuştu, saçları da birazcık dağılmıştı. Bunlara rağmen, sessizlik içinde birbirlerine bakarlarken Agatha, arkadaşını hiç bu kadar sakin, emin... güzel görmemişti.

O zaman Agatha anlamıştı.

Sophie, "İstediyi bu, Aggie," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Agatha'nın dudağı titredi. "Bizimle... bizimle gelmiyor musun?"

"Ben Kötülük Okulu Dekanı olacağım, Profesör Dovey ise İyilik Okulu Dekanı olarak görevine devam edecek. İkimiz de tıpkı Lesso ve Dovey'nin daha önce yaptığı gibi bir arada çalışa-

cağız,” dedi Sophie. “Birlikte, yeni bir Okul Müdürü belirlenmeden önce Hikâyeci’yi güvende tutacağız.”

Sözleri kalabalıkta yayıldıkça Sonsuzların, Hiçlerin, öğretmenlerin, eski ve yeni kahramanların şaşkınlıkla bakakaldığını görebiliyordu. (Profesör Manley fincanını kırıvermişti.)

Agatha konuşamadı. “Ama... ama...”

“Mutlu olmamı istedin, Agatha,” dedi Sophie. “Burası ait olduğum yer. İstediğim şey de bu. Benim gibi öğrencilere Kötülüğün gerçek anlamını öğretmek.”

Agatha başını salladı; gözlerinden yaşlar dökülüyordu. “Ah, Sophie. Harika bir dekan olacaksın,” dedi soluğu kesilerek; kollarını ona doladı. “Ama... ama ben seni özleyeceğim.”

Sophie, “Sen daha da iyi bir kraliçe olacaksın, Aggie,” diye temin etti. “Onların hayatlarını değiştireceksin. Tıpkı benimkini değiştirdiğin gibi.”

Tedros’un bile şimdi gözleri ağlamaklı görünüyordu. “Camelet’a yol bir gün sürer, Sophie. Mutlaka geleceksin, değil mi?”

Sophie, “Aynı şekilde sizin bana geleceğiniz gibi,” dedi.

Agatha ona daha sıkı sarıldı, yaşla ıslanmış yanağını arkadaşının kine dayadı. “Seni seviyorum, Sophie. Seni tahmin edebileceğinden daha çok seviyorum.”

“Biliyorum, Aggie,” diye fısıldadı Sophie. “Çünkü ben de seni aynı şekilde seviyorum.”

En son Merlin, Agatha ile prensini arabadan içeri sokana dek iki kız da orada birbirlerine sarılı halde kaldı. Araba, arkalarında onu takip eden Guinevere ve Lancelot’la yola çıkınca Sophie arkadaşlarına son kez veda etmek için el salladı. Vagon sivri kulelerin gölgelerinin vurduğu benekli Orman’a doğru yol aldı, son tekerlek de ağaçların arasında gözden yittikten sonra ufukta kayboldu.

Agatha ve Tedros gitmişti.

Geçitlerin orada yalnız başına dikilen Sophie kendisini bırakarak ağlamaya başladı; içini arındıran, samimi gözyaşları dö-küyordu.

Bu son bir veda değildi. Bu şimdilik bir vedalaşmaydı.

Ve mesafe dayanılamayacak kadar fazla olsa bile, kalbinin içine bakardı; çünkü Agatha hâlâ oradaydı.

"Hmm... Belki *senin* Yakışıklı Prens'in de yakınlarında bir yerdedir," dedi bir ses.

Sophie hemen yanı başındaki Hort'a baktı.

Sophie onun şakacı yüzünü, kalıplı vücudunu ve sevgi dolu gülümsemesini süzdü...

"Maalesef ben kendi Mutlu Sonumu çoktan buldum, Hort," dedi Sophie.

Hort, "Ne? *Kiminle?*" diye sordu, şok olmuştu.

"Kendi kendimle," dedi; sesi emin ve berraktı. "Kendi kendimle mutluyum."

Ve bunun doğru olduğuna ilk defa emindi.

Hort söyleyecek kelime bulmaya çalışırken, iki okulun da öğrencilerini kulelerine çağıran ziller çaldı. Fısıldaşan Hiçler kuzey geçitlerine doğru gelirken yeni Dekanlarına şaşkın gözlerle baktılar. (Dot, ikisi de ölü gibi solgun olan Hester ve Anadil'e, "Onu özlemekle ilgili ne diyordun sen?" diyerek dalga geçti.)

Sophie derin bir nefes aldı ve onların arkasından atıldı. "Her şey sırayla. Kötülere yeni bir tarz lazım. Bu kadar siyah, kasvet yeter; üstünlüğümüzü, eşsizliğimizi ön plana çıkarmalıyız," dedi düşünceli bir halde. "Beklenenden düşük performans gösteren öğretmenleri ayıklamalıyız ve elbette, Hiçleri içlerindeki Can Düşmanlarını bulmaları konusunda teşvik etmeliyiz. Sirk için en iyi yetenekleri böyle bulacağız... Ve de bir balo! İmti-

han'ı kazanan okul Kış Balosu'na ev sahipliği yapmalı. Ah, bu İyileri rahatsız edecek..."

Hort, "Sophie!" dedi onu takip ederek.

"Hı?"

"Agatha oğlanı, tacı ve krallığı ve diğer her şeyi kaptığı için kıskanmıyor musun?" diye üsteledi ona inanmayarak. "Agatha'nın kraliçe olmasını kıskanmıyor musun?"

Sophie'nin geçitte durduğunu gördü. Öğrenciler yanından geçip giderken yüzünü çevirdi.

"Elbette evet, birazcık," dedi yumuşak bir tonla. "Ama sonra şunu da biliyorum ki..."

Sophie arkasına baktı; gülümsemesi bir elmas gibi parlaktı.

"Ben kendimim."